

Đại Thù Tân Nương

Contents

Đại Thù Tân Nương	3
1. Chương 1:	3
2. Chương 2: Tiểu Quận Chúa Bá Đạo	6
3. Chương 3: Lần Đầu Đến Kỳ Viện	10
4. Chương 4: Quận Chúa Say Rượu	14
5. Chương 5: Phát Hiện	17
6. Chương 6: Lần Đầu Chính Thức Gặp Mặt	20
7. Chương 7: Tân Lang Bỏ Trốn	24
8. Chương 8: "tai Nạn" Bất Ngờ	28
9. Chương 9: Tẩu Tẩu Giúp Ta Đáp Được ~	32
10. Chương 10: Một Trượng Này Cứ Để Mạc Tuyền Chịu...	35
11. Chương 11: Giả Bệnh	39
12. Chương 12: Quận Vương Phi Trong Truyền Thuyết	42
13. Chương 13: Quấn Quýt	46
14. Chương 14: Ấu Đả	49
15. Chương 15: Nụ Hôn Bất Ngờ	53
16. Chương 16: Dù Gả Cho Trư Cầu Ta Cũng Không Gả Cho Hân!	56
17. Chương 17: Cầm Túc	60
18. Chương 18: Lão Sư	64
19. Chương 19: Bình Tĩnh - Thấu Hiểu Tâm Tư	67
20. Chương 20: Lo Lắng Đi Tìm	70
21. Chương 21: Mập Mờ. Một Đêm Mất Ngủ	74
22. Chương 22: Ý Đồ Của Trương Hằng	77
23. Chương 23: Biến Cố	80
24. Chương 24: Bùng Nổ	85
25. Chương 25: Tâm Tư Hỗn Loạn	88
26. Chương 26: Rắc Rối Sơ Hiện	92
27. Chương 27: Kế Hoạch Của Lăng Tử Nhan	95
28. Chương 28: Bị Chặn Cướp	99
29. Chương 29: Nhân Duyên Sâu	102
30. Chương 30: Kế Hoạch Ngốc Nghếch	106
31. Chương 31: Lăng Tử Hạo Trở Về	110
32. Chương 32: "viên Phòng" Là Gì?	114
33. Chương 33: Nàng Là Của Ta!	117
34. Chương 34: Suy Nghĩ Thông Suốt	121
35. Chương 35: Yến Tiệc	125
36. Chương 36: Tam Chương Chi Ước (ước Định Ba Cái Vỗ Tay)	129
37. Chương 37: Xích Mịch	133
38. Chương 38: Diễn Kịch	136
39. Chương 39: Thổ Lộ	139
40. Chương 40: Trốn Nhà Ra Thanh Lâu	143

41. Chương 41: Ta Chỉ Thuộc Về Người	146
42. Chương 42: Tìm Cách Xuất Thành	150
43. Chương 43: Tranh Đoạt Hoa Khôi	153
44. Chương 44: Tử Y	157
45. Chương 45: Sóng Gió Bách Hoa Lâu	160
46. Chương 46: Cầm Tiêu Hợp Tấu	163
47. Chương 47: Chuộc Người	168
48. Chương 48: Bị Phát Hiện	171
49. Chương 49: Một Đêm Xuân Tiêu	174
50. Chương 50: Bị Bắt Trở Về	178
51. Chương 51: Nghi Ngờ	181
52. Chương 52: Ngăn Trở	185
53. Chương 53: Căng Thẳng	189
54. Chương 54: Nữ Nhân Tranh Phong	192
55. Chương 55: Say Rượu Loạn Tính	195
56. Chương 56: Nguy Hiểm Trong Gang Tắc	199
57. Chương 57: Lãng Tử Nhan Trở Về	202
58. Chương 58: Muốn Ta...	206
59. Chương 59: Ước Mong	209
60. Chương 60: Ví Dụ	212
61. Chương 61: Âm Mưu	216
62. Chương 62: Sự Yên Bình Trước Cơn Bão	220
63. Chương 63: Giận Dỗi	224
64. Chương 64: Tiểu Thư Khuê Các	227
65. Chương 65: Bao Cả Thanh Lâu	231
66. Chương 66: Câu Dẫn	235
67. Chương 67: Trọn Vẹn	239
68. Chương 68: Quyết Định	243
69. Chương 69: Chông Gai	246
70. Chương 70: Mỗi Người Một Tâm Tư	249
71. Chương 71: Dâng Trà	253
72. Chương 72: Diễn Kịch	257
73. Chương 73: Bởi Vì Nàng Là Nhan Nhi...	261
74. Chương 74: Bà Thông Gia Tối	264
75. Chương 75: Tâm Tư Của Lạc Nhận	267
76. Chương 76: Chạm Trán	270
77. Chương 77: Triển Khai Kế Hoạch	273
78. Chương 78: Chuyện Đêm Hôm Ấy...	277
79. Chương 79: Âm Mưu Của Trương Hằng	280
80. Chương 80: Tử Y Chất Vấn	283
81. Chương 81: Mất Trộm	286
82. Chương 82: Nghi Vấn	290
83. Chương 83: Vật Trương Hằng Cất Dấu?	293
84. Chương 84: Tra Khảo	296
85. Chương 85: Tang Chứng, Vật Chứng	299
86. Chương 86: Ta Tự Do Rồi...	302
87. Chương 87: Đều Là Của Nàng...	305
88. Chương 88: Tâm Quy Về Chốn	308
89. Chương 89: Từ Lão Gia Tử	312
90. Chương 90: Thương Lượng	316
91. Chương 91: Chân Chính Thích Một Người...	320
92. Chương 92: Chuyện Xưa Của Lí Vi Tu	323
93. Chương 93: Tranh Đoạt Trạng Nguyên	326
94. Chương 94: Biện Pháp Vẹn Toàn	330

95. Chương 95: Lời Ta Hứa Với Nàng...	333
96. Chương 96: Chắp Tử Chi Thủ, Phu Phục Hà Cầu?	337

Đại Thù Tân Nương

Giới thiệu

Thể loại: Bách hợp [GL], cổ trang, HE. Editor: Bách Linh Quân Vương Lăng Tử Hạo vì bất mãn với cuộc hôn nhân mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thu-tan-nuong>

1. Chương 1:

Trong thành Cô Tô đã rất lâu rồi không náo nhiệt như thế, nhà nhà đều giăng đèn kết hoa, ngay cả trên tường thành cũng treo một loạt đèn lồng đỏ chói, thanh thế to lớn như vậy, kinh động bách tính toàn thành cùng nhau chúc mừng, gần mười năm, chỉ có hai lần, một lần khi đương kim Thánh thượng đăng cơ, một lần chính là ngày hôm nay khi Lăng phủ đón dâu.

Phô trương có thể sánh kịp Hoàng đế, Lăng phủ tự nhiên cũng không phải gia đình thường nhân. Dân gian vẫn truyền lưu một câu ca dao: “Phúc cơ tổng mẽ lương, thiên hàn tổ y thường, an cơ hựu nhạc nghiệp, toàn lại Tô Lăng vương.”(1) Tô Lăng vương chính là Tô Châu Lăng gia.

Lăng gia Tổ Thượng từng ở chiến trường cứu lão Hoàng đế, lập vô số công lao hãn mã, sau khi khai quốc được ban thưởng thành Vương gia, tước vị Vương gia không phải người trong hoàng tộc nên chỉ có thể thừa kế ba đời, đến thế hệ của Lăng Viễn Kiếm vừa lúc là đời thứ ba, theo lý thì trưởng tử của hắn là Lăng Tử Hạo không thể kế thừa tước vị, nhưng đương kim Thái Hậu lại chính là tỷ tỷ của Lăng Viễn Kiếm, cô muội Lăng Tử Hạo.

Thứ nhất, Hoàng Thượng là người hiếu thuận, hiểu rõ mẫu hậu lo lắng cho Lăng gia; thứ hai, Lăng Viễn Kiếm nhiều năm qua đều trấn thủ biên cương, chống đỡ cường địch, lại nổi danh công chính liêm minh, nay Lăng gia đơn bạc, chỉ còn một trai một gái, liền ở đại thọ Thái Hậu sáu mươi tuổi, hạ thánh chỉ sắc phong Lăng Tử Hạo thành Quận vương, phong Lăng Tử Nhan làm Tử Nhan Quận chúa. Thái Hậu tự nhiên cao hứng, thấy chất nhi Lăng Tử Hạo đã qua tuổi mười lăm, thế nhưng còn chưa thành gia lập thất, liền muốn bắt Vương gia gả Vân La Quận chúa cho hắn, thành song hỉ lâm môn, lại bị Lăng Viễn Kiếm một lời cự tuyệt.

Nguyên lai khi Lăng Tử Hạo bảy tuổi, Lăng Viễn Kiếm đã giúp hắn định đoạt hôn sự, nhà nữ là Dương Châu Dương gia tiểu thư. Năm đó Lăng Viễn Kiếm tuổi trẻ khí thịnh, trúng gian kế quân địch, thân hãm sâu hiểm cảnh, tả tiên phong Dương Vệ Quân mang theo một đội nhân mã cứu Lăng Viễn Kiếm thoát khỏi vòng vây, đến nơi an toàn, Dương Vệ Quân mới ngã xuống ngay trước mặt Lăng Viễn Kiếm, một mũi tên gim chính giữa ngực hắn, trước khi chết chỉ có một nguyện vọng duy nhất, hy vọng Lăng tướng quân có thể giúp hắn chiếu cố thể tử cùng hài tử chưa sinh ra. Lăng Viễn Kiếm nước mắt giàn dụa, chỉ tay lên trời thề rằng, nếu tấu phụ sinh ra nam hài, nhất định sẽ coi hắn là thân sinh nhi tử mà đối đãi, nếu là nữ hài, vậy sẽ là con dâu tương lai của Lăng gia. Dương Vệ Quân biết Lăng Viễn Kiếm nói được làm được, lúc này tâm nguyện mới thoả mãn mà bình yên nhắm mắt.

Sau Dương phu nhân sinh ra một nữ nhi, Lăng Viễn Kiếm vốn định đem Dương gia mẫu nữ nhận vào Lăng gia, sau nhiều lần cân nhắc lại chung quy thấy không ổn, sợ hai mẫu nữ các nàng bị người khác đàm tiếu, liền sai người ở Dương Châu tu kiến một toà nhà, để mẫu nữ các nàng cư ngụ, đợi bao giờ nữ nhi trưởng thành mới lại cưới hỏi đăng hoàng tiến nhập gia môn, như vậy mới có thể không làm Dương Vệ Quân đã mất phải thất vọng. Cho nên tuy Lăng Viễn Kiếm là người định chung thân, nhưng ngay cả hắn cũng chưa gặp qua nữ nhi Dương gia là người thế nào, lại càng không nói đến Lăng Tử Hạo.

Nay Thái Hậu muốn đem Vân La Quận chúa tứ hôn cho Lăng Tử Hạo, Lăng Tử Hạo trong lòng một vạn lần nguyện ý, không kể Vân La Quận chúa là nữ nhi của bát Vương gia, cùng hần môn đẳng hộ đối, hơn nữa Vân La vốn là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, không phải nha đầu nào đó của Dương gia có thể so sánh, nếu lấy phải nữ tử xấu xí vào cửa, vậy hạnh phúc cả đời Lăng Tử Hạo hần không phải bị huỷ sao? Nhưng từ nhỏ đến lớn hần cũng không dám nghịch ý phụ thân, đành phải đi cầu Thái Hậu, Thái Hậu luôn luôn thương hai huynh muội bọn họ, nếu cầu xin chắc sẽ đáp ứng, việc chung thân đại sự này, nhất định cần cô muội hỗ trợ.

Quả nhiên Thái Hậu nghe xong nguyên do liền khuyên Lăng Viễn Kiếm rút lại cuộc hôn nhân này, Lăng Tử Hạo hiện tại lớn nhỏ gì cũng là Quận vương, cô nương gia đình thường nhân làm sao có thể xứng đôi? Báo ân có rất nhiều phương thức, có thể giúp nàng tìm một nhà tốt đẹp khá giả, lại ban cho chút vàng bạc châu báu, đủ cho các nàng sống cả đời, hà tất phải lấy hạnh phúc nhi tử mình để báo ân?

Lăng Viễn Kiếm là một người cực hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tình nguyện nghịch ý Thái Hậu cũng không chịu đáp ứng, đỡ xuống bội kiếm, quỳ gối trước mặt Hoàng Thượng: “Vi thần nếu vi phạm lời hứa, chẳng phải ngay cả tiểu nhân cũng không bằng ư?”

Hoàng Thượng tuy rằng còn trẻ, nhưng đã xem qua rất nhiều binh thư, biết làm người quan trọng nhất là tín nghĩa, thần tử giống như Lăng Viễn Kiếm quả thật khó có được, liền lập tức hạ chỉ, để Lăng Tử Hạo cùng Dương gia tiểu thư ngày hôm đó thành hôn, cũng thông cáo thiên hạ, tán thưởng Lăng Viễn Kiếm là bậc quân tử tuân thủ lời hứa.

Hoàng đế hạ thánh chỉ, Thái Hậu tự nhiên cũng không tiện can thiệp, chỉ lặng lẽ vỗ vỗ tay Lăng Tử Hạo: “Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, hôm nay Hạo nhi cứ lấy Dương cô nương trước đã, ngày khác Hạo nhi lại tìm được ý trung nhân, cô muội nhất định sẽ giúp người làm chủ.”

Lăng Vương phủ luôn luôn thích cứu giúp người nghèo, được dân chúng Tô Châu một lòng kính yêu, hiện tại lại hết lòng tuân thủ hứa hẹn lấy nữ nhi của ân nhân, lại còn được Hoàng Thượng tự mình ban hôn, nhất thời lưu truyền thành giai thoại, trong thành từng nhà đều treo vải đỏ, đốt pháo, so với nhà mình có gì sự còn nao nhiệt hơn.

So với bên ngoài phi thường náo nhiệt, nội viện Lăng Vương phủ lại là một cảnh tượng khác.

Lăng gia gia chủ Lăng Viễn Kiếm ngồi ở phía trên chính đường, ngồi cạnh hần là phu nhân Từ Liễu Thanh, quản gia cùng người hầu nha đầu các thứ hơn mười người đứng im trước mặt, người người cúi đầu, vẻ mặt đầy hoảng sợ kinh hãi.

“Nói, ngày hôm qua ai đi cùng thiếu gia?” Lăng Viễn Kiếm tuy rằng đã lui khỏi sa trường nhiều năm, nhưng uy nghiêm của quân nhân vẫn còn, giờ phút này dưới cơn thịnh nộ, càng hiển hiện ác liệt.

Bọn hạ nhân lập tức quỳ xuống đất, lại không ai dám nói gì.

Đội ngũ đón dâu đã sắp đến bên ngoài, Lăng Viễn Kiếm lại còn ở đây vẫn tội. Lăng Tử Hạo tối hôm qua lại chạy đi lêu lổng, kết quả bị đánh gãy chân, được người nâng trở về, phụ tử đều chẳng biết phân biệt nặng nhẹ, quả nhiên kì phụ tất hữu kì tử (2)

Từ Liễu Thanh bắt đắc dĩ thở dài một hơi, đứng lên: “Lão gia, hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm, Hạo nhi ngày cả đi đều đi không được, như thế nào có thể tiếp tân nương tử? Theo ta thấy vẫn là chờ chân Hạo nhi khỏi mới lại đón dâu đi!”

“Không được!” Lăng Viễn Kiếm một chương vỗ vào bàn, cái bàn lập tức mất đi một góc, có thể thấy được lực đạo như thế nào: “Ta dù đánh chết tên súc tiểu tử kia thì hôm nay hần cũng phải đi đến Dương gia đem con dâu về!”

Từ Liễu Thanh không ngăn được, đành phải đi theo vào hậu đường, chỉ thấy Lăng Viễn Kiếm đá văng cửa phòng Lăng Tử Hạo, tuý tay cầm cây côn, một gậy lại một gậy vụt xuống, xương cốt Lăng Tử Hạo vừa được nối tốt, lại bị đánh gãy.

Lăng Tử Hạo còn không hiểu rõ tại sao lại thế, liền đau đến hôn mê bất tỉnh.

Thấy nhi tử bị đánh thành như vậy, Từ Liễu Thanh thế nào còn nhẫn được, tiến lên vài bước, đoạt lấy cây gậy trong tay Lăng Viễn Kiếm, vừa rơi lệ vừa nói: “Chàng hôm nay chính là có đánh chết nhi tử cũng không thành thân được a!”

“Sao lại không được?” Lăng Viễn Kiếm xoay người phân phó: “Ngọc Thụ, Lâm Phong, các người đi lấy tân lang y sam, Anh Tuấn, Tiêu Sái, các người đem thiếu gia nâng lên ngựa, tức khắc đi Dương Châu.” (tên nô tài mà nghe oách dữ =)))

“Không được!”

Từ Liễu Thanh giang hai tay che trước giường, nhi tử thương nặng như vậy, lại còn đi Dương Châu, mất nửa cái mạng cũng không biết chừng.

Lão gia bắt động thủ, phu nhân lại không cho, việc này làm tứ đại gia nô khó xử, không biết nên nghe ai, cứ đứng ở đó nhìn nhau.

Chính lúc đang giằng co, bỗng nhiên nghe một thanh âm thanh thúy: “Phụ thân, để ta thay đại ca đi đón đại tẩu đi!”

Vừa dứt lời một thiếu niên đi vào, một thân hỉ bào đỏ thẫm, phong thần tuấn dật, chính là khuôn mặt quá mức trắng nõn, có vẻ thanh tú vô cùng.

Trong phòng, mọi người sửng sốt, vẫn là Từ Liễu Thanh nhận ra trước: “Nhan nhi!”

Lăng Viễn Kiếm thế này mới nhận ra thiếu niên tuấn mỹ trước mặt chính là nữ nhi mình, tức giận phát ổng tay áo: “Ồ nháo!”

“Phụ thân, người để nữ nhi đi đi!” Lăng Tử Nhan lời kéo ống tay áo Lăng Viễn Kiếm làm nũng.

“Từ xưa chỉ có đệ đệ thay huynh đón dâu, nào có muội muội thay đại ca đón dâu? Thật sự là hồ nháo!” Lăng Viễn Kiếm gạt tay nữ nhi ra.

Lăng Tử Nhan vẻ mặt bất mãn: “Đệ đệ có thể, muội muội tại sao lại không thể? Còn không phải vì các người tư tưởng trọng nam khinh nữ sao? Lại nói ta mặc thế này, ai nhận ra được ta là nữ hài tử? Ta chỉ bất quá là thay ca ca bị thương đi tiếp đón tân nương tử một chút mà thôi, cũng sẽ không thay hấn hưởng đêm động phòng hoa chúc!”

“Càng nói càng thái quá, người là một nữ hài sao lại đi có mấy cái ý niệm cổ quái như thế trong đầu!” Lăng Viễn Kiếm trừng mắt liếc Từ Liễu Thanh, dạy dỗ nữ nhi không tốt, đương nhiên là sai lầm của nàng rồi.

Hiểu rõ nữ nhi nhất là mẫu thân, Từ Liễu Thanh như thế nào lại không biết nữ nhi có ý nghĩ quỷ quái gì, luôn mồm nói vì đại ca, còn không phải chính nàng muốn đi du ngoạn a, Dương Châu đến Tô Châu cũng phải một hai ngày, cũng đủ cho nàng chơi đùa, bình thường thì quyết không thể đáp ứng.

Từ Liễu Thanh kéo Lăng Tử Nhan qua, quay vòng một hồi, tinh tế đánh giá một phen, nữ nhi mặc vào nam trang thật đúng là không thua gì ca ca nàng, thậm chí so với nhi tử còn tuấn mỹ hơn, quả thật có thể vàng thau lẫn lộn.

“Lão gia, nếu không thì cứ để Nhan nhi đi đi.”

“Hài tử không hiểu chuyện cũng liền thôi, nàng làm mẫu thân như thế nào cũng lại thế? Nếu để Hoàng Thượng biết, đó chính là tội khi quân!”

“Bảo chàng lùi lại thời gian chàng không chịu, để Nhan nhi đi cũng không chịu nổi, vậy được, chàng cứ để cho Anh Tuấn bọn họ đem Hạo nhi nâng lên ngựa đi, dù sao nếu Hạo nhi có chuyện gì không hay xảy ra, ta cũng không muốn sống nữa, chàng cứ bức tử mẫu tử chúng ta đi!” Từ Liễu Thanh nói xong thối lui sang một bên, để cho mấy tên nô tài đi tới.

Lăng Viễn Kiếm nhìn nhi tử nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh, bởi vì quá đau đớn mà phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ. Vừa rồi lửa giận công tâm, xuống tay không lưu tình, lúc đấy đánh thực quá ác rồi, lại quay lại nhìn thê tử, trong mắt rưng rưng, bộ dáng đầy uỷ khuất, tâm cũng nhuyển xuống. Không phải hấn không chịu kéo dài thời gian, mà đây là Hoàng Thượng tứ hôn, toàn thành mọi người đều

biết Lăng gia có hỉ sự, chậm trễ giờ lành, Hoàng Thượng mà truy cứu thì khó lòng thoát tội. Nhưng để nữ nhi đi đón dâu, cũng quá hoang đường đi, thử dài, tay nắm chặt thong thả bước, lại do dự không quyết.

Từ Liễu Thanh thấy thần sắc phu quân do dự, biết trong lòng hẳn đã muốn buông lỏng, liền thừa cơ nói: “Nhan nhi, phụ thân ngươi đã muốn đáp ứng để ngươi đi, nhưng phải nhất định đáp ứng ba việc mới có thể xuất môn.”

Lăng Tử Nhan lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Nương, mời nói!”

“Thứ nhất, ra khỏi cửa này, ngươi không được nói chuyện, bộ dạng còn có thể lừa người, nhưng thanh âm của ngươi vừa nghe liền đã biết là của nữ hài.”

“Hai ngày không nói lời nào, kia còn không phải buồn chết ta a, nhiều nhất ta đáp ứng người, đến Dương gia ta liền không nói lời nào.” Lăng Tử Nhan có chút không tình nguyện đáp ứng.

Từ Liễu Thanh lắc lắc đầu, nữ nhi được chiều đến hư rồi, từ nhỏ đã điều ngoa tùy hứng, mặc kệ nói cái gì thì nàng cũng đã đáp ứng một nửa, đành phải tiếp tục nói: “Thứ hai, không chuẩn bất cứ tình huống gì cũng không được nhắc khấn đội đầu của tân nương lên.”

“Vì sao? Ta còn muốn nhìn một chút tẩu tẩu trông như thế nào!” Lăng Tử Nhan khó hiểu hỏi.

“Khấn đội đầu chỉ có tướng công mới có thể mở, về sau ngươi thành thân cũng phải nhớ kỹ.”

“Vâng.” Lăng Tử Nhan cố nặn ra đầu lưỡi một lời đáp ứng, trong lòng lại nghĩ, nếu khấn của tẩu tẩu bị gió thổi, vậy thì không liên quan đến nàng, tân nương cũng thay đại ca đón, như thế nào có thể không giúp đại ca nhìn xem tẩu tử xinh đẹp hay xấu xí đây?

Từ Liễu Thanh thấy nàng thần sắc kỳ quái, cũng lưỡi đoán nàng nghĩ cái gì, chỉ dặn dò câu cuối cùng: “Nhanh đi rồi chóng về, không chuẩn trì hoãn ở trên đường, nhất định phải về trước giờ Thân (3) ngày mai để còn bái đường.”

Việc này có thể chấp nhận, Lăng Tử Nhan thực sáng khoái đáp ứng, vừa định nhắc làn váy mới nhớ ra đang mặc trường bào tân lang của đại ca, nàng hiện tại hẳn là nam tử, liền hướng cha mẹ chấp tay một cái rồi rời khỏi.

Lăng Tử Nhan ngồi lên con ngựa cao to, đá vào bụng một chút, tuần mã lập tức chạy như bay ra ngoài, Anh Tuấn cùng Tiêu Sái chỉ có thể mang theo kiệu, đội ngũ thối kèn đón dâu một đường bốn ba chạy theo sau, còn không quên hô chủ kêu to: “Quận chúa cẩn thận!”

— Hết chương 1 —

(1) Phúc cơ tổng mẽ lương, thiên hàn tổ y thường, an cơ hựu nhạc nghiệp, toàn lại Tô Lăng vương: Đói quanh năm được tặng gạo, trời giá rét có áo ấm để mặc, vừa có nhà ở vừa có việc làm, là nhờ Tô Lăng Vương.

(2) kì phụ tất hữu kì tử: cha thế nào thì con thế ấy.

(3) giờ Thân: 15 đến 17 giờ

2. Chương 2: Tiểu Quận Chúa Bá Đạo

Song cửa sổ hình chữ nhật, đối diện là bàn để trang sức màu đỏ, như người đang trong giấc mộng, chỉ có lệ hai hàng.

Mỹ phượng đội đầu để một bên, người trong gương tay cầm lược gỗ, một lần lại một lần chải mái tóc đen dài, cùng một tư thế ấy đã ngồi suốt một canh giờ.

Một phụ nhân mặc y phục bằng vải thô bưng một chén canh nóng vén rèm tiến vào: “Mạc Tuyền, lại đây uống chén canh này đi!”

Phải gọi đến hai tiếng Dương Mạc Tuyền mới nghe được, lập tức buông chiếc lược trong tay, đi tới: “Nương, thân thể người không tốt, để Cửu nhi đi làm là được rồi.”

“Ai, con đi lần này, cũng không biết có thể còn có ngày uống canh nương làm không nữa.” Bởi vì nguyên nhân nhiều năm làm lụng, tay Lí thị có chút thô ráp, cầm lấy tay Dương Mạc Tuyền, khiến lòng nàng lập tức chua xót.

Dương Mạc Tuyền biết, trong lòng mẫu thân vẫn có khúc mắc, nàng thủy chung cho rằng phụ thân là vì người Lăng gia mà chết, cho nên mười mấy năm qua, vô luận Lăng gia đưa qua cái gì, nàng cũng không chịu nhận, không cần tơ lụa vàng bạc của Lăng gia, chính mình lại chỉ mặc quần áo vải thô, lúc nào y phục người khác rách hay bạc màu sẽ liền giúp may vá sửa chữa, như thế mới có khả năng gian nan duy trì gia đình này, đem nàng nuôi lớn. Lúc nàng sinh ra, Lăng gia từng đưa đến một phong thư, nói đã cùng phụ thân nàng định việc hôn sự, ý muốn sau khi nàng lớn liền gả nhập Lăng gia.

Vàng bạc châu báu, nhà cao cửa rộng đều có thể cự tuyệt, nhưng duy độc việc chung thân đại sự lại không thể cự tuyệt, từ xưa nữ tử kết hôn đều là theo lệnh phụ mẫu, không thể cãi lời, huống chi đây là di ngôn của phụ thân trước khi lâm chung, có lẽ đây là số mệnh của nàng.

“Trương Hằng vẫn còn bên ngoài.” Lí thị thuận miệng nói.

Dương Mạc Tuyền vừa uống một ngụm canh nhỏ, lại phun ra, ho khan vài cái, nhẹ giọng nói: “Nương, người đi khuyên Hằng ca ca đi, kiệu hoa sẽ đến bây giờ.”

“Hài tử này tính tình cũng thật quật cường, thà chết cũng không chịu nghe, sớm biết thế đã không nên nghe lời phụ thân người, sớm cho các người thành thân thì mọi chuyện đã xong rồi, ta không tin Lăng gia dám cướp dâu, hiện tại Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, không muốn lấy cũng phải lấy, nếu không chính là phạm tội mất đầu.” Lí thị thầm oán vài câu, lại thấy Dương Mạc Tuyền hốc mắt đỏ ửng, lập tức ngừng lại, đứng dậy: “Ta đi khuyên hần lần nữa vậy! Con mau thay y phục đi, ta sẽ bảo Cửu nhi lại đây vào giúp chải đầu, thời gian cũng không còn sớm nữa.”

Dương Mạc Tuyền đi tới trước cửa sổ, đẩy ra một chút ghé mắt nhìn xem, đầu tiên là mẫu thân kéo Trương Hằng, hần không chịu đi, tiếp theo Cửu nhi cũng đi qua giúp đỡ, hai người mới có thể khuyên Trương Hằng đi về. Nàng cùng Trương Hằng tuy là thanh mai trúc mã, nhưng hữu duyên vô phận, khổ sở dài một hơi, hai hàng lệ từ từ rơi xuống, trở lại trước bàn trang điểm.

Cửu nhi vừa vào, thấy Dương Mạc Tuyền vẫn còn mặc y sam bình thường, lập tức hô to gọi nhỏ: “Tiểu thư, người còn chưa thay y phục sao? Kiệu hoa đã đến cửa rồi!”

Cửu nhi một bên vừa chải đầu, vừa nói: “Nhất sơ sơ áo váy, nhị sơ bạch phát tề mi, tam sơ nhân tôn mãn địa”

Nói quá nhanh, Dương Mạc Tuyền cũng chưa nghe rõ nàng nói cái gì, liền hỏi: “Cửu nhi, người đang nói thăm cái gì vậy?”

“Đây là phu nhân dạy ta, dù sao cũng là những lời cát tường, phu nhân sợ nói sẽ khóc mất nên mới để ta nói.” Cửu nhi cũng mới chỉ mười ba, mười bốn tuổi, cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ biết tiểu thư lập gia đình là đại hỷ sự, không nên sầu mi khổ kiếm, nên mới tìm cách nói để nàng vui vẻ: “Tiểu thư, người lớn lên xinh đẹp như vậy, ta đoán cô gia (2) khẳng định cũng phải anh tuấn, có thể mới xứng được với người.”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Người còn nhỏ biết cái gì, người không thể chỉ nhìn diện mạo, tâm thiện lương mới là quan trọng nhất.”

“Kia nhất định so với Hằng ca ca còn anh tuấn hơn.” Cửu nhi cãi lại.

Đột nhiên nhắc tới Trương Hằng, Dương Mạc Tuyền lại một trận phiền muộn, hướng cửa sổ nhìn: “Hằng ca ca là người tốt.”

Cửu nhi chải hoàn hảo mái tóc xong thì cũng vừa lúc đội ngũ đón dâu đến, tiếng pháo nổ, tiếng chiêng trống, còn có thanh âm tiểu hài tử cười vui vang lên bên ngoài.

Lí thị đi vào, cầm lấy hỉ khăn, nhìn khuôn mặt nữ nhi, nhin không khóc, nói: “Nếu gả vào Lăng gia, về sau chính là người Lăng gia, phải nhớ kỹ phụng dưỡng tốt phụ mẫu phu quân mình, làm một người con dâu tốt.”

“Ta biết, nương.” Dương Mạc Tuyền cúi đầu đáp ứng.

Lí thị từ trong lòng lấy ra một vật: “Ngọc bội này là của phụ thân con đưa cho ta, tuy rằng không phải cái gì đáng giá, nhưng cũng đã cất giữ bên người nương vài thập niên rồi, hiện tại tặng cho con, về sau nhớ đến nương thì lấy ra xem.”

Dương Mạc Tuyền nhận lấy, nắm ở trong tay, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi trên gò má, thành thân vốn là đại hỷ sự, lúc này lại biến thành như sinh ly tử biệt, ngay cả Cửu nhi cũng nhin không được mà bật khóc: “Tiểu thư, người yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo chiếu cố phụ nhân.”

Lí thị mắt hàm lệ, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Dương Mạc Tuyền một lần, lúc này mới đem hỉ khăn đội lên: “Đi ra đi thôi!”

Lăng Tử Nhan ở bên ngoài chờ rất không kiên nhẫn, lại đã đáp ứng nương đến Dương gia không thể nói nhiều, đành phải chịu đựng, phân phó Anh Tuấn đi vào thúc giục một chút, Lăng Anh Tuấn còn chưa nhắc chân đã thấy một trung niên phụ nhân cùng một tiểu nha đầu đi từ buồng trong đi ra.

Hỉ bào đồ thẩm không dấu được dáng người tinh tế duyên dáng, Lăng Tử Nhan liếc một cái liền đối với vị đại tẩu tương lai này đánh giá được bảy tám phần, đáng tiếc khăn trùm đầu che mắt, nhìn không ra xấu hay đẹp.

Lí thị đỡ Dương Mạc Tuyền đi tới trước mặt Lăng Tử Nhan: “Tiểu vương gia, ta đem nữ nhi giao cho người.”

Lăng Tử Nhan vừa gặp thấy Lí thị mặt đầy nếp nhăn, lại mặc quần áo vải thô thì tưởng là quản sự Dương gia hoặc là bà vú hầu hạ tiểu thư, không nghĩ lại là mẫu thân đại tẩu. Phụ nhân này chẳng những so với mẫu thân mình già yếu hơn, hơn nữa dung mạo cũng thật xấu xí, vậy nữ nhi nàng hẳn cũng không thể nào xinh đẹp được! Trách không được đại ca tình nguyện gầy chân cũng không đến đón dâu, hứng trí không khỏi giảm đi vài phần.

Kỳ thật Lăng Tử Nhan đâu biết rằng mẫu thân nàng, Từ Liễu Thanh lúc còn trẻ đã nổi tiếng nhờ mĩ mạo, lại là Vương phi sống an nhàn sung sướng, tuy rằng đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn đầy phong vận, mà Lí thị lúc trẻ coi như so ra kém Vương phi, nhưng nói gì cũng là Dương Châu mỹ nữ, bởi vì nhiều năm dầm mưa dãi nắng, vất vả làm lụng nên đương nhiên không thể so bằng.

Lăng Anh Tuấn thấy Lăng Tử Nhan vẫn ngẩn người, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Quận vương, thiếu gia, mau tiếp tân nương.”

Lăng Tử Nhan thế này mới phục hồi tinh thần, cách ống tay áo nắm lấy tay Dương Mạc Tuyền, hướng Lí thị gật đầu một cái, xem như đã nhận.

Lí thị thấy Lăng Tử Nhan diện mạo tuấn mĩ, trong lòng cũng vui bớt sầu lo, ít nhất dung mạo thế thì nữ nhi cũng không chịu thiệt, lại không nghĩ rằng con rể là một người không hiểu lễ nghi như thế, chẳng những không gọi nhạc mẫu đại nhân mà ngay cả một lời cũng không nói, quả nhiên là vương tôn công tử, không coi ai ra gì, lại không khỏi vì tương lai nữ nhi mà lo lắng.

Anh Tuấn cùng Tiêu Sái tuy là hạ nhân, nhưng đối với nhân tình thế thái thì biết nhiều hơn so với Lăng Tử Nhan, lại biết Quận chúa đã đáp ứng phụ nhân không thể nói chuyện, hai người liền song song quỳ gối trước mặt Lí thị, thay chủ tử dập đầu.

Lí thị thế này mới vừa lòng gật gật đầu.

Cửu nhi đỡ Dương Mạc Tuyền lên kiệu, mình còn chưa buông, chợt nghe thấy phía sau có người hét lên một tiếng: “Chờ một chút!”

Dương Mạc Tuyền trong lòng cả kinh, thở nhẹ ra tiếng: “Hằng ca ca.”

Người ngăn ở trước kiệu hoa thật sự là Trương Hằng.

Tuy thanh âm Dương Mạc Tuyền không lớn, nhưng Lăng Tử Nhan lại nghe rõ ràng được ba chữ “Hằng ca ca”, có thể gọi thân mật như thế, quan hệ nhất định không tầm thường. Đại tẩu của nàng chẳng những lớn lên xấu xí, thế nhưng còn có người tri giao bên ngoài, trong lòng lại càng không tán thành, càng vì đại ca mà thấy không đáng giá. Mây nhú lại, Anh Tuấn cùng Tiêu Sái lập tức hiểu ý, mỗi người một bên giữ chặt Trương Hằng.

Trương Hằng chỉ là một văn nhược thư sinh, lực đạo như thế nào có thể so được với Anh Tuấn cùng Tiêu Sái vốn từng cùng Lăng Viễn Kiếm xông pha xa trường, lập tức bị đặt dưới đất không thể động đậy, nhưng trời sinh lại có tính tình quật cường, cố gắng đầu lên nhìn kiệu hoa, một chữ, một chữ khó khăn nói ra: “Mạc Tuyền, nàng không thể gả!”

Dương Mạc Tuyền ngồi trong kiệu, vì có hỉ khăn nên mặc dù không nhìn thấy tình huống bên ngoài nhưng từ hơi thở của Trương Hằng cũng có thể rõ hẳn đang bị chế trụ, hiện tại cũng chỉ có thể khuyên bảo, từ từ mở miệng: “Hằng ca ca, huynh trở về đi, nương ta liền phiền huynh chiếu cố.”

“Không được, Mạc Tuyền, trừ phi kiệu hoa của nàng bước qua xác ta, nếu không ta tuyệt không để nàng gả cho một người nàng không thích!”

“Hằng ca ca, sao huynh phải khổ vậy? Duyên phận vốn không thể cưỡng cầu, huynh nên đi đi!”

Lăng Tử Nhan dù tu dưỡng có tốt đến mấy cũng không áp chế nổi tức giận trong lòng, đường đường Lăng Vương phủ đón dâu lại nháo loạn thành trò cười như vậy, còn mặt mũi gì nữa, liền lạnh lùng mở miệng nói: “Người đâu, đánh gãy cái chân chó của hắn cho ta.”

Dương Mạc Tuyền nghe thanh âm thanh thúy, dường như là nữ tử, nếu không phải hạ nhân cùng kêu lên đáp lời: “Vâng, thiếu gia.”, thì còn tưởng rằng lại có thêm một đại nhân vật nữa đến.

Lí thị bị dọa đến hoa mắt chóng mặt, Cứu nhi lại là người thiện lương, quỳ gối trước mặt Lăng Tử Nhan, túm áo bào của nàng, khóc nói: “Tân cô gia, Hằng ca ca là người tốt, người thả hắn đi đi.” Lí thị lúc này mới phản ứng, cũng khẩn khoản cầu xin: “Tiểu Vương gia, Trương Hằng đã làm hàng xóm với chúng ta mười mấy năm rồi, ta đã nhìn hắn lớn lên, bản tính không xấu, người tạm tha cho hắn đi!”

Lăng Tử Nhan kỳ thật chỉ muốn dọa Trương Hằng một chút thôi, cũng không phải thực sự muốn đánh gãy chân hắn, nhưng cứ vậy mà thả ra thì lại mất mặt, con người xoay chuyển một lát, lập tức có chủ ý, nói với Trương Hằng: “Hiện tại người chỉ cần quỳ trước kiệu hoa, kêu ba tiếng “Quận Vương phi”, ta có thể lập tức thả người.”

Trương Hằng nhìn chằm chằm Lăng Tử Nhan, trên mặt không một chút khiếp sợ, đột nhiên phì một tiếng cười khinh miệt, quay đầu không hề nhìn nàng.

Lăng Tử Nhan là Lăng Vương thiên kim cao quý, Tử Nhan Quận chúa, chưa từng có người nào dám cả gan không thèm nhìn mặt nàng, thế này quả thực vô cùng nhục nhã, cả người đều nhảy dựng lên, tức giận nói: “Đánh cho ta mười côn trước đã!”

Lúc này ngay cả Lí thị cùng Cứu nhi cũng không dám lên tiếng, nhục mạ tiểu Vương gia, mười côn này trốn thế nào cũng không thoát.

Trương Hằng thực ra lại rất thản nhiên: “Muốn đánh cứ đánh, muốn ta chịu thua thì không thể, không như các người ý thể hiếp người, ta thấy cái gì Lăng Vương chứ, bất quá là một kẻ nguy quân tử ra về đạo mạo, cưỡng ép lấy dân nữ mà thôi, ta phi!”

Lăng Tử Nhan mặt chuyển từ hồng sang trắng, rồi lại biến thành xanh lét, phụ thân nàng vẫn sùng bái lại bị người ta vô duyên vô cớ mắng là nguy quân tử, thế này làm sao chịu được, bèn quát: “Còn thất thần làm gì, chẳng lẽ muốn ta động thủ?”

Anh Tuấn cùng Tiêu Sái vốn còn cố kỵ hôm nay là ngày lành thiếu gia thành thân, không nên động thủ, nhưng người này lại không biết phải trái, dám vũ nhục Vương gia, thế nào cũng không chịu nổi, một người rút ra một cây kiệu côn, Lăng phủ quân giáo cực nghiêm, trước khi đánh vẫn xin chỉ thị Lăng Tử Nhan một chút: “Thiếu gia, có phải là đánh mười côn hay không?”

“Đánh chết mới thôi.” Lăng Tử Nhan lạnh lùng phun ra vài chữ.

“Vâng.” Hai người vâng mệnh, liền một côn lại một côn đánh lên người Trương Hằng.

Mới mấy côn đầu Trương Hằng còn có thể chịu được, mười côn sau rốt cuộc không nhịn được, phát ra tiếng kêu rên, trên tấm trường sam bạch y đã thấm đầm huyết tích, nếu cứ đánh tiếp như thế sợ là không chết cũng bị thương.

Người đang vậy xem náo nhiệt sợ tới mức sớm tản đi, trừ người Lăng gia tới đón dâu, chỉ còn Lí thị cùng Cửu nhi, các nàng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Tử Nhan, nào dám nói lời cầu tình.

“Dừng tay!”

Lăng Tử Nhan phượng mi khê nhưn, thật nhiều chuyện, lại dám ra lệnh cho nàng, nhìn liền thấy Dương Mạc Tuyền đã hạ kiệu, trên đầu vẫn đội hỉ khăn như cũ.

Anh Tuấn cùng Tiêu Sái thấy người mở miệng là Dương Mạc Tuyền, lập tức ngừng tay, không dám đánh nữa, hơn nữa cũng không thể đánh tiếp, thêm mấy gậy nữa là tên văn nhược thư sinh này sẽ đi đời nhà ma mất thôi.

Lăng Tử Nhan liền nổi nóng: “Ai cho các ngươi dừng lại, đánh tiếp cho ta!”

Dương Mạc Tuyền thông thả đi lên trước vài bước: “Tiểu Vương gia, thả hần đi, ta đảm bảo hần sẽ không gây sự nữa.”

Lăng Tử Nhan cười lạnh: “Người đảm bảo? Người dựa vào cái gì? Người cùng hần là quan hệ gì?”

“Chỉ bằng vào việc ta là Quận Vương phi, tiểu Vương gia, đây là chính người nói.”

Dương Mạc Tuyền nói thế mới nhắc Lăng Tử Nhan nhớ rằng người trước mặt này là đại tẩu của nàng, có câu trưởng tẩu như mẫu, về sau ở nhà, quả thật nàng lớn hơn, nhưng nếu cứ thế mà thả một kẻ dám nhục mạ phụ thân, tâm lại không cam lòng, liền không mở miệng nói gì.

Dương Mạc Tuyền đi tới trước mặt Trương Hằng vốn hơi thở đã rất mỏng manh, lấy ra một chiếc khăn tay, tưởng giúp hần lau vết máu nơi khoé miệng, nhưng bàn tay tới giữa không trung lại ngừng lại: “Hằng ca ca, kỳ thật nhiều năm qua như vậy, ta vẫn coi huynh như ca ca, tựa như thân ca ca, huynh đối tốt với ta, đối tốt với nương của ta, đời này ta đều nhớ kỹ, nếu ta làm gì khiến cho huynh hiểu lầm, ta chỉ muốn nói một tiếng xin lỗi, nếu như huynh vẫn còn như thế này, sẽ chỉ làm ta bất an, huynh hiểu chứ?”

“Mạc...” Trương Hằng thấy Dương Mạc Tuyền trở lại kiệu hoa, rốt cuộc không kêu nổi tên nàng, một trận đất trời xoay chuyển, hôn mê bất tỉnh.

Thanh âm Dương Mạc Tuyền từ trong kiệu truyền ra: “Nương, nữ nhi đi đây, khởi kiệu đi.”

Từ lúc hạ kiệu đến khi hồi kiệu, ngắn ngủi một khoảng thời gian, Dương Mạc Tuyền này còn chưa vào cửa Quận Vương phi, nhìn qua thì yếu đuối, không nghĩ khí thế lại cường đại như vậy, khiến người ta phải kinh sợ, ngay cả Anh Tuấn cùng Tiêu Sái đều âm thầm tán thưởng, nữ tử này thật có phong phạm của phu nhân.

Chỉ có Lăng Tử Nhan còn không phục lắm, người mình mang đến thế nào đều nghe lời nữ nhân kia? Lăng Anh Tuấn giúp nàng lên ngựa, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Quận chúa, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu để cho lão gia biết người thiếu chút nữa đánh chết người, khẳng định sẽ nổi giận.”

Lăng Tử Nhan thế này mới cảm thấy nghĩ mà sợ, bình thường nàng ngay cả hạ nhân cũng hiếm khi trách phạt, thế mà nay lại đem một người xa lạ đánh gần chết, thật là tức đến hồ đồ mà, lại cảnh cáo Lăng Anh Tuấn: “Nói cho những thủ hạ của ngươi, trở về không được nhiều lời, nếu không ta sẽ cắt lưỡi!”

_ Hết chương 2 _

(1) Nhất sơ sơ đào vĩ, nhị sơ bạch phát tề mi, tam sơ nhân tôn mãn địa: chải một lần vợ chồng hoà thuận, chải lần hai bạch đầu giai lão, chải lần ba con cháu đầy nhà.

(2)cô gia: chồng của tiểu thư.

3. Chương 3: Làn Đầu Đến Kỹ Viện

Án lộ trình thì buổi tối có thể đến Vô Tích, lại bởi ban ngày Trương Hằng làm chậm trễ nên lúc đến được thành Dương Châu thì trời đã tối, chỉ có thể tìm khách điểm ở trọ.

Lão bản thấy là đội ngũ đón dâu, mang đến không khí tươi vui, lại thấy Lăng Tử Nhan bộ dáng quý công tử, ngay cả gia đình Anh Tuấn cùng Tiêu Sái cũng so với gia đình bình thường chỉnh tề hơn, làm sao dám

chậm trễ, trước tiên tìm hai gian thượng phòng, lại đem mấy chục hạ nhân an bài thoả đáng rồi mới để tiểu nhị đến phòng Lăng Tử Nhan, hỏi nàng muốn ăn gì.

Lăng Tử Nhan một bụng tức giận đến no rồi, nào còn có khẩu vị ăn cơm, vừa định đuổi tiểu nhị đi lại nhớ ra một việc, phân phó tiểu nhị đi làm.

Phòng Dương Mạc Tuyền ngay cạnh phòng nàng, Lăng Tử Nhan gõ cửa, mở miệng hỏi: “Đại...” Tiếng “tẩu” đến bên miệng lại bị nàng ngạnh sinh nuốt trở về, định kêu “Quận Vương phi” lại sợ kinh động đến người khác, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết xưng hô thế nào cho phải, đành nói: “Này, người muốn ăn gì để ta bảo tiểu nhị mang đến cho người.”

Đợi nửa ngày bên trong cũng không có người lên tiếng trả lời, Lăng Tử Nhan thầm giận, còn chưa cùng đại ca bá đường đã coi mình là Quận Vương phi, tỏ vẻ cái gì rõ ràng khinh bỉ, không ăn thì thôi, đói chết cũng không phải chuyện của mình, tức giận thở phì phì trở lại phòng. Nằm trên giường, trần trọc không ngủ nổi, càng nghĩ càng không đúng, vừa rồi trong phòng như thể một chút tiếng động đều không có, không phải không ở trong phòng đấy chứ? Nghĩ vậy, Lăng Tử Nhan lập tức cả kinh bật dậy, dọa tân nương tử chạy mất, tội danh này nàng không đảm đương nổi, trở về như thế nào có thể giải thích với phụ mẫu và đại ca?

Lăng Tử Nhan lập tức đứng dậy đi đến phòng bên cạnh, trong phòng một chút đèn đuốc đều không có. Ngồi thở, dán tai vào cửa nghe cũng không có động tĩnh gì, cái gì cũng không quản, trực tiếp đập cửa xông vào, chợt nghe “răng rắc” một tiếng, đó là thanh âm then cài cửa đứt gãy, vào phòng nhìn quanh một vòng, quả nhiên không thấy thân ảnh nào.

Lăng Tử Nhan kêu không xong, thực sự đã để đại tẩu chạy mất, tưởng kêu Anh Tuấn, Tiêu Sái đi tìm người, vừa đi đến cửa, nhìn thấy cái cửa bị một cước đá vỡ then cài, từ mặt vỡ mà nhìn thì xem ra là gãy từ bên trong, quả thật sau cánh cửa tìm được nửa thanh khác. Nương thường mắng mình làm việc lỗ mãng, quả nhiên là đúng, vỗ gáy, rón ra rón rén rời khỏi phòng, không quên đóng cửa lại, lặng lẽ trở về phòng mình.

Ngồi xuống, uống ngụm trà tự an ủi. Không đúng, không đúng, vẫn không đúng, nàng vừa rồi làm ra động tĩnh lớn như vậy, nếu trong phòng có người, không lý do gì không lên tiếng! Lăng Tử Nhan cầm cây nến đỏ, lại đi đến phòng Dương Mạc Tuyền, lần này không dám lỗ mãng, cẩn thận gõ cửa trước: “Có người không?”

Không có ai lên tiếng trả lời, lúc này nàng mới đẩy cửa tiến vào, có ánh sáng của ngọn nến, mọi thứ trong phòng đều lọt vào mắt, giờ mới phát hiện phía trong còn buông một bức rèm, quả nhiên có ẩn tình.

Lăng Tử Nhan một tay bưng nến, một tay vén rèm lên, ngồi bên giường không phải Dương Mạc Tuyền thì là ai? Mũ phượng khăn quàng đặt một bên, trên người mặc hồng sắc trung y, hỉ khăn đỏ thắm vẫn đội trên đầu.

Lăng Tử Nhan thở dài một hơi, giờ mới yên lòng, lại không khỏi oán giận: “Người ở trong phòng, vì sao không lên tiếng?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Chẳng lẽ muốn ta ở trước mặt ngoại nhân nói với người ta đang tắm?”

Tuy không nhìn được sắc mặt Dương Mạc Tuyền, Lăng Tử Nhan cũng có thể từ ngữ khí của nàng mà nghe ra ý trào phúng, lập tức giả bộ: “Lần thứ hai không có ngoại nhân, vì cái gì vẫn không trả lời ta?”

Dương Mạc Tuyền cười lạnh: “Nếu ta nhớ không lầm, người phá cửa vào phải không?”

“Ta...” Lăng Tử Nhan trước nay đều miệng lưỡi trơn tru, từ khi gặp nữ nhân này đã mấy lần giẫm phải đinh, cảm thấy tức nghẹn họng: “Ta cũng là lo lắng cho người, người...người mà bị kẻ xấu bắt đi, sẽ khiến cho Lăng gia chúng ta mất mặt.”

“Tiểu Vương gia hiện tại nhìn thấy ta lông tóc không tổn hại gì, hẳn là không cần lo lắng nữa đi?”

Lăng Tử Nhan nói không lại nàng, tức giận xoay người li khai, đi được vài bước lại quay lại đem nến đặt ở trên tủ đầu giường, biết Dương Mạc Tuyền không nhìn thấy, vẫn hướng nàng làm cái mặt quỷ, hừ một tiếng rồi đi.

Lại nghe người phía sau nói: “Người cứ thế đi như vậy sao? Nếu ta đánh mất mặt mũi Lăng gia, vậy không trách ta được.”

Lăng Tử Nhan nghe kỳ quái, thông thả quay lại, hỏi: “Vì sao lại mất mặt?”

“Tiểu Vương gia còn trẻ như thế, không phải là đã quên mất rồi đấy chứ? Đá gãy mất then cửa phòng rồi, nếu tiểu Vương gia vẫn yên tâm để một nữ nhân như ta ở chỗ này...,thật ra ta thì không sao cả.”

Lăng Tử Nhan đã nghĩ nàng sẽ nói ra cái gì kinh thiên động địa, nguyên lai là muốn đổi phòng, Dương Mạc Tuyền này cũng thực kỳ quái, có gì nói thì cứ nói thẳng ra, không nên quanh co lòng vòng, hại nàng mất một lúc mới nghĩ ra, xem ra vị đại tẩu này có điểm bản sự, về sau còn phải cẩn thận ứng phó mới được, cũng không thể bị nàng khi dễ.

Gọi điểm tiểu nhị tới, Lăng Tử Nhan kêu hắn đổi một gian thượng phòng, tiểu nhị lại nói phòng đã đầy.

“Vậy đổi một gian khách phòng bình thường đi!” Cùng lắm thì đem phòng nàng tặng cho đại tẩu, dù sao thì cũng là nàng không đúng, Lăng Tử Nhan nghĩ thầm.

Tiểu nhị lại đáp ứng: “Thực xin lỗi khách quan, khách phòng cũng đầy toàn bộ.”

Lăng Tử Nhan chán nản: “Khách điểm các người lớn như vậy, nói như thế nào đầy liền đầy? Có phải là cố ý hay không?”

“Vị tiểu gia này, tiểu nhân có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám đắc tội ngài a, quả thật đã đầy khách, người ngài mang tới đã chiếm một nửa số phòng, rất nhiều khách quan tới trễ, bởi vì không có phòng đều bị lão bản mời đi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lăng Tử Nhan cũng nghĩ không ra đối sách, nhìn điểm tiểu nhị một bộ sầu mi khổ kiếm, càng cảm thấy tức khí: “Quên đi, để tự ta nghĩ biện pháp.” Rồi đem hắn đuổi đi.

Điểm tiểu nhị ra cửa liền nói thầm: “Ta nói cái này, dù sao hai người cũng sắp thành thân, ở cùng nhau cũng không có ai nói gì.”

Đêm khuya vắng người, lời điểm tiểu nhị ở hành lang lại truyền vào phòng một chữ cũng không thiếu.

“Chủ ý như thế cũng tốt lắm.” Lăng Tử Nhan là nghĩ Dương Mạc Tuyền là đại tẩu của nàng, hai nữ nhân ở chung một đêm cũng không có vấn đề gì.

Nhưng vào tai Dương Mạc Tuyền lại hiểu theo nghĩa khác, còn chưa bái đường mà đã cùng phòng, đương nhiên không ổn, thậm chí liên tưởng đến việc Lăng Tử Nhan phỉ nhổ chửi bới cửa, ban ngày lại đánh Trương Hằng gần chết, đã chứng tỏ hắn là một kẻ lòng dạ ác độc, buổi tối lại đề ra chủ ý như thế, hoá ra còn là kẻ háo sắc, đáng thương cho Dương Mạc Tuyền nàng phải gả cho một phu quân chẳng ra gì, đột nhiên muốn vén khăn trùm đầu, nhìn xem kẻ đầy bụng toàn ý nghĩ xấu xa này rốt cuộc có bộ dáng gì.

Tâm động tay chưa kịp động, chợt nghe thấy tiếng bước chân Lăng Tử Nhan đi tới: “Nếu không đêm nay người trước hết ngủ ở phòng ta đi!”

Quả nhiên! Dương Mạc Tuyền cười lạnh.

“Ta sẽ đi tìm nơi khác ngủ.” Lăng Tử Nhan nói xong, cũng không chờ Dương Mạc Tuyền đáp lời, bước nhanh ra ngoài.

Đợi đến khi Dương Mạc Tuyền vén khăn lên, thân ảnh Lăng Tử Nhan đã sớm không còn. Mặc y phục, đi sang phòng Lăng Tử Nhan, quả nhiên bên trong không có người, chẳng lẽ nàng đã đoán sai?

Mà Lăng Tử Nhan trước tiên ngồi ở hành lang trong chốc lát, nghĩ như vậy cũng không thể qua một đêm, liền gọi Anh Tuấn cùng Tiêu Sái dậy, bắt bọn họ mang ra ngoài chơi, vốn lần này chính là đi du ngoạn, không đi dạo quanh rất không hợp tính mình.

Anh Tuấn cùng Tiêu Sái đang lúc mơ ngủ bị gọi dậy, đều hai mắt vô thần, vẻ mặt buồn ngủ, nghe Lăng Tử Nhan nói muốn đi ra ngoài chơi mới hoàn toàn tỉnh lại, nơi này là Dương Châu, không quen biết ai, hơn nữa muốn thế này còn có thể đi đến nơi nào, liền tận tình khuyên bảo: “Quận chúa, đêm hôm khuya khoắt, không có gì để xem cả, mau trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải về Tô Châu!”

Lăng Tử Nhan cũng muốn ngủ một giấc, nhưng hiện tại ngay cả chỗ ngủ đều không có, nàng cũng không định ngủ qua đêm ở hành lang, lập tức hai tay chống nạnh: “Không được, ta nhất định phải đi ra ngoài,

các người không đi, ta tự đi, ai nói đêm hôm khuya khoắt không có nơi đi? Đại ca của ta thường xuyên ra ngoài ban đêm mà.”

Quận chúa tính tình điệu ngoa, ngay cả lão gia cũng phải đau đầu, huống chi hai hạ nhân bọn họ, đành phải đáp ứng đi theo.

Lăng Anh Tuấn trước ngăn lại nàng: “Quận chúa, người nếu ra ngoài thì dù sao cũng phải đem y phục tân lang thay ra đã.”

Lăng Tử Nhan nhìn một thân hỉ bào đỏ thắm mới vỡ gáy nói: “Ta thiếu chút nữa quên mất! May có người nhắc nhở, nhanh đi tìm một bộ y phục để ta thay, không cần của các người, thôi chết được!”

Anh Tuấn cùng Tiêu Sái nhìn nhau, phu nhân quả nhiên anh minh! Từ Liễu Thanh đã sớm đoán được nữ nhi nàng sẽ không an phận, không chạy đi chơi một chuyến thì chắc chắn có chết nàng cũng không chịu, nhưng lại không thể để nàng mặc y phục tân lang mà chạy loạn trên đường, cho nên đã sớm sai hạ nhân mang nhiều thêm một bộ quần áo.

Lăng Tử Nhan thay một bộ trường sam bạch sắc, lại trông một phen tuấn đạt, Lăng Tiêu Sái còn thực hợp tình dâng lên một cái quạt gấp: “Công tử, thỉnh!”

Đúng như Anh Tuấn cùng Tiêu Sái nói, trên đường quả nhiên không có một bóng người, im ắng lạnh lẽo, đi qua hai con phố mới nhìn thấy phía trước có ánh đèn, mơ hồ còn có tiếng cười nói.

“Náo nhiệt như vậy, chúng ta qua xem đi.” Lăng Tử Nhan lập tức nổi lên hứng thú.

Anh Tuấn Tiêu Sái vội vàng chặn trước nàng, thần sắc khẩn trương.

Lăng Anh Tuấn nói: “Quận chúa, địa phương kia người không thể đi.”

Lăng Tiêu Sái lại hòa vào: “Đúng vậy, đúng vậy, Quận chúa, chúng ta vẫn đừng nên đi, ta nghe nói ở Dương Châu có một trà quán, ban đêm cũng có thể đi, tiểu nhân dẫn người qua.”

“Quán trà có cái gì để xem, nơi đó vì sao ta không thể đến? Các người nói không thể, ta lại càng muốn đi.” Lăng Tử Nhan lách qua giữa hai người, đi đến chỗ náo nhiệt phía xa.

Hai người chỉ có thể theo, thầm oán nhau.

“Đều tại người, đã nói không để Quận chúa ra khỏi cửa rồi.”

“Là người nói phải đi phố này đấy chứ, nghe ta, đi một lát khẳng định không có việc gì.”

“Hai người các người còn không để yên?” Lăng Tử Nhan phẩy quạt, đi trước: “Phía trước là đầm rồng hang hổ gì ta không thể đi? Các người nếu sợ chết thì đừng theo.”

Xuyên qua ngõ nhỏ liền thấy một ngã tư phồn hoa, chẳng những có rất nhiều người đi đường, mà trên cửa phòng hai bên còn treo đèn lồng đỏ thắm, có vẻ cực kỳ náo nhiệt, tên cũng rất thi vị, nào Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ, rồi Tiểu Lâu Thính Phong Vũ. Lăng Tử Nhan một bên ngắm cảnh, một bên tán thưởng, Dương Châu quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc đi đến bên ngoài Lâu Ngoại Lâu ở trên một ngọn đồi, Lăng Tử Nhan lập tức bị hai nữ nhân yêu điểm giữ chặt, trong đó có một người hỏi: “Công tử, người đi một mình sao?”

Lăng Tử Nhan đáp: “Ta còn có hai tùy tùng nữa.”

Một người khác nói: “Công tử, nhìn người tuần tú như vậy, vào đây uống chén rượu đi!”

Lăng Tử Nhan lần đầu tiên đến nơi yên hoa này, tuy rằng không thích bị người khác lôi kéo, nhưng còn tưởng Dương Châu mọi người đều hiếu khách như vậy, cũng không tiện cự tuyệt, vừa đi vừa hỏi: “Nơi này có thể uống rượu ăn cơm không?”

“Có thể!”

“Có thượng phòng để nghỉ ngơi không?”

“Có!”

Cuối cùng cũng tìm đúng chỗ, Lăng Tử Nhan lập tức mặt mày hớn hở, không quên quay đầu gọi Anh Tuấn cùng Tiêu Sái.

Đường đường Tử Nhan Quận chúa lại đi kỹ viện, nếu Hoàng Thượng mà biết, không biết có hối hận đã sắc phong không đây?

__ Hết chương 3 __

4. Chương 4: Quận Chúa Say Rượu

Lăng Tử Nhan tự nhận đã từng trải qua nhiều trường hợp ở cùng nhiều đại nhân vật, Hoàng Thượng hay Thái Hậu cũng đều từng ngồi chung bàn dùng cơm cùng, thế mà lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho nhảy dựng, từng bàn đều có nam nữ, người uống rượu, chơi đoán quyền, còn có... một đôi nam nữ thể nhưng ở trước mọi người hôn môi. Lăng Tử Nhan mặt liền đỏ bừng, xoay người trở ra.

Hồng Hạnh vẫn đang kéo tay Lăng Tử Nhan, thấy vậy vội vàng giữ lấy nàng: “Công tử, nếu đã đến đây, như thế nào rượu cũng chưa uống liền đi rồi?”

Lúc này Anh Tuấn Tiêu Sái cũng đi đến, thấy có người vô lễ với Quận chúa, lập tức tiến lên đẩy ra, đem Lăng Tử Nhan bảo hộ phía sau.

Lăng Tiêu Sái trừng mắt cả giận nói: “Không được vô lễ với công tử nhà ta.”

Lăng Anh Tuấn quay đầu nói với Lăng Tử Nhan: “Thiếu gia, ta đã nói rồi, đây không phải nơi người có thể tới.”

Nếu hắn không nói những lời này, Lăng Tử Nhan còn có thể quay đầu bước đi, nhưng hắn nói thế lại khơi dậy ngạo khí của nàng, liền vòng ra phía trước, ra vẻ thong dong nói: “Đến thì cũng đến rồi, sao lại phải đi? Ở đây có thượng phòng không?”

Ngân Liên lập tức hét to: “Ma ma, có quý công tử đến, một gian thượng phòng!”

Những người vào thượng phòng tất nhiên chủ nhân đều là người có tiền, tú bà tự mình ra cửa nghênh đón, nhìn thấy Lăng Tử Nhan một thân y phục đẹp đẽ quý giá liền càng tận tâm, lắc lắc cái eo phúc hậu, dẫn bọn họ lên lầu.

Tuy trong phòng tràn ngập vị son phấn nhưng bố trí coi như cao nhã, so với đại sảnh ồn ào dưới lầu, nơi này cũng thanh tĩnh hơn nhiều, Lăng Tử Nhan vừa lòng gật đầu, cả ngày chưa ăn cơm, bụng đã sớm đói đến kêu vang, lập tức phàn phò: “Để người đưa lên chút rượu và thức ăn, các người đều đi cả đi!”

Tú bà vẻ mặt cười có phần giễu cợt hỏi: “Vị công tử này hẳn là lần đầu đến Lâu Ngoại Lâu của chúng ta phải không? Không biết muốn vị tỷ tỷ nào đến hầu hạ?”

Lăng Tử Nhan sinh ra ở Vương phủ, quen được nha hoàn hầu hạ, lần này ra khỏi nhà không mang Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn liền thấy thực bất tiện, nghe tú bà nói vậy, tưởng là giúp nàng tìm một nha hoàn đến hầu nàng rót rượu, liền đáp ứng: “Được!”

Tú bà còn nói thêm: “Vậy ta để Xuân Hạ Thu Đông tới hầu hạ công tử nhé?”

Rượu và thức ăn đã được đưa lên, Lăng Tử Nhan làm sao còn để ý tú bà nói cái gì, thuận miệng đáp ứng: “Được.”

Tú bà vui vẻ, lại nói: “Mai Lan Cúc Trúc cũng đến?”

“Được.”

Tú bà mừng đến nỗi nếp nhăn trên mặt đều dần ra, càng thừa cơ nói: “Cả Tử Y cô nương cũng mời đến?”

“Được.”

“Công tử, Tử Y cô nương của chúng ta giá trị cũng không phải thấp đâu.”

Lăng Tử Nhan nghe ra ẩn ý của tú bà, trong lòng cười thầm nàng mắt cẩu nhìn người khác thấp kém, uống cạn chén rượu xong, nói: “Anh Tuấn, thưởng.”

Lăng Anh Tuấn bình thường quen cùng Lăng Tử Hạo đi đến những chỗ thế này, quy củ đều biết, lập tức từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc, để trên bàn, cũng học khẩu khí Lăng Tử Hạo nói: “Cái này là thưởng cho ma ma, đi đem các cô nương của người đến đây, nếu thiếu gia nhà ta nhìn vừa lòng sẽ còn thưởng nữa.”

Tú bà nhặt thỏi bạc ước lượng một chút, hơn năm mươi lạng, Lăng Tử Nhan vừa ra tay đã hào phóng như thế, xem ra hôm nay tóm được dê béo, bèn vui vẻ nói: “Công tử, ngài chờ chút, ta giúp người đi gọi các cô nương tới.” Đi tới cửa, phe phẩy khăn tay, hô lên: “Xuân Hạ Thu Đông!”

Chỉ chốc lát sau bốn nữ tử tiến vào, đi đến trước mặt Lăng Tử Nhan: “Tham kiến công tử.”

Lăng Tử Nhan khoé mắt liếc qua một chút: “Đều nói Dương Châu toàn mỹ nữ, ta xem bắt quá cũng chỉ như thế.”

Tú bà cười quyến rũ nói: “Công tử đừng nóng vội, những người này mới chỉ làm nền thôi.” Lại lập tức hô: “Mai Lan Cúc Trúc!”

Bốn nữ tử khác tiến vào.

“Văn bình thường lắm.”

Xuân Hạ Thu Đông mặc dù không tính là mỹ nữ nhưng cũng rất có tư sắc, Lăng Tử Nhan chớp mắt cũng thôi đi, nhưng Mai Lan Cúc Trúc là mặt tiền của thanh lâu này, bao nhiêu nam nhân đã vì các nàng mà tiêu tốn hết cả gia tài, thế mà Lăng Tử Nhan chỉ dùng ba chữ “bình thường” đánh giá, tú bà bất đắc dĩ đành phải xuất ra đòn sát thủ, danh tiếng Tử Y đứng đầu bảng ở phố hoa Dương Châu, vốn định dùng Tử Y để kiếm một món lớn, giờ cũng nên gọi ra.

Tú bà cười làm lành: “Các nàng chỉ là rót rượu hầu công tử, Tử Y cô nương đang trang điểm, trong chốc lát sẽ đến.”

Đang nói, một trận hương khí bay vào, một nữ tử một thân tử sắc y sam, váy dài hở khoảng ngực, mái đầu nghiêng nghiêng, lúc ngẩng đầu lên, dung nhan tú lệ quả thật so với người khác đều hơn một bậc.

Đổi lại là người bình thường thì đã sớm bị Tử Y mê hoặc mà thần hồn điên đảo, thần sắc Lăng Tử Nhan lại vẫn như thường, không có nửa điểm vui mừng.

Tú bà mồ hôi liên tiếp chảy ròng ròng, nếu Lăng Tử Nhan ngay cả Tử Y cũng không vừa lòng, vậy nàng cũng hết cách.

Trong phòng này phỏng chừng cũng chỉ có Anh Tuấn, Tiêu Sái, hai gia đình Lăng gia mới hiểu được nguyên do trong đó, Tử Y cô nương này tuy xinh đẹp như hoa, nhưng so với Quận chúa cũng còn kém xa, hơn nữa thân ở nơi yên hoa, có giữ mình trong sạch đi nữa cũng khó tránh khỏi nhuốm khí phong trần, huống chi Quận chúa vốn là thân nữ nhi, làm sao có thể bị nữ nhân mê đảo?

Cũng may Lăng Tử Nhan tuy cảm thấy tú bà nói quá sự thật, nhưng cũng chưa tới mức không coi ai ra gì, mở miệng khen: “Vị tỷ tỷ này quả thật là mỹ nữ, vậy nàng đi! Thưởng.”

Xuân,Hạ,Thu, Đông, Mai, Lan,Cúc, Trúc xếp thành một hàng, Anh Tuấn cùng Tiêu Sái cầm một bao bạc vụn, mười hai,hai mươi tùy ý phát, còn lại toàn bộ giao cho Tử Y, ít nhất cũng còn hơn hai trăm lạng.

Lăng Viễn Kiếm là một người thanh liêm, nhưng nhi tử cùng nữ nhi hấn lại từ nhỏ đã cầm y ngọc thực (ăn sung mặc sướng), tiêu tiền như nước, cũng từng khiển trách nhiều lần, đáng tiếc nghiêm phụ từ mẫu (phụ thân uy nghiêm nhưng mẫu thân lại hiền) hơn nữa mẫu thân Từ Liễu Thanh lại là đại thương nhân phú giáp một phương (giàu có nhất một phương), cũng không để chút ngân lượng ấy vào trong mắt.

Lăng Tử Nhan nhấp vài chén rượu, trong phòng lại nhiều người, liên liên tục kêu nóng, tú bà thấy vậy vội vàng dẫn theo bảy yển yển oanh oanh này lui cả ra ngoài, chỉ để lại một mình Tử Y.

Nếu lúc này ngồi đây là Lăng Tử Hạo, Anh Tuấn cùng Tiêu Sái đã sớm thức thời hưởng thụ vui vẻ, nhưng trước mặt là Quận chúa, thế nào cũng phải lưu lại hầu hạ.

Tử Y vào thanh lâu đã lâu cũng chưa từng thấy người nào tuấn tú như Lăng Tử Nhan, trong lòng sớm đã có hảo cảm, càng khó có được là hắn không giống nam nhân bình thường ngả ngớn cột nhà, liền âm thầm sinh lòng quý mến, mở miệng tiếp chuyện, tùy ý lấy lòng.

Lăng Tử Nhan là người trước giờ được nuôi dưỡng trong chốn khuê phòng, tuổi lại nhỏ, căn bản không hiểu việc giang hồ, không phải đối thủ với người vốn sớm lăn lộn trong chốn phong nguyệt như Tử Y, chỉ trong một lát công phu đã bị chuốc hết cả bầu rượu, có vẻ ngà ngà say.

Anh Tuấn Tiêu Sái thấy Lăng Tử Nhan hai gò má hồng nhuận, diễm lệ như đoá hoa đào, nếu uống nữa sẽ nhất định lộ ra thân nữ nhi của nàng, hơn nữa phu nhân cũng đã dặn, Quận chúa làm loạn thì có thể nhưng phải biết chừng mực, thấy thế liền lập tức đứng ra khuyên bảo: “Thiếu gia, rượu cũng uống rồi, chúng ta phải về thôi.”

Tử Y thật vất vả mới chuốc Lăng Tử Nhan quá chén, tự đứng lại ở đâu ra hai kẻ nhiều chuyện, trên mặt chợt loé ra tia tức giận, cười nói: “Công tử đã say, nơi này có ta hầu hạ, hai vị trước hết mời đi ra.” Dứt lời còn xuất ra hai đĩnh mười lượng bạc đặt vào tay Anh Tuấn cùng Tiêu Sái, coi bọn họ là hạ nhân, xem như cấp chút phí.

Anh Tuấn Tiêu Sái làm sao có thể đặt chút bạc ấy vào mắt, mà dù là một trăm lượng cũng không dám cầm, hiện tại trọng yếu nhất là khuyên được Quận chúa về, nếu Quận chúa có gì sơ xuất, bọn họ dù có đền mạng cũng không bù được, nhưng Quận chúa là lá ngọc cành vàng, lại nam nữ thụ thụ bất thân, thế nào cũng không dám đưa tay đỡ nàng.

Tử Y tựa hồ cũng nhìn ra điểm ấy, đứng dậy ôm lấy cổ Lăng Tử Nhan, trực tiếp ngồi lên đùi nàng, khoe miệng mỉm cười, khiêu khích nhìn Anh Tuấn cùng Tiêu Sái.

Hai người đang hết đường xoay sở, chợt nghe Lăng Tử Nhan “Oẹ” một tiếng, bám vào bàn, ói ra hết.

Nguyên lai Lăng Tử Nhan uống hết một bầu rượu, tử khí dâng lên, đang cố gắng áp chế lại đột nhiên ngửi được một cỗ hương thơm nồng đượm, như thế nào cũng không nhận được, nôn ra, nôn ra xong liền kêu một tiếng vui sướng thoải mái, người cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Tử Y đã đứng sang một bên, Lăng Anh Tuấn vội vàng bưng lên trà nóng, để cho Lăng Tử Nhan súc miệng, Lăng Anh Tuấn thừa dịp vội nói: “Thiếu gia, chúng ta cần phải trở về.”

Lăng Tử Nhan thấy trong phòng một đồng hồ ồn, hương vị cũng rất khó ngửi, làm sao còn muốn ở lại, trước khi đi cũng không quên bảo Lăng Anh Tuấn bỏ lại năm mươi lượng bạc, còn để lại Tử Y dặm chân thăm hận. Ngày thường vẫn tưởng bằng dung mạo của nàng có thể khiến nam nhân đứng chặt đường, thế nhưng hôm nay lại gặp phải một kẻ không hiểu phong tình như thế.

Trở lại khách điểm, Lăng Tử Nhan sớm đã bước đi lộn xộn, hỗn loạn. Anh Tuấn Tiêu Sái tự nhiên không thể đem Quận chúa về nơi bọn họ ở, biện pháp duy nhất là giao cho Quận Vương phi, về phần Vương phi có thể phát hiện ra thân phận Quận chúa hay không, bọn họ cũng không quản được nhiều chuyện như vậy.

Lăng Tiêu Sái hô một tiếng “Quận Vương phi”, trong phòng liền có ánh sáng, tiếp theo chợt nghe thấy tiếng cửa mở.

Tuy Lăng Tử Nhan đem phòng tặng cho Dương Mạc Tuyền, nhưng nàng làm sao có thể ngủ an ổn, chính lúc chuẩn bị ngủ, vừa nhắm mắt lại thì nghe tiếng người gọi, mở cửa ra liền thấy một người uống rượu say mềm tựa vào khung cửa, hai gia đình đứng phía sau, cúi đầu thi lễ, bộ dáng cung kính nói: “Thiếu nữ nãi, thiếu gia uống rượu, chúng ta đem hắn mang về đây.”

“Uống rượu?” Dương Mạc Tuyền nhú mày, có chút tức giận nói: “Uống rượu thì đưa đến chỗ ta làm gì? Không biết chúng ta còn chưa thành thân sao?”

“Chúng tiểu nhân biết, nhưng mà, nhưng mà...” Lăng Anh Tuấn lắp bắp muốn giải thích lại không biết giải thích thế nào, lại sợ Quận Vương phi mắc kè Quận chúa cho bọn họ, như vậy càng phiền toái, liền lôi kéo Lăng Tiêu Sái, nhanh chân bỏ chạy, chẳng buồn bận tâm gia quý cái gì nữa.

Dương Mạc Tuyền nhìn bọn họ nhanh như chớp đã không thấy thân ảnh, vừa tức giận vừa buồn cười, lại nhìn người trước mặt, một thân toàn mùi rượu, lưng lay sắp đổ, tâm lập tức sinh phản cảm, phu quân này của nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu tật xấu đây?

__ Hết chương 4 __

5. Chương 5: Phát Hiện

Dương Mạc Tuyền đem cánh tay Lăng Tử Nhan khoác lên vai mình, từ phía sau đỡ lấy thất lưng nàng nâng lên, sức nặng cả người Lăng Tử Nhan lập tức đều dồn lên người mình. Thực không nghĩ lại nặng đến vậy, phải mất không ít khí lực mới có thể đem nàng lên trên giường.

Lăng Tử Nhan sớm đã mệt cực, vừa nằm lên giường liền lập tức nặng nề ngủ say, phát ra tiếng hít thở đều đều, làm khó Dương Mạc Tuyền còn muốn rót cho nàng một chén trà nóng.

Thu dọn gọn gàng xong, lúc này Dương Mạc Tuyền mới nhớ đến việc phải xem dung mạo phu quân của nàng như thế nào, đáng tiếc ngọn nến trong phòng đã cháy hết, bèn gọi tiểu nhị gác đêm, để hắn mang lên một bồn nước ấm cùng đôi gối nệm khác.

Đợi hết thời gian khoảng một chén trà nhỏ tiểu nhị mới bưng lại một chậu nước ấm, dưới nách kẹp hai cây nến, đặt hết lên bàn: “Ban đêm thiếu người, để cô nương phải đợi lâu, có việc gì xin cứ phân phó cho tiểu nhân.”

Dương Mạc Tuyền nói lời đa tạ.

Thắp cây nến, Dương Mạc Tuyền không khỏi do dự, mẫu thân đã dạy nàng, chỉ có đêm động phòng hoa chúc mới được vén khăn đội đầu, lúc ấy mới có thể gặp mặt phu quân, nếu lúc này nhìn thì tựa hồ không hợp lễ cho lắm. Nghĩ lại mà nói, còn chưa bái đường đã ở chung phòng, không phải là càng không hợp lễ sao? Mất thấy nước sắp nguội hết, cũng không để ý được nhiều như vậy, đưa tay nhúng ướt khăn mặt, đi tới bên giường.

Đây là phu quân nàng? Cùng với người trong phán đoán của nàng suốt dọc đường đi quả thực khác một trời một vực, ở trong tưởng tượng của nàng, hẳn phải là một tên hoàn khổ (ăn chơi trác táng), vẻ mặt đầy lệ khí cùng tửu sắc mới đúng, mà người trên giường ngủ quan tính xảo, mi mục thanh tú, hai gò má kiêu diễm, tuy là nam tử lại sinh ra so với nữ tử còn yêu mỹ hơn.

Dương Mạc Tuyền vỗ nhẹ ngực một chút, thoáng yên lòng. Tuy nàng nói với Cửu nhi nhân phẩm quan trọng hơn vẻ bề ngoài, nhưng dù sao cũng là người về sau sớm chiều ở chung, nếu là khuôn mặt khiến người ta nhìn là thấy khó chịu thì những ngày về sau càng khó sống.

Từ cái trán, đến cái mũi, rồi xuống cằm, Dương Mạc Tuyền tận lực làm cho động tác của mình ôn nhu nhất có thể, sợ làm người đang ngủ bình tĩnh. Lau rửa xong, kéo cái chăn định đắp cho nàng thì lại tỉnh cờ liếc đến trước ngực, trường bào bạch sắc lại loang lổ một vệt rượu lớn, Dương Mạc Tuyền có phần do dự.

Lăng Tử Nhan xoay qua xoay lại, tựa hồ ngủ thực không thoải mái, mặc trường bào đầy mùi rượu, có thể thoải mái mới là lạ. Dương Mạc Tuyền thở dài một hơi, cũng không để ý đến điểm lễ tiết không quan trọng này, say đến như vậy, lúc tỉnh phỏng chừng cũng không nhớ rõ cái gì, cùng lắm thì nói là hạ nhân hầu hạ.

Chỉ nhẹ nhàng đụng chạm, Dương Mạc Tuyền lập tức kinh hãi lui lại ba bước, thiếu chút nữa ngã vào bồn nước, nàng thân là nữ nhi, đương nhiên biết chỗ mềm mại kia có ý nghĩa gì, nhưng mà, như thế nào lại có khả năng này? Sao lại có thể có việc hoang đường như thế được?

Cởi bỏ sợi dây buộc tóc trên đầu Lăng Tử Nhan, mái tóc dài thả ra, làm nổi bật khuôn mặt càng thêm tuyệt mỹ, chặt đứt một tia vọng tưởng cuối cùng của Dương Mạc Tuyền.

Sau khi khiếp sợ, Dương Mạc Tuyền không khỏi tức giận, nếu cảm thấy nàng thân phận thấp kém không xứng gả vào Lăng gia, vậy từ hôn cũng được, làm sao lại để cho một nữ tử nữ phần nam trang tới rước dâu? Đây không phải là làm nhục nàng sao?

Dưới cơn thịnh nộ, Dương Mạc Tuyền thực muốn lập tức thu thập y phục trở lại nhà mẫu thân, bất quá sau nhiều lần cân nhắc lại rốt cuộc không bước ra cửa phòng, cái gọi là nữ nhi gả đi như bát nước đã hắt đổ, nếu nàng đã lên kiệu hoa Lăng gia, vậy tức là đã trở thành người Lăng gia, sao có thể tái giá với người khác? Hằng ca ca khẳng định sẽ không ghét bỏ nàng, nhưng thêm mắm dặm muối, khó bảo toàn không bị người ta nói tam đạo tứ, như vậy chẳng những liên lụy mẫu thân, còn có thể khiến cho phụ thân đã mất phải hổ thẹn. Mà có lẽ Lăng gia cũng có điều khó nói, dù sao đây cũng là do Hoàng Thượng tứ hôn, nếu truyền ra ngoài sẽ thành trọng tội, chắc không đáng vì nàng mà làm ra việc mạo hiểm như vậy chứ?

Nghĩ như thế Dương Mạc Tuyền mới chậm rãi bình ổn cơn tức giận trong lòng, nhìn người trên giường, lại không khỏi phiền muộn, vốn tưởng được gả cho một lang quân tuấn tú, không nghĩ tới chỉ là mừng vui nhất thời.

Ảo não trong chốc lát, phần nộ trong thoáng giây, u buồn trong khoảnh khắc, Dương Mạc Tuyền rốt cuộc nhin không được mỗi mệ mà ghé vào bàn ngủ.

Lúc Lăng Tử Nhan tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, nhất thời còn không nhớ nổi đây là nơi nào, nhắm mắt suy tư thật lâu, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, nhìn thấy trên người vẫn là y phục mặc tối hôm qua, ngay cả vết rượu cũng vẫn còn, lúc này mới thoáng yên lòng. Nhìn quanh đánh giá một vòng cũng thấy không phải phòng ngủ uống rượu đêm qua, lại càng yên tâm, đến khi xuống giường mới phát hiện trong phòng còn có một người.

Mi không hoạ mà như vẽ, môi không tô lại vẫn thắm hồng, dung mạo thanh nhã siêu phàm thoát tục, chỉ có thể dùng “thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức” (1) để hình dung. Tuy rằng tóc mây có chút tán loạn nhưng lại sinh ra một phen tư vị, chỉ là mày nhíu lại, hình như có tâm sự.

Lăng Tử Nhan lập tức đoán ra thân phận người này, trong lòng thầm than, thì ra tẩu tẩu xinh đẹp như vậy! Nhất thời mãi ngẩn nhìn đến ngây ngốc, ngay cả khi Dương Mạc Tuyền tỉnh lại cũng không biết.

Dương Mạc Tuyền đứng dậy, sửa lại mái tóc một chút, lạnh lùng nói: “Tiểu Vương gia vô lễ.”

Lăng Tử Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần, nháy mắt trong đầu hiện lên vài ý niệm, đêm qua nàng uống say khướt, đáng lẽ đại tẩu hẳn phải biết thân phận nữ nhi của nàng, nhưng y phục trên người nàng chưa cởi, thần sắc đại tẩu cũng không có gì kì lạ, vẫn gọi nàng là tiểu Vương gia, tựa hồ cũng không biết chân tướng. Không có thời gian cho nàng nghĩ nhiều, ngoài cửa đã truyền đến âm thanh của Anh Tuấn: “Thiếu gia, thiếu nữ nãi, thời gian không còn sớm nữa, thỉnh dậy rửa mặt chải đầu đi!”

Mỗi người trong lòng đều biết rõ ràng, lại đều ở trước mặt tỏ vẻ dường như không có việc gì, dù sao đến Lăng vương phủ hết thấy chân tướng cũng sẽ rõ ràng, không cần nhất thời nóng lòng mà làm hỏng không khí hài hoà trên đường đi.

Dùng xong đồ ăn sáng, đội ngũ đón dâu liền khua chiêng gõ trống lên đường.

Mới đi được một đoạn, Lăng Tử Nhan liền cảm thấy nhàm chán, vùng hoang vu dã ngoại, ngoài đồng cỏ thì cũng là cây cối, chẳng có thứ gì đáng xem, nhất thời không kiên nhẫn nổi, đột nhiên nhớ tới lời Dương Mạc Tuyền lúc sáng châm chọc khiêu khích nói nàng vô lễ, lập tức nổi lên ngoan tâm, nghĩ muốn đùa giỡn đại tẩu một chút, dù sao cũng đang nhàn rỗi.

Lăng Tử Nhan cho ngựa đi chậm lại, song song cùng kiệu hoa, gõ cửa sổ một chút, nói: “Nương tử sáng sớm nói ta vô lễ, tuy rằng nàng ở cùng ta một đêm, nhưng tướng công ta hình như cũng không có vô lễ với nương tử a?”

Đội ngũ đón dâu ngoại trừ Anh Tuấn cùng Tiêu Sái và vài tùy tùng Lăng phủ, mấy ngoại nhân đánh chiêng gõ chống thổi kèn hay phu kiệu đều không biết Lăng Tử Nhan là Tử Nhan Quận chúa, giống như mấy vị đại quan cao quý không phải lão bách tính tầm thường có thể nhìn thấy, mặc dù có thể đã gặp được trên đường. Nhưng Lăng Tử Nhan cùng Lăng Tử Hạo là huynh muội, trưởng thành về ngoài cũng tương tự, giờ Lăng Tử Nhan đóng vai tân lang, ai có thể nhận ra? Cho nên nghe được tân lang cùng tân nương nói như vậy, đều lộ ra vẻ hiểu ý cười, người tuổi nhỏ còn trực tiếp cười trộm ra tiếng, tưởng bọn họ phụ thê ân ái,

không đợi được đến lúc bái đường đã động phòng trước, cái gọi là vô lễ vừa nói cũng bất quá chỉ là liếc mắt đưa tình mà thôi.

Nếu hôm qua Lăng Tử Nhan nói vậy, Dương Mạc Tuyền sẽ cho rằng nàng ngả ngớn vô lễ, nhưng sau khi biết thân phận nữ nhi của nàng, tự nhiên biết Lăng Tử Nhan ra đây tranh cãi với nàng, còn nói trước mặt nhiều người như vậy là muốn cố ý khiến người khác hiểu lầm.

Dương Mạc Tuyền cũng không giận, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta nghĩ tiểu Vương gia hiểu lắm ý ta rồi, ta nói ‘lễ’ ở đây không phải là ‘lễ’ trong ‘lễ phép’, mà là ‘lễ’ trong ‘lễ nghi’. Sắp tới đại hôn, tân lang lại bỏ mặc tân nương đi uống hoa tửu (đi thanh lâu uống rượu), không biết là Vương phủ trước nay tác phong như vậy, hay vẫn là do tiểu Vương gia không hiểu lễ nghi?”

Nói như thế, chẳng những bóc trần được lời Lăng Tử Nhan, hoàn báo cừ oán mình bị lừa gạt, còn khiến Lăng Vương bị người ta trào phúng. Mặc kệ có phải lỗi của Lăng Tử Nhan hay không, Lăng Vương đều phải chịu trách nhiệm với việc vô phương dạy con này, Dương Mạc Tuyền ngay cả nửa phần mặt mũi cũng không thèm chữa lại cho Lăng Tử Nhan.

Mọi người một bộ biểu tình thoáng như hiểu ra, hiển nhiên là tin lời Dương Mạc Tuyền.

Lăng Tử Nhan căn bản là lấy đá tự đập vào chân mình, tức đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, lại một lần nữa được kiến thức miệng lưỡi sắc bén của đại tẩu, kết quả ngay cả nửa điểm tiện nghi cũng chưa chiếm được, bất quá nàng cũng không phải một người dễ dàng chịu thua, cười ha ha che lấp đi nỗi xấu hổ: “Cái gọi là nhân bất phong lưu uổng thiếu niên (2), ta nghĩ nương tử hân sẽ không để ý đi?”

“Phong lưu mà không hạ lưu mới tốt!” Dương Mạc Tuyền vẫn như cũ một đao chặn họng. Cơn tức giận tới qua thật vất vả mới bình ổn, giờ bị Lăng Tử Nhan nói mấy câu lại kích ra, nói chuyện tự nhiên không chút khách khí.

“Người!” Lăng Tử Nhan phẫn nộ, hung hăng đá vào bụng tuần mã, chạy vội đi.

Tuy rằng hai người đối chọi gay gắt, như thể có cừ oán, nhưng trong mắt ngoại nhân lại chỉ bất quá là Quận Vương phi đang ăn dấm chua (3), đôi phu thê tương ái cãi nhau mà thôi.

Cũng vì Lăng Tử Nhan tăng tốc độ nên đội ngũ đón dâu mới tới Tô Châu kịp trước giờ Thân, Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thang ngóng đến cổ sắp dài cả ra, chỉ sợ trên đường xảy ra chuyện gì sai lầm.

Kiếp hoa dừng trước cửa, Lăng Tử Nhan xuống ngựa đi vào ân cần hỏi thăm phụ mẫu, đơn giản thuật lại vài câu về hành trình hai ngày, đương nhiên chuyện đi uống hoa tửu cùng đánh người tự dưng gạt ra.

Tuy Lăng Tử Hạo đã bị nâng ra, nhưng hân gãy chân như thế làm sao đá cửa kiệu được, đành phải lại nhờ Quận chúa muội muội lại vớt vát một phen.

Thừa lúc phụ thân cùng nương không chú ý, Lăng Tử Hạo lặng lẽ gọi Lăng Tử Nhan đến hỏi xem tân nương là xấu hay đẹp.

Lăng Tử Nhan tức giận suốt hai ngày, đầy một bụng hỏa, thế nào còn có thể nói lời gì hay, tức tối nói: “Xấu chết được!”

Lăng Tử Hạo vốn đã không ôm hy vọng, giờ nghe muội muội nói thế liền hoàn toàn tuyệt vọng.

Thành thân vốn nhiều lễ nghi phiền phức, Lăng gia lại là Vương phủ, quy củ càng nhiều, đá kiệu hoa, bước qua chạu than, còn muốn tân lang công tân nương đi qua từng cửa Lăng phủ, may mà Lăng Tử Nhan từ nhỏ đã theo phụ thân học võ, có công phu trụ cột, bằng không công Dương Mạc Tuyền đi nhiều như vậy không một chết mới là lạ.

Thật vất vả mới đến đại sảnh, Lăng Tử Nhan mệt đến không thở nổi, vốn nghĩ thay ca ca đón dâu là một trò đùa vui lắm, kết quả thiếu chút nữa lấy cái mạng ra bồi, âm thầm thề không bao giờ có lần sau nữa.

Lăng Tử Nhan đang kéo tấm thân mỗi một chuẩn bị bị trở về phòng lại bị Từ Liễu Thanh túm lại, cùng nàng thì thầm: “Nhan nhi, con thay đại ca bái đường luôn đi!”

Lăng Tử Nhan thét lên một tiếng kinh hãi: “A!” chưa kịp nói lời nào đã bị Từ Liễu Thanh che miệng lại: “Đừng cả kinh mà dọa đại tẩu người, nương cũng không có biện pháp, vừa rồi miệng vết thương của đại ca

người đột nhiên tái phát, lại ngất rồi, căn bản không có cách nào bái đường, người tổng không thể để nường ôm con gà đến bái đường thành thân với đại tẩu người chứ?”

“Như vậy mới tốt a, ai bảo nường khó ưa như vậy!” Lăng Tử Nhan vui sướng khi người khác gặp họa, bất quá rốt cuộc không thể cự tuyệt, đành cắn răng: “Bái thì bái!”

_ Hết chương 5 _

(1) Thanh thủy xuất phù dung

Thiên nhiên khứ điều sức

(Lý Bạch)

(Hoa sen mọc lên từ nước trong

Thiên nhiên không cần phải bài trí, gia công) => Ý nghĩa: Cái gì tự nhiên vẫn là đẹp nhất

(2) nhân bất phong lưu uống thiếu niên: Người không trăng hoa phong lưu thì phí hoài tuổi trẻ.

(3) Ăn dấm chua: ghen

Sự tích: Danh tướng Phòng Huyền Linh đời Đường được Đường Thái Tông Lý Thế Dân trọng dụng, nhưng lại có tính sợ vợ nổi tiếng. Một ngày Thái Tông cùng mấy vị khai quốc công thần mở yến, Phòng Huyền Linh say rượu, bị trêu chọc chịu không nổi, vỗ ngực tuyên bố ta đây đâu có sợ phu nhân, Thái Tông thừa lúc rượu vui, ban tặng Phòng Huyền Linh hai mỹ nhân. Huyền Linh không ngờ bị thiên tử xỏ mũi, bất đắc dĩ nhận lấy hai người, tưởng tượng đến vẻ mặt phu nhân đầy trời lửa giận, lo lắng không biết làm sao. Ủy Trì Kính Đức một bên khuyên nhủ, nói phu nhân có hung dữ đến mấy cũng không dám trái ý hoàng thượng, Phòng Huyền Linh mới an tâm một chút dẫn hai mỹ nữ về nhà.

Ai dè, phu nhân đâu có nghĩ nhiều như vậy, vừa thấy Phòng Huyền Linh dẫn theo hai tiểu thiếp non tơ, nõn nà xinh đẹp về nhà, lập tức bạo phát lôi đình, hét lớn mắng chửi, thiếu chút ra tay đánh đập. Huyền Linh thấy không ổn rồi, đành đem mỹ nhân đuổi ra. Lý Thế Dân biết chuyện, muốn trị tể tướng phu nhân một trận, lập tức triệu Phòng Huyền Linh cùng phu nhân vào cung vấn tội.

Vợ chồng hai người đến nơi, chỉ thấy Đường Thái Tông trở hai vị mỹ nữ cùng một bình “rượu độc” nói, cho Phòng phu nhân lựa chọn, một là nhận lấy hai vị mỹ nữ, hai là chịu tội kháng chỉ uống rượu độc tự vẫn. Phòng Huyền Linh biết lão bà tính tình mạnh mẽ, sợ nường chọn độc tửu, vội quỳ xuống cầu xin. Lý Thế Dân quát mắng: “người thân là tể tướng đương triều, dám nghịch chỉ kháng mệnh, còn không mau lui xuống cho ta”.

Phòng phu nhân thấy chuyện đến nước này, nhìn dung nhan hai mỹ nữ, biết mình tuổi lớn sắc không còn như xưa, nếu hai nữ vào phủ, chính mình chỉ sợ sớm muộn cũng kháng mệnh làm ra chuyện xấu, hoặc tức giận mà chết, chỉ bằng sớm chọn rượu độc giải thoát. Không đợi Thái Tông giục giã, Phòng phu nhân đã cầm bình rượu độc, một hơi uống cạn. Phòng Huyền Linh sợ đến nước mắt vòng quanh, ôm lão bà khóc lóc. Quần thần nhất thời cười lớn, thì ra trong bình không phải là rượu độc, mà là dấm. Đường Thái Tông cảm khái không thôi, thu hồi thánh chỉ. Từ đó “ăn dấm chua” trở thành câu cửa miệng chỉ chuyện nữ nhân ghen ghét.

(nguồn: truyện “Ngã vị Trụ vương chi ngạo khiêu Phong thần”)

(3) Mọi ng tham khảo thêm về Văn hoá hôn lễ TQ ở đây nhé, đến khổ, tìm thấy mỗi cái này, k đầy đủ lắm =.=”: [thvl /?p=34308&doing_wp_cron](http://thvl/?p=34308&doing_wp_cron)

6. Chương 6: Lần Đầu Chính Thức Gặp Mặt

Lăng Viễn Kiếm vượt râu, nhìn người phía dưới, tuy rằng đối với việc nữ nhi đại thú tân nương (lấy vợ) vẫn còn canh cánh trong lòng, nhưng hẳn có một nhĩ tử lại bị gãy chân, hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, nên cũng chỉ đành chấp nhận sự thật này. Điều duy nhất đáng mừng là hẳn đã thực hiện được lời hứa của mình, để Dương Mạc Tuyền tiến nhập gia môn, nếu Dương Vệ Quân có linh thiêng cũng nên mỉm cười nơi cửu tuyền.

Giờ lành đã đến, người làm lễ xướng: “Nhất bách thiên địa!”

Dương Mạc Tuyền trên đầu đội hỉ khăn, không thể nhìn thấy nên không biết cùng nàng quỳ bái là người nào, cảm thấy hoảng sợ, nhưng cũng đành bất lực, hết thấy đều thành kết cục đã định.

“Nhị bách cao đường!”

Dương Mạc Tuyền biết mẫu thân ghi hận Lăng Vương, giờ phút này hấn ở ngay trước mặt nàng, cũng chính bởi hấn mới làm cho nàng cùng Hằng ca ca chia cách, cho nên cái quỳ này cũng thực có chút không cam lòng.

“Phu thê giao bái!”

Là nàng! Dương Mạc Tuyền nhận ra đôi giày kia, đúng là được Lăng Tử Nhan mang một đường từ Dương Châu tới, nàng rõ ràng là nữ tử, như thế nào có thể cùng mình bái đường? Đây một bụng nghi vấn, lại không thể không quỳ.

“Tiến nhập động phòng!”

Dương Mạc Tuyền được hai nha hoàn giúp đỡ đi vào hậu đường, tiến vào một căn phòng xa lạ, trong đó một nha hoàn nói: “Quận Vương phi, mời người ngồi, chúng ta ra bên ngoài.”

Thanh âm tiếng bước chân dần xa, cửa được đóng lại, lúc này Dương Mạc Tuyền mới vén khăn đội đầu lên.

Trên bàn đặt một đôi nến long phượng, màn che đỏ thẫm, gối thêu uyên ương, chăn thêu hình hoa sen, trên mỗi ô cửa sổ đều dán chữ “hỷ”, căn phòng bố trí đúng kiểu hỉ phòng, Dương Mạc Tuyền đến bây giờ cũng chưa biết rõ trong hồ lô của Lăng gia rốt cuộc muốn làm gì, trái lo phải nghĩ cũng nghĩ không ra nguyên cớ, đơn giản thì cái gì cũng không nghĩ nữa. Bình đến tướng ngăn, nước lên đất chặn, nàng không tin đón dâu có thể là nữ nhân, bái đường cũng có thể là nữ nhân, nhưng động phòng không thể vẫn là nữ nhân đấy chứ?

Đợi cho đến canh hai, trừ nha hoàn ngoài cửa tiến vào rót thêm trà ra thì lại không có ai đến gặp nàng, Dương Mạc Tuyền lại không thể trực tiếp mở miệng hỏi, chỉ có thể chịu đựng tiếp tục chờ, nhưng nàng không biết có người so với nàng còn muốn sút đầu mẻ trán hơn.

Lăng Tử Hạo nằm trên giường, rên nhẹ tiếng có tiếng không, Từ Liễu Thanh ngồi một bên, nắm chặt quyền đầu (nắm tay), cúi đầu không có biện pháp, Lăng Viễn Kiếm đi tới đi lui, chỉ có Lăng Tử Nhan ngồi hai chân bắt chéo, ăn quýt Lạc Nhạn đút cho, bộ dáng thản nhiên tự đắc.

Từ Liễu Thanh trước nhìn thoáng qua Lăng Tử Hạo: “Hạo nhi.”

Lăng Tử Hạo lập tức vội vàng vàng kêu to: “Nương, ta thực sự không thể nhúc nhích!”

Từ Liễu Thanh lại nhìn thoáng qua Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, cũng lại người đi bồi tiếp đại tẩu đi.”

Lăng Tử Nhan lập tức xua tay: “Hai ngày nay bọn ba mệt nhọc, xương cốt nữ nhi đều sắp nhuyển ra rồi, ta cũng không muốn cùng đại tẩu chung giường.”

Từ Liễu Thanh đành phải nhìn Lăng Viễn Kiếm: “Chung quy cũng không thể để con dâu ngày đầu tiên vào cửa liền thủ phòng trống đi?”

Ngay cả Từ Liễu Thanh đều không tìm được biện pháp, Lăng Viễn Kiếm lại càng không nghĩ ra, cả giận nói: “Anh Tuấn Tiêu Sái, nâng thiếu gia đem vào phòng cho ta!”

Từ Liễu Thanh vội vàng ngăn lại: “Đại phu đã nói Hạo nhi không thể cử động, chẳng lẽ chàng muốn nhìn nhi tử cả đời không khỏi bệnh sao?”

Lăng Tử Nhan về mặt chẳng hề để ý buông một câu: “Ta nói này, hiện tại cứ đi qua giải thích rõ ràng với đại tẩu đi thôi, trốn hoà thượng, trốn không được miếu, nàng sớm muộn gì cũng biết.”

Từ Liễu Thanh nghe thế gật đầu: “Nhan nhi nói cũng có đạo lý, dù sao cũng đã bái đường thành thân, vậy cứ nói thật với nàng đi.”

Lăng Viễn Kiếm vốn cảm thấy có lỗi với Dương gia, nếu cứ tiếp tục dối trá thế này, lại càng thêm áy náy, bất quá hẳn rồi cuộc cũng không tiện đi qua, chỉ dặn Từ Liễu Thanh nói chuyện uyển chuyển, giải thích nỗi khổ tâm, đừng làm cho người ta hiểu lầm Lăng gia ý thế hiếp người.

“Hiểu rồi, lão gia.” Từ Liễu Thanh thuận tay kéo theo Lăng Tử Nhan còn đang ăn quýt đem đi.

Lăng Tử Nhan bắt mẫn than thở: “Nương, người đi giải thích là tốt rồi, vì sao lại muốn dẫn ta đi nữa?” Kỳ thật là nàng không dám đi, nàng đã được kiến thức qua sự lợi hại của Dương Mạc Tuyền, nếu nàng biết bị lừa, làm loạn Lăng Vương phủ cũng là chuyện có khả năng.

Từ Liễu Thanh trừng mắt liếc nàng một cái: “Dong dài cái gì, đại ca ngươi bị thương, phụ thân ngươi nổi giận, nếu ngươi không đi, vậy giải thích thế nào?”

Lăng Tử Nhan đành phải phân phó Lạc Nhạn bưng đĩa hoa quả to bự đi theo.

Dương Mạc Tuyền đã nghĩ phải ngồi cả đêm, cuối cùng cũng nghe được ngoài cửa có động tĩnh.

“Vương phi, Quận chúa.”

Tiếp theo một âm thanh xa lạ: “Các người lui xuống trước đi!”

Có người mở cửa tiến vào: “Nhan nhi, trước tiên giúp tẩu tẩu vén khăn trùm đầu đi.”

“Nương, không phải người đã nói chỉ có tướng công mới có thể vén khăn sao?” Đúng là thanh âm Lăng Tử Nhan, nguyên lai nàng là Quận chúa.

Từ Liễu Thanh đúng là hết cách với nữ nhi, vốn chính là chuyện xấu hổ, trong lòng đã biết rõ, thế mà nàng lại cứ nói thẳng ra, một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu.

Khăn vén lên, ánh sáng rơi vào mắt, lúc này Dương Mạc Tuyền mới có thể thấy rõ người tới.

Váy dài quần áo màu lục nhạt, tóc dài buông xuống hai vai, sóng mắt lưu động, nụ cười yêu kiều trong suốt, Lăng Tử Nhan thay nữ trang quả nhiên minh diễm động lòng người, rực rỡ loá mắt, quang mang bắn ra tứ phía, cùng với người nữ phần nam trang trước đó tựa hồ như không phải cùng một người, nụ cười nơi khoe miệng đầy trí tuệ, nhưng thật ra nhìn lại thì cũng giống nhau như đúc.

Người bên cạnh Lăng Tử Nhan hẳn là Lăng Vương phi, nhìn qua thật trẻ tuổi, vô luận là chiếc trâm cài đầu khảm chân châu hay y phục bằng gấm Tô Châu mặc trên người cũng đều toát lên thân phận tôn quý của Vương phi, đứng cạnh Lăng Tử Nhan lại không giống mẹ con, nhìn có phần giống đôi tỷ muội hơn.

Nhìn các nàng, Dương Mạc Tuyền đột nhiên nghĩ đến mẫu thân mình, chẳng những dung mạo bị vô tận tuế nguyệt làm héo tàn, lại còn phải xa cách nữ nhi đã cùng sống nương tựa lẫn nhau suốt mười mấy năm trời, nay chỉ có thể cô đơn một mình ở Dương Châu, trong lòng không khỏi chua xót.

Từ Liễu Thanh đánh giá Dương Mạc Tuyền, nguyên bản cứ nghĩ nàng là nữ nhi gia đình bình thường, có xinh đẹp đến đâu cũng chỉ là nữ hài tiểu gia, không nghĩ tới lại có tuyệt thế dung nhan thế này, tuy rằng đội mũ phượng quàng khăn, ánh nến hắt lên khuôn mặt, nhưng vẫn như cũ không dấu được khí chất trong trẻo lại lạnh lùng thanh nhã, dung mạo khuynh thành đến bậc này, đem nữ nhi mình vẫn kiêu ngạo so với nàng cũng đều không bằng. Xem ra mình cùng nhi tử giống nhau đều nhầm rồi, Hạo nhi một thân võ nghệ, như thế nào lại vô duyên vô cớ gãy chân, lại còn ngay trước ngày thành thân? Cái này chỉ có thể lừa được lão gia, nhưng không qua mắt được người làm nương này, làm phụ mẫu đều có tư tâm, nhi tử vĩ đại như vậy, thật không có lý do gì phải lấy một nữ tử bình thường, cũng may mắn lão gia kiên trì cùng Nhan nhi hồ nháo nên mới cưới được Dương Mạc Tuyền về.

Từ Liễu Thanh tâm lý đối với Dương Mạc Tuyền càng nhìn càng tán thưởng, trên mặt ả sơn tàng thủy, có câu nói “đa niên đích tức phụ ngao thành bà” (1), tuy rằng mẹ chồng Từ Liễu Thanh đã sớm mất, nhưng cũng không ít lần khiến nàng khó xử, hiện tại chính nàng cũng đã thành mẹ chồng, mặc dù không cố ý làm khó dễ nhưng cũng muốn có phong thái của mẹ chồng, liền chỉ vào phượng y (ghế dựa) nói với Dương Mạc Tuyền: “Ngồi đi!”

Dương Mạc Tuyền hơi khuyu gối, nhẹ nhàng cúi đầu: “Vương phi, Quận chúa.” Sau đó mới ngồi xuống, ánh mắt dừng lại nơi ánh nến.

Lăng Tử Nhan đứng một bên nhìn sắc mặt Dương Mạc Tuyền đầy cung kính, trong lòng sớm đã tấu nhạc đến hồng rồi, vẫn là nương lợi hại nhất, có thể làm cho đại tẩu vốn không coi ai ra gì này phải cúi đầu.

Từ Liễu Thanh vừa lòng gật gật đầu, Dương Mạc Tuyền mặc dù xuất thân hàn môn (nhà nghèo) nhưng cũng rất có giáo dưỡng: “Con đã gả cho Hạo nhi, vậy về sau là người một nhà, gọi ta là mẫu thân đi, con là trưởng tẩu Nhan nhi, gọi tên nàng là được.”

“Vâng, nương.” Dương Mạc Tuyền dừng một chút: “Nhan, Nhan nhi.”

Dọc đường đi Dương Mạc Tuyền đều lạnh như băng kêu nàng là tiểu Vương gia, giờ lại đột nhiên gọi nàng Nhan nhi, hơn nữa thanh âm còn ôn nhu như thế, Lăng Tử Nhan lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh*, lộ ra vẻ mỉm cười: “Tẩu tẩu.”

(*được yêu mà sợ)

Cùng Lăng Tử Nhan có cảm giác thụ sủng nhược kinh, Dương Mạc Tuyền lại không giống thế, nàng ngọt ngào kêu một tiếng “tẩu tẩu”, kêu đến mức trong lòng Dương Mạc Tuyền có trăm ngàn tư vị, từ phu quân đến em chồng, trong sách vở cũng không có mấy màn hí kịch đến vậy, huống chi các nàng thậm chí còn đã báỉ đường, quả thực cực bất khả tư nghị.(không còn gì để nói, ngoài sức tưởng tượng).

Từ Liễu Thanh thấy sắc mặt Dương Mạc Tuyền khê biến, có lẽ đã đoán ra ba phần, liền cầm tay nàng đặt lên tay mình, hoà ái nói: “Cũng giống như con đoán, là Nhan nhi thay đại ca nàng cưới con qua cửa, nghe qua thì thực có chút hoang đường, nhưng đây quả thật là sự thật, Hạo nhi hẳn chẳng may bị gãy chân, đến nay còn hôn mê chưa tỉnh, bất đắc dĩ mới phải làm ra hạ sách này, uỷ khuất con, là chúng ta không phải, lão gia hẳn cũng trách phạt Hạo nhi nặng nề rồi, hy vọng con có thể xem xét mà tha thứ.”

Dương Mạc Tuyền trong lòng bi thương, không tha thứ thì phải làm thế nào? Lăng gia có quyền thế, nàng bất quá chỉ là một nữ tử yếu đuối, thậm chí ngay cả nơi tổ khổ, ngay cả người để tổ khổ cũng không có, chỉ có thể gật đầu nói: “Mạc Tuyền hiểu được, thỉnh nương cùng cha cũng không cần để việc này trong lòng.”

Từ Liễu Thanh đứng dậy: “Được rồi, ta biết con là một người hiểu lí lẽ, mấy ngày nay Hạo nhi ở Tây sương tỉnh dưỡng, ta để Nhan nhi lưu lại cùng con, sáng mai không cần dâng trà, trà dâng mẹ chồng giữ tới ngày cùng Hạo nhi kính đi, để Nhan nhi mang con ra hậu viên đi dạo, con là Quận Vương phi, hẳn là nên làm quen một chút hoàn cảnh cùng sự vụ lớn nhỏ trong phủ.”

“Vâng.” Dương Mạc Tuyền đáp ứng, tiễn Từ Liễu Thanh ra cửa.

Để cho nàng lưu lại? Đây không phải là nói giỡn chứ! Người kia chính là Dương Mạc Tuyền, đại tẩu “ôn nhu” của nàng đó! Cùng nàng ở dưới một mái hiên, sáng mai còn có thể nhìn thấy mặt trời sao? Lăng Tử Nhan kinh hồn táng đả chạy theo sau lôi kéo tay áo Từ Liễu Thanh, nhỏ giọng nói: “Nương, ta không muốn ở lại.”

Từ Liễu Thanh không thềm để ý, lập tức đi tiếp.

“Nương, người nói chuyện không nề tình gì hết!”

Từ Liễu Thanh hoàn toàn không để ý tới, nhanh chóng đi tới cuối hành lang mới dừng cước bộ.

Lăng Tử Nhan cười đến híp cả mắt, lấy lòng nói: “Nương, người thay đổi chủ ý a, ta biết người thương ta mà.”

Từ Liễu Thanh cũng mang vẻ mặt tươi cười: “Trở về phòng đại tẩu người đi.” Bỏ lại Lăng Tử Nhan đang giương nanh múa vuốt, mang theo Lạc Nhạn đến Tây sương thăm Lăng Tử Hạo.

Lăng Tử Nhan hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không dám làm trái ý tứ mẫu thân, ngoan ngoãn trở lại, lúc bước tới cửa lại phát hiện cửa thế nhưng bị Dương Mạc Tuyền đóng lại, mắt có chút choáng váng.

Đi hay ở lại? Đắn đo một chút, Lăng Tử Nhan vẫn nhấc tay gõ cửa, lễ phép nói: “Tẩu tẩu, là ta, thỉnh mở cửa.” Nghĩ Dương Mạc Tuyền lại giống hôm qua ở khách điểm cố ý không lên tiếng, đang chuẩn bị vung

tay đẩy cửa thì lại có người mở cửa, cửa mở, Dương Mạc Tuyền một thân bạch y chấm đất đứng trước mặt nàng.

Lăng Tử Nhan thâm le lưỡi, nguyên lai vừa rồi nàng thay y phục, may mắn không có lỗ mông, trong lòng lại không nhin được mà tán thưởng, đại tẩu mặc như thế, tú lệ lung linh, xinh đẹp tựa tiên tử, tự đương không biết tại sao lại nảy lên lòng hâm mộ ca ca. Bất quá sau khi nghe được tiếng đóng cửa “Phanh!”, tâm hồn đang bay bổng liền lập tức trở về, ngẫm nghĩ xem một đêm này phải chịu đựng như thế nào.

— Hết chương 6 —

(1) đa niên đích tức phụ ngao thành bà: người con dâu sống lâu năm, được rèn luyện nhiều rồi cũng thành mẹ chồng.

7. Chương 7: Tân Lang Bỏ Trốn

Nền long phượng, khăn trải giường thêu hoa sen, đậu phộng (củ lạc) cùng hạt sen, ...ngay cả ánh trăng cũng xấu hổ mà trốn sau tầng mây, đáng tiếc màn động phòng này lại không đúng người.

Lăng Tử Nhan biết ý tứ mẫu thân, nương chỉ nói nguyên do đại thú tân nương liền vội vàng bỏ đi, lưu lại nàng ở đây nhận lỗi với đại tẩu, nói trắng ra một chút, kỳ thật chính là để nàng ở lại chịu trách nhiệm để cho đại tẩu xả cơn tức giận thì có, cho nên tâm đã sớm hăng hái chuẩn bị, bộ dáng thấy chết không sờn, đứng trước mặt Dương Mạc Tuyền, tùy nàng xử trí. Kỳ quái là Dương Mạc Tuyền cũng không quở trách nàng, ngay cả châm chọc khiêu khích đều không, không nói một lời liền nằm xuống ngủ.

Thế này ngược lại làm cho Lăng Tử Nhan khó xử, cân nhắc một lúc vẫn không tìm ra ý tứ của nàng, chỉ có thể nhìn lưng nàng mà ngẩn người ngây ngốc.

Tiếng canh thanh (1) truyền đến, ba hồi vang lên, Lăng Tử Nhan vẫn như cọc gỗ đứng đó.

Bộ dáng Lăng Tử Nhan nhìn có vẻ thông minh, vậy mà cũng có lúc ngốc nghếch như thế, kỳ thật Dương Mạc Tuyền cũng không tức giận, chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi, sự đã rồi, quá trình diễn ra tuy rất vớ vẩn, nhưng kết quả cũng là việc không thể thay đổi, hiện tại nàng là Lăng phủ Quận Vương phi. Hơn nữa lúc này nàng chẳng những không ảo não mà thậm chí còn có chút vui mừng.

Trước khi xuất giá, mẫu thân đã từng đề cập qua với nàng chuyện động phòng, tuy chỉ là đôi câu vài lời nhưng cũng đủ khiến nàng lo lắng. Từ nhỏ đến lớn, ngoài mẫu thân ra thì nàng rất ít khi tiếp xúc với ngoại nhân, lại càng không nói đến nam tử, ngay cả thi thư (văn chương, đọc sách) đều là mẫu thân dạy. Trương Hằng trên danh nghĩa cùng nàng thanh mai trúc mã, nhưng kì thực cơ hội bọn họ gặp mặt rất ít, phần lớn thời điểm đều là thông qua mẫu thân truyền lời.

Nàng đọc qua Kinh Thi, biết thích một người hẳn phải là “Kí kiến quân tử, vân hồ bất hĩ” (2), đối với Trương Hằng nàng không có cảm giác như vậy, nhưng nương nói Trương Hằng là một nam nhân có thể phó thác cả đời, nàng liền nhận định nếu không cần gả vào Lăng gia, nàng sẽ gả cho Hằng ca ca. Kỳ thật sâu trong nội tâm nàng vẫn có một khát vọng nho nhỏ, hy vọng có thể gả cho một quân tử khiến mình “vân hồ bất hĩ”.

Phát hiện Lăng Tử Nhan là thân nữ nhi, nàng quả thật tức giận, nhưng đồng thời cũng yên tâm không cần đề phòng, tựa như hiện tại nếu trong phòng không phải Lăng Tử Nhan, nàng không biết có thể sinh ra khiếp sợ hay không, ít nhất cho tới bây giờ nàng còn không có chuẩn bị tốt cho việc “động phòng”.

Dương Mạc Tuyền xoay người một cái, đối mặt với Lăng Tử Nhan, mở miệng nói: “Quận chúa chuẩn bị đứng đó đến hừng đông sao?”

Lăng Tử Nhan tuy rằng vẫn nhìn Dương Mạc Tuyền, nhưng ánh mắt lại mơ màng không mục đích, đột nhiên nghe được có người nói chuyện liền giật mình hoảng sợ, sau khi hiểu ra ý trong lời của Dương Mạc Tuyền thì rất vui mừng. Nguyên lai đại tẩu nàng cũng chỉ bất quá là một người mạnh miệng nhưng mềm lòng, chỉ là xưng “Quận chúa” nghe thực xa lạ, cơn mối một kéo đến, bất chấp ý nghĩ này, bỏ hài ra nằm xuống bên cạnh Dương Mạc Tuyền, đương nhiên rất tự giác cách ra một khoảng cách bằng một chén nước, nhắm mắt lại.

Không biết có phải vì có thêm một người trên giường hay không mà Lăng Tử Nhan tuy rất mệt nhưng lại vẫn không ngủ được. Từ lúc sáu tuổi nàng đã ngủ một mình, ngay cả khi sinh bệnh cũng không nguyên có mẫu thân bầu bạn, hiện tại bị bắt đắc dĩ cùng tẩu tẩu đồng thất nhi miên (cùng giường cùng ngủ), trong lòng tự nhiên có chút không tình nguyện. Hạ quyết tâm, chờ đến khi Dương Mạc Tuyền ngủ, nàng sẽ vụng trộm trở về phòng mình, sau khi hừng đông sẽ lại quay lại, nhất định thần không biết quỷ không hay.

Lăng Tử Nhan nghiêng tai lắng nghe, tiếng Dương Mạc Tuyền hô hấp rất nhỏ, tựa hồ đã ngủ, liền nhóm dậy nửa thân mình, nhắc chân muốn xuống giường, ngẫm lại lại có chút lo lắng, nhẹ nhàng gọi: “Tẩu tẩu.”

Nhưng lại nghe được Dương Mạc Tuyền khê “Ừ” một tiếng, Lăng Tử Nhan lúc này cả kinh không ít, lập tức nằm xuống, kết quả dùng sức quá mức, đầu trực tiếp đập vào thành giường, “A!”, lại bật dậy.

Nhất cử nhất động của Lăng Tử Nhan sớm đã bị Dương Mạc Tuyền thu hết vào mắt, chỉ là tỏ ra không biết, hiện tại nàng đụng đầu như thế, sẽ không thể vẫn ngồi yên không để ý, cố nén không cười, thấp sáng ngọn nến, ôn nhu hỏi: “Người không sao chứ?”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt ảo não xoa đầu: “Người tự đập thử xem.” Tựa hồ đầu nàng bị đụng là lỗi của Dương Mạc Tuyền vậy.

Dương Mạc Tuyền nhìn nàng mặt nhăn mày nhíu, phỏng chừng lần này đụng cũng không nhẹ, cũng không trách nàng vô lễ: “Lại đây để ta xem xem.”

Lăng Tử Nhan vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn đến vẻ mặt ôn nhu của Dương Mạc Tuyền, tâm cũng nhuyến ra, ngoan ngoãn tiến đến trước mặt nàng.

“Là chỗ này sao?” Dương Mạc Tuyền đụng đến gáy nàng, đã sưng một khối, quả nhiên bị đụng không nhẹ, ấn tay lên đó, nhẹ nhàng xoa.

Đây vốn là tư thế bình thường, Lăng Tử Nhan ngồi chồm hõm trên giường, Dương Mạc Tuyền đứng trước giúp nàng xoa vết thương, nhưng khi Lăng Tử Nhan tới gần Dương Mạc Tuyền, lập tức ngồi được trên người nàng một cổ thanh hương nhàn nhạt, dễ ngủ nói không nên lời, liền càng dựa vào càng gần, cuối cùng cả người đều dựa vào, chạm được một phiến mềm mại khác thường, nàng cảm thấy thực hưởng thụ, ngay cả Dương Mạc Tuyền hỏi nàng gì đó cũng không nghe thấy.

Dương Mạc Tuyền một lòng một dạ quan tâm đến vết thương của nàng, cũng không cảm thấy gì, lại hỏi: “Còn đau không?”

Lăng Tử Nhan mơ mơ hồ hồ trả lời: “Không đau.”

“Vậy là tốt rồi,” Dương Mạc Tuyền buông nàng ra.

Trước mặt đột nhiên trống không, lúc này Lăng Tử Nhan mới thanh tỉnh lại, tư thế vừa rồi rất thư thái, thế nhưng lại còn có một tia quyến luyến, đầu vẫn còn hơi đau, bất quá đã không còn gì trở ngại nữa, liền quay sang nói với Dương Mạc Tuyền: “Cảm ơn tẩu tẩu.” Những lời này tuyệt đối là phát ra từ đáy lòng, bất mãn mấy ngày qua đối với Dương Mạc Tuyền đã vơi đi phân nửa.

“Vậy nghỉ sớm một chút đi.” Dương Mạc Tuyền thổi tắt ngọn nến, nhường Lăng Tử Nhan ngủ bên trong, tránh cho nàng lại không cẩn thận đụng đầu lần nữa.

Như vậy mà đã qua thời gian một nén nhang, Lăng Tử Nhan còn muốn tìm cái để nói, nhưng mí mắt đã dúi cả lại, thật sự rất mệt.

Nhắm mắt lại, còn chưa kịp mơ liền chợt nghe tiếng đập cửa dồn dập.

Thanh âm Lạc Nhạn vang lên ở bên ngoài: “Thiếu nữ nãi, tiểu thư, phu nhân kêu hai người đi qua.”

Cả một ngày đã chịu đủ ép buộc, đêm hôm khuya khoắt còn không cho ngủ, có đại sự gì không thể đợi đến ngày mai? Không đợi Dương Mạc Tuyền mở miệng, Lăng Tử Nhan đã oán giận ca thán: “Nương tì chúng ta có chuyện gì a? Người nói cho nàng biết ta và đại tẩu đã ngủ rồi.”

Lạc Nhạn nói: “Phu nhân nói hai người nhất định phải qua.”

Lạc Nhạn còn muốn nói nữa, Dương Mạc Tuyền đã ngăn lại: “Khẳng định có chuyện trọng yếu, bằng không cũng sẽ không đêm khuya như vậy còn gọi chúng ta, dậy đi.”

Nếu y như tính tình Lăng Tử Nhan mọi ngày thì dù trời có sập nạng cũng không thêm quản, nhưng Dương Mạc Tuyền muốn nạng đi, mặc dù có chút không tình nguyện nhưng lại không cự tuyệt.

Hai người chải chuốt lại mái tóc một chút liền theo Lạc Nhạn đi đến đại sảnh, Lăng Tử Nhan nhìn không được tò mò hỏi: “Lạc Nhạn, nương bảo chúng ta qua có chuyện gì thế?”

Lạc Nhạn đáp: “Tiểu thư, người đi sẽ biết.”

“Nha đầu chết tiệt, miệng càng ngày càng kín nha, có tin ta nói cho nương biết người với Anh Tuấn ca cả ngày mất qua mây lại không?” Lăng Tử Nhan uy hiếp nói.

Lạc Nhạn cãi lại: “Ai nha, Quận chúa, người nói bậy bạ cái gì đó, cái gì mà Anh Tuấn ca của ta? Hai ngày trước ta còn thấy Bê Nguyệt lặng lẽ tặng hũ cái túi hương (3), muốn nói có quan hệ gì thì cũng là hai người bọn họ, đâu có liên quan tới ta.”

Lăng Tử Nhan tiếp tục đe dọa: “Không phải Anh Tuấn thì chính là Tiêu Sái, tóm lại ta nắm nhược điểm của người trong tay, nói mau!”

Dương Mạc Tuyền buồn cười nhìn hai chủ tớ các nàng, Lăng phủ này tựa hồ cũng không quá sâm nghiêm như trong tưởng tượng.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, lúc các nàng đến đã đứng đầy người, bọn gia đình nha hoàn còn cầm đèn lồng trên tay, Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh đứng ở giữa.

Lăng Tử Nhan trước hô một tiếng “cha, nương”, Dương Mạc Tuyền cũng đi theo tiến lên gọi “cha, nương”. Từ thuở nhỏ nàng đã mất cha, chưa bao giờ biết phụ thân là như thế nào, hiện giờ nhìn Lăng Viễn Kiếm, hai bên tóc mai phiếm bạch, ánh mắt sáng ngời, tuy nhìn thực uy nghiêm nhưng mặt mày lại cũng rất hiền từ, tâm lập tức sinh lòng kính trọng.

Kỳ thật Lăng Viễn Kiếm đối đãi tử nữ luôn luôn nghiêm khắc, không quở trách đã là tốt lắm rồi, lại sẽ càng không đem tình thương của bậc phụ thân thể hiện trên sắc mặt, chính là hiện tại nhìn thấy Dương Mạc Tuyền, lại nghĩ đến Dương Vệ Quân đã từng cứu hũ một mạng, đáng thương cho nàng mười tám năm không có phụ thân, tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt nhưng trong lòng đã sớm coi nàng như nữ nhi mình mà đối đãi, nay gả cho Hạo nhi, thành con dâu Lăng gia, về sau tự nhiên không thể có nửa phần ỷ khuất nàng.

“Cha, rốt cuộc có chuyện gì? Không nên gọi nữ nhi đến chứ, người không biết nữ nhi mệt chết a!”

Tay áo Lăng Viễn Kiếm bị Lăng Tử Nhan túm, giấy đều giấy không ra, chỉ có thể nhìn nàng lắc đầu, nữ nhi này của hũ nào có phong phạm gì của tiểu thư khuê các đâu, cũng chỉ có thể đổ thừa rằng từ nhỏ đã làm hư nàng. Phụ nhân sau khi sinh Hạo nhi, thân thể vẫn không tốt, chín năm sau mới sinh ra một nữ nhi, tất nhiên là được phụ thân thương yêu, ngay cả ca ca cũng đều cưng chiều nàng khắp nơi, thế mới dưỡng thành tính tình đại tiểu thư điều ngoa bốc đồng như vậy, may mắn bản tính không xấu, chỉ là bình thường không lớn không nhỏ, hồ nháo một chút.

Vẫn là Từ Liễu Thanh mở miệng: “Nhan nhi, đừng náo loạn, mau buông cha người ra, không thấy đại ca người đâu cả.”

Lăng Tử Nhan lập tức thả tay, chuyển qua kéo tay Từ Liễu Thanh: “Nương, đại ca đi đâu vậy?”

Dương Mạc Tuyền cũng ngẩng đầu, đại ca Lăng Tử Nhan, cũng chính là phu quân nàng chưa gặp mặt, lúc trước nói gây chân không thể bá đường thành thân, hiện tại lại không thấy, không biết thế này lại là diễn thế nào đây.

Từ Liễu Thanh nói: “Là như thế này, ta vừa từ chỗ hai đứa đi ra liền đến chỗ Hạo nhi, kết quả liền phát hiện hũ không ở trong phòng, trên bàn còn có một phong thư, nói muốn đi kinh thành tìm danh y để chữa khỏi chân, chờ khi chân tốt hơn sẽ trở về. Ta ban đầu nghĩ hũ nói giỡn, gây một chân thì có thể chạy đến

chỗ nào, khẳng định là trốn ở đâu đó khiến chúng ta sốt ruột, ta đã kêu bọn hạ nhân tìm kiếm chung quanh, lật tung toàn bộ Vương phủ nhưng cũng chưa tìm được hấn, Ngọc Thụ cùng Lâm Phong cũng không thấy đâu, phỏng chừng là bọn họ thật sự đem đại ca người mang đến kinh thành.”

Lăng Viễn Kiếm cả giận nói: “Hừ, bất hiếu tử này cũng dám rời nhà trốn đi, hoặc là đừng trở về, nếu hấn dám trở về, ta nhất định sẽ đánh gãy cả hai chân hấn, đời này đừng nghĩ chạy ra ngoài.” Tiếp theo thần sắc hoà hoãn, nói với Dương Mạc Tuyền: “Mạc Tuyền, con yên tâm, ta nhất định sẽ cho con một cái công đạo.”

Dương Mạc Tuyền cuối cùng cũng biết rõ tại sao lại thế này, nếu đoán không nhầm, Lăng Tử Hạo khẳng định là trốn nàng, chẳng lẽ coi nàng là rắn rết, nên ở cách xa xa mới được sao? Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất mấy ngày này có thể thoải mái, không cần lo lắng sợ hãi có một ngày ở trong phủ đột nhiên gặp được mà xấu hổ, liền nói: “Cha, nương, thỉnh không nên động nộ, chữa khỏi chân cho tướng công mới là quan trọng nhất.”

Lăng Viễn Kiếm nói: “Con cũng không cần thay hấn nói tốt, chân hấn bị gãy, tuy rằng bị ta đánh một gãy nhưng cũng không cần phải đi tìm danh y để chữa, còn không phải là hấn tự do thành tính, không biết kiềm chế, chạy đi đâu chơi rồi sao?”

“Lão gia!” Từ Liễu Thanh ngăn trở trượng phu, nháy mắt với hấn, sao có thể ở trước mặt con dâu mới vào cửa nói nhi tử mình như thế, vậy không phải nói với Dương Mạc Tuyền rằng phu quân của nàng là cậu ấm phong lưu thành tính sao?

Cố tình Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh đã làm phu thê với nhau vài thập niên nhưng lại vẫn không thể tâm ý tương thông, nghĩ nàng lại bảo vệ nhi tử liền nói tiếp: “Ta nói không đúng sao? Bảo bối nhi tử của nàng chuyên gia làm những việc phá phách gì, đừng cho rằng ta không biết!”

Từ Liễu Thanh đành phải nắm tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Mạc Tuyền, Hạo nhi hấn chỉ là có chút ham chơi, du ngoạn một rồi tự nhiên sẽ trở lại, chờ hấn trở về, muốn đánh muốn phạt đều sẽ do con quyết, ở nhà chúng ta chẳng phân biệt cái gì nam tôn nữ ti, ai có lý thì nghe người đấy.”

Dương Mạc Tuyền gật đầu đáp ứng.

Trời đã sáng trắng, cả đại gia đình mới giải tán, Lăng Tử Nhan xin mẫu thân cho mình trở về phòng mình nghỉ ngơi, trong nhà loạn thành như vậy, Từ Liễu Thanh sao còn nhớ rõ mấy chuyện này, thuận miệng đồng ý, mọi người đều tự trở về phòng.

Kỹ viện lớn nhất Tô Châu – Thuý Vân Các.

Lăng Tử Hạo một tay bưng chén rượu, một tay cầm đùi gà, ăn bất diệc nhạc hồ (4), chân bị gãy bọc thạch cao đang được Ngọc Thụ cùng Lâm Phong nâng.

Lăng Ngọc Thụ vội vàng hỏi: “Thiếu gia, chúng ta đi như vậy, lão gia phu nhân có thể tức giận không?”

Lăng Tử Hạo xấu xa liếc hấn một cái: “Cái này không phải hỏi vô nghĩa sao? Không tức giận còn có thể là cha ta chắc?”

Lăng Lâm Phong vội nói: “Chúng ta vẫn nên trở về thì hơn, ta sợ lão gia sẽ trách phạt thiếu gia.”

“Giờ trở về còn không phải bị cha ta đánh chết sao? Dù sao cũng đi rồi, vậy chờ đến khi phụ thân hết giận rồi trở về cũng không muộn. Lăng Tử Hạo ta ngày thường phong lưu phóng khoáng, kết quả lại phải cưới một xú nữ về làm vợ, nếu có thể, cả đời này ta cũng không muốn trở về!” Lăng Tử Hạo oán hận ném đùi gà trên tay xuống, rống to: “Liễu Như cô nương, sao còn chưa ra?”

Ngọc Thụ cùng Lâm Phong nhìn nhau, thiếu gia gãy một chân, có thể “làm” được không?

__Hết chương 7__

(1) Canh thanh: tiếng người ta đi ngoài đường gõ keng hay ống tre báo thời gian trôi qua (cái mà “trời hanh vật khô, cần thận củi lửa” ý).

(2) Trích đoạn 3 bài Phong Vũ – Trịnh Phong tập – Kinh Thi:

Phong vũ như hối,

Kê minh bất dĩ,

Ký kiến quân tử,

Vân hồ bất hi.

Dịch thơ:

Gió mưa tối sẫm cả trời,

Tiếng gà eo óc mấy lời điều hiu.

Thấy chàng quân tử mến yêu,

Lòng em hoan lạc khinh phiêu khôn cùng. => Ý nghĩa: khi tình yêu đến, người con gái vạn phần vui sướng.

(Nguồn: nhantu.net/VanHoc/KinhThi/KinhThi01.htm)

(3) Túi thơm thì ai cũng biết, ta cứ up cái hình cho nó rõ:

(4) bắt diệp nhạc hồ: trích trong sách Luận ngữ:

Tử nói, học nhi thời tập chi, bắt diệp thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bắt diệp nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uân, bắt diệp quân tử hồ.

-> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.

(nguồn: google,wiki)

8. Chương 8: "tai Nạn" Bất Ngờ

Khi Dương Mạc Tuyền tỉnh lại đã là buổi trưa, Bế Nguyệt bưng một chậu nước ở bên cạnh hầu hạ. Bế Nguyệt vốn là nha hoàn hầu hạ Từ Liễu Thanh, trong số Trầm Ngư, Lạc Nhạn, Bế Nguyệt, Tu Hoa* tứ đại nha hoàn thì chính là người luôn làm việc chu đáo tỉ mỉ nhất, là thị tì Từ Liễu Thanh vừa lòng nhất, hiện tại lại để cho Dương Mạc Tuyền. Lăng Tử Hạo đã chạy mất không thấy bóng dáng nên cũng chỉ có thể làm một ít việc để bù lại.

(*Về đẹp của tứ đại mỹ nhân TQ xưa: Tây Thi trầm ngư, Vương Chiêu Quân lạc nhạn,Điêu Thuyền bế nguyệt, Dương Quý Phi tu hoa. Ở đây các hình ảnh so sánh về đẹp đẽ lấy ra làm tên cho tứ đại nha hoàn)

Dương Mạc Tuyền khi ở Dương Châu tuy gia cảnh nghèo khó nhưng Lí thị cũng xuất thân dòng dõi thư hương, mưa dầm thấm đất, về phương diện quy củ cũng không thua kém. Trong mắt Bế Nguyệt, vị Quận Vương phi này còn giống người hầu môn* hơn so với Quận chúa.

(*Tước hầu. Thiên tử phong họ hàng công thần ra làm vua các xứ, gọi là vua chư hầu, đời sau nhân thế mượn làm tiếng gọi các quan lớn)

Rửa mặt xong, Bế Nguyệt vừa bưng chậu bước ra cửa thì suýt va phải một người, làm việc hấp tấp như thế, trong Lăng phủ cũng chỉ có một người.

Lăng Tử Nhan lại còn làm ác nhân cáo trạng trước: “Bế Nguyệt, người đi đường không có mắt a, thiếu chút nữa đụng trúng ta rồi.”

Dù sao Bế Nguyệt cũng đi theo Từ Liễu Thanh, không giống Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn ở bên Lăng Tử Nhan chẳng phân biệt chủ tớ, không có việc gì còn cùng nhau đùa giỡn, cho nên khề cúi người, lại cười nói: “Vâng, tiểu thư, đều là Bế Nguyệt không phải, ngáng đường tiểu thư, ta xin nhận lỗi với người, người đi vào đi, thiếu nãi nãi dậy rồi.”

Lăng Tử Nhan lúc này mới nghênh ngang tiêu sái tiến vào, thấy Dương Mạc Tuyền ngồi trước bàn liền đi qua, buông cái khay trong tay xuống, cười hì hì nói: “Tẩu tẩu, buổi trưa tốt lành, đây là hạt thông mứt táo ta tự mình...bưng tới, người nếm thử đi.” Điểm tâm này là sáng sớm nàng bảo Trầm Ngư làm, vốn định nói tự mình làm để tranh công, bất quá lời nói đến miệng lại nuốt trở về, đại tẩu này của nàng cũng không phải dễ lừa, làm không tốt có khi còn bị chế nhạo một phen.

Ngoài Lăng Tử Hạo, người thứ hai Dương Mạc Tuyền không muốn gặp chính là Lăng Tử Nhan, chỉ cần nàng xuất hiện là luôn thường thường nhắc nhở mình chuyện ngày đó bị cười vào cửa không phải chuyện đáng tự hào, hay ho gì. Vừa rồi rõ ràng thấy Lăng Tử Nhan không đúng, vậy mà nàng lại trách cứ Bế Nguyệt không phải, từng hành động nhỏ cũng thể hiện tính cách, vốn đã không có hảo cảm, giờ lại càng không thích thú gì, thần nhiên nói: “Quận chúa có lòng.”

Lăng Tử Nhan sao có thể đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, cũng không muốn đoán, chỉ thấy thần sắc nàng bình thản còn tưởng nàng không thích hạt thông mứt táo, liền khoe như hiến vật quý: “Tẩu tẩu, người đừng chỉ nhìn bề ngoài, đây chính là điểm tâm nổi danh nhất ở Tô Châu đấy, tuy Trầm Ngư làm không bằng đại trù (đầu bếp) ở Nghênh Phúc Lâu, nhưng hương vị vẫn rất tuyệt.”

Dương Mạc Tuyền nhìn mấy miếng từng cao (1), vỏ màu nâu, bao lấy từng nhân (2) màu trắng bên trong, màu sắc tươi sáng, hương thơm nức mũi là biết Lăng Tử Nhan không hề khoa trương, nhìn nó lại không khỏi nhớ tới Dương Châu ngàn tầng thông reo, rồi lại nhớ tới mẫu thân, đáy lòng lập tức trào dâng thương nhớ.

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền không nói lời nào, nghĩ nàng vẫn không thích, đành phải nói: “Nếu tẩu tẩu không thích, vậy ta sẽ mang đi, người muốn ăn cái gì thì nói để ta thông tri cho trù phòng làm.”

“Không cần, để đó một lát nữa ta sẽ ăn.” Dương Mạc Tuyền thầm nghĩ đem nàng đuổi đi, về phần ăn cái gì thì cũng không sao cả, no bụng là được.

Lăng Tử Nhan thấy nàng thay đổi chủ ý lại cao hứng trở lại: “Ta nhìn người ăn, ăn xong ta mang người đi ra ngoài dạo.” Dứt lời liền nâng má nhìn Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền bất quá là thuận miệng đáp ứng, không nghĩ Lăng Tử Nhan lại làm thực, thấy nàng trong chốc lát thì ảo não, một lúc sau lại vui vẻ, vui buồn đều thể hiện hết trên nét mặt, một chút cũng không thêm che giấu, thật ra lại là một con người rất đơn thuần.

Dương Mạc Tuyền cầm lên một miếng từng cao thử ăn, mềm mềm thật ngon miệng, quả nhiên là nổi danh nhất Tô Châu, ăn mấy miếng liền thấy no, buông đĩa nói: “Cảm ơn điểm tâm của Quận chúa, ăn ngon lắm.”

Lăng Tử Nhan càng vui vẻ, nhưng Dương Mạc Tuyền cứ luôn gọi nàng là Quận chúa làm lòng nàng có chút khó chịu, nghe thể giống như kêu một người xa lạ vậy, nhân tiện nói: “Không phải hôm qua tẩu tẩu đã đáp ứng mẫu thân trực tiếp kêu tên ta sao? Đừng cứ Quận chúa mãi thế, khiến ta cả người không thoải mái, vẫn cứ gọi ta là Nhan nhi đi!”

Dương Mạc Tuyền ngẫm bực trong lòng, người một câu lại một câu tẩu tẩu, ta còn không được tự nhiên nữa là, bất quá cũng không kì kèo, chỉ là xưng hô mà thôi, dù sao cũng là người một nhà, quả thật quá xa lạ cũng không tốt, liền nhẹ giọng hô một tiếng: “Nhan nhi.”

Lăng Tử Nhan lập tức lâng lâng, lúc Dương Mạc Tuyền gọi nàng là Nhan nhi luôn đặc biệt ôn nhu, trong lòng lại thấy thân cận thêm một phần: “Tẩu tẩu người ăn xong rồi, chúng ta giờ ra ngoài đi!”

Dương Mạc Tuyền mới đến nên cũng muốn làm quen một chút hoàn cảnh nơi này, liền nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài một chút.”

Ra khỏi Đông sương liền đi vào hoa viên, dù đã là đầu đông nhưng trong vườn các loại kì trân dị thảo vẫn mọc lên muôn hồng nghìn tía, cây cối cũng xanh um tươi tốt, đá cuội rải thành đường nhỏ, uốn lượn đến dãy nhà vắng vẻ phía xa xa, rất ý cảnh, không hổ là Vương phủ thế gia, Dương Mạc Tuyền thầm khen trong lòng.

Mấy hạ nhân chăm sóc vườn hoa thấy Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan đi tới trước mặt đều đứng sang một bên,chắp tay cúi đầu, lại nhìn không được mà đánh giá Quận Vương phi mới tiến phủ, chỉ thấy

nàng tay áo phi vũ, đi lại nhẹ nhàng, bước giữa khóm hoa như thể hoa tiên, không, hẳn là so với hoa tiên còn xinh đẹp hơn, cùng với Quận chúa ở bên cạnh, hai người một tĩnh một động, một nóng một lạnh, hình thành một bức họa tuyệt mỹ, trăm hoa ở trước mặt các nàng đều ảm đạm thất sắc.

“Xoảng” một tiếng, một gia đình làm rớt chậu hoa trên tay xuống, rơi trúng chân hắn, có khi gãy chân không biết chừng, vậy mà cũng không biết đau, há hốc mồm nhìn hai người.

Khiến Lăng Tử Nhan phải nhắc nhở: “Người làm rơi trúng chân kìa.” Gia đình lúc này mới thấy đau, ôm chân nhảy tung tung tại chỗ, làm cho những người khác đều cười ầm cả lên.

Lúc đi qua những người này, Lăng Tử Nhan cười nói: “Bọn họ khẳng định bởi vì tẩu tẩu quá xinh đẹp nên nhìn mới choáng váng như thế.”

Dương Mạc Tuyền nói: “Sợ là bởi vì người a!”

Lăng Tử Nhan lắc đầu: “Bọn họ mỗi ngày đều gặp ta nhưng cũng chưa từng thất thố như vậy, vẫn là tẩu tẩu xinh đẹp hơn.”

Dương Mạc Tuyền quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt nàng trong suốt, nụ cười toả nắng, không chỉ một chữ “mĩ” có thể tả hết được, bất quá cũng không nói thêm gì nữa tránh cho lại dẫn đến nàng một phen lí luận, chỉ hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu?”

Lăng Tử Nhan đã sớm nghĩ đến, một nơi thích hợp đi thì phải là phòng binh khí. Tuy ca ca phi thường thương yêu nàng, nhưng rốt cuộc cũng hơn nàng chín tuổi, vì thế luôn coi nàng như tiểu hài tử mà đối đãi, vô luận đi đâu, thậm chí cái gì cũng không mang nàng theo, quãng thời gian duy nhất ở cùng nàng là lúc phụ thân dạy hắn võ công, tuy võ công nàng học được chỉ như mèo ba chân, nhưng phòng binh khí cũng là nơi nàng yêu nhất thời thơ ấu. Lúc này đưa Dương Mạc Tuyền đến đây, tuy trên danh phận là đại tẩu của nàng nhưng kỳ thật cũng chỉ hơn nàng có hai tuổi mà thôi, hai ngày trước còn có chút không thoải mái, nhưng tâm tính vốn như tiểu hài tử đã sớm không để trong lòng, hiện tại cũng chỉ muốn đem thứ gì mình yêu thích chia sẻ với nàng, tỷ như bánh hạt thông nứt táo kia chẳng hạn, chính là thứ Lăng Tử Nhan thích ăn nhất, còn giờ đi phòng binh khí cũng cùng đạo lý ấy.

Khi Dương Mạc Tuyền nhìn thấy ba chữ “Phòng binh khí”, mặt liền trắng bệch, hoàn cảnh nàng trưởng thành hoàn toàn bất đồng với Lăng Tử Nhan, phụ thân nàng chết trên chiến trường, cho nên nàng thống hận chiến tranh, thống hận hết thảy những thứ có liên quan đến chiến tranh, bao gồm cả những thứ binh khí này, nếu phụ thân không có võ công thì đã không đi đánh giặc, như vậy sẽ ở bên nàng cùng nhau lớn lên, hiện tại cũng có thể làm bạn với mẫu thân, thậm chí nàng cũng không cần gả đến Lăng phủ.

Dương Mạc Tuyền ngay cả một lát cũng không muốn đi vào, liền nói: “Chúng ta vẫn nên đi nơi khác thì hơn.”

Lăng Tử Nhan vốn đang phát sầu không biết nên làm thế nào để vào được, lúc đến nơi nàng mới nhớ ra chìa khoá phòng binh khí ở trên người phụ thân, giờ nghe Dương Mạc Tuyền nói muốn đi liền như gãi đúng chỗ ngứa, ngầm tự trách mình làm việc hồ đồ, chỉ có thể đợi lần sau cầm chìa khoá lại đến.

Ngoài phòng binh khí ra Lăng Tử Nhan có nghĩ nát óc cũng không nghĩ được trong phủ còn chỗ nào thú vị để đến xem, nhưng Dương Mạc Tuyền lại nghĩ đến một chỗ, hỏi nàng: “Thư phòng ở đâu?” Từ nhỏ nàng đã thích đọc sách, đáng tiếc trong nhà thư tịch rất ít, chỉ là một ít nữ thư nữ quan, ngay cả Kinh thi đều là nhờ Cửu nhi đi mượn Trương Hằng. Tuy Trương Hằng là thư sinh, nhưng bất quá trừ tứ thư ngũ kinh ra cũng không có nhiều sách vở, Lăng gia là nhà gia đình đại hộ, khẳng định không ít tàng thư, cho nên những lời này nàng đã sớm muốn hỏi.

“Thư phòng?” Lăng Tử Nhan nghe được hai chữ “thư phòng”, đầu lập tức to ra như cái đầu, mới trước đây phụ thân bắt nàng đọc sách, đây thường đây chào đều dùng tới, hận không thể trực tiếp đem nàng cột vào xà nhà, nàng vẫn không thích, cuối cùng may mà nương nói nữ hài tử gia đọc nhiều sách như vậy làm gì, lại không cần đoạt nữ Trọng Nguyên nên mới thoát được ma trảo của phụ thân, bất quá vẫn bức nàng học xong đạo Khổng Tử, cũng coi như hiểu biết hơn được thường nhân.

Dương Mạc Tuyền muốn đi, Lăng Tử Nhan vẫn sáng khoái đáp ứng, dù sao nàng chỉ cần chỉ đường là được, nàng không cần đọc, hơn nữa giờ này cha cùng nương đều xuất môn đi rồi, ép không được nàng.

Đúng như nàng tưởng tượng, thư tịch ở Lăng gia quả nhiên rất nhiều, Dương Mạc Tuyền nhìn giá sách cao cùng một loạt sách vở được sắp xếp ngay ngắn, lập tức nhìn đủ rồi liền đứng lên. Xem ra về sau ở Lăng gia sẽ không nhàm chán, muốn đọc xong hết số thư tịch này cũng ít nhất phải mất mười năm.

Dương Mạc Tuyền vừa đi một bên vừa tùy ý rút ra một quyển, yêu thích không rời tay, đến cuối dãy, vừa ngẩng đầu lên liền thấy được sử ký. Nàng từng nghe Hằng ca ca đề cập qua, sử ký là nơi chứa đựng những giá trị về con người và thiên nhiên, có đầy đủ những biến cố và thăng trầm của lịch sử, cho đến cả ngày nay, đáng tiếc hẳn cũng không có một quyển, giờ thấy được tất nhiên khiến nàng vui mừng dị thường.

Sử ký đặt ở tầng trên cùng, Dương Mạc Tuyền hơi kiễng mũi chân, kiễng mãi mới với tới, vừa thở phào một hơi thì cước bộ đột nhiên lảo đảo, kinh hô một tiếng, té xuống.

Lăng Tử Nhan vốn vẫn đi theo sau nàng, có chút buồn ngủ, nhưng bởi vì đã tập võ, dù không thường xuyên tập luyện nhưng dù sao so với thường nhân cũng linh mẫn hơn, nghe thấy tiếng hét, mắt thấy Dương Mạc Tuyền sắp ngã liền đưa tay ra, nhảy lên phía trước, tay liền vòng qua ôm lấy eo Dương Mạc Tuyền, nhẹ nhàng kéo, cả người liền bị nàng vòng lại ôm vào lòng. Nhưng Lăng Tử Nhan tuổi trẻ hiếu thắng, thấy Dương Mạc Tuyền thích đọc sách như thế, trong bụng mặc thủy* khẳng định không thiếu, đọc sách nàng không so được, nhưng lại có võ công, liền muốn bộc lộ tài năng. Thế nên vốn hai người có thể lập tức đứng vững nhưng Lăng Tử Nhan có ý khoe khoang, lại vòng thêm vài vòng, lập tức hiện nguyên hình là kẻ chỉ biết nửa vời, hai người lập tức song song ngã xuống đất.

(*mực dùng để viết – ý chỉ nhiều kiến thức)

Lăng Tử Nhan ngã xuống trước, “ầm” một tiếng, cảm giác như xương cốt đều gãy vụn, Dương Mạc Tuyền được nàng ôm, cả người đều ngã vào lòng nàng, ngã thế này muốn đứng lên cũng không dậy nổi, thế nhưng cũng không quên hỏi: “Tẩu tẩu, có bị thương không?”

Dương Mạc Tuyền được nàng ôm chặt trong lòng, làm sao còn bị thương đến nửa phần? Nhưng Lăng Tử Nhan ngã như thế, phỏng chừng va đập không nhẹ, muốn trở mình để nhìn xem tình hình của nàng, kết quả mới động nhẹ, người dưới thân liền kêu rên ầm ỹ, lập tức không dám cử động, chỉ lo lắng hỏi: “Người thế nào rồi? Có ảnh hưởng đến xương cốt không?”

Tuy Lăng Tử Nhan không biết có gãy xương không, nhưng quả thật cực kỳ đau đớn, lại vẫn cố ra vẻ anh hùng: “Không...không có...” Kết quả ngay cả nói đều không nói hết câu.

Dương Mạc Tuyền đành phải không cho nàng nói nữa, còn chính mình cũng không dám cử động.

Lăng Tử Nhan rốt cuộc vẫn là người luyện võ, vừa rồi tuy va đập cũng không phải nhẹ, nhưng cũng không tổn thương đến xương cốt, nghỉ ngơi một lúc là cảm giác đau đớn đại giảm. Nhưng thật ra ôm Dương Mạc Tuyền, lại ngửi được một làn hương thơm ngát, tự dưng sinh ra một loại cảm giác khác lạ. Ngẩng đầu nhìn nàng, tuy nàng quay lưng về phía mình nhưng lại lộ ra chiếc cổ với làn da trắng như tuyết, trơn bóng nõn nà, trong lòng vừa động liền không tự chủ được dướn người lên, nhẹ nhàng hôn một cái.

Dương Mạc Tuyền vốn đã cảm thấy bị Lăng Tử Nhan ôm như vậy có chút không ổn, tuy đối phương cũng là nữ tử, nhưng tư thế này thật sự quá mức bất nhã, lại không nghĩ Lăng Tử Nhan còn dám lớn mật hôn nàng, như thế nào có thể? Dương Mạc Tuyền lập tức đứng lên, còn lùi lại mấy bước.

Hành động này lập tức đem Lăng Tử Nhan từ trong mộng kéo về. Nàng cũng không biết vừa rồi làm sao nữa, giống như đột nhiên bị mất hồn vậy, bị người kia hấp dẫn, giờ cơn đau nhức nổi lên nhắc nhở nàng, Dương Mạc Tuyền đã không còn nằm trong lòng nàng nữa, cũng không nên nằm mãi dưới đất, quỳ gối muốn đứng lên lại không đủ sức, lại ngã xuống lần nữa.

Dương Mạc Tuyền muốn kéo nàng dậy, lại nhớ vừa rồi bị nàng khinh bạc, liền hạ tay xuống, không vươn ra nữa.

Lăng Tử Nhan bắt đắc dĩ, đành phải tự bám lấy giá sách chậm rãi đứng lên, vừa rồi không dùng lực, giờ dùng toàn lực mới khiến nàng đứng vững, nhưng giá sách lại bị kéo đổ, tiếp đó một tiếng nổ, lập tức gãy vụn, thư tịch ầm ầm rơi xuống hết, có quyển còn rơi ra trang giấy trắng.

Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền nhìn nhau, trong mắt đều chỉ viết một chữ: trốn.

Lăng Tử Nhan tựa hồ có thể nhìn thấy cảnh phụ thân cầm kiếm đến truy bắt nàng, làm sao còn dám ở lại chỗ này, lập tức khập khiễng đi ra ngoài. Dương Mạc Tuyền nhìn không đành lòng, cuối cùng cũng vẫn bước lên đỡ nàng một phen.

Hai người chạy trốn chết.

— Hết chương 8 —

(1)Tùng cao: món bánh điểm tâm của TQ, dc làm từ gạo nếp, đường, lạc,...

(Thế quái nào mà Từ điển ca ca ra là “bánh bột lọc” trog khi hình lại là bánh ngọt nhỉ???)

(lên google hình ảnh search để xem thêm nhiều vị, nhân khác nhau, trông ngon phết)

(2)Tùng nhân: ở đây là hạt thông (pine nut kernels)

9. Chương 9: Tẩu Tẩu Giúp Ta Đắp Dược ~

Dương Mạc Tuyền đỡ Lăng Tử Nhan về phòng, dọa Bé Nguyệt phải vội vàng chạy ra hỏi có chuyện gì, bộ dáng Quận chúa giống như bị thương rất nặng.

Lăng Tử Nhan chịu đựng cơn đau nhức, nói: “Bé Nguyệt, mặc kệ giờ người nhìn thấy gì, lúc phụ thân hỏi người, người nhất định phải nói ta ở trong phòng tẩu tẩu chưa hề ra ngoài, càng không có bị thương, hiểu không?”

Bé Nguyệt nghe nàng nói như vậy, phỏng chừng lại gặp rắc rối, nhưng có vẻ như không nhỏ. Lão gia truy cứu cũng không cấp bách, trước tiên nhìn xem thương thế của Quận chúa thế nào vẫn quan trọng hơn, vội hỏi: “Tiểu thư, người bị thương thế nào? Có nghiêm trọng không? Có cần kêu đại phu không?”

Lăng Tử Nhan vung tay lên: “Không cần, vừa rồi bị ngã mà thôi, vai bị thương, người lấy giúp ta rượu thuốc xoa bóp là được.”

Bé Nguyệt làm sao còn hỏi nhiều, nhanh chóng chạy đi.

Dương Mạc Tuyền đỡ Lăng Tử Nhan lên giường, giúp nàng nằm úp sấp, sau đó nói: “Chuyện thư phòng người không cần lo, ta sẽ giải thích với cha, người dưỡng thương cho tốt đi.”

Loại thương thế nho nhỏ này cũng không khiến Lăng Tử Nhan để tâm, nàng lo lắng nhất là phụ thân trách phạt. Giờ Dương Mạc Tuyền thay nàng gánh vác, thật đúng là cầu còn chẳng được, bất quá người tập võ để ý nhất là nghĩa khí, té bị thương là do nàng khoe khoang võ công, giá sách cũng là do nàng đẩy ngã, không có lý do gì nàng gây họa lại để đại tẩu gánh vác, liền nói: “Người không cần giải thích, phụ thân vừa thấy liền biết là kiệt tác của ta, nhưng không có ai chứng kiến, ta chết cũng không thừa nhận là được.”

Dương Mạc Tuyền thấy nàng vì cứu mình mà bị thương, bây giờ còn không để mình chịu trách nhiệm, lòng liền sinh ra áy náy: “Yên tâm đi,ta vừa mới vào cửa, cha sẽ không trách phạt ta đâu.”

Lăng Tử Nhan vừa muốn nói thì thấy Bé Nguyệt cầm hòm thuốc tiến vào, còn có Lạc Nhạn đi theo sau, liền không nói nữa.

Lạc Nhạn vừa tiến vào đã âm ỹ: “Quận chúa của ta, người làm sao lại bị thương thế này? Người đây là có ý không muốn để cho người khác sống yên ổn a!”

Một tháng Lăng Tử Nhan có thể bị thương ba lần, cũng chỉ có Lạc Nhạn là thiếp thân nha đầu của nàng mới dám nói lên lời oán giận như thế.

Lăng Tử Nhan cũng đã sớm thành thói quen, nói: “Người cứ ba hoa như thế, lúc đến có để người khác thấy không?”

“Yên tâm đi, một người đều không có, lão gia cùng phu nhân còn chưa trở về, tiểu thư người mau xoa rượu thuốc đi, chúng ta về phòng, nếu lão gia trở lại cũng có thể giúp người che giấu tốt.”

Lạc Nhạn cùng Bé Nguyệt đều không tận mắt nhìn thấy tình cảnh vừa rồi, nhưng đều nhất trí nhận định chính Quận chúa tự làm mình bị thương, không làm Quận Vương phi bị thương đã là may lắm rồi.

Lạc Nhạn đi đến trước giường định giúp Lăng Tử Nhan xoa rượu thuốc, Dương Mạc Tuyền lập tức nói: “Ta đi ra ngoài trước.”

Bước còn chưa bước liền chợt nghe Lăng Tử Nhan nói: “Chờ một chút.”

Dương Mạc Tuyền nghĩ nàng còn có chuyện gì, liền ngừng bước hỏi: “Làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan lộ ra biểu tình cực kỳ ai oán đáng thương, nói: “Tẩu tẩu, người giúp ta đi!”

Dương Mạc Tuyền lập tức nghĩ đến vừa rồi Lăng Tử Nhan ở thư phòng trộm hôn nàng, giờ lại muốn mình giúp nàng đắp được, tức là cần phải cởi bỏ y phục, mặt liền có chút đỏ, vội vàng lắc đầu: “Không được, ta đi ra ngoài trước.”

“Nếu người không giúp ta, vậy rõ ràng là không muốn thương thể của ta tốt lên, đau chết ta cũng kệ đi, dù sao nha đầu Lạc Nhạn chết tiết kia mỗi lần giúp ta bôi thuốc đều là như muốn lấy mạng ta mà.” Lăng Tử Nhan lại còn đùa giỡn.

Dương Mạc Tuyền vẫn lắc đầu: “Vậy để Bé Nguyệt làm đi!”

Lăng Tử Nhan nói: “Bé Nguyệt ra tay so với Lạc Nhạn còn ác hơn, ta mới không thêm.”

Dương Mạc Tuyền vẫn cảm thấy có chút không ổn, nhú mày do dự.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn nhìn Dương Mạc Tuyền, đồng thời bắt đầu dĩ bụng tay. Quận chúa của các nàng chính là người không biết phải trái như thế.

Nhìn bộ dáng Lăng Tử Nhan nhất định nói được làm được, Dương Mạc Tuyền không có biện pháp, đành phải đáp ứng, xoa được mà thôi, cũng không phải đại sự gì, liền nói với Lạc Nhạn: “Đưa thuốc cho ta.”

Lạc Nhạn đem hòm thuốc đưa cho Dương Mạc Tuyền, cùng Bé Nguyệt khoanh tay đứng cạnh giường.

Thương ở chỗ nào không thương, lại bị thương trên lưng, tay Dương Mạc Tuyền lơ lửng giữa không trung hồi lâu mới cởi y phục Lăng Tử Nhan, vừa chạm vào lại nghe Lăng Tử Nhan nói chờ một chút, lập tức rút tay về, hỏi: “Còn có chuyện gì sao?” Thanh âm lại có chút run rẩy nhẹ nhẹ.

Lăng Tử Nhan nói với Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn: “Hai người các người ra ngoài trước đi! Không có ta phân phó, không được tiến vào.”

“Tiểu thư, nhiều người giúp đỡ vẫn...” Lạc Nhạn còn chưa nói xong đã bị Bé Nguyệt lôi đi.

Dương Mạc Tuyền nhìn các nàng đi ra cửa, đột nhiên thấy Bé Nguyệt quay đầu, vừa lúc chạm phải ánh mắt nàng, mặt không khỏi đỏ lên, vội cúi đầu, như thể mình làm sai chuyện gì.

Bé Nguyệt có chút kinh ngạc đóng cửa lại, lôi kéo Lạc Nhạn còn đang lải nhải đi xa.

Trong phòng chỉ còn Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan. Dương Mạc Tuyền sợ Lăng Tử Nhan còn nói gì nữa nên mở miệng hỏi: “Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy ta liền giúp người bôi thuốc.”

Chỉ nghe thanh âm rầu rĩ của Lăng Tử Nhan: “Không có.”

Dương Mạc Tuyền hít sâu một chút, điều chỉnh tốt hơi thở, đưa tay cởi y phục Lăng Tử Nhan, vì Lăng Tử Nhan nằm úp, cởi được dây lưng ra thì không thể cởi tiếp được nữa, đành phải nói: “Người còn có sức tự cởi y sam không?”

Lăng Tử Nhan vội vàng nói: “Có thể.”

Nàng cũng không biết mình làm sao vậy, ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn Dương Mạc Tuyền thượng dược, không phải là có suy nghĩ không an phận gì, chính là nằm trên giường lại nghĩ thấy từ người nàng truyền đến một cỗ hương thơm dễ chịu, liền muốn cùng nàng ở chung một chỗ trong chốc lát. Đến lúc Dương Mạc Tuyền phải giúp nàng cởi áo mới cảm thấy thẹn thùng, chịu đựng đau đớn, cởi ra ngoài sam, đem trung y kéo đến thắt lưng, trên người chỉ còn mỗi một cái yếm, lại càng xấu hổ, cả khuôn mặt đều vùi vào trong chăn.

Dương Mạc Tuyền nhìn bờ vai trắng nõn không tỳ vết của nàng, mặt đã sạm đỏ hồng, nàng lớn như vậy còn chưa từng cùng ai thân cận như thế, bất quá nhìn đến một vết bầm tím khá lớn lại thấy đau lòng. Lăng Tử Nhan giả vờ như không có chuyện gì, nhưng hoá ra vết thương lại nặng như vậy. Đổ chút rượu thuốc vào lòng bàn tay, sau đó Dương Mạc Tuyền nhẹ nhàng bôi xung quanh vết thương một chút.

Lăng Tử Nhan cảm giác được ngón tay nàng di chuyển nhẹ nhàng, ôn hoà trên lưng mình, đầu ngón tay sờ đến chỗ nào, tuy có chút đau đớn nhưng lại thập phần thoải mái, lại nhịn không được rên rỉ thành tiếng, không hề biết Dương Mạc Tuyền nghe thấy thanh âm của nàng còn tưởng mình xuống tay quá nặng, sợ làm vết thương của nàng thêm đau, tay lại càng thêm cử động cẩn thận.

Đợi đến khi xoa thuốc xong thì Lăng Tử Nhan cũng đã sạm ngủ thiếp đi, khoe miệng còn vương nét cười, tựa hồ như mơ thấy chuyện gì vui vẻ. Nhìn nàng như vậy thật cũng không hề thấy phản cảm như lúc trước. Dương Mạc Tuyền nghĩ vậy rồi lại lập tức lắc lắc đầu, đem chăn đắp lên người nàng.

Dương Mạc Tuyền nhặt lên quyển thư tịch đặt trên bàn, đây là lúc nàng rời khỏi thư phòng đã thuận tay mang về.

Thăng đến khi trời sắp tối Bé Nguyệt mới cầm đèn đến.

Dương Mạc Tuyền đối nàng làm một động tác chó lên tiếng, sau đó chỉ chỉ lên giường, Bé Nguyệt lập tức hiểu được, nhỏ giọng nói: “Lão gia đã trở lại, đang nổi giận!”

Dương Mạc Tuyền biết khẳng định cha đã nhìn thấy thư phòng bị các nàng phá tanh bành, liền phân phó Bé Nguyệt trông nom Lăng Tử Nhan, nàng đi qua đó nhìn xem.

Quả nhiên Dương Mạc Tuyền đến thư phòng liền thấy Lăng Viễn Kiếm đang đùng đùng nổi giận, Từ Liễu Thanh đứng bên cạnh, còn có hai người đang quỳ dưới đất, người lớn tuổi hơn là quản gia Lăng Phúc, người ít tuổi hơn là gia đình phụ trách thư phòng.

Chỉ nghe Lăng Viễn Kiếm nói: “Thư phòng bị biến thành như vậy mà các người lại nói không biết, Lăng Phúc, người là quản gia mà lại như thế à? Có phải là càng già càng hồ đồ không? Còn người, ta không phải đã phân phó không chuẩn cho người khác tùy tiện vào thư phòng sao? Người dám tự tiện rời khỏi vị trí làm việc?”

Gia đình trông coi thư phòng cũng thực uỷ khuất, hấn bắt quá chỉ đi rửa cái tay mà thôi, trở về liền nhìn thấy thư phòng đã bị huỷ thành như vậy, quả thật không biết ai ra vào thư phòng.

Lăng Viễn Kiếm thấy hai người không nói lời nào, lại quát: “Các người nói không nên lời sao? Vậy đi, ta coi như là hai người làm, các người hấn cũng rõ gia quy hơn so với ta, phạt như thế nào thì không cần ta nhiều lời nữa!”

Hai người đáp ứng: “Vâng, lão gia.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng đi vào, trước tiên gạt đầu một cái rồi mới nói: “Cha, nương, thỉnh hai người không trách phạt bọn họ, thư phòng là do ta làm lộn xộn.”

“Là con?” Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh đều lộ ra vẻ hoài nghi, xem bộ dáng nàng yếu nhược đến nỗi gió có thể thổi bay như thế, lấy đầu ra khí lực đẩy ngã cái giá sách lớn như vậy?

Dương Mạc Tuyền vội nói: “Là ta, Mạc Tuyền vốn định lấy sử ký ở phía trên cùng của giá sách, chẳng may trượt tay nên mới đẩy ngã, thỉnh cha cùng nương trách phạt.”

Lăng Viễn Kiếm vẫn không tin, nhưng thật ra Từ Liễu Thanh nhìn thấy Dương Mạc Tuyền lại nghĩ đến một người, liền hỏi: “Có phải Nhan nhi gây hoạ không?”

Dương Mạc Tuyền không nghĩ tới Từ Liễu Thanh lại vừa đoán đã ra, âm thầm bội phục, bất quá vẫn thể thốt phủ nhận: “Không liên quan đến Nhan nhi, quả thật là lỗi của Mạc Tuyền.”

Lăng Viễn Kiếm thấy nàng kiên trì như thế, vẻ mặt tựa hồ cũng không giống nói dối, có phần tin, cơn giận cũng lập tức tiêu thất, nói: “Nếu là do Mạc Tuyền vô tâm gây nên thì cũng thôi đi. Giá sách đổ không làm con bị thương chứ? Lần sau cẩn thận một chút, với không tới thì để hạ nhân lấy giúp.”

Dương Mạc Tuyền gạt đầu nghe lời.

Từ Liễu Thanh biết hoạ này khẳng định là do nữ nhi gây ra, bất quá nếu Mạc Tuyền đã nhận lỗi, lão gia cũng không trách phạt thì cũng sẽ không lên tiếng nữa, nếu để lão gia biết đây là lỗi của Nhan nhi, khẳng định không thể không đánh một trận.

Bên này mọi việc đã định, đang lúc mọi người chuẩn bị trở về phòng, chợt nghe thấy ngoài xa truyền đến một thanh âm: “Cha, thư phòng là ta phá hư, không liên quan đến tẩu tẩu.”

Thì ra lúc Lăng Tử Nhan tỉnh dậy không thấy Dương Mạc Tuyền liền hỏi Bé Nguyệt tẩu tẩu đi đâu, Bé Nguyệt mới nói hai chữ “lão gia” Lăng Tử Nhan đã vội xông ra ngoài, chạy thẳng đến thư phòng, cũng không biết rõ tình hình hiện tại, cứ thế đem tội nhận về mình.

Thế này thực làm khó người trong thư phòng, một người vì nàng đứng ra chịu trách nhiệm, một thì vì nàng mà giấu diếm, Lăng Viễn Kiếm mặt mày đã xanh mét, đứng ở trước cửa chờ nàng.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy khuôn mặt phẫn nộ của phụ thân, cảm thấy hoảng sợ, nhưng nhìn đến Dương Mạc Tuyền đứng bên cạnh, sắc mặt có phần buồn phiền liền nghĩ nàng đã bị phụ thân trách phạt, vội vàng cố lấy dũng khí nói: “Cha, giá sách là bị ta làm đổ, tẩu tẩu yếu đuối như thế làm sao có khả năng đẩy nổi, nàng là sợ người mắng ta nên mới thừa nhận, người trăm ngàn lần đừng trách nàng.”

Lăng Viễn Kiếm nghe nàng chính mồm thừa nhận thì đã sớm tin, Nhan nhi tập võ từ nhỏ, đẩy ngã giá sách quả thực dễ như trở bàn tay, lại đoán là nàng bướng bỉnh làm loạn mà gây hoạ, cũng không hỏi quá trình, trực tiếp lạnh lùng nói: “Quản gia, lấy gia pháp đến đây.”

Từ Liễu Thanh bị dọa kinh hãi liền vội vàng khuyên bảo: “Lão gia, bỏ đi mà!”

Dương Mạc Tuyền che trước mặt Lăng Tử Nhan, nói với Lăng Viễn Kiếm: “Nhan nhi cũng vì cứu ta nên mới làm đổ giá sách, nếu cha muốn trách phạt, thỉnh trách phạt Mạc Tuyền, thật sự không liên quan đến Nhan nhi.”

Lăng Viễn Kiếm còn chưa mở miệng thì chợt nghe Lăng Tử Nhan nói: “Không liên quan đến tẩu tẩu, là ta khoe khoang võ công nên mới gây hoạ, muốn phạt vậy nên phạt ta mới đúng.”

Nàng công phu chỉ như mèo ba chân, vậy mà còn dám khoe khoang võ công, Lăng Viễn Kiếm lại động nộ, không đánh không được, còn lặp lại một lần: “Gia pháp!”

Từ Liễu Thanh lại muốn cầu tình thì bị Lăng Viễn Kiếm trừng mắt một cái, cũng không dám lên tiếng nữa. Dương Mạc Tuyền lo lắng nhìn Lăng Tử Nhan, như thế nào nàng lại làm vậy, tình nguyện bị đánh cũng không muốn nói ra sự thật.

Lăng Phúc đã lấy cây roi mây từ trên tường thư phòng xuống giao cho Lăng Viễn Kiếm.

Lăng Viễn Kiếm quát: “Còn không nằm sấp xuống?”

Lăng Tử Nhan liền ngoan ngoãn nằm lên cái ghế trúc đã được chuẩn bị tốt.

__Hết chương 9__

10. Chương 10: Một Trượng Này Cứ Để Mạc Tuyền Chịu...

Lăng Viễn Kiếm cầm lấy roi mây, bắt đầu liệt kê tội trạng của Lăng Tử Nhan.

“Trượng (roi) thứ nhất là đánh người vì dám phá hư đồ gia bảo tiên hoàng ban cho Lăng gia chúng ta.” Sở dĩ Lăng Viễn Kiếm nổi giận như vậy cũng không phải vì thư phòng bị đảo loạn, một cái giá sách cũng không đáng giá bao nhiêu bạc, quan trọng là trúc giã (thẻ tre) đặt trên giá sách, mặc dù không phải vật vô giá nhưng cũng là đồ tiên hoàng ban tặng, tự nhiên trân quý, nay lại bị quăng xuống đất loạn thành một đồng thẻ tre, bảo sao không nổi giận cho được.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy đồng thẻ tre bị gãy rời mới sợ hãi, trước kia không biết bao lần nàng làm vỡ bình hoa trong nhà, phụ thân cũng chỉ trách mắng hai câu rồi sẽ không truy cứu nữa, không ngờ lần này lại dùng gia pháp nghiêm trọng như vậy.

Mắt thấy roi mây rơi xuống, Dương Mạc Tuyền liền kinh hô thành tiếng: “Trên lưng nàng có thương tích!”

Lăng Viễn Kiếm quả nhiên sưng sốt, cây roi chỉ còn cách vai Lăng Tử Nhan một chút liền dừng lại.

Dương Mạc Tuyền giải thích: “Lúc nàng cứu ta đã bị ngã, làm vai bị thương.”

Lăng Viễn Kiếm hồ nghi nhìn Lăng Tử Nhan, chỉ thấy hai gò má nàng hồng nhuận, vừa rồi nói chuyện cũng thập phần khí thế, nào có dấu hiệu bị thương đâu? Nghĩ Dương Mạc Tuyền lại bảo vệ Lăng Tử Nhan, liền nói: “Mạc Tuyền, không cần thay nàng nói nữa, Nhan nhi rất tuý hứng, hôm nay gây ra đại hoạ như thế, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc, bằng không sẽ khiến tiên hoàng cùng gia gia đã mất của nàng thất vọng.” Nói xong lại giơ lên cây roi, vụt xuống thật mạnh, bất quá rốt cuộc tránh vai Lăng Tử Nhan, trực tiếp đánh vào mông nàng.

Lăng Tử Nhan bị đau lập tức hét lên.

“Trượng thứ hai là đánh người tự mình gây ra rắc rối lại còn liên lụy đại tẩu giúp người nói dối.” Lăng Viễn Kiếm không thích nhất là người không trung thực, hắn thấy Dương Mạc Tuyền là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nếu không phải vì nữ nhi thì đã không quyết định nói dối, tội danh làm hư đại tẩu tự nhiên có thể coi là tính lên đầu Lăng Tử Nhan.

Bị đánh roi thứ hai, Lăng Tử Nhan đã đau đến hai mắt rưng rưng.

“Trượng thứ ba này là đánh người vẫn không được, võ không xong lại còn khắp nơi khoe khoang.” Lý do này nói có chút gượng ép, nhưng quả thật cũng là nhược điểm của Lăng Tử Nhan, hôm nay ở nhà đây ra tai hoạ thì cũng chỉ đánh mấy gậy, nếu ngày khác ở bên ngoài gây ra đại hoạ thì không thể nào dễ dàng thế, Lăng Viễn Kiếm cũng hy vọng nàng có thể nhớ kỹ đau đớn ngày hôm nay, khắc thật sâu trong lòng để không khắp nơi gây chuyện thị phi.

Dương Mạc Tuyền mắt thấy Lăng Tử Nhan bị đánh cho mông nở hoa, cắn răng rưng rưng cũng không chịu mở miệng cầu xin tha thứ một câu, càng cũng không nói gì nàng một câu không phải, đem toàn bộ trách nhiệm gánh lên người, trong lòng đầy áy náy và sốt ruột. Hơn nữa trên người Lăng Tử Nhan vốn còn có thương tích, đã chịu hai trượng rồi, nếu phải chịu thêm một trượng nữa thì khẳng định thân thể càng bị tổn thương, liền lập tức quỳ xuống trước mặt Lăng Viễn Kiếm: “Cha, nếu người cố ý muốn đánh một trượng này, vậy một trượng này cứ để Mạc Tuyền chịu đi.”

Lăng Viễn Kiếm vội vàng buông roi mây trong tay xuống, đưa tay ra làm một tư thế muốn đỡ, nói: “Con quỳ làm gì, đánh Nhan nhi cũng là do nàng làm sai, không quan hệ với con, mau đứng lên!”

Dương Mạc Tuyền lại vẫn cố ý quỳ.

Bên kia Từ Liễu Thanh cũng vội cầm lấy roi mây, đưa cho quản gia: “Lăng Phúc, mau cất đi.” Sau đó nói với Lăng Viễn Kiếm: “Lão gia, đánh thì cũng đã đánh rồi, Nhan nhi cũng đã nhận sai, còn muốn đánh một trượng nữa làm gì, chẳng lẽ muốn đem nàng đánh thành như Hạo nhi chàng mới hết giận sao?”

Lăng Viễn Kiếm nhìn thoáng qua Lăng Tử Nhan đang nằm trên ghế, vừa rồi còn khí thế như vậy, giờ lại thực yếu đuối đáng thương, làm sao còn nổi giận được, chỉ thầm thở dài một hơi. Nghĩ đến Lăng Viễn Kiếm hắn ở trên chiến trường luôn khiến cho địch nhân nghe danh là sợ mất mật, vậy mà ở nhà liền ngay cả nữ nhân cũng đều không quản giáo tốt được: “Thôi thôi, hôm nay chỉ trừng phạt nhẹ thế thôi, nếu còn có lần sau, nhất định sẽ không nhẹ nữa.”

Lăng Tử Nhan lúc này mới hư nhược đáp: “Cám ơn cha.”

Từ Liễu Thanh để Lăng Phúc nâng cánh đến đem tiểu thư về, lại nói với Dương Mạc Tuyền: “Nhan nhi giao cho con chiếu cố, ta lại đi khuyên nhủ lão gia, miễn cho đánh hồng nữ nhi rồi còn chọc tức lão.”

Dương Mạc Tuyền đáp ứng, cùng Lăng Tử Nhan trở về phòng.

Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn đã sớm chuẩn bị tốt nước ấm cùng hòm thuốc ở trong phòng chờ, Bế Nguyệt thấy Dương Mạc Tuyền chậm chạp chưa về liền cũng chạy lại đây hỏi thăm tin tức, ba người thấy Lăng Tử Nhan được nâng lên cánh mà đưa về, sợ tới mức ngây người.

Lăng Tử Nhan vết thương cũ lại cộng thêm vết thương mới, cả người đều đã muốn hỗn loạn, được đặt nằm trên giường, còn thì thảo tự nói: “Cha, ta biết sai rồi, người đừng trách tẩu tẩu.”

Dương Mạc Tuyền thấy nàng thần trí không rõ mà vẫn nhớ đến mình, cảm thấy cảm động, nhìn nàng bị thương thành như vậy lại đau lòng. Bất chấp cái gì, tâm vô tạp niệm trực tiếp cởi ra váy cùng trung khổ của nàng, hai đầu ngón (vết roi mây) đỏ như máu, rõ ràng đập vào mắt, nhìn qua thật dọa người, quay đầu phân phó: “Bé Nguyệt, mang khăn lại đây.”

Bé Nguyệt thấm ướt khăn mặt rồi đưa lên.

Dương Mạc Tuyền nhẹ nhàng lau qua, trong chốc lát khăn mặt trắng tinh đã bị nhiễm hồng, khẽ nhíu mày, âm thầm oán, Nhan nhi là nữ nhi của cha, sao cha có thể xuống tay ác đến vậy? Thật là, đánh hỏng mắt thì phải làm sao? Lại lấy thuốc mỡ Lạc Nhạn đưa qua cẩn thận bôi lên một lượt mới hơi chút yên lòng.

Bé Nguyệt thấy Dương Mạc Tuyền vất vả cả một buổi tối liền khuyên nhủ: “Thiếu nãi nãi, người cũng mệt rồi, ta cùng người trở về nghỉ ngơi trước đi, đã có Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn chiếu cố tiểu thư, người có thể yên tâm rồi.”

Dương Mạc Tuyền quả thật cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng như thế nào có thể yên tâm được, dù sao Lăng Tử Nhan vì nàng nên mới bị thương thành như vậy, nếu không tận mắt thấy nàng khá hơn, chỉ sợ sẽ áy náy rất lâu, liền nói: “Cũng là các người nên đi nghỉ ngơi đi, ta ở lại với nàng, nếu có việc gì ta sẽ lại gọi các người.”

Ba người Bé Nguyệt đều chẳng biết nói gì, tuy Quận chúa nhìn qua bị thương thực nghiêm trọng, nhưng thực tế cũng không có vấn đề gì, trước kia thương tích nặng hơn gấp mười lần cũng có, hôm nay chẳng qua bị lão gia đánh hai gậy mà thôi, phỏng chừng sáng mai là có thể xuống giường, trong vòng ba ngày nhất định khôi phục về sinh long hoạt hổ, trong lòng biết Quận Vương phi cũng chỉ là quan tâm đến Quận chúa mà thôi, liền gật đầu đáp ứng.

Bé Nguyệt nói: “Đêm nay ta sẽ ở phòng Lạc Nhạn, nếu thiếu nãi nãi có cần việc gì, chỉ cần kêu một tiếng ta liền có thể nghe thấy.”

Dương Mạc Tuyền đợi cho đến khi Bé Nguyệt các nàng rời khỏi mới cởi trung y, ngồi bên giường, nhìn Lăng Tử Nhan, không khỏi phân vân không hiểu rốt cuộc nàng là người thế nào?

Nàng đã được chứng kiến Lăng Tử Nhan ra tay độc ác đánh Hăng ca ca, lại thấy một nữ hài gia thế hiển hách như nàng chạy tới nơi thanh lâu yên hoa, cũng biết nàng làm việc điêu ngoa tùy hứng, không biết phân rõ phải trái, có lẽ là thành kiến do ấn tượng ban đầu nên mới không phát hiện được nàng có một điểm nào tốt, nay ngồi ngẫm lại, tuy nàng có phần kiêu căng nhưng cũng bắt quá ý vào việc nàng là Quận chúa, so với người bình thường kiêu ngạo hơn một chút mà thôi. Nàng vui buồn gì cũng đều thể hiện hết trên nét mặt, không chút nào ra vẻ, vì mình mà chịu bị đánh, thực nghĩa khí, ngay cả một lời nói dối cũng không, con người này quả thực rất đơn thuần.

Chỉ sau một ngày, cảm giác của Dương Mạc Tuyền đối với Lăng Tử Nhan đã biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Lăng Tử Nhan khẽ hừ một tiếng, tựa hồ đã tỉnh, Dương Mạc Tuyền vội vàng xem xét, chỉ thấy nàng nhíu chặt mày, muốn đưa tay chạm vào miệng vết thương. Vừa rồi lúc gần đi Lạc Nhạn đã nói nếu được cao có tác dụng sẽ có cảm giác ngứa ngáy, trăm ngàn lần không thể để cho nàng chạm vào, nếu không làm miệng vết thương rách ra sẽ lưu lại sẹo, về sau cũng khó xóa đi.

Dương Mạc Tuyền lập tức bắt lấy tay nàng, không cho nàng cử động, lại lấy ra khăn lụa giúp nàng lau cái trán đầm mồ hôi. Nghĩ đến đầu tiên nàng bị thương ở đầu, sau đó lại bị thương ở vai, rồi cuối cùng lại bị thương ở mông, xem ra Lạc Nhạn trêu chọc cũng đúng, nàng không phải là Quận chúa mà là Bệnh chúa. Hoặc cũng có thể là do mình cùng nàng khác mệnh, mới gặp mình còn chưa đến hai ngày mà hết vết thương nhỏ lại đến vết thương lớn dồn dập kéo đến, nếu cứ như thế này thì ngày sau còn không biết sẽ còn không ổn đến mức nào nữa. Xem ra chờ đến khi nàng khỏi bệnh rồi thì cũng nên ít gặp mặt là tốt nhất.

Trông chừng giữ tay giữ chân cả một đêm như thế, đến khi trời gần sáng Dương Mạc Tuyền mới không nhịn được mệt mỏi mà dựa vào cột trụ ngủ thiếp đi.

Cho nên khi Lăng Tử Nhan tỉnh dậy, vừa mở mắt ra liền thấy được Dương Mạc Tuyền đầu tiên, sau đó lại nhìn thấy tay mình bị nàng nắm chặt, đầu óc nhất thời mơ màng, chậm rãi nhớ lại chuyện hôm qua. Biết

được nàng trông nom mình suốt một đêm, vừa vui mừng lại cảm động, tay vẫn bị nàng nắm, cũng không định rút về, chỉ mở to mắt nhìn nàng.

Ban ngày vẻ mặt Dương Mạc Tuyền luôn bình tĩnh lạnh nhạt, không có nhiều biểu tình lắm, hiện giờ lúc ngủ đã bỏ đi chiếc mặt nạ lạnh như băng, có vẻ nhu hoà, nhìn có cảm giác thân cận lên nhiều. Lăng Tử Nhan cảm thấy mình càng ngày càng thích người tẩu tẩu này.

Nàng không có tỷ muội, tuy rằng cùng Lạc Nhan các nàng vui đùa, nhưng rốt cuộc thì chủ tớ cũng có khác biệt, nếu có tâm sự cũng không thể đều nói với các nàng. Nếu hỏi mẫu thân thì nếu không phải nói nàng còn quá nhỏ không nên biết thì cũng nói nữ hài tử gia không cần biết nhiều như vậy. Ca ca lại càng không cần nói đi, lúc có việc mới có thể cầu muội muội như nàng hỗ trợ, cho nên trong lòng nàng vẫn luôn rất muốn có một tỷ tỷ hoặc muội muội. Mà có thể nói vị tẩu tẩu trước mắt này chính là nàng tự mình cưới về, tự nhiên so với người khác có nhiều hơn một phần tâm ý. Mặt ngoài tẩu tẩu có vẻ lãnh nhược bằng sương, nhưng thực tế cũng giống nường, nói năng sắc bén không nề mặt, nhưng tâm lại mềm như đậu hũ, hôm qua còn quỳ trước mặt cha mà vì nàng cầu tình. Có thể là do bây giờ vẫn còn xa lạ nên mới lạnh như băng, đợi về sau quen rồi thì nhất định sẽ không còn gì phải giấu nhau. Lăng tử Nhan nghĩ như thế, trong lòng liền quyết định, về sau phải thân cận với đại tẩu nhiều hơn mới được.

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền giật mình, lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ.

Dương Mạc Tuyền lo cho Lăng Tử Nhan, thiếp đi trong chốc lát liền tỉnh, đưa tay sờ trán nàng một chút, không nóng lên, không ra mồ hôi, lại nhấc chân lên, muốn xem thương thế của nàng thế nào.

Lăng Tử Nhan làm sao còn giả vờ được, động thân, liền mở mắt.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng tỉnh, trong lòng vui vẻ, trên mặt liền có nét tươi cười, vội vàng hỏi: “Người cảm thấy thế nào? Vết thương còn đau không?”

Đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Tử Nhan thấy nàng cười, vừa đẹp lại ấm áp, vốn định nói không đau, nhất thời lại thay đổi chủ ý, lập tức nhíu mày buồn bã nói: “Đau.”

Dương Mạc Tuyền vội la lên: “Còn đau? Để ta xem có phải vết thương nhiễm trùng không.”

Để cho nàng xem vết thương, vậy không phải tức là để nàng nhìn mông mình sai? Dương nhiên không được! Cũng không biết hôm qua lúc Lạc Nhan xoa thuốc cho mình có để nàng tránh đi không, nếu không thì thiệt lớn, Lăng Tử Nhan liền mở miệng giải thích: “Vết thương cũng không có việc gì, chính là hôm qua hình như bị cha đánh tổn thương tới xương cốt, bị nội thương.”

Dương Mạc Tuyền lúc này mới hiểu ra, gật gật đầu: “Vậy người đừng nhúc nhích, ta đi nấu cháo cho người.”

Lăng Tử Nhan vốn đang giả vờ, làm sao còn dám phiền nàng nấu cháo, lập tức nói: “Nấu cháo thì cứ để cho Lạc Nhan làm đi, tẩu tẩu ngồi trò chuyện với ta là được rồi.”

“Cũng được.” Dương Mạc Tuyền đứng dậy ra cửa gọi Lạc Nhan, Lạc Nhan lập tức từ phòng bên cạnh đi ra, Bế Nguyệt cũng đi theo cùng.

Dương Mạc Tuyền nói: “Lạc Nhan, người đến phòng bếp nấu cháo rồi mang đến. Bế Nguyệt, người đi tìm xem có được trị nội thương không.”

Lạc Nhan hồ nghi hỏi: “Ai bị nội thương cơ? Không phải là tiểu thư đấy chứ?” Nói xong liền vội vàng đi đến bên giường Lăng Tử Nhan: “Tiểu thư, người bị nội thương sao?”

Lăng Tử Nhan nháy mắt với nàng, sau đó nói: “Đúng vậy, rất nghiêm trọng.”

Lạc Nhan vốn là nha đầu thông minh, lập tức biết Quận chúa giả bệnh, còn tưởng nàng sợ lão gia đến quở trách nên mới giả bệnh, lập tức lộ ra biểu tình đã hiểu, nói: “Tiểu thư cứ nghỉ ngơi nhiều một chút, ta đi nói cho phu nhân biết, hai ngày tới sẽ không qua thỉnh an.”

Lăng Tử Nhan âm thầm dựng thẳng ngón cái, lại hỏi nhỏ nàng: “Hôm qua đắp thuốc, tẩu tẩu có ở đây không?”

Lạc Nhan không biết tại sao nàng đột nhiên hỏi cái này, thuận miệng liền nói: “Chính là thiếu nãi nãi đắp thuốc giúp người a.”

Nghe thế, Lăng Tử Nhan lập tức xúc động đến nỗi muốn đập đầu vào tường, mà lời Lạc Nhan vốn không to không nhỏ, cũng rơi vào tai Dương Mạc Tuyền. Lúc này Dương Mạc Tuyền mới nhớ ra vết thương của Lăng Tử Nhan chính là ở mông, mặt không khỏi lại đỏ lên.

Dương Mạc Tuyền chỉ ngậy người trong chốc lát lại không tránh được ánh mắt Bế Nguyệt, nàng cũng không nói nhiều, chỉ chạy đi tìm đại phu bốc thuốc.

__ Hết chương 10 __

11. Chương 11: Giả Bệnh

Từ Liễu Thanh nghe Lạc Nhan đến nói tiểu thư bị nội thương, hai ngày tới không thể lại đây thỉnh an, lập tức biết nữ nhi lại đang đùa dai, cũng không vạch trần, lại nói với Lăng Viễn Kiếm: “Chàng xem, đánh nữ nhi đến nỗi không xuống giường được, chàng vừa lòng chưa?”

Lăng Viễn Kiếm biết hôm qua xuống tay hơi nặng, chính là không nghĩ lại nặng tới mức ấy, trong lòng lo lắng nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: “Không đánh nặng một chút, làm sao nàng có thể nhớ kỹ bài học này?”

Từ Liễu Thanh làm sao không biết lão gia khẩu thị tâm phi, vì mặt mũi, như thế nào cũng sẽ không thừa nhận mình sai, điểm này Nhan nhi lại thật ra học được từ cha nàng giống đến mười phần, cho nên hôm qua tự nhiên nàng chạy tới nhận tội thực làm cho Từ Liễu Thanh kinh ngạc. Nếu là trước kia, chớ nói không có người nhìn thấy, chính là dù có người thấy thì có chết nàng cũng sẽ không thừa nhận, xem ra đây là công lao của đại tẩu nàng.

Không nghĩ Mạc Tuyền mới vào nhà được hai ngày mà đã khiến cho nữ nhi thay đổi đến vậy, không biết nàng dùng phương pháp gì, có lẽ là do hai người tuổi cũng tương đương nhau, lời nói cũng dễ dàng nghe theo hơn một chút.

Lão gia giáo dục con cái quá mức nghiêm khắc, coi hai đứa như binh lính mà nghiêm túc đối đãi, như thế bảo sao không kích động chúng phản kháng, mà nàng thì lại rất chiều con, cho nên lời nói cũng bị coi như gió thoảng bên tai, chính vì thế mới dưỡng tính cách Hạo nhi và Nhan nhi thành kiêu căng như vậy. Xem ra vị con dâu Lăng gia này về sau chẳng những có thể giúp đỡ phu quân, mà trọng trách dạy dỗ Nhan nhi cũng muốn giao hết cho nàng. Không cầu Nhan nhi có thể giống nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa, chỉ cần ít nhất cũng có bộ dáng của một Quận chúa là được rồi, dù sao nàng cũng đã mười sáu tuổi, không sai biệt lắm qua mấy ngày nữa cũng có thể vì nàng mà chọn lựa một vị hôn phu.

Từ Liễu Thanh đứng dậy chuẩn bị đi thăm Lăng Tử Nhan, Lăng Viễn Kiếm rốt cuộc lo lắng không nhìn được muốn đi cùng nàng, Từ Liễu Thanh làm sao có thể để hấn qua, nếu để hấn nhìn thấy Nhan nhi lúc này ở trong phòng vui vẻ, chắc chắn lại nổi giận, cho nên liền khuyên bảo: “Lão gia vẫn không nên đi thì hơn, ta sợ lúc này Nhan nhi cũng không dám gặp chàng, chàng đi sẽ chỉ làm bệnh tình nàng nặng thêm.”

Lăng Viễn Kiếm ngẫm lại thấy cũng đúng, vừa lúc Lăng Phúc tới bẩm báo, nói phủ doãn Tô Châu cho người đến tìm lão gia, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, vì thế liền bỏ qua, thay đổi quần áo xuất môn.

Bên này Từ Liễu Thanh liền mang theo Tu Hoa hướng phòng Lăng Tử Nhan đi tới, thấy không phải Lăng Tử Nhan ở trong phòng chơi đùa mà là có vẻ bệnh nằm trên giường, Dương Mạc Tuyền ngồi bên cạnh nàng, bưng bát cháo đút cho nàng ăn, cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ nàng đã đoán sai, nữ nhi thực sự bị thương không thể xuống giường được?

Người đầu tiên thấy được Từ Liễu Thanh là Bế Nguyệt đang đứng bên cạnh hầu hạ, vội vàng hô một tiếng “phu nhân”, lúc này Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan mới biết mẫu thân đến.

Lăng Tử Nhan đương nhiên làm bộ giả vờ dựa một phen, Dương Mạc Tuyền vội vàng đề nghị nàng lại, sau đó hướng Từ Liễu Thanh hành lễ: “Nương, người đến rồi, thân thể Nhan nhi suy yếu không thể cử động, không xuống giường được.” Kỳ thật cũng chỉ có Dương Mạc Tuyền mới để ý nhiều đến cấp bậc lễ nghĩa như vậy, nghĩ Lăng gia dù sao cũng là Vương phủ, cái gì cũng đều phải theo quy củ, lại không biết bình thường Lăng Tử Nhan ở trước mặt Từ Liễu Thanh cũng luôn không biết lớn nhỏ là gì.

Từ Liễu Thanh khoát tay áo: “Không sao.” Trong lòng lại âm thầm lấy làm kỳ quái, nữ nhi hôm nay lại ngoan như vậy, còn muốn xuống giường hành lễ với nàng, thật sự là mặt trời mọc đằng tây mà, xem ra nàng quyết định như thế là đúng đắn. Kéo góc chăn Lăng Tử Nhan dịch ra một chút, hỏi: “Cha không ở đây, người thành thật nói với nương, là bị thương thật hay giả?”

Dương Mạc Tuyền còn bên cạnh, Lăng Tử Nhan sao có thể nói là thật, gật gật đầu nói: “Là thực sự bị thương mà.” Lại còn đem chuyện buổi chiều hôm qua miêu tả thực sinh động lại một lần, đương nhiên không quên thêm mắm dặm muối.

Từ Liễu Thanh nghe được không tin liền hỏi Dương Mạc Tuyền, tuy Dương Mạc Tuyền biết Lăng Tử Nhan nói quá, nhưng thương thế trên người nàng không giả một chút nào, khi Từ Liễu Thanh hỏi cũng liền gật đầu xác nhận, lúc này Từ Liễu Thanh mới tin lời Lăng Tử Nhan, cũng dặn dò: “Vậy con nghỉ ngơi cho tốt đi, Mạc Tuyền, con theo ta một chút.”

Dương Mạc Tuyền theo Từ Liễu Thanh ra ngoài, đi đến bên hồ Từ Liễu Thanh mới mở miệng nói: “Mạc Tuyền, con cũng thấy đấy, tuy Nhan nhi là nữ tử gia thế, nhưng tính tình bất hảo, con là tẩu tẩu mới quá môn, vậy mà nàng lại lập tức gây ra hoạ lớn đến thế.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng nói: “Chuyện này không thể hoàn toàn trách Nhan nhi, Mạc Tuyền cũng có phần sai.”

Từ Liễu Thanh ngắt lời nàng: “Ta biết con là hảo hài tử, bản tính Nhan nhi cũng không phải quá hư, chính là không chịu nghe lời, ta xem nàng hôm nay nhận sai, lại còn biết lễ phép, tất cả đều nhờ con, cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, ta đã nghĩ nhờ con từ nay về sau giúp ta bảo ban nàng nhiều một chút.”

“Con?” Dương Mạc Tuyền có chút giật mình, vốn tưởng mẹ chồng nàng kêu nàng ra đây là để dặn một ít gia quy, không nghĩ tới lại bảo nàng quản giáo Lăng Tử Nhan.

Từ Liễu Thanh nói: “Ta biết là có chút làm khó dễ con, Hạo nhi tuy hứng, đêm tân hôn chạy đi đâu biệt tích, khiến còn vừa tiến nhập gia môn liền phải ở phòng không, giờ lại đem Nhan nhi giao cho con, quả thật có phần ép buộc, nhưng ta cũng không có cách nào. Mắt thấy Nhan nhi càng lớn, nếu không được dạy bảo tốt, tương lai gả đến nhà phu quân sẽ chỉ bị người ta ghét bỏ, việc này khiến người làm mẫu thân như ta làm sao nhẫn tâm được?”

Dương Mạc Tuyền bị nàng nói làm cho động dung, mặc dù không biết vì sao lại để nàng bảo ban Lăng Tử Nhan, nhưng không đành lòng cự tuyệt, nhân tiện nói: “Nếu nương không xiêm Mạc Tuyền tài sơ học thiển, vậy ta đáp ứng người, nhưng ta chỉ sợ không làm được như nương kỳ vọng.”

Từ Liễu Thanh nghe thấy nàng đáp ứng, lập tức vui mừng nói: “Chỉ cần con nguyện ý dạy bảo, ta tin tưởng Nhan nhi có thể học tốt, ta xem ra Nhan nhi thực rất thích người đại tẩu là con.”

Dương Mạc Tuyền trở lại trong phòng liền thấy Lăng Tử Nhan ngồi trên giường ngẩn người, bộ dáng sầu mi khổ kiếm, liền hỏi: “Người sao vậy? Có phải vết thương lại đau không?” Lăng Tử Nhan thấy nàng trở về, lập tức hỏi: “Tẩu tẩu, nương tìm người làm gì?” Từ lúc Dương Mạc Tuyền ra khỏi phòng nàng đã bắt đầu lo lắng, tẩu tẩu bị mẫu thân gọi đi, có phải là bị hỏi lại toàn bộ quá trình không? Nếu tẩu tẩu nói thật, nương thông minh như vậy khẳng định sẽ biết nàng nói dối, nàng không thể giả vờ bệnh nữa, nếu để cha biết, khẳng định sẽ phạt nặng.

“À, kỳ thật cũng không có chuyện gì, nương chỉ bảo ta về sau hảo hảo... bồi tiếp người.” Dương Mạc Tuyền nhất thời đem từ “dạy bảo” đổi thành “bồi tiếp”. Nương nói để cho nàng bảo ban, bất quá là muốn nàng làm tấm gương tốt cho Nhan nhi mà thôi, nếu Nhan nhi muốn học văn, thỉnh tư thực tiên sinh là được, nếu học võ, nàng nửa điểm công phu cũng không biết, hơn nữa phụ thân còn là đại tướng quân, thế nào cũng không học phiên nàng dạy.

Lăng Tử Nhan nghe vậy mới yên lòng, mặt mày hớn hở, cứ nghĩ nương sẵn sóc tỉ mỉ, để tẩu tẩu chăm sóc nàng, thế là nàng thật sự chậm rãi “dưỡng thương”, đỡ phải bị buộc không đọc sách thì tập võ, giúp nàng khỏi phải làm một số chuyện không thích.

Dương Mạc Tuyền nào biết ý tưởng của nàng, thấy chén cháo trên bàn vẫn không suy chuyển, liền phân phó Lạc Nhạn đi hâm nóng lại một chút, lại để Lăng Tử Nhan nằm xuống hảo hảo nghỉ ngơi, nàng về phòng

trước, tối lại quay lại thăm sau.

Ban ngày ban mặt, làm sao Lăng Tử Nhan ngủ được, liền nói: “Không phải tẩu tẩu vừa đáp ứng nương sẽ ở bên giúp đỡ ta sao? Như thế nào có thể trở về phòng được.”

Dương Mạc Tuyền bận rộn suốt một đêm, lúc sáng sớm mới ngủ được một lát, thật sự rất mệt mỏi, bất quá nghe Lăng Tử Nhan nói vậy, cũng không thể trở về phòng, chỉ nói: “Ta về lấy quyển sách, chờ một chút sẽ quay lại.”

Nhưng Lăng Tử Nhan lại thay nàng suy nghĩ: “Bé Nguyệt về lấy là được, không cần người đi một chuyến đâu.” Nàng sợ Dương Mạc Tuyền trở về có việc trì hoãn sẽ không lại đây, để nàng một mình ở trong phòng nhàm chán.

Dương Mạc Tuyền đành phải nói: “Vậy để Bé Nguyệt đi lấy đi.” Thuận miệng nói chuyện với Lăng Tử Nhan, lại càng buồn ngủ, rốt cục nhịn không được che miệng ngáp một cái.

Lăng Tử Nhan lúc này mới biết nàng buồn ngủ, biết là do nàng chiếu cố mình nên không được ngủ ngon, liền dịch vào trong góc, nói: “Tẩu tẩu, người mệt lắm sao? Lên giường nghỉ ngơi đi.”

Dương Mạc Tuyền tuy rằng rất buồn ngủ, nhưng ban ngày ban mặt lại cùng nàng ngủ chung một giường như thế, lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng nói: “Ta không có.”

Lăng Tử Nhan thấy hai mắt nàng đã phấp phấp, lại còn nói không buồn ngủ, rõ ràng là nói dối, làm sao chịu, cố ý muốn nàng lên, tranh chấp vài câu, miệng vết thương lại đau, liền a a kêu lên.

Tuy Dương Mạc Tuyền rất không tình nguyện, nhưng cũng không nhẫn tâm thấy nàng động đến vết thương, đành phải đáp ứng, nhưng rốt cuộc cũng không nằm lên giường, chỉ ngồi xuống bên cạnh nàng: “Được rồi, ta ngồi đây, người cũng đừng lộn xộn nữa, cẩn thận đụng tới vết thương.”

Lăng Tử Nhan thấy diệu kế thực hiện được, làm sao còn không nghe lời, chỉ một người hỏi một người trả lời, cùng nàng tán gẫu.

Mới nói vài câu, Dương Mạc Tuyền liền nhắm mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi, Lăng Tử Nhan thấy nàng ngồi ngủ như thế khẳng định rất khó chịu, liền đưa tay nâng đầu nàng nhẹ nhàng đặt lên vai mình, quả nhiên sắc mặt nàng dần ra một ít.

Bé Nguyệt tiến vào liền thấy Dương Mạc Tuyền dựa vào vai Lăng Tử Nhan mà ngủ, Lăng Tử Nhan không chớp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Dương Mạc Tuyền, ngay cả nàng tiến vào cũng không biết.

Bé Nguyệt nhẹ nhàng hô một tiếng: “Tiểu thư.”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, Bé Nguyệt liền đem sách đưa qua: “Đây là sách thiếu nữ nãi nãi muốn.”

Lăng Tử Nhan cầm lấy: “Biết rồi, khi nào tẩu tẩu tỉnh ta sẽ đưa cho nàng, người ra ngoài trước đi, đóng luôn cửa lại, bảo Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn không cần đến hầu hạ.

“Vâng.” Bé Nguyệt đáp ứng liền chuẩn bị đi ra ngoài thì bị Lăng Tử Nhan gọi lại.

Lăng Tử Nhan hỏi: “Bé Nguyệt, người nói có phải tẩu tẩu rất đẹp không? Về mặt tò mò, như thế đây là chuyện mới phát hiện ra vậy.

Bé Nguyệt muốn cười lại không dám cười, nghiêm mặt nói: “Đúng vậy.”

Lăng Tử Nhan nghe được nàng khẳng định, cũng gật gật đầu: “Ta cũng cảm thấy vậy. Tốt lắm, không có việc gì nữa, người ra ngoài đi.”

Lúc này Bé Nguyệt mới đi ra, đến cửa vừa lúc gặp được Lạc Nhạn đang muốn đi vào, vội vàng kéo nàng đi, đến phòng Lạc Nhạn mới buông ra.

Lạc Nhạn nói: “Ta muốn đưa cháo cho Quận chúa, người kéo ta làm gì?”

Bế Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, thuận tay cầm lấy túi thơm trên bàn ngắm nhìn: “Quận vương phi đang ngủ, Quận chúa không muốn có người đến quấy rầy, cho nên ta mới kéo người về đây, nếu người xông vào, khẳng định sẽ bị Quận chúa mắng.”

Lạc Nhạn bắt mắt nói: “Quận chúa tự dưng mắng ta làm gì? Cái gì mà nói ta xông vào, cứ như thể ta làm hỏng hảo sự của Quận chúa không bằng.”

Bế Nguyệt thế mới biết mình lỡ lời, hơn nữa cũng bắt quá chỉ là suy đoán của nàng, liền cười nói sang chuyện khác: “Túi thơm này là Anh Tuấn tặng cho người?” Tay chỉ vào túi thơm đang cầm trên tay.

Lạc Nhạn lập tức đoạt lại, khấn trương nói: “Người làm gì lại tự tiện động vào đồ người ta? Đúng thế thì sao?”

Bế Nguyệt nói: “Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi chút thôi.” Nàng nhận ra đôi uyên ương thêu ở mặt trên, đây chính là túi thơm nàng đưa cho Lăng Anh Tuấn.

Lại ngồi trong chốc lát, Bế Nguyệt liền đứng dậy đi đến trù phòng giúp Dương Mạc Tuyền chuẩn bị cơm chiều, lúc đi ra cửa liền vừa lúc thấy Anh Tuấn cùng Tiêu Sái từ ngoài trở về, nàng cúi đầu, ngay cả chào cũng chưa chào đã xuyên qua giữa hai người mà đi. Lăng Anh Tuấn ở phía sau gọi nàng, nàng cũng không dừng bước.

Lăng Tiêu Sái trêu chọc: “Anh Tuấn, người đắc tội với Bế Nguyệt tỷ lúc nào vậy? Nhìn nàng một chút cũng không thêm để ý người.”

Lăng Anh Tuấn vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra cái gì, đành phải nói: “Ta cũng không biết.”

Nhìn Bế Nguyệt sau mấy con đường vòng đã không còn thấy thân ảnh.

__Hết chương 11__

12. Chương 12: Quận Vương Phi Trong Truyền Thuyết

Lăng Tử Nhan bị thương, Lăng Vương phủ rốt cuộc cũng thanh tĩnh được mấy ngày, bọn gia đình nhà hoàn không cần phải mỗi ngày lo lắng Quận chúa phá hư cái kia, đánh vỡ cái kia, làm cho trong phủ gà bay chó sủa, lại còn muốn hỗ trợ thu thập cục diện rối rắm. Không có việc gì làm, người người đều nhàn rỗi, tự nhiên tránh không được cùng nhau ngồi phoir nhăng, nói việc nhà.

Đầu tiên là Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn, hai thiếp thân thị tì ở hoa viên lặng lẽ đàm thoại, nói Quận Vương phi không chỉ là một người xinh đẹp, mà còn ôn nhu hiền thực, lúc trước còn lo lắng phải hầu hạ một chủ tử khó hầu hạ, hiện tại cảm thấy nàng so với Quận chúa còn không ra vẻ hơn, khỏi phải bàn ở chung tốt đến mức nào.

Các nàng nói lời này bị một tiểu nha đầu đi qua nghe được, tự nhiên nàng nói cho các tỷ muội giao hảo với mình, như thế một người lo truyền một người, hạ nhân từ cao đến thấp trong Lăng phủ đều biết bọn họ có một Quận Vương phi xinh đẹp tựa thiên tiên, huệ chất lan tâm (rất tốt), người gặp qua lại càng thối phồng thêm tốt đẹp, người chưa được thấy qua thì nghĩ nhất định phải được chiêm ngưỡng hoa dung của Quận Vương phi.

Cho nên vừa nghe nói Quận Vương phi ở trù phòng, nha đầu tiểu tử đều buông mọi việc trong tay, bu quanh trù phòng, kiễng chân ngóng cổ muốn nhìn một chút xem Quận Vương phi có vừa xinh đẹp lại tốt bụng giống như trong truyền thuyết hay không.

Dương Mạc Tuyền đang cầm quạt thổi lửa, Bế Nguyệt đứng bên cạnh đã khuyên không dưới mười lần: “Thiếu nữ này, người về phòng trước đi, nơi này nhiều khói dầu, sẽ làm dơ y phục của người, cứ để cho Bế Nguyệt làm đi.”

Dương Mạc Tuyền một bên quạt lò hoả, một bên lau mồ hôi trên trán: “Không sao đâu Bế Nguyệt, ở nhà ta thường giúp nương nấu cơm mà, không cần người giúp đỡ.”

Bế Nguyệt nóng nảy: “Nhưng giờ người là Quận Vương phi a.”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Quận Vương phi thì cũng là người, có tay có chân, vì sao không thể? Đừng nghĩ ta tự phụ, nhưng canh gà cầu kỷ (gà tần thuốc bắc) này là làm theo thủ pháp của Dương Châu, người cũng không hiểu đâu.”

Bế Nguyệt hỏi: “Vậy còn phải đun trong bao lâu? Thiếu nải nải người đã đun trong một canh giờ rồi!”

Dương Mạc Tuyền nhắc nắp nồi, cầm thìa quấy một chút, tiếp tục quạt lửa: “Nương ta có nói qua canh này có tác dụng lưu thông máu, phải đun trong hai canh giờ thì được hiệu mới đạt tốt nhất, sẽ giúp ích cho thương thể của Nhan nhi.”

Bế Nguyệt cũng đành thôi không nói nữa, trong lòng nghĩ, Quận chúa, người còn muốn giả bệnh đến khi nào?

Lăng Tử Nhan ở trong phòng đi tới đi lui cũng được một canh giờ, Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn nhìn mà hoa cả mắt.

Trầm Ngư nói: “Tiểu thư, người ngồi xuống nghỉ một lát đi.”

Lạc Nhạn cũng bắt chước nói: “Tiểu thư, người nói thật với thiếu nải nải đi.”

“Hai người các người đều câm miệng cho ta!” Lăng Tử Nhan trong lòng buồn bực, liền đem tức giận trút lên đầu các nàng: “Tẩu tẩu định làm cái gì mà canh gà...”

Lạc Nhạn ở bên cạnh nói chen vào: “Canh gà tần thuốc bắc.”

“Đúng, canh gà tần thuốc bắc, như thế nào mà hai người các người không ngăn lại?” Lăng Tử Nhan trừng mắt nhướn mày nhìn Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn.

Trầm Ngư tính tình vốn ổn trọng, thấy thế liền nói: “Thiếu nải nải cũng là hy vọng tiểu thư sớm lành bệnh thôi, là một mảnh tâm ý của nàng.”

Nhưng tính cách Lạc Nhạn lại giống Lăng Tử Nhan, nghĩ thế nào thì nói thế ấy: “Ngay cả tiểu thư còn ngăn không được, chúng ta là hạ nhân lại càng không thể can, rốt cuộc thì nàng cũng là thiếu nải nải, chỉ có chủ tử phân phó hạ nhân, nào có hạ nhân can chủ tử làm việc.”

Lăng Tử Nhan lại bắt đầu không phân rõ phải trái, bướng bỉnh nói: “Dù sao thì cũng là lỗi của các người, giờ các người đi khuyên tẩu tẩu về đi!”

Lạc Nhạn nhỏ giọng nói thầm: “Ta cũng đi những ba lần rồi.”

“Đi tiếp, khuyên không được thì các người cũng đừng trở lại.” Lăng Tử Nhan giận dữ ngồi trên ghế, lúc này mới hối hận không nên giả bệnh.

Thương thể của nàng đã sớm đỡ hơn rồi, chính là nhìn thấy tẩu tẩu vất vả ngày đêm để chiếu cố nàng, chẳng những nói với nàng hết sức nhỏ nhẹ, lại muốn gì được nấy, ôn nhu đến không còn lời nào để tả, cùng vị tẩu tẩu trên đường đón dâu ngày đó quả thực như thể hai người. Có một tẩu tẩu như vậy làm cho nàng cực kỳ yêu mến, sợ một khi hết bệnh rồi tẩu tẩu sẽ lại khôi phục bộ dáng lạnh như băng nên mới chần chừ giả vờ mãi. Nàng cũng biết nếu cứ nằm mãi trên giường thế này thì dù không có bệnh cũng thành bệnh mất.

Mấy ngày qua, cơ bản là cứ hễ nàng mở mắt liền có thể nhìn thấy tẩu tẩu giúp nàng bóc hoa quả, đút cho nàng ăn, hôm nay sáng sớm tỉnh dậy lại không thấy tẩu tẩu ở bên, lập tức như thể đánh mất cái gì. Bế Nguyệt nói cho nàng biết là tẩu tẩu đã đến trừ phòng hâm canh gà tần thuốc bắc, biết nàng lại vì mình mà làm thế, trong lòng có chút hối hận, chờ trái chờ phải, đợi đến hơn một canh giờ nàng còn chưa trở về, trong lòng lại càng lo lắng không yên.

Lăng Tử Nhan đứng lên: “Không được, ta vẫn nên tự mình đi thôi!”

Lạc Nhạn hỏi: “Vậy bệnh của tiểu thư?”

“Không giả vờ nữa!” Lăng Tử Nhan vừa dứt lời liền lao ra cửa phòng, đi thẳng đến bếp, Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn cũng vội vàng đi theo.

Lăng Tử Nhan vừa bước vào sân liền nhìn thấy một đám đông đứng lố nhố quanh cửa phòng bếp, xuyên qua đám đông tiến vào, vừa lúc nhìn thấy Dương Mạc Tuyền đang đưa tay thăm mồ hôi trên trán.

Một động tác nhỏ không dễ dàng nhìn thấy này, Lăng Tử Nhan vừa chứng kiến, không hiểu sao tim lại lỡ một nhịp, một màn ưu mỹ như vậy lại bị nhiều kẻ nhàm chán thế này nhìn thấy được, tự dưng nổi giận, quát: “Các người đều đứng ở chỗ này làm gì? Không có việc gì cần làm sao?”

Bọn hạ nhân lúc này mới nhìn thấy có Quận chúa ở đây, lập tức xô đẩy nhau, chạy tán loạn.

Dương Mạc Tuyền nghe thấy thanh âm Lăng Tử Nhan, ngẩng đầu lên liền thấy nàng vẻ mặt tức giận, tiêu sái tiến vào, vội vàng cầm cây quạt trong tay đưa cho Bế Nguyệt, hướng nàng đi đến: “Sao người lại tới đây? Trên người người còn có thương tích, sao không nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt đi, ta ở chỗ này một lát thôi.”

Lăng Tử Nhan trong lòng có phần áy náy, nói chuyện thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều: “Tẩu tẩu, ta có việc muốn nói với người.”

“Chuyện gì?” Dương Mạc Tuyền hỏi, không biết có đại sự gì mà nàng phải vội vàng chạy đến đây để nói cho nàng.

“Kỳ thật ta...” Lăng Tử Nhan nói đến đây lại ấp úng. “Kỳ thật là ta muốn gặp tẩu tẩu.” Lời đến miệng rồi mà rốt cuộc vẫn không biết xấu hổ nói như thế.

Lạc Nhạn nghe nàng nói như vậy, thiếu chút nữa cười thành tiếng, phải vội vàng lấy khăn che.

Dương Mạc Tuyền bật cười, vừa rồi thấy nàng vẻ mặt nhăn nhó, còn tưởng có ai chọc nàng tức giận, chạy tới đây cáu trạng với mình, kết quả lại thành ra nói muốn thấy mình, liền nói: “Biết người sốt ruột chờ rồi, canh cũng sắp xong rồi, ta sẽ lập tức cho người mang qua, người về phòng trước đi.”

Lăng Tử Nhan làm sao chịu về một mình, cầm lấy tay nàng nói: “Người cùng theo ta về đi, canh để Bế Nguyệt làm là được rồi.”

Dương Mạc Tuyền biết không nói lại được nàng, dù sao canh cũng tương đối xong, liền phân phó Bế Nguyệt một lát nữa múc canh ra, đưa vào phòng, lúc này mới dắt Lăng Tử Nhan ra khỏi trù phòng.

Dương Mạc Tuyền đi về phía phòng ngủ, Lăng Tử Nhan lại kéo nàng hướng ra mái đình bên hồ.

Dương Mạc Tuyền nói: “Thương thế của người còn chưa lành, cơ thể còn yếu, chẳng may gió to sẽ dễ nhiễm phong hàn mất, chúng ta vẫn nên trở về phòng đi.”

“Ngày nào cũng ở trong phòng, không bệnh cũng buồn đến phát bệnh mất, hơn nữa thương thế của ta cũng đã đỡ nhiều, cần đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ trong lành mới có thể nhanh khỏi nhanh hơn một chút.” Lăng Tử Nhan quay đầu nhìn thấy Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn vẫn còn đi theo, liền đem hai người đuổi đi.

Tuy rằng hoa sen đã gần héo tàn hết, hạt sen cũng đã hái xuống, nhưng từng đàn hồ điệp vẫn tung tăng bay lượn, gió nhẹ thoảng qua mặt hồ, lá xanh bông bênh trên sóng nước, trông rất đẹp mắt.

Hai người liền ngồi ở hai chiếc ghế trong đình, lúc này Lăng Tử Nhan mới phát hiện ra, từ phòng bếp đi ra đến giờ nàng vẫn nắm tay Dương Mạc Tuyền, chỉ thấy tay nàng trắng nõn thon dài, nắm trong tay có cảm giác man mát, lại ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt nàng, nét đẹp tinh tế, động lòng người nói không nên lời. Tâm tình hiện giờ cũng giống như ở thư phòng ngày ấy, nhưng cũng không dám làm gì, miễn khiến nàng tức giận, lại bỏ lại một mình mình.

Dương Mạc Tuyền nhìn hồ nước cùng từng đàn điệp lá sen, nghĩ đến cả đời đều phải gắn với đại trạch viện to lớn này, không khỏi thở dài một hơi, tức cảnh sinh tình khẽ ngâm một bài từ (1):

“Lê hoa phong động ngọc lan hương,
Xuân sắc trầm trầm tỏa kiến chương,
Duy hữu lạc hồng quan bất cảm,
Tần giáo phi vũ xuất cung tường.”

Về phần thi từ ca phú này tất nhiên Lăng Tử Nhan không hiểu được, nhưng từ giọng của Dương Mạc Tuyền cũng có thể nghe ra một chút ưu thương cùng bất đắc dĩ, liền hỏi: “Có phải tẩu tẩu có chuyện không vui không?”

Dương Mạc Tuyền chỉ liếc nhìn nàng một cái, lại đem ánh mắt phóng tới mặt hồ.

Ngày đó chiều cổ Lăng Tử Nhan, tuy các nàng nói với nhau rất nhiều, nhưng bất quá phần lớn thời điểm đều là Lăng Tử Nhan nói, nàng chỉ cần lắng nghe. Lăng Tử Nhan kể rất nhiều chuyện trong phủ, cũng nói một ít chuyện hoàng cung, nói cô mẫu của nàng là Thái Hậu, cực kỳ thương yêu nàng, về sau còn muốn mang mình đi gặp Thái Hậu, nàng chỉ cười mà không nói gì. Nàng chỉ là một nữ tử dân gian, cũng không nghĩ muốn gặp người cao cao tại thượng như Hoàng Thượng hay Thái Hậu, điều nàng muốn chính là ngày sau sống yên ổn trong Lăng phủ, vì thế liền kín đáo hỏi một chút chuyện về Lăng Tử Hạo, Lăng Tử Nhan tính vốn vô tâm, hỏi cái gì liền đáp cái ấy.

Hỏi nàng ngày thường Lăng Tử Hạo thường giao du với những người nào, Lăng Tử Nhan liền nói ra tính danh của một đồng công tử ca(cậu ấm), đều là những người giàu có trong thành Tô Châu, có đôi khi đến phủ bái phỏng, thường xuyên qua lại nên cũng cần nhận biết một ít. Lại hỏi nàng bình thường Lăng Tử Hạo đi chơi đâu, trước kia Lăng Tử Nhan không biết vì sao ca ca luôn ra khỏi nhà lúc đêm hôm khuya khoắt, nhưng từ khi vào phủ hoa ở Dương Châu xong nàng mới biết được thì ra nơi ca ca thường xuyên đi chính là địa phương đó. Lại hỏi một ít chuyện này nọ của hắn, từ miệng Lăng Tử Nhan kể ra rồi cân nhắc suy nghĩ lại, Lăng Tử Hạo đúng là một kẻ chơi bởi phóng đãng, ngu dốt bất tài, tâm nàng đã sớm rét lạnh, lại còn phải cùng một kẻ như vậy chung sống cả đời này, có thể nào không nản lòng thoái chí?

Lăng Tử Nhan thấy nàng không nói lời nào, biết nàng có tâm sự, về phần là chuyện gì thì nàng không đoán được, nàng không định hỏi, cũng không muốn hỏi, chỉ thầm nghĩ biện pháp để giữ nàng lại: “Ta biết vì sao tẩu tẩu mất hứng rồi!”

Dương Mạc Tuyền nghĩ nàng có thể đoán được tâm tư mình, giúp mình bớt ưu phiền, mỉm cười hỏi lại: “Vì cái gì?”

Lăng Tử Nhan đứng dậy chấp tay sau lưng, ở nội đình đi qua đi lại, bộ dáng như thể đã hiểu rõ: “Tẩu tẩu đến Tô Châu đã nhiều ngày nhưng lại chỉ có thể ở nhà ngậm ngốc, người là muốn đi ra ngoài, đúng không?”

Lấy tâm tư đón thuận của Lăng Tử Nhan mà có thể đoán được nàng muốn xuất phủ đã thực không dễ dàng rồi, tuy lý do có hơi ấu trĩ một chút, tưởng rằng người nào cũng giống như nàng vậy. Dương Mạc Tuyền cười nói: “Là chính ngươi muốn đi ra ngoài phải không?”

Lăng Tử Nhan tâm tư bị vạch trần, mặt không khỏi đỏ lên, lại nói sáo: “Ta là muốn mang người ra ngoài thưởng thức nhân tình thế thái Tô Châu xem so với Dương Châu có gì bất đồng.”

Dương Mạc Tuyền cũng không phản bác nàng, chỉ nói: “Thương thế người còn chưa lành, cha cũng đồng ý cho người ra ngoài sao?”

Lăng Tử Nhan lập tức ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, lay lay đầu gối nàng nói: “Cho nên mới phải nhờ tẩu tẩu xuất mã a, nếu người nói muốn xuất môn, khẳng định phụ thân sẽ đồng ý.”

Dương Mạc Tuyền bị nàng lắc đến đầu óc choáng váng, đành chấp nhận: “Được rồi, được rồi, ta đi nói với cha là được, còn có được đồng ý hay không thì ta không dám cam đoan.”

Thế này Lăng Tử Nhan mới chân chính vui vẻ đứng lên, thấy Bế Nguyệt ở xa xa hướng chỗ các nàng đi tới, phỏng chừng chờ đến nỗi canh nguội lạnh cả nên mới lại đây thúc giục. Nàng cũng không định lãng phí tâm huyết cả một buổi sáng của tẩu tẩu, liền kéo tay Dương Mạc Tuyền trở về.

Hết chương 12

(1) Bài thơ Cung Từ, nhà thơ Vô Diễm triều Tống.

Ý nghĩa: Thời phong kiến, rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi được “tuyển” để tiến cung, cả đời bị giam cầm trong bốn bức tường cung cấm, tuổi thanh xuân bị chôn vùi. Đây là bi kịch của nữ tử cổ đại. Bài thơ này lấy ý từ cảnh vật mà miêu tả cuộc sống cung đình, vì những cung nữ bất hạnh mà tố khổ. Bài thơ nói lên nỗi bi ai khi bị giam cầm, cùng nỗi oán hận khi khát vọng tự do mà không thể có được.

13. Chương 13: Quán Quýt

Sau lần phong ba Dương Mạc Tuyền gặp phải lúc ở thư phòng lấy sách, Lăng Viễn Kiếm liền sai người làm một cái giá sách nhỏ khác đưa đến phòng nàng, thư tịch gì nàng muốn xem cũng đều dọn dẹp mang lại đây, đỡ mất công nàng đi qua đi lại.

Dương Mạc Tuyền đang ở trong phòng đọc sách thì nghe được tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài, liền để Bé Nguyệt ra ngoài xem sao. Bên này Bé Nguyệt vừa đáp ứng, bên kia Lăng Tử Nhan đã bước vào, vẻ mặt đầy căm giận.

Thương thế của Lăng Tử Nhan đã hoàn toàn khỏi, cho nên Dương Mạc Tuyền không cần phải mỗi ngày đi qua chăm sóc nữa, lúc nhớ tới thì phái Bé Nguyệt qua đó ân cần hỏi thăm một tiếng. Nàng không đi qua nữa, nhưng Lăng Tử Nhan lại rất chịu khó chạy đến chỗ nàng, thường thường mang cho nàng chút đồ ăn, còn có vài thứ đồ chơi nho nhỏ nữa, tuy tính tình có phần giống tiểu hài tử, nhưng Dương Mạc Tuyền biết đây cũng là hảo ý của nàng nên đều nhận lấy.

Dương Mạc Tuyền hỏi: “Làm sao vậy? Ai chọc ghẹo người?”

“Còn không phải tại cái tên Anh Tuấn chết tiệt kia sao!” Lăng Tử Nhan tức giận uống liên tục hai chén trà Bé Nguyệt rót. “Ta bảo hần giúp ta bắt chim mang đến, hần đi ra ngoài nửa ngày liền mang về một con chim sẻ, nằm ở trong lồng sắt không nhúc nhích. Ta mở cửa lồng ra muốn nhìn một chút xem có phải chết rồi hay không, kết quả là nó mổ tay ta một cái rồi bay đi, người nói ta có thể không nổi giận không? Ta đã bắt Anh Tuấn đi bắt lại con khác, tìm không ra thì không được trở về ăn cơm!”

Dương Mạc Tuyền cười lắc đầu, tính tình nàng thật đúng là như một tiểu hài tử, chỉ một việc nhỏ mà đã giận đến vậy, liền nói: “Mùa đông tìm đâu ra chim chóc, người đừng bắt Anh Tuấn đi nữa, trời cũng sắp tối rồi, giờ mà ra khỏi thành thì chỉ sợ phải đợi đến hừng đông mới có thể trở về.”

Lăng Tử Nhan có chút uỷ khuất nói: “Ta thấy tẩu tẩu cả ngày đều ở trong phòng, ta lại không thể ở cùng người mãi cho nên mới muốn bắt một ít chim chóc để lúc người buồn có thể chơi đùa hay ngắm nhìn.”

Dương Mạc Tuyền vỗ vỗ vai nàng an ủi: “Người có phân tâm ý này là tốt rồi, không cần làm khó Anh Tuấn nữa.”

Thế này Lăng Tử Nhan mới có chút không tình nguyện mà đáp ứng: “Bé Nguyệt, người đi nói cho Anh Tuấn biết không cần đi nữa.”

Bé Nguyệt chần chờ một chút rồi mới đi.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng không nào loạn liền cầm sách lên, lại bị Lăng Tử Nhan đoạt mất, đành bắt đắc dĩ nhìn nàng: “Người lại làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan nói: “Mấy ngày trước người đã đáp ứng ta sẽ thuyết phục phụ thân cho chúng ta xuất phủ, như thế nào còn chưa nói?”

Dương Mạc Tuyền trả lời: “Ta còn chưa gặp được cha.”

“Người mỗi ngày đều ở trong phòng thì đương nhiên không thấy được rồi, ta vừa thấy cha hỏi phủ, giờ chúng ta đi qua đi.” Lăng Tử Nhan nói xong liền vội vàng lôi kéo Dương Mạc Tuyền ra ngoài.

Dương Mạc Tuyền có chút hối hận lúc trước đã khiêm nhượng nàng, nếu vẫn đối xử với nàng lạnh nhạt, phỏng chừng Lăng Tử Nhan sẽ không như bây giờ, mỗi ngày đều đến quán quýt lấy nàng. Không phải chán ghét nàng gì, chẳng qua chính là cảm thấy đôi khi quá mức thân mật một chút, tựa như lúc này tay bị nàng nắm chặt, làm cho Dương Mạc Tuyền có chút không được tự nhiên. Trong phủ có trên dưới, đi đến đâu cũng có người, nếu bị kẻ có tâm nhìn thấy thì chỉ sợ lại thành chủ đề cho người ta nhàn thoại. Nghĩ vậy, Dương Mạc Tuyền hơi dùng sức rút tay lại, một lần nữa dừng lại. Lăng Tử Nhan thấy nàng vừa rồi còn mỉm cười, giờ sắc mặt lại đột nhiên trầm xuống, không biết tại sao, nghĩ mình làm gì chọc nàng tức giận, liền cẩn thận nhận lỗi: “Tẩu tẩu, đều do ta không tốt, chính là mấy ngày qua đều ở trong phòng khiến ta buồn đến sắp hỏng rồi nên mới khẩn cấp muốn ra ngoài hít thở không khí. Cùng lắm thì ta không đi nữa, đừng giận ta, được không?”

Dương Mạc Tuyền làm sao giận nổi, nhìn Lăng Tử Nhan vẻ mặt đầy uỷ khuất, lại nghĩ đến nàng còn có phân tâm tư này, có chút buồn cười, ôn nhu nói: “Sắc trời cũng đã tối rồi, giờ đi cầu cha thì cũng không được xuất môn đâu. Ta đáp ứng người, sáng mai sẽ đi.”

Lăng Tử Nhan đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, tẩu tẩu không giận nàng, sau đó liền vui vẻ, ngày mai có thể ra ngoài, liền vội vàng đem sách đặt vào tay Dương Mạc Tuyền, lấy lòng nói: “VẬY người đọc sách đi.”

“Còn người?” Dương Mạc Tuyền thấy nàng tựa hồ cũng không có ý tứ muốn đi.

Lăng Tử Nhan nói: “Ta ngồi cùng người là tốt rồi. Yên tâm đi, ta sẽ tuyệt đối không nói chuyện quấy rầy người.”

Dương Mạc Tuyền liền mặc kệ nàng. Lăng Tử Nhan không phải người có thể ngồi yên được, quả nhiên chỉ trong chốc lát liền không chịu được, cứ như thể ngồi phải đinh, hết đứng lại ngồi, hết đi lại nằm, chốc lát lại lục lọi giá sách, lúc sau lại nghịch ngợm tóc Dương Mạc Tuyền. Đúng là không nói chuyện, nhưng cũng chẳng nhàn rỗi, cứ ở trước mặt Dương Mạc Tuyền mà đi tới đi lui.

Thế này Dương Mạc Tuyền làm sao còn xem tiếp được, đành để sách sang một bên rồi nàng nói chuyện, Bế Nguyệt cũng đã trở lại, liền phân phó nàng đi làm đồ ăn mang lên. Lăng Tử Nhan hiếu động như thế, sợ là đã sớm đói bụng.

Lăng Tử Nhan chẳng những ăn lúc buổi trà chiều, mà ngay cả cơm chiều cũng ở lại chỗ Dương Mạc Tuyền ăn, không chịu đi.

Dương Mạc Tuyền chưa nói gì, nhưng thật ra Bế Nguyệt đã không ngừng nháy mắt với nàng, ý tứ rằng đã khuya rồi, thiếu nữ cần nghỉ ngơi, vậy mà Lăng Tử Nhan lại cố ý làm như không thấy, coi như trong mắt nàng có hạt cát.

Cuối cùng vẫn là Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn không đợi được Quận chúa, đến khuyên can mãi mới khuyên được nàng trở về. Lúc gần đi, Lăng Tử Nhan không quên nói với Dương Mạc Tuyền: “Tẩu tẩu đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai ta sẽ đến.” Trên đường không khỏi oán giận Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn một phen. Nếu không có các nàng, phỏng chừng đêm nay có thể ở lại chỗ tẩu tẩu a.

Bế Nguyệt chỉnh lại giường bị Lăng Tử Nhan làm loạn, thuận miệng nói: “Quận chúa thật đúng là thích dính lấy người khác.”

Dương Mạc Tuyền tháo khuyên tai xuống, nói: “Nhan nhi còn nhỏ, phỏng chừng lớn chút nữa sẽ không như vậy.”

Bế Nguyệt phụ giúp Dương Mạc Tuyền gỡ chiếc trâm cài trên tóc xuống, cầm lược chải đầu cho nàng: “Trước kia Quận chúa cũng không như vậy, ngay cả phu nhân cũng đều không tới được gần nàng trong vòng ba thước, huống chi là ngoại nhân, nô tỳ cảm thấy chỉ có đối với thiếu nữ tiểu thư mới thân cận hơn một chút.” Dương Mạc Tuyền trong lòng khẽ động, quả nhiên ngay cả Bế Nguyệt cũng đã nhìn ra, chỉ không biết nàng nói những lời này là hữu tâm hay vô tình, dù sao trước kia nàng cũng hầu hạ mẹ chồng, nếu là ý tứ mẹ chồng thì về sau cũng phải thật chú ý, liền cười nói: “Ta là đại tẩu nàng, có khả năng là vừa mới vào nhà không lâu nên nàng cảm thấy mới mẻ, mới năng chạy đến thăm ta, tự nhiên là thân cận.”

Bế Nguyệt vốn tâm tư tinh tế, mọi việc đều luôn quan sát tỉ mỉ, làm việc cũng hữu lý, trước kia lúc theo Từ Liễu Thanh đã giúp nàng phân không ít ưu phiền, nay làm nha hoàn Dương Mạc Tuyền, tự nhiên đem tâm tư đặt hết lên người nàng, cẩn thận lưu ý mong nàng vui vẻ. Lăng Tử Nhan cả ngày quẩn quýt lấy Dương Mạc Tuyền không hề kiêng dè, nàng sao có thể không biết. Có đôi khi nàng cũng hướng sâu thêm mà suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn luôn bị nàng phủ nhận.

Quận chúa ngây thơ chân thật, căn bản không hiểu tình yêu là gì, mặc dù Quận Vương phi đã làm thê tử người khác, nhưng trừ bỏ có tri thức, hiểu lễ nghĩa ra thì đối với Quận chúa cũng chỉ là loại tình cảm yêu thương mà thôi. Bế Nguyệt thậm tự trách mình quá đa tâm, cho nên vừa rồi nói thế cũng chỉ là thuận miệng, không hề cố ý, lại nghe Quận Vương phi nói thế, lập tức đoán được nàng hiểu lầm, nói không chừng về sau còn có thể lưu lại tâm bệnh, sẽ kiêng kị, tạo khoảng cách với mình, liền vội vàng nói: “Đúng vậy, tiểu thư một câu lại một câu ‘tẩu tẩu’, chớ nói là thiếu nữ mà ngay cả nhóm nha đầu chúng ta nghe được

xương cốt cũng muốn nhuyển ra, sợ là tiểu thư thấy thiếu gia không có ở nhà nên mới thay ca ca nàng chiếu cố đại tẩu, chờ khi thiếu gia về lại đi tranh công.”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói như thế cũng liền tin, bất quá ý nghĩ muốn giữ khoảng cách với Lăng Tử Nhan lại không giảm đi, âm thầm đặt trong lòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Mạc Tuyền còn chưa dậy đã chợt nghe thấy thanh âm Lăng Tử Nhan từ ngoài cửa. Nàng thật đúng là rất đúng giờ, quả nhiên trời vừa sáng đã tới rồi. Bé Nguyệt đương nhiên cũng nghe thấy, nhanh chóng mặc quần áo bừng nước tới để cho Dương Mạc Tuyền rửa mặt.

Dương Mạc Tuyền vừa thấm ướt khuôn mặt, Lăng Tử Nhan đã nhào lại đây, từ thau nước của nàng múc lên một ít nước vuốt lên mặt, nói: “Ta cũng chưa rửa mặt, vừa lúc rửa cùng nhau.” Bình thường nàng đều ngủ thẳng đến khi mặt trời lên đến tận đỉnh đầu mới chịu rời giường, hôm nay lại dậy rõ sớm như vậy, Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn vẫn còn ở trong phòng say giấc nồng.

Bé Nguyệt biết khẳng định nàng chưa ăn chút gì liền mang lên phần cho cả hai người, thấy Lăng Tử Nhan ăn lang thôn hổ yến, vừa bưng trà vừa khuyên: “Tiểu thư, người ăn từ từ, cẩn thận kéo nghẹn.”

Lăng Tử Nhan miệng nhồi đầy thức ăn, nói mơ hồ không rõ: “Không còn kịp rồi, thời điểm lúc phụ thân luyện công buổi sáng là lúc tâm tình tốt nhất, cho nên nhất định phải kịp đến đó xin trước khi người luyện xong thì mới có khả năng được đồng ý.” Nói chuyện quá nhanh, quả nhiên bị nghẹn.

Dương Mạc Tuyền vội vàng giúp nàng vỗ vỗ lưng cho dễ thở: “Cũng không cần gấp gáp thế. Sao rồi? Có tốt hơn không?” Lăng Tử Nhan thật vất vả mới đem thức ăn nuốt xuống, liền bắt đầu thâm oán: “Bé Nguyệt, người đúng là miệng quạ đen mà, mới sáng sớm đã trù ta.”

Bé Nguyệt vội vàng kêu oan.

Trước khi ra cửa, Bé Nguyệt liền cầm kiện bạch sắc phi phong (áo choàng) khoác thêm lên người Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền khách khí có phần lạnh nhạt nhận lấy. Lăng Tử Nhan mặc đơn bạc mỏng manh, khiến Bé Nguyệt lại đem một cái khác màu phấn hồng đưa cho nàng, Lăng Tử Nhan lại chỉ nhận lấy khoác lên tay. Hai người hướng tiền viện đi tới, lúc đến nơi là lúc Lăng Viễn Kiếm vừa luyện xong một bộ quyền, đang ngồi uống trà nghỉ ngơi.

Lăng Tử Nhan không dám tiến lên, chỉ hô một tiếng “cha” rồi trốn sau lưng Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền cũng không vội vàng đề cập tới chuyện xuất phủ, chỉ hỏi: “Vừa rồi cha luyện là quyền gì vậy?”

Bình sinh Lăng Viễn Kiếm đặc ý nhất hai việc, thứ nhất là nhiều lần đánh thắng trận, còn lại là một thân võ công, nhưng đáng tiếc giờ không ở chiến trường, cũng không thể dùng, chỉ có thể luyện để cường thân kiện thể. Nay thấy Dương Mạc Tuyền hỏi võ công của mình, trên mặt còn mang theo vẻ sùng kính, trong lòng thực cao hứng, cười nói: “Ta là luyện Thiếu Lâm trường quyền, thuộc loại công phu ngoại gia, được truyền xuống từ đời tăng tổ phụ của Nhan nhi. Năm đó Lăng lão gia tử chính là dựa vào bộ trường quyền này mà giúp hoàng thượng đoạt thiên hạ, mới có thể có cái danh Lăng Vương này.”

Dương Mạc Tuyền nói: “Ta vừa thấy khi cha luyện quyền, khí thế như cầu vồng, cây cối đều bị quyền phong của người lay động, công lực nhất định so với tăng tổ phụ càng thêm tinh luyện a?”

Lăng Viễn Kiếm vuốt râu mỉm cười: “Không nghĩ tới Mạc Tuyền tuy không có võ công mà lại có nhãn lực bậc này. Không sai, tổ tiên truyền xuống chính là một bộ ngoại môn công phu, chỉ cần nhìn chiêu thức liền có thể trông mèo vẽ hổ.” Nói xong hừ một tiếng: “Tựa như Nhan nhi vậy.”

Lăng Tử Nhan đang thất thần, đột nhiên nghe thấy cha nhắc đến mình, lập tức thu hồi tâm hồn đang bay tạt đâu về, bộ dáng còn làm bộ như thật sự chăm chú nghe.

Lăng Viễn Kiếm nói tiếp: “Cái gọi là ngoại công luyện được mười phần lực cũng không địch lại một phần khí, tu vi nội công có uy lực hơn xa so với ngoại công. Lúc ta còn trẻ đã báỉ phóng qua không ít danh sư, nội ngoại kiêm tu mới có được một thân công lực như hôm nay. Mạc Tuyền, nếu phụ thân con còn sống hẳn là cũng sẽ có tu vi như ta, ta đây cũng có thể có một đối thủ để luận bàn.” Nói xong liền thở dài một

tiếng, sau đó nghĩ tới cái gì, nói: “ Cha con khẳng định cũng sẽ đem võ công đều dạy cho con, con vốn thiên tư thông minh, khẳng định sẽ học được một thân bản lĩnh, so với Hạo nhi cùng Nhan nhi phải mạnh hơn nhiều. Con yên tâm, chỉ cần con nguyện ý ta cũng sẽ đem võ công truyền cho.”

Dương Mạc Tuyền lấy đề tài này bất quá chỉ là muốn nịnh hót vài câu, làm cho hấn cao hứng, sau đó thừa cơ thỉnh cầu xuất phủ, ai ngờ kết quả lại thành liên quan đến phụ thân nàng, lại còn muốn để nàng học võ, càng tán gẫu càng đi xa chủ đề, liền nói: “Nếu phu quân đã học võ, vậy Mạc Tuyền vốn không cần phải học nữa, nếu ta có việc gì, ta nghĩ chắc chắn chàng sẽ bảo vệ ta.”

Lăng Viễn Kiếm gật đầu: “Ừ, chờ Hạo nhi trở về ta nhất định sẽ đốc thúc hấn chăm chỉ hơn, bảo hộ thể nhi là trách nhiệm của trưởng phu.”

Lăng Tử Nhan vẫn đứng bên cạnh không lên tiếng, nghe được hai người đối thoại, trong lòng lại nghĩ, tẩu tẩu không có võ công, nếu gặp phải kẻ xấu thì làm sao bây giờ? Khẳng định so với bất luận kẻ nào ca ca đều chạy nhanh hơn, nhất định sẽ không bảo hộ nàng, vậy chẳng phải tẩu tẩu sẽ bị kẻ khác khi dễ sao? Trong lòng lo lắng, không khỏi nói thảm ra tiếng: “Xem ra học võ công vẫn có điểm tác dụng.”

Lăng Viễn Kiếm đang nói cao hứng, nghe được Lăng Tử Nhan nói thảm mới nhớ ra hôm nay hai người đột nhiên tìm đến, hấn là có việc, liền hỏi: “Hai người tới tìm ta, có phải có việc gì không?”

Dương Mạc Tuyền lúc này mới mở miệng nói: “Mạc Tuyền đến Tô Châu cũng đã mấy ngày, thấy hôm nay sắc trời khá tốt nên nghĩ muốn ra ngoài một chút, hy vọng cha có thể đáp ứng.”

Nguyên lai là việc nhỏ này, Lăng Viễn Kiếm vừa định đáp ứng lại thấy Lăng Tử Nhan đứng một bên, thần sắc lén lút, phỏng chừng là nàng cầu Dương Mạc Tuyền ra mặt. Nàng mới an vị được vài ngày đã không nhìn được rồi, nếu thả ra ngoài, còn không phải vô pháp vô thiên sao? Nhưng rốt cuộc cũng không đành lòng cự tuyệt Dương Mạc Tuyền, liền nói: “Mạc Tuyền muốn xuất môn đương nhiên có thể, con đối với Tô Châu không quen, mang theo vài gã sai vặt đi.”

Lăng Tử Nhan lập tức chen vào: “Cha, để ta bồi tẩu tẩu là được rồi, nhất định sẽ không để nàng lạc đường.”

Lăng Viễn Kiếm quát: “Người không được ra khỏi cửa, đi về trước hết trung bình tấn nửa canh giờ, rồi sau đó lại sao chép mười bản Thiên luận ngữ (1), đưa đến thư phòng cho ta.”

Mặt mày Lăng Tử Nhan lập tức biến thành xanh mét, cầu xin nói: “Cha, người để cho ta đi đi!” Lại vụng trộm túm túm ống tay áo Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền vốn chính là vì nàng cầu tình mà đến, thế nào còn cần nàng nhắc nhở, liền nói: “Cha, để Nhan nhi theo giúp ta đi, chúng ta nhất định sẽ trở về trước khi trời tối.”

Lăng Viễn Kiếm biết không lưu được nữ nhi, bất quá cũng chỉ khiển trách vài câu rồi để hai người họ ra ngoài, lại vẫn lo lắng, liền gọi Trầm Ngư, Lạc Nhạn, Bế Nguyệt, Tu Hoa, bốn đại nha đầu đi theo hầu hạ. Bởi vì Ngọc Thụ cùng Lâm Phong theo Lăng Tử Hạo đi rồi, chỉ còn Anh Tuấn cùng Tiêu Sái, sau đó còn từ hậu viện gọi thêm bốn gã sai vặt đi theo.

Lăng Tử Nhan vốn chỉ tính toán cùng Dương Mạc Tuyền hai người xuất du đi dạo mà thôi, giờ thì tốt lắm, phía sau đi theo cả một đại đội ngũ, chậm rãi đi trên đường.

Hết chương 13

(1) Luận ngữ: là sách sưu tập ghi chép lại những lời dạy của Khổng Tử và những câu hỏi của học trò ông. Đây là tác phẩm chủ yếu để tìm hiểu tư tưởng Khổng Tử gồm 4 mặt: Triết học, Đạo đức, Chính Trị, Giáo Dục. Sách Luận Ngữ gồm 20 thiên, mỗi thiên đều lấy chữ đầu mà đặt tên, và các thiên không có liên hệ với nhau.

(Nguồn: vi.wikibooks.org/wiki/Luận_Ngữ)

14. Chương 14: Ấu Đả

Đoàn người đi trên đường, Anh Tuấn cùng Tiêu Sái đi phía trước mở đường, Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn mỗi bên một cây dù, Trầm Ngư và Tu Hoa mang theo rổ trái cây theo phía sau, thường thường bóc quả quít,

đưa lên miệng Lăng Tử Nhan, còn bốn gã sai vặt phụ trách đi cuối cùng.

Thanh thế to lớn như vậy lập tức đưa tới nhiều người vây xem, thấy Anh Tuấn Tiêu Sái là gia đình Lăng phủ liền lập tức đoán được hai tuyệt sắc nữ tử đứng giữa kia là ai, một người là Quận chúa, một người là Quận Vương phi. Đã sớm nghe nói Tử Nhan Quận chúa quốc sắc thiên hương, không nghĩ tới tân Quận Vương phi cũng khuynh quốc khuynh thành như thế, thế này sợ rằng nữ tử Tô Châu đều không sánh bằng hai người, mà sợ là cả đế quốc cũng không tìm ra được một tiểu mỹ nhân thứ ba như thế.

Những người đứng xung quanh nhìn, nữ tử trẻ tuổi thì hâm mộ Dương Mạc Tuyên trời sinh xinh đẹp, một bước bay lên biến thành phượng hoàng, thành Quận vương phi; nam tử trẻ tuổi thì ái mộ Quận chúa, nếu có thể lấy được Quận chúa, vậy cả đời này vinh hoa phú quý cũng không cần lo lắng.

Lăng Tử Nhan sinh ra ở Vương phủ, đã sớm hình thành thói quen được chúng tinh phủng nguyệt, không chút nào để ý, nhưng Dương Mạc Tuyên lại là lần đầu tiên bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, tuy rằng thu được đều là ánh mắt ái mộ cùng những lời tán thưởng, tuy thế vẫn cảm thấy mặt nóng lên, cả người không được tự nhiên, liền nói với Lăng Tử Nhan: “Chúng ta tìm một chỗ nào ngồi đi.”

Lăng Tử Nhan vươn tay chỉ về phía trước nói: “Qua đầu phố kia chính là Nghênh Phúc lâu, ở đó có món bánh trôi ngũ sắc (1) ăn ngon lắm, trà là loại trà Tây Hồ Long Tỉnh (2), cũng là tuyệt nhất, chúng ta đến đó đi!”

Dương Mạc Tuyên đương nhiên gật đầu.

Mắt thấy chiêu bài Nghênh Phúc lâu bằng gỗ lim ở phía trước thì đột nhiên ở đầu phố xuất hiện một đội người đi đến, thanh thế so với các nàng còn lớn hơn, trước sau trái phải đều có bốn tráng hán, trên tay đều cầm đao, nếu không phải mặc thuần sắc phục trang gia đình thì còn tưởng rằng toàn là sơn tặc. Bốn người ở giữa đồng dạng mặc giống nhau, thân hình có chút gầy yếu lại đang nâng một cỗ kiệu trúc, trên kiệu là một nam nhân niên kỷ ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu đang ngồi, đúng một bộ công tử ca, tay nhẹ chuyển động thiết phiến (quạt), rung đùi đắc ý ngâm nga cái gì đó, cứ như thế chặn đứng đường đi của đoàn người Lăng gia.

Anh Tuấn cùng Tiêu Sái là do Lăng Viễn Kiếm một tay dạy dỗ nên, làm việc rất có phong phạm của lão gia, phạm việc gì cũng học được cách khiêm nhượng, không dễ dàng cùng người khác kết thù kết oán, liền lập tức ngừng chân, đi đến trước mặt Dương Mạc Tuyên nói: “Thiếu nữ nãi, người Lí phủ cản trở đường của chúng ta, chúng ta chờ bọn họ đi qua rồi hẵng đi.”

Dương Mạc Tuyên đáp ứng, nhưng Lăng Tử Nhan lại thiếu kiên nhẫn, quát: “Ai quản hán là Lí phủ hay Trương phủ, lại cũng dám cản đường Lăng Vương phủ, không muốn sống nữa chắc?”

Một tiếng kêu này cả con phố mọi người đều nghe được, hướng chỉ là người trên kiệu trúc bên kia, công tử giờ chiết phiến ra hiệu, chúng gia đình lập tức dừng lại, rồi từ trên kiệu đi xuống, đầu tiên là nhìn lướt qua mấy hạ nhân như Anh Tuấn, sau đó đem ánh mắt dừng lại trên người Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyên, nắm cây quạt mỉm cười thở dài nói: “Tiểu sinh Lí Vi Tu gia mất hai vị cô nương.” Thần sắc vô lễ, ngữ khí ngả ngớn. Lăng Tử Nhan hừ một tiếng, cũng không lĩnh tình, Dương Mạc Tuyên cũng nhìn ra được hần lỗ mãng, bắt quá vắn gặt đầu đáp lễ.

Lí Vi Tu gõ gõ cây quạt lên đầu tên tùy tùng đứng bên cạnh, hỏi: “Vừa rồi cô nương nói các nàng là người phủ nào?”

Tùy tùng lập tức cúi đầu khom lưng nói: “Thiếu gia, là Lăng Vương phủ.”

“A, nguyên lai là Quận chúa, Quận Vương phi.” Lí Vi Tu lại thở dài, trên mặt lại vẫn không có gì gọi là cung kính.

Lăng Tử Nhan cười lạnh nói: “Chớ ngoan không chắn đường, đã biết sao còn chưa tránh ra?”

Lí Vi Tu cười hì hì nói: “Không sai, vậy thỉnh Quận chúa nhường đường đi!” Rất nhẹ nhàng băng quơ đem câu “chớ ngoan không chắn đường” trả lại Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan thấy rõ ràng hần đi phía trước ngăn cản đường đi của nàng, giờ lại nói các nàng cản đường hần, lập tức nổi giận, đi vài bước đến trước mặt Lí Vi Tu, chống nạnh cả giận nói: “Nếu không tránh ra,

đừng trách bản Quận chúa không khách khí!”

Lí Vi Tu lập tức cười ha hả, tùy tùng đi theo hắn cũng cười rộ lên, tiếng cười không đồng nhất lại đều tràn ngập ý châm chọc.

Dương Mạc Tuyền nhìn mà âm thầm lấy làm kỳ, không biết Lí phủ là nhà nào mà lại ngay cả Lăng Vương phủ cũng không e ngại, liền nhỏ giọng hỏi Anh Tuấn đứng bên cạnh.

Lăng Anh Tuấn thấp giọng nói: “Lí Vu Tu này là công tử của phủ doãn Tô Châu Lí Tại Sơn, gia thế quyền lực nhất Tô Châu. Tuy lão gia là Vương gia, nhưng rốt cuộc thì cường long nan áp địa đầu xà*, ngày thường đối với Lí đại nhân cũng lễ nhượng ba phần, cho nên Lí công tử mới không đem chúng ta để vào mắt.”

*con rồng dù có mạnh đến đâu cũng không đánh lại con rắn thông thuộc với nơi ở của nó.

Dương Mạc Tuyền thế này mới hiểu được, khó trách sao Lí Vi Tu lại kiêu ngạo như thế, không phải là sợ hắn, mà chẳng qua nhiều một chuyện không bằng một chuyện, liền nói: “Nhan nhi, người lại đây, nếu chúng ta cản đường người ta thì nhường một chút đi.”

Lăng Tử Nhan ba câu không hợp, cũng sắp sửa cùng Lí Vi Tu động thủ, bất quá nghe được Dương Mạc Tuyền gọi nàng liền nhẫn nhịn nén giận, trở lại bên người Dương Mạc Tuyền. Đám người Anh Tuấn cùng Bé Nguyệt cũng tự giác thối lui đứng sang một bên, để cho người Lí gia đi qua.

Lí Vi Tu đi qua chỗ Dương Mạc Tuyền, dừng bước ôm quyền nói: “Đa tạ Quận Vương phi.” Tuy nói như thế, nhưng trên mặt nào có nửa điểm biết ơn, còn thừa cơ đánh giá Dương Mạc Tuyền một phen, rồi mới cười ha hả rời đi.

Lăng Tử Nhan thấy hắn vô lễ như thế, cơn tức giận lại bùng lên, Dương Mạc Tuyền vội vàng bắt lấy tay nàng, hướng nàng lắc đầu, lúc này Lăng Tử Nhan mới chịu từ bỏ.

Vốn là tâm tình vui vẻ đi dạo phố, kết quả vừa ra khỏi nhà liền đụng phải kẻ làm nàng ngứa mũi, sắc mặt Lăng Tử Nhan tự nhiên không thể nào tốt đẹp được, tức giận tiến vào Nghênh Phúc lâu.

Tuy Lăng Tử Nhan ít khi ra ngoài, bất quá mỗi lần ra đều phải đến Nghênh Phúc lâu ngồi, cho nên chường quầy vừa thấy Quận chúa liền lập tức cười ha ha ra nghênh đón, thấy nàng sắc mặt giận dữ liền cười làm lành, nói: “Quận chúa, không ngờ người đến đây, đến sớm không bằng đến đúng lúc, tiểu điểm vừa thỉnh tới được một gánh hát từ Dương Châu, hôm nay là lần đầu tiên lên đài, đang ở mặt sau chuẩn bị, mời người lên lầu an toạ.” Mặc dù chường quầy không nhận ra đứng bên cạnh Quận chúa là Quận Vương phi, nhưng vừa thấy liền biết là tiểu thư thế gia, cũng không dám chậm trễ chút nào, vội mặt cung kính chuẩn bị mang các nàng lên lầu. “Chậm đã!” Phía sau truyền đến một thanh âm.

Mọi người quay đầu lại liền nhìn thấy Lí Vi Tu mang theo một đám tùy tùng đứng ở cửa.

Lão bản thấy lại có một người không thể đắc tội nữa tới, liền vội vàng chạy ra nghênh đón: “Lí công tử, ngài cũng đến a, thỉnh mời vào bên trong.”

Lí Vi Tu nói: “Tiền lão bản, người như thế nào lại không nhớ vậy, chỗ ngồi trên lầu không phải đã được ta bao hết sao? Như thế nào còn có thể cho người khác lên được?”

Tiền lão bản đầu tiên sửng sốt, nghĩ hắn đã khi nào bao hết chỗ ngồi? Bất quá thấy hắn vẻ mặt cũng không tốt, đã từng nhìn quen nhiều trường hợp như thế, lập tức liền có thể đoán ra vài phần, sợ là nhằm vào Quận chúa mà đến đây, liền vội vàng nói: “Đông sương nhâ toạ (phòng riêng) đã sớm lưu lại cho Lí công tử, mời ngài.”

Lí Vi Tu lại nói: “Đông sương là ta ngồi, vậy tùy tùng của ta phải làm sao bây giờ? Mau mau đem Tây sương cũng thu dọn đi, mang người của ta đến đó.”

Tiền lão bản mặt lộ vẻ khó xử: “Nhưng mà, Quận chúa...”

“Quận chúa cũng đến đây?” Lí Vi Tu vẻ mặt kinh ngạc, bộ dáng giống như vừa nhìn thấy, sau đó liền đi đến trước mặt Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, nói: “Hôm nay thật đúng là trùng hợp, không nghĩ tới mới trong chớp lát đã có thể thấy Quận chúa cùng Quận Vương phi những hai lần, thật sự là vinh hạnh.”

Tiền chưởng quầy lúc này mới biết nữ tử xinh đẹp kia là Quận Vương phi, không khỏi âm thầm kêu khổ trong lòng, cái này càng phiền toái a.

Lăng Tử Nhan gặp lại Lí Vi Tu, cơn tức giận đã sớm nén không được nữa, nổi giận nói: “Không phải người mới vừa đi qua sao, như thế nào lại đến Nghênh Phúc lâu? Có phải vụng trộm đi theo chúng ta hay không?”

Lí Vi Tu cười nói: “Ta đột nhiên nhớ ra hôm nay là lần đầu tiên Như Nguyệt cô nương lên đài, nhất định phải tới cổ vũ, cho nên liền đến đây, không nghĩ tới Quận chúa cũng có nhã hứng này.”

Lí Vi Tu ngụ ý uống rượu ngắm cô nương là chuyện chỉ có nam nhân mới thích làm, Lăng Tử Nhan thân là Quận chúa, nơi này căn bản không phải là địa phương nàng nên đến, rất tự nhiên đem Nghênh Phúc lâu nói thành Thuý Vân Các.

Tiền lão bản thấy bọn họ vẫn đứng ở cửa, cũng không dám khuyên bảo, chỉ ở một bên gật gù “đúng đúng” đáp lời.

“Đúng cái gì mà đúng.” Lăng Tử Nhan trừng mắt liếc nhìn Tiền lão bản một cái, sau đó nói: “Ta sao biết cái gì Như Nguyệt cô nương chứ, dù có xinh đẹp đến đâu cũng chẳng thể so được với tẩu tẩu ta nửa phần. Hôm nay chúng ta tới là để ăn uống, bất quản Như Nguyệt Như Hoa cái gì, chúng ta làm gì là việc của chúng ta, người tránh ra!”

Lăng Tử Nhan kéo Dương Mạc Tuyền từ bên cạnh Lí Vi Tu đi qua, lên lầu thẳng đến Đông sương nhĩ tọa.

Tuỳ tùng Lí gia thấy vậy, lập tức nói: “Thiếu gia, các nàng ngồi chỗ của người.”

Lí Vi Tu nhìn các nàng lên lầu, cười nói: “Quên đi, tặng cho các nàng, ta đi Tây sương.”

Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền ở Đông sương nhĩ tọa ngồi vào chỗ của mình, Bế Nguyệt Lạc Nhạn ở bên cạnh hầu hạ, những người khác ở lại dưới lầu. Bên này Lí Vi Tu cũng chỉ dẫn theo một gia đình ngồi ở Tây Sương. Tiền chưởng quầy thấy rõ cuộc cũng bình ổn, khẽ thở phào một hơi, cất cao giọng nói: “Thỉnh Như Nguyệt cô nương lên đài.”

Dương Mạc Tuyền nghe lão bản nói gánh hát từ Dương Châu đến đây, trong lòng liền có phần thân thiết, lại xem Như Nguyệt dưới lầu duyên dáng yêu kiều, tiếng đàn vang lên, tiếng ca êm ái truyền đến nghe thực êm tai, một khúc xướng hoàn mà dư âm vẫn còn vang vọng, trên mặt liền hiện lên vài phần tán thưởng.

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền vui vẻ, đã sớm không tức giận nữa rồi, kêu một bàn toàn đồ ngon rượu ngọt, giới thiệu cho Dương Mạc Tuyền: “Tẩu tẩu, ta nói đúng mà, nơi này ăn ngon hơn trong nhà nhiều lắm, về sau có thể mỗi ngày đều ra đây ăn thì tốt rồi.”

Dương Mạc Tuyền cười mà không đáp, mỗi món đều thưởng thức một chút, đợi đến lúc Bế Nguyệt rót cho nàng nửa chén rượu cũng uống rồi mới nói: “Chính là ta muốn thế thì chỉ sợ cha cũng sẽ không đáp ứng.”

“Chỉ cần chúng ta không gây chuyện, như thế nào cha lại không đồng ý?” Nói đến đây, Lăng Tử Nhan liền ngẩng đầu lên liếc Lí Vi Tu phía đối diện, chỉ thấy hần giờ chén rượu, xa xa cùng nàng kính rượu, lập tức quay mặt đi.

Lí Vi Tu lại cười đi đứng lên nói: “Quận chúa, Quân Vương phi, cái gọi là không đánh không quen, hôm nay tương kiến cũng là duyên phận, tiểu sinh kính hai người một ly.”

Lăng Tử Nhan lập tức nói: “Tẩu tẩu, đừng để ý đến kẻ nhàm chán đó, người ném thử canh Thái hồ liên ngư (3) đi.”

Dương Mạc Tuyền vẫn thản nhiên nói một câu: “Đa tạ.” lại không nâng chén.

Lí Vi Tu cũng không để ý, thấy dưới lầu gã sai vặt của gánh hát cầm khay đi nhận tiền thưởng, liền lấy ra một thỏi bạc ném xuống, loảng xoảng một tiếng chuẩn xác không sai rơi vào giữa khay, đã lại thấy Lăng Anh Tuấn đưa ra một bao bạc, gã sai vặt liên tục nói cảm ơn, trên mặt đầy vẻ vui mừng, nhưng lại không thấy được thỏi bạc của Lí Vi Tu.

Lăng Tử Nhan châm chọc nói: “Keo kiệt.”

Trên mặt Lí Vi Tu chợt loé lên tia tức giận, vừa cười vừa nói: “Như Nguyệt cô nương này hát cũng không tệ lắm, bộ dáng cũng còn kém nhiều người, đều nói Dương Châu xuất mỹ nữ, ta xem cô nương Dương Châu so ra còn kém nha đầu bưng trà rót nước ở Thuý Vân Các Tô Châu chúng ta.”

Lúc trước mặt kẻ Lí Vi Tu có khiêu khích cỡ nào, Lăng Tử Nhan đều nghe lời Dương Mạc Tuyền mà nén giận, giờ thế nhưng ngay cả tẩu tẩu hần cũng dám châm chọc, sao còn ngồi yên được. Toàn Tô Châu mọi người đều biết Quận Vương phi Lăng Vương phủ đến từ Dương Châu, Lí Vi Tu nói như thế không phải ngầm châm biếm Dương Mạc Tuyền còn không bằng thanh lâu nữ tử sao?”

Lăng Tử Nhan cầm chén rượu trong tay quăng đi, chính xác nện trúng cái trán Lí Vi Tu, so với vừa rồi lúc hần ném thỏi bạc còn muốn cao minh hơn một chút.

Lí Vi Tu đưa tay lên sờ, không ngờ lại thấy máu, lập tức nhảy dựng lên: “Xú nha đầu, ngươi cũng dám đánh ta!?”

Gia đình Lí phủ ở dưới lầu thấy thiếu gia bị đánh, đều lật bàn, đá ghế, kêu gào đứng lên.

Ai mà không có tâm hộ chủ, bọn Anh Tuấn Tiêu Sái nghe thấy Lí Vi Tu châm chọc Quận Vương phi trước nên Quận chúa mới ra tay giáo huấn, cũng đều đứng cả lên, theo chân bọn họ giằng co.

Lí Vi Tu thấy Lăng gia đại bộ phận là nữ quyến, chỉ có Anh Tuấn Tiêu Sái là nhìn qua có thể đánh một chút, liền biết mình người đông thế mạnh chiếm thượng phong, lập tức quát: “Đánh cho ta!”

Người ngồi dưới lầu đã sớm xoa xoa tay, nghe được một tiếng “đánh”, lập tức lao vào động thủ.

Hết chương 14

(1) Bánh trôi ngũ sắc:

Cách làm nè: [.haybatdau.com/trang-tin/10/sv-song/3315_banh-troi-ngu-sac.html](http://haybatdau.com/trang-tin/10/sv-song/3315_banh-troi-ngu-sac.html)

(2) Tây Hồ Long Tỉnh: Là loại trà tiêu chuẩn theo quy ước tên gọi, bởi Tây Hồ là nơi loại trà đặc thù này phát triển. Loại trà Long Tỉnh này được xếp vào một trong những loại trà nổi tiếng Trung Quốc, sinh sôi và phát triển trong một vùng xác định rộng khoảng 168 km² ở tỉnh Chiết Giang gần Tây Hồ. Trong lịch sử, Long Tỉnh Tây Hồ được chia làm 4 loại cho 4 vùng nhỏ hơn là: Sư (Sư Tử), Long (Rồng), Vân (Mây), và Hồ. Nhưng theo thời gian, sự phân biệt này dần bị quên lãng, cho đến hiện nay được sửa lại thành các loại trà Tứ Phương Long Tỉnh, Mai Gia Long Tỉnh và tên gọi chung là Tây Hồ Long Tỉnh. Mặc dù một số người sành sỏi vẫn hay gọi loại trà Sư Tử là “crème de la crème”.

(3) canh Thái hồ liên ngư: (hình như là cái này, ta k chắc lắm)

15. Chương 15: Nụ Hôn Bất Ngờ

Khách nhân tại Nghênh Phúc lâu nhìn thấy thanh thế trận ẩu đả như vậy, bạc cũng chưa kịp trả liền đều bị dọa mà chạy mất, Trầm Ngư cùng Tu Hoa cũng trốn được lên lầu. Gia đình Lí phủ trên tay đều cầm đao, tuy Anh Tuấn Tiêu Sái chỉ có tay không nhưng trước kia bởi Lăng Tử Hạo luyện võ cũng học được chút công phu tay chân, cho nên có chút không uý kỵ, bất quá rốt cuộc song quyền nan địch tứ thủ, dần dần rơi xuống hạ phong.

Lăng Tử Nhan biết võ, đương nhiên sẽ không nhìn bọn họ chịu thiệt, đứng dậy chuẩn bị xông xuống lầu.

Dương Mạc Tuyền ngăn cản không được, đành phải dặn: “Cẩn thận một chút.”

Lăng Tử Nhan mới đi đến cửa thang lầu đã bị Lí Vi Tu chặn lại, một quyền đánh qua, bị Lí Vi Tu né được, hai người bắt đầu giao thủ ngay tại chỗ.

Từ trên lầu đánh xuống dưới lầu, đập đổ bàn ghế, bát vỡ rượu đổ lênh láng, lại từ Nghênh Phúc lâu đánh ra tới đường, lẫn lộn đá ngã tiểu sạp ven đường, người chạy, gà bay, giẫm lên chỗ nào cũng đều là trái cây cùng rau dưa rơi đầy đất, đập bắn vãi vóc châu sa, trường diện một mảnh hỗn loạn.

Lăng Tử Nhan tuy rằng không thua nhưng cũng không thắng, cùng Lí Vi Tu đánh ngang nhau, hai người đều bị đối phương đánh cho mặt mũi bầm dập.

Không biết là ai hô to một câu: “Lăng Vương cùng Lí đại nhân đến!” Hai bên đang giao thủ đều dừng lại, làm gì có bóng dáng Vương gia cùng phủ doãn đại nhân đâu, đang muốn động thủ tiếp thì nghe Dương Mạc Tuyền quát: “Không đánh nữa!” Chỉ ba chữ, lại thực uy nghiêm.

Anh Tuấn Tiêu Sái lập tức che chở Lăng Tử Nhan lùi về, gia đình Lí phủ tuy trên mặt không phục, nhưng cũng không dám động thủ nữa, đều đứng đằng sau Lí Vi Tu.

Dương Mạc Tuyền lại nói: “Thỉnh Lí công tử nể mặt mũi Vương gia, việc hôm nay dừng ở đây đi.”

Lí Vi Tu vốn cảm thấy chuyện hôm nay nháo loạn có chút lớn, lại nghe Dương Mạc Tuyền nói như thế, có ý cho hắn hạ bậc thang, mặt mũi lại buồn bán có lời, thế nào còn không đáp ứng, liền cười nói: “Vẫn là Quận Vương phi ôn nhu hữu lễ a.”

Một câu chẳng những đùa giỡn Dương Mạc Tuyền, lại cũng châm chọc Lăng Tử Nhan điều ngoa vô lễ. Lí Vi Tu lúc này mới mang theo thủ hạ nghênh ngang rời đi.

Lăng Tử Nhan tức đến dậm chân, còn muốn đuổi theo.

“Nhan nhi!” Dương Mạc Tuyền mặt mũi lạnh như băng.

Lăng Tử Nhan biết nàng thực sự giận dữ, không dám nói nữa lời.

Dương Mạc Tuyền để Anh Tuấn Tiêu Sái đi xem đã đập hư bao nhiêu thứ, rồi phân ra một phần bạc bồi thường cho người ta.

Mấy tiểu thương bị đập hư này nọ vốn đang thảm ca than, hôm nay gặp vận xui, đụng phải hai tiểu bá vương, không nghĩ Quận Vương phi lại để người bồi tiền cho bọn họ, một đám đều cảm động đến rơi nước mắt, ca tụng Lăng Vương phủ đều là người tốt.

Không biết ai còn nói một câu: “Lăng Vương đến đây!”

Lăng Tử Nhan cảm tức, vừa rồi bị lừa, trúng một quyền của Lí Vi Tu, thế mà lại có người dám nói láo nữa, định bắt người nọ, vừa quay đầu liền thấy xa xa không phải phụ thân đại nhân thì là ai? Sợ tới mức chân đều nhũn ra, nếu bị cha nhìn thấy bộ dáng hiện tại, còn không phải chết chắc rồi?

Lăng Tử Nhan gì cũng không nghĩ, lôi kéo Dương Mạc Tuyền nhanh chân bỏ chạy, chuyển qua mấy con phố, không thấy bóng người mới chịu dừng lại.

Thở hồng hộc một hồi lâu Lăng Tử Nhan mới hoà hoãn lại, vụng trộm đánh giá sắc mặt Dương Mạc Tuyền, chỉ thấy nàng thản nhiên, nhìn không ra vui hay buồn, nhưng biết trong lòng nàng khẳng định rất giận, đã đáp ứng nàng không gây chuyện thị phi, kết quả lại cùng người ta đánh một trận. Cúi đầu đứng trước mặt Dương Mạc Tuyền, bộ dáng tuy người đánh mất, nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu, ta sai rồi.”

Chờ nửa ngày lại không nghe thấy Dương Mạc Tuyền nói chuyện, Lăng Tử Nhan ngẩng đầu nhìn nàng.

Dương Mạc Tuyền nhìn Lăng Tử Nhan, chỉ thấy nàng tóc tai hỗn loạn, mặt mũi bầm dập, khoé miệng còn vương vết máu, sắc mặt không khỏi hoà hoãn, kéo tay nàng ngồi trên thêm đá, trước giúp nàng chỉnh lại đầu tóc cho tốt, sau đó từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay, lau đi vết máu bên miệng cùng bụi bặm trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Về sau không được đánh nhau với người ta nữa.”

Lăng Tử Nhan nghĩ nàng sẽ răn dạy mình, kết quả lại ôn nhu như vậy, tâm đã sớm nhuỷ: “Ta về sau đều nghe lời người.” Nói xong lại nghĩ đến cái gì, cảm giận nói: “Nếu lần sau Lí Vi Tu lại vô lễ với ngươi, ta còn muốn đánh hắn nữa.”

Dương Mạc Tuyền nhìn nàng, không hề nghĩ ngợi, bật thốt: “Vì sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy?” Vừa nói xong liền hối hận, như thế nào lại hỏi nàng vấn đề này?

Quả nhiên Lăng Tử Nhan sững sốt một chút, nàng thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, đối tốt với người khác còn cần lý do sao? Hơi suy nghĩ một chút mới nói: “Bởi vì ngươi là tẩu tẩu ta.”

Rõ ràng biết nàng sẽ trả lời như vậy, không hiểu sao trong lòng Dương Mạc Tuyền vẫn có chút mất mát, chỉ “a” một tiếng.

Lăng Tử Nhan thấy nàng thần sắc có phần ảm đạm, nghĩ đến lí do này của nàng không đầy đủ, lại bổ sung: “Còn bởi vì người đối với ta cũng tốt.”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Ta đối tốt với người khi nào? Lần trước người bị đánh đến mông nở hoa là bị ta liên lụy, lần này lại là vì ta mà mặt bị đánh sưng lên, nếu như đánh hỏng mắt dung mạo này, cẩn thận về sau không gả được.” Nói xong lại giúp nàng xoa vết bầm trên trán.

Được mùi hương thơm ngát quen thuộc vây quanh, Lăng Tử Nhan cảm thấy có chút hít thở không thông, mơ hồ không rõ nói: “Vậy không lấy ai là tốt rồi.”

“Sao cơ?” Dương Mạc Tuyền không nghe rõ, nhìn nàng.

Gương mặt Dương Mạc Tuyền ở gần trong gang tấc, đôi mắt đẹp đảo quanh, khoe miệng khê cười, hơi thở như hoa lan, Lăng Tử Nhan nhìn nàng không rời mắt, chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, cả người như bị một cỗ khí tức vô hình bao phủ, ngay cả ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, không một tia do dự, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ thắm như đoá mận côi của nàng.

Dương Mạc Tuyền giật mình, tưởng lui lại phía sau nhưng eo lại bị Lăng Tử Nhan gắt gao ôm lấy, giẫy dụa một chút, bàn tay đặt ở trên lưng nàng liên tăng thêm lực đạo, căn bản không cách nào nhúc nhích, nghĩ muốn mở miệng ngăn cản, nhưng hai chữ “Nhan nhi” còn chưa kịp nói ra, môi mở miệng đã bị Lăng Tử Nhan thừa cơ xâm nhập, làm sao còn có cơ hội nói chuyện, hơi thở dần dần trở nên hỗn loạn.

Trong nháy mắt khi Lăng Tử Nhan chạm vào đôi môi của Dương Mạc Tuyền, trí óc đã muốn mê muội, loại cảm giác này tựa hồ đã chờ mong thật lâu, chính là vẫn bị áp lực, che giấu, thậm chí ngay cả chính nàng cũng không biết, hiện giờ bị đốt lên, lập tức trở nên nóng rực mãnh liệt, căn bản không chịu khống chế, tốt đẹp đến mức làm cho nàng quên hết mọi thứ đang tồn tại, chỉ có nữ nhân trước mắt này, thậm chí muốn khiến nàng tới gần mình hơn một chút.

Thẳng đến khi cảm giác không khí đã loãng, thực sự khó thở, Lăng Tử Nhan lúc này mới chịu thả Dương Mạc Tuyền ra, chỉ thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, lông mi khê run, hai gò má phồng hồng, trên mặt còn mang theo một chút khẩn trương, một chút thẹn thùng, còn có phần cự tuyệt, cảm thấy tâm như bị ai xéo nát. Tẩu tẩu thường xuyên nói nàng vô lễ, lúc này không phải vô lễ mà là làm bậy mất rồi, không biết nàng sẽ buồn bực vặn vẹo thể nào nữa, nhưng Lăng Tử Nhan không hối hận, có thể hôn nàng một cái, chính là bị đánh một chút cũng đều có giá. Nghĩ vậy, lập tức lộ ra một nụ cười đắc ý.

Cho nên Dương Mạc Tuyền vừa mở mắt ra liền nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa trên mặt Lăng Tử Nhan, cả người vô lực, chỉ có thể ôm lấy cổ nàng, cố giữ thẳng thân mình. Thấy nàng cười trêu tức, lập tức cảm thấy mặt nóng rực như bị hỏa thiêu, vừa thẹn vừa giận, sảng giọng quát: “Người cười cái gì?”

Lăng Tử Nhan giống như hồi tưởng lại hương vị cũ, liếm liếm đôi môi, cười nói: “Nguyên lai tẩu tẩu chẳng những rất thơm, mà còn thực ngọt a!” Những lời nói này vô lễ cực, bộ dáng hoàn toàn giống một tên đang đồ tể. (1)

Dương Mạc Tuyền nghe được hai chữ “tẩu tẩu”, lập tức như vừa tỉnh mộng, thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Chúng ta hồi phủ đi!” Cũng không chờ Lăng Tử Nhan, đứng dậy lập tức đi trước.

Lăng Tử Nhan không biết vì sao thái độ của nàng lại đột nhiên thay đổi nhanh như vậy, vừa rồi còn thẹn thùng khả ái, lập tức đã trở nên lãnh nhược băng sương, cũng không dám khua môi múa mép nữa, thất tha thất thểu đi theo sau nàng. Lăng Tử Nhan cũng không quên lúc trước đào tẩu ngay trước mặt phụ thân nàng, nếu không đoán sai, khẳng định cha đang cầm gia pháp đứng ở đại môn chờ.

Lúc mơ hồ nhìn thấy đèn lồng trước cửa Lăng phủ, Dương Mạc Tuyền dừng bước, Lăng Tử Nhan vẫn cúi đầu đi theo sau, không phát hiện nàng dừng lại, liền trực tiếp va phải, may mắn phản ứng mau lẹ, lập tức ôm lấy thắt lưng Dương Mạc Tuyền, bằng không chính là cùng ngã.

Dương Mạc Tuyền từ trong lòng nàng giẫy dụa thoát ra, nghiêm mặt nói: “Nhan nhi, ta muốn người đáp ứng ta một việc.”

Lăng Tử Nhan thấy nàng trịnh trọng, lập tức nói: “Thỉnh tẩu tẩu nói, chớ nói một việc, chính là một trăm một ngàn việc ta cũng đều đáp ứng người.”

Dương Mạc Tuyền nói: “Việc hôm nay người không được nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm cả mẫu thân!”

Lăng Tử Nhan gãi đầu, mặt lộ vẻ khó xử: “A? Cái này thật sự có chút khó khăn.”

Dương Mạc Tuyền giận dữ: “Vừa rồi người còn nói một trăm hay một ngàn việc đều đáp ứng, như thế nào mới một việc đã khó xử rồi?”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt vô tội: “Hôm nay ấu đả, nhiều người chứng kiến như vậy, hơn nữa phụ thân cũng biết, hẳn không có khả năng không nói cho mẫu thân.”

“Người!” Dương Mạc Tuyền không biết nên tức hay nên cười nữa, “Ta không phải nói đến việc đánh nhau.”

“Vậy thì là cái gì?” Lăng Tử Nhan không thể tưởng tượng được còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn nữa.

“Chính là...chính là chuyện người hôn ta.” Dương Mạc Tuyền nói ra chữ “hôn”, vẫn cảm thấy có chút khó có thể mở miệng, mặt lại bắt đầu nóng lên. “Người không thể nói cho Lạc Nhạn các nàng, càng không thể nói cho mẫu thân.”

“A, chuyện này a!” Lăng Tử Nhan thế này mới bình tĩnh đại ngộ, sáng khoái nói: “Ta đáp ứng người.”

Dương Mạc Tuyền khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng biết Lăng Tử Nhan cá tính đơn thuần, bị người ta tùy tiện nói một hai câu liền sẽ nói ra lời nói thật, nếu bị người bên ngoài biết, kia thật sự là không kham nổi.

Kỳ thật Lăng Tử Nhan có đơn thuần một chút, nhưng cũng không ngốc, tuy không giống Dương Mạc Tuyền nghĩ sâu xa như vậy, nhưng cũng ẩn ẩn hiểu được có chỗ không đúng, về phần không đúng chỗ nào lại không nói được, ở trong lòng nàng bất quá chỉ là thích tẩu tẩu, không quan hệ tới lễ giáo.

Dương Mạc Tuyền lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Còn có, về sau không cho phép người...không cho phép người lại vô lễ với ta!”

Lúc này Lăng Tử Nhan nghe ra được ý tứ của nàng, không được phép hôn nàng, cái này có chút khó khăn. Trước kia còn có thể đáp ứng nàng, nhưng giờ đã biết hôn nàng là một việc tốt đẹp như thế, làm sao có thể không cho phép đây? Kia không phải là ép buộc sao?

Dương Mạc Tuyền thấy nàng không nói lời nào, liền nói: “Nếu người không đáp ứng, vậy về sau chúng ta sẽ không cần gặp mặt nữa.”

Lăng Tử Nhan vội vàng nói: “Ta đáp ứng người, đáp ứng người là được.” Trong lòng lại nghĩ, ta chỉ đồng ý một việc, còn chuyện kia thì ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng không đáp ứng, vậy cũng không tính.

Dương Mạc Tuyền hoàn toàn yên lòng, thấy Lăng Tử Nhan vẻ mặt không vui, nghĩ nàng vẫn lo lắng chuyện ban ngày đánh nhau, liền ôn nhu nói: “Yên tâm đi, về chuyện ấu đả ta sẽ hướng cha cầu tình, nhất định không để người bị trách phạt.”

Lăng Tử Nhan có những lời này của nàng, sao còn gì lo lắng nữa, nghênh ngang đi trước nàng, một chân còn chưa bước vào Vương phủ đã chợt nghe tiếng hét phẫn nộ của phụ thân: “Quý xuống!” Ánh mắt sắc bén, so với đao kiếm còn muốn sắc hơn, lập tức bị đạo không dám nhúc nhích.

Hết chương 15

(1) đăng đồ tử: kẻ háo sắc

(nguồn: vietcatholic....e.aspx?ID=9239)

16. Chương 16: Dù Gả Cho Trư Cầu Ta Cũng Không Gả Cho Hổ!

Dương Mạc Tuyền kéo tay Lăng Tử Nhan quỳ gối trước mặt Lăng Viễn Kiếm, nói: “Cha, việc hôm nay mắc kệ người nhìn thấy gì, nghe được gì thì cũng đều là do một mình ta gây nên, không liên quan đến Nhan nhi, cũng không liên quan đến Anh Tuấn Bể Nguyệt bọn họ, là tại công tử Lí gia ở trước mặt mọi người đùa giỡn Mạc Tuyền, trên đường mọi người đều nhìn thấy tận mắt, Mạc Tuyền không đành lòng để Lăng gia

chịu nhục nên mới để mấy người Anh Tuấn động thủ, Nhan nhi vì ta mà đổ máu, nếu cha trách phạt ta, Mạc Tuyền cam tâm tình nguyện, nếu cha muốn trách phạt Nhan nhi, Mạc Tuyền không phục.”

Từ Liễu Thanh nhìn nữ nhi bị thương bầm tím chỗ to chỗ nhỏ, khoe mắt đã đỏ hoe, lập tức sai người vào hầm lấy mấy khối băng, lại nói với Lăng Viễn Kiếm: “Lão gia, có chuyện gì cũng từ từ nói.”

Lăng Viễn Kiếm đã tra hỏi từng hạ nhân trở về, biết lời Dương Mạc Tuyền không phải là không có thực, tuy hẳn thực nghiêm khắc với Lăng Tử Nhan, nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhi của mình, mình đánh thì được, người khác lại không được phạt, huống chi lần này không phải nữ nhi sai. Hẳn tức giận chính là khi Lăng Tử Nhan thấy hẳn lại giống như chuột thấy mèo, nhanh chân bỏ chạy, làm cho hẳn ở trên đường mất hết cả mặt mũi, hiện tại nhìn thấy Lăng Tử Nhan mặt mũi bầm dập, cơn thịnh nộ đã sớm tiêu thất hơn phân nửa, ho nhẹ nói: “Tuy chuyện này không phải lỗi của các người, nhưng Nhan nhi thân là nữ hài tử gia, vậy mà lại cùng người động võ bên đường, còn ra thể thống gì nữa? Mặc dù không cần dùng đến gia quy, nhưng cũng phải phạt người ở trong phòng ba ngày tự suy nghĩ về lỗi lầm của mình, không được bước ra cửa phòng nửa bước, cũng không cho phép có người đến thăm nàng.”

Từ Liễu Thanh vội vàng nói: “Tốt lắm tốt lắm, không có việc gì, đều đứng lên đi!”

Lăng Tử Nhan đã muốn đứng lên, Dương Mạc Tuyền lại vẫn còn quỳ: “Cha, Mạc Tuyền là con dâu Lăng gia, phạm sai lầm, cũng phải bị trừng phạt, nếu cha đã phạt Nhan nhi mà không phạt Mạc Tuyền, vậy chẳng những người mất uy tín công bình, Mạc Tuyền cũng sợ sẽ đưa tới những lời bàn tán, cho nên thỉnh cầu cha phạt Mạc Tuyền bẻ môn hơn một tháng, không gặp ngoại nhân, hảo hảo tu tỉnh lại.”

Từ Liễu Thanh âm thầm gật đầu, đứa con dâu này lại biết thưởng phạt phân minh như thế, thật sự khó có được, Hạo nhi cưới nàng cũng coi như là tu được phúc khí.

Bọn gia đình nhà hoàn cũng lại càng thêm kính trọng đối với vị Quận Vương phi Dương Mạc Tuyền này.

Chỉ có Dương Mạc Tuyền tự mình biết được, lí do bẻ môn căn bản cũng không phải đường hoàng như nàng nói, kì thật nàng chính là cần một ít thời gian để sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, mặc kệ hôm nay Nhan nhi có tâm hay vô tình cũng đều đủ để khiến nàng kinh hoàng.

Nàng là đại tẩu của Nhan nhi, hơn nữa lại là thân nữ nhân, vô cùng thân thiết như vậy đã sớm khiến Dương Mạc Tuyền phải bận tâm. Nhan nhi còn có thể tha thứ vì còn nhỏ tuổi chưa thông hiểu lẽ đời, nhưng nàng lại không giống. Nàng là độc Nữ thư mà trưởng thành, lễ giáo vốn đã thâm căn cố đế trong lòng nàng, căn bản sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh, cho dù xảy ra cũng muốn cực lực ngăn cản, nhưng nàng lại thúc thủ vô sách, thậm chí có chút mờ mịt, đáy lòng tự nhiên nảy sinh thứ tình cảm không biết tên khiến nàng có chút vui mừng, lại có chút sầu lo, lại càng nhiều là sợ hãi. Sợ hãi thứ tình cảm không nên có này, ở trong lòng chậm rãi nảy sinh rồi lan tràn, đến cuối cùng lại vô lực thừa nhận.

Trốn tránh không phải biện pháp tốt nhất, nhưng lại là biện pháp duy nhất nàng nghĩ được, chỉ có trước tiên rời xa Nhan nhi mới có khả năng làm cho nàng trấn tĩnh lại.

Nếu Dương Mạc Tuyền tự mình thỉnh tội, chuyện liên quan đến thể diện như vậy thì Lăng Viễn Kiếm tự nhiên đáp ứng rồi.

Đang nói chuyện, gia đình lại vào bẩm báo: “Lão gia, Lí phủ doãn mang theo Lí công tử ở bên ngoài thỉnh gặp.”

Lăng Tử Nhan chưa gì đã nhảy dựng lên: “Lí Vi Tu? Hẳn còn dám tới?”

Lăng Viễn Kiếm trừng mắt với nàng: “Người đứng qua một bên cho ta, đợi lát nữa không chuẩn mở miệng, nhiều lời một câu thì phải ở trong phòng thêm một ngày.” Sau đó nói với gia đình: “Cho mời.”

Lăng Tử Nhan bĩu môi đứng bên cạnh Dương Mạc Tuyền.

Chỉ chốc lát sau có hai người tiến vào, người trẻ tuổi đứng là Lí Vi Tu, có thể là nguyên do có phụ thân đứng bên cạnh, nên trên mặt không có chút nào ngả ngớn.

Tuy Lí Tại Sơn là phủ doãn Tô Châu, nhưng thân thể lại béo như một thương nhân, vừa tiến đến liền cười ha hả, ôm quyền nói với Lăng Viễn Kiếm: “Vương gia.”

Lăng Viễn Kiếm cũng đáp lễ: “Lí đại nhân.”

Lí Tại Sơn chỉ vào Lí Vi Tu nói: “Đây là khuyển tử. Tu nhi, còn không chào.”

Theo lí thì Lí Vi Tu cũng phải gọi Lăng Viễn Kiếm là Vương gia, nhưng hắn lại lập tức thở dài, hô một tiếng “Bá phụ”, thần sắc thật cung kính.

Lăng Viễn Kiếm chỉ nói: “Không dám nhận.”

Lí Tại Sơn trà trộn ở quan trường nhiều năm, đã sớm có thể học được cách nhìn mặt mà đoán ý, cười nói: “Không biết vị ấy là Quận chúa, ban ngày khuyển tử không cẩn thận nên đã đắc tội, nay đặc biệt đến đây xin bồi tội.”

Lăng Viễn Kiếm nói với Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, còn không bái kiến Lí đại nhân.”

Lăng Tử Nhan thấy Lí Vi Tu liền sinh khí, đương nhiên ngay cả phụ thân hắn cũng thấy chán ghét, nhưng lời cha nói lại không thể không nghe, thực không tình nguyện hướng Lí Tại Sơn nhanh nhẹn cúi đầu: “Lí đại nhân.”

Lí Tại Sơn nháy mắt với Lí Vi Tu, Lí Vi Tu lập tức đến trước mặt Lăng Tử Nhan, ôm quyền nói: “Tại hạ có mắt như mù, đắc tội Quận chúa, thỉnh Quận chúa tha thứ.” Nói như vậy giống như cùng Lăng Tử Nhan đánh một hồi lại không hề biết thân phận Lăng Tử Nhan lúc ấy vậy.

Lăng Tử Nhan hừ một tiếng: “Người không đắc tội ta, người người đắc tội là đại tẩu của ta, hắn là nên hướng nàng giải thích.”

Lí Vi Tu lại ôm quyền hướng Dương Mạc Tuyền: “Thỉnh Quận Vương phi bao dung.”

Dương Mạc Tuyền thần nhiên nói: “Lí công tử không cần để bụng.”

Lí Tại Sơn lại ha ha cười: “Vương gia, không nghĩ khuyển tử cùng lệnh thiên kim không đánh không quen, thực đồ phải an bài hai đứa gặp mặt riêng, không biết chuyện cùng Vương gia thương lượng vài ngày trước, Vương gia tính thế nào?”

Nguyên lai Lí Tại Sơn có ý muốn cùng Lăng Viễn Kiếm kết thành thông gia, dù sao Lăng Viễn Kiếm là Vương gia, đương kim Thái Hậu là thân tỷ tỷ hắn, có cái gọi là trong triều đình có người thì làm việc cũng thuận lợi, hắn đã làm phủ doãn Tô Châu nhiều năm như vậy nhưng vẫn không được thăng chức, liền nghĩ nhờ đám hỏi mà dẫn thông con đường làm quan. Tiểu nhi tử mới mười tuổi, chỉ có con thứ hai Lí Vi Tu chưa thành thân, cùng Lăng Tử Nhan tuổi cũng tương đương nhau, nên mới tìm một cơ hội đề cập với Lăng Viễn Kiếm, Lăng Viễn Kiếm chỉ nói sẽ suy nghĩ, còn chưa cho hắn câu trả lời thuyết phục, lại không nghĩ tới Lí Vi Tu cùng Lăng Tử Nhan chẳng những đụng phải nhau trên đường, còn đánh nhau một trận lớn, lập tức phá hỏng kế hoạch của hắn, nên mới nghĩ đến đây chịu đòn nhận tội, hy vọng còn có thể vãn hồi. Dù sao Lí Vi Tu ở Tô Châu cũng coi như là kẻ đứng trên người khác, xứng với Quận chúa, cũng không tính là trào cao.

Mà Lí Vi Tu nghe nói để hắn lấy Quận chúa, lập tức thầm oán vì cái gì không nói cho hắn biết sớm, như thế đã không có hiểu lầm lúc ban ngày. Tuy Quận chúa có điểm dã man, nhưng là tuyệt sắc nhân gian, đáng tiếc Quận Vương phi đã gả cho người ta, bằng không nhất định phải cưới về, kia thật đúng là được hưởng Tề nhân chi phúc*, cho nên hắn mới chịu đến đây nhận lỗi, thế nào còn có đạo lí không nguyên ý? Phụ tử cùng hợp kế mới có thể có màn diễn này.

*Tề nhân chi phúc (phúc của người Tề): ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Từ Liễu Thanh đã nghe lão gia nói qua chuyện này, vốn đang muốn tìm một cơ hội gặp mặt Lí Vi Tu, hôm nay nháo lên như thế, chẳng những gặp được người, còn biết được nhân phẩm của hắn. Nếu nữ nhi gả cho một kẻ như vậy, chẳng phải là huỷ hạnh phúc cả đời nàng hay sao? Trong lòng đương nhiên vạn lần không muốn, biết lão gia cũng nghĩ như vậy, chỉ là e ngại hắn cùng Lí Vi Tu đều làm quan, có chút quan hệ triều đình, không tốt xé rách da mặt trực tiếp cự tuyệt, vậy nàng đành phải đảm đương vai người xấu vậy, liền cười nói: “Lí đại nhân, nhị công tử, mời hai vị nhập toạ trước đã. Tu Hoa, phụng trà.”

Bên kia Anh Tuấn cùng Tiêu Sái mỗi người đưa đến một cái ghế dựa, phụ tử Lí gia nói đa tạ rồi ngồi xuống.

Từ Liễu Thanh từ ghé gia chủ đi xuống, đánh giá Lí Vi Tu một hồi rồi mới nói: “Nhị công tử quả nhiên tuần tú lịch sự, ta nghe lão gia nhà ta nói nhị công tử còn là cử nhân*, thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

*cử nhân:cái này thời xưa nó gọi là cái gì ý, ta chịu không biết được .=.=”

Lí Tại Sơn nghe nàng nói lời này, trong lòng vui mừng, cười nói: “Vương phi quá khen, tiểu nhi chỉ là đọc nhiều sách một chút, không đáng nhắc đến, ngày khác vào kinh phó khảo, không cầu có thể vào được tam giáp*, chỉ cần đạt được tiến sĩ là lão phu cũng được an ủi lúc tuổi già.”

*tam giáp: ba người đỗ đầu

Từ Liễu Thanh thấy Lí Tại Sơn không chút nào khiêm tốn, trong lòng thầm nghĩ, ta bắt quá chỉ là thuận miệng nịnh hót vài câu, hần tưởng thật sao? Lí Vi Tu có bộ dạng bình hoa như thế, sợ cử nhân cũng là bởi phụ thân hần là phủ doãn nên mới đạt được ấy chứ, bất quá trên mặt vẫn mỉm cười: “Lí đại nhân quá khiêm nhượng rồi, ngày sau nhị công tử tất sẽ thành đạt.”

Lí Tại Sơn cười ha hả, trên mặt đầy vẻ đắc ý: “Vay mượn cát ngôn của Vương phi! Nói như vậy có phải Vương phi cũng đồng ý việc của tiểu nhi cùng Quận chúa hay không?”

Từ Liễu Thanh lắc đầu cười nói: “Lí đại nhân đừng vội, nhị công tử là thiếu niên tài tử, ta chỉ sợ những cô nương muốn gả nhập Lí gia có thể xếp thành một vòng quanh sông hồ thành Tô Châu ý chứ. Lão gia cũng từng đề nghị với ta muốn gả tiểu nữ cho nhị công tử, nhưng thứ nhất Nhan nhi còn nhỏ, ta chỉ có một nữ nhi, luyến tiếc nàng sớm như vậy liền xuất giá. Thứ hai ta nghĩ Lí đại nhân cũng biết, Thái Hậu là cô cô của Nhan nhi, luôn luôn yêu chiều nàng, hôn sự của Hạo nhi là Hoàng Thượng tự mình chỉ hôn, Nhan nhi tự nhiên cũng sẽ phải do Thái Hậu làm chủ, ngay cả Vương gia nói cũng không tính, cho nên chỉ có thể thay Vương gia nói một tiếng, đa tạ Lí đại nhân có lòng quý mến tiểu nữ.”

Từ Liễu Thanh nói những lời này quả thực là vừa dấm vừa xoa, cấp cho Lí Tại Sơn mặt mũi, đem Lí Vi Tu dâng bốc thành nhân trung long phượng, lại gây cho hần áp lực, đem Thái Hậu ra làm cớ, không phải bọn họ không chịu gả nữ nhi, mà là bọn họ cũng không làm chủ được, như thế vừa không tổn thương hoà khí, lại đem hôn sự từ chối.

Lí Tại Sơn là người thông minh, như thế nào lại không rõ đạo lý trong đó, khẳng định là nhi tử lỗ mãng chọc giận người ta nên mới không chịu đem nữ nhi gả đến Lí gia. Thái Hậu nói chẳng qua chỉ là nói thể thôi, nhưng cố tình đại hôn của Lăng Tử Hạo quả thật là thánh chỉ Hoàng Thượng chiếu cáo thiên hạ, làm cho hần không thể nào phản bác, hần lại không biết rằng tuy Lăng Tử Hạo là do Hoàng Thượng chỉ hôn, nhưng cũng là ý tứ của Lăng Viễn Kiếm, nếu Lăng Viễn Kiếm kiên trì, thì cho dù là Thái Hậu cũng sẽ không đáp ứng.

Lí Tại Sơn ngượng ngùng cười: “Đó là phúc khí của tiểu nhi.”

Nào biết Lăng Tử Nhan ở bên cạnh đứng nghe, vừa nghe thấy nói muốn đem nàng gả cho Lí Vi Tu, thế nào còn nhẫn nhịn không được nói nữa, lập tức nhảy ra lớn tiếng: “Ta dù gả cho trư cầu cũng sẽ không gả cho Lí Vi Tu!”

Từ Liễu Thanh khéo léo vòng vo cả nửa ngày, kết quả bị một câu của nàng lập tức đắc tội với người ta, liền quát: “Nhan nhi, không được vô lễ!” Lại hướng Lí Tại Sơn nói: “Ngài xem tiểu nữ điều ngoa tuý hững như thế, cũng thật sự không xứng với nhị công tử, làm Lí đại nhân phải chê cười rồi.”

Nét mặt già nua của Lí Tại Sơn đỏ lên, da mặt có đầy đến thế nào cũng không ngồi nổi nữa, lập tức đứng dậy cáo từ: “Vương gia, Vương phi, quấy rầy rồi.” Mang theo Lí Vi Tu vội vàng rời đi.

Lăng Viễn Kiếm tức đến mặt mày xanh mét, ngay cả máng cũng lười, chỉ nói: “Đem tiểu thư về phòng, đóng cửa tự suy ngẫm!” Sau đó phát tay áo trở về phòng.

Từ Liễu Thanh nhìn Lăng Tử Nhan, thở dài một hơi, lắc lắc đầu, cũng đi vào theo.

Trầm Ngư Lạc Nhận mỗi người một bên đỡ dành, khuyên nhủ đem Lăng Tử Nhan về phòng, đại sảnh chỉ còn có Dương Mạc Tuyền cùng Bế Nguyệt.

Dương Mạc Tuyền vừa rồi còn muốn về sau cách xa Lăng Tử Nhan một chút, giờ lại là một phen tâm tư khác, nguyên lai Nhan nhi cũng đã đến tuổi lập gia đình.

Bế Nguyệt thấy sắc mặt Dương Mạc Tuyền không tốt, liền nói: “Thiếu nãi nãi đã mệt cả ngày rồi, chúng ta cũng trở về đi!”

Dương Mạc Tuyền hốt hoảng gật đầu đáp ứng, lại đi nhầm hướng, Bế Nguyệt phải nhắc nhở nàng mới chậm rãi trở về, vào phòng rồi đến nội phòng, rửa mặt thay y phục nằm ở trên giường, nhưng cả quá trình một câu cũng không nói.

Bế Nguyệt lo lắng, lại không tiện mở miệng hỏi, một phen muốn nói lại thôi, liền lui ra ngoài, đi đến phòng Lạc Nhạn.

Bên này Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn vừa mới dỗ Lăng Tử Nhan ngủ, đều đã tự trở về phòng.

Lạc Nhạn vừa đóng cửa lại chợt nghe tiếng đập cửa, mở ra liền thấy Bế Nguyệt đứng đó, để nàng tiếng vào, hỏi: “Muộn như vậy rồi còn lại đây, tìm ta có việc gì?”

Bế Nguyệt chờ nàng đóng cửa xong, mới nhỏ giọng hỏi: “Người có phát hiện Quận chúa có cái gì khác với bình thường không?”

Lạc Nhạn buồn bực: “Có cái gì không giống? Còn không phải nháo loạn trong chốc lát rồi mới bằng lòng ngủ sao?”

Bế Nguyệt lại hỏi: “Có nói cái gì không?”

Lạc Nhạn vẫn lắc đầu: “Không có.” Đột nhiên buông ra một câu: “Người nói như vậy ta mới nghĩ tới, theo lý mà hỏi thì Quận chúa hẳn phải tức giận lắm, nhưng kỳ quái là nàng trở về lại vẫn ngây ngô cười, hỏi nàng có chuyện gì, nàng cũng không nói, thần thần bí bí.”

“Ngây ngô cười?” Bế Nguyệt cúi đầu suy tư.

Lạc Nhạn thấy nàng không nói lời nào mà nghĩ gì đó, lập tức mất hứng: “Người vội vàng chạy tới để hỏi cái này? Người hầu hạ thiếu nãi nãi, hỏi chuyện tiểu thư làm cái gì? Ta nói này, chuyện của chủ tử, chúng ta làm hạ nhân vẫn nên ít quản thì hơn, biết càng ít càng tốt, tránh cho ngày sau vướng phải phiền toái.”

Bế Nguyệt lúc này mới cười nói: “Ta bắt quá chỉ quan tâm một chút thôi, vừa rồi ở đại sảnh đường thấy tiểu thư nổi giận không phải nhẹ, sợ nàng tức đến hỏng mất.”

“Cho nên mới thấy kỳ quái, rõ ràng thực tức giận, vậy mà lại cười không ngừng, không biết phát sinh chuyện gì a?” Lạc Nhạn vừa bảo Bế Nguyệt đừng hỏi nhiều, chính mình lại nhin không được nảy sinh tò mò.

Bế Nguyệt cười khẽ, sau đó nói: “Ta đây đi về trước đã, người nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Lạc Nhạn thấy nàng xoay người, lập tức gọi nàng lại: “Chờ một chút, ta nghe Anh Tuấn nói gần đây người không để ý tới hẳn phải không?”

Bế Nguyệt lập tức mặt lạnh xuống, hận hận nói: “Một đại nam nhân mà lại giống như một bà ba hoa.”

Lạc Nhạn biết nàng nói Anh Tuấn, cười nói: “Xem ra là sự thật.”

Bế Nguyệt thấy nàng cười vui vẻ, lại càng không vui, ngay cả chào cũng chưa chào, trực tiếp ra cửa chạy mất, để lại Lạc Nhạn vẫn còn đứng ở cửa, thì thào tự nói: “Tốt nhất về sau đều đừng để ý.”

Hết chương 16

17. Chương 17: Cẩm Túc

Lăng Tử Nhan vừa dùng điểm tâm xong liền muốn xuất môn, Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn vội chạy nhanh ra ngăn cản nàng.

Trầm Ngư hỏi: “Tiểu thư, người đây là muốn đi đâu?”

Lăng Tử Nhan dùng ánh mắt “biết rõ còn cố hỏi” đánh giá các nàng: “Đương nhiên phải đi tìm tẩu tẩu.”

Lạc Nhạn hảo tâm nhắc nhở: “Lão gia nói người phải ở trong phòng tự sám hối ba ngày.”

“Chỉ cần các người không nói cho cha biết thì cha sẽ không biết được.” Lăng Tử Nhan nói xong liền muốn đi ra.

Lạc Nhạn vội vàng chặn cửa: “Tiểu thư, nếu người còn muốn Lạc Nhạn hầu hạ người, vậy xin người ngoan ngoãn đừng đi a!”

Lăng Tử Nhan hung tợn hướng nàng hươu nắm đấm: “Nha đầu chết tiệt kia, người dám uy hiếp ta?”

Lạc Nhạn lại một chút cũng không sợ, còn không khỏi oán trách: “Tiểu thư người đã quên mất a, lần trước giúp người nói dối, ta cùng Trầm Ngư mỗi người phải chịu năm đại bản, bị trừ mất hai tháng tiền tiêu vặt. Ta thì còn hoàn hảo, nhưng mẫu thân của Trầm Ngư bị bệnh cần uống thuốc, tháng ấy không có tiền, thiếu chút nữa đã không giữ được mệnh của lão nhân gia.”

(*đại bản: thanh gỗ dẹt to để đánh người như ở trong công đường ý.

“Có việc này sao? Kỳ thực ta đã quên mất.” Lăng Tử Nhan suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy thế này đi, ta đưa trước cho các người hai tháng tiền tiêu, không cần lo nữa, hơn nữa ta cũng không xuất phủ, chỉ là đến phòng tẩu tẩu thôi, đi một vòng rồi sẽ về.”

Lạc Nhạn vẫn ngăn lại: “Không được, lão gia đã nói, nếu còn có lần sau thì ta và Trầm Ngư sẽ phải cuốn gói chạy lấy người. Bé Nguyệt Tu Hoa người ta cũng hầu hạ chủ tử, nhưng một chút cũng không cần lo lắng sợ hãi, ta cùng Trầm Ngư đi theo tiểu thư, lại mỗi ngày phải chịu đánh chịu mắng, tiểu thư, người nói chúng ta có oan hay không?”

Lăng Tử Nhan hoàn toàn không nói gì, thất bại trở lại ngồi trên ghế, đúng thật là nàng sợ ra cửa sẽ đụng phải phụ thân, liên lụy đến Trầm Ngư Lạc Nhạn lại bị đánh. Không đi được, nhưng bắt nàng ngồi ngay gốc trong phòng, còn không nhàm chán đến chết sao? Lập tức buồn bực, nàng má hờn đỏ.

Trầm Ngư biết nhìn mặt mà đoán ý người khác, thấy nàng phiền muộn liền cười đề nghị: “Nếu không tiểu thư luyện chữ đi?”

Lăng Tử Nhan nào có tâm tình mà luyện, đột nhiên linh quang chợt loé, nghĩ ra một chủ ý, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, phân phó: “Trầm Ngư đi lấy giấy Tuyên Thành đến đây, Lạc Nhạn mài mực.”

Trầm Ngư chỉ bất quá thuận miệng nhắc tới, không nghĩ hôm nay Lăng Tử Nhan lại sửa đổi tính tình, vội vàng cầm lấy mấy tờ giấy trải trên mặt bàn.

Lăng Tử Nhan tiếp nhận bút lông Lạc Nhạn đưa qua, vỗ đầu tự hỏi, viết cái gì mới được đây? Suy nghĩ trong chốc lát liền nhắc bút lên.

Mặc dù Lăng Tử Nhan không thích đọc sách, nhưng vì thường xuyên bị phạt sao chép Luận ngữ tứ thư, thành ra luyện được một tay viết chữ đẹp, đây cũng là việc duy nhất Lăng Viễn Kiếm vừa lòng với nàng. Lạc Nhạn thò đầu đến gần, muốn nhìn một chút xem nàng viết cái gì, chỉ thấy trên mặt giấy Tuyên Thành trắng tinh hạ xuống một hàng chữ nhỏ: “Tẩu tẩu, người đang làm gì?”. Đợi nàng tiếp tục viết tiếp liền đã thấy nàng buông bút, đem giấy gấp lại làm mấy lần, để Trầm Ngư mang đến cho Quận Vương phi.

Trầm Ngư đáp ứng sẽ ra ngoài lại bị Lạc Nhạn giữ chặt ống tay áo.

Lạc Nhạn cầu xin nói: “Hảo tỷ tỷ, để ta đi đi.”

Trầm Ngư nhìn Lăng Tử Nhan chờ nàng định đoạt, Lăng Tử Nhan phất tay: “Tuỳ tiện, bất quá phải về ngay, không chuẩn lưu lại.”

Lạc Nhạn lập tức vui mừng đi ra, mới đến cửa viện thì chợt nghe có người gọi, quay lại mới thấy Anh Tuấn cùng một gã sai vặt cách đó không xa, một tiếng này hẳn là Anh Tuấn kêu nàng, liền dừng chân, hỏi: “Có việc gì?”

Lăng Anh Tuấn lại phân phó gã sai vặt một câu, gã sai vặt đi rồi hẳn mới đến chỗ Lạc Nhạn, do dự một phen mới mở miệng: “Lạc Nhạn, lần trước người lấy của ta cái túi thơm, khi nào thì trả lại ta?”

Lạc Nhạn lập tức giả ngu: “Ta lấy túi thơm của người khi nào? Một đại nam nhân như người lại dùng đồ gì đó của nữ tử, không thấy ngại sao?” Nói xong còn chun mũi ra vẻ xấu hổ thay hắn.

Lăng Anh Tuấn lập tức đỏ mặt, nhưng vẫn nói: “Người trả ta đi, túi thơm kia là người khác đưa cho ta.”

“Đã nói không cầm túi thơm của người mà.” Lạc Nhạn chuẩn bị đùa bốn quay đầu bỏ chạy.

Lăng Anh Tuấn cũng nóng nảy: “Lần trước rõ ràng là người đoạt từ trên tay ta mà.”

“Là ta lấy thì thế nào? Chỉ có mỗi một cái túi thơm mà nhìn bộ dáng người cấp bách như thế, ta lại càng không trả người.” Lạc Nhạn đi theo Lăng Tử Nha, khóc lóc om sòm ăn vạ nhưng thật ra lại học được tốt lắm.

Lăng Anh Tuấn đành phải ăn nói khép nép cầu nài: “Túi thơm này rất quan trọng với ta, cùng lắm thì lần sau mua cái mới tặng cho người, nhất định tốt hơn so với cái kia.”

“VẬY CHỜ NGƯỜI MUA RỒI NÓI SAU!” Lạc Nhạn trực tiếp bỏ lại hân, hướng chỗ Dương Mạc Tuyền đi tới.

Lạc Nhạn từ ngoài ngó nghiêng đi vào, thấy Dương Mạc Tuyền cầm sách trong tay, chăm chú đọc, Bé Nguyệt ngồi cạnh nàng đang thêu hoa lên một cái túi gấm, liền thở dài một tiếng, khiến Bé Nguyệt chú ý.

Bé Nguyệt ngẩng đầu lên thấy được nàng, thấy Dương Mạc Tuyền không phát giác, liền để rỏ thêu xuống, nhẹ nhàng tiêu sái đi ra, hỏi: “Người đến tìm ta hay tìm thiếu nữ nãi?”

Lạc Nhạn cười nói: “Cả hai.” Lại hỏi: “Vừa rồi ta thấy người đang thêu gì đó, chuẩn bị túi thơm cho ai à?”

Bé Nguyệt thấy nàng hỏi linh tinh, không đáp lại hỏi lại: “Tiểu thư tìm thiếu nữ nãi nãi có chuyện gì?”

Lạc Nhạn lúc này mới nhớ tới chính sự, đem tờ giấy đưa cho Bé Nguyệt, nói: “Tiểu thư muốn ta đưa tới, người cầm đưa cho thiếu nữ nãi, hỏi một chút xem có muốn ta mang về cái gì không.” Bé Nguyệt nghĩ không biết có chuyện gì trọng yếu đến nỗi phải trình trọng viết thư như vậy, liền vội vàng đưa đến trước mặt Dương Mạc Tuyền: “Thiếu nữ nãi, tiểu thư để Lạc Nhạn đưa tới, hỏi người có lời gì muốn đáp lại không.”

Dương Mạc Tuyền nhú mày, không biết Lăng Tử Nha lại làm trò quỷ quái gì, cầm tức tự kiểm điểm mà cũng không an phận, nghi hoặc mở tờ giấy ra, nhìn thấy chữ ghi phía trên liền thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, bất quá rất nhanh mặt lại lạnh xuống, phân phó Bé Nguyệt: “Người bảo Lạc Nhạn về đi, không có gì muốn nói cả, thuận tiện đốt ngọn nến đem đến đây.”

Bé Nguyệt cũng không dám hỏi nhiều, đi ra nói với Lạc Nhạn, Lạc Nhạn không tin, nàng đã nhìn thấy Lăng Tử Nha viết cái gì, bất quá chỉ hỏi Dương Mạc Tuyền đang làm cái gì mà thôi, cho dù mang trở về hai chữ “đọc sách” thì cũng coi như được rồi, như thế nào lại có chuyện không mang về cái gì đây? Liền lớn tiếng hỏi: “Thiếu nữ nãi, người thực sự không có chuyện gì muốn nói với tiểu thư sao?”

Thanh âm Dương Mạc Tuyền từ phòng trong truyền ra: “Không có, người trở về đi.”

Lạc Nhạn thế này mới chết tâm, trước khi đi không quên nói với Bé Nguyệt: “Người chừng nào rồi rảnh cũng thêu cho ta cái gì đó đi?”

Bé Nguyệt không biết tại sao nàng đột nhiên muốn mình làm cho nàng thứ này thứ nọ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng nói: “Rảnh rồi rồi nói sau!”

Lạc Nhạn coi như nàng đã đáp ứng, lúc này mới vui vẻ phấn khởi rời đi.

Vẫn là ban ngày ban mặt mà đã thấp nển, Bé Nguyệt cũng đoán được Dương Mạc Tuyền muốn làm gì, có chút tò mò rút cuộc Lăng Tử Nha viết cái gì, bất quá thấp nển xong liền khoanh tay đứng một bên, cũng không nhìn lên.

Dương Mạc Tuyền nhìn vài chữ ít ỏi, bút pháp tú dật, nét chữ dứt khoát liền mạch, nhưng thật ra chữ lại giống người, rất đẹp. Tuy hành vi của Lăng Tử Nha giống như một tiểu hài tử, nhưng thế nào nàng lại không nhìn ra thâm ý trong đó chứ? Lại không thể nói rõ với nàng, nếu nàng có ý tứ này, không nói còn có thể coi nàng là tiểu hài tử hồ nháo, dù có làm loạn cũng không sao. Nếu nàng không có ý tứ đó, nói thành ra ngược lại lại làm cho nàng động tâm tư, không chặt đứt ý nghĩ ấy thì lại càng loạn. Khẽ thở dài một hơi, cầm tờ giấy đưa lên ngọn lửa, chẳng mấy chốc liền hoá thành tro tàn, để Bé Nguyệt thu dọn.

Từ lúc đó, Dương Mạc Tuyền thế nào còn có tâm tư đọc sách, ngay cả cầm sách ngược cũng không biết, Bế Nguyệt đang do dự có nên nhắc nhở nàng hay không thì Dương Mạc Tuyền đã hỏi nàng trước: “Bế Nguyệt, người tới phủ này đã bao lâu rồi?”

“Cũng được mười mấy năm rồi, ta cùng Lạc Nhạn các nàng đều vào Vương phủ từ lúc còn nhỏ, ngoài Trầm Ngư trong nhà còn có một mẫu thân ra thì ba người chúng ta đều là cô nhi, Vương phi đem chúng ta vào phủ, sửa lại tên cho chúng ta. Trầm Ngư, Lạc Nhạn, Bế Nguyệt, Tu Hoa, tên thì rất hay, đáng tiếc lại cô phụ hảo ý của Vương phi, không thể trưởng thành thành một mỹ nhân.” Bế Nguyệt nói xong, che miệng nở nụ cười.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng mặc dù không tính là tuyệt sắc, nhưng lớn lên cũng thanh tú, trong bốn người thì Lạc Nhạn trông được nhất, mặc dù so ra kém Tây Thi Điều Thuyền nhưng cũng coi như không bôi nhọ tên gọi, liền cười nói: “Nhân quang của Vương phi cũng thực không sai a.”

Bế Nguyệt tâm tư chuyển động, suy ra được thâm ý của những lời này, ám chỉ rằng nàng vẫn không tín nhiệm mình, nghĩ mình là tai mắt Vương phi xếp cạnh nàng, mặc dù không cố ý phòng bị, nhưng nói chuyện làm việc đều cẩn thận mọi nơi. Vừa rồi rõ ràng nàng đang im lặng đọc sách, vừa nhìn thấy tờ giấy của Quận chúa liền có tâm sự, nhưng lại không có người để nói cùng, nếu cứ tiếp tục như thế thì khẳng định sẽ thành tâm bệnh, nghĩ vậy, lòng khê nhói đau, liền nói: “Thiếu nữ nãi, Bế Nguyệt có câu này đã sớm nghĩ muốn nói với người.”

Dương Mạc Tuyền kinh ngạc, không biết nàng có cái gì muốn nói với mình, hỏi: “Nói gì? Người cứ nói đi.”

“Thiếu nữ nãi, có phải người còn đề phòng Bế Nguyệt?” Bế Nguyệt nói đến đây nhưng trên mặt lại không có chút sợ hãi nào.

Dương Mạc Tuyền kinh ngạc, không phải kinh ngạc vì nàng thông minh lanh lợi như thế, mà kinh ngạc vì nàng dám trực tiếp hỏi, cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Ta tuy là Quận Vương phi, nhưng rốt cuộc thời gian đến Vương phủ cũng ngắn, quy củ ở đây cũng không học hết hoàn toàn, cho nên làm việc mới phải cẩn thận hơn một phần, không liên quan tới người, người đừng để những lời ấy trong lòng nữa.”

Bế Nguyệt nói: “Kỳ thật trong lòng ta biết thiếu nữ nãi cho rằng ta là người phụ nhân phái tới, cho nên cảm thấy ta là người của phụ nhân, mọi chuyện đều sẽ nói cho phụ nhân. Thực ra từ ngày đầu tiên vào phủ phụ nhân đã dạy dỗ chúng ta, một người không thờ hai chủ, nếu phụ nhân đã đem ta cho thiếu nữ nãi, vậy ta tự nhiên là người của thiếu nữ nãi, nghe được nhìn được gì thì cũng chỉ biết nói với một mình thiếu nữ nãi, cho dù lão gia hay phụ nhân có hỏi đến, cái gì nên nói hay không nên nói ta đều sẽ không đề cập tới. Hiện tại có thể thiếu nữ nãi không tin ta, nhưng thời gian sẽ chứng minh lòng ta, một ngày nào đó người sẽ minh bạch, ta chỉ sợ đợi không được ngày đó thiếu nữ nãi đã tích tụ hết buồn phiền thành bệnh trước rồi.”

Dương Mạc Tuyền không nghĩ tâm tư của mình đã bị nàng nhìn thấu như thế, lúc trước nàng coi thường nhất là những kẻ trục lợi, nếu thực sự có chuyện gì, có che che giấu giấu đi nữa thì sợ rằng cũng không tránh được mắt nàng, chỉ không biết những lời nói thành thật này của nàng có thể tin hay không, thấy nàng nói chân thành cũng không giống giả, nếu có một người như vậy giúp mình chia sẻ bớt ưu tư, vậy còn có chuyện gì không thể nghĩ ra? Thiếu chút nữa nàng đã đem nỗi hoang mang trong lòng thốt ra, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống, chỉ nhìn Bế Nguyệt, nói: “Lấy chân tâm đối đãi với người, ta tất lấy chân tâm đáp lại.” Nói xong có chút lơ đãng, trông như thể đang nói kệ* ngữ bình thường.

(*kệ: Lời kệ, các bài thơ của Phật gọi là kệ. – từ điển nó ra thế, còn ở câu này cũng chẳng biết có phải k, đại loại là lời DMT nói rất bình thản, như nói chuyện bình thường)

Như thế tâm tư chủ tớ lại gần gũi nhau hơn một phần.

Nói tới Lạc Nhạn, sau khi ở trên đường đụng phải Anh Tuấn bị trì hoãn một phen, trở lại phòng tránh không được bị Lăng Tử Nhan oán giận, hỏi nàng có mang lời nhắn gì về không, thế nhưng Lạc Nhạn lại nói không có, đánh chết Lăng Tử Nhan cũng không tin, như thế nào có thể một câu cũng không có?

Lạc Nhạn phải thề, không có chính là không có, lúc này Lăng Tử Nhan mới thất vọng mà tin tưởng, trong lòng lại nghĩ, như thế nào tẩu tẩu lại thay đổi, ngay cả một câu quan tâm cũng đều không có?

18. Chương 18: Lão Sư

Lăng Tử Nhan mới ở trong phòng được hai ngày, cả người nằm dài trên bàn, hai mắt vô thần, than thở ai oán, bộ dáng như thể có bệnh.

Lạc Nhạn sợ tới mức cũng không dám cản trở, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nói: “Tiểu thư, nếu người thật sự muốn đi ra ngoài, vậy chờ đến khi trời tối đi, chắc lão gia sẽ không đến, coi như người may mắn, ta xui xẻo.”

Lăng Tử Nhan vô lực phát tay xem thường: “Còn cần người nói chắc, tối hôm qua ta đã ra ngoài, nhưng vì sao nàng không chịu gặp ta?” Câu trước là nói với Lạc Nhạn, một câu sau chỉ là lẩm bẩm tự nhủ.

Lạc Nhạn hoảng sợ, hôm qua thực sự nàng đã làm hết phận sự, trông chừng đến tận canh ba mới về phòng, thế mà Quận chúa vẫn đi ra ngoài, mà lại không gặp được Dương Mạc Tuyền sao? Kia nhất định là Quận Vương phi không chịu gặp rồi, trước đó vài ngày hai người vẫn còn tốt lắm mà, như thế nào mới xuất môn một chuyến, trở về liền thành người xa lạ như thế đây? Lạc Nhạn hỏi: “Tiểu thư, không phải người làm việc gì khiến thiếu nữ tức giận đấy chứ?”

Lăng Tử Nhan bực bội nói: “Ta mà biết thì còn cần buồn khổ như vậy sao?”

Lạc Nhạn đành phải bó tay: “Tiểu thư cũng không biết, vậy Lạc Nhạn càng không biết, có khả năng vì thiếu nữ nãi cũng bị phạt đóng cửa tự kiểm điểm nên trong lòng không thoải mái a, chờ khi nào tâm tình nàng tốt lên, tự nhiên liền để ý người.”

“Hy vọng là như thế.” Lăng Tử Nhan vẫn sầm mi khổ kiếm như cũ, hôm qua Lạc Nhạn trở về nói tẩu tẩu không nhắc lại lời nào với nàng, trong lòng liền bất an, ngủ rồi lại bật dậy, vụng trộm chạy đi tìm Dương Mạc Tuyền, rõ ràng nhìn thấy trong phòng có ánh sáng, vừa hô một tiếng “tẩu tẩu”, ngọn nến liền phụt tắt, Bê Nguyệt từ trong phòng đi ra, nói tẩu tẩu ngủ rồi, có gọi cũng không được, đành phải trở về, cào rách cả da đầu cũng không nghĩ được đây là vì sao.

Lạc Nhạn thấy Lăng Tử Nhan mây đen đầy mặt cũng liền không khuyên nữa, ngẩng đầu thấy Trầm Ngư nâng khay tiến vào, vội vàng nói: “Tiểu thư, Trầm Ngư đã trở lại.”

Lăng Tử Nhan lập tức có tinh thần, vội hỏi: “Thế nào? Tẩu tẩu có ăn không?” Lại thấy Trầm Ngư bưng chén rượu nếp mà không hề có dấu vết được động qua, tâm lại rơi xuống đáy cốc.

Trầm Ngư buông khay, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thiếu nữ nãi nói nàng không đói bụng.”

Xem ra tẩu tẩu thực sự tức giận, trước kia mặc kệ đưa cho nàng cái gì, nàng đều nhận lấy, giờ ngay cả đồ ăn cũng đều trả về. Buồn bực đến mức ấy, khẳng định là do mình làm sai chuyện gì, nhưng thế nào cũng không thể ngồi đây chờ chết được, nhất định phải đi giải thích!

Lăng Tử Nhan nghĩ vậy liền vỗ bàn đứng lên, Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn làm sao còn dám ngăn đón nữa.

Trầm Ngư nói: “Lạc Nhạn nhanh chạy theo đi, ta ở đây trông chừng, nếu lão gia đến cũng có thể ứng phó.”

Lạc Nhạn không nói hai lời, chạy theo ra ngoài.

Lăng Tử Nhan đi vào sân liền thấy Dương Mạc Tuyền đang chăm sóc hoa, bồn lan quân tử kia là chính nàng tặng, chỉ thích bóng râm, không thích ánh sáng, mùa đông cũng có thể nở hoa, lúc lấy được mới chỉ có vài nụ hoa, thế nhưng giờ toàn bộ đã nở rộ. Đoá hoa màu cam, từng bông đậm nhạt không đồng nhất vây quanh cùng một chỗ, trông rất đẹp mắt, Dương Mạc Tuyền một thân tố nhã y sam đứng bên cạnh, phối với hoa lan trông lại càng tôn lên vẻ đẹp của nàng. Dương Mạc Tuyền vẻ mặt chuyên chú, không thấy được Lăng Tử Nhan, Bê Nguyệt lại thấy được, vừa muốn nói cho nàng lại bị Lăng Tử Nhan ra ý bảo không được nói, cùng Lạc Nhạn lui ra ngoài.

Lăng Tử Nhan đi đến chỉ cách nàng một bước chân, nhìn ngón tay thon dài của nàng vốc một chút nước, sau đó cẩn thận vẩy lên mặt lá, trên mặt đầy vẻ chờ che, khiến Lăng Tử Nhan thực ghen tị với đoá hoa lan ấy.

Dương Mạc Tuyền nhìn bồn lan quân tử có mấy chiếc lá khô héo liền muốn gọi Bế Nguyệt đưa kéo cho nàng, quay người lại thấy Lăng Tử Nhan đứng trước mặt, hoảng sợ, ôm lấy ngực, lòng còn sợ hãi nói: “Như thế nào đã đến mà không nói lời nào?”

Lăng Tử Nhan vừa rồi còn nghiêng rằng nghiêng lợi tưởng đem toàn bộ hoa lan nhổ sạch, trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng vô tội đáng thương, nhuần thanh mềm giọng nói: “Ta sợ tẩu tẩu nhìn thấy ta lại đuổi ta đi.”

Dương Mạc Tuyền vốn định thừa dịp nhiều ngày không gặp mặt, hảo hảo chỉnh lại tâm tư một chút, tiếc rằng chốc lát Lăng Tử Nhan đưa đến tờ giấy, lúc khác lại đưa đến đồ ăn, đuổi đi thì Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn lại thay phiên nhau tới hỏi một vài vấn đề không liên quan, đêm hôm khuya khoắt còn một mình chạy tới, làm cho nàng một đêm ngủ không yên ổn, trong lòng bị nhiễu loạn thành một đống hỗn độn, giờ nhìn Lăng Tử Nhan một bộ dáng thương giống như bị người ta vứt bỏ, lại không tự chủ được mà đau lòng, ôn nhu nói: “Sao ta lại đuổi ngươi chứ?”

Lăng Tử Nhan thấy nàng chẳng những không buồn bực mà ngữ khí lại còn thực ôn nhu, trong lòng sớm đã tẩu nhac đến hỏng rồi, quả nhiên tẩu tẩu mềm lòng, về sau phải dùng chiêu này nhiều mới được, nhưng trên mặt lại vẫn như cũ một bộ biểu tình thực bị thương, hận không thể nặn ra vài giọt lệ, càng thêm được một tác lại muốn tiến một thước, bắt lấy tay nàng đặt vào tay mình, từ từ nói: “Nếu Nhan nhi làm sai chuyện gì, tẩu tẩu có thể đánh ta mắng ta, nhưng trăm ngàn lần đừng không để ý đến ta, Nhan nhi sẽ rất khổ sở.”

Dương Mạc Tuyền thấy mắt nàng rơm rớm lệ quang, khuôn mặt vốn thông minh lại sinh ra vài phần động lòng người, chớ nói không để ý tới nàng, cho dù nàng đưa ra yêu cầu gì quá phận thì chỉ sợ cũng không chút do dự mà đáp ứng, trong lòng cũng sinh ra một tia tiếc nuối.

Đáng tiếc nàng có danh phận là tẩu tẩu, càng đáng tiếc lại đều là thân nữ nhi, không biết ngày sau ai có thể may mắn được làm Quận mã của Nhan nhi (chồng Quận chúa), nhất định người đó sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời. Vô thanh vô thức thở dài một hơi, cầm tay nàng ngồi trước bàn trang điểm, cầm một chiếc gương đồng đưa cho Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, ngươi xem ngươi sinh ra xinh đẹp như thế, lại còn là Quận chúa, nếu có thể đọc nhiều sách một chút, ít gây hoạ đi, nhất định sẽ có càng nhiều người ái mộ theo đuổi, đến lúc đó chọn một như ý lang quân, không phải rất tốt sao? Đâu cần đem thời gian lãng phí ở nơi này?”

Đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Tử Nhan nghe được Dương Mạc Tuyền khen mình, có chút thẹn thùng, lại nghe nàng nói cái gì mà tìm như ý lang quân, cái gì lãng phí thời gian, những điều đó nàng lại chưa từng nghĩ tới. Thành gia lập thất? Gả cho Lí Vi Tu sao? Thà một đao giết nàng đi còn hơn! Còn ở bên tẩu tẩu, được thấy tẩu tẩu cười vui vẻ, sao lại nói là lãng phí thời gian? Nàng ước gì mỗi ngày mười hai canh giờ đều được ở bên cạnh tẩu tẩu mới tốt. Trong lòng không cho là đúng, ngoài miệng cũng không tiện phản bác, miễn khiến nàng hiểu lầm mình lại không nghe lời, chỉ nói: “Tẩu tẩu, người giúp ta hoạ mi đi.” Dương Mạc Tuyền thấy nàng chuyển hướng đề tài, cũng không biết nàng có nghe vào tai chút nào hay không, việc này cũng không gấp, chỉ có thể chậm rãi khuyên bảo mà thôi.

Dương Mạc Tuyền cầm lấy bút, bảo nàng nhắm mắt lại, chỉ thấy nàng mi mục như hoạ, mảnh mai uyển chuyển như một làn khói nhẹ, đã vốn cực mỹ, thế nào cần hoạ nữa? Ánh mắt không khỏi di chuyển xuống dưới, dừng lại trên đôi môi kiêu diễm ướm át kia, lại chợt nhớ về ngày ấy, lập tức gương mặt thoáng đỏ hồng.

Lăng Tử Nhan thấy nàng chậm chạp chưa hoạ, liền mở mắt ra, chỉ thấy nàng cầm bút vẽ, nhìn mình ngẩn người, trên mặt còn nhiễm một màu hồng vụng, tâm ý tương thông, lập tức đoán ra vài phần, một lần nữa nhắm mắt lại, coi như không biết, nhưng ý cười khó nén, khoe miệng vẫn không khỏi cong lên.

Dương Mạc Tuyền nhìn thấy nụ cười của nàng mới biết mình thất thố, vội vàng hạ vài nét bút trên đôi mày của nàng liền nói tốt lắm. Lăng Tử Nhan nhìn không hài lòng, muốn nàng vẽ đậm hơn nhưng thế nào Dương Mạc Tuyền cũng không chịu.

“Vậy ta hoạ giúp ngươi.” Lăng Tử Nhan nói xong liền đưa tay định lấy bút vẽ trong tay nàng, đương nhiên Dương Mạc Tuyền không cho, một đuổi một chạy đùa giỡn ầm ĩ trong phòng.

Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn ở ngoài nghe được tiếng cười, biết rốt cục các nàng đã giảng hoà, cũng yên lòng, chợt thấy Trầm Ngư cùng Tu Hoa đến, thâm kêu không xong, hận xử phạt Quận chúa ba ngày còn chưa hết mà Quận chúa đã ra khỏi phòng, sợ là đã bị lão gia biết nên mới để Tu Hoa đến, hai người vội vàng ra đón.

Lạc Nhạn hỏi: “Người đến tìm tiểu thư sao?”

Trầm Ngự nói: “Đúng vậy, tiểu thư đâu?”

Lạc Nhạn chỉ vào trong phòng: “Đang nói chuyện với thiếu nữ nãi.”

Tu Hoa nói: “Đúng lúc hai người đều ở đây, lão gia phân phó để cho hai nàng cùng đến thư phòng.”

Lạc Nhạn gấp gấp hỏi: “Có phải lão gia biết tiểu thư không đóng cửa tự kiểm điểm nên muốn xử phạt không?”

Tu Hoa lắc đầu: “Cả ngày lão gia đều ở trong thư phòng, vừa mới có khách nhân vào phủ nên mới tìm các nàng tới gặp mặt.”

Lúc này Lạc Nhạn và Bế Nguyệt mới yên lòng, gõ cửa tiến vào thuật lại.

Lăng Tử Nhan đang đùa giỡn vui vẻ, làm gì có hứng thú đi gặp khách nhân gì, nhưng muốn nàng cùng tẩu tẩu đi thì lại không một câu oán hận.

Hai người đến thư phòng liền nhìn thấy một nam tử mặc trường sam đứng quay lưng về phía các nàng, Lăng Tử Nhan nhìn bóng dáng có chút quen thuộc, nhất thời không nhớ nổi là ai, mà Dương Mạc Tuyền lại liếc mắt một cái liền nhận ra.

Lăng Viễn Kiếm nhìn thấy hai người, lập tức nói: “Mau đến đây, Nhan nhi, mau tới ra mắt lão sư.”

Lăng Tử Nhan nghi hoặc, lão sư gì chứ? Đợi cho người kia xoay người lại liền lập tức cả kinh suýt nữa rớt cả cằm, không phải chính là kẻ mà hôm đón dâu bị nàng đánh gần chết, Trương Hằng, Hằng ca ca của tẩu tẩu đấy sao? Chuyện đánh người nàng vẫn gặt phụ thân, không biết Trương Hằng đã tố cáo chưa, càng không biết như thế nào hắn lại xuất hiện ở Vương phủ, còn làm lão sư của nàng.

Khi Dương Mạc Tuyền nhìn thấy Trương Hằng thì chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu, Hằng ca ca chính là vì nàng mà đến.

Trương Hằng nhấc tay vẫy chào trước: “Quận chúa, Quận...Vương phi.” Lúc nhìn Dương Mạc Tuyền lại hơi dừng một chút.

Dương Mạc Tuyền không biết hắn có nói bọn họ là người quen cũ hay không, cũng không dám mạo muội thừa nhận quen biết hắn, chỉ khách khí nói: “Tiên sinh hảo.”

Lăng Viễn Kiếm cười, giới thiệu với các nàng: “Tiên sinh tinh thông cầm kì, cho nên ta thỉnh tiên sinh đến dạy Nhan nhi cầm nghệ cùng kì nghệ, nếu Mạc Tuyền nguyện ý cũng có thể học cùng, ta chỉ sợ tính tình Nhan nhi thiếu kiên nhẫn, học một mình không thú vị liền để bỏ dở giữa chừng.”

Dương Mạc Tuyền nghe hắn nói như vậy, tựa hồ cũng không biết quan hệ của nàng cùng Hằng ca ca, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, gật đầu đáp ứng: “Mạc Tuyền đã sớm có lòng muốn học cầm.”

Lăng Tử Nhan từ trong nỗi khiếp sợ tỉnh lại, lập tức đoán mò mục đích Trương Hằng đến đây, đầu tiên là đoán hắn đến để báo thù, ngày đó đánh hắn chỉ còn nửa cái mạng, hiện giờ khôi phục nguyên khí liền muốn trà trộn vào Vương phủ, sau đó sẽ tìm cơ hội tố cáo với phụ thân tội trạng của mình, thích thú chỉ ra kẻ có tội. Bất quá ngẫm lại lại phủ định, nếu hắn thực sự muốn báo thù thì đã sớm nói với phụ thân rồi, mà nàng cũng đã bị gia pháp xử trí, đánh cho không xuống được giường mới phải.

Lại nhìn hắn cố ý như vô tình nhìn lên tẩu tẩu, lòng như thể nhảy lên một cái, lập tức tai thính mắt sáng, hắn đến là để tìm tẩu tẩu! Trước khi tẩu tẩu được gả về đây có vẻ rất thân quen với kẻ này, ngày đó nếu không phải tẩu tẩu ngăn cản thì khẳng định còn phải đánh hắn nhiều gậy nữa. Hắn trăm phương ngàn kế để có thể đảm đương chức lão sư của nàng, không có khả năng chỉ đơn giản là muốn gặp tẩu tẩu, chẳng lẽ muốn mang tẩu tẩu đi? Nghĩ vậy, trong lòng lập tức nổi lên địch ý, ánh mắt loé lên hàn quang sắc bén.

Trương Hằng chạm phải ánh mắt của Lăng Tử Nhan, không khỏi run lên, lập tức xoay mặt tránh đi.

Lăng Viễn Kiếm thấy Lăng Tử Nhan chẳng những không gọi lão sư, sắc mặt lại còn không tốt, nghĩ nàng cứng đầu không chịu học cầm, liền quát: “Còn không kêu ‘lão sư’? Về sau đi theo lão sư học cầm cho tốt, nếu ta nghe được lão sư nói người không nghe lời, dù chỉ nửa câu thì nhất định cũng sẽ phạt không nhẹ.”

“Vâng.” Lăng Tử Nhan đáp ứng, sau đó từ kẽ răng rít lên hai chữ: “Lão sư.”

Trương Hằng nghe được liền không rét mà run, mặc dù không biết vì sao Lăng tử Nhan lại có địch ý lớn như thế với hắn, nhưng trong lòng vốn đã lo lắng có thừa, giờ lại nhiều thêm một phần khiếp ý.

Mà Dương Mạc Tuyền căn bản không chú ý tới sắc mặt Lăng Tử Nhan biến hoá, trong lòng lại nghĩ: “Ta đã giả làm thầy tử kê khác, chẳng lẽ Hằng ca ca còn chưa hết hy vọng?”

Hết chương 18

19. Chương 19: Bềnh Tĩnh - Thấu Hiểu Tâm Tư

Trương Hằng đi vào Lăng Vương phủ tự tiện cử mình, muốn mưu toan chuyện gì đó, Lăng Viễn Kiếm thấy hắn cầm nghề cao siêu, một khúc Tuý Ngư xướng lên như hành vân lưu thuỷ (nước chảy mây trôi), lưu loát sinh động. Cùng hắn đánh cờ, thua hắn hai ván hoà một ván, Trương Hằng cũng không bối vì hắn là Vương gia mà sinh lễ nhượng hắn, bình sinh Lăng Viễn Kiếm ghét nhất những kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ, hơn nữa cũng vốn không có tâm giành quyền đoạt lợi, cho nên mới xa cách kinh thành mà định cư ở Giang Nam, bằng không lấy chiến công hiển hách của hắn, lại là Quốc cữu của Hoàng Thượng, tại triều đình đã sớm có thể nắm quyền một tay che trời, bởi vậy nay gặp được Trương Hằng không sợ cường quyền, nói năng vẫn nhã nhặn thực hợp ý, vì thế mới có chuyện thỉnh hắn làm lão sư dạy Nhan nhi học cầm.

Đáng tiếc Lăng Viễn Kiếm nhìn người dù chuẩn, nhưng nhìn sắc mặt mà đoán ý thì lại không bằng Từ Liễu Thanh, nếu như không phải Từ Liễu Thanh phải trở về nhà mẫu thân của nàng mà là đang ở trong thư phòng thì đã có thể lập tức nhìn ra thần sắc khác thường của ba người Dương Mạc Tuyền, dù lúc đó có không đoán ra quan hệ vi diệu của bọn họ thì cũng sẽ quyết định không để Trương Hằng ở lại trong phủ.

Thế này Trương Hằng mới lấy thân phận lão sư mà ở lại Vương phủ, Lăng Viễn Kiếm để hạ nhân an bài thoả đáng mọi vấn đề về ăn ở, đi lại, còn cho người đi mua hai cây cổ cầm, một cái đưa Trương Hằng, một cho Lăng Tử Nhan, còn đưa cho Dương Mạc Tuyền là cây thất huyền tiêu vĩ cầm (1), vốn là của hồi môn được nhà mẫu thân Từ Liễu Thanh đưa tới. Dương Mạc Tuyền cảm thấy quá quý giá nên không dám nhận, muốn để cho Lăng Tử Nhan, nhưng Lăng Tử Nhan làm sao muốn nhận, nàng chỉ ước gì có thể đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời cho Dương Mạc Tuyền, mà Lăng Viễn Kiếm cũng lên tiếng nói rằng đưa Nhan nhi cây đàn đó thì căn bản chính là phạm tội của trời, lúc này Dương Mạc Tuyền mới chịu nhận lấy.

Sau khi ba người từ trong phòng đi ra, mỗi người lại mang tâm tư khác nhau. Trương Hằng được hạ nhân mang đến nơi ở mới, Lăng tử Nhan cũng không quản quít lấy Dương Mạc Tuyền, mang theo Trầm Ngư trở về phòng.

Lạc Nạ thấy các nàng trở về, lập tức hỏi thăm người đến phủ là ai, Lăng Tử Nhan đang mải nghĩ ngợi, trực tiếp nằm lên ghế, không nói chuyện, cuối cùng vẫn là Trầm Ngư kể cho Lạc Nạ, nói đến tiên sinh sẽ dạy tiểu thư học cổ cầm. Lạc Nạ tưởng là một lão tiên sinh, nhất thời không có hứng thú, nhưng Trầm Ngư lại nói, tiên sinh này tuổi khá trẻ, mặc dù không tuần tú được bằng thiếu gia, nhưng so với công tử Lí gia nhìn còn được hơn, thế này Lạc Nạ mới nổi lên tò mò, nắn nỉ Lăng Tử Nhan ngày mai học cầm mang nàng theo.

Lăng Tử Nhan vẫn đang cân nhắc nên làm cái gì bây giờ? Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt Trương Hằng nhìn tầu tầu, trong lòng liền một trận buồn bực, thực không thoải mái, sau này lại còn phải mỗi ngày gặp hắn, đây không phải là cho hắn cơ hội nhìn tầu tầu sao? Điều này không thể được! Nhưng lại không thể trực tiếp đuổi hắn đi, hắn nhưng lại là người phụ thân thỉnh về. Có biện pháp nào vừa không khiến phụ thân nổi giận mà lại có thể khiến hắn rời đi không? Vừa lúc nghe được Lạc Nạ cầu nàng mang theo cùng đi học cầm, trong lòng lập tức có chủ ý, chỉ cần mình nhanh chóng học giỏi cầm nghệ, không phải là có thể cầu phụ thân đem Trương Hằng tiễn bước sao? Nghĩ vậy, lập tức vui vẻ hẳn lên, cười với Lạc Nạ, nói: “Tốt!” Lạc Nạ thấy nàng vừa rồi vẫn còn sầu mi khổ kiếm, giờ lại lập tức cao hứng, còn tưởng nàng nghĩ đến ngày mai có thể học cầm mà hưng phấn, liền càng thêm mong đợi.

Lăng Tử Nhan không vì chuyện của Trương Hằng mà sầu lo, tự nhiên lại bắt đầu nhớ tới Dương Mạc Tuyền, nghĩ đến nàng thế nhưng lại phá lệ đỏ mặt lúc nhìn mình, trong lòng lập tức ngọt ngào như mật.

Có cái gọi là vẻ mặt từ tâm mà sinh, Lạc Nhạn thấy nàng như vậy, lập tức ngạc nhiên nói: “Tiểu thư, người thăm a!”

Lăng Tử Nhan hoảng sợ, khó hiểu nhìn nàng: “Ta làm sao?”

Lạc Nhạn nói: “Mùa đông còn chưa qua mà tiểu thư đã tư xuân (mơ ước mùa xuân tới -> tương tự)!”

Lăng Tử Nhan phì một cái, đỏ mặt nói: “Cái gì mà tư xuân, thực khó nghe.”

Lạc Nhạn nói như thể có chuyện lạ: “Tiểu thư, người xem người mới một lúc trước còn buồn, một lát sau lại vui, nhân tình trần ngập ý cười, còn không phải đang nghĩ đến ý trung nhân thì là gì?”

Những lời này vốn là Lạc Nhạn thấy tâm tình Lăng Tử Nhan khá tốt cho nên mới nói vui vậy thôi, không ngờ một tiếng lại làm bừng tỉnh người trong mộng, Lăng Tử Nhan cả kinh, lập tức từ ghế nằm bật dậy. Nguyên lai cảm giác không rõ mấy ngày nay chính là thích tẩu tẩu?

Lạc Nhạn thấy nàng không nói lời nào, vừa cười vừa nói: “Để ta đoán xem ý trung nhân của người là ai nha. Trầm Ngư nói tiên sinh mới tới đáng vẻ rất được, còn có thể đánh đàn chơi cờ, chẳng lẽ tiểu thư đối với hắn nhất kiến chung tình?”

Lăng Tử Nhan không đáp, lại hỏi: “Lạc Nhạn, thích một người là cảm giác gì?”

Lạc Nhạn nghe nàng hỏi như thế, nghĩ đến mình cũng đã thích người nào đó, như thế nào mà biết được, chỉ có thể bịa chuyện nói: “Đơn giản chính là trà không muốn uống, cơm không nghĩ đến, lúc không thấy nhau chỉ muốn được gặp, lúc gặp rồi lại mặt đỏ tìm dịp muốn tránh xa, đối tốt với người đó mọi lúc mọi nơi, không thể chịu được khi hắn đối tốt với người khác hơn với mình, tóm lại chính là muốn có thể cả đời đều cùng hắn ở chung một chỗ.” Nói rồi nói, trong đầu lại bắt gặp hiện lên hình ảnh một người, liền vội vàng gạt bỏ.

Lăng Tử Nhan thật sự nghe chăm chú, mỗi một câu Lạc Nhạn nói đều được nàng nghiêm chỉnh, lại càng thêm chắc chắn, trong lòng lập tức nảy sinh cảm giác phức tạp.

Trách không được tẩu tẩu không để ý tới mình, thì ra là do chuyện mình chưa suy nghĩ cẩn thận thì tẩu tẩu đã sớm nghĩ đến. Không phải tẩu tẩu tức giận gì mình, mà chính là cố tình tránh né. Dù Lăng Tử Nhan có không thích đọc sách đến mức nào thì vẫn hiểu được lẽ thường, nàng thích tẩu tẩu như vậy, căn bản là trái với luân thường đạo lý, đừng nói tẩu tẩu, dù là phụ thân hay mẫu thân thì trên đời này mọi người cũng sẽ không cho phép.

Lăng Tử Nhan nhìn bầu trời đêm tối như mực bên ngoài cửa sổ, như ẩn như hiện gương mặt siêu phàm thoát tục của Dương Mạc Tuyền, nghĩ đến việc về sau phải quên nàng, trong lòng lập tức đau nhói. Nếu về sau không thể ở bên nàng, vậy dù sống thì cũng còn lạc thú gì nữa? Lạc Nhạn nói rất đúng, thích một người thì cả đời nên cùng nàng ở chung một chỗ, quản cái gì lễ giáo thế tục? Lăng Tử Nhan ta nhất định phải có được tẩu tẩu! Lạc Nhạn thấy sắc trời đã tối muộn liền khuyên nàng sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải dậy sớm, Lăng Tử Nhan đáp ứng. Nếu đã xác định lòng mình thích tẩu tẩu, vậy Trương Hằng kia lại càng phải thêm lưu tâm.

Người vẫn đứng lặng ngoài cửa sổ cũng yên lặng rời đi.

Bé Nguyệt quay đầu, qua cửa sổ trông mắt với Lạc Nhạn một cái. Lạc Nhạn thật không hiểu trời cao đất rộng là gì, tuy là ở trong khuê phòng nhưng cũng không thể công khai nói Quận chúa tương tư nam tử như thế, nếu chẳng may truyền ra ngoài, vậy chẳng phải bôi nhọ thanh danh Quận chúa sao? Đi mau vài bước đuổi kịp Dương Mạc Tuyền, liền khuyên nhủ: “Lạc Nhạn luôn luôn nói mà không suy nghĩ thế đó, sao tiểu thư lại có tâm tư này được? Thiếu nữ nãi nãi trăm ngàn lần đừng để trong lòng.”

Dương Mạc Tuyền trở về từ thư phòng rồi mới nhớ ra Lăng Tử Nhan đã từng gặp Hằng ca ca, còn đánh hắn một phen, sợ nàng mang thù trong lòng, về sau gây khó dễ với Hằng ca ca, thế nên mới dẫn theo Bé Nguyệt đến khuyên nàng. Sao biết mới vừa đi đến cửa sổ lại chợt nghe nói Lăng Tử Nhan đang tưởng niệm ý trung nhân, mà ý trung nhân lại chính là Hằng ca ca. Trong lòng nàng vẫn có cái suy nghĩ khá khờ dại, dù chưa gặp qua Lăng Tử Hạo nhưng đã đoán hắn thuộc loại bất học vô thuật, mấy ngày trước lại gặp Lí Vi Tu, càng thêm chứng thật suy đoán này, toàn những kẻ công tử ca ý vào tiền thể mà kiêu ngạo ương ngạnh, thế nên liền nhận định Hằng ca ca là nam tử tốt nhất trên đời. Nhan nhi chương mắt Lí Vi Tu, đối

với Hằng ca ca nhất kiến chung tình cũng rất có khả năng. Tính tình nàng vốn như một tiểu hài tử, thích những thứ mới mẻ, bằng không cũng sẽ không mỗi ngày đều quần quýt mình, như vậy cũng không cần lo lắng nàng gây khó dễ cho Hằng ca ca, chính là trong lòng lại thấy khổ sở, chỉ không biết vì Hằng ca ca hay là vì Nhan nhi?

Một đêm trần trọc không ngủ được, đến lúc trời tờ mờ sáng mới mơ màng ngủ, tỉnh dậy đã là giữa trưa. Đợi sau khi rửa mặt chải đầu dùng ngọc thiện (bữa trưa) xong rồi nàng mới để Bế Nguyệt ôm cầm đi tới nội viện, đến nơi liền thấy Lăng Tử Nhan thật sự chăm chú đánh đàn, Trương Hằng đứng bên cạnh chỉ điểm cho nàng.

Quả nhiên giống với suy đoán của nàng, chẳng những Nhan nhi không làm khó Hằng ca ca, mà nhìn qua hai người ở chung còn thực hoà hợp, bằng không lấy hiểu biết của nàng về Nhan nhi thì tuyệt đối không có chuyện Nhan nhi nghiêm túc học cầm như thế.

Lạc Nhạn đang ngồi ở một góc sáng sủa, nhìn thấy các nàng tới liền đứng lên hô một tiếng “thiếu nữ nãi”, Lăng Tử Nhan nghe thấy liền ngoái lại nhìn, thấy Dương Mạc Tuyền, vốn định chạy ra đón, tâm tình lại tự dưng thực khẩn trương, lập tức đỏ mặt, xoay người tiếp tục đánh đàn.

Dương Mạc Tuyền thấy vậy, lòng trầm xuống, gương mặt lại lạnh đi vài phần.

Bế Nguyệt đem cổ cầm đặt trên bàn xong liền bước đến chỗ Lạc Nhạn, vừa ngồi xuống, Lạc Nhạn liền hỏi: “Sao giờ này thiếu nữ nãi nãi mới đến?”

Bế Nguyệt nhớ lại chuyện ngày hôm qua, có chút bức mình nói: “Chuyện của chủ tử, không đến phiên hạ nhân như chúng ta quản.”

Lạc Nhạn vô duyên vô cớ bị nàng mắng, chẳng lẽ nàng ăn nhầm thuốc chắc? Con tức lớn như vậy, vừa muốn hỏi liền nhìn thấy nửa thân hình của Anh Tuấn lấp ló ngoài cửa, vẫy tay với nàng, lập tức đứng dậy đi qua.

Bế Nguyệt thấy nàng đột nhiên đứng dậy, còn tưởng nàng tức giận nên bỏ đi, nghĩ thầm mình còn không bắt nàng hỏi tội mà nàng đã nổi giận trước rồi, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Anh Tuấn núp sau cửa, trong lòng lại càng không chấp nhận được.

Lạc Nhạn vốn tâm tình đang rất tốt, sao biết Bế Nguyệt vừa đến đã nói một câu khiến nàng đầy một bụng hỏa, đối với Anh Tuấn tự nhiên sắc mặt cũng không tốt đẹp gì, hung tợn nói: “Tìm ta làm gì?”

Lăng Anh Tuấn thấy vẻ mặt nàng không tốt, cười làm lành nói: “Lạc Nhạn tỷ, người là đại nhân không nên chấp tiểu nhân, ngày đó là ta đắc tội người, giờ ta nhận lỗi với người a. Đây là túi thơm mới ta tốn hai lượng bạc ở Tú lung phường đặt làm theo yêu cầu, giờ tặng cho người, rồi người đem cái người cầm trả cho ta đi!” Nói xong từ tay áo lấy ra túi thơm đưa cho nàng.

Lạc Nhạn thấy túi thơm kia quả thật còn tinh xảo hơn so với cái Bế Nguyệt làm, căn bản lại không muốn trả lại cái kia cho hắn, nhưng nghĩ đến bộ dáng nổi giận đùng đùng của Bế Nguyệt, sợ là đã biết túi thơm nàng đưa cho Anh Tuấn đã bị mình đoạt mất cho nên mới hờn dỗi như thế, lòng lập tức bùng lên một cỗ lửa giận, từ trong người lấy ra túi thơm, ném vào tay Anh Tuấn: “Trả lại người!” Sau đó hậm hực quay về.

Bế Nguyệt ở xa xa nhìn thấy hai người giống như đang trao đổi này nọ, chờ Lạc Nhạn trở về liền hỏi: “Anh Tuấn tìm người làm gì?”

Lạc Nhạn cười lạnh: “Người cũng không cần giả vờ cái gì cũng không biết, túi thơm là ta cướp thì sao? Ta bắt quả chỉ tức giận Anh Tuấn ở trước mặt ta khoe khoang, cười nhạo ta ngay cả kim cũng không biết dùng, nếu người không vui vì ta đoạt của hắn, vậy chỉ cần mở miệng nói là được, cần gì sưng sứa mặt mày với ta? Bây giờ trả lại hắn rồi đó, người vừa lòng chưa?!”

Bế Nguyệt vẫn tưởng Anh Tuấn cầm thứ nàng đưa đem tặng người khác, không ngờ lại do Lạc Nhạn đoạt lấy từ trên tay hắn, thì ra là hiểu lầm Anh Tuấn, lập tức lòng liền cao hứng, cười nói: “Một cái túi thơm mà thôi, có gì đâu mà tức thành vậy, ngày mai ta liền làm cái khác cho người.”

Lạc Nhạn thấy nàng cười đến cao hứng, lại nổi cáu: “Ai thèm thứ gì của người chứ, túi thơm này cũng cho người luôn, đi mà cùng với cái kia hợp thành một đôi!” Nói xong liền đem túi thơm mà Anh Tuấn đưa nàng

ném cho Bé Nguyệt, đầu quay sang một bên, không thèm nói nữa.

Bé Nguyệt nghe được nàng nói hợp thành một đôi, bị nói trúng tâm tư, mặt lập tức đỏ lên. Bọn Anh Tuấn Tiêu Sái cũng vào Vương phủ từ khi còn nhỏ, còn theo Vương gia đánh giặc, tự nhiên so với mấy gã sai vặt trong phủ phải tốt hơn nhiều lắm, mà Anh Tuấn vốn tốt bụng, hoà ái với người khác, thế nên nàng mới âm thầm ái mộ. Nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi, không thể trực tiếp nói với hắn, vì vậy mới làm túi thơm ngậm ám chỉ, đưa cho hắn, sao biết được hắn lại đưa cho Lạc Nhạn? Còn tưởng hắn thích Lạc Nhạn, giờ mới biết căn bản là hiểu lầm, Anh Tuấn lại còn phải mặt dày kì kèo đòi về từ tay Lạc Nhạn, chứng tỏ hắn cũng có lòng, tâm lại càng vui mừng, khuôn mặt đầy rạng rỡ, hoàn toàn bất đồng với Lạc Nhạn.

Mà hai người đang học cầm cũng lại một phen tâm tư khác.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy Dương Mạc Tuyên liền mặt đỏ tim đập, thẹn thùng không dám chào hỏi nàng, đành phải dùng tiếng đàn che dấu, trong lòng vui mừng, tiếng đàn tự nhiên cũng vui.

Mà Dương Mạc Tuyên cũng trĩu nặng tâm tư, Nhan nhi theo Hằng ca ca học cầm, thế nhưng lại không để ý tới nàng, mà Hằng ca ca cũng không như ở Dương Châu tìm mọi cách lấy lòng nàng, chỉ cứng ngắc hô một tiếng “Quận Vương phi”, tuy tiện nói vài câu có lệ rồi tiếp tục dạy Nhan nhi. Hai người nguyên bản đều là người thân cận với nàng, giờ ngược lại nàng lại giống như ngoại nhân, lòng như thế nào không buồn khổ cho được?

Hết chương 19

(1) thất huyền tiêu vĩ cầm:

20. Chương 20: Lo Lắng Đi Tìm

Ngày thứ hai học cầm, Lạc Nhạn giận Bé Nguyệt nên thế nào cũng không chịu đi theo Lăng Tử Nhan, mà Lăng Tử Nhan đợi một ngày cũng chưa thấy tẩu tẩu đến, trong lòng buồn bực, học xong liền đi tới phòng Dương Mạc Tuyên, trong phòng chỉ có một mình Bé Nguyệt đang lau bàn, liền hỏi: “Tẩu tẩu đâu?”

Bé Nguyệt thấy Lăng Tử Nhan tới, vội vàng để khăn lau sang một bên, trả lời: “Thiếu nữ nãi ra ngoài rồi thưa tiểu thư.”

Lăng Tử Nhan nhíu mày: “Ra ngoài? Như thế nào người lại không đi theo?”

Bé Nguyệt nói: “Thiếu nữ nãi muốn đi một mình.”

Lăng Tử Nhan lại hỏi: “Tẩu tẩu đi đâu?”

“Bé Nguyệt không biết.”

Lăng Tử Nhan thấy thần sắc Bé Nguyệt bình thường, không giống nói dối liền không gây khó dễ cho nàng nữa, nghĩ tẩu tẩu chỉ có một mình hẳn sẽ không ra phủ, phỏng chừng ở trong vườn, ngay cả Bé Nguyệt cũng không mang theo, hẳn là trong lòng có tâm sự, không muốn cho người ngoài biết. Lăng Tử Nhan vội để Trầm Ngự trở về, còn chính mình đi tìm nàng.

Không ngờ lật tung cả hoa viên cũng không tìm thấy Dương Mạc Tuyên, hỏi mấy gã gia đình cũng chưa thấy qua Quận Vương phi, lúc này Lăng Tử Nhan mới thấy lo lắng, không phải tẩu tẩu xuất phủ đấy chứ? Nàng là nữ tử, lại một thân một mình, cũng không biết võ công, nếu gặp được những kẻ háo sắc như Lí Vi Tu, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Càng nghĩ càng sợ, cũng bất chấp phải bầm báo phụ thân, chạy thẳng đến đại môn.

Hai gã thủ vệ thấy là Quận chúa, vội vàng tiến lên ngăn nàng lại.

Lăng Tử Nhan một lòng muốn ra ngoài tìm tẩu tẩu, nào có tâm tư lắng nghe dây dưa với bọn họ, liền quát: “Tránh ra!”

Một gã thủ vệ nói: “Lão gia đã nói, không có mệnh lệnh của người thì Quận chúa không thể xuất phủ!”

Lăng Tử Nhan vốn trong lòng cấp bách lại bị bọn họ ngăn cản, hận không thể trực tiếp đánh ngã bọn họ, bất quá rốt cuộc cũng nhịn xuống, nói: “Ta có chuyện trọng yếu phải ra ngoài, phụ thân thì ta sẽ giải thích sau, các người mà cản ta tiếp, cẩn thận ta đuổi hết các người!”

Hai gã thủ vệ nhìn nhau, mặt lộ vẻ khó xử, không biết nên nghe Vương gia hay nên nghe Quận chúa.

Lăng Tử Nhan thừa dịp bọn họ đang do dự liền trực tiếp lao ra đại môn, nhanh như chớp đã không thấy thân ảnh, hai gã gia đình sợ tới mức phải vội vàng chạy đi báo Lăng Viễn Kiếm.

Đi trên đường, Lăng Tử Nhan mới nhận ra không có phương hướng, thành Tô Châu nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không phải nhỏ, biết đi đâu tìm tẩu tẩu đây? Ngẫm lại lần trước ra ngoài đã mang tẩu tẩu đến Nghênh Phúc lâu, nàng không quen ai cả, rất có khả năng đi đến nơi đó.

Nghênh Phúc lâu Tiền lão bản nhìn thấy Lăng Tử Nhan tiến vào, trong lòng liền run một trận, bàn ghế trong Nghênh Phúc lâu toàn là đồ mới mua, cũng không thể lại bị đập phá, bất quá thấy nàng chỉ có một mình liền thả lỏng tâm tư, cười chào đón: “Quận chúa, người đã tới, thỉnh vào bên trong.”

Lăng Tử Nhan đưa mắt quét một lần lầu dưới, lại không hề thấy bóng dáng Dương Mạc Tuyền, lòng liền quỳnh lên, nắm lấy áo Tiền lão bản, lớn tiếng hỏi: “Tẩu tẩu ta có tới đây hay không?”

Mở cửa buôn bán, quan trọng nhất là phải hoà khí sinh tài*, Tiền lão bản thấy nàng muốn đi lên liền ngăn lại, lòng đã sớm hoảng, lắp bắp nói: “Không...chưa từng tới.”

(*giữ hoà khí mới kiếm được tiền tài)

Lăng Tử Nhan thấy hần nói lắp, nghĩ hần nói dối, liền giơ nắm đấm uy hiếp: “Rốt cuộc có tới hay không?”

Tiền lão bản gấp đến mồ hôi ròng ròng, vội giải thích: “Quận Vương phi xinh đẹp như vậy, nếu vào tiểu điểm, nhất định sẽ gây nên một trận xôn xao, tiểu lão nhân làm sao có thể không biết được? Thật sự là chưa từng tới mà!”

Lăng Tử Nhan buông hần ra, Nghênh Phúc lâu lớn như vậy, muốn trốn cũng không có chỗ để chốn, xoay người định rời khỏi lại đụng phải một người.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, cũng chẳng phải ai khác mà chính là người mới trước đây nàng tuyên bố dù có gả cho chó lợn cũng không gả cho hần, Lí Vi Tu.

“Ai dám đụng ta?” Lí Vi Tu đang tức giận, ngẩng đầu lên thấy là Lăng Tử Nhan, lập tức thay đổi, bày ra khuôn mặt tươi cười: “Thì ra là Quận chúa, chúng ta thật có duyên a!”

Lăng Tử Nhan ngay cả nửa câu cũng không buồn nói, mặt lạnh băng vòng qua bên cạnh mà đi. Lí Vi Tu bị mất mặt liền hỏi Tiền lão bản lí do Lăng Tử Nhan đến đây, Tiền lão bản thuật lại chi tiết, Lí Vi Tu vừa nghe xong, lập tức vội vàng đuổi theo, may mà thấy được Lăng Tử Nhan chưa đi quá xa, liền lớn tiếng nói: “Quận chúa, ta đã thấy Quận Vương phi!”

Lăng Tử Nhan nghe vậy quả nhiên dừng cước bộ, quay đầu đi đến trước mặt Lí Vi Tu, bán tín bán nghi nhìn hần: “Người nói thật?”

Lí Vi Tu nghiêm trang nói: “Buổi chiều ta ở đông thành uống trà đã thấy Quận Vương phi ra khỏi thành.”

Lăng Tử Nhan vẫn không tin: “Tẩu tẩu ta đang yên đang lành lại ra khỏi thành làm gì?”

Lí Vi Tu ra vẻ thâm trầm nói: “Cái này ta không biết được, bất quá ta thấy Quận Vương phi tựa hồ có tâm sự, trên mặt không có nửa điểm tươi cười.”

Lăng Tử Nhan nghe hần nói thế, lập tức tin ba phần, khẳng định tẩu tẩu có tâm sự nên mới xuất môn giải sầu, bất quá vẫn không tin được Lí Vi Tu, sao người này lại tốt bụng nói cho nàng biết tẩu tẩu đi đâu như vậy? Liền nói: “Sao ta có thể biết được người nói thật hay giả?”

Lí Vi Tu đáp: “Xin hỏi Quận chúa, có phải hôm nay Quận Vương phi mặc đạm hoàng (vàng nhạt) y sam, khoác bạch sắc phi phong (áo choàng)?”

Cả ngày Lăng Tử Nhan cũng chưa nhìn thấy tẩu tẩu, sao biết hôm nay nàng mặc cái gì, nghe được Lí Vi Tu ngay cả y phục cũng tả được, khẳng định là không giả, lập tức nói: “Đa tạ.”, rồi vội vàng hướng cửa thành

đi tới, để lại Lí Vi Tu. Đợi đến lúc không còn thấy bóng nàng nữa, hần mới bật cười vang: “Tiểu Quận chúa này tuy lớn lên xinh đẹp nhưng cũng chỉ là bình hoa, tuy tiện nói vài câu cũng có thể lừa được nàng.”

Bọn tùy tùng lập tức tiến lên vuốt mông ngựa (nịnh bợ): “Vẫn là thiếu gia thông minh nên mới gạt được nàng, chỉ là sao thiếu gia biết được y phục Quận Vương phi mặc là gì?”

“Bốp!” Lí Vi Tu gõ đầu hần một cái: “Đầu heo, ta nói rõ ràng là y phục nàng mặc ngày đó, không phải các người đều nhìn thấy sao?”

Lũ tùy tùng liền gật đầu vâng dạ, lại nịnh hót hần vài câu, thế này Lí Vi Tu mới tâm tình vui sướng mà tiến vào Nghênh Phúc lâu uống rượu.

Lúc Lăng Tử Nhan chạy tới cửa thành lại đã thấy cửa thành đóng, có một đội thủ binh đứng gác, đành phải nói với binh sĩ đầu lính: “Vị đại ca này, ta muốn ra khỏi thành, phiền người mở cửa.”

Binh sĩ kia nói: “Cửa thành đã đóng, nếu muốn ra khỏi thành thì ngày mai lại đến.”

Lăng Tử Nhan thấy nói tử tế hần không nghe, liền lập tức thái độ: “Ta là Tử Nhan Quận chúa, ta ra lệnh cho người mở cửa thành ngay lập tức!”

Binh sĩ thấy Lăng Tử Nhan chỉ là một tiểu cô nương, cũng không biết nàng nói thật hay giả, liền hỏi: “Có thể chứng minh không?”

Lăng Tử Nhan chán nản, nàng rõ ràng chính là Quận chúa, thế nhưng lại còn muốn nàng chứng minh, cả giận nói: “Mất người bị mù sao? Ngay cả bản Quận chúa cũng không biết!”

Binh sĩ này hôm nay thua bạc, vốn xui xẻo, giờ gặp phải Lăng Tử Nhan đến gây rối, vừa lúc thấy nàng nổi giận, liền quát: “Ồ đâu ra nha đầu điên khùng này, dám giả mạo Quận chúa! Người đâu, mau bắt lấy cho ta!”

Thủ binh lập tức cầm trường mâu trong tay vây lấy Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan lập tức động nộ: “Lớn mật, các người dám vô lễ với bản Quận chúa, có tin ta nói cho phụ thân biết, đem các người chém đầu hết hay không!?”

Nhóm binh lính quả nhiên do dự, ai cũng biết Tử Nhan Quận chúa điều ngoa tùy hứng, người trước mắt này quả thật đúng là có phần giống.

Đầu lính nhóm binh sĩ cũng có điều cố kỵ, nếu người này thực sự là Tử Nhan Quận chúa, chẳng may đắc tội nàng, cho dù không bị chặt đầu thì cũng bị giáng chức, nhưng lại không thể trực tiếp để nàng đi, nhân tiện nói: “Người nói người là Tử Nhan Quận chúa, vậy để chúng ta đi Lăng Vương phủ chứng thực đi!”

Giờ Lăng Tử Nhan đang muốn ra khỏi thành, hồi phủ sẽ bị phụ thân bắt lại, chỉ sợ ngay cả cửa cũng sẽ không thể đi ra, đương nhiên không thể trở về, đành nói: “Quên đi, ta đợi đến hừng đông rồi lại ra khỏi thành.”

Binh lính cũng không dám cản trở nàng, tùy ý để nàng đi.

Lăng Tử Nhan ở địa phương cách cửa thành không xa, tìm một tảng đá ngồi xuống, trong lòng lo lắng, tẩu tẩu một mình ra ngoài, cầu mong đừng gặp phải cái gì ngoài ý muốn mới tốt.

Coi như nàng xui xẻo, trời lại nổi lên cơn mưa nhỏ, phóng mắt nhìn bốn phía, ngay cả chỗ tránh mưa cũng đều không có, liền úp mặt xuống tránh mưa, lại vẫn như cũ ngồi trên tảng đá. Mưa nhỏ qua đi, tuyết từng bông rơi xuống, thời tiết vốn rét lạnh, y phục bị nước mưa làm cho ướt nhẹp lại càng khiến nàng lạnh thấu xương, chỉ có thể ôm lấy hai tay, lạnh run.

Lăng Tử Nhan chịu đựng cái lạnh, chờ đợi bình minh tới, may mắn có võ công làm trụ cột nên nàng mới không đông lạnh mà hôn mê, dù vậy thì ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, loáng thoáng nghe được tiếng người gọi, giương mắt lên nhìn, chỉ thấy có rất nhiều người cầm đèn lồng hướng phía này đi tới, đến gần thì thấy chữ “Lăng” ở phía trên đèn, lúc này mới phát ra thanh âm mỏng manh: “Ta ở đây.”

Lăng Anh Tuấn tai nghe thấy được âm thanh, nhìn kỹ bóng người ngồi trong góc, không phải là Quận chúa sao? Vội vàng đi bấm báo Lăng Viễn Kiếm.

Lăng Viễn Kiếm vốn thịnh nộ mà xuất môn, nhưng tìm cả nửa thành Tô Châu cũng không thấy bóng dáng nữ nhi, lòng đã sớm chỉ còn lo lắng, lại nhìn bộ dáng Lăng Tử Nhan dầm mưa khổ sở, nhẹ nhàng nói: “Nhan nhi, rốt cục cũng tìm được con, cùng cha về nhà đi.”

Lăng Tử Nhan lại giãy dụa đứng lên, cầu xin nói: “Cha, người để cho bọn họ mở cửa thành đi, Nhan nhi muốn đi tìm tẩu tẩu.”

“Nhan nhi!”

Dương Mạc Tuyên từ trong đám người đi ra, thanh âm nghẹn ngào: “Ta ở đây.”

Lăng Tử Nhan nhìn thấy nàng liền vừa mừng vừa sợ, giá lạnh trên người dường như cũng qua đi, lời kéo tay nàng hỏi: “Tẩu tẩu, không phải người ra khỏi thành sao? Như thế nào lại ở trong này?”

Dương Mạc Tuyên nhìn nàng, lại nói không nên lời, đưa tay nắm lấy tay nàng, như thể nắm một khối băng, cổ nén nước mắt không rơi xuống, nói: “Sao người ngốc vậy?”

Lăng Tử Nhan còn muốn hỏi nữa nhưng Lăng Viễn Kiếm đã chặn lời nàng. Nếu không trở về, chỉ sợ nàng lạnh quá thành bệnh mất, hỏi nàng có thể tự về hay không.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy Dương Mạc Tuyên đã muốn cao hứng đến nỗi một thân hỏa nhiệt, làm sao còn thấy lạnh nữa, nắm tay Dương Mạc Tuyên đi tuốt phía trước, nói nhỏ: “Tẩu tẩu, có thể nhìn thấy người thật tốt.”

Dương Mạc Tuyên vốn lệ vừa ngừng, nghe thấy thế lại bất giác chảy xuống.

Trở lại phủ, nói thế nào Lăng Tử Nhan cũng không chịu về phòng mình, nhất định phải đi theo Dương Mạc Tuyên.

Lăng Viễn Kiếm làm sao biết được tâm tư của nàng, phu nhân lại không ở nhà, cho nên cũng tùy ý nàng, chỉ dặn dò nàng vài câu cẩn thận kéo cảm lạnh.

Dương Mạc Tuyên mang nàng trở về phòng, vừa vào phòng, Bé Nguyệt liền quỳ gối trước mặt Lăng Tử Nhan: “Nô tỳ đáng chết, thỉnh tiểu thư trừng phạt!”

Lăng Tử Nhan ngạc nhiên nói: “Người làm sai chuyện gì?”

Dương Mạc Tuyên lại nói: “Bé Nguyệt, người đi đun nước ấm mang lại đây để Nhan nhi tắm rửa cho khỏi lạnh, ta sẽ giải thích.”

Bé Nguyệt đi rồi, Dương Mạc Tuyên cầm một kiện trường y (áo dài) khoác lên người nàng, ôn nhu nói: “Cả ngày hôm nay ta đều ở thư phòng, Bé Nguyệt biết tâm tình ta không tốt, không muốn để người đến quấy rầy nên mới không nói cho người, không nghĩ người lại thực sự xuất phủ đi tìm, lại còn muốn ra khỏi thành.”

Lăng Tử Nhan vỗ trán: “Đúng vậy a, như thế nào ta lại ngốc thế, không nghĩ ra người ở thư phòng, đều do bình thường ta ghét đọc sách nên mới không nghĩ tới, khiến tẩu tẩu phải lo lắng, thực xin lỗi.”

Dương Mạc Tuyên thấy nàng vì mình mà dầm mưa như thế mà vẫn còn tự nhận lỗi, lòng lại càng thêm áy náy khó chịu, chỉ giúp nàng sửa lại một chút tóc mai, không nói gì.

Lăng Tử Nhan cảm hận nói: “Mấy gã thủ vệ không thấy người ra phủ mà như thế nào lại cũng không nói cho ta biết một tiếng, nhưng đáng giận nhất là Lí Vi Tu, dám gạt ta, nói người ra khỏi thành. Lần sau mà thấy hắn, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!”

Lời nàng nói cũng thực oan uổng người ta mà, nếu trước khi xuất phủ nàng hỏi thêm mấy câu thì sẽ không phải khổ như thế, còn lời Lí Vi Tu nói có trăm ngàn chỗ hở, cũng chỉ có thể trách nàng quá lo lắng cho Dương Mạc Tuyên nên mới tin là thật.

Bên này Bé Nguyệt đã kêu người mang mộc dũng* đến, đổ nước ấm vào, sau đó nói: “Thiếu nãi nãi, nước ấm đã chuẩn bị tốt rồi.”

(*mộc dũng: bồn tắm hình tròn bằng gỗ thời xưa hay dùng)

Dương Mạc Tuyên nói: “Người lui xuống đi.”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới nhớ ra là đang ở trước mặt tẩu tẩu, nhưng lại phải cởi hết y phục để tắm, lập tức khuôn mặt đỏ bừng.

Hết chương 20

21. Chương 21: Mập Mờ. Một Đêm Mất Ngủ

Lăng Tử Nhan đứng trước mộc dũng, nhẩn nhó lúng túng không yên, mới đầu Dương Mạc Tuyền còn khó hiểu, hỏi nàng sao không cởi y phục ướn ra, thấy nàng đỏ mặt không động đậy mới chợt hiểu, mặt cũng đỏ lên, lập tức tránh sau bình phong, nói: “Nước sẽ lạnh mất, người mau tắm đi, tắm xong ta sẽ vào.”

Lăng Tử Nhan thấy nàng không ở bên cạnh, tim mới đập chậm lại, cởi bỏ y phục, ngâm mình trong nước, không biết có phải do nước nóng không mà nét đỏ ửng trên mặt không những không giảm lại còn tăng.

Mà Dương Mạc Tuyền đứng bên ngoài nghe được thanh âm y phục rơi xuống đất cùng tiếng quạt nước, trong lòng khô nóng, khuôn mặt cũng nóng lên, muốn chạy ra cửa lại sợ gió lạnh lọt vào phòng, làm người bên trong đông lạnh đến hồng mắt, thành ra chỉ có thể ẩn nhẫn ngồi đợi.

Hồi lâu tiếng nước mới dừng, Dương Mạc Tuyền lén thở phào một hơi, lại nghe Lăng Tử Nhan nói: “Tẩu tẩu, có thể lấy một bộ y sam cho ta không?”

Dương Mạc Tuyền cả kinh, lập tức thảm oán Bế Nguyệt làm việc thế nào mà ngay cả quần áo cũng chưa chuẩn bị, nhưng nàng lại quên mất đây là phòng nàng, làm gì có y phục của Lăng Tử Nhan? đành đứng dậy lấy từ trong ngăn tủ một bộ y sam của mình, đứng sau bình phong, do dự không biết có nên tiến vào hay không.

Nước dần dần lạnh, Lăng Tử Nhan không nghe thấy tiếng động gì, đành cất tiếng hỏi: “Tẩu tẩu, người có đó không?”

Thế này Dương Mạc Tuyền làm sao còn dám do dự nữa, vội đi vào, mà Lăng Tử Nhan cảm thấy nước lạnh, thật sự chịu không được liền đứng lên, vì thế thân hình không che đậy bất cứ thứ gì cứ như vậy hiện ra trước mặt Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền làm sao nghĩ đến sẽ gặp phải hình ảnh như vậy, sợ tới mức lập tức xoay người đi chỗ khác.

Lăng Tử Nhan cũng không dự đoán được nàng tiến vào, xấu hổ đến nỗi lại trón xuống nước, đáng thương ỷ khuất nói: “Tẩu tẩu, ta lạnh quá, mau đưa y phục cho ta!”

Dương Mạc Tuyền vội vắt y phục lên giá, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn một cái đã nhanh chân bước ra ngoài.

Lăng Tử Nhan thấy nàng còn thẹn thùng hơn mình, lập tức không khấn trương nữa, trong lòng còn thập phần cao hứng, từ dưới nước đi ra, lau khô thân mình, mặc vào quần áo của nàng, hương thơm nức mũi, dùng sức ngửi một chút liền chỉ thấy lâng lâng.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng đi ra liền gọi Bế Nguyệt kêu người đem mộc dũng đi, Bế Nguyệt tiến vào thấy hai người khuôn mặt bừng sáng, thần tình có phần xấu hổ, cũng không dám nói nhiều hay chậm trễ, chỉ hỏi: “Thiếu nữ này, nếu không có việc gì khác, Bế Nguyệt xin lui xuống trước.”

Dương Mạc Tuyền lại gọi nàng lại, sau đó nói với Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, khuya rồi, để Bế Nguyệt đưa người về phòng đi.”

Lăng Tử Nhan làm sao chấp nhận, lo lắng kinh sợ cả một ngày, thật vất vả mới nhìn thấy nàng, thực không nỡ rời đi, nói không chừng đêm nay trở về xong, ngày mai đến đây lại không gặp được, thế chẳng phải lại mất công chạy đi tìm sao? Trên người cái lạnh còn chưa tan hết, bất chợt hắt xì hai cái, lập tức trào lên giường chui vào chăn, chỉ hé ra khuôn mặt, nói: “Tẩu tẩu sợ Nhan nhi khiến người nhiễm phong hàn sao?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Đương nhiên không phải.”

Lăng Tử Nhan biết rõ còn cố hỏi: “Vậy vì sao lại không cho Nhan nhi ở lại?”

Dương Mạc Tuyên liền đỏ mặt, cái này bảo nàng phải trả lời thế nào đây? Bé Nguyệt vẫn còn bên cạnh, sợ là về quần bách của nàng lúc này đều bị nhìn ra, nhưng ngàn lần đừng hiểu lầm mới tốt.

Lăng Tử Nhan rõ ràng đầy một bụng ý nghĩ xấu xa, cổ tình trên mặt lại giả vờ vô tội: “Bên ngoài lạnh vậy, chẳng lẽ người muốn Nhan nhi ra ngoài chịu rét nữa sao?”

Dương Mạc Tuyên phân vân khó xử, không đành lòng để nàng cảm lạnh, nhưng cho nàng ở lại thì có vẻ không ổn lắm.

Vẫn là Bé Nguyệt đi ra hoà giải: “Thiếu nữ nãi, người để tiểu thư ở lại đi, nếu tiểu thư mà bệnh, nàng chịu khổ thì người cũng phải vất vả. Phu nhân không ở nhà, hạ nhân chúng ta cũng chỉ có thể bưng trà đổ nước, thiếu nữ nãi chiếu cố nàng là hợp tình hợp lý rồi, cần gì phải bắt nàng về phòng, ở lại đây thuận tiện chiếu cố không tốt hơn sao?”

Dương Mạc Tuyên vốn là người sợ bị người đàm tiếu, giờ nghe Bé Nguyệt nói thế mới nhận ra mình có tật giật mình, nàng là đại tẩu của Nhan nhi, chiếu cố nàng vốn là chuyện nên làm, huống chi Nhan nhi chính là bởi vì nàng mà chịu lạnh, về tình về lý hẳn phải giữ nàng lại để chiếu cố mới đúng, liền nói: “Được rồi, đêm nay Nhan nhi ở lại đi. Bé Nguyệt, ngày mai người đến báo với tiên sinh, nói Nhan nhi xin nghỉ hai ngày, khi nào hết bệnh sẽ lại đi học cầm.”

Bé Nguyệt đáp ứng rồi lui ra ngoài.

Lăng Tử Nhan cao hứng đến nỗi thiếu chút nữa cười ra tiếng, lại sợ bị nàng nhìn thấy nên cả người đều chui vào chăn, trong lòng lại nghĩ, vẫn là Bé Nguyệt thông minh hiểu ý người khác nhất, nếu nha đầu Lạc Nhạn kia có một nửa trí thông minh của nàng thì tốt rồi, về sau còn có thể giúp mình làm nhiều việc.

Dương Mạc Tuyên cởi ngoại sam, nằm xuống phía bên ngoài, thấy cả người Lăng Tử Nhan đều chôn trong chăn, nghĩ nàng lạnh liền nói: “Nhan nhi, đưa tay cho ta.”

Lăng Tử Nhan không biết nàng muốn làm gì, ngoan ngoãn đưa tay cho nàng.

Dương Mạc Tuyên nắm tay Lăng Tử Nhan, quả nhiên ngón tay lạnh lẽo, liền đặt trong lòng bàn tay mà ôm lấy, nói: “Người nha, làm việc luôn bốc đồng như thế, lần này may mắn chỉ là mắc mưa, nếu xảy ra chuyện gì, người bảo ta làm thế nào có thể an tâm được đây?”

Lăng Tử Nhan hướng người nàng dịch tới: “Chỉ là ta lo lắng cho tẩu tẩu, không tìm thấy người đương nhiên ta hoảng sợ, người lại không có võ công, nếu bị kẻ xấu khi dễ thì phải làm sao?”

Dương Mạc Tuyên nhìn nàng một hồi lâu mới nói: “Mỗi ngày ta đều ở Vương phủ, sao có thể bị người khi dễ được? Dù sau này gặp phải phiền toái, không phải còn có người...ca ca người bảo hộ ta sao?”

Lăng Tử Nhan đột nhiên nghe thấy nàng nhắc tới ca ca, trong lòng chấn động, từ khi xác định tình cảm trong lòng mình đến giờ liền chỉ một lòng thầm nghĩ học cầm thật giỏi, sau đó đuổi Trương Hằng đi, lại đã quên mất nàng là thê tử của ca ca, tuy không biết ca ca chạy đi đâu, nhưng một ngày nào đó cũng sẽ về, vậy nàng cũng sẽ trở về bên cạnh ca ca sao? Ngắc đầu nhìn Dương Mạc Tuyên, chỉ thấy nàng đang nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ triu mến, trái tim không khỏi đập “thình thịch”, rút tay lại ôm lấy eo nàng, vùi đầu vào cổ nàng, nhẹ giọng nói: “Tẩu tẩu, người trăm ngàn lần đừng bỏ rơi Nhan nhi.”

Dương Mạc Tuyên vô ý nhắc tới Lăng Tử Hạo, cũng lại một phen phiền muộn, nhìn Lăng Tử Nhan đột nhiên ôm mình, chiếc cổ trần cảm bị mấy sợi tóc của nàng cọ phải, đáy lòng liền nổi lên cảm giác khác thường, lập tức muốn tách ra, nhưng dù cách y sam cũng có thể cảm giác được thân thể nàng lạnh lẽo, lại cảm thấy không đành lòng, liền để nàng tùy ý ôm. Thân thể dần dần cứng ngắc, cổ nàng lên tinh thần nghe nàng nói chuyện, nghĩ nàng nói chuyện hôm nay, liền đáp: “Về sau ta đi đâu cũng sẽ nói cho người biết là được, người cũng đừng chạy nháo khắp nơi.”

Lăng Tử Nhan biết nàng hiểu lầm ý mình, kỳ thật nàng muốn nói là cả đời này cũng không được bỏ rơi nàng, nhưng giờ nói như thế tựa hồ còn hơi sớm, nàng còn chưa rõ được tâm ý tẩu tẩu, nếu đột nhiên đem tình cảm trong lòng nói cho nàng, chỉ sợ nhất thời nàng khó có thể chấp nhận, về sau cũng sẽ không để ý tới mình nữa, vậy thì thực phiền toái. Lại nói, ôm nàng thực thoải mái, vòng eo mảnh khảnh, ôm vừa một vòng tay, đầy cả cõi lòng, cần cổ bóng loáng nhai nhui nòn nà, hơn nữa còn tràn ngập mùi hương thơm ngát, tuyệt vời tới mức nói cũng lưỡi muốn nói.

Nhất thời hai người đều lâm vào trầm mặc, không khí ái muội tùy ý lan tràn.

Vẫn là Dương Mạc Tuyền cảm thấy không ổn trước, vòng tay đang ôm lấy mình chẳng những càng ngày càng chặt, đã thế còn ở cách quần áo không an phận mà vượt ve, còn đầu Lăng Tử Nhan đang dựa vào cổ nàng cũng càng ngày càng cúi xuống thấp, rốt cục nhịn không được phải mở miệng, nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, có thể buông ta ra không?”

Kỳ thật Lăng Tử Nhan cũng không tốt như bề ngoài, tâm khảm trương đến nỗi sắp nhảy khỏi cổ họng mắt, đáy lòng sinh ra một đoàn nhiệt hỏa vô danh, muốn làm cái gì đó nhưng lại không dám, chỉ có thể cố gắng đè nén, nghe được lời Dương Mạc Tuyền liền ngẩng đầu, lại chỉ thấy cằm của nàng, tách ra xa một chút mới có thể thấy khuôn mặt nàng. Chỉ thấy gương mặt nàng ửng hồng khác thường, lòng không khỏi động.

Dương Mạc Tuyền giải thích: “Người ôm ta như vậy ta không quen, không thể ngủ được, nếu người cảm thấy lạnh thì ta lại đi lấy thêm cái chăn nữa.”

Lăng Tử Nhan sát lại bên tai nàng, cười nói: “Ôm nhiều sẽ thành thói quen”, bắt quá vẫn buông nàng ra, quay lưng về phía nàng, nắm chặt bàn tay, hít sâu một hơi, bình ổn hơi thở khấn trương dồn dập này giờ, vừa rồi thiếu chút nữa đã đề đầu xuống rồi, trong lòng lại thầm hô đáng tiếc.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng đột nhiên xoay người sang chỗ khác, tưởng nàng giận dữ, lòng lại mềm nhũn, đành nói: “Người ôm cũng được thôi, có điều...có điều đừng ôm quá chặt.”

Lăng Tử Nhan cười thầm trong lòng, tẩu tẩu thực sự là người mềm lòng, thế này đương nhiên nàng không khách khí nữa, ôm ôn hương nhuyễn ngọc tất nhiên so với ôm chăn tốt hơn nhiều. Quay người lại ôm lấy nàng, bắt quá đã không còn ý nghĩ không an phận gì nữa, trong chốc lát liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nhưng thật ra Dương Mạc Tuyền lại thầm phân vân, không biết đây có phải là một quyết định sai lầm không, xoay qua xoay lại, trần trọc không yên, một đêm ngủ cũng chập chờn.

Lăng Tử Nhan tỉnh lại trước, phát hiện mình không ôm Dương Mạc Tuyền nữa, nhưng những ngón tay lại đan xen với bàn tay nàng cùng một chỗ, đột nhiên tâm sinh cảm giác thỏa mãn. Nếu đã nắm chặt, vậy về sau nàng sẽ không bao giờ buông tay nữa. Gác đầu lên cánh tay, không kiêng nể gì ngắm nhìn dung nhan mỹ nhân say ngủ, càng nhìn lòng càng yêu thích, liền nổi lên ý xấu, muốn thừa dịp nàng ngủ mà vụng trộm hôn nàng một cái. Sao biết vừa mới tới gần, còn chưa kịp tới gần mà Dương Mạc Tuyền đã tỉnh, bắt quá ánh mắt như phủ sương mờ, tựa hồ không nhận ra ý đồ gây rối của nàng. Thầm le lưỡi, trên mặt lại tràn đầy ý cười, chăm chú nhìn Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền tỉnh dậy, đầu tiên là đưa tay sờ trán của Lăng Tử Nhan, phát hiện trán nàng nóng bỏng liền vội vàng bắt nàng nằm xuống, chính mình đứng dậy tìm Bế Nguyệt đi thỉnh đại phu.

Bế Nguyệt đứng ngoài cửa đợi, Trầm Ngư cùng Lạc Nhạn lo lắng suốt một đêm, đã tới đây từ sáng sớm, nghe được Dương Mạc Tuyền phân phó đều lập tức đi ngay.

Tuy Lăng Tử Nhan bị phong hàn nhưng lại chẳng hề thấy khó chịu, trong lòng đã sớm hạ quyết tâm, thừa cơ ốm nghỉ thêm vài ngày.

Lăng Viễn Kiếm cũng phái người đến hỏi xem nàng thế nào, nghe nói bệnh không nhẹ, lập tức phái người đi Kim Lăng thông tri cho Từ Liễu Thanh biết.

Lăng Tử Nhan phát hiện ra chỉ cần cả đời này nàng bệnh thì Dương Mạc Tuyền nhất định sẽ che chở nàng mãi mãi, trong lòng thầm ước gì bị bệnh mới tốt.

Lạc Nhạn hầu hạ nàng uống thuốc, Lăng Tử Nhan cảm thấy nhàm chán, nhìn cây tiêu vĩ cầm trong góc liền nói với Dương Mạc Tuyền: “Tẩu tẩu, người đánh đàn cho ta nghe đi!”

Dương Mạc Tuyền căn bản đang đọc sách, nghe nàng nói thế liền đáp ứng, ngón tay bát huyền cầm, tiếng đàn lập tức vang lên, uyển chuyển du dương, dư âm còn vang vọng bên tai, thật là dễ nghe, so với cầm nghệ của Trương Hằng thì chỉ có hơn mà không có kém.

Lăng Tử Nhan lấy làm kỳ hỏi: “Tẩu tẩu, cầm nghệ của người tốt như vậy, vì sao còn muốn học cầm với lão sư?”

Dương Mạc Tuyên cười nói: “Còn không phải vì cha sợ người học cầm bỏ dở giữa chừng nên mới để ta học cùng người sao?”

Lăng Tử Nhan nghe xong cũng không chấp nhận, cứ nghĩ tẩu tẩu cùng Trương Hằng là người quen cũ, chỉ sợ muốn mượn việc học cầm để ôn chuyện đi? Lúc trước chỉ lo Trương Hằng không có ý tốt với tẩu tẩu, lại không biết hẳn ở trong cảm nhận của tẩu tẩu có địa vị thế nào, nếu chỉ chiếm một chỗ nhỏ nhoi, vậy thì khó có ảnh hưởng gì, liền nói: “Về sau ta không học với lão sư nữa, tẩu tẩu dạy ta đi, ta còn có thể học mau chút.”

Dương Mạc Tuyên cười: “Cầm nghệ của ta đều là do Hằng ca ca dạy, đương nhiên huynh ấy dạy sẽ tốt hơn ta rồi. Hơn nữa ta không biết kì nghệ, dĩ nhiên phải học cùng.”

Trong lòng Lăng Tử Nhan lại càng nảy sinh tư vị không nói rõ được, đã biết chuyện trước kia là như thế, nhưng cứ nghĩ đến việc Trương Hằng dạy nàng đàn, nhất định là sớm chiều tương đối, tâm tựa như bị mèo cào một nhát, vừa phẫn nộ vừa sợ hãi.

Dương Mạc Tuyên thấy nàng không nói lời nào, trên mặt còn mang theo vẻ căm giận, nghĩ nàng trong lòng còn ghi hận chuyện xưa, liền nói: “Tuy ngày ấy đòn dẫu người đã đánh Hằng ca ca, bất quá Hằng ca ca là người tốt, sẽ không mang thù, cho nên hẳn dạy người cầm nghệ cũng nhất định sẽ hết sức tận tâm.”

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đứng bên cạnh hầu hạ, lúc này nghe thấy mới biết được thì ra vị tiên sinh mới tới chẳng những quen biết Quận Vương phi mà còn bị Quận chúa đánh, thật sự là việc không ngờ tới, không biết lão gia phu nhân mà biết thì còn có thể giữ hẳn ở lại không.

Đang nói chuyện thì thấy Từ Liễu Thanh mang theo vài gã gia đình đến, vừa vào cửa liền hỏi: “Nhan nhi, bệnh của con đã đỡ hơn chưa?”

__Hết chương 21__

22. Chương 22: Ý Đồ Của Trương Hằng

Từ Liễu Thanh về nhà nương gia (mẹ đẻ) là vì lão mẫu thân bệnh nặng, mặc dù tình hình đã chuyển biến tốt lên nhưng nàng vẫn muốn lưu lại thêm vài ngày để hầu hạ, tiếc rằng nghe được có người trong phủ đến báo Lăng Tử Nhan bị bệnh, nhớ con sốt ruột nên mới vội vàng trở về.

Lạ một điều là gã gia đình được Lăng gia phái tới không nói rõ ràng Lăng Tử Nhan chỉ bị nhiễm phong hàn, mà lại nói dường như bệnh nặng, Từ gia phú giáp thiên hạ (rất giàu), Từ Vinh Phú biết tin tôn nữ bị bệnh liền lập tức cho người chuẩn bị lộc nhung, nhân sâm,...những dược liệu vô cùng trân quý lại coi như củ cải trắng mà nhét đầy hành trang để Từ Liễu Thanh mang về, nhớ tới còn một đứa cháu dẫu chưa gặp mặt, lại chuẩn bị một phần lễ vật là một viên Nam Hải dạ minh châu, một cây trầm do giang hồ đệ nhất xảo thủ (thợ khéo), danh xưng Liễu Tứ Nương làm ra; chưa hết, nghe nói Dương Mạc Tuyên còn có thể viết thơ múa bút, liền đem cả nghiên mực thời từ Đông Tấn mới tìm được đem tặng.

Từ Liễu Thanh sai người đem mấy thứ này nọ đặt xuống, nhìn xem bệnh tình của Lăng Tử Nhan trước đã, phát hiện cũng không có gì đáng lo liền yên lòng, lại đem đồ lão gia tử tặng đưa cho Dương Mạc Tuyên.

Lúc trước Dương Mạc Tuyên đã nhận cây tiêu vĩ cầm, làm sao còn dám lấy mấy thứ đồ quý trọng này nữa, liền tục chối từ.

Lăng Tử Nhan cười nói: “Ngoại công thực bất công, Nhan nhi lớn như vậy rồi cũng chưa từng thấy người tặng cho con mấy thứ này.”

Từ Liễu Thanh nói: “Chờ bao giờ con xuất giá, khẳng định ngoại công sẽ đưa cho con gấp đôi, vội cái gì.” Lại nói với Dương Mạc Tuyên: “Đây chỉ là một chút tâm ý của lão nhân gia, đều nhận lấy đi.”

Dương Mạc Tuyên biết từ chối không được, dù sao ngày sau cũng để ở Vương phủ, liền để cho Bé Nguyệt thu lấy.

Từ Liễu Thanh thấy y phục Lăng Tử Nhan mặc trên người là của Dương Mạc Tuyên, liền nhân tiện nói: “Con bệnh đã nhiều ngày rồi, lại khiến đại tẩu vất vả phải không? Có nghe lời không thế?”

Kỳ thật Lạc Nhạn đã sớm đem y phục của Lăng Tử Nhan đến, chính là nàng không chịu thay ra, cứ như thế này có thể tùy thời tùy chỗ đều cảm giác được khí tức của tẩu tẩu, nghe lời thì cực kỳ nghe lời, bất quá quả thật khiến tẩu tẩu vất vả, liền nói: “Nhan nhi khiến tẩu tẩu vất vả rồi.”

Dương Mạc Tuyền vốn định nói, người cũng chính là bởi vì ta nên mới sinh bệnh, nhưng thấy Từ Liễu Thanh ở bên cạnh, lời đến miệng lại nuốt xuống, chỉ nói: “Không có gì.”

Từ Liễu Thanh thăm gặt đầu, đối với Dương Mạc Tuyền lại thêm thêm một phần vừa lòng, sau đó nói với Lăng Tử Nhan: “Còn không thu dọn, trở về phòng đi?”

Lăng Tử Nhan đã đoán trước nương sẽ nói thế, nhưng trong lòng vẫn trăm ngàn lần không muốn, đã nhiều ngày nay mỗi đêm đều ôm tẩu tẩu mới ngủ được, nếu không thế, từ nay qua mỗi đêm phải gian nan đến mức nào đây? Nhưng lại tìm không được lý do để lưu lại, liền dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền hoàn toàn trái ngược với nàng, đã nhiều ngày không thể ngủ một giấc yên ổn, mẹ chồng nói như thế thực vừa lúc giải vây cho nàng, liền nói: “Bệnh phong hàn của Nhan nhi đã đỡ nhiều rồi, đại phu nói chỉ cần thêm hai thang thuốc nữa là có thể hoàn toàn bình phục, nương không cần lo lắng nữa.” Ngụ ý chính là nàng cũng không cần phải chiếu cố nữa. Ngay cả Dương Mạc Tuyền cũng không giữ nàng lại, Lăng Tử Nhan đành phải bĩu môi, để Lạc Nhạn thu dọn đồ đạc trở lại phòng mình, trong lòng lại nghĩ, tẩu tẩu thực không hiểu phong tình a, trước khi đi cũng không quên hỏi: “Tẩu tẩu, ngày mai học cầm, người sẽ đến chứ?”

Từ Liễu Thanh ngạc nhiên hỏi: “Học cầm gì cơ?” Nàng vừa hỏi phủ liền đi ngay đến chỗ này, còn chưa biết chuyện của Trương Hằng.

Lăng Tử Nhan nói: “Phụ thân thỉnh một vị tiên sinh đến dạy Nhan nhi đánh đàn chơi cờ.”

Từ Liễu Thanh lại càng kinh ngạc: “Người lại nghe lời như thế ư? Bệnh còn chưa khỏi hẳn đã đi học cầm?”

Lăng Tử Nhan lập tức ôm cánh tay Từ Liễu Thanh làm nũng: “Nương, nữ nhi trưởng thành rồi, đương nhiên phải tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đem cầm nghệ học thực giỏi.”

Tuy Từ Liễu Thanh không tin nàng đột nhiên đổi tính trở nên ham học như vậy, bất quá học cầm cũng không phải chuyện gì xấu, tự nhiên không bận tâm nhiều nữa, chỉ nói rồi rồi sẽ đi gặp vị tiên sinh này.

Dương Mạc Tuyền đáp ứng ngày mai cùng đi, nàng mới không đi một ngày mà Lăng Tử Nhan liền bệnh nặng như thế, nếu thật sự không đi thì sợ rằng nàng cũng không có tâm tư nào học cầm nữa.

Quả nhiên Lăng Tử Nhan lộ ra biểu tình như trúng được gánh nặng, cười nói: “Tẩu tẩu, ngày mai gặp lại.”

Mọi người tản đi hết, trong phòng lập tức trống không, Dương Mạc Tuyền nhìn quang cảnh lạnh lẽo có phần không thích ứng được, sách cũng không xem, thấy Bế Nguyệt ngồi trên nệm liền đi qua hỏi: “Người trên nệm gì thế?”

Bế Nguyệt nhất tâm nhị dụng (phân tâm làm hai việc một lúc), một bên trên nệm này nọ, một bên ngẫm nghĩ gì đó, không ngờ Dương Mạc Tuyền tự nhiên đi tới, bên tai đột nhiên có thanh âm liền hoảng sợ đến nỗi kim đâm vào ngón tay, vội vàng đứng lên: “Thiếu nữ này có gì phân phó?”

Dương Mạc Tuyền thấy ngón tay nàng chảy máu bèn lấy từ trong túi ra một cái khăn tay bằng gấm băng bó cho nàng, băng xong mới nói: “Nghĩ gì thế? Lại còn nghĩ đến xuất thần như vậy.”

Vốn là chuyện xấu hổ khó mở miệng, bất quá Bế Nguyệt nghĩ đến việc thiếu nữ này là người nhạy cảm, nếu có gì giấu diếm nàng thì chỉ sợ nàng lại nghĩ nhiều, liền đỏ mặt nói: “Trời ngày càng lạnh, ta đang nghĩ có nên làm cho Anh Tuấn một kiện áo choàng mới không.”

Dương Mạc Tuyền nhớ lại đoạn đối thoại giữa Lăng Tử Nhan cùng Lạc Nhạn đêm hôm mới vào phủ, nói Bế Nguyệt tặng túi thơm cho Anh Tuấn, xem ra bọn họ thực sự có tình ý, cười nói: “Anh Tuấn thật có phúc, có người nghĩ về hắn.”

Bế Nguyệt cũng không phủ nhận mình có phân tâm ý này, nói: “Sợ rằng đó chỉ là tình cảm đơn phương của một mình ta.”

Nếu chỉ bằng dáng vẻ, Bé Nguyệt đúng thật “bé nguyệt”, nhưng Anh Tuấn lại không “anh tuấn” như vậy, Bé Nguyệt thừa sức xứng với hắn. Nói về tâm trí, mặc dù Anh Tuấn trung hậu thật thà, nhưng tâm tư nhanh nhẹn cũng xa xa không bằng Bé Nguyệt, vậy mà Bé Nguyệt còn bần khoản như thế, xem ra tình hình cũng không đơn giản như nhìn bề ngoài. Dương Mạc Tuyền an ủi nói: “Có cái gọi là thực tâm chân thành, vàng đá cũng phải tan chảy. Chỉ cần tâm ý người kiên định thì cho dù giờ Anh Tuấn không biết nhưng sau này cũng sẽ có một ngày hắn minh bạch, hơn nữa hắn chưa lập gia thất, người còn chưa gả, căn bản không cần sợ hãi. Nếu người cần ta hỗ trợ, ta nhất định sẽ đi cầu nường gả người cho hắn.” Bé Nguyệt vội vàng nói: “Đa tạ thiếu nữ quan tâm, loại sự tình này vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, ta không muốn ép buộc.”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói vậy, nghĩ đến chính mình thân bất do kỷ, thở dài một hơi, tiện thể ngồi xuống, trong lòng còn có chút hâm mộ một Bé Nguyệt, cầm lấy túi thơm mới thêu được một nửa kia, chuyển hướng đề tài: “Cái này cũng là làm cho Anh Tuấn sao?”

Bé Nguyệt cười nói: “Đây là làm cho Lạc Nhan, trước đó vài ngày nàng đoạt mất túi thơm ta tặng Anh Tuấn, sau lại bị Anh Tuấn đòi về, trong lòng không thoải mái, ngay cả ta cũng không thèm để ý, ta liền thừa dịp này rảnh rỗi liền làm cho nàng một cái, để nàng nguôi giận.”

Dương Mạc Tuyền “a” một tiếng liền không hề nói nữa, nhắc tới Lạc Nhan khiến nàng nhớ tới Lăng Tử Nhan, nàng vào phủ mới được một tháng, lại nhận của Nhan nhi rất nhiều thứ, có phải cũng nên làm cái gì đó cho nàng hay không? Nàng là Quận chúa, gì cũng không thiếu, lại không thể giống như Bé Nguyệt thêu túi thơm tặng nàng, dù sao túi thơm khác với những thứ khác, có ý ám chỉ ái mộ mà đính ước, nhất thời lại cũng không nghĩ ra nên đưa cái gì, liền cứ tạm gác lại trong lòng đã.

Ngày thứ hai dậy thật sớm, Dương Mạc Tuyền liền dẫn theo Bé Nguyệt đi đến nội viện, Lăng Tử Nhan còn chưa đến, nhưng Trương Hằng lại đã đến rồi, đang điều chỉnh dây cầm, thấy nàng liền lập tức thở dài, cung kính hô một tiếng: “Quận Vương phi.”

Dương Mạc Tuyền thấy xung quanh không có người, liền nói: “Hằng ca ca, ở đây không có ngoại nhân, không cần đa lễ.”

Trương Hằng nghe nàng vẫn gọi mình là Hằng ca ca như ngày trước, lòng lập tức vạn phần cảm khái, giờ thấy nàng tóc mây được vấn bằng phượng trăm vàng óng, đã trở thành Quận Vương phi, ngày xưa nào thể so sánh bằng, phiên muộn càng sâu, nói: “Đáng tiếc ta lại không thể thẳng thừng gọi tục danh của Quận Vương phi nữa.”

Dương Mạc Tuyền biết hắn ám chỉ điều gì, nhớ tới cảm tình ngày xưa, nay chỉ có thể hoá thành cát bụi, chỉ hỏi: “Trước khi đến đây Hằng ca ca có từng gặp qua mẫu thân của ta không, thân thể lão nhân gia người vẫn tốt chứ?”

Trương Hằng nói: “Thân thể Dương phu nhân vẫn tốt lắm, người không biết ta đến Vương phủ, cho nên cũng không tiện thể nhắc lại gì.”

Dương Mạc Tuyền gật gù đầu, trầm mặc một chút mới lại mở miệng: “Lần này Hằng ca ca đến Vương phủ, chắc không phải chỉ đơn giản để dạy Nhan nhi cầm nghệ, phải không?”

Trương Hằng không nghĩ nàng lại trực tiếp hỏi hắn như thế, nhưng lại có nha hoàn ở bên cạnh, nhìn nhìn Bé Nguyệt, muốn nói lại thôi.

Dương Mạc Tuyền vốn định để Bé Nguyệt trước tiên lui xuống, bất quá lại nghĩ mình quang minh chính đại, nếu để Bé Nguyệt đi, ngược lại lại khiến cho người khác hiểu nhầm, hơn nữa Bé Nguyệt đối xử với nàng không hề e dè, mọi nơi đều lấy chân tâm đối đãi, nàng cũng không tất yếu phải giữ lòng dạ đề phòng nhỏ nhen, nhân tiện nói: “Hằng ca ca cứ nói đừng ngại.” Trương Hằng thấy nàng không cố kỵ, biết Bé Nguyệt hẳn là thiếp thân nha hoàn của nàng, là người có thể tin được, liền nói: “Từ sau khi nàng xuất giá, ta liền luôn ở nhà dưỡng thương, sau nửa tháng mới có thể miễn cưỡng xuống giường được.”

Dương Mạc Tuyền nói tiếp: “Ngày đó Nhan nhi cũng là giận quá nên mới vậy, hoàn toàn không để tâm nên mới ra tay quá nặng, nàng vốn cũng không phải muốn thế, còn thỉnh Hằng ca ca không trách cứ nàng.”

Trương Hằng vội vàng nói: “Nàng là Quận chúa, Trương Hằng không dám.”

Dương Mạc Tuyền nghe hắn nói như thế liền biết hắn tạm thời vẫn không bỏ được khẩu oán khí này, cũng không nói thêm nữa.

Trương Hằng nói tiếp: “Đợi sau khi thương thế chậm rãi bình phục ta liền miệt mài đọc sách, nàng cũng biết mấy năm nay ta đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian, cũng bỏ lỡ nhiều cơ hội vào kinh ứng thí mà.”

Dương Mạc Tuyền liền lộ ra vẻ xin lỗi: “Tất cả là bởi ta, tại Mạc Tuyền nên mới làm chậm trễ tiền đồ của ca ca.”

Trương Hằng khoát tay áo: “Những việc đó đều là ta cam lòng tình nguyện, không liên quan đến nàng. Nếu nàng còn chưa gả đến Vương phủ thì ta còn nguyện ý mỗi ngày đều ở bên cạnh.” Nói xong liền thấy không ổn, lại bổ sung: “Đây đều là những lời chân thành của Trương Hằng, cũng không phải cố ý tiết độ Quận Vương phi.”

Dương Mạc Tuyền không đáp lại những lời này, chỉ hỏi: “Huynh đọc sách đi thi, vì sao lại đến Vương phủ?”

Trương Hằng nhìn nàng, tựa hồ lấy hết dũng khí rồi mới dám nói: “Ta vốn muốn dùng việc đọc sách để quên đi nàng, sao biết được hề nhìn thấy sách vở lại nhớ đến những ngày chúng ta cùng nhau đọc sách? Còn lúc dần lại nhớ đến cảnh lúc cầm tiêu hợp tấu ngày ấy. Đừng nói đọc sách, không có nàng, căn bản cơm ta cũng nuốt không trôi, ngủ cũng không yên ổn. Nếu không được gặp nàng, ta chỉ sợ mình không sống nổi, cho nên mới tìm đến Vương phủ, muốn tìm một việc gì đó, cho dù không phải là cầm sư thì dù là một gã gia đình thủ vệ ta cũng đều nguyện ý lưu lại, không phải đối với nàng có tư tưởng không an phận gì, chỉ là mong mỗi ngày đều được thấy nàng, như thế cuộc đời này ta cũng không còn gì hối tiếc.”

Dương Mạc Tuyền biết hắn rất có khả năng vì mình mà đến, chính là không nghĩ hắn sẽ nói rõ ràng ngay khi vừa hỏi như thế, không hề e dè hay kiêng kỵ. Hắn đã biết rõ mình đã thành gia lập thất, vậy mà vẫn còn ngay trước mặt biểu lộ ái mộ như thế, tuy là những lời tâm huyết, nhưng nếu để người ngoài nghe được thì chắc chắn sẽ nói nàng là một nữ nhân đã gả cho người mà lại mỗi ngày bị nam tử khác mơ tưởng, sợ sẽ gán cho nàng cái tội dễ dãi không tuân thủ đạo làm thê tử. Hơn nữa hắn nói cả hai từng cùng nhau đọc sách, cùng nhau đánh đàn làm thơ, nàng từng thân cận với hắn như thế bao giờ? Cho nên trong lòng chẳng những không cảm động, ngược lại còn sinh ra một tia chán ghét, lòng áy náy lại với đi phân nửa, lạnh lùng nói: “Nếu Hằng ca ca là vì Mạc Tuyền mà đến, vậy vẫn nên trở về thì hơn. Dù Mạc Tuyền và Hằng ca ca cùng nhau lớn lên, nhưng chưa từng dám vượt qua lễ giáo nửa bước, ta đối với Hằng ca ca rất mực kính trọng, cũng thỉnh Hằng ca ca tôn trọng thân phận hiện nay của ta.”

Trương Hằng thấy nàng đột nhiên lạnh mặt với hắn, lòng liền quặn lên, vội đưa tay bắt lấy ống tay áo của nàng, nói: “Mạc Tuyền, giờ ta chỉ có một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy mà nàng cũng không thể đáp ứng sao?”

Dương Mạc Tuyền thấy hắn lại dám vô lễ mà động thủ, lòng đã muốn tức giận, đang định gạt ra thì lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu từ phía sau.

“Buông nàng ra!”

Dương Mạc Tuyền quay đầu lại, thấy Lăng Tử Nhan đang bước nhanh đến, trong tay còn cầm trường kiếm, vẻ mặt giận dữ, sợ rằng nếu Trương Hằng không buông tay thì nhất định sẽ lập tức mất mạng dưới lưỡi kiếm của nàng. Dương Mạc Tuyền vội vàng che trước mặt Trương Hằng, la lên: “Nhan nhi, không thể lỗ mãng!”

Hết chương 22

23. Chương 23: Biến Cố

Lăng Tử Nhan vốn đã mang theo Lạc Nhạn ra đến cửa, đi được nửa đường lại quay về phòng, từ trong rương gỗ lấy ra một thanh kiếm. Bằng Huyền kiếm vốn là do Lăng Viễn Kiếm thu được từ tay tướng địch khi đánh giặc ngày trước, ánh hồng gần như trong suốt, sắc bén vô cùng. Võ công Lăng Tử Nhan vốn kém xa so với Lăng Tử Hạo nên Lăng Viễn Kiếm mới đưa thanh kiếm này cho nàng phòng thân.

Lăng Tử Nhan vốn một lòng thâm nghĩ học giỏi cầm nghệ, một đường đi tới lại chợt nhớ tới lời Dương Mạc Tuyền nói đêm đó, nói nếu ngày sau gặp phải phiên toái thì ca ca sẽ bảo vệ nàng, lòng lập tức nổi lên tâm tư

tranh cường hạo thắng. Mà nàng thì ngay cả Lí Vi Tu cũng đánh không lại, nếu ngày sau gặp phải cao thủ chân chính, chỉ sợ bản thân cũng tự khó bảo toàn chứ đừng nói đến việc bảo vệ tẩu tẩu. Trước kia không biết học võ có tác dụng gì nên cũng chỉ học chút da lông bên ngoài, giờ nếu đã gánh trách nhiệm bảo hộ tẩu tẩu, vậy đương nhiên cần phải luyện võ thêm, vì thế mới mang theo kiếm tiến vào nội viện.

Nghĩ đến việc trong chốc lát nữa liền có thể nhìn thấy tẩu tẩu, Lăng Tử Nhan háo hức vui sướng, sao biết được vừa bước vào cửa viện liền nhìn thấy Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng đứng chung một chỗ, trò chuyện với nhau vui vẻ, đáng giận nhất là Trương Hằng còn cầm lấy tay áo của tẩu tẩu. Lập tức lửa giận ngập trời, càng làm cho nàng phần nộ không thể kiềm được là Dương Mạc Tuyền không ngờ lại chần ở trước mặt hần, Lăng Tử Nhan chỉ có thể đem kiếm giữ giữa không trung, cả giận nói: “Tẩu tẩu, người tránh ra, để ta giết tên khốn kiếp vô lễ này!”

Dương Mạc Tuyền thấy hai mắt nàng đỏ bừng, vẻ mặt đằng đằng sát khí, chỉ cần nàng di chuyển nửa thân, chắc chắn trường kiếm trong tay Nhan nhi sẽ đem Trương Hằng một kiếm xuyên tim, như thế nào dám tránh ra, dưới tình thế cấp bách còn giang hai tay, đem Trương Hằng hoàn toàn che ở phía sau, nói: “Nếu người muốn giết hần, trừ phi giết ta trước đi!”

Câu này chẳng những khiến cho Lăng tử Nhan thêm phần nộ mà trái tim cũng nhói đau. Thì ra ở trong lòng tẩu tẩu Trương Hằng lại quan trọng đến thế, vì hần mà ngay cả tánh mạng cũng không cần, muốn ném trường kiếm trong tay đi, nhưng lại không cam lòng, lạnh giọng nói: “Trương Hằng, người có còn là nam nhân không, không ngờ lại phải trốn sau lưng nữ nhân!”

Trương Hằng vốn có chút sợ hãi, thấy Dương Mạc Tuyền che phía trước mình, cảm thấy thực thoải ý muốn, lại nhớ tới vừa rồi nàng cự tuyệt mình, rất có khả năng là đang ở trước mặt nha hoàn nên mới nói thế, dù sao nơi này là Lăng phủ, nàng lại là Quận Vương phi, nhưng giờ không ngờ nàng lại không để ý tánh mạng mà che chở cho hần, chứng minh kỳ thật trong lòng nàng vẫn có hần. Nghĩ như vậy, dũng khí tự dưng sinh ra, Trương Hằng đi lên phía trước, khôi phục lại vẻ nho nhã thường ngày, mỉm cười nói: “Không biết vì sao Quận chúa muốn giết tại hạ?”

“Người...” Lăng Tử Nhan vốn định nói “người vô lễ với tẩu tẩu ta”, nhưng vừa rồi Dương Mạc Tuyền còn bảo vệ hần, nếu hần thực sự vô lễ, vậy như thế nào Dương Mạc Tuyền lại giúp hần? Rõ ràng chính mình ghen tị nên mới muốn lấy hần trút giận, thế này thành ra hữu lý lại ngược lại biến thành vô lý, rồi nhìn hần mộ bộ sợ hãi mà vẫn không dao động, trong khi bộ dáng mình lại giận đến mức thở hổn hển, chỉ sợ ở trong mắt tẩu tẩu mình hoàn toàn không so bằng hần, còn cần giảng đạo lý làm gì, trực tiếp một kiếm đâm tới, quát: “Bản Quận chúa giết người còn cần lý do sao?”

Trương Hằng không ngờ nàng đột nhiên động thủ, muốn tránh thì đã chậm, cũng may Lăng Tử Nhan võ nghệ không tinh, chỉ đâm trúng tay hần, nhưng Băng Huyền kiếm vốn chém sắt như chém bùn, huống chi là huyết nhục thì càng khỏi phải nói, lập tức đâm xuyên qua cánh tay, máu tươi phun ra, nhiễm đỏ y sam, lại không ngừng chảy xuống.

Biến cố bất ngờ làm cho mọi người trong nội viện đều kinh hoảng, Dương Mạc Tuyền đang ở gần Trương Hằng nhất, lập tức lấy tay che lấy miệng vết thương, cánh tay Trương Hằng đã bị đâm một lỗ thủng to đến mức có thể nhìn xuyên qua, không phải chỉ dùng tay là có thể che được, thành ra nàng cũng nhiễm một thân toàn là máu.

Tuy bình thường Lăng Tử Nhan luôn kêu đánh kêu giết, nhưng nào đã bao giờ từng chân chính giết ai đâu, giờ nhìn bộ dáng Trương Hằng cả người đầy máu đã sớm bị dọa đến choáng váng, trên tay còn cầm thanh kiếm vậy máu, đứng trơ đó không nhúc nhích.

Người còn tỉnh táo duy nhất là Bé Nguyệt, tuy đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một tràng huyết tinh như thế. Trước tiên kéo Lạc Nhạn đang đứng một bên trốn mất há hốc mồm, để nàng nhanh đi thỉnh đại phu, còn bản thân nàng thì chạy đi bẩm báo lão gia cùng phu nhân, tiểu thư đã thương người là chuyện lớn, sợ là không thể gạt được, chính là nguyên do có thể châm chước.

Bé Nguyệt là người ngoài duy nhất chứng kiến toàn bộ quá trình, cũng biết vì sao tiểu thư lại đã thương người, nếu để cho thiếu nữ nãi nãi giải thích, chỉ sợ nàng không nói rõ được quan hệ giữa nàng và Trương Hằng, nếu để cho tiểu thư giải thích, vậy càng không xong, khẳng định lý do gì nàng cũng sẽ không chịu nói, tính cách vốn không sợ trời không sợ đất ai cũng đều rõ.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn vừa mới đi ra cửa liền đụng phải Từ Liễu Thanh.

Hôm qua Từ Liễu Thanh nghe Lăng Tử Nhan nói học cầm, trở về liền hỏi thăm Lăng Viễn Kiếm về Trương Hằng, nghe lão gia khen người này là quân tử nên mới muốn đến xem xem, thuận tiện nhìn xem Nhan nhi học cầm thế nào, lại tự dưng thấy Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn hấp tấp đi ra, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lạc Nhạn gặp được phu nhân liền định nói cho nàng biết chuyện xảy ra, Bé Nguyệt lại thúc giục nàng đi gọi đại phu quan trọng hơn, lúc này nàng mới đi.

Từ Liễu Thanh nghe được muốn tìm đại phu, trong lòng cả kinh, lập tức nghĩ Lăng Tử Nhan lại bị thương, lo lắng hỏi: “Nhan nhi bị thương có nặng không?”

Bé Nguyệt vội vàng nói: “Xin phu nhân yên tâm, người bị thương không phải tiểu thư, cũng không phải thiếu nữ nãi nãi, mà là vị tiên sinh dạy cầm.”

Từ Liễu Thanh nghe nói không phải hai người bị thương mới yên lòng, lại hỏi: “Như thế nào mà giáo cầm tiên sinh lại vô duyên vô cớ bị thương?” Không đợi Bé Nguyệt trả lời đã tiến vào sân, nghĩ Trương Hằng chỉ bị thương nhẹ, sao biết được nhìn thấy mặt đất đầy máu tươi, Dương Mạc Tuyền đang giúp đỡ hắn, mà Lăng Tử Nhan đứng ngây ngốc bên cạnh. Nhìn đến trường kiếm trong tay nàng, Từ Liễu Thanh lập tức đoán ra chính nàng làm Trương Hằng bị thương, chỉ không biết Trương Hằng làm gì đắc tội nàng khiến cho bị thương nặng như vậy, mặt liền trầm xuống, hỏi: “Nhan nhi, đây là có chuyện gì?”

Lăng Tử Nhan sợ tới mức không biết làm gì, nghe được thanh âm của Từ Liễu Thanh, lập tức rút kiếm, ôm lấy cổ nàng, hô một tiếng: “Nương!”

Từ Liễu Thanh thấy nàng run rẩy, biết trong lòng nàng sợ hãi, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, sau đó nói với Bé Nguyệt: “Người đi qua xé một miếng từ áo choàng của hắn, mau chóng buộc vết thương lại, mặc dù không thể cầm máu nhưng cũng có thể làm chậm lại tốc độ chảy máu, cứ để như vậy thì chỉ sợ không đợi được đại phu đến mà mệnh đã không còn rồi.”

Bé Nguyệt gật đầu rồi liền đi qua, đã thấy Dương Mạc Tuyền từ trên vấy mình xé ra một dải, quấn vài vòng lên vết thương của Trương Hằng, lập tức bị máu thấm ra làm ướt đầm, may mà máu cũng chảy chậm hẳn.

Một ý niệm chợt loé lên trong đầu Từ Liễu Thanh, bất quá vẫn bất động thanh sắc để Bé Nguyệt cùng Tu Hoa dìu Trương Hằng về phòng.

Vừa đặt Trương Hằng nằm được xuống giường thì Lạc Nhạn cũng thỉnh đại phu về tới. Trương Hằng đã hôn mê, đại phu trước tiên giúp hắn cầm máu, thoa ngoài da kim sang được (thuốc cầm máu), lại kê một đơn thuốc để cho người đi bốc.

Từ Liễu Thanh hỏi: “Thương thế hắn thế nào?”

Đại phu nói: “Tánh mạng đã không còn đáng ngại nữa, khả năng là điều dưỡng một thời gian sẽ tốt trở lại, hơn nữa ta thấy trên người hắn còn có thương tích cũ, tựa hồ chưa khỏi hẳn, thể chất suy yếu, chỉ sợ sẽ để lại bệnh căn, không thể hoàn toàn chữa khỏi.”

Từ Liễu Thanh nói: “Làm phiền đại phu rồi. Tu Hoa, ngươi cùng đại phu đi bốc thuốc đi.” Lại nói với đám người Dương Mạc Tuyền: “Bốn người các ngươi đi theo ta.” Lưu lại một gã gia đình chiếu cố Trương Hằng xong liền đi đến đại sảnh đường.

Lăng Viễn Kiếm vừa hồi phủ liền nghe được chuyện này, lập tức nổi cơn thịnh nộ ngồi ở nội đường chờ các nàng.

Từ Liễu Thanh ngồi xuống cạnh Lăng Viễn Kiếm, bốn người kia quỳ xuống trước mặt.

Lăng Viễn Kiếm sắc mặt xanh mét, trầm giọng nói: “Ai có thể nói cho ta biết đây là có chuyện gì xảy ra?”

Vừa rồi ở trong viện Lăng Tử Nhan thất thố mà đã thương người, kinh sợ không nhẹ, bất quá nghe đại phu nói tính mệnh Trương Hằng không đáng ngại, tảng đá trong lòng liền buông xuống, giờ nghe phụ thân hỏi ai là người gây ra, một người làm thì một người chịu, làm sao có thể để liên lụy đến tấu tấu, liền lớn tiếng nói: “Cha, là nữ nhi...”

Lại bị Từ Liễu Thanh chặn lại: “Nhan nhi, người im miệng cho ta.” Lãng Tử Nhan đả thương người đã là sự thật không thể chối cãi, nàng là muốn biết được nguyên nhân thực sự, nhìn bộ dáng nữ nhi muốn một mình gánh chịu, phỏng chừng cũng sẽ không nói ra lý do gì. Ngược lại nhìn ba người kia, Lạc Nhạn vẻ mặt còn mờ mịt, Dương Mạc Tuyền diện vô biểu tình, chỉ có thần sắc Bé Nguyệt còn coi như bình thường, trong lòng biết Bé Nguyệt luôn xử sự bình tĩnh, liền hỏi: “Bé Nguyệt, người nói đi.”

Bé Nguyệt đoán được phu nhân sẽ hỏi mình, đã sớm chuẩn bị sẵn lý do giải thích, nói: “Sáng sớm hôm nay thiếu nữ dẫn theo Bé Nguyệt đi học cầm, lúc đến hơi sớm liền hướng tiên sinh hỏi tình hình thân mẫu ở nhà, nguyên lai tiên sinh dạy cầm là hàng xóm với mẫu thân của thiếu nữ ở Dương Châu, thiếu nữ nghe nói thân thể lão phu nhân mắc bệnh nhẹ, mặt liền lộ ra vẻ buồn thương, vừa lúc đó tiểu thư đến nhìn thấy liền nghĩ tiên sinh nói lời gì đừng chạm đến thiếu nữ, chưa nói hai lời liền lập tức động thủ, chỉ là không nghĩ tiên sinh nhìn qua tao nhả lại cũng không biết vô công, cho nên mới bị tiểu thư lỡ tay đâm một kiếm.”

Lời này của Bé Nguyệt đã nói ra quan hệ giữa Dương Mạc Tuyền và Trương Hằng, cho dù nàng không nói thì khẳng định Từ Liễu Thanh cũng sẽ phát người tìm ra, thế này cũng lại vừa giải thích được lý do Lãng Tử Nhan đả thương người. Tất cả mọi người đều biết Lãng Tử Nhan tuy hứng bốc đồng, làm việc bất chấp hậu quả, lần trước trên đường bởi vì Lí Vi Tu nói vài câu vô lễ liền lập tức gây ra ẩu đả, nay hiểu lầm Trương Hằng đắc tội Dương Mạc Tuyền, nổi giận đả thương người thì thật đúng với tính cách của nàng.

Như thế một phen nửa thật nửa giả giải thích hợp tình hợp lý, quan trọng nhất là giấu được quan hệ giữa ba người đó. Mặc dù Lãng Tử Nhan đả thương người là việc nghiêm trọng, nhưng tính mạng Trương Hằng đã không còn gì đáng ngại nữa, nhiều lắm chỉ bị chấp hành gia pháp mà thôi, nhưng nếu để Lãng Viễn Kiếm biết Trương Hằng có ý đồ không tốt với Dương Mạc Tuyền, chỉ sợ hắn sẽ cho rằng hai người “dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”, nếu lại còn biết ý nghĩ trong lòng Lãng Tử Nhan, vậy lại càng không phải chuyện nhỏ.

Quả nhiên Lãng Viễn Kiếm nghe nàng nói vậy liền lập tức tin, chính là Từ Liễu Thanh vẫn còn nghi ngờ, vừa rồi nàng thấy Dương Mạc Tuyền có vẻ thân thiết với Trương Hằng, quan hệ tựa hồ cũng không phải đơn giản chỉ là hàng xóm. Mà Lãng Tử Nhan dù có lỗ mãng đi chăng nữa nhưng cũng không đến mức chỉ nghe nói mấy câu liền khiến cho một người toàn thân nhiễm huyết. Từ Liễu Thanh nhíu mày hỏi: “Nhan nhi, lời Bé Nguyệt nói là thật?”

Lãng Tử Nhan vốn không tìm được lý do nên chuẩn bị trực tiếp nhận hết tội về mình, giờ nghe Bé Nguyệt giúp nàng giải thích như vậy, cũng không có sai, không phủ nhận mà chỉ “vâng” một tiếng.

Từ Liễu Thanh lại hỏi: “Người cùng tiên sinh có thâm cừ đại hận gì mà lại muốn đẩy hắn vào chỗ chết?”

Lãng Tử Nhan chỉ nói được một chữ “ta” liền cứng họng, lý do trong lòng không thể nói được, lại không muốn nói dối nàng, liền đơn giản là cái gì cũng không nói.

Nhưng lại nghe Dương Mạc Tuyền nói: “Có một việc này Mạc Tuyền vẫn gạt cha cùng nương.”

Từ Liễu Thanh lập tức đem ánh mắt chuyển tới trên người nàng, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên sự tình không đơn giản vậy.

Lãng Viễn Kiếm nghe thấy nàng có việc muốn nói, nhân tiện đáp: “Mạc Tuyền, cứ nói đi.”

Lãng Tử Nhan cùng Bé Nguyệt đều thầm khản trương. Lãng Tử Nhan sợ nàng nói trong lòng còn có Trương Hằng, Bé Nguyệt lại lo lắng nàng sợ tiểu thư bị trách phạt liền đem mọi tội danh đều gánh lấy.

Từ Liễu Thanh thấy thần sắc Lãng Tử Nhan cùng Bé Nguyệt đại biến, càng thêm xác định có ẩn tình, hỏi: “Có phải có liên quan đến Trương Hằng không?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Quả thật là có liên quan đến Trương Hằng.”

Lãng Tử Nhan càng nóng nảy, lập tức ngăn cản: “Tẩu tẩu, không thể nói!”

Dương Mạc Tuyền nhìn nàng một chút rồi mới mở miệng: “Ngày đó lúc ở Dương Châu đón dâu, Nhan nhi từng đánh trọng thương Trương Hằng.”

Lãng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh cũng không biết còn có việc này, vừa rồi Từ Liễu Thanh nghe đại phu nói Trương Hằng còn có thương tích cũ chưa khỏi, thì ra là bị Nhan nhi đánh, nguyên lai bọn họ có thù cũ,

liền hỏi: “Ngày đại hỉ, vì sao đang yên lành Nhan nhi lại đánh người?”

Dương Mạc Tuyền nghiêm mặt nói: “Chỉ vì Trương Hằng can thiệp, lại nói sai một câu.”

Lăng Viễn Kiếm lại càng tức giận, nữ nhi càng ngày càng vô pháp vô thiên mà, đơn giản chỉ là một câu nói liền đã thương người ta, trừng mắt nhìn Lăng Tử Nhan một cái rồi mới hỏi: “Nói cái gì?”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu nhìn Lăng Viễn Kiếm: “Trương Hằng nói: ‘Lăng Vương cái gì, bất quá cũng chỉ ra vẻ đạo mạo, cường đoạt dân nữ, một kẻ nguy quân tử mà thôi!’”

“Rầm!” một tiếng, Lăng Viễn Kiếm vỗ bàn đứng lên, cả giận nói: “Trương Hằng lớn mật, dám nói xấu bổn vương!”

Từ Liễu Thanh vội vàng giữ chặt lấy hắn: “Lão gia bớt giận, nghe Mạc Tuyền nói hết trước đã.” Lại nói với Dương Mạc Tuyền: “Sao tự dưng Trương Hằng lại nói ra nhữn lời vô lễ thất kính như thế?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Đây không phải là suy nghĩ của một mình Trương Hằng, mà tất cả hàng xóm láng giềng của Mạc Tuyền đều nghĩ như vậy.”

Lăng Viễn Kiếm vừa giận vừa sợ, hắn cả đời tu thân dưỡng tính, không ngờ tới danh tiếng lại kém như thế, liền hỏi: “Vì sao?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Mạc Tuyền từ thuở nhỏ đã mất cha, cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, thật vất vả mới trưởng thành, có thể kề cận bên gối mẫu thân, nhưng lại một cổ kiêu hoa liền gả đến Vương phủ, tuy trong lòng Mạc Tuyền biết rõ đây là nguyện vọng của phụ thân trước lúc lâm chung, nhưng người bên ngoài thấy một nhà cô nhi quả mẫu liền tưởng Lăng gia ỷ vào quyền thế mà cường đoạt.”

Lăng Viễn Kiếm nghe nàng nói như thế, cơn giận liền tiêu tan. Năm đó Dương Vệ Quân vì chấn tên cho hắn mà chết, cứ nghĩ để nhi tử mình cưới nữ nhi hắn, để Dương Mạc Tuyền cả đời này áo cơm không lo, đó chính là báo đáp ân cứu mạng của hắn, cũng chưa từng bận tâm đến suy nghĩ của Dương Mạc Tuyền. Hắn cùng Từ Liễu Thanh là lưỡng tình tương duyệt nên mới kết liền cành (cả hai đều có tình cảm nên mới thành đôi), đã nhiều năm như vậy mà phu thê vẫn ân ái. Mà Dương Mạc Tuyền là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, đều có tâm ý riêng của nàng, lại thân bất do kỷ phải gả đến Vương phủ, chẳng những Lăng Tử Hạo không tự mình rước qua cửa, thậm chí ngay đêm tân hôn đã chạy trốn vô tung vô ảnh. Kể từ đó, tuy hắn giữ lời hứa, nhưng hành động cùng với việc cường đoạt dân nữ nào có khác nhau đâu? Nhưng nay hết thấy đã thành kết cục đã định, có hối hận cũng không kịp, liền hoà nhã nói: “Mạc Tuyền, uỷ khuất con rồi.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng nói: “Cha, thỉnh dừng hiểu lầm ý tứ của Mạc Tuyền, Mạc Tuyền gả nhập Vương phủ chính là đã thành toàn nguyện vọng của phụ thân. Mà sau khi vào nhà, cha cùng nương càng đối đãi với Mạc Tuyền như thân sinh nữ nhi, trong lòng Mạc Tuyền chỉ có cảm kích, cũng không hề có nửa phần uỷ khuất. Nay sở dĩ nói như vậy là muốn giải thích với cha cùng nương, Nhan nhi đã thương người là vì Trương Hằng nói lỗ mãng về cha, chính là nàng thiếu niên khí thịnh, xuất thủ không biết nặng nhẹ nên mới gây ra sự việc như thế. Hôm nay lời nói không đúng, lại ra tay có phần nặng, tuy Nhan nhi có sai nhưng cũng là bảo vệ danh dự của phụ thân, ra mặt vì Mạc Tuyền, về tình có thể châm chước được, còn thỉnh phụ thân không cần phạt nàng quá nặng.”

Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh nhìn nhau cười, không nghĩ Dương Mạc Tuyền vốn đã bị vạn phần uỷ khuất mà lại còn có tình có nghĩa như thế, thật sự là khó có được, nói như vậy tuy Nhan nhi có sai, nhưng cũng là nàng hiểu tâm.

Lăng Viễn Kiếm nói: “Các ngươi trước hết đứng lên cả đi.”

Lạc Nạn vội vàng giúp đỡ Lăng Tử Nhan, Bế Nguyệt đỡ Dương Mạc Tuyền, đều đứng lên.

Lăng Viễn Kiếm nói với Lăng Tử Nhan: “Hôm nay không trách phạt ngươi vội, đợi đến khi tiên sinh tính lại thì để hắn định đoạt.” Lăng Viễn Kiếm nghe Dương Mạc Tuyền giải thích, chẳng những không trách tội Trương Hằng mà ngược lại càng kính trọng hắn là người ăn ngay nói thẳng.

Bốn người vừa ra đại sảnh, Lăng Tử Nhan vội vàng tiến lên vài bước, ôm lấy cánh tay Dương Mạc Tuyền, cười nói: “Đa tạ tẩu tẩu thay Nhan nhi hướng cha cầu tình.”

Dương Mạc Tuyền lại lạnh lùng gạt tay nàng ra, không nói một lời, mang theo Bé Nguyệt trở về phòng, để lại Lăng Tử Nhan nhìn bóng dáng nàng mà hoa mắt choáng váng. Vừa rồi tẩu tẩu còn vì nàng mà giải thích, như thế nào giờ lại không thèm để ý tới nàng?

Hết chương 23

24. Chương 24: Bùng Nổ

Đã sớm không còn thấy thân ảnh Dương Mạc Tuyền ở trong hoa viên, Lăng Tử Nhan vẫn đứng đó, cảm thấy khó hiểu, rõ ràng tẩu tẩu che chở cho nàng, vậy vì sao còn tức giận?

Lạc Nhạn ở bên cạnh khuyên nhủ: “Tiểu thư, bên ngoài rét lạnh, chúng ta cũng trở về đi?”

Lăng Tử Nhan ngoái lại nhìn Lạc Nhạn, hỏi: “Vì sao tẩu tẩu không để ý tới ta?”

Lạc Nhạn sững sốt một chút, thấy vẻ mặt Lăng Tử Nhan đầy nghi hoặc, do dự một lát mới nói: “Tiểu thư, có câu này Lạc Nhạn không biết có nên nói không.”

Lăng Tử Nhan trợn trắng mắt liếc nàng một cái, từ khi nào mà Lạc Nhạn nói chuyện cũng ấp a ập úng như thế? “Người cứ nói đi.”

Lạc Nhạn nghe thấy nàng đáp ứng mới nói: “Lạc Nhạn đã theo tiểu thư từ nhỏ, cùng tiểu thư lớn lên, tính cách tiểu thư Lạc Nhạn cũng biết rõ ràng. Tuy ngày thường người luôn hung dữ, nhưng Lạc Nhạn biết tiểu thư tâm địa thiện lương, cũng không ý mình là nữ nhi của Vương gia mà cao cao tại thượng khi dễ kẻ yếu, cho nên Lạc Nhạn mới dám không lớn không nhỏ với người, chỉ là đôi khi tiểu thư quá xúc động bốc đồng. Chớ nói trước kia, chỉ nói việc hôm nay chẳng hạn, nếu kiếm chệch đi một chút là một mạng người đã không còn rồi, việc này hẳn không phải là điều tiểu thư hy vọng. Sở dĩ thiếu nữ nãi nãi tức giận tiểu thư, sợ là cũng oán trách tiểu thư làm việc quá lỗ mãng.”

“Ngay cả người cũng nghĩ là ta sai?” Lăng Tử Nhan trầm ngâm.

Lạc Nhạn vội vàng nói: “Lạc Nhạn không dám, cái chính là thiếu nữ nãi nãi mới vào cửa không đến một tháng, nhưng mọi việc lại không được chu toàn, tiểu thư gây ra một đồng hồ lớn nhỏ, còn bị thương nữa, Lạc Nhạn cũng thấy đau lòng.”

Lăng Tử Nhan nhíu mày: “Nói như vậy thì cũng là vì tẩu tẩu đau lòng ta nên mới giận ta phải không?” Vốn muốn Dương Mạc Tuyền lúc nào cũng được vui vẻ, nhưng không ngờ mình lại làm nhiều chuyện khiến nàng không vừa ý như vậy, khó trách tẩu tẩu tức giận.

Lạc Nhạn nói: “Lão gia cùng phu nhân làm sao không như thế, lão gia thường xuyên đánh người, sợ là so với ai khác đều khổ hơn, phu nhân lại càng không nói đến. Lạc Nhạn chỉ là một hạ nhân, sẽ không nói đạo lý gì lớn, cũng không dám nói tiểu thư không đúng, chính là lo lắng nếu tiểu thư vẫn cứ tiếp tục như thế thì chỉ sợ về sau sẽ thực sự gây ra đại họa.”

Lăng Tử Nhan có chút sợ ngộ gật gật đầu, nàng làm việc luôn bất chấp hậu quả, nếu phạm sai lầm cũng chỉ nghĩ mình sẽ bị trách phạt, nhưng thì ra lại khiến nhiều người lo lắng như vậy. Ôm chằm lấy vai Lạc Nhạn, nói: “Sao những lời này ngươi không nói sớm hơn, cũng có thể khiến ta bớt gây họa một chút.”

Lạc Nhạn thấy nàng lại tươi cười mới thở phào một hơi. Lăng Tử Nhan là chủ tử, nàng là nha hoàn, lời này đâu đến phiên nàng nói. Bất quá Lăng Tử Nhan tựa hồ thật sự lắng nghe, trong lòng cũng thấy cao hứng, sau đó không khỏi tò mò hỏi: “Hôm nay vì sao tiểu thư lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ nhìn thấy giáo cầm tiên sinh nói mấy câu với thiếu nữ nãi nãi nên mới ghen?” Nói xong biểu tình một bộ bưng bình đại ngộ, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, người thực sự thích tiên sinh?”

Lăng Tử Nhan lập tức gõ nàng một cái: “Vừa khen người một câu, người lại ngốc ngay được. Chừng nào người mới có thể thông minh như Bé Nguyệt, chỉ biết toàn cái linh tinh gì thôi.” Nói xong liền bỏ lại nàng, đi tới phòng Dương Mạc Tuyền.

Lạc Nhạn đi theo phía sau, vừa đi vừa nói thầm: “Trên đời này chỉ có Bé Nguyệt thông minh nhất, người người đều thích nàng, hừ, có gì hiếm có chứ!”

Trong phòng, Dương Mạc Tuyền vẫn còn hờn dỗi, Bé Nguyệt đứng một bên cũng không dám nhiều lời, vừa mới ở trước mặt lão gia phu nhân nói một phen cũng không thương lượng với nàng trước, không biết nàng nghĩ thế nào, đây vẫn là lần đầu tiên thấy nàng tức giận đến như vậy, xem ra lần này tiểu thư thực sự hơi quá rồi.

Bé Nguyệt chợt nghe thấy một tiếng “tẩu tẩu” liền ngẩng đầu lên, thấy Lăng Tử Nhan mang theo Lạc Nhạn tiến vào, vội vàng thối lui đứng sang một bên.

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền vẻ mặt giận dữ ngồi một chỗ, lập tức đi qua, lôi kéo tay nàng, nói: “Tẩu tẩu, đừng giận mà, Nhan nhi biết sai rồi.”

Dương Mạc Tuyền nghiêng người, vẫn như cũ không nói một lời.

Lăng Tử Nhan lại nói: “Nhan nhi cũng không phải thực tâm muốn đả thương Trương Hằng, chính là...chính là...Nhan nhi đáp ứng người, chờ khi hãn tỉnh lại, ta sẽ đi nhận lỗi là được chứ gì.”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói nhẹ nhàng như thế, lại càng thêm giận, quay đầu nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu thực sự làm tổn thương đến tính mạng của hãn, có phải cũng một câu giải thích là được đúng không?”

Lăng Tử Nhan thấy rốt cục nàng cũng mở miệng, dù lạnh như băng hàn, nhưng tóm lại thì cũng đã để ý đến mình, liền nắm lấy tay nàng, ngồi xổm bên cạnh nàng, lấy lòng nói: “Không phải đại phu đã nói chỉ cần hãn điều dưỡng thêm một thời gian thì sẽ ổn sao? Trong Vương phủ còn nhiều nhân sâm mà, mỗi ngày cho hãn một cây, khẳng định hãn có thể khoẻ lại nhanh hơn.”

Rõ ràng chính nàng làm Trương Hằng bị thương, vậy mà lời này nói ra lại như thể thi ân cứu mạng hãn vậy. Dương Mạc Tuyền lập tức hừ lạnh nói: “Cho nên, bởi vì ngươi là Quận chúa, nơi này là Vương phủ là có thể coi mạng người như cỏ rác như thế?”

Mặc dù Lăng Tử Nhan vô tình lỡ tay làm Trương Hằng bị thương, nhưng trong lòng không hề áy náy, ai bảo hãn dám động thủ động cước với Dương Mạc Tuyền. Chính là không muốn thấy Dương Mạc Tuyền không vui nên mới lại đây ôn tồn giải thích, sao biết được nàng lại mọi cách bảo vệ Trương Hằng, lại còn châm chọc mình ý thế hiếp người, trong lòng cũng tức giận, đứng lên, cười lạnh nói: “Tẩu tẩu tức giận như vậy, chẳng phải bởi vì ngươi ta làm bị thương chính là Trương Hằng sao? Nếu là người ngoài, sợ là tẩu tẩu cũng không rồi hơi mất công đi quản?”

Nét mặt Dương Mạc Tuyền lại lạnh hơn vài phần, không nghĩ nàng sẽ nói ra những lời này, không ngờ hoài nghi mình cùng Trương Hằng có quan hệ không trong sạch. Trước kia còn có thể tha thứ cho nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, mà nay sự tình liên quan đến danh tiết của mình mà nàng lại cũng khinh suất nói ra lời như thế, làm sao không khiến trái tim mình lạnh giá? Âm thanh lạnh lùng cất lên: “Mời Quận chúa trở về đi!”

Lăng Tử Nhan thấy nàng không phản bác, coi như cam chịu, lại còn gọi mình là “Quận chúa”, như thế tức là hoàn toàn đứng về phía Trương Hằng, cùng mình chặt đứt quan hệ. Nghĩ tới mình một lòng với nàng, nhưng trong lòng nàng lại chứa người ngoài, lập tức tâm sinh uỷ khuất, nước mắt bắt đầu rơm rớm nơi khóe mắt, xoay người bước đi. Bước đi tới cửa lại nhìn không được quay đầu lại nhìn, thấy Dương Mạc Tuyền vẫn vẻ mặt hàn sương, sợ là từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ để ý đến mình nữa, trong lòng vừa buồn vừa khổ, lập tức ra một quyết định. Mặc kệ trong lòng nàng có người khác, giận dỗi mình cũng được, đều phải đem tình cảm của mình nói cho nàng biết, nếu bị nàng cự tuyệt, vậy mình cũng có thể hoàn toàn hết hy vọng.

Thấy Lạc Nhạn cùng Bé Nguyệt còn đứng bên cạnh, không tiện nói chuyện, Lăng Tử Nhan liền nắm tay Dương Mạc Tuyền kéo ra ngoài, Dương Mạc Tuyền muốn giựt lại lại giãy mãi không thoát được, cả giận nói: “Ngươi dẫn ta đi đâu?”

Lăng Tử Nhan không đáp, lôi kéo nàng chạy đến hậu hoa viên, thấy không có người mới chịu buông nàng ra.

Dương Mạc Tuyền biết nàng muốn nói ra suy nghĩ nên mới mang mình ra đây, trào phúng nói: “Ta với ngươi có cái gì không thể nói trước mặt người khác?”

Lăng Tử Nhan hít sâu một hơi mới nói: “Tuy rằng ngươi là tẩu tẩu ta, nhưng cũng là do ta rước dâu, cùng ta bái đường.”

Dương Mạc Tuyền chặt đứt lời nàng: “Đây vốn là việc hoang đường đáng xấu hổ, không cần ngươi mỗi ngày đều ở bên nhắc nhở ta.”

Lăng Tử Nhan vội la lên: “Ta không phải có ý này, ta muốn nói là, kỳ thật trong lòng ta cũng không coi ngươi là tẩu tẩu mà đối đãi.”

Dương Mạc Tuyền không trả lời, chờ câu tiếp của nàng.

Lăng Tử Nhan nói: “Ta trời sinh tính tình bốc đồng, làm việc lỗ mãng, trước kia ta gây họa luôn bị phụ thân đánh, từ sau khi ngươi đến đây, khắp nơi bảo vệ ta, giúp ta hướng cha cầu tình. Hôm nay nếu không phải có ngươi, khẳng định phụ thân sẽ dùng gia pháp đánh ta thành giống Trương Hằng mất, cho nên ta biết ở trong lòng ngươi vẫn rất thương ta.”

Dương Mạc Tuyền bị nàng nói trúng tâm tư, lại phản bác: “Ta là đại tẩu của ngươi, che chở ngươi một chút cũng là chuyện đương nhiên.”

Lăng Tử Nhan nói: “Ca ca còn chưa từng bảo vệ ta như vậy.”

Dương Mạc Tuyền lạnh nhạt nói: “Cho nên ngươi liền ý vào việc ta thương ngươi nên hết lần này tới lần khác chọc giận ta?”

Lăng Tử Nhan vội vàng nắm lấy tay nàng, nói: “Không phải ta cố ý muốn chọc giận ngươi, chính là ta tức giận, ta giận ngươi đối tốt với người khác hơn với ta.”

Dương Mạc Tuyền ngạc nhiên nói: “Ta đối xử với người khác tốt hơn đối với ngươi khi nào?”

“Còn không phải là cái tên Trương Hằng kia?” Lăng Tử Nhan nghĩ đến Trương Hằng lại thấy bức mình, buông tay nàng ra, nói: “Ta biết hai người là thanh mai trúc mã, tuy rằng gả đến nhà chúng ta nhưng trong lòng vẫn còn có hân.”

Vừa rồi trong phòng Lăng Tử Nhan nói còn chưa rõ, giờ lại nói thẳng ra rằng nàng nhớ thương nam nhân khác, lửa giận mới bình ổn trong lòng Dương Mạc Tuyền lại bị đốt cháy lên, quát: “Nhan nhi, ngươi có biết ngươi nói cái gì không? Ta là đại tẩu ngươi, là mẹ từ của ca ca ngươi, như thế nào có thể liên quan với nam tử khác? Ngươi nói như vậy cũng chính là nói ta là một nữ tử bất trinh!”

Lăng Tử Nhan hoảng sợ, nàng là ghen tị trong lòng Dương Mạc Tuyền có nam nhân khác, lại không nghĩ đây là gán cho nàng tội danh lớn như vậy, vội vàng nói: “Điều này ta không biết.”

Dương Mạc Tuyền lạnh nhạt nói: “Ngươi một lời ‘vô tâm’ liền đánh Hằng ca ca trọng thương nằm trên giường, ngươi một câu ‘không biết’ liền hãm ta vào tội bất trinh bất nghĩa. Ngươi là Quận chúa, từ nhỏ đến lớn đều sống an nhàn sung sướng, ngươi có thể tùy ý quát lớn đánh chửi người khác, người khác lại không thể trách tội ngươi nửa phần. Đều nói trưởng tẩu như mẫu thân, tuy ta là đại tẩu của ngươi nhưng cũng không dám xen vào chuyện của ngươi nữa, mặc kệ ngươi nói gì làm gì ta cũng sẽ không nhúng tay vào nữa. Ta thích thanh tĩnh, về sau nếu không có việc gì quan trọng thì đừng đến chỗ ta.” Nói xong liền quay người rời đi.

Về sau không được gặp nàng nữa, như vậy sao được? Lăng Tử Nhan trong lòng khẩn trương, đưa tay giữ chặt nàng, tưởng nói cho nàng tình cảm trong lòng, lại thấy vẻ mặt nàng đầy tức giận, trừng mắt nhìn mình. “Ta thích nàng”, lời này như thế nào cũng không nói ra nổi, tim nhói đau, trực tiếp tiến lên, hôn lên đôi môi nàng.

Bên này Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn thấy Lăng Tử Nhan dùng dùng nổi giận kéo Dương Mạc Tuyền ra ngoài, đều chạy theo sau, kết quả là hai người kia chạy quá nhanh nên mất dấu. Một đường tìm đến, thật vất vả mới nhìn thấy hai người sau hòn giả sơn, còn chưa kịp gọi thì đã nhìn thấy Lăng Tử Nhan hôn Dương Mạc Tuyền, hai người lập tức ngậy người.

Bế Nguyệt có phản ứng trước, nhanh chóng đem Lạc Nhạn kéo sang một bên, phát hiện nàng mở to hai mắt nhìn, miệng há hốc, biểu tình không thể tin được. Bế Nguyệt đưa tay vỗ vỗ má nàng, nhỏ giọng nói: “Tĩnh.”

Lạc Nhạn thế này mới cứng họng lấp bắp: “Nàng...nàng...tiểu thư...thiếu nữ...các nàng...”

Kỳ thật Bé Nguyệt cũng bị dọa không nhẹ, tuy nàng có thể đoán được hình như giữa hai người có tình cảm, lại không nghĩ đã phát triển nhanh đến vậy, việc này nếu để cho lão gia cùng phu nhân biết, chắc chắn không phải chuyện tốt, liền vội vàng nói với Lạc Nhạn: “Vừa rồi nhìn thấy cái gì cũng đều phải coi như không thấy, trăm ngàn lần không thể nói cho bất luận kẻ nào.”

Lạc Nhạn thấy sắc mặt nàng trấn định, liền nói: “Thì ra người đã sớm biết.”

Bé Nguyệt đáp: “Ta cái gì cũng không biết, tốt nhất người cũng thể đi, coi như chúng ta chưa từng tới đây.”

“Trách không được mấy ngày nay tiểu thư luôn kỳ kỳ quái quái, nguyên lai thật sự có ý trung nhân, người này không phải giáo cầm tiên sinh, không ngờ lại là thiếu nữ nãi nãi. Vậy việc nàng muốn giết tiên sinh, phải chăng là do ghen tị?” Lạc Nhạn chắc lưỡi nói: “Biến thành giết người nghiêm trọng như vậy, tiểu thư này không phải bình dấm chua bình thường nữa, mà chính là cả một hang dấm chua đổ ào ạt thì đúng hơn.”

Bé Nguyệt thấy nàng không sợ hãi khi tiểu thư cùng thiếu nữ nãi nãi chung một chỗ, ngược lại lại quan tâm đến chuyện ghen tuông của tiểu thư, hoàn toàn trật trọng điểm, liền kéo nàng đi: “Người còn nói nữa, chẳng lẽ muốn cho các nàng thấy chúng ta sao?”

Lạc Nhạn đi vài bước, quay đầu nhìn thoáng qua, ánh tịch dương lúc chiều tà, bên cạnh hòn giả sơn, hai nữ tử khuyên quốc khuyên thành môi cùng môi quần quýt, hình ảnh kia há có thể dùng một chữ “mĩ” mà tả hết được, không khỏi cảm thán: “Đáng tiếc cho nam tử trên thế gian này!”

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn cũng không dám đi quá xa, đứng canh trước cửa, phòng ngừa người khác đi vào.

Lạc Nhạn vốn định hỏi nhiều một chút về chuyện của Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền, vừa quay đầu liền thấy gương mặt nghiêng nghiêng của Bé Nguyệt, đột nhiên nhận ra, nguyên lai Bé Nguyệt cũng xinh đẹp như thế, trước kia mình lại không hề phát giác.

Hết chương 24

25. Chương 25: Tâm Tư Hỗn Loạn

Hoàn toàn khác hẳn với lần trước thật cẩn thận lúc ở trên thềm đá, Lăng Tử Nhan gần như thô lỗ đem Dương Mạc Tuyền áp sát vào hòn giả sơn, giữ chặt hai tay nàng, bá đạo hôn lên đôi môi nàng, không phải đòi lấy ôn nhu, mà là phát tiết bất mãn trong lòng.

Dương Mạc Tuyền bị Lăng Tử Nhan chế trụ đến không thể nhúc nhích, vốn trong lòng đã buồn bực, giờ lại càng sầu thêm, đẩy không được nàng ra, chỉ có thể cắn chặt răng cự tuyệt.

Lăng Tử Nhan làm sao có thể chấp nhận để nàng cự tuyệt dù chỉ một chút, cắn nhẹ đôi môi nàng, quả nhiên Dương Mạc Tuyền bị đau kinh hô lên, nàng liền thừa cơ xâm nhập. Cùng nhau dây dưa một chỗ, vốn thịnh nộ muốn trừng phạt Dương Mạc Tuyền, sao biết được càng hôn càng ôn nhu, cuối cùng chỉ còn lại ý niệm muốn nâng niu che chở, lực đạo trên tay cũng tự nhiên mà nới lỏng.

Dương Mạc Tuyền hơi dùng lực liền có thể đẩy được Lăng Tử Nhan ra, không quên cắn một cái lên môi nàng, miệng lập tức có mùi máu tươi, lại nhìn đôi môi Lăng Tử Nhan vương huyết, thần sắc mê say, thể nhưng lại có vẻ yếu đuối dễ thương. Trong lòng biết rõ mình cần hơi mạnh, lại cố đè nén sự quan tâm, lạnh lùng nói: “Nhan nhi, người quá cần rồi!”

Rõ ràng chính bản thân Lăng Tử Nhan bị cắn, vậy mà thấy môi Dương Mạc Tuyền dính máu lại tưởng bị mình cắn phải, không hề cảm thấy đau đớn gì, vội vàng quan tâm hỏi: “Tẩu tẩu, người không sao chứ?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Người đã biết ta là tẩu tẩu, tại sao còn làm vậy?”

Lăng Tử Nhan tưởng nàng trách cứ mình vì đã cắn nàng bị thương, liền nói: “Ta không cố ý.”

Dương Mạc Tuyền chán nản. Lăng Tử Nhan ba lần bốn lượt khinh bạc nàng, thế nhưng lại nói không cố ý, mà đáng ghét hơn là mình bị nàng hôn, đáy lòng lại nảy sinh một tia rung động. Điều này khiến Dương Mạc Tuyền tức giận, cũng giận dữ với chính bản thân mình, liền nói thẳng: “Ta là tẩu tẩu người, lại cũng

là nữ tử, sao có thể làm như vậy được, việc này hoàn toàn không hợp lễ giáo, không cho phép có lần sau, nếu không...nếu không ta sẽ nói cho cha biết, để cha xử phạt ngươi!”

Lăng Tử Nhan nghe nàng nói vậy, chẳng những không tức giận, mà ngược lại còn nở nụ cười. Lý do Dương Mạc Tuyền cự tuyệt mình không phải vì trong lòng nàng có người khác, mà vì cái gọi là “lễ giáo”, nhân tiện nói: “Cái gì gọi là lễ giáo? Nếu thành thân mới tính là hợp lễ giáo, vậy người cùng nàng bái đường là ta, nàng ngay cả đại ca của ta cũng chưa từng gặp, làm sao có thể coi như tẩu tẩu ta? Nói ta cùng nàng đều là nữ tử, vậy có làm sao? Đâu có ai quy định chỉ có nam nữ mới có thể yêu nhau? Lòng ta chính là thích nàng, ta mặc kệ người khác nói như thế nào!” Vốn là những lời không nên nói, thế nhưng giờ lại dễ dàng nói ra, nhất thời cả cội lòng tràn ngập vui sướng.

Dương Mạc Tuyền nghe những lời này, lập tức vừa thẹn lại vừa sợ. Xấu hổ là vì không nghĩ Lăng Tử Nhan lại đột nhiên nói thích mình, kinh hãi là vì nếu những lời này bị truyền ra ngoài, chỉ sợ cũng bị nước miếng của thế nhân dìm chết. Nhất thời Dương Mạc Tuyền cũng không biết phải giải thích với nàng cái gì, chỉ có thể nói: “Dù ngươi nói thế nào đi nữa thì cũng không thể, ngươi mau mau bỏ cái ý niệm trong đầu đó đi!” Nói xong liền không thèm để ý nàng, một mình ra khỏi hoa viên, nhìn thấy Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đứng ở cửa, lòng cực kỳ quẫn bách, mặt đỏ bừng đi vội qua, Bé Nguyệt vội vàng đuổi theo, còn Lạc Nhạn trở lại vườn tìm Lăng Tử Nhan.

Lạc Nhạn bắt gặp biểu tình đầy phức tạp trên khuôn mặt Lăng Tử Nhan, lòng tuy tò mò nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ đứng bên cạnh nàng.

Dương Mạc Tuyền đã sớm rời đi, Lăng Tử Nhan lại vẫn còn đang lăm bầm lâu bầu: “Cái gì mà không thể chứ? Trừ khi trong lòng nàng không có ta nên mới không thể, người khác có nói gì cũng đâu có liên quan đến ta đâu? Không, cho dù nàng không thích ta, ta cũng muốn khiến nàng thích ta, dù sao nàng là Lăng Tử Nhan ta cưới về, tại sao ta không thể cướp về?”

Lạc Nhạn rốt cuộc nhịn không được, nói: “Tiểu thư, thiếu nữ đã sớm đi xa rồi.”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới nhìn đến Lạc Nhạn đứng bên cạnh, tức giận nói: “Ngươi đều thấy được?”

Lạc Nhạn vội xua tay: “Cái gì Lạc Nhạn cũng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy gì cả!”

Lăng Tử Nhan nói: “Ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì? Nhìn thì nói là nhìn, như thế cũng tốt, đang lo không có người giúp ta, giờ có người rồi. Bất quá việc này chỉ có người biết ta biết, không cho nói với những người khác!”

Từ nhỏ Lạc Nhạn đã đi theo Lăng Tử Nhan, tuy nói là chủ tớ nhưng kỳ thật lại càng giống tỷ muội hơn, cho nên tính tình không khác nhau lắm. Mới đầu Lạc Nhạn nhìn thấy hai người các nàng ở cùng một chỗ, quả thật thực kinh ngạc, bất quá Quận Vương phi là mỹ nhân tựa như thần tiên vậy, so với những tên nam tử không sạch sẽ bình thường thì không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nếu về sau Quận chúa phải gả cho cái tên hư hỏng Lí Vi Tu, hoặc kẻ yếu đuối như Trương Hằng, vậy còn không bằng cùng Quận Vương phi thì tốt hơn, huống chi nhìn qua các nàng lại xứng đôi như vậy. Nghĩ thế, Lạc Nhạn liền vội vàng gật đầu đáp ứng, bất quá còn nói: “Việc này Bé Nguyệt cũng biết.”

Lăng Tử Nhan trợn trắng mắt liếc nàng một cái: “Bé Nguyệt nào có gốc như ngươi, không cần nhìn cũng biết được.” Sau đó lại không khỏi lo lắng nói: “Không biết nàng có chịu giúp ta không, nếu đứng ở bên phía tẩu tẩu, ở giữa cản trở ta, vậy thì lại càng khó khăn!”

Lạc Nhạn lập tức xung phong nhận việc: “Tiểu thư, Bé Nguyệt cứ giao cho Lạc Nhạn đi, khẳng định sẽ khiến nàng đứng ở bên phía chúng ta!”

Lăng Tử Nhan nói “Như thế thì quá tốt!”

Hai người ở hoa viên bàn mưu tính kế một hồi rồi mới trở về phòng.

Tuy Dương Mạc Tuyền ngồi rất trấn tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm hỗn loạn đến mức không biết làm sao. Lúc trước thấy Lăng Tử Nhan thích thân thiết với mình, cũng từng nghĩ nàng có tâm ý, bất quá đây cũng chỉ là ý niệm chợt loé trong đầu mà thôi, lễ giáo trói buộc khiến nàng không dám nghĩ sâu xa hơn nữa.

Nhưng giờ Lăng Tử Nhan lại chính miệng nói thích nàng, ở trong lòng nàng, có thể coi là một tảng đá rơi xuống nước làm dậy lên ngàn con sóng. Chuyện này căn bản là không hợp lẽ giáo, tuyệt đối không thể, nhưng đồng thời tình cảm trong đáy lòng vốn từ trước tới giờ vẫn bị đè nén, nay cũng theo đó mà trào dâng. Đôi môi mới rồi còn quần quýt vẫn còn lưu lại hương thơm cùng thoang thoảng mùi máu tươi, cũng mâu thuẫn như chính cõi lòng nàng giờ này.

Bế Nguyệt thấy sắc mặt nàng âm tình bất định, biết tâm tư nàng khẳng định trăm chuyển ngàn hồi, lại sợ nàng nghĩ mãi không thông một số chuyện, liền đánh bạo nói: “Thiếu nữ này, nếu có gì khó xử thì có thể nói cho Bế Nguyệt.”

Dương Mạc Tuyền cũng mong có người có thể giúp nàng giải đáp, nhưng mà bảo nàng làm thế nào có thể mở miệng bây giờ? Nhìn Bế Nguyệt, thần sắc lại do dự.

Bế Nguyệt biết nàng có điều băn khoăn, liền nói tiếp: “Kỳ thật Bế Nguyệt cũng biết, ta chỉ là một nha hoàn, lời nói không có trọng lượng, căn bản không giúp được thiếu nữ này, cái chính là không muốn thiếu nữ này trong lòng buồn khổ, dù sao thì nói ra cũng tốt hơn so với giấu trong lòng, cẩn thận khiến bản thân thương tổn.”

Dương Mạc Tuyền vội nói: “Không phải ta sợ người không giúp được ta, chính là quả thật rất khó có thể mở miệng, Vừa rồi hẳn người cũng thấy được phải không?”

Bế Nguyệt gật đầu: “Ta cùng Lạc Nhạn không cẩn thận nên bắt gặp, thực sự không phải cố tình nhìn lén, còn thỉnh thiếu nữ này tha thứ.”

Dương Mạc Tuyền nghĩ đến chuyện vừa rồi, mặt không tự chủ được lại đỏ lên, nói: “Nếu người đã chứng kiến, hẳn là cũng biết suy nghĩ trong lòng ta, người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Kỳ thật việc này có gì khó đâu, chỉ cần về sau tránh xa tiểu thư, vậy là mọi chuyện có thể xong hết rồi. Bế Nguyệt thấy nét ngưng ngùn trên gương mặt nàng, liền biết điều khiến nàng mâu thuẫn, thậm chí thở dài một hơi, nói: “Tuy tiểu thư lỗ mãng, nhưng cũng là một người ngay thẳng, đối đãi với người ngoài cũng rất thực lòng, hơn nữa với dung mạo khuynh thế cùng thân phận Quận chúa cao quý của nàng, sợ là nam tử mơ ước đến nàng không phải ít.”

Dương Mạc Tuyền nghe thấy nàng đột nhiên khen ngợi Lăng Tử Nhan, không biết có ý gì, bất quá đúng thật là nói trúng ưu điểm của Lăng Tử Nhan, liền phụ họa theo: “Tuy rằng thời gian ta ở cùng Nhan nhi rất ngắn ngủi, nhưng lời người nói lại không sai chút nào, nàng quả thật là một người hiếm có.”

Bế Nguyệt lại nói: “Đáng tiếc ta không phải nam tử, lại không có thân gia bối cảnh, bằng không khẳng định cũng sẽ mê luyến nàng.”

Dương Mạc Tuyền cười: “Sao người lại có ý nghĩ này? Vậy Anh Tuấn phải làm sao bây giờ?” Nói xong lại đột nhiên ý thực được, lời của nàng chẳng phải chính là suy nghĩ trong lòng mình sao? Nguyên lai nàng đang thay mình phân tích, liền không nói gì nữa, nghe Bế Nguyệt nói.

“Nếu ta là nam tử, chỉ sợ tiết độ nàng, nhưng nếu đều là nữ tử, lại sợ thế tục sẽ không tha, huống chi còn thân bất do kỷ.” Bế Nguyệt nói xong, thở dài một hơi.

Dương Mạc Tuyền cũng hít sâu một hơi, từ từ nói: “Còn không phải chính là đạo lý này sao!?”

Bế Nguyệt thấy mỗi câu của mình đều được nàng tán thành, liền biết mình đã đoán đúng, vấn đề là, người tháo dây phải chính là người thắt nút. Tuy nàng có thể nói ra suy nghĩ trong lòng Dương Mạc Tuyền, nhưng không thể giúp nàng đưa ra quyết định, vậy nên liền im lặng không nói nữa.

Mà Dương Mạc Tuyền bất quá cũng chỉ cần một người có thể lý giải ý nghĩ trong lòng nàng, Bế Nguyệt có thể nói ra nỗi hoang mang nàng đang vướng phải, thế cũng đã khiến nàng vui đi không ít ưu phiền rồi, về phần sau này lại chỉ có thể tự nàng đối mặt mà thôi. Dương Mạc Tuyền chân thành nói: “Cảm ơn người.”

Bế Nguyệt nói: “Bế Nguyệt là người của thiếu nữ này, mặc kệ thiếu nữ này quyết định thế nào thì ta cũng đều sẽ đứng về phía thiếu nữ này.”

Dương Mạc Tuyền dùng ánh mắt cảm kích nhìn nàng, không nói gì, hết thấy đều không nói.

Cái gọi là ngày có nghĩ suy, đêm tắt nằm mộng, Dương Mạc Tuyền không ngờ lại cùng Lăng Tử Nhan dây dưa suốt một đêm trong giấc mộng, buổi sáng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, đến nỗi lúc nghe được một tiếng “tẩu tẩu” từ phòng ngoài vọng vào liền xúc động đến nỗi muốn ngất xỉu.

Lăng Tử Nhan đi theo Bế Nguyệt cùng nhau tiến vào, trên mặt lúm đồng tiền tươi như hoa, nhưng lại không khác gì ngày thường, giống như hôm qua chưa từng phát sinh chuyện gì, nàng cũng không nói bất cứ điều gì có vẻ không ổn cả.

Dương Mạc Tuyền thấy thế trong lòng có chút ảo não, nhìn bộ dáng nàng vô tâm như thế, thì ra chỉ mình mình cả nghĩ.

Lăng Tử Nhan đương nhiên nhìn thấy Dương Mạc Tuyền có vẻ mất hứng, lại làm như không thấy, nói: “Tẩu tẩu, ta đã nói với nương rồi, cầm nghề của người còn tốt hơn so với lão sư, giờ lão sư có thương tích trong người không thể dạy ta, vậy bắt đầu từ hôm nay ta sẽ theo người học cầm.”

Dương Mạc Tuyền thầm nghĩ, người nói như thế đương nhiên, cũng không hỏi ta có nguyện ý hay không, bất quá nương đã đáp ứng rồi, cũng không thể cự tuyệt, đành nói: “Người về lấy cầm đi, chờ ta rửa mặt xong rồi sẽ đi viện tử.”

Lăng Tử Nhan nói: “Không cần, cầm của ta hỏng rồi, ta đã để Lạc Nhận cầm đi sửa, cứ dùng tiêu vĩ cầm của người dạy ta đi. Mà cũng không cần đi viện tử, ta sợ tẩu tẩu đi đường mệt nhọc.”

Dương Mạc Tuyền cũng không muốn đi, hôm qua ở đó Trương Hằng đã chảy máu nhiều như thế, mặc dù đã rửa sạch sẽ, nhưng sợ là vẫn có mùi máu tươi.

Rửa mặt xong, lại dùng chút điểm tâm, để Bế Nguyệt đem cầm đến, Dương Mạc Tuyền liền nói với Lăng Tử Nhan: “Người đàn đi, có gì không hiểu cứ hỏi ta.”

Lăng Tử Nhan vuốt nhẹ cây tiêu vĩ cầm, khẽ gảy một cái, liền dừng lại, hỏi: “Tẩu tẩu, lão sư đã dạy, học cầm phải nhớ kỹ tám chữ: mặt thiêu câu dịch, trích đả thác phách*, người nói ta nên chọn “thiêu” hơn hay “câu” hơn?

(*mặt thiêu câu dịch, trích đả thác phách: quệt khiêu gạch gảy, ngắt đánh nâng chẻ)

Rõ ràng đang nói cầm luật, Dương Mạc Tuyền lại nghe ra ý trêu đùa bên trong, không biết có phải mình chột dạ hay không, cố lấy lại bình tĩnh, nói: “Đoạn này là đàn đôi (đánh đôi), trước tiên gảy hai ba bốn sợi dây đàn, lại khiêu tiếp hai dây này, là có thể rồi.”

Lăng Tử Nhan đưa tay khoa chân múa tay lung tung cả nửa ngày, sau đó vẻ mặt hoang mang nhìn Dương Mạc Tuyền, nói: “Nhan nhi vẫn không hiểu lắm, không bằng tẩu tẩu nắm tay Nhan nhi, dạy ta chơi?”

Dương Mạc Tuyền cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của nàng, mặt hơi đỏ lên, nói: “Luyện thêm mấy lần là tự dừng sẽ làm được.”

Lăng Tử Nhan lại thở dài một hơi: “Nếu tẩu tẩu không muốn dạy ta, vậy chỉ có thể để lão sư đến dạy thôi. Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, bất quá hẳn là lão sư, hẳn cũng không có vấn đề gì a?”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói như thế, biết rõ nàng cố ý, nhưng nghĩ đến việc để Trương Hằng cầm tay nàng thì lại thấy không ổn, do dự một chút liền đứng dậy đi đến trước mặt nàng, cầm lấy tay Lăng Tử Nhan. Tuy ngón tay Dương Mạc Tuyền rất lạnh, nhưng lại cảm thấy như mình nắm phải một đoàn lửa vậy, nàng liền vội vàng gạt hết tạp niệm, đặt tay lên trên dây cầm.

Lăng Tử Nhan vốn không phải đến để học cầm, giờ được Dương Mạc Tuyền ôm vào trong lòng, tâm thần sớm đã nhộn nhạo, đầu óc lơ lửng tung bay.

Lúc Từ Liễu Thanh tiến vào liền nhìn thấy Dương Mạc Tuyền vẻ mặt đỏ bừng dạy Nhan nhi đánh đàn.

Hết chương 25

26. Chương 26: Rắc Rối Sơ Hiện

Lúc còn trẻ Từ Liễu Thanh đã danh chấn Kim Lăng, mà tài năng của nàng còn nổi tiếng hơn so với mỹ mạo, năm đó cùng phụ thân vào kinh dự tiệc, khẩu chiến quần anh, khiến cho bao vương tôn công tử phải khuyhnh đảo dưới chân nàng, tranh nhau vì nàng mà ngâm thơ phú từ, nhưng nàng lại cố tình coi trọng kẻ không biết ăn nói là Lăng Viễn Kiếm.

Phụ thân Lăng Viễn Kiếm là lão Vương gia, tỷ tỷ là Quý phi, thân phận hiển hách, hẳn vốn có thể giống như những quý công tử khác ngày ngày uống rượu mua vui, nhưng hắn lại lựa chọn chiến trường, tuy sớm bước chân vào đời nhưng cũng là thiếu niên tướng quân. Lăng Viễn Kiếm nói, nam nhi chí ở bảo vệ quốc gia, sao có thể cả ngày chìm đắm vào ăn chơi khoái nhạc, dân chúng bình thường cũng nguyện tòng quân, huống chi chúng ta là những kẻ cầm y ngọc thực, ăn bổng lộc triều đình.

Buổi nói chuyện ấy lập tức làm cho Từ Liễu Thanh phương tâm thâm trao gửi, sao biết được Lăng Viễn Kiếm lại đúng là kẻ đầu gỗ, dù nàng ám chỉ mọi cách mà hắn đều vẫn không nhìn ra được tình ý của nàng. Nếu không phải Từ Liễu Thanh biết từ sắc mặt mà đoán suy nghĩ, biết hắn cũng có ý với mình, ngược lại tự mình thổ lộ với hắn thì có lẽ đã bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Lăng Viễn Kiếm đánh giấc có dưng có mưa, nhưng ở phương diện nữ tử tình trường lại cực kỳ tri độn, xa xa không bằng Từ Liễu Thanh, tâm tư vốn sâu sắc.

Cho nên đối với việc của Trương Hằng, Lăng Viễn Kiếm cho rằng đã kết thúc, mà Từ Liễu Thanh lại nhìn ra không ổn. Quan hệ giữa Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng cũng không đơn giản như vẻ thoát nhìn bên ngoài. Trương Hằng luôn miệng nói Lăng Viễn Kiếm là hạng người lừa đời lấy tiếng, lại bị Lăng Tử Nhan đánh đòn nặng như thế, làm sao có khả năng chịu thiệt bái làm môn hạ Lăng phủ? Lại nhìn hắn cùng Dương Mạc Tuyền niên kỉ sắp xỉ nhau, Dương Mạc Tuyền thậm chí còn xé áo của mình giúp hắn băng bó vết thương, bọn họ thực sự chỉ đơn giản là hàng xóm sao?

Vì trong lòng nghi hoặc nên nàng mới đến phòng Dương Mạc Tuyền, muốn hiểu thêm về chuyện này, ai ngờ lại thấy Dương Mạc Tuyền đang dạy Nhan nhi đánh đàn. Một người lộ vẻ xấu hổ còn người kia thần sắc lại mê ly, may mắn là hai nữ tử, nếu là một nam một nữ, vậy tình cảnh này căn bản chính là một đôi mà.

Từ Liễu Thanh ho nhẹ một chút, khiến cho các nàng chú ý.

Dương Mạc Tuyền nhìn thấy nàng trước, sợ tới mức lập tức thả tay Lăng Tử Nhan, đứng một bên, thần sắc có chút kích động.

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền thả tay ra liền mới quay lại nhìn Từ Liễu Thanh tiến vào, đứng lên cười hì hì, nói: “Nương, người đến rồi.”

Từ Liễu Thanh gật nhẹ đầu, có chút kinh ngạc với phản ứng của Dương Mạc Tuyền, nhưng cũng không hỏi nhiều, ngồi xuống đối diện Lăng Tử Nhan, sau đó nói: “Mỗi ngày đều ồn ào nói học cầm, vậy đánh thế nào rồi?”

Lăng Tử Nhan ôm lấy cánh tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Cái này thì phải hỏi tẩu tẩu a.” Sau đó vừa cười vừa hỏi Dương Mạc Tuyền: “Tẩu tẩu, người cảm thấy Nhan nhi học thế nào?”

Dương Mạc Tuyền biết Lăng Tử Nhan muốn thừa cơ để mình khen nàng một phen, tuy rằng Nhan nhi rất thông minh, học rất nhanh, nhưng nàng lại không làm như ý nguyện, nói: “Đánh đàn cần chú ý nhất là tâm tình, không phải một sớm một chiều có thể học được.” Ngụ ý chính là, Lăng Tử Nhan tính tình hấp tấp, còn cách ngày học thành tài rất xa.

Lăng Tử Nhan đã sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, liền vội vàng nói tiếp: “Cho nên Nhan nhi càng cần hướng tẩu tẩu hảo hảo học cầm.” Lại đi đến trước mặt Từ Liễu Thanh làm nũng: “Nương, có tẩu tẩu dạy con học cầm, về sau con sẽ không học với lão sư, hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân, con cũng không thể để hắn chiếm tiện nghi!” Trong lòng không quên bồi thêm một câu, cùng tẩu tẩu học cầm, vậy có thể thuận tiện chiếm tiện nghi của nàng a.

“Chiếm tiện nghi?” Từ Liễu Thanh nhíu mày. “Ý con là, Trương Hằng có ý niệm không đứng đắn với con?”

Lăng Tử Nhan bắt quá chỉ là tìm một cái cố, không ngờ lại bị nương hiểu lầm, liền vội giải thích: “Cũng có thể coi như con nhầm đi, cái chính là Nhan nhi là nữ hài tử, không quen ngày ngày bị nam tử khác nhìn chăm chăm, huống chi lại còn là nam tử trẻ tuổi chưa thành gia lập thất.”

Từ Liễu Thanh đánh giá Lăng Tử Nhan, chỉ thấy nàng da thịt trắng hơn tuyết, mi mục như hoa. Tiểu hài tử ngày nào trong ấn tượng của nàng nay đã sớm trở mã thành một thiếu nữ xinh đẹp, nhân tình ẩn chứa nét ngượng ngùng, thần thái lại bay bổng, đúng một bộ tư thái nữ nhi. Thấy thế, Từ Liễu Thanh liền nói: “Nhan nhi quả thật đã trưởng thành rồi, ở tuổi con nương đã được gả cho cha con rồi. Không biết Nhan nhi đối với vị hôn phu tương lai có yêu cầu gì không, để nương giúp con tìm kiếm.”

Lăng Tử Nhan nghe nàng nói vậy, lập tức vụng trộm nhìn thoáng qua Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người tiếp xúc, lập tức mặt đỏ tim đập mà vội né tránh. Thầm nghĩ, người ta thích đang đứng ngay bên cạnh, cần gì phải đi tìm nữa? Lăng Tử Nhan cười nói: “Người Nhan nhi thích, chẳng những nhìn phải khiến người ta yêu thích, còn phải ôn nhu sẵn sàng, lại vô cùng tốt với Nhan nhi nữa.”

Dương Mạc Tuyền vừa nghe thấy Từ Liễu Thanh nói muốn giúp Lăng Tử Nhan chọn lựa một vị hôn phu, lòng bỗng dưng nhói một cái, bất giác nhìn về phía Lăng Tử Nhan, sao biết vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt nàng, liền lập tức cúi đầu, lại chợt nghe thấy nàng nói như thế, biết nàng nói chính mình, đầu lại càng cúi thấp nữa.

Từ Liễu Thanh gật đầu nói: “Ừ, yêu cầu này cũng không cao, ta sẽ nói với cha con một câu, tìm xem trong sổ đồng liêu có công tử nhà ai phù hợp những điều kiện đó không.”

Lăng Tử Nhan biết nương hiểu lầm ý mình, cũng không phản bác, ai cần quan tâm công tử gì gì, trên đời này trừ tẩu tẩu ra, nàng không cần bất cứ ai cả, nhưng thích tẩu tẩu lại không thể trực tiếp nói cho nương biết, xem ra muốn cùng tẩu tẩu ở chung một chỗ, nhất định phải tốn công sức một phen.

Từ Liễu Thanh thấy nàng không nói lời nào, quay đầu nhìn nàng, đột nhiên kinh ngạc: “A, miệng con sao lại thế này?”

Lăng Tử Nhan ban đầu có chút sững sốt, sau lập tức nhớ ra là bị Dương Mạc Tuyền cắn nát, mặt đỏ lên, nói: “Hôm qua ăn linh tinh vài thứ, không cẩn thận cắn phải ý mà.”

Từ Liễu Thanh liếc xéo một cái: “Người ta ăn gì thì nhiều nhất cũng chỉ cắn phải đầu lưỡi, con ăn gì mà lại có thể cắn nát môi như thế? Thật sự là đáng ngạc nhiên a!”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Có thể là do ăn quá ngon!” Nói xong còn nhìn thoáng qua Dương Mạc Tuyền, người kia mặt đã muốn hồng đến tận mang tai.

Từ Liễu Thanh còn chưa quên mục đích tới đây, thấy Dương Mạc Tuyền đứng bên cạnh này giờ không nói gì, liền nói: “Nhan nhi, con học cảm cũng mệt rồi, về phòng nghỉ một lát trước đi, ta có mấy câu muốn nói với đại tẩu con.”

Lăng Tử Nhan vốn định lưu lại, thấy Từ Liễu Thanh nghiêm mặt mới thực không tình nguyện lui ra ngoài, Bế Nguyệt cũng theo sau.

Từ Liễu Thanh thấy Dương Mạc Tuyền còn đứng, nói: “Mạc Tuyền, lại đây ngồi đi.”

Dương Mạc Tuyền có chút phập phồng bất an, không biết có phải Từ Liễu Thanh đã nhìn ra manh mối gì hay không, nàng ngồi xuống mà đầu vẫn cúi thấp.

Từ Liễu Thanh biết nàng là người thông minh, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Mạc Tuyền, con thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc con cùng Trương Hằng là quan hệ gì?”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng hỏi về Trương Hằng, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, trừ bỏ Lăng Tử Nhan là người khiến nàng chột dạ ra thì với những người ngoài nàng đều có thể thông dong ứng đối. Ngắc đầu, nghiêm mặt nói: “Mạc Tuyền không nghĩ đến việc gặt nương, nếu không phải gả vào Vương phủ, có lẽ hôm nay con đã là thê tử của Hằng ca ca.”

Từ Liễu Thanh nghĩ có khả năng bọn họ có chút quan hệ, chính là Dương Mạc Tuyền trả lời thẳng thừng như vậy, thật ra lại có chút ngoài ý liệu, liền hỏi: “Nói như vậy, nhất định Trương Hằng là vì con mà đến?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Không sai, hôm qua quả thật Hằng ca ca nói với Mạc Tuyền như vậy.”

Từ Liễu Thanh gật đầu, chỉ có người quang minh lỗi lạc mới không cần giấu giếm điểm điểm, nguyên nhân chính là bởi vì nàng không thẹn với lòng lên mới có thể thản nhiên như thế, vấn đề là còn có một chuyện cần phải xác minh, liền hỏi: “Vậy trong lòng Mạc Tuyền còn có hắc không?”

Dương Mạc Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nói: “Từ lúc nhỏ Mạc Tuyền đã biết mình là người có hôn ước, cho nên từ bấy đến giờ đều giữ mình trong sạch. Mặc dù Hằng ca ca cùng con lớn lên nhưng Mạc Tuyền đối với hắc không có nửa phần ý tưởng vượt vòng lễ giáo, lại càng không có chút hành động không hợp lễ nào, chỉ là nương của con cảm thấy Hằng ca ca là một người có thể phó thác chung thân, hơn nữa bởi vì cha mất nên trong lòng người vẫn luôn có khúc mắc với Vương phủ, cho nên mới có ý nghĩ muốn gả Mạc Tuyền cho hắc. Nay con đã là con dâu của Lăng gia, không còn nửa điểm quan hệ với Hằng ca ca, chỉ là Hằng ca ca vẫn một mảnh tình si, cho nên mới đuổi theo đến tận nơi này, vốn định thỉnh cha để hắc li khai phủ, sao biết...”

Từ Liễu Thanh cầm lấy tay nàng khẽ vỗ về: “Ta hiểu mà, đều là do Nhan nhi lỗ mãng, không hỏi rõ ràng nguyên do đã làm người ta bị thương.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng nói: “Cũng là vì Nhan nhi bất gặp Trương Hằng nắm tay áo con nên mới hấp tấp kích động mà rút kiếm, không thể hoàn toàn trách nàng.”

Từ Liễu Thanh cười nói: “Cũng bởi vì có con che chở nàng khắp nơi, nếu hôm qua không phải có con nói đỡ một phen thì sợ là mộng nàng đã sớm nở hoa rồi, thế nào còn có thể vui vẻ như hiện giờ. Bất quá lại nói đến việc này, Nhan nhi đối với người tẩu tẩu như con cũng thực có lòng, đã vì con mà chịu bị đánh vài lần, còn ba ngày hai lượt chạy đến chỗ con, cũng không sợ làm phiền con.”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, tâm Dương Mạc Tuyền tự nhiên nhảy dựng, mặc dù không biết mẹ chồng nàng có nghĩ theo hướng kia hay không, nhưng về sau vẫn nên thu liễm một chút thì tốt hơn, không thể luôn nói tốt giúp Lăng Tử Nhan được, liền giải thích: “Phu quân không có ở nhà, có lẽ Nhan nhi sợ Mạc Tuyền nhàm chán nên mới thường xuyên qua lại một chút.”

Từ Liễu Thanh nghe nàng nhắc tới Lăng Tử Hạo, thực thấy ăn năn nhi tử nửa đêm tân hôn bỏ nhà đi mất, đến nay một chút tin tức cũng đều không có, không biết đang ở phương nào, chỉ có thể âm thầm thở dài một hơi. Lại thấy Dương Mạc Tuyền kiều nhân như đoá phù dung, vành mi cong cong như làn thu ba, tuyệt sắc giai nhân thế này, nếu gả cho một kẻ văn nhược thư sinh như Trương Hằng thì chỉ là uỷ khuất nàng mà thôi, thậm chí cho dù là Hạo nhi, dung mạo gia thế có cân xứng, nhưng hắc tính tình vốn phóng đảng bất kham, sợ là về sau cũng nảy sinh mâu thuẫn.

Hai người đang nói chuyện, Lăng Tử Nhan đột nhiên xông vào, nàng chờ ở bên ngoài thực không kiên nhẫn được, lại muốn biết các nàng nói gì nên chạy vào giữa, lôi kéo tay cả hai, cười hỏi: “Rất cuộc mọi người đang nói gì vậy? Không thể cho Nhan nhi biết sao?”

Từ Liễu Thanh vuốt nhẹ tay nàng, cả giận nói: “Nói người lại không nghe lời, cứ để đại tẩu về sau hảo hảo quản người.” Nói xong liền đứng lên, nói với Dương Mạc Tuyền: “Buổi nói chuyện hôm nay, ta tự nhiên tin tưởng con, chuyện của hắc con không cần quan tâm, cứ giao cho ta đi.”

Dương Mạc Tuyền biết nàng muốn đuổi Trương Hằng đi, miễn đi lo lắng hậu hoạn về sau, mà đây cũng là kỳ vọng của nàng, liền nói: “Vậy làm phiền nương.”

Lúc này Từ Liễu Thanh mới đi.

Lăng Tử Nhan lập tức tò mò truy vấn, nhưng mặc kệ nàng hỏi thế nào thì Dương Mạc Tuyền cũng không đáp, Lăng Tử Nhan đành phải ngậm miệng, không hề theo quy luật, gây đàn loạn cả lên.

Dương Mạc Tuyền bị nàng làm phiền đến mức không còn cách nào khác, đành nói: “Đừng nghịch nữa, ta nói cho người là được.”

Lăng Tử Nhan lập tức bỏ lại cây đàn, sấn lại gần, cười hỏi: “Ta biết tẩu tẩu tốt nhất mà!”

Dương Mạc Tuyền thấy nàng dựa vào mình gần như vậy, lại thấy không được tự nhiên, lui lại một chút rồi mới nói: “Ta chỉ nói cho nương rằng ta và Trương Hằng không có quan hệ gì cả, muốn nhờ người giúp đỡ,

thuyết phục Trương Hằng rời khỏi phủ.”

“Thì ra là chuyện này.” Lăng Tử Nhan cười càng thêm vui vẻ, nàng ước gì cái kẻ khiến mình vướng bận là Trương Hằng kia sớm đi một chút, tuy Dương Mạc Tuyền nói trong lòng không có hấn, nhưng dù sao cảm thấy để hấn ở đây chính là một mối họa. Thấy Dương Mạc Tuyền cúi đầu, hai gò má hơi phồng hồng, Lăng Tử Nhan đột nhiên hỏi: “Tẩu tẩu có thích ai không?”

Dương Mạc Tuyền không biết tại sao nàng hỏi vậy, thuận miệng nói: “Không có.”

Lăng Tử Nhan nghe xong, mới đầu có chút mất mát, Dương Mạc Tuyền không hề nghĩ đến mình, bất quá rất nhanh liền bình thường trở lại, ít nhất thì trong lòng tẩu tẩu cũng không có người khác. Ngắm nhìn khuôn mặt nàng, lại bắt đầu ngây ngốc.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, hươu hươu tay một chút, nghi hoặc hỏi: “Trên mặt ta có gì sao?”

Lăng Tử Nhan vốn trong lòng động tình, nhưng ngoài miệng lại nói không có, còn không tự chủ được rướn người nhẹ nhàng hôn lên má nàng một cái.

Dương Mạc Tuyền giật mình, còn chưa kịp quát lớn thì đột nhiên nghe được thanh âm: “Tiểu thư, không tốt!” Chỉ thấy Lạc Nhạn thần sắc kích động chạy vào.

Lăng Tử Nhan có chút tức giận, Lạc Nhạn không đến muộn một chút, lại cố tình chọn ngay lúc này, khẩu khí cực kém hỏi: “Chuyện gì? Có gì mà phải âm lên thế hả?”

Lạc Nhạn thực uỷ khuất, ai biết ban ngày ban mặt mà tiểu thư lại làm chuyện xấu chứ, nhưng trong lòng lo lắng, cũng không để ý được nhiều như vậy, lớn tiếng nói: “Tiểu thư, có đại sự xảy ra rồi, thiếu gia đã trở lại!”

Lăng Tử Nhan đầu tiên là vui vẻ, sau lại thất kinh: “Ca ca đã trở lại! Lúc này đang ở ngay trong phủ!?”

Lạc Nhạn thở hổn hển, nói: “Còn chưa đến, chính là ta mới đụng phải Lâm Phong trong hoa viên, hấn trở về truyền tin cho lão gia biết, nói ba ngày sau thiếu gia sẽ hồi phủ.”

Một Trương Hằng còn chưa giải quyết xong, nay ca ca đã trở lại, Lăng Tử Nhan lập tức có cảm giác tương lai tầm tối. Quay đầu nhìn Dương Mạc Tuyền, chỉ thấy sắc mặt nàng cũng tái nhợt.

Hết chương 26

27. Chương 27: Kế Hoạch Của Lăng Tử Nhan

Biết sớm muộn gì cũng có một ngày Lăng Tử Hạo trở về, chỉ là không biết lại nhanh như vậy. Dương Mạc Tuyền đã vào phủ được gần hai tháng, mặc dù không tự do giống như ở nhà trước kia, nhưng cũng không có quá khó khăn như trong tưởng tượng, Lăng Viễn Kiềm niệm tình nàng là nữ nhi của cố nhân, lúc nào cũng nhân nhượng, không từng nói nặng lời một câu. Từ Liễu Thanh vài lần tình cảm nói chuyện với nàng, giữa mẹ chồng nàng dâu không hề có chút hiềm khích. Lăng Tử Nhan một tấm tình si lại càng không phải nói, hạ nhân trong phủ người nào cũng đều hết sức tận tâm. Cuộc sống cứ thế tiếp diễn, cũng không có gì không tốt.

Giờ tự dưng nhiều ra thêm một người, mà người này lại chính là phu quân mình, liền lập tức khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Trước tiên không nói đến việc Lăng Tử Hạo là kẻ bất học vô thuật, trong lòng đã thấy không vui, lại nói hấn còn là trượng phu mình, tức là một khi trở về, chuyện đầu tiên sợ sẽ chính là bù một đêm động phòng hoa chúc chưa thực hiện, ngày sau còn phải cùng hấn sớm chiều đối mặt, phải làm thế nào mới tốt đây?

Dương Mạc Tuyền nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi nôn nóng nhưng trên mặt lại không có nhiều biểu tình lắm.

Thật ra Lăng Tử Nhan không nghĩ sâu xa như Dương Mạc Tuyền, ngày đó thành thân bởi vì nàng tức giận mà nói một câu “xấu chết được” khiến cho ca ca sợ tới mức rời nhà trốn đi, giờ ca ca đã trở lại, nhìn thấy tẩu tẩu tựa như thần tiên hạ phàm, khẳng định sẽ rất thích. Nếu về sau ca ca cũng giống như nàng ngày

ngày đều quần quýt tẩu tẩu, như vậy làm sao được? Hắn không giống Trương Hằng là một ngoại nhân, có thể trực tiếp đuổi đi, lại nhìn Dương Mạc Tuyền sắc mặt không chút thay đổi, nhìn không ra là vui hay buồn, nếu về sau nàng gần gũi ca ca, xa lánh mình, vậy lại càng không được.

Trong lòng Lăng Tử Nhan lúc này chỉ có một ý tưởng, chính là mang Dương Mạc Tuyền đi, rời khỏi nhà đi thật xa, lập tức bắt lấy tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Tẩu tẩu, chúng ta trốn...đi du sơn ngoạn thủy đi!” Nàng muốn nói “rời nhà trốn đi”, nhưng đoán trước nhất định Dương Mạc Tuyền sẽ không chịu, liền đổi thành “du sơn ngoạn thủy”.

Dương Mạc Tuyền thấy mi gian nàng ẩn chứa nét vội vàng, ánh mắt loé ra quang mang, thần sắc kia đúng là rực rỡ loá mắt, liền động lòng. Nếu về sau đều cùng Nhan nhi ở chung một chỗ, vậy sợ rằng đó chính là chuyện khoái nhạ nhất trên đời! Rất xúc động muốn gật đầu đáp ứng, bất quá vẫn lắc đầu. Vốn là chuyện không có khả năng, cần gì phải vọng tưởng xa vời? Từ từ nói: “Ngày sau sẽ có người bồi tiếp Nhan nhi, không cần phải nhất thời gấp gáp.”

Lăng Tử Nhan cũng đoán được nàng sẽ không đáp ứng, khẳng định cha cùng nương cũng sẽ không cho phép các nàng xuất môn, liền đánh mất ý niệm này trong đầu, nhưng vẫn hi vọng tìm ra biện pháp khác, lại nói: “Vậy đêm nay ta lưu lại cùng người, không đi được không?”

“Đương nhiên...”

Hai tiếng “không thể” còn chưa kịp nói ra, Lăng Tử Nhan đã đưa tay che miệng nàng lại.

Lăng Tử Nhan cười nói: “Nếu tẩu tẩu đã đáp ứng rồi, vậy Nhan nhi liền lưu lại thôi, bất quá giờ ta có một vài việc cần làm, muộn chút nữa sẽ đến.” Nói xong liền kéo Lạc Nhạn ra ngoài, không cho Dương Mạc Tuyền có cơ hội cự tuyệt. Dương Mạc Tuyền nhìn cánh cửa mở toang, khẽ lắc đầu.

Lăng Tử Nhan trở lại phòng mình, thấy Trầm Ngư đang thu dọn liền nói: “Trầm Ngư, người đi làm cho ta ít hạch đào tô (1) đến đây, ta đói bụng.”

Trầm Ngư nhú mày nói: “Hạch đào thì cần phải đi ra ngoài mới mua được, sợ chốc lát không thể đem đến, nếu tiểu thư đói, vậy để ta lấy ít bánh đậu xanh đến cho người ăn trước đã.”

Cái Lăng Tử Nhan muốn vốn chính là đuổi nàng đi, thấy thế liền nói: “Làm đến tối cũng không sao, đi đi!” Thấy Trầm Ngư đi xa rồi mới hỏi Lạc Nhạn: “Mọi việc an bài thế nào rồi?”

Rõ ràng trong phòng đã không còn người khác, nhưng Lạc Nhạn vẫn còn lén lút nhìn xung quanh một chút rồi mới nói: “Mọi việc tiểu thư nói đã an bài tốt rồi, mất những một trăm năm mươi lượng bạc.” Trên mặt đầy vẻ đau lòng.

Lăng Tử Nhan nhướn mày: “So với tẩu tẩu, mấy lượng bạc đó có tính là gì?”

Lạc Nhạn không khỏi lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người xác định có thể làm thế được không? Hơn nữa thiếu gia đã sắp trở lại.”

Lăng Tử Nhan thể hiện bộ dáng như đã lường trước: “Đương nhiên không thành vấn đề, chỉ không nghĩ ca ca sẽ trở lại nhanh như vậy, cho nên việc ngày mai lại càng thêm cấp bách. Chọn ngày mai đi, người mau an bài một chút.”

Lạc Nhạn gật đầu rồi vội vàng đi.

Lăng Tử Nhan thấy vẫn còn sớm liền ở trong viện múa kiếm. Trước kia ở trước mặt Lăng Viễn Kiếm, Lăng Tử Nhan chỉ hoa chân múa tay làm bộ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thật sự luyện võ, mà hôm nay lại luyện nghiêm túc dị thường.

“Đinh!” Rút ra Băng Huyền kiếm, nhất chiêu nhất thức xuất ra. Lúc mới luyện thực khó khăn, khi xoay ngang thực hao phí rất nhiều sức lực, đến đoạn phải nghiêng người lại càng nan giải. Chiêu thức đều đúng, chỉ là luyện không thông, mới luyện một nửa Lăng Tử Nhan đã buông kiếm, ngồi xuống đất, tính tình lại phát tác, hai tay nâng má, lập tức nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của Dương Mạc Tuyền. Rồi lại nghĩ đến việc nhiều lần so kiếm cùng ca ca đều thua hẳn, tính hiếu thắng lại bạo phát, một lần nữa nhặt thanh kiếm

trên mặt đất lên, chịu đựng nỗi phiền muộn trong lồng ngực mà chăm chỉ luyện lại lần nữa. Quả nhiên sau nhiều lần luyện tập liền dần dần thuần thục hẳn lên, lại nhớ tới câu thất tự kiếm quyết mà phụ thân đã dạy: “quả điểm thiêu lạt liêu phách”*.

(* móc, đâm, gạt, ngược, hất, ché)

Một bộ kiếm pháp được thi triển, không ngờ lại lưu loát như hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi), sinh động liền mạch, mũi kiếm xẹt qua mặt cự thạch, hoa lửa văng ra tứ phía. Lăng Tử Nhan nhìn trường kiếm trong tay, ngay cả chính nàng cũng không dám tin tưởng.

Kỳ thật Lăng Tử Nhan vốn thiên tư đỉnh ngộ, chỉ có điều không chịu cố gắng, những thứ như kiếm chiêu hay kiếm quyết nàng điều hiểu rõ ràng, nhưng bình thường chỉ luyện sơ mà thôi, khi lâm địch đương nhiên chỉ có bại. Thực khó có dịp nàng lại hạ quyết tâm muốn luyện võ công cho tốt như lúc này, công lực tuy còn kém cỏi nhưng cũng đã không phải cái loại vẽ hổ không xong lại thành mèo ba chân như lúc trước nữa. Nếu như có thể chăm chỉ luyện tập thêm, chớ nói những kẻ như Lí Vi Tu, mà cho dù là Lăng Tử Hạo cũng sẽ không quá năm ba chiêu liền chịu thua. Tuy thời tiết giá lạnh, vậy mà Lăng Tử Nhan lại luyện công đến mồ hôi đầm đìa, thấy Lạc Nhạn trở về liền tiện thể phân phó cho nàng mang nước đến cho mình tắm rửa, còn rải thật nhiều hoa vào trong bồn nước, thay y phục xong xuôi lập tức hương thơm nức mũi. Lúc này Lăng Tử Nhan mới dẫn theo Lạc Nhạn đến phòng Dương Mạc Tuyền, lại thấy cửa phòng đóng chặt, Bế Nguyệt canh giữ trước cửa.

Lăng Tử Nhan đến gần hỏi: “Tẩu tẩu đâu?”

Bế Nguyệt hỏi: “Thiếu nữ nãi đang tắm rửa thừa tiểu thư.”

Lăng Tử Nhan lập tức hối hận, nếu sớm biết thì nàng đã lại đây cùng tẩu tẩu tắm rửa rồi, trong đầu lại tưởng tượng thấy bộ dáng nàng như đoá phù dung nở rộ.

Lạc Nhạn ở bên cạnh lôi kéo ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, thu liễm một chút, nước miếng sắp chảy ra cả rồi.”

Lăng Tử Nhan trợn mắt liếc nàng một cái, sau đó nói: “Vậy ta ở đây chờ tẩu tẩu ra.”

Bế Nguyệt lại nói: “Thiếu nữ nãi đã phân phó, nếu tiểu thư lại đây thì xin mời người trở về, hôm nay nàng có phần không khoẻ, không muốn có người quấy rầy.”

Lăng Tử Nhan vừa nghe liền nổi giận: “Rõ ràng tẩu tẩu đã đáp ứng với ta, sao có thể đổi ý được?” Lại đã quên mất là do chính nàng chơi xấu.

Bế Nguyệt nói: “Tiểu thư, người vẫn nên trở về đi, đừng khiến Bế Nguyệt khó xử.”

Lăng Tử Nhan vô kể khả thi, bèn hướng Lạc Nhạn nháy mắt, Lạc Nhạn hiểu ý, lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay Bế Nguyệt, cười nói: “Bế Nguyệt tỷ, ta đã học thêu nhiều ngày nay rồi nhưng mà vẫn có một vài thủ pháp không hiểu rõ lắm, người đến phòng ta dạy cho ta đi!” Vừa nói vừa hướng ngoài cửa lôi kéo nàng đi.

Tiểu kỹ xảo kiêu đầy làm sao mà Bế Nguyệt không nhìn ra được, liền giẫy khỏi cánh tay Lạc Nhạn, nói: “Thiếu nữ nãi đã phân phó, Bế Nguyệt không dám...”

Lăng Tử Nhan lập tức trừng mắt giận dữ cắt ngang lời nàng: “Lời thiếu nữ nãi nói thì người nghe, lời ta nói người dám không nghe?”

Lạc Nhạn thừa lúc Bế Nguyệt còn đang hết sức do dự liền vội vàng lôi nàng đi, không quên ngoái lại làm ra một cái thủ thế thành công với Lăng Tử Nhan (kiểu hai ngón chữ V ý)

Thế này Lăng Tử Nhan mới vừa lòng cười rộ lên.

Dương Mạc Tuyền ở bên trong nghe được phía ngoài có tiếng động, biết Lăng Tử Nhan đến đây, một lát sau lại không nghe thấy tiếng người nói mới hỏi: “Bế Nguyệt, Nhan nhi đi rồi sao?”

Lăng Tử Nhan đứng ở cửa bồi hồi một chút rồi mới đẩy cửa đi vào, chỉ thấy sau bình phong ẩn hiện một thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp. Dương Mạc Tuyền đang mặc y phục, động tác mềm nhẹ thong thả, tao nhã vô cùng, Lăng Tử Nhan nhìn không thèm kiêng kị, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Dương Mạc Tuyền đi ra từ sau bình phong, liếc mắt liền thấy được bộ dáng Lăng Tử Nhan trợn mắt há hốc mồm, tưởng nàng dám nhìn lên mình, mặc dù cách một tấm bình phong nhưng thế cũng đủ để khiến Dương Mạc Tuyền xấu hổ. Mặt lập tức đỏ bừng, cả giận nói: “Nhan nhi! Người càng lúc càng lớn mặt!” Lúc này Lăng Tử Nhan mới nhận ra thân ảnh phía sau bình phong đã không còn, mà lại thấy Dương Mạc Tuyền vẻ mặt giận dữ đứng trước mặt mình, vốn định nhận lỗi, ý nghĩ xoay chuyển, lại cười nói: “Tẩu tẩu, Nhan nhi như thế nào mà lớn mặt?”

“Người...người nhìn lên ta tắm rửa!” Dương Mạc Tuyền nói xong, mặt càng đỏ hơn.

Lăng Tử Nhan lại trưng ra vẻ mặt vô lại: “Thật ra ta cũng muốn nhìn, nhưng mà cách cái bình phong, cái gì cũng chưa thấy mà.”

Biết rõ Lăng Tử Nhan lại khua môi múa mép, nhưng Dương Mạc Tuyền vẫn nghiêm trang giảng đạo lý với nàng: “Cách bình phong cũng không được, người không biết cái gì gọi là ‘phi lễ chớ nhìn’ sao?”

“A, thì ra là thế!” Biểu tình Lăng Tử Nhan như thể vừa bừng tỉnh đại ngộ, sau đó vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo, hỏi: “Vậy lúc trước tẩu tẩu nhìn thấy hết toàn thân Nhan nhi thì phải nói thế nào đây?”

Dương Mạc Tuyền lập tức nhớ tới chuyện lần trước đưa y phục cho nàng, hơn nữa trước đó nàng bị thương còn giúp nàng bôi thuốc, quả thật đúng là đã nhìn hết toàn thân nàng, đành phải nói: “Ta là vô tâm nhìn thấy, còn người là cố ý.”

Lăng Tử Nhan nhún mày: “Tẩu tẩu vô tâm liền nhìn thấy hết ta từ trên xuống dưới, còn ta cố ý lại ngay cả cánh tay tẩu tẩu cũng chưa thấy, lại còn chịu cái tội ‘phi lễ chớ nhìn’, xem ra vẫn là ta chịu thiệt!”

Dương Mạc Tuyền cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, để Lăng Tử Nhan nghiêm túc giảng đạo lý, khẳng định sẽ không rõ ràng hợp lý như vậy, thế nhưng cái kiểu tranh cãi không biết xấu hổ như thế này thì nàng lại giỏi nhất, liền không thêm dây dưa với nàng đề tài này nữa, nói: “Không phải ta đã bảo Bé Nguyệt nói với người, đêm nay người không cần lại đây sao?”

Lăng Tử Nhan lập tức giả ngây giả dại: “Bé Nguyệt? Không thấy nàng a, ta thấy cửa không có ai nên mới trực tiếp vào, không nghĩ tới lại đúng lúc tẩu tẩu đang tắm.” Nói như thế, thuận tiện đem tội danh nhìn lên phải sạch sẽ không còn một mảnh.

Dương Mạc Tuyền cũng lười phản bác, chỉ nói: “Người về đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Lăng Tử Nhan lại ôm lấy bả vai nàng, cả người tựa sát vào, tò mò hỏi: “Tẩu tẩu có tâm sự sao? Nói ra xem Nhan nhi có thể giúp hay không.”

Dương Mạc Tuyền lập tức ngửi được một cỗ hương hoa từ trên người nàng, không giống bình thường, nhưng cũng thật dễ ngửi, nhất thời quên đẩy nàng ra, nói: “Không có tâm sự gì cả, chỉ là thân thể có chút không khoẻ.”

“Thân thể không khoẻ? Vậy Nhan nhi lại càng phải lưu lại chiếu cố người.” Lăng Tử Nhan nói xong còn giúp đỡ nàng ngồi xuống, tay vẫn không buông ra, một làn hương thơm ngát truyền tới mũi từ trên người nàng, tâm tư liền bắt đầu loạn động.

Dương Mạc Tuyền thấy nói thế nào Lăng Tử Nhan cũng tìm được lý do phản bác, cũng không khách khí với nàng nữa, ngắc đầu nhìn nàng, nói: “Ta không muốn nhìn thấy người, trở về đi!” Lại thấy Lăng Tử Nhan có tai như điếc, chăm chú nhìn mình, nhãn tình loé ra quang mang, vừa quen thuộc lại xa lạ, nóng rực tựa hồ có thể đem nàng thiêu đốt, lập tức liền cúi đầu, tránh né ánh mắt nàng, có chút mất tự nhiên hỏi: “Vì sao người nhìn ta như vậy?”

Lăng Tử Nhan không đáp, ghé sát vành tai nàng, dùng thanh âm cực nhỏ nhẹ, nói: “Ta cũng không biết.”

Dương Mạc Tuyền run rẩy một chút, chẳng những mặt nóng lên, mà ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Hết chương 27

(1) Hạch đào tô: bánh hạnh nhân

28. Chương 28: Bị Chặn Cướp

Một tay Lăng Tử Nhan đặt lên bàn, tay còn lại để lên lưng ghế, mặt dán sát bên tai Dương Mạc Tuyền, hơi thở phả ra đều là một làn hương thơm ngát thấm lòng người, trong đầu đã sớm mê muội đến gần như trống rỗng.

Loại tư thế ái muội đến tận cùng này làm cho Dương Mạc Tuyền đứng ngồi không yên, mà đứng lên lại không ổn, nếu đứng lên thì vừa đứng bị Lăng Tử Nhan ôm chặt vào lòng, đành phải nói: “Nhan nhi, có thể cách xa ta một chút không? Ta hơi khó thở.”

Lăng Tử Nhan nghe âm thanh ôn nhu mềm mại của nàng, chẳng những không buông ra, ngược lại càng thấy hưởng thụ, đánh bạo vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ vành tai nàng.

Tai là địa phương mẫn cảm nhất, chỉ nhẹ nhàng liếm một cái, cũng đủ để tâm Dương Mạc Tuyền run rẩy, một ý niệm mãnh liệt nảy sinh trong đầu nói cho nàng biết như thế này là việc không thể. Cái gì cũng bất chấp, trực tiếp bật dậy, theo phương hướng này bỏ vai lại vừa lúc đụng phải cằm Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan thét lên một tiếng kinh hãi, không may cắn phải đầu lưỡi mình, đầu óc cũng theo đó mà thanh tỉnh.

Dương Mạc Tuyền thấy bộ dáng nàng khổ sở, nghĩ nàng giả vờ, có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa, nói: “Người xứng đáng!” Cũng không thấy Lăng Tử Nhan cãi lại, tay vẫn còn che miệng, cau mày, khoé mắt rưng rưng, hình như thực sự bị thương, lúc này Dương Mạc Tuyền mới lo lắng hỏi: “Người không sao chứ? Bỏ tay ra để ta xem sao.”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới vươn đầu lưỡi, vẻ mặt ủy khuất, ấp úng mơ hồ không rõ: “Rất cực ta cũng biết cái gì gọi là ‘ăn trộm gà không được lại còn mất nắm thóc’.”

Dương Mạc Tuyền thấy lưỡi nàng cũng không bị cắn nát, yên lòng, nhin cười nói: “Ai bảo người làm mấy chuyện xấu cơ, xem lần sau người còn dám hay không.”

Đội cảm giác đau đớn giảm đi tương đối rồi, Lăng Tử Nhan mới khẽ đảo mắt, nói: “Cùng lắm thì lần sau ta không vụng trộm mà làm là được rồi.”

Dương Mạc Tuyền lắc đầu. Nói cũng đã nói, khuyên cũng đã khuyên, thế nhưng Lăng Tử Nhan lại thủy chung không chịu từ bỏ ý niệm đó trong đầu, càng đáng sợ hơn là chính mình chẳng những không kinh hoảng như lúc đầu mà lại còn có chút quen với hành động vô cùng thân thiết của nàng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngay cả mình cũng không có cách nào bảo trì được ý thức thanh tỉnh nữa, phải làm sao đây? Lập tức vẻ mặt lạnh băng, nói với Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, người vẫn nên trở về phòng đi!”

Bất quá chiêu này lại vô tác dụng với Lăng Tử Nhan, nàng đã sớm nhìn thấu tính mạnh miệng nhưng mềm lòng của Dương Mạc Tuyền, lập tức ngã xuống giường, còn lưỡi biếng duỗi lưng, nói: “Tẩu tẩu thật nhẫn tâm nha, hôm qua bị người cắn nát môi, hôm nay lại bị người làm thương đầu lưỡi. Người luôn nói lẽ giáo với ta, vậy mà chính mình lại làm không được, không chịu nhận lỗi cũng thôi, lại còn liều mạng đuổi ta đi, đây là cái đạo lý gì?”

Quả nhiên Dương Mạc Tuyền không có biện pháp với nàng, nói chuyện đạo lý với vô lại thì có ích gì, hơn nữa nàng nói cái gì mà cắn nát môi, lưỡi bị thương,... rõ ràng là lỗi của chính nàng, vậy mà ăn nói ái muội như thế, làm cho Dương Mạc Tuyền không phản bác nổi, đành phải nằm xuống bên cạnh, không thèm nhắc lại.

Nếu châm chọc khiêu khích thì Lăng Tử Nhan còn có thể cùng nàng càn quấy một phen, thấy nàng không nói lời nào, trong lòng cũng bắt đầu hoảng, nắm lấy tay nàng, áp lên má mình cọ xát, nói: “Nhan nhi chỉ nói giỡn với người thôi mà, làm sao có thể trách cứ tẩu tẩu được?”

Dương Mạc Tuyền thở dài một hơi, nói: “Ta không giận người.”

Lăng Tử Nhan hỏi: “Vậy vì sao người không nói lời nào?”

Dương Mạc Tuyền nghĩ thầm, ta làm sao cũng không thể nói cho người biết ta càng ngày càng thích người thân cận, phải không? Chỉ nói: “Ta đang suy nghĩ một điều.”

Lăng Tử Nhan hỏi: “Chuyện gì?” Hỏi xong lại chợt nghĩ ra một việc, hỏi: “Có phải nghĩ đến chuyện về ca ca không?”

Dương Mạc Tuyền không đáp, xem như cam chịu, đối với nàng Lăng Tử Hạo quả thật là một cái nan đề khác.

Lăng Tử Nhan biết mình đoán trúng, ngẫm bực, ta còn ở bên cạnh mà lại nghĩ đến ca ca. Càng nghĩ càng giận, vừa lúc đang cầm tay nàng, liền tiện thể đặt lên miệng cắn một cái.

Dương Mạc Tuyền bị đau cả kinh bật dậy, rút cánh tay về, bất mãn nhìn nàng, thầm oán nói: “Đang yên đang lành sao tự dưng cắn ta?”

Lăng Tử Nhan lại kéo tay nàng qua, chỉ thấy trên cổ tay trắng nõn xuất hiện một dấu răng, lại còn lộ ra tơ máu, nhìn vậy cũng có thể thấy được nàng cắn mạnh đến mức nào. Trước tiên ở miệng vết thương của nàng nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó mới nói: “Nàng bây giờ còn chưa thuộc về ta, ta chỉ là muốn trước tiên lưu lại chút ấn ký trên người nàng mà thôi.”

Trái tim Dương Mạc Tuyền đột nhiên tê rần, không ngờ Lăng Tử Nhan lại có ý niệm ngốc như thế trong đầu. Không đành lòng làm nàng tổn thương, nhưng mà cũng đành phải nói cho nàng một sự thật: “Nhan nhi, ta là thê tử của ca ca ngươi, giờ hần về, nói không chừng ngay đêm đó liền...”

“Liền cái gì?” Lăng Tử Nhan nghi hoặc nhìn nàng.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, nói tới đây mà vẫn chưa hiểu được ý tứ của mình, đành phải đỏ mặt nói: “Liền động phòng.”

Cũng khó trách Lăng Tử Nhan không hiểu, chỉ có cô nương sắp xuất giá thì mẫu thân các nàng mới có thể nói cho các nàng biết cái gì là chuyện phòng the, nhưng cách nói lại cực kỳ mờ mịt, ngay cả Dương Mạc Tuyền cũng chưa hiểu rõ hết, huống chi là khuê nữ như Lăng Tử Nhan. Mặc dù nàng rất thích Dương Mạc Tuyền, ngẫu nhiên tình cảm trào dâng khó kiềm chế thì hôn nàng một cái, còn đối với những việc kia quả thật đúng là không hiểu.

Lăng Tử Nhan nói: “Động phòng? Ngày đó thành thân không phải chúng ta đã động phòng rồi sao? Ngay cả khăn trùm đầu cũng là ta vén, vì sao còn muốn động phòng?”

Dương Mạc Tuyền cũng không có cách nào giải thích với nàng, chỉ nói: “Dù sao ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành người của ca ca ngươi.”

Mặc dù Lăng Tử Nhan không biết rõ rốt cuộc “động phòng” có nghĩa gì, nhưng câu này nghe cũng hiểu, lập tức chính nghĩa lẫm liệt nói: “Không được! Nàng không thể thích ca ca, ta biết nàng cũng không thích ta, nhưng ta sẽ khiến cho nàng thích ta!”

Dương Mạc Tuyền thấy nét kiên nghị trên gương mặt Lăng Tử Nhan, lại thở dài một hơi, nói: “Nhan nhi thực quá đơn thuần, đến khi nào ngươi mới có thể lớn lên đây?”

Lăng Tử Nhan lại nhìn nàng nói: “Ta sẽ đọc sách thật nhiều, luyện võ thật tốt, nhất định còn mạnh hơn ca ca, ta sẽ bảo vệ nàng.” Như thế dùng hết toàn bộ khí lực để thốt lên một lời thề, nói xong liền quay đầu nhắm mắt ngủ.

Dương Mạc Tuyền nhìn gương mặt nàng, thật lâu cũng không thể ngủ được.

Nếu không phải Lạc Nhạn đến gõ cửa thì có khi Lăng Tử Nhan đã sớm ngủ quên, quên luôn cả chính sự. Vội vàng đánh thức Dương Mạc Tuyền, nói với nàng: “Tẩu tẩu, hôm nay thời tiết quang đăng sáng sủa, chúng ta đi Báo Ân Tự dâng hương đi.”

Bởi vì ngủ muộn nên Dương Mạc Tuyền vẫn còn đang say giấc nồng, hoàn toàn không nghe thấy nàng nói cái gì, chỉ “ừ” một tiếng, lại nhắm mắt lại. Lăng Tử Nhan không có cách nào khác đành phải kéo chân trên người nàng ra.

Một trận mát lạnh thổi qua, quả nhiên Dương Mạc Tuyền thanh tỉnh một chút, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan lập tức nói: “Ồ Tô Châu chúng ta có Báo Ân Tự rất linh nghiệm, cầu gì được nấy. Tẩu tẩu, chúng ta cùng nhau đi đi!”

Dương Mạc Tuyền không khơi dậy nổi hứng thú: “Đang yên đang lành dâng hương cái gì? Hơn nữa ta cũng không có yêu cầu gì, ta không đi.”

“Không được, người không đi thì thế nào thành công được?” Lăng Tử Nhan cầm y phục của nàng, đưa tay hướng y sam của nàng kéo, không cần thận chạm phải một phiến mềm mại, lập tức có cảm giác khác thường, nhưng lại quên rút tay lại, hoàn toàn đặt gọn bên trên.

Lúc này Dương Mạc Tuyền đã hoàn toàn tỉnh lại, mặt đỏ tai hồng đoạt lại y phục, đi xuống giường, nói: “Ta đi là được chứ gì.”

Lăng Tử Nhan vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời, chẳng nghe lọt vào tai câu nào.

Hai người chậm rãi đi ra, Bế Nguyệt bưng chậu rửa mặt, Lạc Nhạn bưng điểm tâm, đã đợi khá lâu rồi.

Lăng Tử Nhan vừa ăn vừa hỏi: “Lạc Nhạn, kiếm của ta đã mang theo chưa?”

Lạc Nhạn nói: “Rồi ạ.”

Dương Mạc Tuyền ngạc nhiên thắc mắc: “Đi dâng hương thì mang kiếm theo làm gì?”

Lăng Tử Nhan nuốt thức ăn còn trong miệng rồi mới nói: “Báo Ân Tự ở ngoài thành, ta sợ trên đường có kẻ xấu nên muốn mang theo phòng thân.”

Nếu Báo Ân Tự là nơi hương khói tràn đầy, như thế nào lại có kẻ xấu đây? Dương Mạc Tuyền biết trong đầu Lăng Tử Nhan luôn có đầy những ý tưởng ngạc nhiên cổ quái, cũng không định phản bác.

Dùng xong bữa sớm một chút, Lăng Tử Nhan định trực tiếp xuất phủ, Dương Mạc Tuyền lại không đồng ý, cùng nàng đi đến chỗ Từ Liễu Thanh. Từ Liễu Thanh nghe nói các nàng đi dâng hương, chẳng những đồng ý mà còn muốn đi cùng các nàng.

Lăng Tử Nhan lập tức bối rối, vội vàng nói: “Nương, người mới từ Kim Lăng về được vài ngày, đi lại mệt nhọc, người cứ ở nhà nghỉ đi, lần sau Nhan nhi sẽ lại đi cùng người.”

Từ Liễu Thanh khê gắt: “Con cho rằng nương của con là bà lão tám mươi tuổi sao, có chút lộ trình ấy mà không đi được? Ca ca con sắp về rồi, vừa lúc đi dâng hương bái phạt, hy vọng Lăng gia chúng ta có thể sớm ngày thêm con cháu để kéo dài hương hỏa, lại cầu Bồ Tát phù hộ cho con sớm tìm được như ý lang quân.”

Dương Mạc Tuyền nghe thế liền cúi đầu, Lăng Tử Nhan vẫn còn muốn khuyên, nhưng thế nào cũng không khuyên nổi nàng không cần đi nữa.

Lần trước khi các nàng xuất môn, dẫn theo nhiều người, gây động tĩnh náo loạn không nhỏ, lần này Từ Liễu Thanh nói đi dâng hương phải có lòng chân thành, không thể xúc phạm Phạt tổ, vì thế chỉ một người dẫn theo một nha hoàn xuất phủ.

Trước tiên đi đến hương chúc điểm (cửa hàng bán hương và nến) mua mấy thẻ hương. Mới ra khỏi thành, sao biết đi được ba dặm đã bị một đám khát cái chặn đường.

Từ Liễu Thanh thấy bọn họ quần áo tả tơi thật đáng thương liền để Tu Hoa đi phát cho chút bạc vụn, nào biết nhóm khát cái kia cũng không đưa tay ra nhận, tất cả mọi người đều thâm lấy làm kỳ.

Khát cái cầm đầu đem lọn tóc rũ trên trán hất sau đầu, chấp tay sau lưng, mặc dù ăn mặc rách nát nhưng cũng trở nên có vài phần nhã nhặn, nói: “Tuy chúng ta ăn cơm trăm họ nhưng cũng không phải loại người ăn không trả tiền hay lấy không cái gì.”

Vừa rồi bị mớ tóc rối che mắt, nhìn không ra niên kỷ của hắn, giờ lộ ra khuôn mặt, nhìn cũng bất quá chỉ mới ba mươi tuổi, trẻ tuổi khỏe mạnh mà lại làm khát cái, lại nhìn những người khác cũng không khác lắm, không phải lão nhược phụ nữ (ông lão già yếu, phụ nữ và trẻ em), Từ Liễu Thanh lập tức thu hồi lòng thương hại, nói: “Nếu không cần bố thí, vậy không nên cản đường chúng ta.”

Đám khát cái kia vừa không nhận bạc cũng không chịu nhường đường, làm cho Từ Liễu Thanh nổi giận, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ muốn ta mời quan phủ đến thì các ngươi mới chịu rời đi?”

Trung niên khát cái kia nói: “Ta không nói không cần các người bố thí, chỉ là không thể lấy không công, ta và vài huynh đệ đều có chút công phu chân tay, muốn khoa chân múa tay so chiêu với mấy người. Nếu huynh đệ ta may mắn thắng, vậy phiền phu nhân lưu lại một trăm lượng bạc làm phần thưởng. Nếu chúng ta thua, sẽ không nói hai lời liền lập tức nhường đường cho các người.”

Từ Liễu Thanh cuối cùng cũng hiểu được, cười lạnh nói: “Nguyên lai các vị không phải kẻ hành khát mà lại là cường giả.”

Khất cái cười nói: “Vẫn là phu nhân tinh mắt, bất quá cũng giống nhau, đều là kẻ ăn cơm trăm họ thôi.”

Từ Liễu Thanh trong lòng lo lắng, trị an ở Tô Châu vẫn luôn tốt, thế nào lại tự dưng chạy ra một bang chặn đường cướp của thế này? Mặc dù đối phương chỉ có năm sáu người, nhưng tất cả đều là nam nhân, lại còn có võ công, mà bên này các nàng đều là nữ nhân, chỉ có Nhan nhi mới biết võ, mà lại còn là loại mèo ba chân. Rời khỏi nhà đã xa, có kêu cứu thì sợ thủ vệ cũng không nghe thấy, tự dưng nghe lời Nhan nhi, cái gì mà đường tắt, ngay cả bóng người qua lại cũng không thấy, giờ chỉ có thể lấy tiền miễn tai hoạ. Mà vấn đề là xuất môn đi dâng hương, sợ tiết độ thần linh lên không mang nhiều ngân lượng như vậy, đành tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay, đặt xuống dưới, nói: “Hôm nay chúng ta đi lên miếu bái phật, không muốn vũ đạo lộng thương, vòng tay này của ta ít nhất có giá hơn hai trăm lượng bạc, các người cầm lấy đi.”

Lạc nghe Lăng Tử Nhan quát: “Chậm đã, không phải là đánh nhau sao? Sợ cái gì? Hà tất phải để bọn chúng chiếm tiện nghi!”

“Nhan nhi!” Từ Liễu Thanh vội vàng giữ chặt lấy nàng. Nàng thật đúng là không biết trời cao đất dày gì, tiền tài là chuyện nhỏ, nếu bọn người này không có chủ ý với tiền bạc mà là thèm nhỏ dãi sắc đẹp của các nàng thì lại càng nan giải.

Lăng Tử Nhan không nghe khuyên bảo, rút kiếm ra nhảy lên phía trước, kêu lên: “Rút kiếm tiếp chiêu!”

Mấy tên khát cái chạy lại phía bụi cây, trong chốc lát đã lôi ra các loại binh khí, có trường kiếm, đoản nhận (dao găm), đem Lăng Tử Nhan vây lại.

Những người khác đều thối lui đứng sang một bên, nét mặt cấp bách, Dương Mạc Tuyên càng khẩn trương, khoé mắt rưng rưng lệ, chỉ có Lạc Nhạn biết rõ trong lòng, bộ dáng thuần tuý là xem kịch vui.

Hết chương 28

29. Chương 29: Nhân Duyên Sâu

Thì ra những kẻ gọi là cường đạo này bất quá chỉ là người Lăng Tử Nhan tiêu tiền thuê đến diễn trò, vốn nghĩ đến cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân, kết quả lại thành cứu mẫu thân, đâm lao đành phải theo lao, không đánh cũng phải đánh.

Cho nên một đám người mặc dù đánh rất kịch liệt nhưng cũng chỉ là đẹp mắt, không hề có ai bị thương, mà trước đó đã nói rõ đánh khoảng thời gian một chén trà nhỏ thì bọn họ sẽ giả bộ thua rồi chạy trốn.

Lăng Tử Nhan đông một kiếm, tây một cước, dáng người nhẹ nhàng, múa thật đẹp mắt, ngay cả Từ Liễu Thanh cũng âm thầm lấy làm kỳ, võ công của nàng biến thành tốt đến vậy từ khi nào?

Đại hán cầm trường tiên (roi dài) một roi đánh tới trước mặt Lăng Tử Nhan, Lăng Tử Nhan bay lên không đá một cước, đại hán làm bộ bay ra ngoài, kết quả lại trật phương hướng, giả bộ lại hơi quá, trực tiếp rơi xuống bên chân Dương Mạc Tuyên, bị ngã một cái choáng váng, tuý tay quơ một phát liền chụp trúng chân Dương Mạc Tuyên.

Dương Mạc Tuyên lập tức thét một tiếng kinh hãi, định lui lại, cuối cùng thành ra lại cũng ngã xuống đất.

Lăng Tử Nhan nghe được thanh âm Dương Mạc Tuyên liền nhìn về phía nàng, lại thấy nàng té ngã, còn tưởng rằng đại hán kia vô lễ với nàng, lập tức đẩy những người kia ra chạy vội lại đây, mũi kiếm đâm trúng bàn tay còn đang tóm lấy chân Dương Mạc Tuyên, đại hán đau đớn liền buông tay, như con cá bị thả vào nước sôi, lập tức nhảy dựng lên, cả giận nói: “Tại sao người đả thương ta?”

Lăng Tử Nhan cũng cả giận nói: “Ai cho phép người làm nàng tổn thương!”

Đầu mục cầm đầu thấy hai người nổi lên tranh chấp, bản tính lại bắt đầu rục rịch, tuy nói đã thu một trăm lượng bạc, nhưng là bạc thì có ai lại ngại ít bao giờ đâu. Nhìn đôi vòng ngọc của Từ Liễu Thanh, trong suốt sáng bóng, nói không chừng quả thật có giá trị đến hơn hai trăm lượng bạc, lại nhìn các nàng đều là hạng nữ lưu, còn người người trời sinh mỹ mạo, nhất là tiểu thư cầm kiếm kia cùng thiếu phu nhân ngã xuống đất đều là tuyệt sắc giai nhân, nếu như đem các nàng đoạt lấy, vậy thật đúng là hưởng hết diễm phúc nhân gian. Nghĩ như thế liền sinh ác ý, đi tới cười nói: “Khiến tiểu thư tức giận, quả thật là huynh đệ ta không đúng.”

Lăng Tử Nhan “hừ” một tiếng.

Đầu mục lại nói: “Hàn xá ngay gần đây, không bằng thỉnh phu nhân cùng tiểu thư đi qua nghỉ một lát, để huynh đệ bọn ta có thể châm trà giải thích với mọi người.”

Lăng Tử Nhan thấy hấn nói khách khí, cũng hết giận, nói: “Không cần, các người đã đánh không lại ta thì mau tránh đường đi!”

Từ Liễu Thanh nhú mày lắc đầu, nữ nhi nàng thật đúng là ngây thơ, ngay cả lời này cũng nghe không hiểu nữa, liền tiến lên từng bước, cười nói: “Tiểu nữ lỗ mãng, làm vị đại ca này bị thương, vòng tay này coi như chi phí thuốc thang đi. Chúng ta đi dâng hương, nếu chậm chạp không về thì chỉ sợ Vương gia sẽ sai người đi tìm, còn thỉnh đi ngay cho kịp.”

Đầu mục nghe nàng nói là Vương phủ, trong lòng cả kinh, thấy cách các nàng ăn mặc còn tưởng chỉ là gia đình giàu có bình thường. Tuy nói hấn ở sơn trại huyện bên cạnh, nhưng Vương gia chẳng phân biệt nơi quán hạt, nếu dưới cơn giận dữ tiêu diệt hết hang ổ của hấn, vậy là mất nhiều hơn được, liền nhận lấy vòng tay, nặn ra một nụ cười tươi, nói: “Vẫn là phu nhân thông tình đạt lý, vừa rồi tiểu thư làm vài huynh đệ của ta bị thương, quả thật cần chút tiền thuốc thang, vậy ta đây sẽ không khách khí nhận lấy.” Lăng Tử Nhan thấy hấn chẳng những thu bạc của mình mà còn cầm vòng tay mẫu thân, một bút mua bán lại phải trả hai phần thù lao, làm sao đồng ý, đoạt lại vòng tay trả cho Từ Liễu Thanh, sau đó nói: “Nương, chúng ta đi.”

Đầu mục vốn kiêng kỵ các nàng có bối cảnh là Vương phủ chứ không phải sợ các nàng, thấy Lăng Tử Nhan không biết tốt xấu như thế, hấn vốn là người trong lục lâm, quản cái gì mà Vương gia chứ? Lập tức ác tâm sinh thêm can đảm, cười lạnh nói: “Vay thỉnh phu nhân tiểu thư, tính cả vòng tay này cùng lưu lại đi!”

Lăng Tử Nhan nhún mày, cầm kiếm quát: “Vay phải xem xem các người có bản sự lưu chúng ta lại không đã!”

Lúc này không phải làm ra vẻ mà thực sự động thủ, may mắn một người đã bị Lăng Tử Nhan đâm bị thương, còn lại bốn người, Lăng Tử Nhan lại có Băng Huyền kiếm trong tay, nhất thời cũng chưa bại.

Trường diện lúc này tự nhiên hung hiểm hơn nhiều so với vừa rồi, uống cho Từ Liễu Thanh tức trí đa mưu giờ cũng vô kế khả thi, chỉ có thể hết sức vận phần lo lắng.

Vài người đột nhiên đi ra từ trong rừng cây, trong đó có một người nhìn thấy phía trước có đánh nhau, liền lớn tiếng nói: “Thiếu gia, có người đánh nhau.”

Đám người Dương Mạc Tuyên lập tức nghe được một thanh âm quen thuộc: “Sao? Náo nhiệt như vậy a, ta đây cũng hảo hảo nhìn một chút.”

Chỉ thấy Lí Vi Tu một tay cầm cung, một tay mang theo một con thỏ đầm đìa máu chảy từ trong rừng đi ra.

Từ Liễu Thanh thấy là hấn, trong lòng mừng rỡ, hô to: “Nhị công tử!”

Lí Vi Tu cũng thấy được các nàng, lại thấy người đang ẩu đả kia không phải ai khác mà chính là Lăng Tử Nhan, liền đem cung cùng con thỏ giao cho tùy tùng, đi đến trước mặt Từ Liễu Thanh, chấp tay chào một cái, nói: “Vương phi, sao mọi người lại xuất hiện ở chỗ này? Vì sao Quận chúa lại đánh nhau với người ta?”

Từ Liễu Thanh thấy Lăng Tử Nhan đã rơi xuống hạ phong, nếu đánh tiếp thì khẳng định sẽ bị thương, liền lo lắng nói: “Nhị công tử, phiền toái người đem đám thổ phỉ đó đuổi đi trước đã, đợi lát nữa sẽ giải thích với người sau.”

Lí Vi Tu gặp được cơ hội tranh công tốt như vậy, sao lại không đáp ứng được, lập tức nói với tùy tùng: “Còn không đi qua giúp Quận chúa!”

Mười mấy tên tùy tùng đi theo hần lập tức “Vâng” một tiếng rồi đi qua.

Đầu mục kia thấy đột nhiên nhiều người đến vậy thì biết cứ tiếp tục vậy khẳng định sẽ không tốt, làm sao còn dám lưu lại, nói một tiếng “rút”, vài người liền trốn mất vô tung vô ảnh.

Lăng Tử Nhan được giải vây thì biết có người giúp nàng, quay đầu lại thấy được Lí Vi Tu, từ “đa tạ” vừa lên đến miệng lại nuốt xuống, trực tiếp đi đến bên Dương Mạc Tuyền, hỏi: “Tẩu tẩu, vừa rồi người bị ngã, không có việc gì chứ?”

Dương Mạc Tuyền thấy y phục Lăng Tử Nhan không có vết máu, biết nàng không bị thương liền yên lòng, lại thấy trán nàng đầy mồ hôi, vội dùng ống tay áo lau cho nàng, sau đó cầm tay nàng đi đến trước mặt Lí Vi Tu: “Đa tạ Lí công tử trượng nghĩa tương trợ!” Lăng Tử Nhan lại nói: “Cái gì mà trượng nghĩa tương trợ chứ, bất quả là ý vào nhiều người mà thôi, nếu đánh thêm một lúc nữa, khẳng định ta có thể đánh thắng những người đó.”

Từ Liễu Thanh quát: “Nhan nhi! Nhị công tử cứu ngươi mà sao lại ngay cả lời đa tạ cũng không có thể, còn lớn tiếng nói những lời đáng xấu hổ đó?!”

Lí Vi Tu vội vàng nói: “Quận chúa nói rất đúng, tại hạ bất quá là sẵn bản ở đây nên trùng hợp đụng phải mà thôi, kẻ xấu là khiếp sợ mà đào tẩu, tuyệt đối không có nửa phần công lao.”

Căn bản Từ Liễu Thanh vốn không thích Lí Vi Tu, nhưng hôm nay nếu không phải có hần thì đã chẳng thể toàn thân trở ra, lại thấy hần khiêm tốn không tranh công, liền nảy sinh vài phần hảo cảm, nói: “Mặc kệ nói thế nào thì cũng phải đa tạ nhị công tử.”

Lí Vi Tu đáp lời: “Vương phi không cần khách khí, cứ gọi thẳng tên Vi Tu cũng được.” Thấy các nàng mang theo kim tiền cao hương (vàng mã, thẻ hương), đoán được là đi Báo Ân Tự, lại nói: “Vi Tu cũng muốn thay gia phụ cầu một cái bùa bình an, chẳng biết có được đi cùng hay không?”

Từ Liễu Thanh biết hần muốn hộ tống các nàng đi, gặp phải chuyện vừa rồi, cũng không dám tùy tiện nữa, nhân tiện nói: “Đương nhiên có thể.” Rồi cùng Lí Vi Tu đi tuốt đằng trước.

Lăng Tử Nhan nắm tay Dương Mạc Tuyền, đi phía sau, vẻ mặt không phục than thở: “Cái gì mà Vi Tu? Ta thấy hần không biết xấu hổ mới đúng (1)!”

Dương Mạc Tuyền không đáp lời này, lại hỏi: “Nhan nhi, ngươi có biết không, vừa rồi thực đoạ ta đến hồng mắt, nếu ngươi bị thương thì phải làm sao bây giờ?”

Lăng Tử Nhan thấy vẻ mặt nàng thân thiết, trong lòng ngọt ngào như mật, nói: “Nhan nhi làm cho tẩu tẩu lo lắng rồi.” Sau đó trừng mắt liếc Lạc Nhạn một cái, mặc dù không nói chuyện nhưng lại dùng ánh mắt trách cứ nàng, tổn giận ấy bạc, cuối cùng thỉnh phải người thế nào vậy?

Lạc Nhạn bị nàng trừng thật ỷ khuất, nàng nào có biết những người này, chẳng qua là đem bạc giao cho một tên thái bảo (2) ở đầu đường, để hần đi làm, sao biết được những kẻ này đã thu bạc mà lại còn nảy sinh ác ý như thế.

Dương Mạc Tuyền lại nói: “Không nghĩ mới vài ngày mà võ công của Nhan nhi cũng rất có tiến bộ.”

Lăng Tử Nhan được nàng khen, mặt có chút đỏ, lúc trước đánh cho những người đó nước chảy hoa rơi, hoàn toàn là diễn trò, đến lúc thực sự ẩu đả cũng đã cố hết sức, nếu Lí Vi Tu đến muộn một lát thôi thì sợ là thật sự thất bại thảm hại, giờ ngấm lại mà lòng còn sợ hãi.

Báo Ân Tự cũng không xa, xuyên qua cánh rừng, lại đi trong thời gian khoảng một nén nhang là đến.

Thừa lúc người khác không chú ý, Lăng Tử Nhan liền đem Lạc Nhạn kéo qua một bên hỏi: “Lần này chắc sẽ không sai sót gì chứ?!”

Lạc Nhạn vội vàng thề: “Nhất định sẽ không!”

Thế này Lăng Tử Nhan mới buông nàng ra: “Ta lại tin tưởng ngươi một lần nữa.” Báo Ân Tự có niên đại từ rất xa xưa, bởi vì linh nghiệm nên hương khói tràn đầy, đại môn sơn hồng mở rộng, người dâng hương nối liền không dứt. Mọi người trước tiên tiến nhập Đại Hùng bảo điện, quỳ lạy dâng hương, thành kính ước nguyện xong mới đi ra thiên điện(3) xin sâm (4).

Từ Liễu Thanh để Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan bốc một quả, đưa cho đại sư giải đoán.

Đại sư giải đoán sâm mặc hoàng sắc tăng bào, mi mục thiện lương, vừa thấy liền biết là cao tăng đắc đạo, đưa tay tiếp nhận hai quả sâm, phất tay áo một chút, hỏi: “Cầu cái gì?”

Từ Liễu Thanh nói: “Một cầu có con nổi dõi, một cầu nhân duyên.”

Đại sư lại hỏi: “Muốn giải cái nào trước?”

Từ Liễu Thanh thấy Dương Mạc Tuyền sắc mặt thản nhiên, bộ dáng một mực thờ ơ, nhưng Lăng Tử Nhan lại nóng lòng muốn thử, liền nói: “Phiền toái đại sư giải quả nhân duyên trước.”

Đại sư tháo sợi dây buộc, trải rộng quả, thì thầm: “Thần minh định hứa bất phi khinh, thiên lí nhân duyên phối thượng hôn, hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm.” (5)

Từ Liễu Thanh vội hỏi: “Sâm này giải thích như thế nào?”

Đại sư vuốt râu nói: “Sâm này là quả tốt nhất, nghĩa là người xin sâm, nhân duyên sở cầu là do trời định, cương cầu không được, ngược lại cứ thuận theo tự nhiên thì mới có thể viên mãn.”

Hạo nhi đã lấy được một người như hoa như ngọc, Nhan nhi lại có nhân duyên trời định, Từ Liễu Thanh tự nhiên tâm đại hỷ, lại hỏi: “Không biết người hữu duyên trong sâm nhắc tới đã xuất hiện chưa?”

Đại sư giương mắt, ánh mắt đảo qua mặt mọi người, cuối cùng dừng lại ở Lăng Tử Nhan, sau đó nói: “Sâm này hẳn là của vị tiểu thư này?”

Lăng Tử Nhan nghe đại sư giải thích, đặt ở trên người mình nghiệm chứng, không phải là nói nàng cùng Dương Mạc Tuyền sao? Nếu không phải là nhân duyên do trời định, như thế nào lại có khả năng để nàng đánh bậy đánh bạ mà đại thú tân nương? Cái gì “hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm”, một chút cũng không sai, nghĩ rằng cuối cùng Lạc Nhạn cũng làm được một chuyện theo phân phó, giờ nghe được đại sư hỏi liền vội vàng nói: “Đúng vậy.”

Đại sư gật đầu, lại nhìn mọi người, Lăng Tử Nhan lòng tràn đầy chờ mong đại sư nói ra người hữu duyên với nàng chính là Dương Mạc Tuyền, sao biết hần lại dừng lại khi nhìn đến mặt Lí Vi Tu, đại sư nói: “Vị công tử này hẳn là còn chưa thành thân phải không?”

Lí Vi Tu thấy hần đột nhiên hỏi mình, trước sửng sốt một chút rồi sau đó mới nói: “Chưa từng.”

Đại sư nói: “Vậy thì đúng rồi, người hần chính là người hữu duyên với vị tiểu thư này, lúc trước chắc hẳn hai người có hiểu lầm rất sâu, cái gọi là dưa hấu xanh không ngọt, cố ý theo đuổi ngược lại lại không được việc, cứ vô tâm có khi nước chảy thành sông.”

Nghe nói như vậy, Lăng Tử Nhan lập tức choáng váng, như thế nào mà đang yên đang lành lại đổ lên người Lí Vi Tu? Quay đầu nhìn hần, thấy hần vẻ mặt vui mừng, lòng lại càng không duyệt.

Lí Vi Tu cũng mừng rỡ như điên, hôm nay thật sự là gặp may a, đi sẵn lại có thể sẵn được nhân duyên, lần trước mặt dù cầu thân bất thành nhưng lại nhớ mãi không quên Lăng Tử Nhan, cứ nghĩ cả đời này đều không lấy được nàng, không ngờ lại phong hồi lộ chuyển.(đại loại là tình thế đảo ngược)

Từ Liễu Thanh đánh giá Lí Vi Tu, thâm nghĩ, chẳng lẽ thật sự là người này? Trước đó vài ngày tới cửa cầu thân bị cự tuyệt, chẳng phải là “dưa hấu xanh không ngọt” sao? Hôm nay lại cơ duyên xảo hợp cứu được các nàng, cũng có khi không phải cử chỉ vô tâm, cái gọi là vô oan bất thành giai ngẫu (không oán không thành đôi), hần và Nhan nhi thật đúng là giống một đôi oan gia. Dù hần có chút thay đổi, nhưng việc chung thân đại sự của Nhan nhi thật sự có thể phó thác cho người này sao?

Trừ Lăng Tử Nhan cùng Lạc Nhạn, những người khác đều có ý tưởng không khác Từ Liễu Thanh lắm, ngực Dương Mạc Tuyền như thế bị đập mạnh, gần như ngạt thở, cũng không còn muốn nghe quả sâm của mình

thế nào nữa, liền nói với Từ Liễu Thanh: “Nương, Mạc Tuyền cảm thấy nơi này có chút buồn, muốn đi ra ngoài dạo một chút.”

Từ Liễu Thanh vừa muốn giúp nàng giải sầu, nghĩ nàng then thùng, ngượng không muốn nghe, liền gạt đầu đáp ứng.

Lăng Tử Nhan vội vàng nói: “Con đi cùng tẩu tẩu.” Từ Liễu Thanh cùng tùy ý để nàng đi.

Lạc Nhạn vốn định đi theo, lại bị Lăng Tử Nhan giữ lại, sau đó dùng thanh âm chỉ có Lạc Nhạn nghe được, nghiêng răng nghiêng lợi ra vài chữ: “Quay lại sẽ tìm người tính sổ.”

Bé Nguyệt thấy Lăng Tử Nhan không cho Lạc Nhạn đi theo, dù sao có tiểu thư đi cùng Dương Mạc Tuyền rồi nên nàng cũng không đi theo ra ngoài.

Lúc Lăng Tử Nhan đuổi theo liền phát hiện Dương Mạc Tuyền đã xuống đến cửa đền, vội vàng kêu lên: “Tẩu tẩu, chờ ta với!”

Dương Mạc Tuyền lại càng đi nhanh hơn.

Hết chương 29

(1) Tên của Lí Vi Tu, Vi: làm, gây nên, Tu: xấu hổ, ngượng ngùng à Vi Tu: biết xấu hổ > < bất=’’’’ tri=’’’’ tu=’’’’ không=’’’’ biết=’’’’ xấu=’’’’ hổ=’’’’ –’’’’ lăng=’’’’ tử=’’’’ nhan=’’’’ chơi=’’’’>

(2) thái bảo: young delinquent, tội phạm vị thành niên =.=’’

(3) thiên điện: phòng lớn ở bên cạnh đại điện.

(4) sâm: Cái thẻ có viết chữ phía trên, các đình chùa dùng để cho người xóc lấy một quẻ để mà xem xấu tốt, nhưng ở trong truyện này ta thấy hình như quẻ này dùng giấy rồi lấy dây buộc lại chứ không phải thẻ tre hay sao ý???

(5) Thần linh nhất định cho phép, thiên lý nhân duyên phối thành hôn, cố ý trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu thành cây.

30. Chương 30: Kế Hoạch Ngốc Nghếch

Dương Mạc Tuyền nghe thấy Lăng Tử Nhan gọi mình, tiếng hô càng gần thì lại chạy càng nhanh, nhưng lại quên mất không chú ý tới thềm đá, vì vội vàng hoảng hốt mà không đi theo đường thẳng, lại theo đường mòn xuống núi. Mắt thấy sắp đến chân núi lại vấp phải một thân cây gãy mà ngã, muốn nhắc người lên đi tiếp, nhưng chân lại đau tới không thể nhúc nhích được.

Rất cục Lăng Tử Nhan cũng đuổi kịp, muốn hỏi nàng vì sao lại đi nhanh như vậy nhưng lại thấy nàng ngồi dưới đất, tay ôm lấy chân, vẩy còn dính chút lá khô cùng bùn đất, biết nàng té bị thương liền vội vàng xông đến, ôm lấy nàng, khẩn trương hỏi: “Tẩu tẩu, người có sao không?”

Dương Mạc Tuyền cắn môi không đáp, giấy dựa muốn đứng lên, nhưng còn chưa đứng thẳng đã ngã xuống, cả người nằm gọn trong lòng Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan nhanh chóng ôm chặt nàng, không cho nàng lại cử động.

Thanh âm Dương Mạc Tuyền lạnh lùng truyền tới: “Buông!”

Lăng Tử Nhan không buông tay, vẻ mặt hoang mang. Nhìn bộ dáng Dương Mạc Tuyền giống như thực sự tức giận, rốt cuộc nàng làm sao vậy? Cũng không hỏi nữa, trực tiếp cầm bàn chân nhỏ bé của nàng, tháo giày ra, bên chân quả nhiên sưng đỏ thành một khối, hẳn là rất đau, lại xem xét gân cốt một chút, may mà không trật khớp, chỉ bị thương dây chằng thôi. Dù có thế thì cũng không thể đi đường được, trước tiên Lăng Tử Nhan nhẹ nhàng xoa bóp một phen, sau đó giúp nàng đi hài một lần nữa, rồi mới ngẩng đầu nói: “Không có gì đáng ngại cả, chờ khi nào hồi phủ dùng một khối băng áp lên một chút, hết sưng là có thể đi lại bình thường.”

Dương Mạc Tuyền vẫn nhìn gương mặt nàng, đau đớn nơi chân đã sớm quên, thấy nàng đột nhiên nhìn mình, lập tức quay mặt đi, ánh mắt rơi trên mặt đất.

Lúc này Lăng Tử Nhan mới cẩn thận hỏi: “Có phải Nhan nhi làm sai chuyện gì khiến tẩu tẩu giận không?”

Dương Mạc Tuyền không nhìn nàng, chỉ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không.”

Lăng Tử Nhan càng kỳ quái: “Vậy tại sao nàng lại chạy nhanh thế? Ta gọi cũng không chờ ta?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Chỉ là ta muốn đi một mình thôi.”

Lăng Tử Nhan không đoán ra tâm tư trong lòng nàng, cũng không đoán nữa, nói ra mục đích mình theo nàng ra đây: “Tẩu tẩu, người trăm ngàn lần đừng nghe cái lão hoà thượng kia nói, đều do nha đầu Lạc Nhạn chết tiết kia cả!”

Dương Mạc Tuyền nghe vậy liền ngạc nhiên, đại sư giải đoán quả sấm thì liên quan gì đến Lạc Nhạn, liền hỏi: “Lạc Nhạn làm sao?”

Lăng Tử Nhan sợ nàng hiểu lầm, liền không hề giấu diếm, trả lời: “Kỳ thật hoà thượng kia nói cái gì mà người hữu duyên đều là do Lạc Nhạn phân phó từ trước đó, vốn là muốn cho hần nói ta cùng...chính là nàng, nhưng chẳng biết sao lại rơi lên người Lí Vi Tu, thật sự là tức chết ta mà, mất trắng năm mươi lượng bạc!”

Cuối cùng Dương Mạc Tuyền cũng nghe ra chút manh mối: “Ý người là, người tốn năm mươi lượng bạc mua chuộc được đại sư giải đoán sấm, để hần nói ta với người mới là nhân duyên trời định?” Lăng Tử Nhan chợt dạ gật gật đầu, lại vội vàng giải thích: “Ta chỉ bảo Lạc Nhạn nói với hần nói giúp chúng ta tốt hơn một chút, mà quả sấm kia cũng không phải giả, là do chính ta thành tâm thành ý cầu. Nàng xem, ngay cả lão thiên gia đều giúp ta, chứng minh chúng ta thật sự có duyên phận!”

Dương Mạc Tuyền nói: “Đó là duyên phận của người cùng Lí công tử.”

Lăng Tử Nhan vội la lên: “Sao có thể là Lí Vi Tu được, hần bắt quá chỉ là trùng hợp gặp gỡ mà thôi!”

Dương Mạc Tuyền hơi thở dài, từ từ nói: “Đây không phải là án với quả sấm ‘có ý trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu thành cây’ hay sao?”

Lăng Tử Nhan oán hận nói: “Cái gì mà vô tâm cắm liễu? Ta thấy hần có ý thì có, khẳng định cùng mấy tên đáng chết kia thông đồng với nhau, bằng không sao có thể trùng hợp như thế, hần cũng xuất hiện ở đó, những kẻ kia đã thu bạc lại còn trở mặt với ta, thấy hần lại chạy.”

“Chậm đã!” Dương Mạc Tuyền lại nghe ra một việc khác: “Người đừng nói với ta là mấy kẻ chặn đường chúng ta hôm nay cũng là do người muốn đi?”

Lăng Tử Nhan vốn đang thầm oán Lí Vi Tu nhưng chẳng may lại nói lộ luôn chuyện này, tâm càng trùng xuống, yếu ớt nói: “Thuê bọn họ mất một trăm lượng.”

Dương Mạc Tuyền bất khả tư nghị nhìn nàng, thực không biết mỗi ngày nàng nghĩ cái gì, chuyện kì quặc như thế cũng có thể nghĩ ra, về mặt đây thất bại hỏi: “Làm như thế lại là vì cái gì?”

Dù sao cũng đã lỡ miệng, Lăng Tử Nhan liền đơn giản thẳng thắn nói: “Vốn ta muốn chờ võ công luyện tốt một chút rồi mới kêu những người này đến, đường đường chính chính đánh bại bọn họ, nhưng chỉ còn hai ngày nữa là ca ca trở về, ta sợ chờ không được cho nên mới hẹn hôm nay. Ta biết võ công mình không hơn ca ca, bình thường lại chỉ biết gây rắc rối, nhất định nàng cảm thấy ta không bằng ca ca, chỉ là ta muốn chứng minh rằng ta cũng có thể bảo vệ nàng, không nghĩ tới khéo quá hoá vụng, còn suýt chút nữa hại nàng cùng mẫu thân.”

Dương Mạc Tuyền đưa tay vuốt ve khuôn mặt ảo não của Lăng Tử Nhan, ôn nhu hỏi: “Người làm nhiều chuyện như vậy, đều vì ta sao?”

Lăng Tử Nhan thấy nàng đột nhiên ôn nhu với mình như vậy, lại còn thấy nàng vẫn ngồi trong lòng mình, tay đặt bên hông mình, dù cách y sam cũng đều có thể cảm giác được da thịt tuyệt trắng của nàng, một ngọn lửa không hiểu từ đâu đột nhiên lại bắt đầu nhen nhóm, ngay cả máu huyết cũng như nóng lên, về mặt đỏ bừng, bằng giọng mũi phát ra một tiếng “ừ”, nghe như rên rĩ.

Dương Mạc Tuyền ngẩng nhìn khuôn mặt kiều diễm kia, trong lòng nhu tình như nước, tựa hồ cũng quên hết thấy, ngón tay lướt qua khoé môi nàng, dướn người lên, chạm vào phiến mềm mại lạnh lạnh kia.

Trong đầu Lăng Tử Nhan như thể “oanh” một tiếng, nổ tung. Nàng, nàng, nàng thế nhưng lại hôn mình! Có phải đang nằm mơ không?! Nhéo chân mình một chút, có cảm giác, không phải nằm mơ, cái người mà mình hằng nhớ thương đang thực sự hôn mình!

Kinh ngạc đến mức ngay cả mắt cũng quên nhắm lại, cảm giác mềm mại ôn nhu trên môi có chút chần chờ, tạm dừng một chút rồi tách ra, Lăng Tử Nhan lập tức vươn tay ra sau đầu nàng giữ lại, đầu lưỡi vẽ một đường cong duyên dáng lên vành môi Dương Mạc Tuyền, tách hàm răng của nàng ra, làm nụ hôn này thêm sâu sắc. Một tia lý trí cuối cùng của Dương Mạc Tuyền rốt cục cũng bị hoà tan dưới nụ hôn này.

Thẳng đến khi nghe thấy thanh âm có người la lên hai người mới buông nhau ra, hai gò má Dương Mạc Tuyền phồng hồng, kèm theo nét ngượng ngùng, Lăng Tử Nhan lại cười đến xuân ý dạt dào.

Thanh âm Lạc Nhạn cách càng ngày càng gần: “Tiểu thư! Thiếu nữ nãi nãi!”

Lăng Tử Nhan hưng phấn hô: “Chúng ta ở đây!”

Chỉ chốc lát liền nhìn thấy Lạc Nhạn từ đỉnh núi đi xuống, thấy các nàng, lập tức cả kinh kêu lên: “Mãi mới tìm được hai người, hù chết Lạc Nhạn a!”

Dương Mạc Tuyền vẫn còn ôm cổ Lăng Tử Nhan, ngồi trên đùi nàng, vừa rồi không phát giác, giờ nhìn thấy Lạc Nhạn mới cảm thấy ngượng ngùng, lại giãy dụa muốn đứng lên.

Lăng Tử Nhan nói: “Lạc Nhạn, mau tới đây hỗ trợ.”

Lạc Nhạn vội vàng tới giúp đỡ lấy nàng, hỏi: “Thiếu nữ nãi nãi làm sao vậy?”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới cảm giác được hai chân đã tê rần, phải thông thả đợi hồi lâu mới đứng lên, đi đến bên cạnh Dương Mạc Tuyền, ôm lấy thắt lưng nàng, đem sức nặng toàn thân nàng chuyển phần lớn lên người mình, nói: “Chân tẩu tẩu bị thương, không thể đi được.”

Lạc Nhạn đỡ bên kia Dương Mạc Tuyền, chậm rãi xuống núi, không quên nói: “Tiểu thư, ta không cố ý mà, ngày đó ta đã nói rõ với lão hoà thượng, chờ khi tiểu thư đến thì nói tiểu thư và người đi cùng chính là người hữu duyên, ai biết hắn lại nói thành Lí Vi Tu công tử a.”

Lăng Tử Nhan nói: “Còn không phải do người ngốc sao, nếu nói rõ ràng một chút là người cùng ta đến là nữ tử thì đã không nhầm, không phải sao? Bất quá, cái này cũng không trọng yếu, Lạc Nhạn, làm tốt lắm!”

Lạc Nhạn được nàng khen mà không hiểu gì hết, rõ ràng là nhầm lẫn làm hỏng việc, như thế nào lại còn nói mình làm tốt lắm?

Dương Mạc Tuyền biết nàng có ý gì, nét đỏ ửng vừa mới hết lại bắt đầu lan trên nét mặt, đúng là ma xui quỷ khiến mà, thế nhưng...

Ba người đến chân núi liền thấy được đám người Từ Liễu Thanh.

Từ Liễu Thanh đang chờ đến phát lo, thấy các nàng lại đây, sắc mặt mới dịu xuống, lại thấy Dương Mạc Tuyền được hai người đỡ, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan lại giải thích một lần, kêu Lạc Nhạn đi gọi Bê Nguyệt cùng Tu Hoa về.

Lí Vi Tu thấy Dương Mạc Tuyền bị thương liền phân phó tùy tùng đi lên miếu mượn một cỗ kiệu đến, kiệu này chuyên vì tục gia khách nhân mà chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau bốn tùy tùng đã nâng một chiếc kiệu có màn che đến.

Tất cả mọi người đến đông đủ rồi, Dương Mạc Tuyền mới được đỡ lên kiệu, do gia đình Lí gia nâng, một đường vào thành cũng may vô sự.

Lăng Viễn Kiếm thấy các nàng xuất môn dâng hương chậm chạp mãi chưa về, đang muốn kêu người đi tìm lại thấy các nàng trở về, nhìn thấy Lí Vi Tu có phần hơi kinh ngạc. Từ Liễu Thanh đem chuyện dọc đường đi đơn giản thuật lại một lần, còn giữ Lí Vi Tu lại ăn cơm chiều, Lí Vi Tu rất muốn đáp ứng, bất quá nghĩ đến câu “cố ý trồng hoa hoa không nở”, biết việc này không nên nóng lòng cầu thành nên uyển chuyển cự

tuyệt, nói lần sau lại đến bái phòng rồi mang theo tùy tùng rời đi. Lòng Từ Liễu Thanh đối với hắn lại thêm một phần khẳng định. Chân Dương Mạc Tuyền bị thương, trên dưới trong phủ lại một phen bận rộn, Lăng Tử Nhan mượn cớ chiếu cố tẩu tẩu, lại ở lại phòng Dương Mạc Tuyền.

Sau khi mọi người lui hết ra Lăng Tử Nhan mới rót chén trà đưa nàng, hỏi: “Tẩu tẩu, đã khá hơn chưa?”

Dương Mạc Tuyền hơi lộ ra ý xin lỗi, mình nhất thời nóng nảy mà lại làm nhiều người mệt như vậy, mà Lăng Tử Nhan lại một khắc cũng chưa ngừng nghĩ, liền nói: “Người vất vả rồi.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Mấy lần trước đều do nàng chiếu cố ta, khó có dịp ta chiếu cố nàng một lần, đáng tiếc là thương ở chân, bằng không...” Nói một nửa lại bất giác nhớ tới chuyện ban ngày ở trong rừng.

Dương Mạc Tuyền cũng nghĩ về việc đó, mặt liền lập tức đỏ, từ khi trở về từ Báo Ân Tự nàng đã muốn hỏi hận chết được, như thế nào lại tự nhiên chủ động hôn Lăng Tử Nhan như thế, sợ là nàng ghi tạc trong lòng, lại sẽ càng không chịu buông tay mất thôi.

Lăng Tử Nhan thấy hai má nàng phỉm hồng, vẻ mặt thẹn thùng, ban ngày bị quấy rầy, hiện tại cũng không có gì phải bận khoăn, liền hơi cúi người về phía trước đến gần nàng.

Dương Mạc Tuyền biết ý đồ của nàng, lập tức quay mặt đi, nói: “Hôm nay người mệt rồi, ta cũng mệt.” Nói xong liền nghiêng người nằm xuống.

Tuy Lăng Tử Nhan có chút thất vọng nhưng bất quá cũng không thềm để ý, nằm xuống cạnh nàng, vòng tay xuyên qua giữa khuỷu tay nàng, từ phía sau ôm chặt lấy, vùi đầu vào cổ nàng, ngửi hương thơm thanh nhã tươi mát, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Dương Mạc Tuyền bị Lăng Tử Nhan ôm như vậy, thân thể có chút cứng ngắc, ngoài hô hấp của nàng khiến cổ mình có chút ngứa ngáy ra, ngay cả lưng cũng cảm nhận được phi thường rõ ràng hai khoả mềm mại của nàng dán sát vào người, có lẽ đây là lần cuối cùng mình thân cận với nàng như thế, trong lòng lại có chút cảm giác phóng túng, không hề suy nghĩ lễ giáo gì nữa, tận tình hưởng thụ cái ôm ấm áp này.

Mặc dù đã chườm rất nhiều đá nhưng chân Dương Mạc Tuyền cũng không hết sưng, ngược lại máu bầm tích tụ lại càng sưng đỏ, Từ Liễu Thanh liền tự mình nấu canh đưa lại đây. Hôm qua đại sư giải sâm đã nói, Lăng gia được thượng thiên cao chiếu, phúc khí trùng thiên, rất nhanh có thể thêm tân đinh (người mới), Từ Liễu Thanh liền khen hắn linh nghiệm, nhi tử cũng sắp trở lại, không phải nàng cũng có hy vọng được ôm cháu rồi sao? Hiện giờ quan trọng nhất là phải điều dưỡng thân thể con dâu cho tốt, trong vòng một ngày lại mang đến tận ba bát canh.

Bát buổi tối kia, Dương Mạc Tuyền thật sự uống không nổi liền buộc Lăng Tử Nhan phải uống. Lăng Tử Nhan uống một chén trà sâm, kể từ đó, chỉ thấy mệt chứ không bổ, một đêm ra mồ hôi, ngày thứ hai lúc rời giường, bụng cũng thấy không ổn.

Buổi sớm Bế Nguyệt lại đưa tới, hai người nhìn đều thấy buồn nôn, hoàn toàn vô dụng. Buổi trưa khi nhìn Từ Liễu Thanh lại bưng khay đến, hai người hoảng sợ nhìn nhau, trong ánh mắt đều viết: bát này người uống.

Từ Liễu Thanh thấy sắc mặt Dương Mạc Tuyền hồng nhuận, biết canh có hiệu quả, liền mang bát cầm trong tay đưa qua, nói: “Mạc Tuyền, nhanh nhanh tranh thủ lúc bát canh tổ yến đông nhưng* này còn nóng thì uống hết đi, ta bảo người làm mất cả buổi sáng đấy.”

(*nhưng: nhưng hươu, sừng hươu mới như còn mộng như thoi thẹt và máu gọi là nhưng, rất bổ và quý.)- canh này trông như súp ý mà

Dương Mạc Tuyền nhìn bát canh đặc dính kia, lòng phát run, uống xong một chén này sợ là máu mũi cũng đều chảy ra (canh này bổ máu), nhưng đây là tâm huyết cả buổi sáng của nương, không thể cô phụ, đành chờ một chút liền cầm lấy thìa.

Lăng Tử Nhan nhìn không nổi, vội vàng giành nói: “Hay để ta uống đi!”

Từ Liễu Thanh tát nhẹ tay nàng: “Đây là để tẩu tẩu con bồi bổ, nếu muốn uống thì bảo hạ nhân lại đi làm.”

Lăng Tử Nhan nhìn Dương Mạc Tuyền rồi buông tay, không phát ra tiếng động ý bảo: không phải ta không uống, cái chính là nương không cho.

Dương Mạc Tuyền mới uống được một ngụm liền thấy một gã gia đình chạy vào báo: “Phu nhân, thiếu gia đã trở lại, đang ở ngoài đại môn!” Trong lòng cả kinh, thìa rơi vào trong bát, canh bắn ra đầy tay.

Từ Liễu Thanh không phát hiện, vội vàng đứng lên, bảo các nàng cũng nhanh đi ra.

Lăng Tử Nhan thấy mu bàn tay nàng một mảnh đỏ ửng, vội vàng kêu Bế Nguyệt mang chút nước giếng đến, ngâm trong chốc lát màu đỏ mới hết, nhẹ giọng hỏi nàng: “Có phải tẩu tẩu không muốn gặp ca ca không? Nếu không muốn, vậy chúng ta sẽ không đi!”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu đứng dậy, Bế Nguyệt vội tới gần giúp đỡ nàng, tuy chân còn sưng chưa khỏi nhưng cũng đã có thể miễn cưỡng đi đường. Lăng Tử Nhan cũng chỉ có thể dìu nàng đi về phía đại môn.

__Hết chương 30__

31. Chương 31: Lăng Tử Hạo Trở Về

Lúc ba người đến nơi thì đại môn đã có đầy người đứng thành một vòng, Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh đứng đầu tiên, phía sau đều là các gia đình cùng nha đầu trong phủ, thấy Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan đến liền tự giác tách ra một lối đi. Lăng Tử Nhan đỡ Dương Mạc Tuyền đi đến bên cạnh Từ Liễu Thanh.

Người cưỡi trên con ngựa cao to đứng là Lăng Tử Hạo, ở phía sau hắn còn có hai cỗ kiệu, ngoài Ngọc Thụ là người Lăng phủ ra thì còn có hai mươi tùy tùng xa lạ mặc hắc y, bất quá vừa nhìn là biết được huấn luyện bài bản.

Những người sống quanh đó nhìn thấy trước cửa Lăng phủ có nhiều người như vậy, cũng đều vây lại xem náo nhiệt, khe khẽ thì thầm bàn luận.

Dương Mạc Tuyền không cần phân biệt cũng biết người đó là Lăng Tử Hạo, tuy nói là huynh muội với Lăng Tử Nhan nhưng hai người trông không quá giống nhau. Lăng Tử Nhan trông giống Từ Liễu Thanh mà Lăng Tử Hạo lại giống Lăng Viễn Kiếm hơn một chút, đường nét rõ ràng, thanh tân tuấn kiệt, chỉ là nét cười trên mặt có chút bất cần đời.

Lăng Tử Nhan thấy Lăng Tử Hạo đã sớm quên mất chuyện ghen tuông, hô một tiếng “ca”, liền vẻ mặt vui mừng chạy tới.

Lăng Tử Hạo đã xuống ngựa, đưa tay bế nàng xoay vài vòng, nói: “Quý nha đầu, mới hai tháng không gặp mà không ngờ đã nặng lên như thế.” Lại đánh giá nàng một phen, gật đầu: “Cũng đẹp lên rất nhiều.”

Lăng Tử Nhan khẩn cấp hỏi: “Ca, những ngày này huynh chạy đi đâu vậy? Đi ra ngoài chơi cũng không mang ta theo.”

Lăng Tử Hạo vừa muốn nói chuyện lại nghe thấy Lăng Viễn Kiếm gầm lên: “Xú tiểu tử, còn không quỳ xuống cho ta!”

Từ Liễu Thanh vội vàng kéo ống tay áo của hắn: “Lão gia, nhiều người như vậy, trước cứ để cho Hạo nhi đi vào đã rồi nói sau.”

Lăng Tử Hạo lại nói: “Cha, nương, chờ một chút.” Sau đó đi đến cỗ kiệu thứ nhất, vén rèm lên.

Từ trong kiệu có một nữ tử đi ra, bất quá là hai mươi cái xuân xanh, ngũ quan tú lệ, dáng người thướt tha, váy bào hồng sắc y sam, phía ngoài khoác một chiếc áo mềm nhẹ bằng tơ mỏng, búi tóc vẫn cao, chiếc trâm ngọc hình phượng, khuyên tai, vòng xuyến, một thân y phục đẹp đẽ sang quý.

Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh nhìn nhau, không biết nàng là người phương nào.

Lăng Tử Hạo nắm lấy tay nữ tử kia, đi đến trước mặt hai người, nói: “Cha, nương, vị này là Vân La Quận chúa.” Lại nói với nàng kia: “Vân La, còn không bái kiến cha mẹ.”

Vân La thanh nhã cúi đầu, khoe môi khê mở, kêu: “Cha, nương.”

Tất cả mọi người ở đây đều chấn động, ai cũng biết Vân La Quận chúa là nữ nhi của Bát Vương gia, giờ xuất hiện ở đây, hơn nữa còn gọi phụ phụ Lăng Viễn Kiếm là cha mẹ, sao không khiến mọi người sợ hãi.

Lăng Viễn Kiếm từng gặp qua Vân La lúc ở quý phủ Bát Vương gia, chỉ là khi đó nàng còn nhỏ tuổi, giờ nhìn nàng, mi vũ cũng thấp thoáng bóng dáng nữ hài ngày đó, người trước mặt quả thật là Vân La Quận chúa, liền run giọng hỏi: “Đây, đây là có chuyện gì?”

Lăng Tử Hạo không đáp, lại nói: “Cha, thỉnh người đợi một chút nữa.” Lại đi đến cỗ kiệu thứ hai, quì một gối: “Hạo nhi cung thỉnh cô mụ hạ kiệu.”

Cô mụ của Lăng Tử Hạo, vậy không phải chính là Thái Hậu sao? Chỉ thấy một quý phu nhân từ kiệu bước ra, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng phong thái vẫn ung dung hoa quý, một vẻ tao nhã mà đẹp đẽ, trên mặt mang theo nét tươi cười, lại làm cho người ta không dám sinh ra nửa phần ý niệm thân cận. Đích thị là đương kim Thái Hậu, thân tỷ tỷ của Lăng Viễn Kiếm – Lăng Viễn Sương.

Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh vội vàng đi xuống đại môn, quỳ gối trước mặt Thái Hậu, nói: “Thần Lăng Viễn kiếm, thiếp thân Từ Liễu Thanh, tham kiến Thái Hậu!”

Lăng gia từ trên xuống dưới đều quỳ xuống, những người vây quanh vốn là đến xem náo nhiệt, nay đột nhiên thấy Thái Hậu giá lâm đều sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có Vân La đi tới kéo cánh tay Lăng Viễn Sương, cười nói: “Thái Hậu, cũng là người đến giải thích đi!”

Lăng Viễn Sương thấy một đám người đông nghịt quỳ dưới đất, hoà hoãn nói: “Lần này ai gia cải trang đi tuần, không cần đa lễ. Viễn Kiếm, Liễu Thanh đứng dậy đi, mọi người đều đứng lên đi!”

Lúc này Lăng Viễn Kiếm mới đứng lên, những người khác cũng đứng lên theo. Lăng Viễn Kiếm nói: “Thái Hậu, mời vào phủ.” Sao còn rảnh mà lo chuyện của Lăng Tử Hạo cùng Vân La nữa.

Lăng Viễn Sương gật gật đầu, nắm tay Vân La cùng vào phủ, đám người Lăng Viễn Kiếm cung kính theo sau.

Lăng Tử Nhan thấy đại ca rồi lại còn gặp được Thái Hậu, cao hứng đến hóng rồi, đi theo một hai bước mới đột nhiên nhớ tới một người, nhìn quanh bốn phía liền thấy Dương Mạc Tuyền cúi đầu đứng một bên, lập tức đi đến bên người nàng, cười nói: “Tẩu tẩu, thì ra người ở đây, thiếu chút nữa ta đã quên mất.”

Lăng Tử Hạo đang đi phía trước, nghe thấy Lăng Tử Nhan gọi tẩu tẩu liền dừng bước ngoái đầu lại nhìn, thấy muội muội đang nắm tay một nữ tử bạch y trắng tuyết. Vừa rồi nàng cúi đầu, không nhìn rõ diện mạo, giờ khi nàng ngẩng đầu nói chuyện cùng muội muội, đúng là lộ ra gương mặt khuynh quốc khuynh thành, tản ra khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, không biết muội muội nói gì đó, trên mặt hiện lên nét mỉm cười, mình diễm động lòng người.

Nàng chính là người cùng hắc có hôn ước, lại bị muội muội rước vào cửa, khiến hắc sợ tới mức phải trốn khỏi nhà hai tháng, chính là Dương Mạc Tuyền đó sao? Cứ nghĩ Vân La đã là đệ nhất mỹ nhân, nhưng nàng lại còn đẹp hơn Vân La thập phần. Muội muội gọi nàng là “tẩu tẩu”, vậy chắc không sai, nhưng vì sao muội muội lại nói nàng là xú nữ?

Chỉ thấy hai người đi tới, Dương Mạc Tuyền đi đường khập khiễng, Lăng Tử Nhan phải nâng nàng, Lăng Tử Hạo thầm kêu đáng tiếc, một nữ tử tuyệt mỹ như vậy nhưng không ngờ đi đứng lại bất tiện. Trên đời quả nhiên không có người hoàn mỹ, như thế xem ra Vân La vẫn hơn, tiếc hận lắc lắc đầu, tiếp tục bước đi.

Lăng Tử Nhan đỡ Dương Mạc Tuyền đến đại sảnh, thấy Thái Hậu đã ngồi ở ghế thủ tịch, Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh ngồi phía dưới, Lăng Tử Hạo cùng Vân La đứng một bên.

Từ Liễu Thanh thấy hai nàng tiến vào, lập tức nói: “Thái Hậu, đây chính là thê tử mà Hoàng Thượng vì Hạo nhi chỉ hôn, Dương Mạc Tuyền.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Mạc Tuyền tham kiến Thái Hậu.”

Lăng Viễn Sương nói: “Ngẩng đầu lên cho ta nhìn xem.”

Dương Mạc Tuyền nghe vậy liền ngẩng đầu, rốt cuộc cũng không dám cùng nàng đối diện, mục quang dừng trên vạt áo nàng.

Lăng Viễn Sương thấy nàng quyên thanh tú lệ (trong trẻo tú lệ như dòng suối), trong lòng nghi hoặc, không phải Hạo nhi nói hấn phải lấy một nữ tử không có nhan sắc sao? Như thế nào lại xinh đẹp vậy, đem Vân La so sánh cũng đều không bằng được, nét mặt vẫn lại bất động thanh sắc, chỉ nói: “Gia môn bình thường lại cũng có thể có được một người thanh tú như vậy, thật sự là khó có được, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Dương Mạc Tuyền đáp: “Bẩm Thái Hậu, Mạc Tuyền năm nay mười tám.”

Lăng Viễn Sương gật đầu nói: “So với Vân La còn nhỏ hơn ba tuổi.”

Vân La vội vàng tiến lên nâng Dương Mạc Tuyền dậy, cười nói: “Nói như vậy muội còn phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ a!”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng trừ Lăng Tử Nhan đều nghe ra ẩn ý.

Lăng Viễn Sương trầm giọng hỏi: “Hạo nhi, ngày đó người đi đâu?” Nếu không phải có Thái Hậu ở đây thì đã trực tiếp quát ra tiếng, Vân La này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tuy Lăng Tử Hạo đem Thái Hậu làm hậu thuẫn thỉnh đến, nhưng nghe được thanh âm phụ thân vẫn có chút sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, ngẩng đầu nhìn Lăng Viễn Sương.

Lăng Viễn Sương hiểu ý, cười nói: “Viễn Kiếm, nhìn người doạ hãi tử kinh hãi kia, vẫn là để ai gia giải thích đi! Hơn một tháng trước Hạo nhi tiến cung vẫn an ai gia, trùng hợp là Vân La cũng ở đó, hai người liền tình đầu ý hợp. Ai gia đã từng đáp ứng Hạo nhi, nếu Hạo nhi tìm được ý trung nhân thì ta sẽ thay hấn làm chủ. Bát Vương gia đối với cuộc hôn nhân này cũng rất vừa lòng, chỉ là Tô Châu đường xá xa xôi, thế nên cho bọn họ làm lễ ở kinh thành trước đã, đã nhiều năm ai gia chưa xuất cung, vừa lúc nhân cơ hội Hạo nhi đại hôn nên mới đi ra ngoài du ngoạn một phen.”

Lăng Viễn Kiếm đoán được đây đã thành kết cục đã định, chỉ là đối với việc Lăng Tử Hạo tiền trạm hậu tấu rất bất mãn, hấn không giỏi che giấu, cho nên trên mặt đã phủ một tầng sương lạnh sắc bén.

Từ Liễu Thanh sợ hấn nên giận không được mà xích mích với Thái Hậu, liền vội vàng cười khuyên nhủ: “Lão gia, nếu Hạo nhi bình an trở về lại cưới được Vân La Quận chúa làm thiếp, chuyện song hỷ lâm môn như vậy, làm gì mà phải nổi giận như thế!”

Lăng Viễn Sương lại nói: “Vân La là viên minh châu trên tay Bát Vương gia, thiên kim chi khu (= kim chi ngọc diệp), sao có thể khuất thân làm thiếp được?”

Nghe nàng nói thế, vô luận thế nào Lăng Viễn Kiếm cũng không nhẫn nổi nữa, đứng dậy nói: “Mạc Tuyền nhập môn trước, không thể để Vân La làm chính thất, việc này vạn vạn lần không thể!”

Tuy Lăng Viễn Kiếm là Vương gia nhưng lại chỉ có Từ Liễu Thanh là nhất phòng thê thất, bằng không Lăng gia sao lại ít người như vậy. Thứ nhất là do chung tình duy nhất với Từ Liễu Thanh, thứ hai là do hấn vốn cảm thấy nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện không công bằng, cho nên Lăng Tử Hạo cưới hai người đã cảm thấy hổ thẹn với Dương Mạc Tuyền, nếu ngay cả danh phận của nàng cũng bị đoạt đi, như thế sao có thể không khiến cho người phụ thân đã mất của nàng thất vọng?

Lăng Viễn Sương biết đệ đệ mình là người cố chấp, nhưng Bát Vương gia cũng không phải người dễ đắc tội, chịu gả nữ nhi đã là không dễ, sao có thể để Vân La khuất thân ở dưới kẻ khác? Nhân tiện nói: “Một người nhập môn trước là lớn hơn, một người là Quận chúa thiên kim, vậy bình thê đi! Về sau hai người tỷ muội tương đương, Vân La lớn tuổi hơn, là tỷ tỷ, đều là người một nhà, hoà thuận là tốt nhất.” Nói một phen vẫn là để Vân La có địa vị cao hơn Dương Mạc Tuyền.

Lúc Dương Mạc Tuyền mới gặp Lăng Tử Hạo, trong lòng cũng đã không có nhiều gợn sóng lắm, dù sao sớm muộn gì cũng đều phải gặp mặt. Thấy hấn diện mạo tuấn dật, không phải bộ dáng ăn chơi trác táng, nổi lo lắng cũng vơi đi một phần, lại thấy Lăng Tử Nhan thân thiết ôm hấn, có thể là do yêu ai yêu cả đường đi, cũng không chán ghét hấn, sao biết thế nhưng hấn còn dẫn theo một thê tử trở về, khiến nàng phải giật mình. Nàng mới vào cửa được hai tháng, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp mà Lăng Tử Hạo đã lấy

người khác. Dù trong lòng hẳn không có nàng, nhưng ngay cả sự tôn trọng tối thiểu cũng không có, tâm lập tức lạnh lẽo, ngay cả con người Lăng Tử Hạo nàng cũng không cần, huống chi là cái hư danh kia.

Vân La thân thiết kéo tay nàng, gọi nàng “muội muội.”

Dương Mạc Tuyền cũng cười nhẹ với nàng, gọi một tiếng “tỷ tỷ.”

Từ Liễu Thanh ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, đối với hai người con dâu cũng nhận ra một điều, Vân La sắc sảo hơn Dương Mạc Tuyền nhiều, vừa mới vào cửa đã tranh cường thế, tính tình Dương Mạc Tuyền vốn ôn nhu, sợ là về sau không phải đối thủ của nàng. Chỉ không biết vị Quận chúa thiên kim này có để người mẹ chồng này vào mắt hay không đây?

Mà Lăng Tử Nhan nhìn hai người kia cầm tay nhau, ánh mắt như sắp phun hoả đến nơi, nắm lâu như vậy rồi mà còn không chịu thả?

Từ Liễu Thanh thấy Lăng Tử Nhan nhìn chằm chằm Vân La cũng không nói gì, nhân tiện nói: “Nhan nhi, còn không lại đây kêu một tiếng?”

Lăng Tử Nhan lập tức thay đổi, trưng ra bộ mặt tươi cười đi đến giữa Dương Mạc Tuyền cùng Vân La, kín đáo đem hai người tách ra, sau đó đối với Vân La ngọt ngào hô một tiếng: “Đại tẩu.”

Vân La lập tức véo véo má Lăng Tử Nhan, nói: “Muội chính là Nhan nhi a, ta đã nghe Tử Hạo nói rất nhiều lần, muội thật khả ái quá đi!”

Lăng Tử Nhan kìm nén không trợn trắng mắt xúc động, thầm nghĩ, người này thật đúng là nhiệt tình thái quá, đành lộ ra vẻ tươi cười giả dối, trái lương tâm nịnh nọt: “Đại tẩu cũng rất xinh đẹp.”

Lăng Viễn Thương vẫn một mực để tâm đến chuyện của Lăng tử Hạo, lúc này mới nhìn đến Lăng Tử Nhan, nói: “Tiểu Nhan nhi mau lại đây, để cho cô mụ nhìn xem.”

Lăng Tử Nhan lập tức chạy tới, hô một tiếng “cô mụ”, bộ dáng nói bao nhiêu ôn thuận liền có bấy nhiêu ôn thuận.

Lăng Viễn Thương thấy nàng trở mã, càng ngày càng xinh đẹp, trong lòng vui mừng, liền hỏi: “Nhan nhi, có phải đã có ý trung nhân rồi không?”

Lăng Tử Nhan lập tức gật gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

Lăng Viễn Thương thấy nàng vừa gật rồi lại lắc, nhíu mày nói: “Rốt cuộc là có hay không?”

Lăng Tử Nhan nói: “Lòng ta thích nàng, nhưng không biết trong lòng nàng có ta không.”

Lăng Viễn Thương cười nói: “Nói cho ai gia, người này là ai vậy, lại có thể hại Nhan nhi của chúng ta tương tư thành bệnh, để cô mụ giúp người làm chủ.”

Lăng Tử Nhan ngẫm nghĩ rồi nói: “Bây giờ ta còn chưa thể nói cho người, nhưng Nhan nhi lại muốn cầu cô mụ một việc.”

Lăng Viễn Thương nói: “Nói ta nghe xem.”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới vẽ mặt trịnh trọng bật thốt: “Nếu có một ngày người ta thích trong lòng cũng có ta, vậy thỉnh cô mụ thành toàn cho chúng ta.”

Lăng Viễn Thương cười nói: “Ca ca ngươi có ý trung nhân, ai gia đã giúp hẳn thành toàn hảo sự, Nhan nhi có người trong lòng, đương nhiên ai gia phải đối xử bình đẳng rồi.”

Lăng Tử Nhan lập tức hôn nàng một cái, vui vẻ nói: “Nhan nhi đa tạ cô mụ trước!”

Từ Liễu Thanh nhìn mà lắc đầu, cũng chỉ có nữ nhi nàng dám ở trước mặt Thái Hậu đề xuất yêu cầu bất nháo thế, còn không biết lớn nhỏ mà hôn Thái Hậu, quả nhiên vẫn là một hài tử.

Lăng Tử Nhan vừa lòng lui xuống, đi đến đứng cạnh Dương Mạc Tuyền, hướng nàng nháy nháy mắt. Dương Mạc Tuyền nhìn nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lại nghe Lăng Viễn Sương nói: “Vân La cùng Hạo nhi ở kinh thành bá đường thành thân, đã là con dâu Lăng gia. Vân La, còn không mau kính trà cho cha mẹ chồng.”

Vân La dạ một tiếng rồi cùng Lăng Tử Hạo quỳ xuống trước mặt Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh.

Phu thê Lăng Viễn Kiếm đầu tiên là liếc nhìn Dương Mạc Tuyền một cái, mặt lộ vẻ xin lỗi, sau đó mới tiếp nhận trà Vân La dâng lên.

Lăng Tử Nhan lại dán sát bên tai Dương Mạc Tuyền, nhỏ giọng nói: “Một ngày nào đó ta cũng muốn cùng tẩu tẩu kính trà cha cùng nương.”

Dương Mạc Tuyền nghe xong, đáy lòng một trận phiền muộn.

Hết chương 31

32. Chương 32: ”viên Phòng” Là Gì?

Từ Liễu Thanh uống trà Vân La kính mẹ chồng, tự nhiên liền coi nàng như con dâu, lại thấy nàng không mang theo nha hoàn để sai bảo, mà Trầm Ngư Lạc Nhạn, Bế Nguyệt Tu Hoa đều là do Từ Liễu Thanh một tay dạy dỗ, Bế Nguyệt đã cấp cho Dương Mạc Tuyền, Lăng Tử Nhan lại có hai nha hoàn, Lạc Nhạn tính tình hấp tấp vội vàng, trong mắt không biết phân biệt lớn nhỏ, đi theo Lăng Tử Nhan còn đỡ, nếu để hầu hạ Vân La thì sợ là mỗi ngày đều bị trách phạt, Trầm Ngư xử sự trầm ổn, lại ít nói, hầu hạ Vân La là tốt nhất, liền đem Trầm Ngư cho Vân La.

Lăng Tử Hạo cùng Vân La tâm hồn vui vẻ, thấy việc rời nhà trốn đi đã ổn thỏa, liền mang theo Vân La lui xuống trước.

Tỷ đệ Lăng Viễn Sương cùng Lăng Viễn Kiếm gặp lại nhau, tự nhiên cũng có nhiều điều muốn nói, liền đi đến thư phòng.

Bên này Từ Liễu Thanh thấy thần sắc Dương Mạc Tuyền có phần âm đạm, biết trong lòng nàng mất mát, liền cùng nàng đi tới hoa viên, Lăng Tử Nhan leo đèo theo sau.

Chọn một cái ghế đá ngồi xuống, Từ Liễu Thanh mới nói: “Ta biết trong lòng Mạc Tuyền khẳng định có uỷ khuất, chỉ là vấn đề đã đóng thuyền, hy vọng con không cần bận tâm quá làm gì.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng nói: “Nương đừng lo cho Mạc Tuyền, Mạc Tuyền không có việc gì, chỉ cần tướng công thích là tốt rồi.”

Từ Liễu Thanh vỗ vỗ tay nàng, lại an ủi nói: “Chỉ sợ chuyện viên phòng còn phải chờ một thời gian, dù sao chân con bị thương còn chưa khỏi hẳn, không vội.”

Dương Mạc Tuyền lập tức cúi đầu.

Lăng Tử Nhan lại vẻ mặt tò mò hỏi: “Nương, viên phòng là gì?”

Từ Liễu Thanh trừng mắt liếc nàng: “Tiểu hài tử không nên hỏi nhiều như vậy, chờ khi con xuất giá thì nương sẽ nói cho con.”

Lăng Tử Nhan kinh ngạc, bất quá cũng ảm ảm đoán được, nương nói “viên phòng” cùng tẩu tẩu nói “động phòng” hẳn là cùng một việc, hơn nữa cũng liên quan tới ca ca.

Từ Liễu Thanh lại nói: “Nhan nhi, ca ca con đã trở lại rồi, về sau không được ngủ lại phòng tẩu tẩu nữa.”

Lăng Tử Nhan nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

Từ Liễu Thanh quát lớn: “Không nên thắc mắc nhiều vậy làm gì!” Lại nói với Dương Mạc Tuyền: “Con về nghỉ ngơi trước đi, Thái Hậu đến đây, sợ là sẽ ở lại thấy ngày.”

Lăng Tử Nhan dìu Dương Mạc Tuyền trở về phòng, ở lại một buổi chiều, Từ Liễu Thanh đã nói là không cho phép nàng ngủ lại nữa, nên đành trở về phòng mình.

Lạc Nhạn hầu hạ nàng ăn cơm chiều, Lăng Tử Nhan chỉ gấp mấy miếng đã buông đũa. Lạc Nhạn hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan mày nhíu lại, vẻ mặt buồn rầu nói: “Nói cho người thì người cũng không hiểu đâu.”

“Một người nghĩ không được, hai người ắt sẽ ra, người xem lần trước đi dâng hương, không phải Lạc Nhạn đã làm được việc lớn đó sao?” Lạc Nhạn nói xong, trên mặt còn đầy vẻ cao hứng, tuy đến giờ nàng cũng không hiểu được vì sao Lăng Tử Nhan lại khen nàng làm tốt. Lăng Tử Nhan ngẫm lại, nói: “Điều này cũng đúng, vậy ta hỏi người, người có biết viên phòng là cái gì không?”

“Viên phòng?” Lạc Nhạn lắc lắc đầu. “Hẳn là việc phải làm sau khi thành thân a? Vì sao tiểu thư không đi hỏi thiếu nữ nãi nãi cùng phu nhân?”

Lăng Tử Nhan trợn trắng mắt liếc nàng một cái: “Nếu các nàng chịu nói cho ta biết, ta còn phải hỏi người sao?”

Lạc Nhạn tò mò hỏi: “Tiểu thư, người cần biết về ‘viên phòng’ để làm gì?”

“Dù sao cũng hữu dụng!” Lăng Tử Nhan nâng má, vẻ mặt như trái khổ qua.

Lạc Nhạn bồi nàng ngồi, cùng nhau phát sầu.

Lăng Tử Nhan nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ bàn đứng lên, vui vẻ nói: “Ta biết hỏi ai rồi!”

Lạc Nhạn bị nàng hù phát sợ, vỗ ngực hỏi: “Tiểu thư muốn hỏi ai?”

Lăng Tử Nhan lại nói: “Người theo ta đi sẽ biết.” Đi tới cửa lại dừng lại, đi đến tủ quần áo lấy ngân lượng, lục ra một bộ y sam, chính là bộ nam trang lần trước mặc lúc ở Dương Châu, nói với Lạc Nhạn: “Người nhanh đi tìm Anh Tuấn mượn một bộ y phục lại đây.”

Lạc Nhạn khó hiểu: “Tìm Anh Tuấn mượn y phục làm gì? Ta mới không cần mặc đồ của hắn.”

Lăng Tử Nhan trừng mắt với nàng: “Nếu người muốn đi theo ta, vậy đừng lằng nhằng nữa!”

Lòng hiếu kỳ của Lạc Nhạn luôn luôn rất lớn, nào có thể không đi theo được, liền chạy nhanh đi tìm Anh Tuấn mượn một bộ y phục, lúc trở về đã thấy Lăng Tử Nhan thay đổi xong xuôi, tiểu thư yêu kiều lập tức biến thành tiểu công tử, liền cũng vội vàng thay quần áo, thành một gã sai vặt thanh tú.

Lăng Tử Nhan mang theo nàng vụng trộm từ cửa sau ra ngoài, dọc theo đường đi cũng không nói cho Lạc Nhạn biết muốn đi đâu, thẳng đến khi rẽ vào một ngõ nhỏ xa hoa trụy lạc mới nói: “Đến rồi.”

Lạc Nhạn ngẩng đầu nhìn tấm biển viết ba chữ thật to: Thuý Vân Các.

Ngày đó đi Dương Châu đón dâu Lạc Nhạn không đi theo nên cũng không biết Thuý Vân Các là nơi yên hoa, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt phi phàm còn tưởng Lăng Tử Nhan tới tìm người, liền hỏi: “Tiểu thư, người muốn hỏi ai về phương diện này?”

Lăng Tử Nhan nói: “Đi vào sẽ biết. Đứng rồi, sau khi vào phải gọi ta là công tử.” Nói xong liền vỗ tay sau lưng, nghênh ngang tiêu sái tiến vào Thuý Vân Các.

Lạc Nhạn cũng không hỏi nhiều nữa, đi theo sau.

Lăng Tử Nhan đã đi qua thanh lâu ở Dương Châu, kiến thức qua tình cảnh bên trong, cho nên lúc vào Thuý Vân Các đã không còn kích động như lần đầu tiên nữa, nhưng mà nhìn thấy nam nữ ôm nhau chung một chỗ, mặt vẫn có chút hồng.

Lạc Nhạn thì nói thầm trong lòng, như thế nào mà tiểu thư lại đến loại địa phương này?

Cô nương tiếp khách thấy Lăng Tử Nhan tiến vào, lập tức nghênh đón, vẫy vẫy khăn tay, nói: “Yêu, vị công tử này nhìn thực lạ mắt, hẳn là lần đầu tiên đến đây a? Thỉnh mau vào bên trong.” Lăng Tử Nhan ho nhẹ một chút, bộ dáng ra vẻ thực lão luyện, nói: “Chuẩn bị cho ta một gian thượng phòng, gọi ma ma của các người tới gặp ta.”

Cô nương tiếp khách thấy Lăng Tử Nhan tuổi còn trẻ, bộ dạng tuấn tú, vào đây không gọi Liễu Như, Liễu Hiệp là các hồng bài cô nương mà lại tìm Liễu ma ma, lão nương hết thời như vậy, trong lòng thấy rất kỳ

quái, bắt quá khách nhân đã yêu cầu như vậy, cũng không tiện hỏi nhiều, dẫn các nàng đi thượng phòng rồi sau đó đi kêu Liễu ma ma.

Lạc Nhạn đợi sau khi Lăng Tử Nhan ngồi vào chỗ của mình mới hỏi: “Tiểu thư, người mà người muốn hỏi chính là cái ma ma gì đó kia?”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Không sai, nơi này nhiều người lui tới như vậy, ma ma kiến thức rộng rãi, khẳng định biết.”

Liễu Thuý Vân đang ở trong phòng gầy bàn tính, nghe được cô nương thủ hạ nói có một công tử tuần tú đến chỉ danh gọi nàng đến hầu hạ, mừng đến nỗi vội vàng trang điểm cho đẹp, cầm gương đồng ngắm nhìn, quả nhiên vẫn còn phong vận lắm, cứ nghĩ lão nương đã bao nhiêu năm không rời núi, không nghĩ tới còn có người nhớ thương. Thay đổi một thân y phục xong liền hướng thượng phòng đi tới, đẩy cửa vào liền thấy Lăng Tử Nhan, quả nhiên tuần tú, trong lòng càng vui mừng.

Lăng Tử Nhan thấy nàng tiến vào, mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: “Liễu ma ma phải không? Mời ngồi.”

Liễu Thuý Vân lắc mông đi qua, ngồi bên cạnh Lăng Tử Nhan, nắm lấy bàn tay nàng đặt lên bàn, nịnh nọt nói: “Công tử có muốn uống chút rượu trước không?”

Lăng Tử Nhan rút tay về, cười gượng nói: “Rượu không cần uống.”

Liễu Thuý Vân đứng lên, người như thể không xương, bá lấy vai nàng, cười nói: “Công tử thật đúng là háo sắc a, vậy để Thuý Vân giúp người cởi áo tháo thắt lưng đi!”

Làm thế dọa Lăng Tử Nhan phải vội vàng bật dậy, cách xa nàng vài bước mới dám nói: “Liễu ma ma, hôm nay ta đến đây chính là muốn hỏi người một việc, hỏi xong sẽ đi ngay.”

Quả nhiên Liễu Thuý Vân ngây ngẩn cả người, thấy Lăng Tử Nhan lạ mắt, hẳn là chưa từng gặp qua, chẳng nhẽ không phải đến hát hoa tửu mà lại hỏi sự tình gì đó nên mới đến đây? Khẩu khí tự nhiên lạnh nhạt hẳn, nói: “Chúng ta đây là nơi buôn bán, nếu muốn hỏi gì thì thỉnh công tử đi nha môn.”

Lăng Tử Nhan nháy mắt với Lạc Nhạn, Lạc Nhạn vội vàng lấy ra thỏi bạc năm mươi lượng, đặt trước mặt Liễu Thuý Vân.

Liễu Thuý Vân thấy bạc lập tức khác hẳn, thu vào trong lòng, cười nói: “Công tử muốn hỏi chuyện gì? Có phải lại có phu nhân nhà ai muốn đến hỏi thăm người nào không?” Bình thường người đến kỹ viện hỏi này nọ đều là nữ nhân phải thủ phòng trống, sai người hỏi thăm xem trượng phu ở trong này thân mật với ai, liền cứ nghĩ Lăng Tử Nhan chính là người được phái đến. Nhìn nàng một thân cẩm y, bộ dáng quý công tử, sợ là đến giúp nương hân hỏi thăm chuyện của phụ thân.

Lăng Tử Nhan lại ngồi lại, trịnh trọng hiểu kỳ hỏi: “Viên phòng là cái gì?”

Liễu Thuý Vân đang uống trà, nghe thấy nàng hỏi vậy, một miệng đầy trà lập tức phun ra ngoài, tiếp theo là một tràng cười dài. Lăng Tử Nhan thấy nàng cười mãi không dứt, thấy thực nghi hoặc, lúc tẩu tẩu cùng nương nói đến chuyện này đều là về mặt trịnh trọng, sợ nàng biết, mà Liễu ma ma này lại thiếu chút nữa cười đến đau xóc hông, khó hiểu hỏi: “Này thì có gì buồn cười?”

Liễu Thuý Vân cứ nghĩ Lăng Tử Nhan cố ý đùa với mình, nhưng thấy nàng vẻ mặt nghi hoặc, bộ dáng giống như thật sự cái gì cũng đều không hiểu, liền ngưng cười, nói: “Viên phòng chính là...” Tuy rằng đây là chuyện bình thường, nhưng nói ra miệng thì thật đúng là không tốt lắm, liền nói: “Người ghé tai lại đây.”

Lăng Tử Nhan lập tức sát lại.

Liễu Thuý Vân tất nhiên đem việc nam nữ hoan ái giảng giải một phen. Nàng là người chốn yên hoa, không khỏi thêm mắm dặm muối.

Suốt buổi nói chuyện, mặt Lăng Tử Nhan chuyển từ trắng sang hồng, từ hồng lại thành tím, vừa thẹn thùng lại xấu hổ, khó trách tẩu tẩu cùng nương cũng không nói cho nàng biết, đây không phải là chuyện nữ nhi nhà gia giáo có thể nghe, tiện đà lại liền tưởng đến việc ca ca cùng tẩu tẩu viên phòng, mặt lập tức trắng bệch, vỗ bàn cái rầm đứng lên, cả giận nói: “Điều này sao có thể?!”

Liễu Thuý Vân đang vẫn trên con đường truyền thụ kinh nghiệm cho “hắn”, lại nghe “y” nói việc này không thể được, nghĩ “hắn” là người đứng đắn, không học mấy thứ bàng môn tà đạo, liền cười nói: “Không được thì không được, công tử cần gì phải tức giận?!”

Lăng Tử Nhan một khắc cũng không đợi thêm được nữa, như thể đêm nay hai người kia sẽ viên phòng luôn vậy, mang theo Lạc Nhạn đi ra, được vài bước lại ngừng lại, nhớ ra còn một việc phi thường trọng yếu chưa hỏi, lập tức về mặt đỏ bừng, nhăn nhăn nhỏ nhỏ, nhìn Liễu Thuý Vân mà như thế nào cũng không thể không biết xấu hổ mở miệng, đi qua ghé sát vào bên tai nàng hỏi nhỏ.

Lúc này Liễu Thuý Vân không cười to nữa, thực ngây ngẩn cả người, lại nhìn Lăng Tử Nhan hai gò má kiêu diễm, mặt mày xấu hổ, căn bản chính là tư thái nữ nhi, biểu tình lập tức như bưng tỉnh đại ngộ.

Lăng Tử Nhan xấu hổ đến mức ngay cả đầu cũng đều cúi thấp.

Liễu Thuý Vân cười nói: “Công tử lại hỏi một việc nữa, chỉ sợ năm mươi lượng bạc kia không đủ a, hơn nữa chuyện này cũng chỉ ta biết, ngay cả mẫu thân người cũng chưa chắc biết.”

Lăng Tử Nhan vội vàng nói Lạc Nhạn: “Lấy một trăm lượng bạc cấp Liễu ma ma.”

Liễu Thuý Vân nhận bạc, lại cùng Lăng Tử Nhan thì thầm một phen.

Lăng Tử Nhan nghe xong, mặc dù về mặt vẫn có nét thẹn thùng nhưng lại có hơn vài phần vui sướng, nói: “Đa tạ đã chỉ giáo.” Sau đó mang theo Lạc Nhạn rời đi.

Liễu Thuý Vân nhìn số ngân lượng trên tay, thầm nghĩ, chỉ tùy tiện nói mấy câu mà đã được một trăm năm mươi lượng bạc, vị tiểu thư này xuất thủ thật đúng là hào phóng a. May mắn lúc lão nương còn trẻ đã từng tiếp đãi qua một nữ nhân nắn lòng với tình yêu không được đền đáp, bằng không chắc đã vuột mất món buôn bán lời tới một trăm lượng này.

Lạc Nhạn đợi mãi từ lúc ở Thuý Vân Các về đến tận Lăng phủ mà Lăng Tử Nhan cũng chưa chịu nói cho nàng biết “viên phòng” là cái gì, cái này bảo nàng mở miệng như thế nào đây?

Đi tới cửa sau không khoá mà chỉ khép hờ, hai người chuẩn bị từ cửa sau lén vào, sao biết vừa đẩy ra đã thấy một đoàn người đi qua, bị dọa sợ liền vội vàng thối lui sang một bên, nguyên lai vì Thái Hậu vào phủ, Lăng Viễn Kiếm muốn đảm bảo an toàn nên mới gia tăng nhân thủ tuần tra ban đêm.

Đoàn người đi qua, Lăng Tử Nhan và Lạc Nhạn mới vào cửa.

Lăng Tử Nhan đứng ở trước cửa viện do dự một phen, trở về phòng hay đi tìm tẩu tẩu? Nhớ tới những gì Liễu ma ma nói, mặt lại đỏ bừng nóng rực, vội vội vàng vàng chạy về phòng mình, sai Lạc Nhạn mang tới chậu nước lạnh, hắt lên mặt, nhìn vào trong gương, vẫn hồng hồng diễm vô cùng, càng là một đêm xuân mộng.

Lúc Dương Mạc Tuyên tỉnh dậy nhưng lại không thấy Lăng Tử Nhan, cảm thấy có chút kỳ quái, đổi lại là bình thường thì nàng đã sớm tới đây, hay bởi vì Lăng Tử Hạo đã trở lại nên nàng cũng bắt đầu kiêng dè? Mãi miên man suy nghĩ mãi thì thấy Tu Hoa tới, nói Thái Hậu đang ở trong viện tử, phu nhân muốn nàng đi qua.

Dương Mạc Tuyên mang theo Bé Nguyệt hướng viện tử đi đến, tất cả mọi người đã ở đó, Lăng Tử Nhan cũng ở đây, rõ ràng nàng thấy được mình nhưng lại trốn sau lưng Từ Liễu Thanh, trong lòng liền lấy làm kỳ quái.

Hết chương 32

33. Chương 33: Nàng Là Của Ta!

Từ Liễu Thanh thấy Dương Mạc Tuyên tiến tới, liền nói với Lăng Viễn Sương: “Thái Hậu, mấy ngày trước Mạc Tuyên bị ngã khiến chân bị thương cho nên mới tới chậm, thỉnh người không lấy làm phiền lòng.”

Lăng Tử hạo nghe xong liền ngẩng đầu, quả nhiên thấy Dương Mạc Tuyền mặc dù đi đường vẫn thong thả chậm rãi nhưng cũng đã không đến nỗi tập tễnh như lúc vừa gặp nữa, nguyên lai là chân bị thương, lại thấy hôm nay nàng đổi thành một bộ đầm sắc thanh sam, gió vờn làn váy, đặc biệt mang một vẻ phong vận thanh tân. Không nghĩ tới nữ nhân mà hắn tránh né như rắn rết lại là một giai nhân khuynh thành như thế, trong lòng ần ần sinh ra một tia hối ý, sau đó lại sinh ra một tia vui sướng âm thầm.

Mà Lăng Tử Nhan gặp được Dương Mạc Tuyền chậm chậm đi tới, chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, vì cái gì mà hôm nay thoát nhìn tẩu tẩu còn đẹp hơn so với bình thường a? Lại thấy ca ca nhìn nàng không rời mắt, nhất thời tâm sinh mất mát, hận không thể đem nàng giấu đi.

Dương Mạc Tuyền đến gần, trước tiên hướng Lăng Viễn Sương thanh nhả cú đầu: “Mạc Tuyền tới chậm, thỉnh Thái Hậu thứ tội.”

Lăng Viễn Sương còn chưa nói gì, Vân La đã tiến lên trước, lôi kéo tay nàng, cười nói: “Muội muội, nghe nói người bị thương ở chân, kỳ thật không cần đến đây, ở trong phòng nghỉ ngơi là tốt rồi.”

Dương Mạc Tuyền nhìn nàng, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Từ Liễu Thanh lại cười, nói với Lăng Viễn Sương: “Thái Hậu, người có điều không biết, Mạc Tuyền cầm nghệ trác tuyệt, muốn vì người mà đàn một khúc, cho người tản bộ hoa viên thêm chút nhã hứng.”

Lăng Viễn Sương nói: “A? Vậy ai gia thật có phúc, Mạc Tuyền, người đàn một khúc đi.”

Dương Mạc Tuyền đáp ứng: “Vâng, Thái Hậu, vậy Mạc Tuyền đành bêu xấu vậy.” Nói rồi liền phân phó Bé Nguyệt trở về lấy cầm.

Bé Nguyệt đem cầm đến rồi đặt tại ngôi đình nhỏ bên hồ, Dương Mạc Tuyền đi qua ngồi vào chỗ của mình, đầu ngón tay bắt lộng cầm huyền, tiếng đàn du dương như nước chảy dịu dàng cất lên.

Giữa mặt hồ lấp lánh, phản chiếu ánh dương quang, Dương Mạc Tuyền một thân thanh y, ngồi một mình trong đình, cúi đầu đánh đàn, tình cảnh này giống như một bức tranh sơn thủy, hơn nữa tiếng đàn du dương hoà quyện, lại càng đẹp đến không bút nào tả xiết.

Một khúc chấm dứt, Lăng Tử Hạo lập tức vỗ tay tán thưởng, nói: “Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.” (1)

Lời vừa nói ra, trên mặt mọi người đều là những thần sắc khác nhau.

Từ Liễu Thanh là hiểu ý mà cười, để Dương Mạc Tuyền đánh đàn, bên ngoài thì là để trợ hứng cho Thái Hậu, nhưng thực chất là để khiến Lăng Tử Hạo động tâm. Dương Mạc Tuyền tài mạo song toàn, xử sự lại khiêm tốn hữu lễ, nàng cùng Lăng Viễn Kiếm đều cảm thấy Dương Mạc Tuyền là người con dâu vượt trội nhất trong số các giai nhân, nhưng cố tình Lăng Tử Hạo lại tuệ nhãn không nhìn được minh châu, cưới Vân La vào cửa. Vân La là thiên kim của Bát Vương gia, lại có Thái Hậu làm chỗ dựa, tất nhiên sẽ không coi ai ra gì. Cái gọi là biết kính trọng người đi trước, chính thể và thiếp có khác biệt, ngày sau nếu Vân La có hài tử trước, chỉ sợ địa vị của nàng ở Lăng gia lại càng không thể lay động, mà địa vị chủ mẫu Lăng gia của Từ Liễu Thanh nàng chỉ sợ cũng ngồi không yên. Nếu Dương Mạc Tuyền có hài tử nói dối trước, vậy hoàn toàn bất đồng, mẫu bằng tử quý (cha mẹ được hưởng phú quý nhờ con), nhất định có thể ở trên Vân La. Nếu lại còn được Lăng Tử Hạo thiên sủng (thiên vị + sủng nịnh), vậy địa vị lại càng thêm chắc chắn.

Lăng Tử Nhan lại tưởng là quả nhiên ca ca cũng giống nàng, đối với tẩu tẩu vừa gặp đã thương, mà hắn lại là trượng phu của tẩu tẩu, danh chính ngôn thuận cùng nàng ở chung một chỗ, chớ nói thân thể tẩu tẩu, mà thậm chí ngay cả trái tim nàng sợ là về sau cũng đều thuộc về hắn. Nghĩ đến đây, lòng lập tức đau đớn như bị xé rách, trên mặt cũng hiển hiện nét bi thương, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, cứ để việc này tiếp tục phát triển như thế. Hai tay nắm chặt, trên mặt lại có vài phần kiên nghị.

Nét mặt Vân La loé lên một tia ghen tỵ, thấy Dương Mạc Tuyền đi tới, lập tức nặn ra một nụ cười, nói: “Muội muội đa tài đa nghệ, tỷ tỷ thật sự là cảm thấy không bằng.”

Dương Mạc Tuyền khẽ gật đầu: “Làm cho tỷ tỷ chê cười rồi.”

Vân La lại nói với Lăng Viễn Sương: “Thái Hậu, bên hồ gió thổi lớn quá, chúng ta vào hậu viên chơi vài ván cờ đi.”

Lăng Viễn Tương gật đầu nói: “Cũng tốt.”

Đoàn người đi qua khóm hoa, chuyển qua tiểu đình ở giữa hoa viên, Lăng Viễn Tương ngồi trước bàn đá, Vân La ngồi đối diện với nàng, những người khác đều đứng ở một bên.

Còn chưa ngồi ấm chỗ, Vân La đã nói: “Thái Hậu, trước kia ở trong cung chơi cờ cùng người, Vân La nhiều lần đều thua, người kì nghệ cao siêu, Vân La như thế nào cũng không thắng được người, ta sợ tất cả chúng ta đều không phải là đối thủ của người. Còn chưa chơi cờ mà thắng bại đã định, vậy chẳng phải là thực không thú vị sao?”

Lăng Viễn Tương biết Vân La tinh thông kỳ nghệ, trước kia thua mình chẳng qua vì thấy mình là Thái Hậu mà nhường thôi, liền cười hỏi: “Người cái quỷ tinh linh này, lại có chủ ý quỷ quái gì đây?”

Vân La lại nói: “Vân La muốn mời Thái Hậu hôm nay chỉ làm người chứng kiến, ai thắng liền ban cho một vật nào đó, vừa hồi hộp lại vừa có phần thưởng, chẳng phải rất thú vị sao?”

Lăng Viễn Tương từ trong tay áo lấy ra một chuỗi tràng hạt, cười nói: “Biết là người đánh chủ ý lên chuỗi tràng hạt đàn hương của ta lâu rồi, bất quá phải biết ‘sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân’, kì nghệ của người mặc dù tốt, nhưng cũng không nhất định sẽ lấy được thứ này a.”

“Vân La sẽ cố hết sức.” Vân La nói xong, lại nói với Dương Mạc Tuyền: “Vừa rồi nghe muội muội chơi đàn thật dễ nghe, vậy kì nghệ khẳng định cũng có tạo nghệ rất sâu, không bằng tỷ tỷ cùng muội muội chơi một ván trước?”

Cầm nghệ của Dương Mạc Tuyền mặc dù tốt nhưng chơi cờ lại không am hiểu, bởi vì chơi cờ không giống như đánh đàn có thể luyện tập một mình, kỳ nghệ tất nhiên khó có thể tăng lên. Nhìn bộ dáng Vân La hăng hái, không chút lo lắng liền biết khẳng định mình thua rồi, bất quá cũng không thoái thác, thắng thua không trọng yếu, không thể làm Thái Hậu mất nhã hứng mới tốt.

Bàn cờ tứ tinh bố trí bốn quân trước sau, Dương Mạc Tuyền chơi quân trắng nên đi trước.

Lúc đầu Dương Mạc Tuyền còn chiếm được tiên cơ, nhưng đến lúc nửa nén hương sau, Vân La bày ra các loại cạm bẫy liền hình thành thế thiên la địa võng. Chưa hết một nén nhang mà Dương Mạc Tuyền đã không còn biết làm gì nữa, bị bức bách đến một chút sinh cơ đều không có, chỉ có thể mất hết quân mà đầu hàng, thua thật bại thảm hại.

Từ Liễu Thanh nhìn mà lắc đầu.

Lăng Tử Nhan ghé sát tai nàng, nhỏ giọng hỏi: “Nương, lão sư có còn ở quý phủ không?”

Từ Liễu Thanh không biết vì sao nàng hỏi vậy, thuận mồm đáp: “Vốn là tướng chờ thương thế của Trương Hằng đỡ rồi thì cấp chút ngân lượng đuổi hẩn đi, sao mà biết ca ca người lại đột nhiên trở về. Thái Hậu giá lâm quý phủ, nên việc này đành trì hoãn, hẩn vẫn còn tu dưỡng trong phủ.”

Lăng Tử Nhan có chút đăm chiêu gật đầu, chỉ thấy Vân La cầm lấy chuỗi tràng hạt kia, sắc mặt vui mừng, nói: “Đa tạ.”

Dương Mạc Tuyền thối lui sang một bên, thần sắc lạnh nhạt: “Tỷ tỷ kì nghệ quả thật cao hơn Mạc Tuyền rất nhiều.”

Vân La cười nói: “Muội muội khiêm tốn rồi, nếu lại chơi thêm ván nữa, vậy thắng định còn chưa biết được.”

Lăng Tử Nhan vội vàng xông lên trước, nắm lấy tay Dương Mạc Tuyền, nói với Lăng Viễn Tương: “Cô muội, chân tẩu tẩu bị thương còn chưa khỏi hẳn, vừa mới đánh đàn giữa hồ nên bị trúng gió, giờ lại chơi cờ mệt mỏi, chỉ sợ thương thế tái phát. Nhan nhi vẫn là nên đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước, để nương cùng Vân La đại tẩu bồi người đi!”

Lấy việc vừa rồi xem hai nàng đánh cờ, chính là có đánh thêm mười ván nữa thì Dương Mạc Tuyền cũng sẽ không phải là đối thủ của Vân La. Lăng Viễn Tương biết Vân La được nuông chiều từ bé, không biết đạo lý khoan dung độ lượng. Chơi cờ đã chiếm được thượng phong, lấy được mặt mũi rồi, cần gì phải từng bước ép sát đâu? Liền cười nói: “Nếu Mạc Tuyền đã có thương thế trong người, vậy trở về đi, Hạo nhi cùng Vân La ở lại bồi ai gia đi dạo một chút.”

Từ Liễu Thanh cũng không muốn ở lại bồi nàng, liền đứng lên nói: “Ta đi giúp Thái Hậu chuẩn bị chút điểm tâm.”

Lăng Viễn Tương phát phát tay, đều tự tản ra.

Trở lại phòng, Dương Mạc Tuyền mới nói: “Nhan nhi, cảm ơn người giải vây giúp ta.”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt tức giận, nói: “Vân La kia thực quá đáng, về sau tẩu tẩu không cần để ý nàng.”

Dương Mạc Tuyền cười tỉnh như tiểu hài tử của nàng: “Thắng bại là chuyện bình thường, có cái gì mà phải tức? Hơn nữa nàng cũng là đại tẩu của người, không thể gọi thắng tên như thế.”

Lăng Tử Nhan vừa muốn nói “ta mới không cần nàng là đại tẩu của ta”, ý nghĩ chợt loé, lại không nói ra những lời ấy, mà thốt lên: “Nếu chỉ có một mình nàng là đại tẩu của ta thì tốt rồi.”

Dương Mạc Tuyền lập tức đoán ra thâm ý trong đó, thấy nàng còn cầm tay mình, khẽ dùng sức, rút tay về, nói: “Ta cũng là đại tẩu của người.”

Lăng Tử Nhan thấy Lạc Nhạn cùng Bé Nguyệt đã sớm tức thời mà lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng cùng Dương Mạc Tuyền hai người, thấy Dương Mạc Tuyền kiều nhan ngượng ngùng, cổ tình lạnh giọng nhắc nhở mình danh phận “tẩu tẩu” chết tiệt, khiến lòng nàng nửa lóng nửa lạnh, cực kỳ mâu thuẫn. Một lần nữa cầm tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Ta đã từng nói với nàng, ngoài miệng ta gọi nàng là tẩu tẩu, nhưng trong lòng lại không hề coi nàng là tẩu tẩu.”

Dương Mạc Tuyền thấy vẻ mặt nàng khổ não, then thùng, bèn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, nói: “Nhan nhi, nếu đã là sự thật, người cần gì phải lừa mình dối người?”

Lăng Tử Nhan vốn trong lòng khó chịu, nghe nàng nói như vậy, lập tức rơi lệ, hôn tay nàng, nói: “Vì sao người cùng nàng báai đường là ta, mà nàng lại vẫn là thê tử của ca? Ca ca hẳn đã có Vân La, vì cái gì còn muốn đoạt lấy nàng? Nếu nàng thực sự cùng ca ca một chỗ, vậy còn không bằng một đao giết ta, để Nhan nhi khỏi phải chịu thêm nhiều thống khổ.”

Dương Mạc Tuyền không nghĩ nàng đối với mình lại thâm tình đến vậy, trong lòng cảm động, thầm oán ông trời bất công, lại không thể nê hà, cho dù nàng chấp nhận đi nữa, nhưng chuyện bội luân thường đạo lý đến bậc này lại có thể nào được dung thứ trên đời? Chính mình bị người ta nhục mạ cũng không lo, nhưng Nhan nhi, nàng trẻ tuổi như đoá hoa tươi mơn mớn, có tương lai tươi sáng, sao có thể liên lụy nàng bị thế nhân vứt bỏ? Liền từ tốn khuyên nhủ: “Trên đời này nam tử vĩ đại nhiều không đếm xuể, chỉ là Nhan nhi còn chưa gặp được thôi, chờ đến khi người gặp được, tự nhiên sẽ quên ta.”

Lăng Tử Nhan nhìn nàng: “Nàng cho là đời này lòng Nhan nhi còn có thể có người khác sao?”

Lòng Dương Mạc Tuyền căng thẳng, cũng rơi lệ, nhẹ giọng kêu: “Nhan nhi!”

Lăng Tử Nhan giữ khuôn mặt nàng, hôn lên dòng lệ đang khẽ rơi, hương vị của nước mắt, cùng cảm giác trong lòng cũng giống nhau, đều thực chua xót. Đầu lưỡi thâm nhập vào giữa đôi môi mới có thể tìm được ngọt lành, hôn nàng, dần di chuyển đến bên giường, nhẹ nhàng đặt dưới thân.

Dương Mạc Tuyền bị nàng hôn nhưng lại quên giây dựa, thứ nhất là không đành lòng lại làm nàng tổn thương, thứ hai là chính bản thân cũng tham luyện khoảnh khắc ôn nhu này, không giống trước kia luôn mãi trốn tránh, còn vòng tay ôm lấy cổ nàng, chủ động đáp lại nàng.

Lúc trước Lăng Tử Nhan không biết mỗi lần trong lòng lại bùng lên cảm giác khô nóng là cái gì, lại càng không biết ngoài hôn nàng ra thì còn có thể làm gì, hôm qua sau khi nghe Liễu Thuý Vân giảng giải một phen, trở về lại một đêm nằm mộng, hiện tại Dương Mạc Tuyền lại ngay dưới thân, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, hơn nữa ngày càng mãnh liệt. Bởi vì khẩn trương mà đôi tay khẽ run rẩy, phải tốn thực nhiều khí lực mới có thể cởi bỏ được đai lưng bên hông nàng để đôi tay hoạt nhập nội y.

Dương Mạc Tuyền vốn đang ý loạn tình mê, đột nhiên cảm giác được một trận man mát, có chút thanh tỉnh, lập tức hiểu được tình huống trước mặt, mở miệng ngăn cản: “Nhan nhi, dừng.” Nhưng hơi thở nàng hỗn loạn, hai chữ thốt ra khỏi môi, lại giống như rên rỉ.

Lăng Tử Nhan ngẩng đầu, thấy hai mắt nàng nheo lại, trên mặt nổi lên một mảng hồng ửng, mang theo nét ngượng ngùng, ần ần, lại một chút cự tuyệt, chính là mê người như thế. Một lần nữa hôn lên đôi môi nàng, cùng nàng dây dưa một chỗ, ngón tay dọc theo đường cong thân thể di chuyển lên phía trên, cách chiếc áo lụa mỏng manh mà đặt tay lên phiến mềm mại no tròn, cảm giác so với lần trước vô tâm chạm được lại càng thêm tuyệt vời.

Dương Mạc Tuyền cảm giác được bàn tay di chuyển trên người từ lạnh lẽo trở nên nóng bỏng, ngón tay chạm đến địa phương nào, tựa hồ đều có thể đem nàng hoà tan. Lòng bị kích khởi thứ tình cảm trước nay chưa từng có, xa lạ như vậy, nóng rực như thế, người đang ôm mình chính là Lăng Tử Nhan! Cơ thể cùng trái tim nàng giống nhau đều nhiệt tình như lửa, thiêu đốt mình đến không thể kiềm chế nổi, lý trí vẫn còn đang liều mạng giãy dụa, mà cánh tay đã không tự chủ được mà đặt lên bờ vai thon gầy kia, khoé miệng gọi lên nét mỉm cười, người này là Nhan nhi.

Lăng Tử Nhan trù mến hôn lên xương quai xanh tinh xảo của nàng, tựa hồ cũng cảm giác được nàng có biến hoá, nâng lên má đầu đang vùi ở cấn cổ của nàng, nhìn thấy chính là khuôn mặt tươi cười động lòng người, nụ cười mang theo sự nhường nhịn cùng ôn nhu, hào quang thánh khiết tỏa ra trên khuôn mặt nàng đột nhiên đập vào mắt Lăng Tử Nhan, dự vọng đang ngập tràn nhân tình nhanh chóng tiêu tan. Tẩu tẩu bằng thanh ngọc khiết, tín nhiệm mình như vậy mà mình lại càn rỡ như thế, tuy trong lòng cực kỳ yêu tẩu tẩu, nhưng nếu dưới tình huống nàng không muốn mà cưỡng bức nàng, vậy khác gì cưỡng đạo?

Áp chế cổ hỏa nhiệt cháy lòng, đem y sam nàng sửa sang hoàn hảo, sau đó dán bên tai nàng, dùng thanh âm tràn ngập mê hoặc, nói: “Ta muốn đợi đến ngày nàng cam tâm tình nguyện.”

Dương Mạc Tuyền cảm thấy cảm động, không nghĩ tới cuối cùng Lăng Tử Nhan vẫn nhìn xuống để bảo toàn cho mình, lại nghe nàng nói tiếp: “Trừ ta ra, ai cũng không thể chạm vào nàng, nàng là của ta!”

Mỗi lời lại khiến Dương Mạc Tuyền rung động thật sâu, nhìn trượng tuyệt thế dung nhan lại mang theo thần sắc chắc chắn kiên nghị kia, nhất thời không sao nói được lời nào.

Hết chương 33

(1) Bài thơ Kiêm gia, Trích trong Kinh Thi – Tần Phong tập.

Dịch:

Bờ lau bụi lách xanh xanh,

La đà mọc trắng, đã thành giá sương.

Người đi sông nước mênh mang,

Ngược dòng nước biếc tìm đàng ta theo.

=> Ý nghĩa: Cuộc đời là một cuộc kiếm tìm, thứ chúng ta tìm kiếm chính là một vẻ đẹp hoàn mỹ. Cũng như chàng trai trong bài thơ này, không ngừng tìm kiếm người trong mộng. “Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương” (người con gái ta nhớ nhung ở bên dòng nước), thực ra là chẳng biết đang ở đâu.

34. Chương 34: Suy Nghĩ Thông Suốt

Dương Mạc Tuyền đang dùng bữa sáng, đầu tiên là Từ Liễu Thanh sai Tu Hoa đến nói cho nàng, Thái Hậu biết chân nàng bị thương chưa lành nên hôm nay sẽ không cần nàng bồi tiếp, chốc lát sau lại thấy Lạc Nhạn chạy tới, nói Lăng Tử Nhan đi thỉnh tiên sinh học chơi cờ, muốn một chút mới đến được. Dương Mạc Tuyền biết đây là bởi vì hôm qua nàng bại dưới tay Vân La, Lăng Tử Nhan không phục nên muốn học chơi cờ cho thật tốt để giúp nàng gỡ thế diện, liền chỉ có thể cười cười nhẹ lắc đầu.

Lạc Nhạn vừa nhắc chân rời đi, Bế Nguyệt lại gọi nàng lại.

“Làm gì?” Lạc Nhạn tức giận hỏi. Từ lần trước đem túi thơm trả cho Anh Tuấn xong đã dối nàng một phen, đã thật lâu không chủ động cùng Bế Nguyệt nói chuyện, tuy rằng cơn giận đã sớm tiêu tan, nhưng mà lại không chịu hạ mặt cầu hoà với nàng.

Bế Nguyệt nói: “Người chờ chút, ta có thứ này cho người.” Nói xong liền trở về phòng mình.

Lạc Nhạn trong lòng nghi hoặc, liền hỏi Dương Mạc Tuyền: “Thiếu nãi nãi, người có biết Bế Nguyệt muốn đưa gì cho ta không?”

Dương Mạc Tuyền nhớ lần trước Bế Nguyệt nói muốn làm một cái túi thơm cho Lạc Nhạn, sợ giờ đưa chính là cái túi thơm đó, bất quá lại chỉ cười mà không đáp.

Đợi một hồi lâu sau Bế Nguyệt mới quay lại, trên tay quả nhiên cầm một cái túi thơm, đưa cho Lạc Nhạn, nói: “Cho người.”

Lạc Nhạn cầm túi thơm, có phần không thể tin được, Bế Nguyệt thế nhưng lại làm túi thơm cho nàng! Cẩn thận cầm túi thơm quan sát, đường may tinh tế, so với cái đưa cho Anh Tuấn còn tốt hơn, đáng tiếc hình thù trên mặt không phải hình uyên ương mà là hoa mai, bất quá như thế cũng đủ để khiến nàng thụ sủng nhược kinh rồi. Trong lòng tuy tấu nhạc sắp hỏng mất nhưng ngoài miệng lại không chịu bỏ qua, khẩu khí ra vẻ ghét bỏ, nói: “Cái này lại là làm cho ai? Người ta bỏ đi rồi mới tặng cho ta?”

Bế Nguyệt cười nói: “Người thật hẹp hòi, được tiện nghi mà còn khoe mẽ, đây chính là do ta mất vài buổi tối mới làm xong, nếu người không cần, vậy trả ta đi, ta đem cho người khác.” Đưa tay làm bộ như muốn giật lại.

Lạc Nhạn vội vàng nhét vào ống tay áo, vẻ cả giận, nói: “Nào có chuyện tặng người ta thứ gì lại còn muốn đòi về chứ!”

Bế Nguyệt thấy nàng thu túi thơm, tức chính là xóa bỏ hiềm khích với mình, lại nói tiếp: “Lần sau muốn cái gì thì trực tiếp nói cho ta là được, ta cũng không phải con giun trong bụng người, sao có thể biết người suy nghĩ cái gì?”

Lạc Nhạn nhỏ giọng than thở: “Thứ ta rất muốn, người có thể cho sao?”

Bế Nguyệt nghe không rõ, liền hỏi: “Người nói cái gì?”

Mặt Lạc Nhạn đỏ lên, nói: “Chờ ta nghĩ ra muốn cái gì thì tự nhiên sẽ nói với người, chỉ là đến lúc đó đừng luyến tiếc mới được.” Nói xong liền bỏ chạy.

Bế Nguyệt nhìn nàng biến mất phía sau cánh cửa hồi lâu rồi mới quay đầu.

Dương Mạc Tuyền thấy nàng vào nhà, cười hỏi: “Lạc Nhạn không giận người nữa?”

Bế Nguyệt cũng cười: “Nha đầu kia lòng dạ hẹp hòi, được tiện lợi mới bằng lòng để ý đến người khác.”

Dương Mạc Tuyền vẫn nói muốn đưa thứ này thứ nọ cho Lăng Tử Nhan, nhưng lại bị trì hoãn nhiều lần, thiếu chút nữa đã quên mất, hơn nữa còn không nghĩ ra đưa cái gì thì tốt. Nàng đứng dậy thông thả bước, từ y phục đến những món Lăng Tử Nhan thích ăn đều nghĩ qua một lần, linh cơ vừa động liền nghĩ đến một thứ, quay lại hỏi Bế Nguyệt: “Người có biết tết kiếm tuệ (1) không?” Nàng nhớ rõ trên chuỗi kiếm Lăng Tử Nhan không có gì cả, tặng nàng một cái kiếm tuệ là thích hợp nhất.

Bế Nguyệt đáp: “Ta chỉ biết tết kiêu đơn giản thôi.”

Dương Mạc Tuyền nói: “Như vậy cũng được rồi, người dạy ra đi, ta làm cho Nhan nhi một cái.”

Bế Nguyệt đáp ứng rồi đi đến kho phòng tìm vài sợi tơ.

Dương Mạc Tuyền ngẫm nghĩ, lấy ra mảnh ngọc bội vẫn cất giữ bên người, ngọc bội kia chính là vật mẫu thân đã đưa cho nàng trước khi xuất giá, nhỏ bằng ngón cái, làm trang sức dính vào vừa hợp, hơn nữa đồ án phía trên mặt là hình kỳ lân, ngụ ý cát tường, đây cũng là điều nàng hy vọng nhất đối với Nhan nhi. Nhìn miếng ngọc bội lại không khỏi nhớ tới mẫu thân, không biết nàng ở nhà thế nào? Thấy Bế Nguyệt trở về liền buông lỏng tâm tư, còn thực chăm chú học từng sợi, từng đường.

Nội khách phòng tại Bắc uyển, hai người giảng co đã lâu.

Lăng Tử Nhan hung tợn nói: “Ta hỏi lại một lần, rốt cuộc ngươi dạy hay không dạy?” Cùng một vấn đề, đã hỏi đi hỏi lại không dưới mười lần.

Trương Hằng cân nhắc vấn đề trước mặt, cũng chưa thêm liếc nàng một cái, đáp: “Không dạy.” Đáp án giống nhau, cũng lặp lại mười lần.

Lăng Tử Nhan chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Rốt cuộc thế nào ngươi mới bằng lòng dạy ta chơi cờ?”

Trương Hằng vẫn không ngẩng đầu: “Cho đại tẩu ngươi tới gặp ta.”

Lăng Tử Nhan đáp lời như chém đinh chặt sắt: “Không có khả năng.”

“Vậy không cần thương lượng, ngươi về đi.” Trương Hằng hạ lệnh trực khách.”

Lăng Tử Nhan lập tức nhảy dựng lên, ở bên trong Lăng phủ còn chưa có người nào dám không đem vị Quận chúa là nàng để vào mắt: “Ngươi có tin giờ ta sẽ sai người đem ngươi đuổi đi hay không?”

Trương Hằng vẫn như cũ, mặt không đổi sắc: “Tuỳ tiện muốn làm gì cũng được.”

Lăng Tử Nhan thật đúng là không có biện pháp với hắn. Từ sau khi Trương Hằng bị nàng đâm bị thương, giống như tính tình hoàn toàn thay đổi, trước kia nhìn hắn một bộ văn nhược toan nho, hiện tại lại hoàn toàn một bộ không sợ trời sợ đất, bèn khoanh tay, tò mò hỏi: “Ta biết ngươi đối với tẩu tẩu ta có suy nghĩ không an phận, giờ ca ca ta đã trở lại, ngươi không sợ ta nói cho hắn sao? Ca ca ta cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, nhẹ thì đánh gãy chân của ngươi, nặng thì trực tiếp giết người diệt khẩu, ném thi thể nơi hoang dã.”

Cuối cùng Trương Hằng cũng ngẩng đầu nhìn nàng: “Ta tin, bất quá nếu ca ca ngươi biết muội muội hắn đối với tẩu tẩu có tâm tư không theo lẽ thường, không biết sẽ đánh gãy chân hay giết người diệt khẩu đây?”

“Ngươi!” Lăng Tử Nhan phẫn nộ vỗ bàn, bàn cờ cùng quân cờ phía trên cũng theo đó mà bật lên, rối loạn hoàn toàn. Trách không được hắn một mực giữ bộ dáng không sợ trời không sợ đất, nguyên lai là bắt được cái chân đau của nàng, nếu hiện giờ để ca ca biết nàng thích tẩu tẩu, vậy khẳng định sẽ cản trở từ giữa, muốn cùng tẩu tẩu ở chung một chỗ lại càng khó hơn, nhưng khiến nàng tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục, thề thốt phủ nhận lại không thể, liền nói: “Ta là thích tẩu tẩu đấy, vậy thì thế nào? Vì nàng, ta có thể cái gì cũng không quản!”

Trương Hằng cười lạnh: “Ngươi cho là một mình ngươi có thể làm thế sao? Ta vì Mạc Tuyền bị ngươi đâm thương hai lần, lần này thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, ngươi mới cùng nàng quen biết có mấy ngày, cảm tình có thể sâu đậm đến đâu? Ta đã biết nàng mười năm, cũng thích suốt mười năm, ngươi có thể so sao?”

Lăng Tử Nhan tức giận nói: “Tẩu tẩu ta sẽ không thích ngươi, ngươi chết tâm tư này đi!”

Trương Hằng châm chọc nói: “Chẳng lẽ nàng sẽ thích ngươi? Đừng quên các ngươi không những là cô tẩu mà còn đều là nữ nhân, sẽ không sợ bị người nhạo báng sao?”

Đây là điều cấm kỵ nhất trong lòng Lăng Tử Nhan, chính vì nguyên nhân này nên Dương Mạc Tuyền mới không chịu thích nàng, giờ nghe Trương Hằng nói vậy, lại nổi giận, ánh mắt loé lên tia lửa, chỉ còn thiếu vung tay đánh người.

Bàn cờ cùng quân cờ đều bị hất đổ, Trương Hằng lại xếp lại từng bước một, nói: “Lại muốn đánh ta sao? Động thủ cũng tốt, cho dù hôm nay ngươi có đánh chết ta thì cũng chỉ lấp được miệng một mình ta, nhưng ngươi có thể đánh chết bao nhiêu người? Bịt miệng bao nhiêu kẻ đây? Nếu ngươi cố ý muốn cùng Mạc Tuyền một chỗ, chính mình chịu tội thì cũng thôi đi, lại còn muốn kéo Mạc Tuyền xuống nước, đây là biểu hiện cho việc ngươi thích nàng?”

Lăng Tử Nhan bị hắn nói thế, á khẩu không trả lời được, nàng một lòng tưởng cùng Dương Mạc Tuyền ở bên nhau, còn chưa nghĩ tới hậu quả của việc này, khó trách tẩu tẩu luôn phòng trước ngõ sau, nguyên lai là tẩu tẩu có ý tứ này, liền thì thầm nói: “Điều này ta quả thật không nghĩ tới.” Lại lập tức vừa giận vừa nói: “Không phải ngươi cũng như thế sao, tẩu tẩu ta giờ là người đã có phu quân, vậy mà ngươi đối với nàng còn có mưu đồ bất chính, còn không phải cũng vi phạm tam cương ngũ thường, hãm tẩu tẩu ta vào tội bất nghĩa sao?”

Trương Hằng xả ra một tia cười lạnh: “Ít nhất ta cũng là nam nhân, nếu Mạc Tuyền không phải gả vào làm người Lãng gia các ngươi thì chúng ta có thể tìm một vạn lý do để ở cùng một chỗ, mà ngươi lại là nữ nhân, chỉ cần duy nhất một lý do đó liền như thế nào cũng không thể.”

Lăng Tử Nhan vốn muốn học chơi cờ, ai ngờ lại phải nghe một đồng đạo lý to tát, nhưng cố tình những điều Trương Hằng nói lại đều là tình hình thực tế, làm cho nàng không thể nào phản bác. Thì ra trước kia nàng đều đem hết thảy mọi thứ đơn giản hoá, chỉ nghĩ đến thích tẩu tẩu, làm cho tẩu tẩu thích mình, như thế là thành đại vui mừng, sao biết trên đường lại có nhiều chông gai như vậy. Nếu ngay từ đầu có người nói những điều này, có thể nàng sẽ hồi tâm, nhưng hiện giờ đã chậm rồi, nàng đã sớm không thể kiềm chế được nữa.

Nếu không có Dương Mạc Tuyền, vậy thế gian này còn có gì có thể lưu luyến? Ngay cả tính mạng nàng đều có thể không để ý, huống chi bị thế nhân đàm tiếu nói này nói nọ. Nghĩ vậy không khỏi sinh ra hào khí, chỉ là lo lắng tẩu tẩu có thể có phân dung khí này hay không, liền cười nói với Trương Hằng: “Cám ơn trung ngôn khuyên bảo của ngươi, mặc dù có chút khó nghe nhưng cũng cho ta được lợi không ít. Hôm nay trước hết không học chơi cờ nữa, ngươi hảo hảo dưỡng thương đi, nếu nương ta không đuổi ngươi đi, ta nghĩ không ra sẽ lại đến học cùng ngươi, lão sư!”

Lăng Tử Nhan nhấn mạnh một tiếng “lão sư”, thành thực như thể thực sự coi hắn là lão sư, sau đó cười đi ra ngoài, lưu lại Trương Hằng âm thầm buồn bực. Nói với nàng tình hình thực tế là muốn để nàng biết khó mà lui, như thế nào nàng lại không giận mà còn nở nụ cười? Bất quá sự tình cũng có vẻ như càng ngày càng khó giải thích.

Lúc Lăng Tử Nhan đến thì Dương Mạc Tuyền vừa tết xong kiếm tuệ, thấy nàng đến liền lập tức đưa cho nàng: “Nhan nhi, cho ngươi này, thích không?”

Trong lòng Lăng Tử Nhan vốn đang có chút bực bội, giờ nhận được thứ gì đó của Dương Mạc Tuyền, tâm tình lập tức trở nên sáng sủa, cũng không cố kỵ Bé Nguyệt còn ở bên cạnh, liền ôm lấy Dương Mạc Tuyền hôn một cái, cười nói: “Cám ơn tẩu tẩu, nhất định mỗi ngày ta đều mang theo nó, ngủ cũng không rời xa.”

Dương Mạc Tuyền gò má hơi ửng đỏ, Nhan nhi càng ngày càng không biết cố kỵ, bất quá thấy nàng thích, trong lòng cũng cao hứng, lại hỏi nàng: “Học chơi cờ thế nào rồi?”

Lăng Tử Nhan ngẩng ngửa kiếm tuệ, thuận miệng đáp: “Lão sư không chịu dạy.”

Dương Mạc Tuyền nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

Lăng Tử Nhan tự nhiên sẽ không đem những lời mình nói cùng Trương Hằng thuật lại cho nàng nghe, chỉ đáp: “Thương thế lão sư còn chưa đỡ, không có tâm tình, chờ sau khi hần khỏi hần rồi nói sau, trước cứ để cho Vân La đại tẩu kiêu ngạo một trận đã, chờ ta học chơi cờ thật giỏi rồi sẽ nhất định đánh cho nàng không còn manh giáp.”

Dương Mạc Tuyền còn không kịp trả lời đã chợt nghe thấy một thanh âm, nói: “Đem ai đánh cho không còn manh giáp vậy?”

Ngẩng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy Vân La vẻ mặt mang ý cười, cùng Trầm Ngư tiến vào.

Mặc dù Lăng Tử Nhan không thích nàng nhưng vẫn phải đứng lên, cung kính hô một tiếng: “Đại tẩu.”

Dương Mạc Tuyền thỉnh nàng ngồi, để Bé Nguyệt đi châm trà.

Vân La vội vàng nói: “Muội muội không cần vội, đều là người một nhà cả, không cần khách khí như vậy.” Thấy bộ dáng Lăng Tử Nhan cầm kiếm tuệ trên tay, yêu thích không nở bụng, đoán được là do Dương Mạc Tuyền làm, liền cười nói: “Muội muội thật là có đôi bàn tay khéo léo, chẳng những đánh đàn giỏi mà ngay cả những đồ nữ nhi cũng đều làm tốt như vậy.”

Dương Mạc Tuyền chỉ thản nhiên cười cười, không trả lời. Mới quen biết Vân La được hai ba ngày, nghe thấy nàng nói toàn những lời ngọt ngào, biết nàng xử sự khéo đưa đẩy, ngoài miệng khen người nhưng trong lòng cũng không nhất định nghĩ như vậy, không giống với người trên dưới Lăng phủ quen nói lời ngay thẳng.

Lăng Tử Nhan lại càng là một người thẳng tính, tựa như hiện giờ, thấy sắc mặt nàng liền biết nàng không thích Vân La.

Lăng Tử Nhan thăm mắng Vân La quấy rầy thời gian nàng cùng Dương Mạc Tuyền một chỗ, khẩu khí tự nhiên không tốt, hỏi: “Vân La đại tẩu đến tìm tẩu tẩu có chuyện gì sao?”

Như thế nào mà Vân La lại không nghe ra ý thân sơ trong lời này, cũng không tức giận, vẫn giữ vẻ tươi cười đầy mặt: “Tô Châu Lí phủ doãn biết Thái Hậu ở quý phủ liền hẹn quan viên lớn nhỏ ở Tô Châu bãi yến hội ở Tuý Tiên Lâu vào ngày mai, thỉnh Thái Hậu ban đặc ân mà ghé qua. Thái Hậu cao hứng muốn chúng ta cùng đi, ta đây là thuận tiện đến thông tri cho các người thôi.”

Dương Mạc Tuyền nói: “Làm phiền tỷ tỷ rồi.” Lại vỗ vai Lăng Tử Nhan một chút, thế này nàng mới không tình nguyện, nói: “Làm phiền đại tẩu đã thông tri.”

Vân La biết mình không được hoan nghênh, cũng sẽ không ngồi lại, liền đứng dậy nói: “Ta đây đi về trước, ngày mai chúng ta cùng nhau đi.” Đi tới cửa liền hỏi đầu: “Ngày mai muội muội mặc gì vậy?”

Dương Mạc Tuyền không biết vì sao nàng lại hỏi vậy, chỉ nói: “Còn chưa nghĩ ra.”

Vân La lẩm bẩm: “Ngày mai là tham dự tử yến, ta sẽ mặc kiện thủy lục y sam kia.” Nói xong liền đi.

Lăng Tử Nhan nhìn theo, buồn cười nói: “Nàng mặc cái gì thì có liên quan gì đến chúng ta?”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Người là nghe không hiểu, ý tứ của nàng chính là ngày mai nàng sẽ mặc y phục màu xanh nhạt, ta không nên mặc, miễn cho giống nàng.”

Lăng Tử Nhan nghe thấy thế liền bực mình: “Nàng bảo người không mặc, người sẽ không mặc sao? Dựa vào cái gì mà phải nghe nàng? Tẩu tẩu, ngày mai người cũng mặc toàn lục sắc cho nàng xem!”

Dương Mạc Tuyền khê vỗ đầu nàng một chút, cười nói: “Người nghĩ rằng ta là người a?” Liền không hề để ý đến nàng nữa, quay ra xem Bế Nguyệt ngồi tết chùm tua.(???)

Lăng Tử Nhan lại nhìn không khí mà phát ngốc, biểu tình vừa rồi của tẩu tẩu hảo khả ái a!

__Hết chương 34__

(1) kiếm tuệ: cái mà treo ở phía đuôi kiếm, thường là dài dài dài, kiểu như móc di động ý.

35. Chương 35: Yến Tiệc

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Mạc Tuyền thay y phục xong xuôi, đang muốn đi tới đại sảnh thì thấy Lăng Tử Nhan đến, một thân đạm hoàng sắc y sam, mái tóc dài dùng dải lụa hồng nhạt quấn lên, cầm trong tay bội kiếm, nét xinh đẹp lại nhiều thêm vài phần anh khí, mà Dương Mạc Tuyền mặc lại là váy dài màu vàng nhạt dài chấm đất, liền cười nói: “Nhan nhi, ta cùng người mặc giống nhau a.”(nguyên tác: dụng hàng – ta chịu k biết trong cổ trang dịch thành cái gì =.=)

Lăng Tử Nhan lập tức bám lấy cánh tay nàng, đắc ý dạt dào, nói: “Cái này gọi là tâm hữu linh tê (1)!”

Dương Mạc Tuyền đột nhiên giật thót, mặt lại đỏ, Nhan nhi này luôn có thể thuận miệng nói ra những lời khiến nàng mặt đỏ tai hồng, lại thấy chuôi kiếm nàng vẫn trống không, liền hỏi: “Sao người không đeo kiếm tuệ ta đưa?”

Lăng Tử Nhan vỗ vỗ ngực rồi mới nói: “Đồ tẩu tẩu đưa, như thế nào có thể để cho người khác thấy? Ta cất ở trong người.”

Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn đi theo phía sau hai nàng, thấy hai người y sam hoà lẫn, cử chỉ thân mật khăng khít, cũng không kim được mà lộ ra thần tình cực kỳ hâm mộ, sợ là trên đời này sẽ không tìm ra được người xứng với các nàng còn đẹp mắt hơn.

Lạc Nhạn không khỏi thở dài: “Thật hy vọng trời cao thành toàn cho lòng người, có thể để các nàng ở bên nhau.”

Bế Nguyệt nhìn nàng một cái, không nghĩ Lạc Nhạn cũng có một mặt cảm tính như vậy, khẽ cười nói: “Người cứ hâm mộ người khác mãi như thế, còn chính người thì sao?”

“Ta?” Lạc Nhạn quay đầu nhìn Bế Nguyệt, chỉ thấy trên mặt nàng mang theo vẻ cười cười trêu tức, biết là nàng cố ý hỏi, về sau chắc chắn sẽ lấy việc này để cười mình, nhưng vẫn cảm thấy nàng tươi cười nhìn thực khả ái, liền cúi đầu, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Lòng ta vốn cũng có một người, nhưng ta cũng không biết là thích hay không thích.”

Bế Nguyệt bắt quá chỉ là thuận miệng hỏi, không ngờ trong lòng nàng thật sự chứa người nào đó, có chút ngoài ý muốn, lập tức nghĩ tới người này không phải là Anh Tuấn đấy chứ? Trong vô số gia đình Lăng phủ, Anh Tuấn xem như là người xuất chúng nhất, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Lạc Nhạn không nghe thấy nàng nói gì, ngẩng đầu lên thấy nàng có vẻ chần chờ, mang theo nét ưu tư, lập tức đoán ra bầu không khí trong lòng nàng. Lạc Nhạn nàng dù có ngốc đến đâu cũng biết trong lòng Bế Nguyệt có Anh Tuấn, bằng không một nữ hài tử như thế nào lại đột nhiên đưa một vật riêng tư như túi thơm cho một nam tử? Chỉ là thường ngày cũng không thấy họ ở cùng một chỗ nên cố ý không hướng phương diện kia mà liên tưởng, giờ xem Bế Nguyệt thế nhưng lại hoài nghi nàng cũng thích Anh Tuấn, sao lại không tức giận cho được, lập tức lạnh mặt, nói: “Yên tâm đi, người cho là ai ai cũng đều giống người, trong mắt chỉ có Anh Tuấn thôi sao? Lạc Nhạn ta dù có sống cô độc suốt quãng đời còn lại cũng sẽ không thích cái tên Lăng Anh Tuấn chết tiệt kia, hừ!” Nói rồi bỏ lại Bế Nguyệt, bước nhanh vượt lên trước.

Bế Nguyệt đỏ mặt, không nghĩ Lạc Nhạn có thể đoán được suy nghĩ trong lòng mình, mà không thích thì không thích, làm gì phải giận dữ đến thế? Ngược lại giống như ghen vậy, nàng cũng nhanh bước chân đuổi kịp Lạc Nhạn, cười nói: “Ta cũng chưa nói cái gì, người hùng hổ tức giận làm gì? Ta phát hiện ra gần đây tính tình người càng ngày càng tệ a!” Lạc Nhạn cũng hiểu được mình vô duyên vô cớ nổi giận, nhưng có chết vẫn cố mạnh miệng: “Ai giận dữ gì chứ, ta bắt quá chỉ đi nhanh chút thôi.”

Bế Nguyệt thấy nàng tức đến phùng mang trợn má lại còn nói là không, bèn cười cười lắc đầu, không trả lời.

Bốn người đi men theo đường nhỏ ở hoa viên, lúc đi qua cửa Tây sương viện thì cũng vừa lúc Lăng Tử Hạo từ bên trong đi ra.

Lăng Tử Nhan trước tiên kêu lên một tiếng “ca”, Dương Mạc Tuyên cúi thấp đầu, nhẹ nhàng hô một tiếng “tướng công”, tiếng nhỏ như muỗi kêu. Cũng không biết Lăng Tử Hạo có nghe thấy không, nhưng Lăng Tử Nhan lại nghe thấy rõ ràng, bàn tay đang nắm lấy tay nàng không khỏi siết chặt, Dương Mạc Tuyên ăn đau liền ngẩng đầu nhìn Lăng Tử Nhan, chỉ thấy nàng cau mày cũng nhìn mình, lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, lại chỉ biết quay đầu né tránh ánh mắt Lăng Tử Nhan.

Mà mục quang của Lăng Tử Hạo lại chưa một khắc rời khỏi Dương Mạc Tuyên, bất cứ lúc nào thấy nàng cũng đều là một bộ siêu phẩm thoát tục, nhìn thêm một lần liền thích hơn một phần. Một cái nhún mày hay nụ cười của nàng đều khiến cho người ta tâm động, lại thấy bàn tay ngọc ngà của nàng nằm trong tay muội muội, không khỏi nảy sinh lòng hâm mộ. Nếu không phải mình rời nhà trốn đi, vậy người cùng nàng thân cận như thế đã là mình, lại nói nàng dù sao cũng là thê tử của Lăng Tử Hạo này, cũng không cần nhất thời nóng lòng. Vân La mới nếm thử mùi vị mây mưa, mỗi ngày đều kề cận, chờ qua một thời gian nữa Vân La chán rồi thì sẽ bù lại đêm động phòng hoa chúc của hắn và Dương Mạc Tuyên, chỉ không biết mỗi ngày đều nhìn giai nhân như thế này thì hắn còn có thể nhẫn nại bao lâu?

Dương Mạc Tuyên bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm, cả người không được tự nhiên, tuy rằng hắn là phu quân của mình, nhưng lại vẫn cảm thấy hắn quá mức vô lễ, bèn hơi gật nhẹ đầu, từ bên người hắn đi qua.

Lăng Tử Hạo còn không kịp nói chuyện cùng nàng, thấy nàng rời đi, dưới tình thế cấp bách liền vội đưa tay bắt lấy ống tay áo nàng. Dương Mạc Tuyên dừng lại, nghi hoặc nhìn hắn, Lăng Tử Hạo nhất thời đã quên muốn nói gì, vội vàng buông tay, cười nói: “Các người cứ đi trước đi, ta chờ Vân La cùng đi.”

Dương Mạc Tuyên cảm giác được bàn tay Lăng Tử Nhan đang nắm lấy tay mình run lên nhẹ nhẹ, biết nàng đã cực kỳ phần nộ, liền gấp gấp kéo nàng đi.

Lăng Tử Hạo nhìn bóng dáng Dương Mạc Tuyền, lại nhìn nhìn tay mình, đưa lên mũi ngửi, còn lưu lại dư hương, nhất thời cả đầu toàn ý nghĩ kỳ quái, ngay cả Vân La đi ra cũng chưa thấy.

Vân La đi ra vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Dương Mạc Tuyền khuất sau cửa viện, lại nhìn bộ dáng mắt hôn mắt vía của Lăng Tử Hạo, lập tức lộ ra sắc giận dữ, cười lạnh nói: “Hôm qua còn nói trong lòng chỉ có một mình ta, sẽ yêu ta cả đời, mới có một lát công phu đã liền đi thích người khác?”

Lúc này Lăng Tử Hạo mới nhìn đến nàng, thấy nàng mím môi, một bộ tiểu nữ nhân ghen tuông, lập tức liền ôm lấy eo nàng, cười nói: “Có nàng là ôn nhu hương, anh hùng trũng (2) thế này, ta làm sao còn có thể thích người khác? Nếu không phải còn phải dự yến tiệc thì ta ngay cả giường cũng không muốn rời a!” Thế này Vân La mới chuyển giận thành mỉm cười, vỗ nhẹ mặt hán, nói: “Miệng lưỡi trơn tru, trong lòng thật sự nghĩ như vậy mới tốt!”

Lúc Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền tới đại sảnh thì tất cả mọi người đã đông đủ, chỉ chờ xuất phát, kiệu Lí Tại Sơn phái tới đã ở cửa sau, kiệu ngũ đỉnh được xếp thành một loạt, Lăng Tử Nhan muốn cười ngửa liền bị Từ Liễu Thanh trừng mắt một cái, cũng đành ngoan ngoãn lên kiệu, để kiệu phu nâng kiệu mình song song cùng kiệu của Dương Mạc Tuyền, sau đó vén bức màn lên, hô: “Tẩu tẩu!”

Dương Mạc Tuyền nghe được tiếng nàng gọi, cũng vén rèm lên, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt mang theo ý cười, không phát ra thanh âm, chỉ dùng khẩu hình nói: “Ta chỉ là muốn nhìn thấy nàng mà thôi.”

Dương Mạc Tuyền trong lòng ngọt ngào, lại cười nói: “Nhàm chán”, liền buông màn.

Lăng Tử Nhan nhất thời nghĩ, nếu được cùng nàng ngồi chung một cỗ kiệu thì thật tốt.

Lăng Viễn Sương muốn nhìn một chút nhân tình thế thái Tô Châu, kết quả từ Lăng phủ đến Tuý Tiên lâu, dọc đường đi ngay cả nửa bóng người đều không có, sớm đã bị Lí Tại Sơn đuổi đi, ở Tuý Tiên lâu ngoại trừ quan viên Tô Châu cùng những huyện gần đó thì đều là gia quyến bọn họ, cũng không có ngoại nhân, chính giữa gian phòng đặt sáu cái bàn vuông, còn dựng một sân khấu diễn kịch.

Mọi người thấy Lăng Viễn Sương đến liền tiến lên trước thi hành lễ quân thần, Lí Tại Sơn vẻ mặt tươi cười, dẫn Lăng Viễn Sương ngồi chiếc bàn tận cùng bên trong, quan viên chức cao cũng ngồi cùng bàn, những người chức tước thấp hơn cùng nhóm gia quyến ngồi riêng từng bàn khác, nha hoàn gia đình đều thối lui ra ngoài cửa, tuy thời chú ý bên trong, nếu có việc liền lập tức tiến vào hầu hạ.

Lăng Tử Hạo cùng Vân La ngồi cùng bàn với Lăng Viễn Sương, Lăng Tử Nhan nắm tay Dương Mạc Tuyền đi tới một cái bàn sáng sủa trong góc ngồi, vụng trộm nói: “Tẩu tẩu, chờ một lát rồi chúng ta lên chuẩn đi, khẳng định là thần không biết quỷ không hay.”

Dương Mạc Tuyền cười nói: “Người thật sự là, thương tích vừa lành đã quên đau ngay được, im lặng ngồi xuống cho ta, đừng nảy ra chủ ý nghịch ngợm gì nữa.” Lại thấy Từ Liễu Thanh cũng ngồi xuống cạnh các nàng.

Lăng Tử Nhan ngạc nhiên hỏi: “Nương, sao người không ngồi bàn của cô mụ?”

Từ Liễu Thanh nhấp một ngụm trà rồi mới nói: “Ta không hiểu chuyện triều đình gì đó, nghe là thấy đau đầu nên mới tới chỗ này để được thanh tĩnh.”

Lăng Tử Nhan giương mắt lên nhìn qua, thấy bàn kia ngồi toàn bộ là quan viên, chỉ có Vân La là một ngoại quyến, mặc váy dài màu xanh biếc, rất chói mắt, liền nói thầm: “Vân La đại tẩu thật là bản lĩnh.”

Dương Mạc Tuyền cùng Từ Liễu Thanh nhìn nhau, cũng chỉ có Lăng Tử Nhan mới có thể nghĩ gì nói vậy như thế.

Ba người nói chuyện, lại có vài người lục tục cùng ngồi xuống, đều là phu nhân của các vị quan viên, thấy Từ Liễu Thanh đều có chút câu nệ, Từ Liễu Thanh liền cười nói: “Mọi người cứ tùy ý là được rồi.” Người cuối cùng ngồi vào chỗ của mình cũng không giống như những người khác, đầu tiên là trưng ra khuôn mặt

lạnh nhạt, ánh mắt đảo qua mọi người, lúc nhìn thấy Từ Liễu Thanh, trên mặt lập tức đổi thành cười tươi rói, vui vẻ nói: “Vương phi, nguyên lai người cũng ngồi đây!”

Từ Liễu Thanh mới nhớ ra nàng là nhị phu nhân của Lí Tại Sơn, bởi vì đại phu nhân của Lí Tại Sơn đã sớm mất nên nàng cũng chính là Lí phu nhân, chỉ là vẫn không có chính danh mà thôi, mà nàng lại là mẫu thân của Lí Vi Tu, liền khẽ gật đầu: “Lí phu nhân.”

Lí nhị phu nhân Thường Tiểu Nhu nhìn thấy Dương Mạc Tuyền mặc phục trang thiếu phụ, bộ dáng Lãng Tử Nhan vẫn còn là tiểu thư, đoán được nàng chính là Quận chúa, nghe nhi tử Lí Vi Tu có nói qua lần trước ở trong rừng cứu được các nàng, còn tại Báo Ân Tự rút được một quả nhân duyên, nói hẳn cùng Quận chúa hữu duyên. Nghĩ tới có thể đặt lên ngang hàng cạnh cửa với Lãng gia, tự nhiên liền một phen a dua nịnh hót.

Lãng Tử Nhan bị nàng khen đến hoa mày chóng mặt, phân không rõ đông tây nam bắc, lúc nhìn thấy nàng gọi Lí Vi Tu đến, chút hảo cảm vừa nhen nhóm lập tức bay mất.

Lí Vi Tu đã sớm quá quen thuộc với kiểu mặt lạnh của Lãng Tử Nhan, không chút nào để ý, cười cười kính rượu cùng ba người các nàng. Lãng Tử Nhan đương nhiên lại một phen châm chọc khiêu khích, Lí Vi Tu cũng không phản bác, khách sáo vài câu liền trở về bàn mình.

Từ Liễu Thanh âm thầm gật đầu, ngược lại thầm oán nữ nhi mình lòng dạ quá mức hẹp hòi.

Dương Mạc Tuyền vẫn một mực cúi đầu, một chữ cũng không nói.

Từ Liễu Thanh tưởng nàng nhìn thấy Vân La ngồi cạnh Hạo nhi chuyện trò vui vẻ mà tâm sinh bất mãn, liền vỗ tay nàng, nhẹ giọng an ủi: “Lộ điều tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm. (3) ”

Mà Dương Mạc Tuyền lại nghĩ nàng đang khen Lí Vi Tu, tuy rằng ngay từ đầu có ấn tượng không tốt với hắn, nhưng vài lần gặp gỡ gần đây Lí Vi Tu đều thể hiện vẻ quân tử khiêm tốn, mặc kệ là giả vờ hay thật sự vì Nhan nhi mà thay đổi đi nữa thì ít nhất hắn càng ngày càng được lòng mẹ chồng nàng, nói không chừng ngày nào đó thời cơ chín muồi Từ Liễu Thanh liền một câu đáp ứng. Rõ ràng chính mình khuyên Nhan nhi tìm một nam tử vừa lòng đẹp ý, giờ trước mắt có một người nhưng trong lòng lại ần ần phiền não.

Lãng Tử Nhan thấy thần sắc hai người đều ngưng trọng, lời nói lại thực khó hiểu, liền càng đoán không được, lại nghe thấy tiếng nhạc vang lên, lập tức liền bị hấp dẫn mà ngó qua.

Trên đài đang xướng vở “Mộc Lan tông quân”, Lãng Tử Nhan liền hướng hai người nhẹ giọng cười: “Hoa Mộc Lan là thay cha tông quân, ta là thay đại ca lấy tẩu tẩu, mục đích khác nhau nhưng đều cùng kết quả. Cuối cùng Mộc Lan thành tướng quân, vậy có phải ta đây cũng có thể cùng tẩu tẩu ở chung một chỗ hay không?”

Dương Mạc Tuyền trong lòng nhảy dựng, không ngờ nàng lại dám lớn mật ở trước mặt mẹ chồng nói ra những lời này.

Nhưng thật ra Từ Liễu Thanh lại không hiểu lắm, chỉ cho rằng nàng lại một phen ngụy biện, liền thấp giọng trách: “Miệng người không thể bịt được, việc cưới tân nương chỉ có người trong nhà chúng ta có thể biết thôi, cẩn thận bị người khác nghe thấy.”

Lãng Tử Nhan thề lưỡi với nàng, lại nhìn thoáng qua Dương Mạc Tuyền, thấy nàng nháu mày, hình như có ngàn mối bận lòng, liền không hề nhiều lời nữa, tiếp tục xem biểu diễn.

Bởi vì có Từ Liễu Thanh ngồi bên cạnh, Lãng Tử Nhan muốn lén đi ra ngoài là chuyện không có khả năng, chỉ có thể cúi đầu, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Đột nhiên thấy Lí Tại Sơn ra hiệu làm cho người đang hát hí khúc ngừng lại, còn kêu Lí Vi Tu lên, mà Lãng Viễn Kiềm cũng gọi Lãng Tử Nhan đi tới bàn bọn họ.

Lãng Tử Nhan hồ nghi nhìn Từ Liễu Thanh, hỏi: “Cha bảo ta đi qua làm gì vậy?”

Từ Liễu Thanh thấy gọi nàng cùng Lí Vi Tu đi qua, cũng ần ần đoán được một ít, nhưng chỉ nói: “Thái Hậu ở trước mặt, không được nói lung tung, đi thôi.” Trong lòng nghĩ, chính mình thích thanh tịnh nên mới

chạy đến đây, lão gia không giỏi ăn nói, sợ là bị Lí Tại Sơn qua mặt, ở trước mặt Thái Hậu nhắc tới việc kết thân.

Dương Mạc Tuyên cũng đoán được chuyện này.

Hết chương 35

(1) Có lẽ là lấy từ bài thơ này:

Vô Đề:

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,
Hoạ lâu tây bạn quế đường đông.
Thân vô thái phượng song phi dực,
Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.
Cách toạ tổng câu xuân tửu noãn,
Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng.
Ta dư thính cổ ưng quan khứ,
Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng

Lý Thương Ẩn

Dịch nghĩa:

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi
Bên tây lầu họa, phía đông nhà quế
Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao
Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông
Ngồi xa nhau chuốc chén rượu xuân nồng ấm
Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng
Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan
Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bồng.

=> Ý nói về tình yêu đôi lứa, chỉ hai người có thể hiểu được lòng nhau mà không cần phải nói ra.

(nguồn: vuonghaida.com/VAN/ChumThoVoDe.htm)

(2) ôn nhu hương, anh hùng trủng: chỗ ôn nhu là mộ anh hùng.

(3) Lộ điều tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm: Đi đường xa mới biết sức ngựa khỏe hay yếu, ở lâu mới biết lòng người tốt.

36. Chương 36: Tam Chưởng Chi Ước (ước Định Ba Cái Vỗ Tay)

Tất cả mọi người trong Tuý Tiên Lâu đều đình chỉ mọi thanh âm huyền ảo, bát đĩa và rượu trên bàn cũng đều dọn hết, lão bản đưa lên ghế thái sư, Lăng Viễn Sương ngồi trên cùng, những người khác khoanh tay phân ra đứng hai bên. Dương Mạc Tuyên đứng ở phía cuối cùng, giữa sân có bốn người đang đứng mà trong mắt nàng lại chỉ có một bóng hình xinh đẹp duy nhất.

Lí Tại Sơn vẻ mặt phúc hậu, khi tươi cười đầy mặt lại càng hiện rõ vẻ vui mừng, cười nói với Lăng Viễn Sương: “Vừa mới rồi Vương gia cũng nói đôi lứa trời định, không biết Thái Hậu người đối với việc hôn sự của Tử Nhan Quận chúa cùng Tu nhi có ý thế nào?”

Từ Liễu Thanh đứng bên cạnh mà lòng âm thầm sốt ruột, lại không dám nói chen vào, nàng biết vị Thái Hậu đại tỷ này cũng vẫn không thích mình. Năm đó nếu không phải Lăng Viễn Kiếm cố ý muốn thành thân với nàng thì căn bản nàng đã không vào được đại môn Lăng gia.

Năm đó tuy Lăng Viễn Sương là quý phi, nhưng căn cơ tại hậu cung cũng không ổn, Lăng Vương bắt quá là một Vương gia khác phái(không thuộc hoàng tộc), bối cảnh so với Hoàng Hậu cùng một vài phi tử khác thì thế lực yếu kém xa, cho nên đã nghĩ đến việc thông qua đám hỏi để củng cố địa vị, hơn nữa đã xem xét chọn được một người tốt, chính là nữ nhi của một đại tướng quân tay cầm trọng binh. Nếu Lăng Viễn Kiếm cưới được nữ nhi của tướng quân đó, vậy liền có nghĩa là nàng được quân phương ở phía sau hậu thuẫn, mặc kệ là nàng có địa vị gì ở hậu cung thì cơ hội để nhi tử đoạt vị đều tăng lên rất nhiều. Nhưng Lăng Viễn Kiếm lại thà chết cũng không đồng ý, cuối cùng không có biện pháp liền chỉ có thể để cho đệ đệ của bọn họ năm ấy mới mười bốn tuổi là Lăng Viễn Ấn cưới nữ nhi mười tám tuổi của nhà tướng quân đó, sau lại dựa vào Lăng Vương phủ cùng quân phương hai cổ lực lượng đó mà trong cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế giành chiến thắng. Nhi tử Lăng Viễn Sương là con thứ bảy của tiên hoàng lên ngôi hoàng đế, mà nàng thành Thái Hậu.

Lăng Viễn Ấn Từ nhỏ thân thể yếu ớt nhiều bệnh, hơn ba mươi tuổi liền chết bệnh, Lăng Viễn Sương cũng chỉ còn lại một đệ đệ duy nhất là Lăng Viễn Kiếm, oán khí có lớn đến đâu cũng đều tiêu tan, chỉ là đối với Từ Liễu Thanh lòng vẫn mang khúc mắc, cho rằng nàng là hồng nhan hoạ thủy, dựa vào mỹ mạo mê hoặc Lăng Viễn Kiếm, còn khiến cho người Lăng gia điêu linh, thế lực Lăng Vương phủ lại không lớn bằng ngày trước. Cho nên để Lăng Tử Hạo lấy Vân La, vừa là ý muốn của Lăng Tử Hạo mà về mặt khác cũng quan trọng nhất chính là muốn mượn sức Bát Vương gia. Tuy rằng trong triều nhìn như hài hoà nhưng kỳ thật có vài cổ thế lực vẫn âm thầm đối kháng, Hoàng Thượng thế đơn lực bạc, có thể mượn sức Bát Vương gia tương trợ thì ngôi vị Hoàng đế tự nhiên càng thêm củng cố.

Căn bản Từ Liễu Thanh đối với Lí Vi Tu thay đổi quan điểm không ít, nhưng Lí Tại Sơn một lần lại một lần ép buộc, hảo cảm cũng biến thành phản cảm. Hôm nay mượn cơ hội góp lời với Thái Hậu, mặc kệ là ý của Lí Tại Sơn hay Lí Vi Tu thì việc đem Nhan nhi gả qua thế nào cũng không thể đáp ứng. Đáng tiếc lời này của nàng lại không thể nói với Thái Hậu, lúc trong phủ nàng bắt quá chỉ nói giúp Dương Mạc Tuyền mấy câu mà Thái Hậu đã liền không thích Dương Mạc Tuyền, càng thêm sủng ái Vân La. Giờ nếu không nói, Thái Hậu còn có thể châm chước, nếu nàng nói thì sợ là sẽ không thể vãn hồi, một khi tức lên, trước mặt nhiều người như vậy hạ một đạo ý chỉ, vậy Nhan nhi tất phải gả cho Lí Vi Tu không thể nghi ngờ, mà lão gia còn cho đây là một hôn sự môn đăng hộ đối, tự nhiên cũng sẽ đồng ý. Hiện tại chỉ có thể dựa vào chính Nhan nhi nàng thôi, chỉ cần nàng đem câu nói “gả cho trư cầu cũng không gả cho Lí Vi Tu” lần trước lặp lại lần nữa thì mặc dù đắc tội với người nhưng việc hôn sự này cũng sẽ thất bại.

Lăng Viễn Sương đánh giá Lí Vi Tu cùng Lăng Tử Nhan, một người khí vũ hiên ngang, một người xinh đẹp như hoa, hai người đứng cùng một chỗ, thật đúng là giống một đôi người ngọc, ngay cả Lăng Viễn Kiếm cũng đều đồng ý, nàng cũng vui vẻ làm hồng nương. Bất quá đây dù sao cũng là việc chung thân đại sự, phải được đương sự đồng ý mới được, liền cười hỏi Lăng Tử Nhan: “Lần trước Nhan nhi nói với bác rằng trong lòng đã có ý trung nhân, có phải là Lí Vi Tu không?”

Lăng Tử Nhan nhìn thoáng qua Lí Vi Tu, bĩu môi nói: “Đương nhiên không phải.”

Từ Liễu Thanh nghe xong, thần sắc liền buông lỏng, lập tức yên lòng.

Lăng Viễn Sương nhướn mày, cười nói: “Sao? Vậy người vừa ý Nhan nhi là ai? Thừa lúc hôm nay ai gia cao hứng liền giúp người làm mối.”

Ngay cả Từ Liễu Thanh cũng muốn biết Lăng Tử Nhan rốt cuộc thích ai, nữ nhi thật sự đã lớn rồi, có thích một người cũng sẽ không nói cho mẫu thân là nàng, chính là nữ nhi luôn luôn tâm cao khí ngạo, có thể lọt được vào mắt của nàng đã là không dễ, có thể chiếm được phương tâm của nàng lại càng khó hơn, không biết công tử nhà ai lại có mị lực đến vậy?

Kỳ thật Lăng Tử Nhan thích ai, từ trong ánh mắt nàng cũng có thể biết được, bởi nàng vốn chính là một

người vui buồn đều thể hiện hết trên nét mặt. Lúc Lăng Tử Nhan nhìn Dương Mạc Tuyền, hai mắt nàng toả sáng, trong ấy chứa đựng tình yêu không chút nào che giấu, Từ Liễu Thanh tâm tư vốn tinh tế, như thế nào lại đoán không được? Chính là nàng chưa từng nghĩ theo chiều hướng kia, cũng không có khả năng tưởng tượng, một người là nữ nhi mình, một người là con dâu, mà cũng là tẩu tẩu của Nhan nhi, hơn nữa đều là nữ nhân, mặc dù có thời điểm quá mức thân mật, nhưng vẫn cho rằng các nàng đồng niên kỷ, tình đồng tỷ muội, trong lòng còn thấy vui mừng, sao có khả năng biết người Lăng Tử Nhan thích chính là Dương Mạc Tuyền đây?

Tim Dương Mạc Tuyền đã muốn vọt lên tận cổ họng, mâu thuẫn trong lòng đem nàng chia thành hai nửa, vừa là sợ hãi Lăng Tử Nhan không hề cố kỵ, ở trước mặt bao người nói ra những lời kinh thế hãi tục, mặt khác lại hy vọng nàng không tùy tiện qua loa tắc trách chọn đại một người. Xem tình hình trước mặt, sợ là chỉ cần nàng nói ra một cái tên là đủ để định ra một hồi hôn sự.

Nếu là ngày trước, Lăng Tử Nhan chắc chắn sẽ thốt ra tên Dương Mạc Tuyền, cầu Thái Hậu thành toàn, nhưng sau hôm qua nghe được buổi nói chuyện với Trương Hằng, tuy rằng còn không biết miệng nhiều người có thể đảo lộn đúng sai, chảy vàng tan đá, nhưng có một chút khẳng định là Thái Hậu tuyệt đối sẽ không đồng ý để các nàng cùng một chỗ. Hiện giờ thời cơ chưa chín muồi, huống chi nàng ngay cả tâm ý tẩu tẩu còn không rõ, nếu giờ liền khơi lên sóng to gió lớn, sợ là ngay cả chút hy vọng cũng đều không có, nhưng nếu không nói ra người nào, chắc chắn sẽ phải gả cho Lí Vi Tu, việc này phải làm sao đây?

Lăng Viễn Sương thấy nàng mày nhăn tít lại, còn tưởng rằng nàng then thùng ngưỡng ngưỡng không dám nói, liền nhân tiện bảo: “Nam tử trưởng thành cần lập thất, nữ nhi lớn rồi cần gả đi, Nhan nhi không cần then thùng, cứ nói đi đừng ngại.”

Mọi người cũng hòa theo gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Lăng Tử Nhan nhân châu chuyển động, lập tức nảy ra một chủ ý hay, có thể chặt đứt hoàn toàn ý niệm trong đầu Lí Vi Tu, đỡ phải để hấn luôn đến làm phiền mình, nhìn mà thấy ghét. Lăng Tử Nhan đi đến trước mặt Lăng Viễn Sương, lôi kéo tay nàng, làm nũng nói: “Nhan nhi biết bác hiểu rõ Nhan nhi nhất, kỳ thật trong lòng Nhan nhi cũng không có ý trung nhân gì, chỉ là cũng mong tìm được một như ý lang quân. Lí Vi Tu tuy rằng cũng tốt, nhưng là so với kỳ vọng của Nhan nhi thì còn kém rất xa.”

Lăng Viễn Sương nói: “Nhan nhi cứ nói ra xem.”

Lăng Tử Nhan lập tức bẻ đầu ngón tay đếm: “Thứ nhất, người này nhất định trông phải anh tuấn.” Nói xong nhìn thoáng qua Lí Vi Tu, nói: “Được rồi, cho là Lí Vi Tu bộ dáng cũng không kém, miễn cưỡng qua cửa đi. Thứ hai, người này phải đọc đủ thứ kinh thư, đầy bụng kinh luân. Thứ ba, Nhan nhi tuy có võ công nhưng vẫn muốn tìm một phu quân võ công cao cường để bảo hộ mình. Nói đơn giản một chút chính là, người này vừa phải có dung mạo như Phan An, Tống Ngọc, lại vừa có tài của văn võ Trạng Nguyên thì Nhan nhi mới có thể cam tâm tình nguyện gả cho hấn.”

Từ Liễu Thanh cười cười lắc đầu, nữ nhi nàng làm việc rốt cục cũng chịu động não, vừa không làm mất mặt mũi người khác, lại vừa có thể khiến người ta biết khó mà lui, chính là yêu cầu nàng đề ra không khỏi quá cao đi, chớ nói Lí Vi Tu, dù phóng mắt tìm khắp cả thiên hạ này cũng bắt quá chỉ tìm ra được vài người, mặc dù có khả năng đã sớm có thể thiếp. Bất quá thế này cũng ít nhất giải quyết được nan đề trước mắt, về phần chọn người làm con rể có thể cứ chậm rãi mà tìm.

Quả nhiên trên trán Lí Tại Sơn ứa ra mồ hôi lạnh, nhi tử hấn có mấy cân mấy lượng hấn là người rõ ràng nhất, vốn tưởng rằng thuyết phục được Lăng Viễn Kiếm, lại cầu được Thái Hậu chỉ hôn là việc này liền đại công cáo thành, sao biết Lăng Tử Nhan lại đưa ra yêu cầu hà khắc như vậy, tính toán lại lần nữa hoàn toàn thành không.

Lăng Viễn Sương cũng hiểu được Lăng Tử Nhan yêu cầu có chút quá, đang muốn hoà giải, lại nghe Lí Vi Tu nói: “Lời Quận chúa là thật sao?”

Lăng Tử Nhan khinh thường liếc Lí Vi Tu một cái: “Bản Quận chúa nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.” Nàng cùng Lí Vi Tu đã giao thủ, biết hấn võ công kém cỏi, cho dù có luyện thêm mười năm nữa cũng không có khả năng thành võ Trạng Nguyên. Văn lại càng không cần phải nói, vừa nhìn hấn đã biết là dạng người

thô tục, cho nên bốn chữ “văn thao võ lược” cùng Lí Vi Tu hoàn toàn chẳng liên quan, như vậy liền có thể hoàn toàn khiến hắn đánh mất ý niệm này trong đầu, cũng có thể dùng để cự tuyệt những người khác nữa.

Lí Vi Tu lại nói: “Vừa rồi Quận chúa nói bộ dáng tại hạ miễn cưỡng quá quan, vậy chỉ cần ta đạt được văn võ Trạng Nguyên, có phải Quận chúa liền sẽ gả cho tại hạ không?”

Lăng Tử Nhan không hề nghĩ ngợi, nói: “Đương nhiên!” Lập tức lại bổ sung: “Nhưng phải có kỳ hạn, nếu người bảy mươi, tám mươi tuổi mới đạt được, chẳng phải là muốn ta chờ người cả đời sao? Một năm đi, một năm sau nếu người đó thể đoạt được văn Trạng Nguyên, lại cũng dành được võ Trạng Nguyên, ta liền sẽ gả cho người, còn nếu không được, vậy về sau cũng dừng lại đến phiên ta.”

Thần sắc Lí Vi Tu thản nhiên, đáp: “Được, chúng ta đây coi như ở trước mặt Thái Hậu, vỗ tay lập lời thề.”

Lăng Tử Nhan cười lạnh nói: “Vỗ liền vỗ, sợ người làm không được thì chỉ tổ tự rước lấy nhục.”

Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, người bên ngoài lại tâm tình bất đồng.

Lí Tại Sơn thầm trách nhi tử quá tự phụ, không biết trời cao đất rộng, chớ nói một năm, cho dù có mười năm, hai mươi năm sợ cũng không đoạt được. Lấy không được Quận chúa là chuyện nhỏ, nếu ảnh hưởng đến con đường làm quan của hắn thì lại là mất nhiều hơn được.

Từ Liễu Thanh thì nghĩ, nhìn bộ dáng như đã định trước của Lí Vi Tu, chẳng lẽ hắn sẽ thực sự học? Nếu hắn đúng là văn võ toàn tài, vậy Nhan nhi cũng có thể gả cho hắn được.

Mà Dương Mạc Tuyền nghe được thì lại tự hiểu, nguyên lai không phải Nhan nhi không thích nam tử, chính là yêu cầu của nàng rất cao, chướng mắt người bình thường mà thôi, lại nhìn đến Lí Vi Tu trên mặt đầy tự tin. Về mặt này nàng rất quen thuộc, bởi vì mỗi lần nàng cự tuyệt Nhan nhi, Nhan nhi đều trưng ra bộ dáng không chịu thua thế này, nói không chừng Lí Vi Tu nói được làm được, vậy Nhan nhi sẽ thực hiện lời hứa gả cho hắn, Nhan nhi sẽ gả cho Lí Vi Tu ư?

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu nhìn hai người vẫn còn đứng đối diện, lòng như đột nhiên bị cái gì đâm phải, đau đến mức phải lập tức ôm lấy ngực, lại nghe Lăng Viễn Sương cười nói: “Đêm động phòng hoa chúc, cũng là lúc đề danh bằng vàng, nhất định có thể trở thành một đoạn giai thoại.” Tâm can như thể máu ngừng chảy, ngay cả đứng cũng không vững.

Bé Nguyệt ở ngoài cửa nhìn thấy Dương Mạc Tuyền đột nhiên biến sắc, biết không ổn, liền đi vào muốn đỡ lấy nàng, lại nhìn thấy Lăng Tử Hạo đi hai bước đến bên người Dương Mạc Tuyền, từ phía sau đỡ lấy thất lưng nàng, vẻ mặt quan tâm, hỏi: “Mạc Tuyền, nàng làm sao vậy?” Sau đó liền lui ra.

Dương Mạc Tuyền thấy là Lăng Tử Hạo liền muốn tránh đi, nhưng khí huyết không đủ, ngược lại phải bắt lấy cánh tay hắn mới có thể đứng vững thân mình, lắc lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Lăng Tử Hạo thấy nàng sắp té xỉu đến nơi, như thế nào có khả năng không có việc gì được, liền nắm lấy tay nàng đi lên trước, nói với Lăng Viễn Sương: “Bác, thân thể Mạc Tuyền có chút không khỏe, Hạo nhi muốn đưa nàng hồi phủ trước.”

Lăng Viễn Sương đi ra ngoài hơn nửa ngày cũng có chút mệt mỏi, chỉ là đã thật lâu không có dịp nào náo nhiệt như vậy, hứng trí không giảm, vừa rồi bị chuyện của Lăng Tử Nhan làm gián đoạn một chút, giờ còn muốn nghe diễn kịch nữa, liền nhân tiện nói: “Vậy người đưa nàng trở về đi.”

Lăng Tử Nhan thấy Lăng Tử Hạo ôm Dương Mạc Tuyền, trong lòng lập tức nổi cơn giận dữ, nhưng nhìn đến Dương Mạc Tuyền sắc mặt tái nhợt, lại lo lắng không thôi, vội vàng nói: “Vẫn nên để ta đưa tẩu tẩu trở về đi!”

Từ Liễu Thanh đưa tay tóm lấy nàng, khó có được cơ hội làm cho Hạo nhi cùng Mạc Tuyền ở chung một chỗ, Nhan nhi lại làm loạn cái gì, liền cười nói: “Có ca ca con ở đây, tẩu tẩu không có việc gì đâu, con lưu lại cùng nương đi.”

Chính là vì có ca ca nên nàng mới lo lắng a, đương nhiên những lời này không thể nói ra được. Lăng tử Nhan muốn tìm lí do khác để nói, nhưng mới nói hai chữ “nhưng mà” thì Lăng Tử Hạo đã mang theo Dương Mạc Tuyền ra đến đại môn của Tuý Tiên Lâu. Lăng Tử Nhan đành nháy mắt với Lạc Nhạn, để cho nàng

đi theo, lại thấy Lăng Tử Hạo giúp Dương Mạc Tuyền ngồi lên lưng ngựa, một trận tạt phong liền phóng qua, Lạc Nhạn làm sao có thể đuổi kịp, trong lòng lại càng thêm nóng nẩy.

Hết chương 36

37. Chương 37: Xích Mịch

Dương Mạc Tuyền bởi vì trong lòng khó chịu mà cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ở trên lưng ngựa chịu một trận xóc nảy, lại bị gió thổi lạnh, lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều, phát hiện mình cùng Lăng Tử Hạo ngồi chung một con ngựa, một tay hắn cầm dây cương, tay còn lại ôm lấy thắt lưng nàng. Từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng cùng một nam tử thân cận như thế, lập tức cảm giác cả người không được tự nhiên, muốn cách xa hắn một chút, nhưng đang ở trên lưng ngựa, tiến thoái đều không được, đành phải nói: “Ta muốn xuống ngựa.”

Bởi vì thanh âm rất nhỏ, Lăng Tử Hạo không nghe rõ, liền ghé lại gần sát nàng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Mạc Tuyền thấy đột nhiên hắn lại dựa vào gần như vậy, hơi thở còn mang theo mùi rượu, không ngăn được cảm giác ghê tởm trào dâng, liền vội vàng lập lại một lần: “Ta muốn xuống ngựa.”

Lăng Tử Hạo vội vàng kéo dây cương, giúp nàng xuống ngựa.

Hai chân Dương Mạc Tuyền vừa chạm xuống đất liền chạy đến bên vệ đường, tay chống lên vách tường, nôn đến hôn thiên địa ám.

Lăng Tử Hạo sợ tới mức tưởng nàng thật sự sinh bệnh nặng gì, liền lấy túi nước từ trên lưng ngựa đưa cho nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, hỏi: “Sao rồi, đỡ hơn chưa? Để ta đưa nàng đi khám đại phu.”

Dương Mạc Tuyền cũng không biết sao mình lại có phản ứng mãnh liệt như vậy, hẳn chính là phu quân của mình, thân mật một chút cũng không có khả năng chỉ trích, huống chi hắn cũng chưa làm cái gì. Mặc dù là vậy, nhưng ngay cả mặt xanh mặt vàng nàng cũng muốn nôn hết ra, nghĩ đến việc ngày sau còn phải sinh hoạt phu thê, trong lòng liền một trận khủng hoảng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, không dám nghĩ thêm nữa, chỉ hướng hắn cười xin lỗi một cái: “Không cần đi đại phu, ta không sao, có thể là do ngựa chạy quá nhanh.”

Lăng Tử Hạo nói: “Vậy nàng lên ngựa đi, ta giữ, đi chậm một chút.”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu: “Không được, ta muốn đi bộ thôi.”

Lăng Tử Hạo vội vàng điều khiển ngựa, đi bên cạnh nàng, muốn cầm tay nàng nhưng rốt cuộc cũng không dám. Nữ tử trước mắt này tuy nói là thê tử mình nhưng lại lạnh tựa băng sơn, làm cho người ta có cảm giác thần thánh bất khả xâm phạm, vừa rồi ở Túy Tiên Lâu bởi vì tình thế cấp bách mới ôm lấy nàng, giờ lại thế nào cũng không lấy ra nổi dũng khí.

Hai người không nói chuyện, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Lăng Tử Hạo liền tìm chuyện để nói với nàng, chủ yếu là nói đến những việc tai nghe mắt thấy khi hắn rời nhà hai tháng, cứ nghĩ nàng cũng giống Vân La, khi nghe được những chuyện ngạc nhiên cổ quái liền cảm thấy hứng thú, sao biết vô luận hắn nói nhiều đến đâu, Dương Mạc Tuyền hoặc là không nói lời nào, hoặc chỉ ậm ừ vài tiếng lãnh đạm đáp lại, khiến cho hắn có điểm cụt hứng, không biết nói cái gì cho phải. Đột nhiên hắn nghĩ tới nàng cùng muội muội có quan hệ dường như rất tốt, liền nói một ít chuyện về Lăng Tử Nhan, quả nhiên Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu nhìn hắn, lúc nghe được việc gì thú vị còn mỉm cười. Lăng Tử Hạo thầm than trong lòng, rốt cục cũng biết cái gì gọi là “nhất tiểu khuynh thành”, nhìn khoẻ môi nàng mà lòng không khỏi rung động.

Dương Mạc Tuyền khẽ cười, nói: “Thì ra trước đây Nhan nhi lại bướng bỉnh như vậy, trách không được giờ lớn rồi mà vẫn không nghe lời.”

Lăng Tử Hạo cũng cười: “Đúng vậy, Nhan nhi cũng đã mười sáu tuổi rồi, ta còn nhớ rõ bộ dáng khi nàng mới lớn một chút, cả ngày khóc nhè mãi a! Nàng điều ngoa như vậy, Vi Tu về sau có lẽ phải chịu khổ rồi,

hoàn hảo là một người nguyện đánh, một người nguyện chịu. Rốt cuộc Lí Vi Tu cũng đạt được mong ước, phỏng chừng lúc ngủ cũng có thể cười tươi.”

Dương Mạc Tuyền vừa mới quên đi một chút chuyện của Lí Vi Tu, hiện tại bị Lăng Tử Hạo nhắc tới, lòng lại một trận đau đớn cùng phiền muộn, lại nghe ngữ khí chắc chắn của hắn, trong khi vắn bài của Lí Vi Tu cùng Lăng Tử Nhan chỉ vừa mới bắt đầu, thật giống như đã nhận định kẻ thắng cuối cùng là Lí Vi Tu vậy. Dương Mạc Tuyền tận lực thả lỏng ngữ khí, bộ dáng giả bộ như không chút để ý, thuận miệng hỏi: “Nghe người nói như vậy, Lí Vi Tu thật sự có thể đoạt được Trạng Nguyên?”

Lăng Tử Hạo nói: “Giống như lấy đồ trong túi vậy.” Thấy trên mặt Dương Mạc Tuyền vẫn mang theo nét hoài nghi, liền nói tiếp: “Đừng nhìn Lí Vi Tu cả ngày đều một bộ dáng thiếu gia bất cần đời, trên thực tế hắn văn võ song toàn. Chớ nói các nàng, cho dù ngay cả phụ thân hắn cũng đều bị hắn giấu diếm. Hắn cùng ta giống nhau, đều chán ghét con đường làm quan, cho nên đầy bụng tài hoa lại chỉ dùng ở chốn phong hoa tuyết nguyệt. Rõ ràng học được ở cao nhân một thân võ công, vậy mà lại giả vờ như võ nghệ không tinh, vừa ra khỏi cửa liền mang theo mười mấy tay đả thủ, căn bản không có người nào hoài nghi.”

Dương Mạc Tuyền khó hiểu hỏi: “Vì sao hắn phải làm như vậy?”

Lăng Tử Hạo cười nói: “Còn không phải bởi vì Nhan nhi sao? Sau khi ta trở về chợt nghe nói các nàng có xung đột với Lí Vi Tu, cái tên xú tiểu tử kia thế nhưng lại thừa lúc ta không có nhà mà kéo bè kéo cánh với mọi người ta, trở về ta sẽ tìm hắn tính sổ. Kỳ thật khi Nhan nhi còn nhỏ đã từng gặp mặt Lí Vi Tu, chính là Nhan nhi đã sớm quên mất, nhưng Lí Vi Tu lại không quên. Lí Vi Tu chỉ liếc nhìn Nhan nhi một cái đã liền ái mộ nàng, tuy rằng khi đó Nhan nhi mới có mười tuổi nhưng bất quá đã có dáng dấp của một mỹ nhân. Mười tám mười chín tuổi vốn là tuổi ham chơi bởi nhất, thế nhưng Lí Vi Tu lại cứng rắn sửa lại mọi thói quen của mình, còn dốc lòng học văn võ, chờ Nhan nhi lớn lên, đối với Nhan nhi cũng coi như một lòng say mê.”

Dương Mạc Tuyền càng nghe càng ngạc nhiên, tâm cũng theo đó mà trầm xuống, không hề mở miệng hỏi, chỉ nghiêng tức lắng nghe.

Lăng Tử Hạo nói tiếp: “Sao biết Nhan nhi nhà chúng ta càng lớn càng điêu ngoa, toàn bộ Tô Châu mọi người đều biết Lăng gia có một vị Quận chúa điêu ngoa. Lí Vi Tu cái tên ngốc tiểu tử kia nhưng lại giả vờ là kẻ hư hỏng, còn nói năng hùng hồn đầy lí lẽ rằng tiểu thư điêu ngoa xứng với kẻ hư hỏng, là đôi trời sinh, nàng nói có buồn cười không?”

Chuyện sau đó không cần Lăng Tử Hạo nói Dương Mạc Tuyền cũng có thể đoán được, liền xả ra một tia cười khổ. Nguyên lai đây mới đúng là như lời quẻ sấm nói, “cố ý trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu thành cây”. Khẳng định Nhan nhi không biết những việc này, cứ nghĩ dùng nan đề để đuổi Lí Vi Tu đi, lại không biết mình nói vừa lúc trúng phải si tình bấy của Lí Vi Tu, bọn họ quả thật là một đôi nhân duyên trời định.

Lăng Tử Hạo thấy vừa rồi nàng còn cười, giờ biểu tình trên mặt lại đầy ngưng trọng, vừa lúc cũng đến phủ, liền đem ngựa giao cho gã thủ vệ, sau đó nói: “Để ta đưa nàng trở về phòng nhé?”

Dương Mạc Tuyền lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta muốn ở một mình.”

Tuy Lăng Tử Hạo không đoán ra nàng suy nghĩ cái gì, nhưng cũng nhìn ra được lòng phòng bị của nàng với mình rất lớn, liền nói: “Vậy nàng cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Cũng không cùng đi nữa.

Trở lại trong phòng, Dương Mạc Tuyền đứng ngồi không yên, nàng muốn cho lòng mình yên tĩnh xuống, nhưng như thế nào cũng tĩnh không được, chỉ cần dừng lại một chút là tràn ngập đầu óc đều là hình bóng Lăng Tử Nhan. Đầu tiên là thương cảm Nhan nhi phải gả cho Lí Vi Tu, mặc dù còn hạn định một năm, nhưng trong cảm nhận của nàng thì tựa hồ như ngay ngày mai kiểu hoa Lí gia sẽ đến rước người đi vậy. Tiếp theo lại ngậm bực Nhan nhi, không thích Lí Vi Tu thì trực tiếp cự tuyệt hẳn là được rồi, tự đứng lại cùng hắn định cái gì mà thệ ước, còn ở trước mặt Thái Hậu vỗ tay ba cái lập lời thề, ngày sau có muốn đổi ý cũng không thể. Lại nghĩ tới mới mấy ngày trước Nhan nhi vừa nói thích mình, quay trước quay sau đã liền cùng người khác có hôn ước, sợ là thích mình cũng bất quá chỉ thuận miệng nói mà thôi, trong lòng lại một trận đau đớn. Cuối cùng Dương Mạc Tuyền mới ý thức được, nguyên lai Nhan nhi đã sớm bắt giắc chiếm cứ lòng nàng...

Lăng Tử Nhan vừa hồi phủ liền vội vàng chạy tới phòng Dương Mạc Tuyền, vào cửa liền thấy nàng ngồi trước một cái cẩm hạp (hộp gấm) mà ngăn người, liền bước tới, bất an hỏi: “Tẩu tẩu, ca ca có làm gì người không?” Đây là vấn đề nàng vẫn một mực suy nghĩ suốt quãng đường đi về, cho nên thấy Dương Mạc Tuyền liền không hề nghĩ ngợi mà thốt ra, trong giọng nói mang theo vội vàng cùng nôn nóng.

Dương Mạc Tuyền nhìn thấy nàng, lòng tràn ngập uỷ khuất, khoé mắt lập tức nổi lên một tầng sương mù, lệ còn chưa rơi xuống lại nghe Lăng Tử Nhan dùng ngữ khí trách cứ hỏi vấn đề này, coi nàng là loại người nào chứ? Tâm lập tức lạnh lẽo, nói: “Hắn là phu quân ta, người nghĩ sao?”

Lăng Tử Nhan thấy khẩu khí nàng nói với mình đều thay đổi, lại nghe nàng nói thế, vốn còn ôm một tia hy vọng, giờ hoàn toàn tan biến, trong lòng thập phần hối hận, nếu sớm biết sẽ xảy ra việc như thế thì dù thế nào cũng phải theo nàng cùng về. Bất quá việc đã đến nước này thì cũng không thể nói gì, hơn nữa nàng thích chính là con người tẩu tẩu, mặc kệ nàng còn “toàn vẹn” hay không, chỉ sợ là ngay cả tâm nàng cũng đều hướng về ca ca. Nghĩ đến khả năng có thể mất nàng, trong lòng ngập tràn sợ hãi, lập tức bắt lấy tay nàng, nói: “Ta đã nói với nàng rồi, nàng là của ta!”

Bàn tay Dương Mạc Tuyền bị Lăng Tử Nhan nắm chặt đến đau đớn, lại từ lời nàng nói suy ra một tầng ý tứ khác, nghĩ nàng đang thăm oán mà ghét bỏ mình, liền châm chọc nói: “Ta là cái gì của người? Đại tẩu sao? Ta vẫn đều biết.”

Lăng Tử Nhan nghĩ nàng hiểu ý tứ mình nhưng lại lấy danh phận tẩu tẩu ra để bức bách mình, đang muốn giải thích lại không nghĩ giải thích nữa, liền buông Dương Mạc Tuyền ra, lòng nhức nhối, cười lạnh nói: “Ta biết nàng một lòng thâm nghĩ làm đại tẩu ta, giờ ca ca đã trở lại, danh chính ngôn thuận rồi, đúng như nàng mong muốn chân chính trở thành Quận Vương phi, có phải là ta nên chúc mừng nàng hay không?”

Nghe Lăng Tử Nhan dùng khẩu khí lạnh lùng nói với mình như thế, thực sự khiến nàng bị tổn thương. Dương Mạc Tuyền cố nén lệ, âm thanh cũng lạnh lẽo đáp: “Không phải người cũng tìm được một kẻ có dung mạo như Phan An, tài năng xứng danh Trạng Nguyên để làm như ý lang quân sao? Hắn phải là ta chúc mừng người mới đúng.” Nếu lúc trước không nghe Lăng Tử Hạo nói về chuyện của Lí Vi Tu thì những lời này nghe còn có chút ý tứ trào phúng hàm xúc, nhưng hiện tại đã biết Lí Vi Tu quả thật là người như vậy, trong lòng lại chỉ có chua xót.

Bất quá Lăng Tử Nhan nghe vào tai lại vẫn tràn đầy châm chọc. Hôm nay nàng ở Tuý Tiên Lâu nói những lời này bất quá chỉ là muốn chặt đứt ý niệm muốn cưới nàng của Lí Vi Tu, thậm chí chặt đứt mọi ý niệm không an phận trong đầu của những kẻ khác, chính là hy vọng về sau có thể cùng tẩu tẩu ở chung một chỗ mà thôi, người khác không hiểu thì cũng bỏ đi, nhưng ngay cả tẩu tẩu cũng không chịu hiểu, tình nguyện để nàng gả cho cái tên bao cổ như Lí Vi Tu cũng không hy vọng mình thích nàng, tẩu tẩu thật sự chán ghét mình như thế sao? Cầm trái tim mình, lần lượt đưa đến trước mặt nàng lại bị nàng lần lượt trả về, nàng cự tuyệt vĩnh viễn đều vì cái lý do vô tình “ta là đại tẩu của người”, giờ nàng có ca ca, sợ là về sau lại sẽ càng không thích mình, lòng càng nghĩ càng đau, đau đến cuối cùng nhưng lại thành không có cảm giác. Nhìn dung nhan kiều diễm kia, tuy rằng tái nhợt đến đáng sợ lại vẫn trước sau như một, động lòng người, đáng tiếc thủy chung cũng không thuộc về Lăng Tử Nhan nàng, không cam lòng cùng phần nộ, lạnh lùng bật thốt: “Dương Mạc Tuyền, người thật sự vô tình.”

Nàng thế nhưng lại kêu đích danh mình, Dương Mạc Tuyền có chút kinh ngạc nhìn nàng. Biểu tình trên mặt Lăng Tử Nhan hoàn toàn xa lạ, không phải phần nộ, không phải oán hận, là một loại thất vọng sau khi bị tổn thương, thật giống như phải buông tha cho thứ gì mình trân quý vậy, là buông tha nàng sao? Nhan nhi như vậy làm cho nàng có cảm giác thực xa xôi, căn bản nàng không nghĩ tranh cãi cùng Lăng Tử Nhan, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng đến đáng sợ, tổn thương nàng, cũng tổn thương chính mình, một Nhan nhi đơn thuần làm sao có thể nghe ra những lời nàng nói nồng đậm ghen tỵ? Như vậy cũng tốt, Nhan nhi buông tay, chẳng phải chính là điều mình kỳ vọng sao?

Lăng Tử Nhan nhìn gương mặt lạnh lùng của nàng, càng thêm nản lòng thoái chí, quả nhiên đối với nàng, ngay cả một tia lưu luyến với mình cũng đều không có, liền cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước đi, lưu lại cho Dương Mạc Tuyền là hình ảnh bóng lưng thẳng tắp, đó là tôn nghiêm của nàng. Lăng Tử Nhan nàng vốn là một người tâm cao khí ngạo, mặc dù bị cự tuyệt nhưng cũng muốn tiêu sái mà xoay người bước đi.

Lúc Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn trở về, trước tiên ở cửa đứng phải Lăng Tử Nhan vẻ mặt hàn sương, tiến vào phòng trong lại nhìn thấy Dương Mạc Tuyền khuôn mặt đầy nước mắt. Cả hai nghi hoặc nhìn nhau, buổi sáng hai người còn hoàn hảo tốt đẹp lắm kia mà, như thế nào mới một ngày đã liên biến thành như vậy?

__Hết chương 37__

38. Chương 38: Diễn Kịch

Ngày thứ hai Lăng Tử Nhan không đến, ngày thứ ba cũng không ghé qua, ngày thứ tư thứ năm vẫn chưa từng xuất hiện, Dương Mạc Tuyền có bình tĩnh đến đâu thì gương mặt cuối cùng cũng có gợn sóng, tuy rằng trong lòng đã sớm phiên giang đảo hải.

Bé Nguyệt nhìn bát cháo không chút suy chuyển, đã muốn hâm nóng đến ba lần, đang chuẩn bị bưng đi hâm lại lần thứ tư thì bị Dương Mạc Tuyền kéo ống tay áo, nhẹ giọng hỏi: “Nhan nhi...nhiều ngày qua làm gì?”

Bé Nguyệt liền đem những điều mình biết nói ra thực chi tiết, kỳ thật căn bản nàng không cần chứng kiến vì mỗi đêm Lạc Nhạn đều đến đem chuyện một ngày Lăng Tử Nhan làm một năm một mười nói hết cho nàng, sợ Dương Mạc Tuyền lo lắng hỏi, liền nói: “Buổi sáng tiểu thư luyện kiếm một canh giờ, buổi chiều học chơi cờ một canh giờ, buổi tối đọc sách một canh giờ, còn lại thì chỉ ngồi ngẩn người.”

Dương Mạc Tuyền không thể tin, nhìn Bé Nguyệt: “Tính tình Nhan nhi hiếu động như thế, sao có thể ngồi yên được?”

“Việc này Bé Nguyệt không biết.” Tuy Bé Nguyệt không biết nguyên nhân các nàng cãi nhau, nhưng đây là lần bất hoà nghiêm trọng nhất từ khi hai nàng biết nhau tới nay, tiểu thư thể nhưng có thể chịu đựng được bốn ngày không đến thăm thiếu nữ này, quả thật là hiếm thấy.

Dương Mạc Tuyền lẩm bẩm: “Xem ra lần này thật sự làm tổn thương Nhan nhi a.” theo đó là một tiếng thở dài. Đợi đến lúc mặt trời xuống núi lại vẫn như cũ không thấy thân ảnh Lăng Tử Nhan, thất vọng đến dật vu ngôn biểu.*

(*dật vu ngôn biểu: chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người khác hiểu được)

“Tiểu thư, vẫn không đi sao?” Lạc Nhạn hỏi.

Thần sắc Lăng Tử Nhan ảm đạm, lắc đầu nói: “Trở về đi!” Trời mới biết hiện tại nàng muốn vào đến mức nào, đem người ở bên trong ôm vào trong ngực để giải nỗi khổ tương tư: “Đợi qua một ngày nữa đã.”

Lạc Nhạn lại hỏi: “Nếu ngày mai thiếu nữ này vẫn không chịu đến gặp người thì sao?”

Lăng Tử Nhan biến sắc, hung tợn nói: “Đi đến chỗ Liễu Thuý Vân, đem hai trăm lượng bạc đòi về đây!”

Ngày đó Lăng Tử Nhan đổi nên nói nặng lời với Dương Mạc Tuyền, trở về liền hối hận, lại không chịu hạ mặt nhượng bộ đi giải thích, lúc đang hết sức do dự thì nghĩ đến Liễu Thuý Vân, nghĩ nàng tinh thông chuyện phòng the, vậy khẳng định cũng biết tình hình kia, liền mang theo Lạc Nhạn đi đến Thuý Vân các.

Sau khi Liễu Thuý Vân hiểu đại khái xong, liền cười nói việc này rất dễ dàng, nếu muốn biết nàng có tâm ý với người không thì chỉ cần không để ý tới nàng là được, thời điểm thích hợp lại phóng thêm chút hỏa mù, làm cho nàng hiểu lầm. Nếu nàng ghen tị, vậy nói lên rằng nàng thích người, không phải hết thảy đều dễ dàng giải quyết sao? Lăng Tử Nhan nghe có lý, liền cường chế đè nén tưởng niệm trong lòng không đến gặp Dương Mạc Tuyền, sao biết đợi đã bốn ngày mà cũng chưa thấy nàng đến gặp mình, càng chờ tâm càng lạnh. Nếu sớm biết thế này thì lúc ấy đã trở lại dỗ nàng thì phỏng chừng cơn giận đã sớm tiêu, có khả năng sẽ trở lại như trước vậy, hối hận đã không còn kịp nữa rồi. Chỉ còn duy nhất một chiêu tối hậu, nếu vẫn không được, vậy chỉ có thể không ngừng năn nỉ, tấu tấu mềm lòng như vậy, khẳng định sẽ tha thứ cho mình. Lăng Tử Nhan nói: “Chuyện ngày mai đều đã an bài tốt chứ?”

Lạc Nhạn vội vàng vỗ ngực, nói: “Lạc Nhạn làm việc thì tiểu thư người cứ yên tâm đi!”

Lăng Tử Nhan nhìn nàng, lộ ra biểu tình hoài nghi.

Sau khi Dương Mạc Tuyền thức dậy, việc đầu tiên làm chính là đi ra cửa, nhìn xem trong viện tử có thân ảnh quen thuộc kia hay không, đáng tiếc vẫn lại trống không.

Bế Nguyệt thấy thần sắc nàng không tốt, liền khuyên nhủ: “Thiếu nữ nãi nãi, người ngồi trong phòng nhiều ngày như vậy rồi, đi ra vườn dạo một chút đi.”

Dương Mạc Tuyền lắc đầu, từ trên giá sách rút ra một quyển, tùy ý lật xem, tâm phiền ý loạn, lại thấy có ai tiến vào, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lạc Nhạn lén lút nấp ở cửa, ngó nghiêng nhìn vào trong. Dương Mạc Tuyền nhìn Bế Nguyệt đang mải lau dọn, liền nói: “Bế Nguyệt, Lạc Nhạn tới tìm người.”

Lúc này Bế Nguyệt mới nhìn Lạc Nhạn, nhú mày, có chuyện gì không thể quang minh chính đại gọi nàng, ban ngày ban mặt lại lén lút như kẻ trộm vậy, liền đi qua hỏi: “Chuyện gì?”

Lạc Nhạn trước nhìn thoáng qua Dương Mạc Tuyền, sau đó kéo Bế Nguyệt qua một bên, ghé sát tai nàng nói nhỏ.

Bế Nguyệt kinh ngạc nói: “Thật sự?”

Lạc Nhạn đáp: “Người nhỏ giọng chút, đừng để thiếu nữ nãi nãi biết.”

Chính là nàng nói chuyện lớn tiếng, Dương Mạc Tuyền nghe được liền hỏi: “Chuyện gì không thể để ta biết?”

Thế này Lạc Nhạn mới tiến lại, cười cười nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy Lí Vi Tu công tử đến phủ, tiểu thư đang tiếp đón hắn, còn không cho ta ở bên cạnh hầu hạ. Ta cảm thấy có chút kỳ quái nên mới nói cho Bế Nguyệt, không nghĩ tới quấy rầy thiếu nữ nãi nãi đọc sách.”

Sách trên tay Dương Mạc Tuyền đã sớm đặt lại trên bàn, chỉ “a” một tiếng liền không hề nói nữa.

Lạc Nhạn vội vàng chạy đi.

Bế Nguyệt đi tới nói: “Có khả năng là Lí Vi Tu công tử đến phủ có việc thôi, không nhất định là tới tìm tiểu thư.”

Dương Mạc Tuyền hỏi: “Vừa rồi Lạc Nhạn có nói bọn họ ở chỗ nào không?”

Bế Nguyệt nói: “Lạc Nhạn nói ở trong vườn.”

Dương Mạc Tuyền hít sâu một hơi, ra vẻ không chút để ý nói: “Ta xem hôm nay trời trong nắng ấm, chúng ta đi ra ngoài một chút.”

Bế Nguyệt nén cười, gật đầu nói: “Vâng, thiếu nữ nãi nãi.”

Mới vừa đi đến hoa viên thì chợt nghe thấy âm thanh đao kiếm, chuyển qua con đường mòn liền thấy Lăng Tử Nhan đang đánh nhau với Lí Vi Tu.

Dương Mạc Tuyền nhìn mà buồn bực, không phải Lạc Nhạn nói Nhan nhi đang tiếp đãi Lí Vi Tu sao? Như thế nào lại thành ra ẩu đả thế này? Nhìn trong chốc lát liền hiểu, thì ra là so chiêu mà thôi, Lí Vi Tu nhìn qua thực chất vật, giống như bị Lăng Tử Nhan đánh đến không có lực hoàn thủ vậy, nhưng cố tình lại có năng lực thoát nguy trong tuyệt cảnh, quả nhiên Lăng Tử Hạo nói đúng, nếu không phải cao thủ thì như thế nào có khả năng thành thạo như vậy? Mới đầu hai người còn đánh rất nghiêm túc, chỉ lát sau lại thấy Lăng Tử Nhan cầm kiếm đuổi theo Lí Vi Tu, còn kèm theo tiếng cười, tựa hồ đùa thực vui vẻ. Dương Mạc Tuyền nhìn mà thần sắc ảm đạm xót xa, trách không được nhiều ngày như vậy mà Nhan nhi cũng không đến tìm nàng, nguyên lai là chẳng những tiêu tan hết những khúc mắc trước kia với Lí Vi Tu mà ở chung cũng có vẻ như không tệ lắm, liền khẽ nói với Bế Nguyệt: “Chúng ta trở về đi.”

Lăng Tử Nhan sớm đã nhìn thấy Dương Mạc Tuyền lại đây, mấy ngày không gặp dường như nàng gầy đi không ít, rất muốn chạy đến trước mặt nàng, nhưng đã diễn trò thì phải diễn đến cùng, bằng không liền uổng phí hết. Thấy nàng xoay người muốn đi, liền vội vàng ngừng tay, lôi kéo ống tay áo Lí Vi Tu đi tới, cười nói: “Tẩu tẩu, sao người lại tới đây?”

Dương Mạc Tuyền rõ ràng định đi, lại nghe nàng nói mình vừa tới, nghĩ nàng mới nhìn thấy mình, lại xem nàng còn lôi kéo ống tay áo Lí Vi Tu, ánh mắt lóe lên nét đau đớn, cố nén không cho nước mắt rơi xuống, nhưng thần sắc trên mặt thể nào cũng ngụy trang không được, đành cúi đầu, nhìn mặt đất, nói: “Ta chỉ đi ngang qua, thấy các người luận võ, sợ quấy rầy các người nên mới không chào hỏi. Các người cứ tiếp tục đi, ta đi thăm mẫu thân.”

Lăng Tử Nhan thấy nàng thần sắc ưu thương, rõ ràng là vì thấy mình cùng Lí Vi Tu ở cùng một chỗ, trong lòng lập tức cao hứng, lại nói: “Ta cùng Lí Vi Tu đánh cũng mệt rồi, đang chuẩn bị đến ngôi đình kia ngồi nghỉ, nếu tẩu tẩu thực không có việc gì, vậy cùng nhau qua đi!”

Dương Mạc Tuyền nghe liền cảm thấy khó chịu trong lòng, nếu còn đi theo bọn họ, sợ là khó bảo toàn sẽ không ở trước mặt hai người mà rơi lệ, liền như thế nào cũng không chịu, lắc đầu, nhắc chân chuẩn bị bỏ đi.

Đột nhiên nghe được thanh âm Lăng Tử Hạo: “Mạc Tuyền, thì ra nàng ở đây, trách không được ta đến phòng lại không thấy nàng.” Chỉ thấy Lăng Tử Hạo cười đi tới.

Mấy ngày nay Lăng Tử Hạo đều cùng Vân La bồi tiếp Thái Hậu, thật vất vả mới có dịp hôm nay Thái Hậu dâng hương không cần hẳn cùng đi nên mới rãi rỗi tìm đến Dương Mạc Tuyền, thế nhưng nàng lại không ở trong phòng, vì vậy liền ra hoa viên tìm, nhìn thấy Lí Vi Tu liền vỗ mặt kinh ngạc, nói: “Người cái tên xú tiểu tử này đến phủ sao cũng không nói cho ta biết?” Lập tức lại làm ra một cái biểu tình bình tĩnh đại ngộ: “A, thì ra là tìm muội muội ta, quả nhiên là thấy sắc quên bạn. Bất quá người đừng quên, nếu lấy muội muội ta thì ta còn là đại ca người, trăm ngàn lần đừng đắc tội ta nha!”

Lăng Tử Nhan lại nghĩ đến đã nhiều ngày nàng không tới, mỗi ngày đại ca đều đến tìm tẩu tẩu, trong lòng lập tức mất hứng, cười nói: “Lí Vi Tu vốn chính là ta mời đến, vì sao lại phải nói cho ca ca người?”

Dương Mạc Tuyền vốn tưởng Lí Vi Tu đến phủ tìm Lăng Tử Hạo, trùng hợp bị Lăng Tử Nhan gặp được, không nghĩ tới dĩ nhiên lại là Nhan nhi tự mình mời đến, lòng lại một trận bi thương, một khắc cũng không muốn ở lại, liền nói: “Các người tán gẫu đi, ta trở về phòng.”

Lăng Tử Hạo cười: “Ta đây làm ca ca, cũng không quấy rầy muội muội cùng muội phu tương lai nói chuyện tình ái nữa. Mạc Tuyền, ta đưa nàng trở về.”

Dương Mạc Tuyền nghe được câu đó, thật sự rất không vui, lạnh lùng nói: “Không cần.” Rồi mang theo Bế Nguyệt đi.

Lăng Tử Nhan sao còn nhớ phải diễn trò, liền vội vàng theo sau, lưu lại Lăng Tử Hạo cùng Lí Vi Tu nhìn nhau không hiểu gì, quả nhiên lòng nữ nhân như thể mò kim dưới đáy bể, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Lăng Tử Hạo thui Lí Vi Tu một quyền: “Tiểu tử người thật đủ si tình a, vì muội muội ta thế nhưng lại đi khảo cái gì mà văn võ Trạng Nguyên.”

Lí Vi Tu cười nói: “Khó có được dịp Quận chúa cho ta cơ hội này, ta nhất định phải hảo hảo nắm chắc mới được.”

Lăng Tử Hạo nói: “Ta đây liền nhìn xem người cái tên võ Trạng Nguyên này có thể thắng ta hay không đã.” Nói xong một chiêu đã đưa tới trước mặt Lí Vi Tu.

Lí Vi Tu né tránh, lui lại phía sau từng bước, khí định thần nhàn nói: “Phóng ngựa lại đây!”

Lăng Tử Nhan đuổi tới cửa viện liền dừng chân.

Lạc Nhạn ở bên cạnh hỏi: “Tiểu thư, sao người không đi vào? Thiếu nãi nãi nhìn qua hình như thực sự tức giận.”

Lăng Tử Nhan ngẫm nghĩ rồi nói: “Chúng ta cũng trở về phòng đi.”

Lạc Nhạn không hiểu ra sao.

Dương Mạc Tuyền ngồi một lúc đến chiều tối, thấy Bé Nguyệt cầm đèn đến mới biết trời đã tối rồi, rút cuộc nhìn không được, mở miệng hỏi: “Lí Vi Tu đã về chưa?”

Bé Nguyệt đáp: “Buổi chiều đã đi rồi, thiếu gia cùng hân xuất môn.”

Dương Mạc Tuyền “uhm” một tiếng, thần sắc trên mặt cứ biến hóa mấy lần, hồi lâu sau, giống như đã hạ một quyết định thật trọng đại, liền đứng dậy nói: “Ta...ta đi xem Nhan nhi thế nào.”

Lạc Nhạn ở ngoài sân canh chừng, thấy bóng Dương Mạc Tuyền cùng Bé Nguyệt từ rất xa đi tới liền vội vàng chạy vào trong phòng, nói với Lăng Tử Nhan đang cúi đầu ảo não: “Tiểu thư, mau mau chuẩn bị đi, thiếu nữ nãi đang đến!”

Lăng Tử Nhan lập tức bật dậy, hai mắt tỏa sáng, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Thật sự?” Lập tức lại ngồi ngay ngắn, cố làm ra vẻ, đem sách lấy ra đặt trong tay.

Lạc Nhạn hảo tâm nhắc nhở nàng: “Tiểu thư, ngược rồi.”

Lăng Tử Nhan trợn trắng mắt liếc nàng một cái: “Lắm miệng, đến lúc tẩu tẩu tới đây, ngươi có thể lui xuống, nhớ rõ phải đem cả Bé Nguyệt cũng mang đi.”

Dương Mạc Tuyền đứng ở cửa do dự một phen mới đi vào, liền nhìn thấy Lăng Tử Nha còn đang chăm chú đọc sách, ngay cả nàng tiến vào cũng không biết, đến gần một chút mới nhẹ giọng gọi: “Nhan nhi.”

Thế này Lăng Tử Nhan mới làm bộ như nhìn thấy nàng, cũng không giống như trước kia vừa thấy liền thân thiện kéo tay nàng, chỉ thản nhiên nở nụ cười một chút, nói: “Tẩu tẩu, người đã đến rồi, mời ngồi. Lạc Nhạn, còn không đi châm trà mời tẩu tẩu?”

Lạc Nhạn đương nhiên hiểu được, tiểu thư đây là ra hiệu để nàng đi, liền vội vàng kéo theo Bé Nguyệt đang ở bên cạnh đi cùng ra ngoài, còn rất chu đáo khép cửa lại.

Bé Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lạc Nhạn, lập tức hiểu được tại sao lại thế này. Thiếu nữ nãi là mắc tâm bệnh, tâm bệnh tất nhiên cần được y tu tâm, chính là không nghĩ tới giờ tiểu thư lại trở nên thông minh đến vậy.

__Hết chương 38__

39. Chương 39: Thổ Lộ

Dương Mạc Tuyền thấy Lăng Tử Nhan nói với mình khách khí như vậy, lòng lại một trận khổ sở, không nghĩ tới chỉ mới đó mà các nàng đã xa lạ đến thế.

Lăng Tử Nhan đỡ nàng ngồi xuống, hỏi: “Muộn như vậy mà tẩu tẩu còn đến đây, tìm ta có việc gì sao?”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi: “Ta...”

Lăng Tử Nhan thấy nàng gò má phồng hờn, mi gian mang theo thẹn thùng, âm thầm vui sướng, liền không nghĩ lại làm nàng khó xử thêm nữa. Nghĩ lại mới thấy, tẩu tẩu luôn đem tâm tư giấu trong lòng, khiến mình phải đoán tới đoán lui, hôm nay vô luận có thế nào cũng đều phải làm cho nàng nói ra lời thực lòng, như vậy mới có thể an tâm, liền không nói nữa, chỉ nhìn nàng.

Dương Mạc Tuyền chạm phải ánh mắt Lăng Tử Nhan, lập tức cúi đầu, mặt càng đỏ hơn, nhìn quyển sách trên bàn, nói: “Ta nghe Bé Nguyệt nói gần đây ngươi thực bỏ công sức ra đọc sách nên mới tới đây nhìn xem.”

Lăng Tử Nhan cười thầm trong lòng, nguyên lai tẩu tẩu nói dối lại đáng yêu như vậy, nhìn không được liền tiếp tục đùa giỡn nàng: “Nương nói ta yêu cầu phu quân quá cao, chính mình cái gì cũng không biết lại còn muốn gả cho văn võ Trạng Nguyên, cho nên ta mới chịu khó luyện võ, đọc nhiều sách một chút.”

Thì ra nàng đột nhiên tiến bộ như thế là vì nguyên nhân này. Dương Mạc Tuyền trong lòng mát mẻ, chậm rãi nói: “Từ xưa tới nay trai tài gái sắc mới xứng đôi, Nhan nhi người có mỹ mạo là đủ rồi, nam tử trong thiên hạ người đều xứng.”

Lăng Tử Nhan nhìn nàng, thầm nghĩ, ta chỉ mong ước được xứng với một mình nàng mà thôi, liền nói: “Một khi đã như vậy, tẩu tẩu lớn lên xinh đẹp như thế, vì sao còn phải đọc nhiều sách vở, gầy đàn hay đến thế?”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng khen mình, lòng có chút vui sướng, nhưng lại lập tức ảm đạm, thản nhiên nói: “Ta xuất thân hàn môn, thật sự nếu không học nhiều một chút thì như thế nào có thể xứng gả vào nhà hầu môn thế gia này?”

Lăng Tử Nhan nói: “Tẩu tẩu thật nhiều phiền muộn, cái gì cũng phải lo lắng, người cùng chung sống thì chỉ cần tâm đầu ý hợp là tốt rồi, quản gì hần môn hộ như thế nào.” Trong lòng lại bồi thêm một câu, ‘tựa như ta chỉ là thích nàng mà thôi, quản gì nàng là đại tẩu hay cũng đều là nữ tử?’

Dương Mạc Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nói: “Người là Quận chúa, Lí công tử là công tử Phủ doãn, tất nhiên không cần quản.”

Lăng Tử Nhan cuối cùng cũng nghe ra ý ghen tuông trong lời nàng, Liễu ma ma quả nhiên là người từng trải, chỉ cần một cái tiểu kế nhỏ nhỏ liền khiến tẩu tẩu bị lừa, lại vẫn như cũ bất động thanh sắc, gật đầu nói: “Cái này cũng đúng.”

Dương Mạc Tuyền thấy nàng không phủ nhận, lại nhớ tới ban ngày thấy nàng cùng Lí Vi Tu đùa giỡn vui vẻ, lòng càng chua xót, bật thốt: “Nhan nhi, người thích Lí Vi Tu sao?”

Lăng Tử Nhan thấy trong mắt nàng phấp phất lệ quang, biết lòng nàng khó chịu, bởi vì mỗi lần bản thân nhìn thấy nàng cùng ca ca một chỗ cũng ủy khuất khổ sở như thế, không nỡ trêu đùa nàng nữa, cầm lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Tẩu tẩu, người thích Nhan nhi sao?”

Dương Mạc Tuyền không dự đoán được nàng lại đột nhiên hỏi mình vậy, lòng không khỏi nhảy dựng, lại nhìn ánh mắt nàng, ôn nhu có thể khiến nàng hòa tan. Ánh mắt nàng mang theo mong đợi, đồng thời hỗn loạn một tia bất an cùng sợ hãi, đang chờ đợi mình trả lời. Tâm mình thì mình chính là người hiểu rõ nhất, nhưng thực sự có thể nói ra lời sao? Nhưng nàng là đại tẩu của Nhan nhi, các nàng lại đều là nữ nhân, nhất định không có kết cục, còn có thể bắt đầu? Nàng không thể cho Nhan nhi hy vọng rồi cuối cùng lại tổn thương Nhan nhi, nhưng bảo nàng phủ nhận lại cũng không thể. Nếu không có Nhan nhi, nàng không biết trái tim này nên trao gửi ai đây?

Lăng Tử Nhan nhìn thấy trên mặt Dương Mạc Tuyền thần sắc chần chờ, lòng lại thực bị thương, nghĩ tới mình làm nhiều như vậy, mong có thể khiến nàng hiểu rõ cõi lòng mình, thế nhưng nàng lại do dự. Nếu trong lòng nàng có mình thì căn bản không cần tự hỏi như thế, hoặc là nàng có chút thích, nhưng lại có nhiều nỗi băn khoăn nên lại đánh trống lui quân. Lòng sợ hãi nàng còn nói ra câu “Ta là đại tẩu người” để cự tuyệt, Lăng Tử Nhan thả tay nàng, đứng lên xoay lưng lại, tùy ý cho nước mắt rơi xuống.

Tuy Lăng Tử Nhan xoay người rất nhanh nhưng Dương Mạc Tuyền vẫn nhìn thấy trên mặt nàng đầy lệ, trong lòng tê rần. Nàng luôn lo lắng về sau sẽ làm Nhan nhi tổn thương, nhưng không phải hiện tại cũng tổn thương nàng sao? Rõ ràng biết Nhan nhi đối với mình một lòng say mê, nhưng lại luôn dùng những lời lạnh lùng như băng giá để cự tuyệt, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới nếu nàng nghe xong những lời này thì có thể không khổ sở hay không, trái lại nàng mỗi ngày đều khiến mình vui vẻ, như thế sao có thể gọi là công bằng với Nhan nhi? Nàng không thể để Nhan nhi lại vì mình mà thương tâm thêm nữa.

Dương Mạc Tuyền đi qua, từ phía sau vòng tay ôm lấy nàng, dán sát bên tai nàng, ôn nhu nói: “Trái tim ta đã sớm không thuộc về ta nữa, người muốn biết ta thích ai, vậy phải đi hỏi cái người kêu Nhan nhi kia rồi.”

Nước mắt Lăng Tử Nhan lại càng rơi như mưa, giờ phút này người nàng yêu thương nhất đang ôm nàng, dùng thanh âm động lòng người nói rằng trong lòng người đó cũng có nàng, chân thật đến khó có thể tưởng tượng nổi, nhất thời lại quên phải đáp lại, chỉ ngây ngốc đứng, khóc thành tiếng.

Dương Mạc Tuyền chuyển lên phía trước, dùng ống tay áo lau đi lệ vương trên khóe mắt nàng, Lăng Tử Nhan khẽ cười nói: “Tẩu tẩu, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?”

Dương Mạc Tuyền vỗ nhẹ gương mặt nàng, hỏi: “Có đau không? Không đau thì chính là nằm mơ.”

Lăng Tử Nhan bắt lấy tay nàng, đặt lên má cọ cọ, cười nói: “Không đau, nhưng không phải nằm mơ.”

Dương Mạc Tuyền giả vờ giận, nói: “Nhìn người trong chốc lát khóc, thoáng sau lại cười, không thấy xấu hổ sao?”

Lăng Tử Nhan quả nhiên thẹn thùng cúi mặt vào cổ nàng, còn thừa cơ cắn một cái, nhẹ giọng: “Cho nàng cười ta.”

Dương Mạc Tuyền sững nình vỗ bả vai nàng, nói: “Không tức giận thì tốt rồi, vậy ta trở về.”

Lăng Tử Nhan lập tức phản đối: “Không được, ta đã năm ngày không được thấy nàng rồi, đêm nay ta muốn hảo hảo ngắm nhìn nàng a.” Còn nhấn mạnh ngữ khí câu “hảo hảo ngắm nhìn nàng”, vẻ mặt cười cười trêu chọc.

Dương Mạc Tuyền lập tức nghe ra ẩn ý trong đó, mặt không khỏi ửng hồng, lại nhìn ánh mắt nàng cực nóng, đến mức có thể đem mình thiêu cháy. Thật sự nếu không đi ngay thì quả thật là không đi được, nói ra tâm ý đã muốn hao hết tất cả dũng khí, về phần chuyện đó, nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, liền lắc đầu nói: “Ta vẫn nên đi về thì hơn.”

Lăng Tử Nhan cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ cần nghĩ đến việc nàng cũng thích mình, trong lòng liền tràn ngập hạnh phúc. Tiễn Dương Mạc Tuyền về phòng, rốt cuộc tiện thể trộm hôn nàng một cái mới rạo rức vui sướng trở về, tâm tình sung sướng nhện không được rúc rích cười nhỏ, đêm nay ánh trăng thật đẹp.

Lạc Nhạn cùng Bé Nguyệt là người đầu tiên cảm nhận được biến hóa giữa Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, tựa hồ cũng không phải đơn giản là hòa giải.

Chẳng những vẻ âm u ảm đạm lúc trước của Lăng Tử Nhan đã được xóa tan mà trên mặt còn xuất hiện nụ cười tươi sáng lạ, đêm mặt trời buổi ban trưa ra so cũng không sánh bằng, thần thái bay bổng như cả người đều thay đổi.

Mà Dương Mạc Tuyền tuy vẫn im lặng, nhưng khóe miệng lại thường xuyên cong lên thành nụ cười, tiết lộ rằng trong lòng nàng vui sướng, cả người dung nhan tỏa sáng, có vẻ như lại càng thêm xinh đẹp.

Lăng Tử Nhan ở trong viện luyện kiếm, dáng người phiêu dật, lạc hiệp phi hoa, mỹ đến mức làm cho người ta hoa mắt. Dương Mạc Tuyền ngồi bên cạnh, khóe miệng toát lên ý cười, tay bát cầm huyền, mỹ làm cho người ta tĩnh dật an tâm.

Dương Mạc Tuyền vừa đàn hoàn một khúc, cũng vừa lúc Lăng Tử Nhan luyện xong một bộ kiếm pháp, liền vẫy nàng lại gần, Lăng Tử Nhan lập tức chạy tới ngồi xổm trước mặt nàng. Dương Mạc Tuyền liền lấy ra một chiếc khăn, giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, ôn nhu nói: “Nghỉ một lát rồi hẵng luyện tiếp.”

“Hảo.” Lăng Tử Nhan liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nàng.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn ở bên cạnh nhìn lại cực kỳ hâm mộ, cũng thực vui mừng. Cực kỳ hâm mộ vì một màn tốt đẹp này, vui mừng là vì rốt cuộc hai người cũng không giận đối nữa.

Lạc Nhạn thở dài: “Ta cũng muốn có một hồng nhan tri kỷ, như vậy thì thực quá tốt rồi.” Nói xong không tự chủ được liếc nhìn Bé Nguyệt một cái.

Bé Nguyệt nghe nàng nói vậy cũng quay đầu nhìn nàng.

Lạc Nhạn trốn tránh không kịp, vừa lúc chạm phải ánh mắt nàng, mặt hơi đỏ lên, chỉ biết cúi đầu.

Bé Nguyệt có chút kinh ngạc, Lạc Nhạn là đang thẹn thùng sao? Hơn nữa ánh mắt nàng có chút kỳ quái, trong lòng liền cả kinh, vừa rồi ánh mắt cũng tựa như bộ dáng tiểu thư nhìn thiếu nữ nữ vậy, nhưng lại lập tức lắc đầu, sao có khả năng đó được, nhất định là mình nhìn lầm thôi, sau đó không khỏi lo lắng nói: “Thiếu nữ nữ cùng tiểu thư hiện tại thoát nhìn thì rất tốt, nhưng nếu muốn thuận buồm xuôi gió tiêu sái mà tiếp tục thì cũng rất khó. Vốn tình yêu đã không dễ dàng, huống chi là nữ tử cùng mến nhau, thật sự giống như gôm sứ, vừa tình mỹ lại cũng vừa mỏng manh, khẽ chạm nhẹ cũng liền tan nát.”

Lạc Nhạn không đồng ý, nói: “Người chưa từng nghe qua câu ‘Hỏi thể gian tình ái là chi, mà sao đôi lứa thể nguyên sống chết’ hay sao? Người chân chính hữu tình, ngay cả sinh tử còn không sợ thì còn cái gì không thể đương đầu? Ta tin tưởng tiểu thư cùng thiếu nữ nãi nãi khẳng định sẽ xóa tan hết thủy muôn vàn khó khăn, hạnh phúc bên nhau.”

Bế Nguyệt nhìn thần sắc khao khát trên mặt nàng, có chút thất thần. Không nghĩ Lạc Nhạn bình thường cầu thả tùy hứng thể nhưng lại có tín niệm như vậy. Tuy rằng nàng cũng hâm mộ cảnh tốt đẹp giữa thiếu nữ nãi nãi cùng tiểu thư, nhưng nhất tưởng đến việc dù có tốt đẹp đến đâu thì cũng chỉ có thể là phù dung sớm nở tối tàn liền cảm thấy đáng tiếc, còn không bằng bình bình đạm đạm sống tốt. Hiện tại nghe Lạc Nhạn nói thế, mới biết được nguyên lai vẫn là do chính mình quá bi quan.

Lạc Nhạn thấy nàng nhìn mình không nói lời nào, có chút lúng túng, hỏi: “Người nhìn ta thể để làm chi? Ta nói không đúng sao?”

Bế Nguyệt cười nói: “Đúng, chính là vì cái gì người lại nghĩ đến nữ tử mà không phải nam tử?”

Lạc Nhạn lại đỏ mặt, giải thích: “Cái này gọi là cận chu tắc xích*. Không thèm nghe người nói nữa, ta đi phụ tiểu thư lấy chút điểm tâm đến.”

(* = gần mực thì đen)

Bế Nguyệt nhìn bóng nàng, cân nhắc lời “cận chu tắc xích” này.

Tuy Thái Hậu còn ở phủ, nhưng có Lăng Tử Hạo cùng Vân La đưa trước đón sau, Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyên cũng đều rất ít đi qua tiếp khách, mà cũng không có người đến quấy rầy các nàng, mỗi ngày ở trong sân luyện kiếm đánh đàn, cũng coi như tiêu diêu tự tại.

Từ Liễu Thanh lại đây nói cho các nàng biết tin ngày mai Thái Hậu khởi giá hồi cung mới biết bất tri bất giác không ngờ đã qua nửa tháng, quả nhiên là khoái nhạc không biết thời gian trôi.

Lúc Lăng Viễn Sương gần đi, lần nữa dặn dò Từ Liễu Thanh không thể ủy khuất Vân La, Từ Liễu Thanh phải liên tục đáp ứng, Lăng Viễn Sương thể này mới đi. Khi đến thì im ắng, lúc đi, quan viên Tô Châu đi tiễn đến mười dặm đường, mà Lăng Viễn Kiếm lại còn điều theo một binh doanh hộ tống Thái Hậu hồi cung.

Trên dưới Lăng phủ bận rộn gần một tháng, cứ nghĩ cuối cùng cũng có thể có chút ngày thanh tịnh, sao biết Thái Hậu chân trước vừa đi, Lăng Vương phủ liền xảy ra một đại sự.

Vân La mới gả về đây có vài ngày, người một nhà còn không có dịp ngồi cùng nhau hảo hảo ăn cơm, Từ Liễu Thanh liền thỉnh đại trù ở Nghênh Phúc Lâu đến, làm một bữa tối phong phú, kê áp ngư nhục thứ gì cũng có, đầy một bàn. Những người khác đều đã ngồi đầy đủ, chính là không thấy Lăng Tử Hạo cùng Vân La, Lăng Viễn Kiếm chờ đến mặt mũi xanh mét, sắp phần nộ đứng dậy bỏ đi thì hai người kia mới khoan thai đến.

Chờ hai người ngồi xuống xong, mọi người vừa muốn động đũa thì lại thấy Vân La che miệng chạy ra ngoài, sau đó nôn thốc nôn tháo.

Từ Liễu Thanh đầu tiên là cả kinh, sau đó lại vui vẻ, vội vàng phân phó Tu Hoa: “Nhanh đi thỉnh đại phu.”

Quả nhiên đại phu bắt mạch một phen liền nói là hỉ mạch.

Tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc vui mừng, Lăng Tử Hạo lại càng tâm đắc lập đi lập lại câu “Ta đã làm cha.”

Từ Liễu Thanh giúp Vân La đắp chăn cẩn thận, sau đó nói: “Nếu Vân La đã mang thai, vậy cần hảo hảo tĩnh dưỡng, vậy đêm nay Hạo nhi bắt đầu đến phòng Mạc Tuyên đi!”

Mọi người trong phòng nghe thế, trừ Lăng Viễn Kiếm thần sắc không thay đổi ra thì bốn người còn lại đều cả kinh.

Sắc mặt Dương Mạc Tuyền trắng bệch, ngay cả đứng cũng không vững, Lăng Tử Nhan vội vàng đỡ lấy thất lưng nàng, cầm chặt những ngón tay có chút run rẩy của nàng, trái tim cũng theo đó mà thấp thỏm.

Hết chương 39

40. Chương 40: Trốn Nhà Ra Thanh Lâu

Từ Liễu Thanh nói xong, thấy thần sắc bọn họ đều có biến, trên mặt Vân la là giạt mình cùng một tia ghen tỵ, Lăng Tử Hạo kinh ngạc mà càng nhiều hơn là lộ ra sắc mặt vui mừng, Dương Mạc Tuyền khẩn trương đến mảy may cả lại, sắc mặt trắng bệch, này đó đều là những điều Từ Liễu Thanh đã dự kiến, chính là có một người phản ứng lại làm cho nàng có chút khó hiểu. Vì sao Nhan nhi lại vẻ mặt ưu sầu, còn mang theo ý căm giận? Lại thấy nàng nắm tay Dương Mạc Tuyền, đem Dương Mạc Tuyền gắt gao ôm vào trong ngực, giống như sợ ai đó cướp mất nàng vậy, cảm thấy thực nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ nhiều nữa, quay ra phân phó hạ nhân đi sắc thuốc bổ. Tuy Từ Liễu Thanh không thích Vân La, nhưng giờ nàng đang có thai, vì Lăng gia kéo dài hậu đại, quả thật là một kiện đại hi sự, tự nhiên khúc mắc gì cũng không có nữa, còn âm thầm khen Báo Ân Tự quả nhiên linh nghiệm.

Lăng Tử Nhan giúp đỡ Dương Mạc Tuyền trở về phòng, Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn thấy các nàng trở về liền chạy nhanh ra chào đón, lại nhìn thấy Dương Mạc Tuyền sắc mặt trắng bệch, thần sắc dường như có bệnh, liền hỏi: “Thiếu nữ này, làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan nhíu mày, khẩu khí ác liệt nói: “Các người đi ra ngoài trước đi!”

Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn không dám nhiều lời nữa, vội vàng lui ra ngoài.

Lăng Tử Nhan ngồi xổm trước mặt Dương Mạc Tuyền, đặt tay lên đầu gối nàng, nói: “Tẩu tẩu, Nhan nhi tuyệt đối sẽ không để đại ca bước vào phòng này nửa bước!”

Dương Mạc Tuyền vuốt lên đôi mi nàng, nói: “Cản trở một lần, nhưng cũng không ngăn được cả đời, danh phận của ta thủy chung là thê tử hần, có lẽ đây là số mạng rồi. Nếu không biết Nhan nhi, ta sẽ nhận mệnh, nhưng vì cái gì lão thiên lại cho ta gặp gỡ người? Vì cái gì lại để ta và người thành thân nhưng lại phải là thê tử hần?”

Một câu cuối cùng là lần trước Lăng Tử Nhan hỏi nàng, dù biết rõ nguyên nhân nhưng vẫn nói ra lời chất vấn, lộ rõ vẻ bất đắc dĩ cùng bi thương.

Lăng Tử Nhan bật dậy, vẻ mặt bi phẫn: “Ta đi nói với cha, người trong lòng ta thích chính là nàng, ta không muốn nàng làm thê tử của ca ca, ta muốn cùng nàng một chỗ!”

“Nhan nhi!” Dương Mạc Tuyền vội vàng giữ chặt nàng, những lời bồi luân thường đạo lý này, nếu nói cho nương cùng cha biết sẽ chỉ làm họ nổi trận lôi đình, trách phạt là chuyện nhỏ, sợ là về sau ngay cả mặt mũi đối phương cũng không cho các nàng thấy. Nhưng nếu thực sự cùng Lăng Tử Hạo có sinh hoạt phu thê, vậy về sau như thế nào có thể giải thích với Nhan nhi?

Lăng Tử Nhan cũng chỉ là giận dữ mà nói thế, phụ thân làm sao có khả năng đáp ứng để nàng cùng tẩu tẩu bên nhau, sợ là sau khi biết sẽ chỉ càng thêm cản trở. Nhìn Dương Mạc Tuyền đôi mắt đầm lệ, tâm càng đau, ngữ khí kiên định nói: “Ta khẳng định có thể nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn đôi bên, tin tưởng ta!”

Dương Mạc Tuyền nhìn gương mặt nàng, đột nhiên tâm lại an bình. Nhan nhi vẫn đều đặn cảm như vậy, nàng cũng không muốn chịu thua, có Nhan nhi ở đây, nàng còn có gì phải lo lắng nữa? Gọi lên một nét tươi cười, gật gật đầu: “Được.”

Lăng Tử Nhan đầu tiên là cao hứng, sau đó lại lộ ra thần sắc lo lắng: “Bất quá bây giờ ta còn không nghĩ ra, ca ca sắp đến đây, chúng ta vẫn nên ra ngoài tránh một chút trước đã.”

Dương Mạc Tuyền không một tia do dự, nắm tay Lăng Tử Nhan, nói: “Nhan nhi đi đâu, ta theo đấy.”

Lăng Tử Nhan vốn đang sợ nàng cự tuyệt, nghe nàng nói như thế, lòng đầy vẻ nhu tình, cũng trở tay nắm lấy tay nàng, đưa nàng đi cửa sau xuất phủ.

Dương Mạc Tuyền theo nàng ra khỏi Lãng phủ, đột nhiên có loại cảm giác được thoát khỏi nhà giam, quay đầu nhìn thoáng qua, nghĩ rằng, nếu từ nay về sau không phải quay trở lại thì tốt rồi. Đi được một hồi lâu mới hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu?”

Lãng Tử Nhan gãi gãi đầu, nàng thật đúng là không nghĩ tới muốn đi đâu, hiện tại đã muộn như vậy, ra khỏi thành là việc không có khả năng, linh cơ vừa động, nghĩ đến cái nơi có thể đi được, liền cười nói: “Nàng theo ta đến đây.”

Dương Mạc Tuyền nhìn thấy nàng cười quái dị, không biết nàng lại nảy ra chủ ý quỷ quái gì, cũng không hỏi, tùy ý để nàng nắm tay dẫn đi. Chuyển qua bảy tám ngõ nhỏ, đến một cái ngõ cụt, là cửa sau của một tòa nhà, mơ hồ nghe được tiếng người bên trong, trong lòng liền thấy kỳ quái, nếu ở tại khách điểm thì vì sao lại không tiến vào từ cửa chính?

Chỉ thấy Lãng Tử Nhan nhẹ nhàng nhảy lên đã đứng ở đầu tường, gần đây nàng chăm chỉ luyện võ công, nội ngoại kiêm tu, bức tường cao không đến một trượng, tự nhiên không cần nói. Lãng Tử Nhan từ phía trong mở ra cửa sau, để Dương Mạc Tuyền vào.

Dương Mạc Tuyền trong lòng nghi hoặc, nhìn không được hỏi: “Nhà này của ai? Vì sao lại trèo tường mà vào?”

Lãng Tử Nhan cười nói: “Đây là nơi ở của chúng ta đêm nay. Yên tâm đi, ta cùng chủ nhân nhà này rất quen thuộc.”

Liễu Thúy Vân vừa rửa tay từ trong nhà xí đi ra, chợt nghe thấy cửa sau có tiếng người nói chuyện, đi ra nhìn xem thì thấy ở cạnh cửa có hai nữ tử đang đứng, một người đậm tử yên sa (váy dài tím nhạt bằng lụa mỏng), một người bạch y chấm đất, dưới ánh trăng nhìn các nàng dung mạo tuyệt mỹ, trầm nghĩ, Thúy Vân Các chúng ta từ khi nào lại có mỹ nhân tuyệt sắc như vậy mà ta thế nhưng lại không biết? Liền mở miệng nói: “Các người không ở phía trước chiếu cố khách nhân, trốn ở đây làm gì?”

Hai người không đoán được đột nhiên có người nói chuyện, liền giật nảy mình. Dương Mạc Tuyền muốn mở miệng hỏi liền bị Lãng Tử Nhan tiến lên giành nghênh đón: “Liều đại nương, là ta.”

Liễu Thúy Vân thấy nàng đến gần mới nhận ra là Lãng Tử Nhan, hai lần trước đến đây đều mặc nam trang, hiện giờ đổi thành nữ trang, không nghĩ tới lại đúng là một tiểu mỹ nhân như vậy. Thần tài đến, Liễu Thúy Vân đương nhiên vui mừng, liền vội vàng cười nói: “Nguyên lai là công...” Lời vừa ra đến miệng, chỉ thấy Lãng Tử Nhan không ngừng nháy mắt với nàng, nhớ ra vừa rồi nàng không gọi mình là Liều ma ma mà lại gọi là Liều đại nương, lại thấy Dương Mạc Tuyền đã đi tới, đứng bên cạnh Lãng Tử Nhan, tú nhả thoát tục, mình diễm động lòng người, trong lòng thầm khen, đồng thời cũng hiểu được, nói: “Thì ra là người a!” Mặc dù ở trên người Lãng Tử Nhan buôn bán lời không ít bạc, nhưng nàng còn không biết rốt cuộc gọi Lãng Tử Nhan là gì, đành phải nói “người.”

Lãng Tử Nhan nghe nàng vòng vo bóng gió, biết nàng hiểu được, liền nói: “Ta giới thiệu với người, đây là tẩu...tỷ tỷ ta. Dương...Dương tỷ tỷ. Vốn tiểu Nhan định cùng tỷ tỷ ra khỏi thành, nhưng sắc trời đã tối rồi nên mới muốn ở nơi này tá túc một đêm.” Quay lưng về phía Dương Mạc Tuyền, Lãng Tử Nhan vụng trộm luồn một thỏi bạc vào tay Liễu Thúy Vân.

Liễu Thúy Vân hiểu ý, vội vàng cười nói: “Không thành vấn đề, phòng có nhiều mà, tiểu Nhan mau mang tỷ tỷ người vào đi thôi!”

Lãng Tử Nhan đi được hai bước liền quay đầu nói: “Liều đại nương, giúp chúng ta lấy một chút rượu và thức ăn đến đi, tỷ tỷ ta còn chưa ăn gì cả.”

Liễu Thúy Vân đã quen thói ở kĩ viện, khó mà thay đổi, miệng đáp ứng, trên tay không tự chủ được vấy vấy cái khăn, lắc mông rời đi.

Lãng Tử Nhan ở Thúy Vân Các đã khá quen thuộc, biết phòng ở đâu, liền tránh mọi người, đi vào phòng.

Dương Mạc Tuyền nhìn Liễu Thúy Vân mặt đầy phấn son, bộ dáng yêu diễm, lòng đã sinh nghi, lại nhìn bố trí trong phòng, khắp nơi lộ ra khí son phấn, không khỏi nhíu mày thắc mắc: “Nhan nhi, đây rốt cuộc là chỗ nào?”

Lăng Tử Nhan sao có thể nói cho nàng biết đây là thanh lâu, liền thuận miệng bịa chuyện nói: “Liều đại nương vừa rồi là chỗ quen biết với cha ta, nơi này là tửu lâu nàng mở, bởi vì không thường đến nhà chúng ta cho nên nàng không biết được.” Nếu Lăng Viễn Kiếm mà nghe được những lời này, không biết có thể cắt đứt cổ nàng không nữa, thế nhưng lại dám nói cha mình cùng tú bà thanh lâu là chỗ quen biết cũ.

Dương Mạc Tuyền bán tín bán nghi gật gật đầu. Tuy rằng không thích cách bài trí ở nơi này, nhưng tâm tình so với ở trong Vương phủ thì thoải mái hơn, sắc mặt cũng hòa hoãn xuống.

Liều Thúy Vân dựa lưng vào bệ bếp, gặm dưa chuột, chuyển qua chuyển lại thổi bạc trong tay, lòng thầm cân nhắc. Tiểu Nhan cô nương này mỗi lần xuất thủ đều hào phóng như vậy, chỉ nói mấy câu mà đã được mấy trăm lượng bạc, tuy nói là thấy bạc thì không thể không lấy, nhưng mà cứ lấy bạc mà không làm được việc gì, sợ về sau nàng hiểu được thì sẽ không đến đây nữa, vừa rồi cái người gọi Dương tỷ tỷ kia hẳn chính là ý trung nhân của nàng, xem vậy thì tựa hồ còn chưa đắc thủ. Nếu không thì ta đây làm một việc thiện, giúp nàng một tay? Nói không chừng nàng cao hứng còn có thể thưởng thêm mấy trăm lượng nữa. Nghĩ đến đây liền lập tức có chủ ý, nói với nha đầu nhóm lửa mấy câu, bảo nàng vào phòng mình lấy chút Khinh linh tán đến.

Khinh linh tán, được đúng như tên gọi, kỳ thật chính là thôi tình dược, nhưng dược hiệu không nặng, có vài khách nhân rõ ràng là muốn tìm yên hoa, nhưng lại cứ thích làm ra vẻ phong nhã, vì để tạo không khí nên mới phải dùng đến.

Nha đầu nhóm lửa vâng một tiếng liền đi, chờ nàng lấy đến đây, Liều Thúy Vân lấy ra một ít bột phấn đổ vào bầu rượu, lắc lắc, rồi tự mình mang đi.

Lăng Tử Nhan bụng đã đói đến kêu vang, thấy Liều Thúy Vân tiến vào liền vội vàng đi tới, tiếp lấy cái khay trong tay nàng, nói: “Cuối cùng cũng đến, người cứ lui xuống trước đi. Đúng rồi, tỷ tỷ ta thích thanh tĩnh, không muốn có người quấy rầy, phòng bên cạnh ta cũng bao, không được có người ở lại.” Nói xong liền lấy thêm bạc đưa Liều Thúy Vân. Nàng sợ đêm hôm khuya khoắt truyền đến một ít thanh âm, dọa Dương Mạc Tuyền kinh hãi.

Liều Thúy Vân cười nói: “Nhất định nhất định, thời tiết rét lạnh, hai người nên uống nhiều rượu một chút để thân thể ấm áp.” Nói xong rồi mới theo cửa đi ra ngoài.

Lăng Tử Nhan nhìn đến mỹ thực đã muốn động đũa, nhưng thấy Dương Mạc Tuyền vẫn không nhúc nhích, đành phải nuốt nước miếng, nói: “Tẩu tẩu, còn lo lắng chuyện của ca ca sao?”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu nhìn nàng: “Người nói bọn họ phát hiện chúng ta không ở trong phủ, có thể phái người đi tìm hay không?”

“Có khả năng là có đi! Bất quá nàng yên tâm, khẳng định bọn họ không tìm thấy nơi này.” Cha có phái nhiều người bao nhiêu, nương có thông minh đến đâu cũng sẽ không nghĩ tới các nàng đi kỹ viện nhỉ? Lăng Tử Nhan càng nghĩ càng đắc ý, còn cười thành tiếng.

Dương Mạc Tuyền khó hiểu nhìn nàng: “Người cười cái gì?”

Lăng Tử Nhan vội vàng thu nụ cười, rót ra hai chén rượu, lấy một ly đưa nàng, nói: “Nhan nhi nghĩ có thể cùng tẩu tẩu chung một chỗ nên trong lòng cao hứng thôi.”

Dương Mạc Tuyền tiếp nhận chén rượu, rượu trong chén sóng sánh phản chiếu ánh sáng nhẹ nhàng, tỏa ra hương thơm, từ từ nói: “Ta làm sao mà không cao hứng chứ, chính là tránh được lần đầu, tránh không khỏi mười lăm, cuối cùng cũng phải trở về thôi.” Trong lòng ưu phiền, chén rượu đưa tới bên môi, uống một hơi cạn sạch. Bởi vì uống quá mau, rượu lại cay nóng, bị sặc, không khỏi ho khan vài tiếng.

Lăng Tử Nhan vội vàng vỗ lưng nàng, giúp nàng thuận khí, nói: “Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai sâu đến ngày mai buồn, làm gì phải nghĩ nhiều như vậy?”

Nghe nàng nói thế, lòng Dương Mạc Tuyền cũng sinh hào khí, nâng chén nói với nàng: “Nhan nhi nói rất đúng, ta kính người một ly!”

Lăng Tử Nhan cũng không nói hai lời, cùng nàng cạn chén, uống cạn chén rượu.

Dương Mạc Tuyền rất ít uống rượu, nhiều nhất là nhấp môi mà thôi. Lần này, thứ nhất là cách xa Lăng phủ nên trong lòng thoải mái, thứ hai là người bồi nàng uống chính là Lăng Tử Nhan, bất tri bất giác liền uống nhiều thêm mấy chén, khuôn mặt vì không thắng được lực rượu mà nổi lên một tầng hồng vựng.

Mà Lăng Tử Nhan lại không biết tiết chế, một ly lại một ly, thức ăn trên bàn một miếng cũng không nhúc nhích, một bầu rượu cũng đã bị nàng uống hết hơn phân nửa, rốt cuộc cảm thấy có chút không thích hợp, về phần không đứng chỗ nào thì lại không nói được. Uống vào một bụng đầy rượu lại giống như hóa thành một đoàn hỏa, máu huyết trên người như thể đều bị thiêu đốt, cảm thấy khô nóng dị thường, lại nhìn Dương Mạc Tuyền má đào phỉm hồng, sóng mắt lưu động, động lòng người nói không nên lời, không tự chủ được khêu nhẹ chiếc cằm của nàng, gần sát lại, hơi thở tỏa hương phả bên môi nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng thật đẹp.”

Dương Mạc Tuyền cũng nhu hòa cười: “Người cũng thế.”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ, tinh khiết tựa tuyết trắng...

__Hết chương 40__

41. Chương 41: Ta Chỉ Thuộc Về Người

“Tẩu tẩu, người có cảm thấy trong phòng này nóng quá không?” Lăng Tử Nhan một tay nắm tay mỹ nhân, một tay đưa lên quạt quạt, đi qua đi lại.

Dương Mạc Tuyền uống ít rượu hơn, mặc dù không khoa trương như Lăng Tử Nhan muốn dùng tay để quạt, nhưng cũng cảm thấy có chút khô nóng, nhìn mặt Lăng Tử Nhan nóng đến đỏ bừng, liền nói: “Người đừng đi đi lại lại nữa, ngồi xuống hẳn là đỡ hơn, để ta đi mở cửa sổ.”

Đứng dậy mở toang cửa sổ, một làn gió đêm thổi vào, quả nhiên mát mẻ hơn rất nhiều. Vừa muốn gọi Lăng Tử Nhan tới, đột nhiên thấy trong vườn mơ hồ có bóng người, lại tập trung nhìn vào, không ngờ là một đôi nam nữ ngồi ngay dưới đất rất tự nhiên mà âu yếm thân thiết nhau, sợ tới mức vội vàng đóng chặt cửa sổ lại, trên mặt xấu hổ đến lúc đỏ lúc trắng.

Lăng Tử Nhan nghe thấy “rầm” một tiếng, nghĩ xảy ra chuyện gì, vội vàng đi tới, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Có phải bên ngoài có động tĩnh gì không? Để ta ra ngoài nhìn xem.”

“Không được ra ngoài!” Dương Mạc Tuyền quát nhẹ một tiếng, dưới tình thế cấp bách còn dùng thân thể chắn lấy cửa.

Lăng Tử Nhan thấy nàng như thế lại càng hiếu kỳ, rốt cuộc là cái gì mà lại không thể cho mình xem? Thấy nàng chắn ở cửa liền quay ra mở cửa sổ, mới nhìn thì thấy một màu đen tuyền, còn không biết rõ là cái gì thì mắt đã bị che lại, bên tai truyền đến thanh âm hung dữ của Dương Mạc Tuyền: “Đã nói không cho xem mà!”

Tẩu tẩu luôn luôn ôn nhu như nước lại đột nhiên biến thành cộc mẽ, Lăng Tử Nhan trong lòng mừng rỡ, khuôn mặt nóng bừng bị những ngón tay lạnh lẽo của nàng che, cảm thấy thực thoải mái, lại ngửi được mùi hương thơm ngát đặc hữu trên người nàng, cả người liền lâng lâng bay bổng, trong lòng tò mò lại nhìn không được, hỏi: “Rốt cuộc là cái gì vậy? Tẩu tẩu xem được, tại sao Nhan nhi lại không thể?”

Dương Mạc Tuyền bịt mắt nàng, đi vào phòng trong rồi mới buông nàng ra, xoa thắt lưng, hất mặt, hung tợn hỏi: “Người nói cho ta biết, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?”

Lăng Tử Nhan nghe nàng hỏi như thế, lại nhớ tới vừa rồi nhìn thấy một đám gì đó, lập tức đoán ra nàng trông thấy cái gì, âm thầm lè lưỡi, biểu tình làm bộ như không biết chút nào: “Không phải đã nói với nàng rồi đấy thôi, Liễu đại nương mở tủ lâu a.”

Dương Mạc Tuyền mới không tin mấy lời quỷ quái của nàng: “Tủ lâu làm sao lại có...” Nói một nửa, đỏ mặt nói không nên lời.

Lăng Tử Nhan biết rõ còn cố hỏi: “Có cái gì?” Bộ dáng tẩu tẩu thẹn thùng đỏ mặt, thật sự là hảo khả ái a.

Dương Mạc Tuyền thấy vẻ mặt nàng cười xấu xa, biết nàng cố ý, mặt càng đỏ hơn, cả giận nói: “Nhan nhi, người càng ngày càng tệ, sao có thể mang ta đến nơi này? Đây không phải là nơi nữ hài tử có gia giáo có thể đến!”

Lăng Tử Nhan lập tức bĩu môi, bộ dáng trông thực uỷ khuất, nói: “Nhan nhi cũng không muốn mà, chỉ là nếu ở khách điểm bình thường, khẳng định phụ thân có thể tìm được chúng ta, Nhan nhi cũng là bất đắc dĩ mới mang tẩu tẩu tới nơi này.” Rõ ràng chính mình lòng mang kế hoạch nham hiểm lại cố tình đem lý do nói thực đường hoàng.

Quả nhiên Dương Mạc Tuyền nghĩ tới điều nàng nói hoàn toàn là tình hình thực tế, làm sao còn muốn trách nàng nữa, chỉ là lần đầu tiên đến loại địa phương này, lại còn nhìn thấy những thứ không nên thấy nên mới bị kinh hãi. Thấy bộ dáng uỷ khuất như sắp khóc của Lăng Tử Nhan, vội vàng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, an ủi: “Ta không có ý trách người, ta biết người đều là vì muốn tốt cho ta, vừa rồi ta nói có phần nặng lời, người đừng để ý.” Nàng lại quên mất một vài chuyện trọng yếu, Lăng Tử Nhan quen thuộc Thuý Vân Các như vậy, khẳng định không phải là lần đầu tiên đến a.

Lăng Tử Nhan trong lòng cười thầm, tẩu tẩu thật sự rất dễ bị lừa. Theo tư thế này, dựa lên vai Dương Mạc Tuyền, cánh tay vòng ôm lấy thắt lưng nàng, vừa mới rồi một trận âm ỷ nên không thấy nóng nữa, giờ dựa vào nàng, ngọn lửa lại bốc lên, hô hấp cũng biến thành dồn dập.

Dương Mạc Tuyền vốn đang vỗ nhẹ lưng nàng, trên vai đột nhiên có sức nặng, cổ lại cảm giác được hơi thở ấm áp của Lăng Tử Nhan, tư thế như vậy quả thực quá mức ái muội. Nàng cảm thấy không ổn liền giấy dựa, muốn tìm cách thoái lui.

Lăng Tử Nhan thế nào chịu để nàng lùi bước, ngồi lên chiếc giường phía sau lưng, cầm lấy cánh tay nàng, đem nàng kéo vào trong lòng mình.

Dương Mạc Tuyền hai chân không đứng vững, liền vội đưa tay ôm lấy cổ nàng, vừa lúc ngồi trên đùi, nhìn đến Lăng Tử Nhan mặt mang ý cười, lập tức mặt đỏ tai hồng cúi thấp đầu.

Lăng Tử Nhan trong lòng rung động, hôn lên vành tai khéo léo tinh xảo kia, dùng thanh âm mềm nhẹ kiên định nói: “Ta sẽ không để nàng chạy trốn nữa, nàng là của ta!”

Dương Mạc Tuyền nghe lời nói đầy bá đạo của nàng, trong lòng dâng lên mật ý, ngẩng đầu nhìn Lăng Tử Nhan, hàm chứa ý cười, hỏi: “Ta là cái gì của người?”

Đồng dạng đối thoại, vài ngày trước nghe lạnh tựa băng sương, giờ lại ấm áp như nhiệt hỏa. Lăng Tử Nhan nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói: “Nàng là...nữ nhân của ta.” Nói xong liền che lại đôi môi nàng, sợ nàng bởi vì thẹn thùng mà còn nói lời gì đó phản bác.

Một nụ hôn triền miên dai dẳng, Lăng Tử Nhan đã đem Dương Mạc Tuyền đặt dưới thân, nhìn dung nhan kiều diễm kia, cười nói: “Từ hôm nay trở đi ta sẽ không gọi nàng là tẩu tẩu nữa.”

“Vậy người gọi ta là gì? Tỷ tỷ sao? Vừa rồi ở trước mặt Liễu đại nương người đã gọi ta như vậy rồi.” Dương Mạc Tuyền đưa tay vỗ vỗ má nàng, cười nói: “Muội muội ngoan, mau gọi tỷ tỷ!”

“Ta mới không gọi nàng là tỷ tỷ, gọi nàng là tỷ tỷ, vậy không phải cùng ả đáng ghét Vân La kia giống nhau sao?” Lăng Tử Nhan khẽ đảo mắt, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Ta sẽ gọi nàng là Tuyền nhi đi.” Nói xong lại ghé sát tai nàng, dùng âm thanh cực mềm nhẹ khẽ hô một tiếng: “Tuyền nhi.”

Ngay cả mẫu thân cũng chưa từng gọi nàng thân thiết như vậy, Dương Mạc Tuyền nghe được nàng ôn nhu gọi một tiếng “Tuyền nhi”, ngay cả tâm cũng đều hoà tan, cũng nhẹ giọng gọi tên nàng: “Nhan nhi.”

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu của Dương Mạc Tuyền dường như mang theo dụ hoặc, trái tim Lăng Tử Nhan không khỏi rung động, liền hôn lên đôi mi thanh tú kia, Dương Mạc Tuyền lập tức thẹn thùng nhắm mắt lại.

Lăng Tử Nhan buồn cười nhìn nàng, hôn lên vầng trán cao, chóp mũi, cuối cùng dừng lại đôi môi mọng đỏ, khẽ đẩy đôi hàm ngọc, cùng nàng dây dưa một chỗ, nhưng không ngờ lại được nàng đáp lại, tuy là thẹn thùng chân chờ, nhưng thế cũng đủ để Lăng Tử Nhan mừng rỡ như điên, tim đập gia tốc, vứt bỏ mọi điều băn khoăn, càng hôn càng thêm sâu đậm.

Cởi bỏ một tầng y sam vướng víu, thân thể thon dài trắng nõn của Dương Mạc Tuyền hoàn toàn hiện ra trước mắt Lăng Tử Nhan, Lăng Tử Nhan lại nhìn không được mà ngẩn nhìn đánh giá. Da thịt trắng ngần gần như trong suốt, cánh tay mảnh khảnh, đôi chân thon dài, vùng bụng bằng phẳng cùng phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần phía dưới kia, ánh mắt lướt đến chỗ nào cũng đều làm cho trái tim nàng đập rộn ràng động tâm, phải khê nuốt nước miếng.

Dương Mạc Tuyền cảm thấy một trận mát lạnh, mở mắt ra liền nhìn thấy Lăng Tử Nhan nhìn chằm chằm mình không rời mắt, thế này mới phát hiện ra y sam trên người đã sớm bị cởi hết, lập tức mặt đỏ bừng, kéo cái chăn một bên qua, che lên người, sẵn giọng khê quát: “Người nhìn cái gì!?”

Lăng Tử Nhan nhìn nàng bị cái chăn mỏng che lại cảnh xuân kiều diễm, như ẩn như hiện lại ngược lại càng thêm mê người, cười nói: “Ta đã sớm bị nàng xem hết rồi, cách nhiều ngày như vậy mới có thể thấy được nàng, đương nhiên phải hảo hảo ngắm nhìn rồi.”

Dương Mạc Tuyền khê gắt: “Ba hoa!” Trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào, vừa cũng là khẩn trương, đem chăn ôm càng chặt. Đột nhiên thân thể chạm được một mảnh ấm áp mềm mại, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lăng Tử Nhan đã thoát hết quần áo ôm lấy mình.

Lăng Tử Nhan trên mặt lộ vẻ phong tình, mắt lại hàm ý cười, nói: “Chăn ôm có gì tốt đâu, nếu Tuyền nhi muốn ôm thì cứ ôm ta là được rồi.”

Tuy Lăng Tử Nhan thường xuyên hôn nàng, nhưng thân mật giống như vậy thì vẫn là lần đầu tiên, cảm giác được khối mềm mại của người kia dán lên chính mình, còn bàn tay đang dao động trên lưng mình, bóng loáng nhẵn nhụi, như mang theo nhiệt hoả, dẫn tới luồng lửa cực nóng trong lòng cũng nhanh chóng lan tràn. Dương Mạc Tuyền nhìn nàng cũng không biết phải làm sao, nàng sao biết giờ Lăng Tử Nhan làm gì cũng đều là nghe theo lời Liễu Thuý Vân cả. Liễu Thuý Vân là người chốn yên hoa, nàng dạy cái gì thì đương nhiên đều là thuật câu dẫn, bằng không như thế nào Lăng Tử Nhan có thể lớn mật đến vậy.

Lăng Tử Nhan đem hết một thân chiêu thức ra dùng, thấy Dương Mạc Tuyền chẳng những không phản ứng mà thân thể lại còn biến thành cứng ngắc, trong lòng ngẫm bực, nhất định là Liễu Thuý Vân cầm bạc rồi thuận miệng trả lời nàng cho có lệ! Liền không thèm cố ý làm theo những điều Liễu ma ma dạy, thuận theo ý chính mình, cúi xuống hôn người ở dưới thân.

Không có y sam cách trở, Lăng Tử Nhan đưa tay bao lấy gò bồng đảo của Dương Mạc Tuyền, cảm thấy thực tốt đẹp, tú lệ khiến người ta thèm nhỏ dãi, liền không chút do dự lần tìm lên trên, nhẹ nhàng cắn một cái.

Dương Mạc Tuyền khê run rẩy, mặt sáng bừng lên rạng rỡ. Nhan nhi nàng, nàng sao có thể... Mà cổ tình trong lòng lại dâng lên một tia cảm giác kỳ diệu, ý thức càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn hãm nhập vào vòng ôn nhu kia...

Lăng Tử Nhan cẩn thận hôn lên từng tác da thịt của Dương Mạc Tuyền, lộ vẻ che chở ôn nhu. Ngẩng đầu lên nhìn người trong lòng, tuy trên mặt còn mang theo thẹn thùng, nhưng ý cự tuyệt đã không còn nữa, biết nàng đã chân chính tiếp nhận mình, trong lòng liền vui mừng, lại thấy nàng cắn chặt môi dưới, bộ dáng thực ẩn nhẫn, không nhìn được liền hôn lên đôi môi đang mím chặt, cười nói: “Ta muốn nghe được âm thanh của Tuyền nhi...”

Dương Mạc Tuyền khê hé mở đôi mắt đẹp, gò má vương nét thẹn thùng lại pha lẫn tia giận hờn, những lời đáng xấu hổ như thế lại từ trong miệng nàng nói ra thực đương nhiên, nhưng trong lòng lại như ẩn ẩn chờ mong cái gì.

Lăng Tử Nhan thấy ánh mắt nàng mông lung, mang theo một tia khát vọng, biết nàng đã chuẩn bị tốt, đầu ngón tay liền lần dọc theo vùng bụng bằng phẳng, kéo dài đến giữa hai chân, lại vẫn có chút do dự. Kim nén rung động trong lòng, hôn lên vành tai nàng, ôn nhu hỏi: “Ta có thể chứ?”

Dương Mạc Tuyền càng thêm xấu hổ, rõ ràng là đến bây giờ vẫn do nàng chủ động, giờ đến lúc tới hậu lại hỏi mình, bảo nàng làm thế nào có thể mở miệng? Nhưng trong lòng cực nóng lại nhanh chóng đem mình thiêu đốt, liền chậm rãi vươn cánh tay ôm lấy thân thể trước mặt, mặt vui thấp vào cổ Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan nhận được sự ngằm đồng ý, vui sướng cùng khấn trương ôm chặt lấy ái nhân, ngón tay thon dài thâm nhập vào giữa hai chân nàng.

Dương Mạc Tuyền bởi vì thẹn thùng, đầu cúi càng thấp, đột nhiên một trận đau đớn như xé lòng, liền kinh hô thành tiếng, một ngụm cắn lên vai Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan bị cắn đau, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, liền kinh ngạc nhìn nàng: “Không phải nàng đã cùng với ca ca rồi sao?” Thấy nàng đau đến mặt mũi trắng bệch, liền vội vàng hôn lên gò má, tay kia vươn ra đặt tại bên hông, trấn an nàng.

Sau khi cảm giác đau đớn biến mất, ngón tay đang xâm nhập truyền lại một loại cảm giác trước nay chưa từng có, cảm giác như vậy làm Dương Mạc Tuyền thấy thẹn thùng cùng khoái hoạt, mà người cấp cho nàng khoái hoạt chính là Nhan nhi, lòng càng dâng lên một dòng nước ấm, thân thể liền cong lên dán sát vào người kia, tiếng rên rỉ đứt quãng theo đôi môi tràn ra, trong nháy mắt khoái cảm bùng lên bao phủ hoàn toàn mọi cảm giác.

Lăng Tử Nhan nhìn khuôn mặt sau khi động tình kia, trắng nõn cùng nhiễm một mảnh hồng ửng, có vẻ dị thường yêu diễm động lòng người, lòng lập tức bị cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc làm căng tràn nén chặt, nữ nhân xinh đẹp này rốt cuộc cũng thuộc về mình!

Dương Mạc Tuyền từ từ thanh tỉnh, đập vào mi mắt là khuôn mặt tươi cười càn rỡ của Lăng Tử Nhan, lập tức sáng giọng: “Không được cười!” Rõ ràng là muốn quát lớn, nhưng lời nói ra lại cố tình nồng đậm uể oải cùng nũng nịu, một chút cảm giác uy hiếp cũng không có.

Lăng Tử Nhan bắt lấy tay nàng đặt bên môi, nói: “Vì sao lại gạt ta?”

Dương Mạc Tuyền nghi hoặc nhìn nàng: “Ta lừa ngươi cái gì?”

Lăng Tử Nhan chỉ vào dấu lạc hồng trên tấm đệm ngay chỗ nàng, tiên diễm tựa đoá hoa mai, cười nói: “Rõ ràng đây là lần đầu tiên, vậy mà nàng lại gạt ta nói đã cùng ca ca viên phòng.”

Mặt Dương Mạc Tuyền hơi đỏ lên, ôm lấy cổ Lăng Tử Nhan, ôn nhu hỏi: “Nếu thân thể ta không còn toàn vẹn, Nhan nhi còn có thể thích ta không?”

Lăng Tử Nhan dùng sức gật gật đầu: “Thích, mặc kệ nàng thể nào, ta đều thích.”

Dương Mạc Tuyền mỉm cười hôn lên môi nàng, nói: “Trái tim của ta là của Nhan nhi, thân thể ta tự nhiên cũng chỉ có thể thuộc về Nhan nhi, trước kia là thế, sau này cũng vậy. Dương Mạc Tuyền ta chính là chỉ thuộc về duy nhất một mình Lăng Tử Nhan!”

“Tẩu tẩu!” Lăng Tử Nhan không khỏi lệ nóng doanh tròng, hôn lên xưng hô từ trước tới nay vẫn gọi. Nếu trước kia đối với lòng nàng còn có chút nghi ngờ, nhưng giờ phút này đều biến mất hầu như không còn, còn lại chỉ có tràn đầy tình yêu.

Lăng Tử Nhan đem tay nàng đặt lên hông mình, vẻ mặt thẹn thùng nói: “Nhan nhi cũng là của nàng.”

Dương Mạc Tuyền trong lòng vừa động, không khỏi dâng lên một thứ dục vọng, khát vọng có được Lăng Tử Nhan, nhưng cuối cùng lại lắc lắc đầu: “Nhan nhi, ngươi là vận anh chưa gả, ta không thể.”

Lăng Tử Nhan không khỏi thất vọng, đời này sao nàng có thể còn có khả năng gả cho người khác? Bất quá biết trong lòng Dương Mạc Tuyền có nhiều phòng tuyến, cần công phá từng cái mới được. Đêm dài đến vô cùng, tú sắc trước mặt, thật sự không có lý do để lãng phí, liền lộ ra nụ cười quyến rũ: “Vậy được rồi, vẫn là để Nhan nhi vì nàng mà cống hiến sức lực đi.”

Dương Mạc Tuyền nghe được nàng nói như thế, mặt lại đỏ lên...

Ánh trăng rớt cuộc cũng xấu hổ đến nổi trốn sau tầng mây...

Hết chương 41

42. Chương 42: Tìm Cách Xuất Thành

Đây là đêm đầu tiên từ khi lập gia đình tới nay mà nàng ngủ an ổn đến vậy, trong mộng cũng chỉ có nàng cùng Nhan nhi hai người, xuyên qua trăm hoa cùng rừng núi, hoan ca vui cười, khoái hoạt đến không muốn tỉnh lại, nhưng cuối cùng vẫn phải tỉnh. Mở mắt ra liền nhìn thấy dung nhan Lăng Tử Nhan gần trong gang tấc, nhu thuận giống một tiểu hài tử, khoé miệng còn vương nét tươi cười, tựa hồ đang ở trong mộng đẹp.

Dương Mạc Tuyền vươn tay lần theo viền gương mặt Lăng Tử Nhan mà vẽ lên hình dáng kia trong tâm trí, không phải nằm mơ, người ôm nàng thật sự là Nhan nhi, thân thể các nàng cũng tương tự gắt gao dán lại cùng nhau, không có gì cách trở. Cảm giác hạnh phúc tràn ngập trái tim, đầu ngón tay lướt qua đôi môi màu mận côi (hoa hồng), nhẹ nhàng hôn lên, còn không kịp rời đi, đột nhiên sau gáy bị giữ chặt, đầu lưỡi Lăng Tử Nhan đã thừa cơ tiến vào, cùng mình dây dưa, một nụ hôn thật sâu, thật dài rồi mới được buông ra. Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu liền nhìn thấy nụ cười dạt dào đặc ý trên mặt Lăng Tử Nhan, mặt liền đỏ lên, cả giận nói: “Thì ra người đã sớm tỉnh.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Ta không giả bộ ngủ thì làm sao biết Tuyền nhi cũng sẽ lên làm chuyện xấu đây?”

Dương Mạc Tuyền bị nàng nói trúng tâm tư, mặt lại càng đỏ hơn, giả biện: “Ai làm chuyện xấu, rõ ràng người...”

Lăng Tử Nhan yêu cực bộ dáng nàng đỏ mặt thẹn thùng lúc này, chôn ở cần cổ nàng, mút lấy xương quai xanh tinh xảo, bàn tay ở trên da thịt bóng loáng mà di động.

Dương Mạc Tuyền lập tức hiểu được ý đồ của nàng, hôm qua đã trải miên một đêm, giờ nàng còn muốn... Vội vàng đề nghị bàn tay không an phận trên người, đỏ mặt nói: “Nhan nhi, người không thấy phiền sao?”

Lăng Tử Nhan ngẩng đầu, trong mắt loé sáng quang mang cực nóng: “Đương nhiên không phiền rồi.” Bất quá nhìn đến trên làn da tuyết trắng của Dương Mạc Tuyền đầy dấu hồng, to có nhỏ có, liền có chút đau lòng, ôm nàng, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

Dương Mạc Tuyền nghĩ nàng hỏi việc kia, thẹn thùng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đã sớm không đau rồi.”

Lăng Tử Nhan cố nén nhịn dục vọng trong lòng, lẳng lặng ôm nàng. Chỉ cần có thể ôm Tuyền nhi là đã cảm thấy mỹ mãn rồi, nhưng mà ở dưới chân chân vẫn không tự chủ được chạm vào nhau, cảm giác rất mỹ diệu.

Ngược lại Dương Mạc Tuyền lại thiếu chút nữa bị nàng khơi lên dục hỏa, ban ngày ban mặt lại làm ra loại sự tình này, thật sự là rất xấu hổ a, liền vội vàng giãy dụa đứng lên.

Tuy Lăng Tử Nhan đây bụng không tình nguyện, nhưng cũng không ngăn cản, nhìn nàng mặc y sam xong xuôi, một thân bạch y, khôi phục lại vẻ thanh tân đậm nhã mọi ngày, chỉ là mái tóc đen buông lơi tản ra trên bờ vai cùng nét đỏ ửng vẫn chưa tan hết trên mặt lại hiển lộ vẻ phong tình vạn chủng. Lăng Tử Nhan vội vàng nhảy xuống giường, từ phía sau ôm lấy nàng, khẽ cọ cọ vành tai nàng, nhẹ giọng nói: “Tuyền nhi, nàng như vậy thực đẹp, từ này về sau không cho vấn tóc nữa, nàng là của ta, ta không muốn nàng vì ai mà phải vấn tóc.” (vấn tóc là chỉ nữ nhân có chồng)

Dương Mạc Tuyền phát hiện Lăng Tử Nhan luôn luôn nghe lời đã trở nên ngày càng bá đạo, bất quá nàng thích cảm giác được Nhan nhi để ý, chính là nàng đã thành thân, nếu không vấn tóc sẽ khiến người khác nói này nói nọ, nhưng lại không đành lòng cự tuyệt Nhan nhi, liền nói: “Ta đáp ứng người hôm nay không vấn lên, được không?”

Lăng Tử Nhan cũng biết đây là yêu cầu vô lý, nhưng cho dù chỉ là một ngày thì cũng đủ để nàng cao hứng, liền gật gật đầu, lại hôn lên má Dương Mạc Tuyền một chút mới chịu buông ra, mặc xong xuôi y phục thì chợt nghe thanh âm của Liễu Thuý Vân vang lên ngoài cửa: “Tiểu Nhan cô nương, các người đã dậy chưa? Ta sẽ sai người mang ngọc thiện* đến đây.” (bữa trưa)

Trong phòng hai người nhìn nhau, không nghĩ tới đã chính Ngọ (12h trưa). Dương Mạc Tuyền lập tức cúi đầu, đêm qua quả thật ngủ quá muộn.

Lăng Tử Nhan đi mở cửa liền nhìn thấy Liễu Thuý Vân nâng khay thức ăn, đứng ở cửa tiếp lấy khay, cười nói: “Phiền toái Liễu đại nương rồi.”

Liều đại nương thấy nàng tươi cười đầy mặt, lại thấy Dương Mạc Tuyền trên mặt ửng hồng xấu hổ, liền biết Khinh linh tán mình cho vào có hiệu quả, liền cười nói: “Hôm qua hai vị cô nương ngủ có ngon giấc không?”

Lăng Tử Nhan quay đầu nhìn thoáng qua Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền gò má phỉm hồng, đầu cúi càng thấp, trong lòng không khỏi rung động, từ trong người lấy ra một cái túi, tất cả bạc trong bao đều đưa toàn bộ cho Liễu Thuý Vân, còn dùng thanh âm Dương Mạc Tuyền không nghe được, nói: “Đa tạ Liễu ma ma.” Nàng cũng không biết chuyện Khinh linh tán, nhưng mà quả thật Liễu Thuý Vân đã giúp nàng chiếu cố rất nhiều.

Liều Thuý Vân cầm bạc trong tay thăm ước lượng, lập tức mặt mày hớn hởi: “Tiểu Nhan cô nương quá khách khí rồi, ta đây sẽ không quấy rầy hai vị nữa, các người cứ chậm rãi dùng đi, nếu không có việc gấp gì thì cứ ở chỗ ta bao lâu cũng được.”

Dương Mạc Tuyền đã biết đây là thanh lâu, làm sao còn dám nhận khoản đãi, liền vội vàng đi tới nói: “Nhan nhi, chúng ta vẫn nên đi thôi.”

Lăng Tử Nhan biết nàng không thích nơi này, nhưng ở trong thành Tô Châu thì thế nào cũng không an toàn, liền gật gật đầu cho có, lại cảm tạ Liễu Thuý Vân một lần nữa mới cùng Dương Mạc Tuyền rời đi.

Liều Thuý Vân nhìn bóng dáng hai người, thầm cảm thấy đáng tiếc. Nếu Thuý Vân Các mà có hai người này thì thế nào còn phải lo lắng, sinh ý của Hồng Vân Các đều sẽ bị cướp hết, sợ là khi đó cả cửa cũng bị đập đổ, nhưng cố tình người ta lại chường mắt nam tử thế gian, ai, nam nhân cả ngày tầm hoa vẫn liệu làm sao có thể xứng với các nàng? Như vậy xem ra vẫn là các nàng cùng một chỗ là tốt nhất, sạch sẽ không nhiễm chút bụi trần.

Đi đến bên giường, muốn nhìn một chút xem các nàng có để quên cái gì không, liếc mắt một cái liền đập vào mắt một vết máu trên giường, Liều Thuý Vân lập tức sáng tỏ, trách không được tiểu Nhan cô nương lại cho nàng nhiều bạc như vậy, nguyên lai tuy tỷ tỷ nàng là thiếu phụ nhưng cũng là tấm thân xử nữ, lại nhớ đến đêm đầu tiên của chính mình cũng không biết đã mất vào tay ai, trên tay mặc dù cầm bạc nhưng trong lòng lại đầy phiền muộn.

Ra khỏi Thuý Vân Các hai người mới cảm thấy khó xử, nên đi thế nào đây?

Trong phủ khẳng định đã gà chó không yên, người ngã ngựa đổ, nếu giờ trở về thì tránh không được phải phí một phen lời lẽ giải thích chuyện một đêm không về này, mà càng muốn nghĩ cách tránh né Lăng Tử Hạo nữa. Nếu không quay về, thứ nhất là không biết đi nơi nào, thứ hai là còn khiến phụ mẫu lo lắng, thực là khiến cho người ta khó xử.

Lăng Tử Nhan suy nghĩ một hồi lâu, sau đó dùng ánh mắt tha thiết nhìn Dương Mạc Tuyền: “Trước tiên chúng ta vẫn nên xuất ngoại một phen đi! Đợi cho mười tháng sau Vân La đại tẩu sinh hạ hài tử rồi trở về, đến lúc đó đại ca cũng không có thời gian quần quít lấy nàng.”

Dương Mạc Tuyền biết đây chỉ là kế tạm thời, càng có thể nghĩ tới hậu quả rồi nhà trốn đi, chuyện của nàng cùng Lăng Tử Nhan sẽ bị đem công khai cho chúng nhân, chỉ sợ ngày trở về là lúc các nàng ly biệt. Từ lúc mình thừa nhận tâm ý cũng đã dự đoán trước được sẽ có một ngày như vậy rồi. Trong lòng tuy ẩn ẩn lo lắng nhưng nếu có thể cùng Nhan nhi sớm chiều ở chung mấy tháng, vậy cũng không uổng phí cuộc đời này, liền cầm tay Lăng Tử Nhan, gật gật đầu.

Lăng Tử Nhan thấy nàng đáp ứng, tự nhiên cao hứng, về phần sau này, vậy cứ đi từng bước tính từng bước đi, chắc chắn có thể nghĩ ra biện pháp.

Hai người chuyển qua ngã tư đường liền thấy được thành lâu cao cao, nhìn nhau cười, gia tăng cước bộ. Lại đến gần hơn một chút, đột nhiên nhìn thấy một người đứng ở cửa thành, lập tức sắc mặt đại biến, may mắn người nọ quay lưng về phía các nàng. Lăng Tử Nhan vội vàng kéo Dương Mạc Tuyền chạy đến trốn ở dưới mái hiên một trà quán gần đó.

Dương Mạc Tuyền xả ra một tia cười khổ: “Xem ra hôm nay không thể xuất thành rồi.”

Lăng Tử Nhan nhìn bóng dáng xa xa, lại nhìn người trước mặt, trong lòng ảo não, nhưng cũng vô kế khả thi. Nhìn về mặt có phần thất vọng của Dương Mạc Tuyền, tự trách nói: “Đều là Nhan nhi không tốt.”

Nếu không phải ở ngã tư đường người đến người đi, Dương Mạc Tuyền thật muốn đưa tay vuốt lên đôi mày đang chau lại kia. Biểu tình của Lăng Tử Nhan như vậy làm cho nàng đau lòng, lộ ra một tia mỉm cười thần nhiên, an ủi nói: “Ca ca ngươi xuất hiện ở đây là chuyện ngoài dự kiến, sao có thể trách ngươi được? Ta chỉ là cảm thấy không thể đi cùng ngươi nên có chút tiếc nuối thôi, chúng ta vẫn nên trở về đi, chuyện tối hôm qua liền để ta giải thích, tin tưởng cha cùng nương sẽ không làm chúng ta khó xử. Về phần ca ca ngươi, nếu ta không muốn, ta nghĩ...hắn hẳn sẽ không ép buộc.”

Mày Lăng Tử Nhan nhăn lại càng chặt, dục vọng muốn chiếm hữu lấy Dương Mạc Tuyền càng trở nên mãnh liệt, chớ nói nàng cùng tha ca thân cận, cho dù chỉ nói nhiều mấy câu thì sợ là dấm chua cũng đủ chảy thành sông rồi. Nắm chặt tay Dương Mạc Tuyền, cố chấp nói: “Ta chỉ muốn cùng nàng một chỗ, không muốn có người quấy rầy!”

Dương Mạc Tuyền khẽ than, Lăng Tử Hạo dẫn người chặn cửa thành, trong phủ khẳng định những người khác cũng đi tìm các nàng khắp nơi, so với bị người tìm thấy bắt trở về thì còn không bằng tự mình về thì tốt hơn, bằng không liền càng nói càng không rõ.

Một người muốn đi, một người muốn giữ lại, hai người đang giằng co thì đột nhiên nghe được phía trước có thanh âm truyền đến: “Quận Vương phi, Quận chúa, thật trùng hợp a!” Nghe tiếng liền ngẩng đầu, nhìn thấy Lí Vi Tu ngồi ở bên cửa sổ lầu hai của trà quán.

Dương Mạc Tuyền lễ phép gật đầu một cái.

Lăng Tử Nhan vốn đang phiền não, nhìn thấy Lí Vi Tu ở đâu xuất hiện, vốn định mang theo Dương Mạc Tuyền rời đi, chợt một ý niệm hiện lên trong đầu, lập tức thay đổi chủ ý, cùng nắm tay Dương Mạc Tuyền đi vào trà quán.

Dương Mạc Tuyền nghi hoặc theo sau, tuy rằng biết rõ tâm ý Lăng Tử Nhan, nhưng lại cũng biết ý đồ của Lí Vi Tu. Nếu có thể, nàng cũng không nguyện ý nhìn thấy Lăng Tử Nhan cùng Lí Vi Tu giao hảo.

Lên lầu hai, đi đến trước bàn Lí Vi Tu, Lăng Tử Nhan đi thẳng vào vấn đề, nói: “Lí Vi Tu, giúp ta một chuyện, đánh lạc hướng ca ca, ta cùng Tuyền nhi muốn ra khỏi thành.” Lăng Tử Nhan đứng từ trên cao nhìn xuống, một bộ lời lẽ sắc bén, không giống như cầu người giúp mà lại tựa như ra lệnh vậy.

Lúc Lí Vi Tu mới đến trà quán thì thấy Lăng Tử Hạo đứng ở cửa thành, nhìn hắn một bộ tư thế tìm người, cũng không đi quấy rầy, giờ nhìn thấy Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền, trong lòng đã đoán được là tìm các nàng. Không biết Lăng gia xảy ra chuyện gì mà lại nháo thành nghiêm trọng như vậy? Nghe Lăng Tử Nhan không gọi Dương Mạc Tuyền là tẩu tẩu mà vô cùng thân thiết xưng “Tuyền nhi”, việc này tựa hồ có liên quan tới Dương Mạc Tuyền, càng thấy Dương Mạc Tuyền tóc đen tán lác, đẹp mặn mà, nếu không đoán sai thì hẳn là phu thê Lăng Tử Hạo cùng Dương Mạc Tuyền xảy ra vấn đề, mà Lăng Tử Nhan tâm hướng tẩu tẩu nên mới làm thế này. Làm huynh đệ của Lăng Tử Hạo, theo lý nên giúp hắn, nhưng đây là Lăng Tử Nhan yêu cầu hắn hỗ trợ, đương nhiên hắn càng vui, ngoài miệng lại nói: “Quận chúa sai phái, ta đương nhiên nghĩa bất dung từ, chính là Quận chúa người cũng biết, con người ta làm việc luôn luôn thành sự không đủ bại sự có thừa, ta sợ hảo tâm làm chuyện xấu, ngược lại lại khiến Quận chúa mất hứng, vậy mất nhiều hơn được. Lại nói ta với ngươi không thân cũng chẳng quen, tuy có ‘tam chương chi ước’ nhưng ở trong mắt Quận chúa thì hiện tại ta ngay cả bằng hữu cũng đều không tính, cho dù là giúp Quận chúa đại ân thì chỉ sợ cũng bị Quận chúa quẳng ra sau đầu, sẽ không để trong lòng đi?”

Lăng Tử Nhan nghe hắn nói ra một phen khước từ, trong lòng ngậm bực, đã muốn nói ra “muốn giúp thì giúp, không thì thôi”, nhưng xem tình thế trước mắt, hoặc là mượn lực Lí Vi Tu xuất thành, hoặc là ngoan ngoãn về nhà. Cân nhắc trên dưới thì cũng chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục trước đã. Thần sắc hoà hoãn, khẩu khí cũng nhuần xuống, nói: “Ngươi muốn điều kiện gì mới có thể bằng lòng giúp chúng ta? Ta nói trước, yêu cầu vô lý ta sẽ không đáp ứng, ngươi sớm hết hy vọng đi!”

Lí Vi Tu cười nói: “Quận chúa quả nhiên là người sáng khoái, kỳ thật muốn ra khỏi thành một chút cũng không khó, mỗi ngày ta xuất môn đều mang theo mười mấy người, các người chỉ cần xen lẫn trong đám tùy tùng của ta liền có thể nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài. Điều kiện thì cũng đơn giản thôi, ta đã nhiều năm không rời quá xa nhà, chỉ cần Quận chúa đáp ứng mang theo ta đi là được.”

Lăng Tử Nhan không nghĩ tới hắn thế nhưng lại đưa ra yêu cầu như vậy, đâu chỉ vô lý mà còn quả thực

vô lại. Nàng cùng Dương Mạc Tuyền là hai nữ tử xuất môn, như thế nào có thể mang một đại nam nhân theo bên người? Ai biết hẳn có tâm tư xấu xa nào không? Liền không chút do dự cự tuyệt: “Không có khả năng!”

Lí Vi Tu đương nhiên đoán được cố kị trong lòng nàng, lại nói: “Tuy rằng ta không phải quân tử gì, nhưng cũng biết đạo lý ‘thê tử bằng hữu không thể phạm’, cho nên tuyệt đối sẽ không bắt kính với Quận Vương phi. Về phần Quận chúa người thì thôi đi, nếu ta và người đã có ước định, liền nhất định sẽ đợi cho đến khi đỗ Trạng Nguyên sẽ cưới người vào cửa, cho nên cứ yên tâm đi. Đương nhiên nếu Quận chúa có ý đồ gì với ta, vậy thì lại là chuyện khác.”

Lăng Tử Nhan cười lạnh nói: “Người nghĩ thật hay a!” Trong lòng lại nghĩ cứ đáp ứng hẳn trước cũng không sao, chờ ra khỏi thành lại bỏ hẳn chạy là được, bất quá vẫn trưng cầu ý kiến Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền cười nhẹ: “Nhan nhi người quyết định là được rồi.”

Lăng Tử Nhan lúc này mới nói: “Được rồi, tốt nhất đừng xảy ra sự cố, nếu không ta sẽ không tha cho người!”

Lí Vi Tu lập tức phân phó gọi tới hai tùy tùng thấp bé, cởi lấy y sam cho hai người.

Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan ở một phòng thay đổi y phục gia đình, đem tóc dài dẫu trong chiếc mũ, lúc này mới xen lẫn giữa một đám người, đi về phía Lăng Tử Hạo.

__Hết chương 42__

43. Chương 43: Tranh Đoạt Hoa Khôi

Lăng Tử Hạo đã đứng canh ở cửa thành hơn nửa ngày, gặp vô số người qua kẻ lại, chính là không thấy thân ảnh Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền.

Hôm qua ở trong phòng Vân La cọ xát đến quá nửa đêm mới đến chỗ Dương Mạc Tuyền, tuy rằng ngày sớm kỳ vọng này đã đến, nhưng từ nội tâm lại không tự chủ mà sinh ra một tia sợ hãi, hoặc có thể là do Dương Mạc Tuyền luôn một bộ xa cách từ ngoài ngàn dặm, làm cho hẳn không dám mạo phạm. Thật vất vả với gom đủ dũng khí đi đến Đông sương, nhìn thấy lại là Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn hai nha hoàn chân tay luống cuống, thấy hẳn tới lại càng sợ tới mức quỳ trên mặt đất không nói được một lời.

Vẫn là đợi đến khi Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh nghe tin lại đây Bé Nguyệt mới nói ra hai người Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan đã xuất phủ, về phần vì sao xuất phủ, lại đi nơi nào, như thế nào cũng hỏi không ra, đành phải hạ nhân trong phủ đi tìm kiếm. Hỏi khắp toàn bộ khách điểm lớn nhỏ ở Tô Châu đều không một tin tức, Lăng Tử Hạo tự mình dẫn người đuổi tới phía trước cửa thành đứng thủ nhưng lại vẫn không thấy hai người, quả thật như thể biến mất trong không khí vậy.

Lăng Tử Hạo vốn không có tính nhẫn nại, nhưng lại không thể không đi tìm, chỉ có thể ở cửa thành đi qua đi lại, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lí Vi Tu dẫn theo gia đình đi tới.

Lí Vi Tu cười nói: “Tiểu tử người mang nhiều người canh giữ ở cửa thành cả ngày như vậy, chuẩn bị bắt ai à?”

Lăng Tử Hạo không có tâm tình cùng hẳn nói giỡn, lại không tiện nói cho hẳn tình hình thực tế, chỉ ngượng ngùng cười cười, hỏi ngược lại: “Đã trễ thế này người vẫn còn xuất thành?”

Lí Vi Tu trước tiên nhìn quanh một vòng, sau đó dùng ngữ khí thần bí nói với Lăng Tử Hạo: “Ta nghe nói Bách Hoa Lâu ở Nghi Hưng có một hoa khôi mới đến, vẫn còn non, đêm nay mới bắt đầu ra mắt, ngàn lượng bán đêm đầu tiên. Giới công tử ca giàu có, Vương Thành Vương Thông hai huynh đệ đã đến từ hôm trước, Ngô Văn vốn ở tại Nghi Hưng cũng không chịu thua kém, ta bởi vì có việc trì hoãn nên giờ mới đi, Tô Châu ngũ công tử chỉ còn thiếu người. Thế nào? Có muốn cùng đi không?”

Chuyện náo nhiệt như vậy, Lăng Tử Hạo vốn luôn luôn đều là người đứng mũi chịu sào, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vui sướng, bất quá rất nhanh liền ảm đạm xuống, thê tử mình còn không biết tung tích, sao còn có tâm tình đi gặp hoa khôi cái gì. Từ khi cưới Vân La, tâm tính tầm hoa vẫn liễu đã thu liễm không

ít, sau khi trở về lại gặp được Dương Mạc Tuyền, mỹ mạo khó người sánh kịp., có được hai mỹ nhân như hoa như ngọc ấy, tâm sớm đã định rồi, tự nhiên nhìn không thuận mắt nữ tử nơi yên hoa, nghĩ lại vẫn nên ở đây, trái lại còn khuyên Lí Vi Tu: “Nếu người đối với muội muội ta có tâm, vậy cũng nên thu liễm một chút đi, cứ mãi như thế, ngay cả ta cũng không yên tâm đem muội muội giao cho người.”

Lí Vi Tu quay đầu, nhìn thấy góc áo Lăng Tử Nhan giữa đám người, cười nhẹ: “Lấy Quận chúa là tình thế bắt buộc rồi, lần này bất quá là có trò náo nhiệt, ta cũng chỉ muốn nhìn chút thôi. Sắc trời không còn sớm nữa, ta muốn ra khỏi thành, muộn quá thì trò hay đều tàn cuộc mất, cáo từ.”

Lăng Tử Hạo cũng không nói thêm gì nữa, lệnh cho người để họ đi.

Đoàn người Lí Vi Tu sắp đi đến cửa thành, đột nhiên nghe thấy Lăng Tử Hạo nói: “Chờ một chút!”

Lăng Tử Nhan trong lòng cả kinh, nghĩ ca ca nhận ra thân ảnh các nàng, không khỏi cầm chặt tay Dương Mạc Tuyền.

Lí Vi Tu liếc một cái liền thấy bàn tay hai nàng nắm chặt, mặc dù không biết Lăng Tử Hạo có việc gì, nhưng hai người bọn họ đều đang mặc nam trang, lại nắm tay nhau như thế, không phải làm cho người ta sinh nghi sao? Xoay người hết sức che phía trước các nàng, cười hỏi: “Lăng huynh, còn có gì phân phó?”

Lăng Tử Hạo nói: “Khi trở về, giúp ta mang một cái nê hồ tử*, là cha ta nhờ.”

(* trông tựa tựa như nghiền mực hay sao ý???)

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lí Vi Tu nói: “Không thành vấn đề.”

Ra khỏi thành, Lí Vi Tu phái tùy tùng quay về, lại ở trại ngựa mua lấy ba con. Dương Mạc Tuyền không cười được ngựa, Lăng Tử Nhan liền cùng nàng ngồi chung một con, còn thừa một con để Lí Vi Tu dắt.

Quất roi thúc ngựa rời khỏi Tô Châu khoảng mười dặm Lăng Tử Nhan mới kéo dây cương dừng lại, nói với Lí Vi Tu vốn đang đi theo: “Đa tạ tương trợ, vậy chúng ta xin cáo biệt tại đây!”

Lí Vi Tu sớm đoán được nàng sẽ qua cầu rút ván, cũng không giận, cười nói: “Không biết Quận chúa cùng Quận Vương phi chuẩn bị đi nơi nào?”

Lăng Tử Nhan một lòng thầm nghĩ rời nhà thực xa là tốt rồi, thật không nghĩ tới vấn đề này, nhưng mà mặc kệ đi nơi nào cũng không hi vọng Lí Vi Tu đi theo, liền thản nhiên nói: “Việc này không cần người phải lo lắng, ta cùng Tuyền nhi tự nhiên có nơi đi.”

Lí Vi Tu bắt gặp thần sắc Lăng Tử Nhan có chút chần chờ, liền biết ngay đúng như hần sở liệu, các nàng vội vã rời nhà, cái gì cần chuẩn bị đều không có, Lăng Tử Nhan thậm chí ngay cả binh khí cũng không mang theo bên người, huống chi Dương Mạc Tuyền còn không biết võ công. Hai người đều trời sinh có mỹ mạo làm cho người ta phải mơ ước, nhưng không có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, cứ như vậy mà xuất du thì thật sự rất nguy hiểm. Chớ nói hần chung tình với Lăng Tử Nhan, cho dù là hai nữ lưu yếu đuối không nhan sắc thì hần cũng không thể nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn, từ dưới giày rút ra một thanh chuỷ thủ (dao găm), cầm trên tay thưởng thức, cười nói: “Xem ra như thế nào Quận chúa cũng không chịu mang ta theo. Cũng được, tuy rằng võ công ta không tốt bằng Quận chúa, bất quá nhóm hảo hán tam sơn ngũ nhạc phỏng chừng cũng không hứng thú với một nam nhân như ta, nhiều lắm thì chỉ tiền miễn tai ương, dù sao lấy danh phận của cha ta, bạc thì không cần phải lo. Ta trước hết đi du ngoạn một năm rưỡi, sau đó sẽ đến kinh thành khải công danh, rồi lại sai tám người nâng đại kiệu đi Vương phủ đón dâu, hy vọng đến lúc đó Quận chúa đã bình an trở về.” Nói xong liền quay ngựa, làm bộ cùng các nàng mỗi người một ngã.

“Chậm đã!” Lăng Tử Nhan mở miệng kêu hần dừng bước, lại cúi đầu hỏi Dương Mạc Tuyền: “Tuyền nhi, trên người nàng còn bao nhiêu ngân lượng?”

Dương Mạc Tuyền đáp: “Chỉ còn hơn mười hai lượng bạc vụn.”

Tuy rằng Lí Vi Tu thực đáng ghét, nhưng những lời hần nói lại chỉ ra hàng loạt nan đề các nàng sắp sửa gặp phải. Lần trước chỉ là vài tiểu mao tặc mà nàng đã không đối phó nổi, nếu gặp phải đạo tặc giết người cướp của, vậy chỉ có thể tùy ý để người xử trí. Minh tổn thương là chuyện nhỏ, nếu làm liên lụy đến Tuyền nhi, vậy làm sao được, hơn nữa vừa sờ soạng bên hông một chút mới phát hiện mình lại không một xu dính túi. Lúc ra khỏi nhà mang mấy trăm lượng bạc đều đã cho Liễu Thuý Vân hết rồi, thế nào thì cũng không

thể để Tuyền nhi dọc đường ăn gió nằm sương đi? Nói sau cùng mình và Lí Vi Tu đã ở trước mặt Thái Hậu có “tam chương chi ước”, ban đầu cảm thấy mình nắm chắc phần thắng, nhưng xem bộ dáng Lí Vi Tu tràn đầy tự tin thì cũng không dám khẳng định, nếu không tận mắt nhìn thấy hấn thất bại thì trong lòng luôn có chút bất an.

Lăng Tử Nhan thấy thanh chuỷ thủ trong tay Lí Vi Tu loé hàn quang, hấn là một lợi khí, liền nhân tiện nói: “Người có võ công rồi, chuỷ thủ liền đưa Tuyền nhi phòng thân đi!”

Lí Vi Tu tỏ vẻ không sao nhún nhún vai, đem chuỷ thủ tra vào vỏ, ném cho Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan tiếp được liền đưa cho Dương Mạc Tuyền, sau đó dùng ngữ khí thi ân nói: “Dù sao người cũng chỉ có một người, đi theo chúng ta cũng được, bắt quá không thể để người theo không được, dọc đường đi ngân lượng cho việc ăn uống ngủ nghỉ toàn bộ người bao. Còn có, không chuẩn tới gần Tuyền nhi trong vòng ba thước, không chuẩn có tâm tư không an phận với Tuyền nhi, Tuyền nhi phân phó người làm việc gì, không được hỏi lý do, cứ thế làm theo là được. Tạm thời chỉ có bấy nhiêu thôi, nếu nghĩ ra điều gì thì ta sẽ lại nói cho người.”

Lí Vi Tu cười, nhất nhất đáp ứng.

Dương Mạc Tuyền không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Tuy Nhan nhi nói một đồng yêu cầu, cố tình lại toàn về nàng, sao Lí Vi Tu lại không đáp ứng được, sợ là về sau hấn sẽ tìm đủ các loại cớ để thân cận cùng Nhan nhi. Than nhẹ một hơi, mặc dù xa cách Lăng Tử Hạo nhưng lại xuất hiện một Lí Vi Tu, nhất định nàng cùng Nhan nhi không thể yên bình.

Sắc trời đã dần tối, Dương Mạc Tuyền chưa bao giờ đi quá xa nhà, Lăng Tử Nhan trừ bỏ cùng phụ mẫu vào kinh diện thánh ra thì đối với ngoại giới cũng thực xa lạ, đành phải hỏi Lí Vi Tu: “Chúng ta đi đâu đây?”

Lí Vi Tu nói: “Nghị Hưng ngay phía trước, Quận chúa cùng Quận Vương phi có thể tìm một cái khách điểm ở tạm.”

“Vậy còn người?” Lăng Tử Nhan hỏi.

Lí Vi Tu cười nói: “Ta đương nhiên đi Bách Hoa Lâu.”

Lăng Tử Nhan nhớ tới chuyện hấn nói với ca ca lúc ở cửa thành, đoạt hoa khôi khẳng định là việc hay ho đáng xem, liền nói với Dương Mạc Tuyền: “Tuyền nhi, nếu không thì chúng ta cũng đi Bách Hoa Lâu đi!”

Dương Mạc Tuyền lập tức không còn lời nào để nói, Nhan nhi này thực sự là nghiện đi thanh lâu rồi. Dương Châu hay Tô Châu đều đã đi, nay ngay cả Nghị Hưng cũng không tha, trong lòng mặc dù không quá tình nguyện nhưng cũng không đành lòng khiến nàng mất hứng, đành phải đáp ứng.

Lúc ba người tới Nghị Hưng thì cửa thành đã đóng, Lí Vi Tu lấy ra lệnh bài Phủ doãn Tô Châu, thủ vệ liền vội vàng mở đại môn, đối với Lí Vi Tu cúi đầu khom lưng, cung kính để bọn họ đi vào. Lăng Tử Nhan nhìn thấy liền không cho là đúng, nàng là Tử Nhan Quận chúa do Hoàng Thượng sắc phong, nếu không phải sợ bị phụ thân tìm được nên không dám để lộ thân phận, bằng không thể nào đến phiên Lí Vi Tu ý vào cha hấn mà điều vô gương oai?

Chuyện thứ nhất sau khi vào thành là phải thay đổi y phục, Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền vẫn còn mặc y phục gia đình của Lí gia. Nghị Hưng dù sao cũng là tiểu trấn, không thể so với Tô Châu, tuy đã tìm cửa hàng tốt nhất nhưng chất liệu y phục cùng đường may vẫn thực thô ráp. Lăng Tử Nhan tự chọn cho mình cùng Dương Mạc Tuyền hai bộ nam trang hai bộ nữ trang, dù sao có Lí Vi Tu chi bạc, đương nhiên đều phải tìm những thứ quý nhất mà chọn. Lí Vi Tu theo ở phía sau nhưng thật ra lại rất phong độ, không một câu oán hận.

Lăng Tử Nhan không thèm tiếc cho túi bạc của Lí Vi Tu, chọn một khách điểm trông tốt nhất để ở, vốn thâm nghĩ lấy hai gian khách phòng, nhưng Dương Mạc Tuyền tâm có cố kỵ, sợ người bên ngoài nhìn ra manh mối giữa nàng cùng Lăng Tử Nhan, vậy nên đòi ba gian, lại không biết ngược lại có phần giấu đầu hở đuôi, may mà Lí Vi Tu tưởng đây là chủ ý của Lăng Tử Nhan, coi tiền hấn như rác mà sử dụng, nên cũng không để ý. Tất cả đều tự trở về phòng tắm rửa thay y phục, lúc này mới đi đến Bách Hoa Lâu.

Phổ hoa ở Nghi Hưng cũng không phồn hoa được bằng Tô Châu, chỉ có ít ỏi ba bốn nhà, còn có những cảnh đối lập. Cửa Bách Hoa Lâu người nối liền không dứt, trong khi những nhà khác chỉ có tốp năm tốp ba cô nương, đứng ở cửa, cầm khăn tay vẩy qua vẩy lại.

Đi vào Bách Hoa Lâu, bên trong đã kín người hết chỗ, tận cùng bên trong để một cái bình thai (sân khấu) bóng loáng, trải thảm đỏ thẫm, thật là đậm hỉ sắc. Tú bà đứng ở trên chỉ huy hạ nhân bắt tay vào an bài chỗ ngồi, phía sau ngồi vài người thổi sáo đàn hát, gảy điệu hát dân gian để xây dựng không khí, công tử ca cùng đại gia y phục đẹp đẽ quý giá thì an bài ở cạnh sân khấu, những kẻ ít tiền hơn hay người đến xem náo nhiệt thì đứng ở phía sau.

Tuy ba người Lăng Tử Nhan cũng có thể diện, nhưng vì vào muộn nên người ở Bách Hoa Lâu căn bản không xếp được chỗ cho họ, tiểu nhị đi qua đi lại bưng trà rót rượu còn ngại bọn họ đứng ở đó làm vướng bận, người tới người lui thiếu chút nữa đánh ngã Dương Mạc Tuyền, Lăng Tử Nhan liền bắt lấy một kẻ bắt hẩn phải giải thích với Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền liền vội vàng khuyên nài thả người. Trường diện hỗn loạn như thế này sao còn có thể lo lắng việc nhỏ như vậy.

Ngô Văn ngồi ở tận cùng bên trong, vốn đi ra để đi mao xỉ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lí Vi Tu, liền vội vàng kêu người an bài thêm ba cái ghế tựa ở bên cạnh hắn. Hai huynh đệ Vương Thành, Vương Thông cũng đã sớm đến, trước tiên oán giận Lí Vi Tu một phen, nói hắn đến quá muộn, lại nhìn đến Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, hai mắt đều choáng váng. Hai người đều tuấn mĩ phi phàm, nhất là Dương Mạc Tuyền, bởi vì giấu không được tư thái nữ nhi nên mặc dù mặc nam trang nhưng vẫn thanh nhã động lòng người như cũ. Vương thị huynh đệ nhìn không được đánh giá thêm vài lần, ép Lí Vi Tu phải giới thiệu cho bọn hắn.

Lăng Tử Nhan thấy ánh mắt bọn họ nhìn Dương Mạc Tuyền thật vô lễ, trong lòng không vui, không đợi Lí Vi Tu nói chuyện, trước lạnh nhạt nói: “Quả nhiên đều là cá mè một lứa.”

Vương Thành, Vương Thông cùng Lí Vi Tu, Lăng Tử Hạo bọn họ tự xưng là Tô Châu ngũ công tử, kỳ thật chính là ngũ bá vương, mặc dù không phải là quan lại nhưng mà ý lại vào của cải giàu có mà lão nhân đã quy thiên để lại cho bọn hắn, ở Tô Châu cũng luôn luôn hoành hoành ngang ngược, nhưng giờ lại bị Lăng Tử Nhan đột nhiên không thêm nể mặt mà nói lời châm chọc, làm sao còn ngồi yên được. Vương Thông tính tình nóng nảy, vỗ ghế đứng lên, trừng mắt nhìn Lăng Tử Nhan, nói: “Tiểu tử ngươi trước hãy xưng tên ra!”

Lí Vi Tu vội vàng chặn ở giữa, cười nói: “Mọi người đều là bằng hữu của ta, cấp tiểu đệ một chút mặt mũi, đừng làm tổn thương hoà khí, được không?” Sau đó lại thì thầm cùng Vương Thông một phen: “Hai người kia, ngươi hay ta cũng đều đắc tội không nổi đâu.”

Vương Thông nghe hắn nói thế, cơn giận liền lập tức tiêu tan, Lí Vi Tu ở Tô Châu coi như là người nói một không hai, nay ngay cả hắn đều không đắc tội nổi, mặc dù không đoán được thân phận hai người nhưng cũng biết là lai lịch không nhỏ, hắn là loại người gió chiều nào xoay chiều nấy, lập tức thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, nói: “Nếu là bằng hữu của Lí huynh, vậy đương nhiên cũng là bằng hữu của huynh đệ ta, vừa rồi lời nói có chút dụng chạm, còn thỉnh thứ lỗi. Ta gọi là Vương Thông, đây là ca ca ta Vương Thành, thỉnh hai vị chỉ giáo nhiều hơn.”

Dương Mạc Tuyền hơi gật đầu, Lăng Tử Nhan chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi, cũng không cảm kích.

Vương Thông đang đứng xấu hổ, may mắn là tú bà Bách Hoa Lâu thấy đã dàn xếp mọi người ổn thoả rồi nên đi ra nói chuyện nên hắn mới được giải vây. Vương Thông ngồi trở lại ghế, rất mất mặt.

Tú bà Hoa Tứ Nương đứng trên đài, khuôn mặt tươi cười chào đón, nói: “Đa tạ mọi người đã nể mặt ta mà vào Bách Hoa Lâu, nữ nhi của ta năm nay vừa tròn mười tám, xinh đẹp như hoa, cầm kỳ thi hoạ đều không kém, gặp cảnh gia biến bất ngờ nên mới lưu lạc chốn yên hoa, vốn là thiên kim phú gia, nay lại thành cô nương hoa khôi, mong rằng các vị có lòng giúp đỡ nàng, mỹ nhân vì người mà cời áo, chớ để người phải nhớ thương, làm gì có đoá hoa đại nào mà không có hương, xuân tiêu một khắc khó xuống giường.”

Hoa Tứ Nương lúc đầu còn nói có vẻ đứng đắn, đến câu cuối cùng thành thơ thành vẻ lại lập tức dẫn tới cười vang.

Lăng Tử Nhan đã sớm bái sư Liễu Thuý Vân từ trước, những lời càng xấu hổ hơn nữa cũng đều đã nghe qua, cho nên cũng không cảm thấy gì, còn cảm thấy Hoa Tứ Nương nói rất thú vị, mà đây lại là lần đầu tiên Dương Mạc Tuyền được kiến thức, đã sớm mặt đỏ tai hồng, thấy bộ dáng Lăng Tử Nhan như thể nghe thấy mùi ngon, cảm thấy bực bội liền đưa tay nhéo nằng một cái. Lăng Tử Nhan ăn đau liền quay lại nhìn nằng, vừa nhìn thấy sắc mặt nằng liền lập tức hiểu được, cầm tay nằng, ghé sát bên tai, cười nói: “Ta nghe một chút cũng sẽ không học cái xấu, mà cho dù học cái xấu đi nữa thì cũng sẽ chỉ phát huy trên người Tuyền nhi a!”

Dương Mạc Tuyền trắng mắt liếc nằng một cái, uy hiếp: “Người dám học cái xấu thử xem?!”

Có người đã muốn không kiên nhẫn chờ nữa, la ó kêu người đi ra, lúc này Hoa Tứ Nương mới hét lớn một tiếng: “Nữ nhi, ra gặp khách!”

Tiếng nhạc vang lên, chỉ thấy màn che được vén lên, từ bên trong đi ra một người, dáng người yếu điệu, hoa dung nguyệt mạo, hai tiểu nha đầu đi theo bên cạnh, tung cánh hoa, chậm rãi đi tới, cảnh tượng kia nhìn thực đẹp như mộng ảo.

Tất cả mọi người như ngừng hô hấp, chỉ nghe Lăng Tử Nhan nhẹ giọng kinh ngạc hô: “A, là nằng!”

__Hết chương 43__

44. Chương 44: Tử Y

Lăng Tử Nhan nói thấp giọng, nhưng có một vài kẻ thường lẫn lộn chốn phong nguyệt cũng đều nhận ra người trên đài, trong đó có một kẻ cả giận nói: “Cái gì mà tiểu thư khuê các, giai nhân thanh thuần? Đây không phải là Dương Châu Lâu Ngoại Lâu Tử Y sao?”

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn tới rất nhiều người phụ họa, có người nói đã cùng Tử Y uống rượu, có người nói từng cùng Tử Y ngâm thơ, cũng có kẻ lại đồng đặc tuyên bố đã từng cùng Tử Y đồng sàng, bất quá kẻ đó rất nhanh bị mọi người khinh bỉ. Bất cứ ai từng đi hoa phố Dương Châu đều biết Tử Y có tiếng bán nghệ không bán thân.

Đại đa số người không biết Tử Y, cũng theo đám đông mà bàn tán ồn ào: “Cái gì mà ngàn lượng bán đêm đầu tiên? Ta xem chỉ là trò lừa gạt!”

Nhất thời trường diện lâm vào tình trạng hỗn loạn.

Lăng Tử Nhan lặng lẽ nói cho Dương Mạc Tuyền biết, lần trước đón dâu đi thanh lâu chính là Tử Y cô nương này tiếp đãi mình.

Dương Mạc Tuyền thâm ý liếc nằng một cái, nói: “Người diễm phúc thật sâu a!”

Lăng Tử Nhan vội vàng giải thích: “Chúng ta chỉ uống rượu thôi, cái gì cũng chưa làm!”

Dương Mạc Tuyền vốn không liên tưởng sâu xa, thấy Lăng Tử Nhan giấu đầu lòi đuôi giải thích, ngược lại liền sinh nghi. Dù sao các nằng là nữ tử mến nhau, nếu Lăng Tử Nhan có hảo cảm đối với nữ hài tử xinh đẹp thì cũng là bình thường. Trong lòng có chút tư vị không phải, e ẩm hỏi: “Một chút hành động thân mật đều không có?”

Ngày đó Lăng Tử Nhan uống rất nhiều rượu, nào biết mình đã làm cái gì, bất quá có một chút có thể khẳng định, đó là trừ Dương Mạc Tuyền ra, nằng sẽ không thân cận với bất kì kẻ nào, cho dù là say đến bất tỉnh nhân sự, huống chi ngày đó còn có Anh Tuấn cùng Tiêu Sái đi theo, liền nói như chém đinh chặt sắt: “Không có!”

Dương Mạc Tuyền thấy nằng nói trịnh trọng liền không nhin được mà nở nụ cười trước, đây chính là ăn “dấm chua” a, liền không để ý đến nằng nữa.

Tiếng người kêu gào đòi trả lại bạc liên tiếp vang lên, Hoa Tứ Nương đứng trên đài cao liên tục vơ vớ, bất quá dù sao cũng là người kinh lịch qua nhiều trường hợp, lấy lại bình tĩnh, nói: “Nữ nhi của ta kêu Tử Y không giả, tình thông cảm kỳ thi họa cũng không sai, thân mình trong sạch lại càng không phải nói khoác. Các vị đang ngồi đây đều là người có uy tín ở Nghi Hưng chúng ta, cũng có công tử đại gia không

quần ngàn dặm xa xôi mà đến, kỳ thật mục đích của mọi người đều giống nhau, chính là muốn ôm mỹ nhân về. Cái gọi là ngàn vàng dễ kiếm, mỹ nhân khó cầu, chẳng lẽ Tử Y cô nương của chúng ta không đáng cho mọi người vì nàng mà vùng tiền như rác sao?”

Hoa Tứ Nương rất tự tin với mỹ mạo của Tử Y, nói ra mấy câu đều rất có khí phách, càng nói trúng chỗ yếu của người tầm hoa văn liễu, ngoài miệng thì ghét bỏ Tử Y là người yên hoa, nhưng trong lòng lại người người đều muốn cùng nàng đồng sàng cộng chẩm. Tử Y đứng ở trên đài, các nam nhân ở dưới đài đều nhìn nàng không dời mắt.

Không biết ai lại hỏi một câu: “Không phải nói một tháng trước Tử Y cô nương đã chi nhiều tiền để chuộc thân lập gia đình sao? Như thế nào lại xuất hiện ở Bách Hoa lâu?”

Vừa hỏi như vậy, nghị luận lại nổi lên, đều hoài nghi không biết Tử Y có còn tấm thân xử nữ hay không.

Hoa Tứ Nương vừa cười vừa nói: “Mọi người đừng vội, Tử Y cô nương tự nhiên sẽ cho mọi người một lời giải thích vừa lòng.” Nói xong liền nhượng vị trí cho Tử Y, chính mình thì lùi sang một bên.

Tử Y chậm rãi đi lên phía trước, ánh mắt lạnh như băng nhất nhất đảo qua từng người, có người trẻ tuổi, có người già lão, có anh tuấn, có xấu xí, diện mạo không đồng nhất, nhưng biểu tình lại tương tự, đều là tham lam mang theo nóng lòng muốn thử, như thể muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi vậy. Không biết ai trong số họ sẽ trở thành người cùng nàng đêm đầu tiên đây? Thủ thân như ngọc mấy năm nay, cuối cùng lại vẫn đi đến bước này. Qua đêm nay nàng liền chân chính bước lên con đường ai cũng có thể làm phu quân, trong lòng thầm cười lạnh, lấy ra chân tình lại không người muốn, giữ lại một bộ túi da đẹp để thì có tác dụng gì?

Ánh mắt đột nhiên bị hai người ngồi giữa hấp dẫn, gần trăm người trong đại sảnh, mỗi người đều nhìn nàng, chỉ có hai người này là không coi ai ra gì, cúi đầu khe khẽ nói nhỏ, như thể coi nàng không tồn tại. Tử Y luôn tự hào về mỹ mạo của mình, chỉ cần nơi nàng xuất hiện, các nam nhân đều sẽ quỳ bái trước nàng, hôm nay lại vô số người vì nàng mà tới Bách Hoa Lâu, không nghĩ tới lại có người đối với nàng khinh thường không thèm ngoài lại, ngay cả liếc mắt một cái cũng không. Lòng thầm tức giận, đợi cho đến khi một người trong số đó thực không dễ dàng mới ngẩng đầu lên một chút, nét lạnh lùng trên mặt Tử Y liền lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc. Là hắn!

Đều nói người chốn yên hoa vốn vô tình, không có ngân lượng vàng bạc thì đừng tới gần, từ khi gia biến năm mười ba tuổi, bị Nhị nương nhả tâm bán vào thanh lâu, Tử Y liền nhận định một chân lý, lá mặt lá trái ứng phó với khách qua đường muôn hình muôn vẻ, chỉ nhận bạc không nhận người. Thẳng đến mấy tháng trước gặp được Lăng Tử Nhan, tâm vốn bình tĩnh như hồ nước lại nổi lên gợn sóng. Chưa từng có người nào giống như Lăng Tử Nhan vậy, chỉ mấy trăm lượng bạc chỉ để làm cho nàng cùng nói chuyện uống rượu, chẳng những không chiếm nửa phần tiện nghi của nàng mà còn đối với nàng khiêm nhường hữu lễ. Gương mặt kia thanh tú tuấn đạt lại sở hữu bộ dáng tình nhân trong mộng của các thiếu nữ, tuy rằng có chút quá mức tuấn mỹ, cho nên ngày ấy nàng mới hết lòng nhượng bộ mua vui, thậm chí còn động đến ý niệm hiến thân trong đầu. Đáng tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, từ biệt nửa tháng cũng chưa thấy Lăng Tử Nhan đến Lâu Ngoại Lâu, liền biết hẳn không phải người Dương Châu, lâu ngày không gặp lại, tâm cũng liền chết.

Nhưng xuân tâm đã động, liền càng không thể vãn hồi, mỗi ngày ngồi ngây ngốc trong căn buồng hẻo lánh tịch liêu, lại bởi vì bây giờ tuổi trẻ mỹ mạo nên mới có thể tự nâng giá trị con người, vì thế ma ma mới không buộc nàng tiếp khách, đợi cho tới khi lớn tuổi, nhan sắc tàn phai, tự nhiên sẽ phải lưu lạc giống như những tỷ muội khác. Nghĩ như thế liền nảy sinh ý niệm muốn chuộc thân để thành gia lập thất trong đầu.

Xem như trời không phụ người có lòng, thật đúng là làm cho nàng tìm được một người khiến nàng ngưỡng mộ, muốn được gả cho.

Có một ngày, Tử Y mang theo tiểu tỳ ra khỏi thành dâng hương, trên đường gặp phải cơn mưa to liền trốn vào một cái miếu đồ nát tránh mưa, phát hiện bên trong đã có một nam tử đang đứng, khuôn mặt thanh tú, một bộ dáng kiểu thư sinh.

Tuy rằng xuất môn ra bên ngoài nhưng Tử Y vẫn mặc xinh đẹp như cũ, huống chi y sam bị mưa làm ướt nhẹ, dần lên người, dáng người lung linh mềm mại nhìn lướt qua một cái là không sót gì, nếu đổi lại là

người bình thường thì đã sớm có suy nghĩ không an phận với nàng, nhưng người nọ lại một mực hữu lễ, không hề có ý khinh bạc, còn đem đồng lửa đã được nhóm đem tặng cho nàng, còn chính mình thì thối lui đến một góc phòng, mắt nhìn thẳng không hề liếc ngang liếc dọc, thực rất có phong độ.

Trời mưa suốt một đêm, người nọ đều không có chút hành động vô lễ nào, Tử Y liền sinh hảo cảm với hắn, sau lại trải qua nhiều lần hỏi thăm liền biết người nọ kêu Trương Hằng, chưa thú thân (lấy vợ), đáng tiếc là trong nhà nghèo rớt mồng tơi. Bất quá đối với Tử Y mà nói thì ngân lượng cũng không thành vấn đề, nhiều năm như vậy tích góp từng chút ngân lượng một đã sớm đủ để nàng tự mình chuộc thân, quan trọng nhất là xem Trương Hằng này có phải là một người có thể phó thác chung thân hay không.

Tử Y liền thử tiếp cận với Trương Hằng, đương nhiên cũng không nói cho hắn thân phận của mình, chỉ nói trong nhà gặp phải bất trắc nên mới lưu lạc ở Dương Châu, dựa vào việc viết chữ bán tranh để duy trì kế sinh nhai. Trương Hằng thấy nàng cảm kỳ thi họa đều tinh thông, cũng liền tin, kết giao như thế nửa tháng, Tử Y đối Trương Hằng triệt để yên tâm. Tuy Trương Hằng không biết hoa ngôn xảo ngữ, nhưng cũng là người thành thật tin cậy, có thể phó thác cả đời.

Chính là Tử Y thấy hắn chậm chạp không chủ động đề thân (cầu hôn) với mình, trong lòng sốt ruột, bất quá nàng rốt cuộc cũng là người trà trộn chốn phong nguyệt, sớm đã luyện thành tính cách dám yêu dám hận, không giống nữ tử bình thường tuy trong lòng thích người lại cũng không dám nói ra, liền trực tiếp đem ý tưởng lấy thân báo đáp nói cho Trương Hằng.

Lúc đầu mới biết, Trương Hằng đầu tiên là giật mình, theo đó liền đồng ý, dù sao Tử Y cũng là tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị, càng khó có được là vừa có tài vừa có đức, là nam nhân đều sẽ động tâm.

Tử Y bên này thuyết phục Trương Hằng, bên kia liền thương lượng chuyện chuộc thân, tự nhiên là phải một phen ép buộc, dù sao nàng cũng là đầu bài Lâu Ngoại Lâu, tú bà sao có thể dễ dàng thả người được? Cuối cùng Tử Y phải lấy cái chết để bức, hoặc là cho nàng lấy bạc tự chuộc thân, hoặc là nhất phách lưỡng tán (cả hai cùng chết), làm cho Lâu Ngoại Lâu cả tiền cả người đều không có được. Bàn tính đã xong xuôi, tú bà đồng ý cho nàng chuộc thân, bất quá trước khi thuộc thân liền loan ra tin tức nàng phải lập gia đình, rốt cuộc là lại buôn bán lời một đại thủ bút, lúc này mới thả Tử Y đi.

Không có kiện hoa đồ thẩm, thậm chí ngay cả mũ phượng khăn quàng Tử Y đều không có, chỉ dùng vải đỏ làm khăn voan, cùng Trương Hằng bái thiên địa.

Tử Y đã quen nhìn sắc mặt kẻ có tiền, cho nên cũng không ghét bỏ Trương Hằng nghèo khó, chính là phu thê phải thực lòng thành tâm mà đối đãi, uống xong rượu giao bôi liền đem thân thể mình một năm một mười nói hết cho Trương Hằng. Nghĩ tưởng bọn họ đã thành thân, nàng lại là người trong sạch, Trương Hằng có thể chấp nhận, sao biết Trương Hằng nghe xong chẳng những lửa giận ngập trời, mà còn tức đến thổ ra một ngụm máu tươi, như thế nào cũng không tin tưởng nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, còn hỏi Trương gia bọn họ đã nhiều thế hệ đều trong sạch, sao có thể lấy một kỹ nữ làm vợ? Ngay cả chạm cũng chưa chạm vào nàng, đương trường liền viết hưu thư (giấy li hôn), bỏ nàng.

Tử Y đã quên mất làm thế nào đi ra khỏi Trương gia, chỉ nhớ rõ gương mặt lạnh như băng của Trương Hằng. Lúc rời khỏi Lâu Ngoại Lâu, ma ma đã từng nói với nàng, nam tử trên đời toàn kẻ bội bạc, người vì một nam nhân mà tiêu hết tiền tài, nhất định sẽ hối hận. Nàng còn cười nhạo ma ma, dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang (1), người đời này đều ở Lâu Ngoại Lâu, tự nhiên nhìn thấy đều là kẻ vô tâm. Giờ Trương Hằng nói với nàng, chỉ cần người là nữ tử thanh lâu, ra khỏi nơi đó, gặp được ai cũng đều là người bội bạc. A, nam nhân...

Không còn mặt mũi nào trở lại Dương Châu, bạc đã không còn, chỉ còn chút trang sức, Tử Y liền bán đi lấy tiền, khó khăn lắm mới đi vào tiểu thị trấn Nghi Hưng này. Vốn định làm một cái nghề nào đó đứng đắn, nhưng thân là một nữ tử tay trái gà không chặt, mặc dù biết cầm kỳ thi họa nhưng lại không đối được ngân lượng, không phải chịu người khác xem thường thì chính là bị kẻ khác chiếm tiểu tiện nghi. Nghĩ tới lúc ở Lâu Ngoại Lâu được đãi ngộ như chúng tinh phủ nguyệt, chỉ cảm thấy bị thương. Xài hết một văn tiền cuối cùng, đi vào Bách Hoa Lâu, mặc vào lăng la trừ đoạn (dải lụa mỏng), nhìn những kẻ đối với nàng a dua nịnh hót, xả ra một tia cười lạnh. Đời này đã định nàng phải làm kẻ trong chốn chốn phong trần.

Bách Hoa Lâu Hoa Tứ Nương rốt cuộc thì cũng không phải ma ma Lâu Ngoại Lâu, nhìn Tử Y từ tiểu cô nương trở mã thành đại mỹ nhân, làm gì có bao nhiêu tình cảm mẹ con đâu. Trong mắt Hoa Tứ Nương chỉ

có bạc, thấy Tử Y vào Bách Hoa Lâu cân nhắc lưỡng lự, còn công bố bán nghệ không bán thân. Hoa Tứ Nương tìm cách bàn bạc, buộc nàng tiếp khách, Tử Y tâm vốn cũng tan nát, dù sao đời này sẽ không lưu luyến nam tử một lần nữa, vậy cứ giữ lại tấm thân xử nữ thì có ích gì? Còn không bằng vứt bỏ hết thảy, xong hết mọi chuyện, chặt đứt toàn bộ ý niệm trong đầu, cũng mất đi tự phụ là không muốn tùy tiện trao đêm đầu tiên cho người khác, vì thế mới có chuyện ngàn lượng bán đêm đầu tiên như thế này.

Tử Y nhìn thấy Lăng Tử Nhan, trong lòng vừa động đã lại thấy nàng một mực liếc mắt đưa tình với người bên cạnh. Đầu tiên là nhìn Dương Mạc Tuyền một thân nam trang, không khỏi nhũn mảy, không ngờ Lăng Tử Nhan là một công tử tuấn tú như thế lại thích nam sắc, trách không được ngày đó đối với nàng khinh thường không thèm liếc nhìn. Đến lúc nhìn gương mặt Dương Mạc Tuyền, lập tức minh bạch, dung mạo tuyệt thế khuynh thành như thế căn bản chính là nữ tử, hướng chỉ hai má nhiễm một màu hồng vừng, hoàn toàn một bộ tư thái nữ nhi thẹn thùng. Nhìn hai người, cảm giác phức tạp lập tức lan tràn trong lòng.

Hết chương 44

45. Chương 45: Sóng Gió Bách Hoa Lâu

Không chấp nhận được việc Tử Y mãi mê nghĩ ngợi, rất nhiều người đã lo lắng thúc giục nàng giải thích, Tử Y đầu tiên là cười nhẹ, sau đó khẽ hé mở làn môi: “Có phải là tấm thân xử nữ hay không, lên giường liền biết, cần gì phải giải thích?”

Thanh âm Tử Y êm tai dễ nghe, lời nói ra lớn mật trắng trợn phong trần như thế, từ miệng nàng nói ra chẳng những không khiến người khác phản cảm mà còn có vị ngay thẳng của người giang hồ, lập tức dẫn tới một trận cười khê.

Bất quá vẫn có vài người khuông thuận theo, không buông tha, ồn ào đòi phải làm một tràng nghiệm thân.

Tử Y cười lạnh nói: “Ai muốn nghiệm thân, cứ việc lên đài, trước cứ để ta xem ngươi mang theo bao nhiêu ngân lượng, có đủ tư cách nói những lời này hay không đã!”

Quả nhiên phía dưới không một thanh âm, bất quá không khí cũng lập tức trở nên ngưng trọng.

Hoa Tứ Nương rất đúng lúc đi lên hoà giải, cười nói: “Bách Hoa Lâu chúng ta đã mở ra được vài thập niên rồi, đã khi nào đùa giỡn gian trá với khách qua đường đâu? Hơn nữa, loại sự tình này có muốn lừa cũng không lừa được a!” Vừa nói vừa tựa vào bàn ngồi gần nhất, nói: “Phương công tử, người nói đi?”

Người được xưng là Phương công tử lập tức cười ha ha: “Không sai, ta tin Tứ Nương, tối hôm qua bản công tử còn phá thân một người, là hàng thật giá thật, cam đoan không giả!” Nói xong trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Hoa Tứ Nương vừa cười vừa nói: “Mọi người xem, Phương công tử cũng đều nói như vậy, khẳng định là không sai được, bất quá Hoa Tứ Nương ta đối với việc buôn bán chú ý nhất là công đạo, Tử Y có thể xướng cái giá này thì nhất định là đáng giá ngàn ấy tiền, nếu thực sự để cho một tên đại gia hoả nào đó nghiệm thân mình thì sợ là không đáng giá ngàn ấy bạc, dù sao Tử Y bất đồng với người khác, không phải mấy chục lượng bạc liền có thể tùy tiện đoạt được. Cho nên Tử Y, người cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, đêm xuân vốn ngắn ngủi, không thể để các đại gia ở đây hao phí tiền bạc mà không được gì như thế a.”

Một phen khéo léo đưa đẩy lập tức dẫn tới một trận cười to, không khí lại trở nên thân thiện.

Về mặt Tử Y lại một lần nữa tạo nên nét tươi cười, ngả ngón cười nói: “Xem các ngươi từng người từng người gấp gáp như vậy, còn sợ ta sẽ không làm sao? Trợn to mắt mà nhìn cho kỹ, nhìn xem Tử Y ta rốt cuộc có gạt người hay không!” Nói xong liền nắm lấy ống tay áo, vén lên lộ ra cánh tay trắng nõn điểm một viên chu sa, trắng hồng tương hổ, thật là điểm lệ đẹp mắt.

Kỳ thật cũng không phải nữ tử thanh lâu nào cũng có dấu thủ cung sa, dù sao đây cũng là một môn kỹ thuật, cần dùng nhiều tiền thỉnh sư phó chuyên môn về điểm. Nhóm tú bà thanh lâu sau khi thu nhận cô nương xong sẽ lựa chọn ra những người có tư sắc thượng đẳng, tựa như Tử Y vậy, để chuyên môn bồi dưỡng. Có những thứ, càng không chiếm được thì càng khiến người ta phương tâm khó nhin, giữ lại tấm thân xử nữ ngược lại có thể nước lên thì thuyền lên, đợi đến lúc thời cơ chín muồi thì bán ra đêm đầu tiên, lại được nhất bút số lượng rất khả quan. Đây cũng là một loại thủ đoạn kinh doanh, mà dấu thủ cung sa chính là

bằng chứng để chứng minh tấm thân xử nữ tốt nhất. Cho nên mọi người thấy dấu thủ cung sa trên cánh tay Tử Y liền lập tức không còn gì dị nghị.

Tử Y còn vươn dài cánh tay đi vòng quanh khán đài một vòng, có mấy kẻ muốn thừa cơ chiếm tiện nghi, nhưng còn chưa có đụng tới đã bị Tử Y hất ra. Tử Y cười đến run rẩy cả người, nói: “Tuồng chạm vào ta? Vậy báo giá trước đi!”

Phía dưới lập tức năm mươi, một trăm lượng lần lượt hô lên.

Tuy nói cờ hiệu là ngàn lượng bán đêm đầu tiên, bất quá dù sao cũng không phải chuộc thân, hơn nữa Tử Y từ Lâu Ngoại Lâu đến Bách Hoa Lâu, giá trị con người đã giảm đi không ít, thực muốn làm cho người ta xuất ra một ngàn lượng bạc mua một đêm đầu tiên của nàng thì vẫn là có chút do dự. Cho nên phía dưới tuy kêu náo nhiệt, nhưng cũng mới chỉ đến bốn năm trăm mà thôi.

Tử Y trên mặt tươi cười, trong lòng lại cảm thấy thê lương, thì ra nàng đã chỉ còn có giá trị ngàn ấy bạc.

Sắc mặt Hoa Tứ Nương tự nhiên cũng không dễ coi, đáng nhẽ không nên trông đợi tin vào lời Tử Y, vì nàng muốn làm lớn phô trương như vậy, hao khí hao lực không nói, còn mất mặt xấu hổ, cái này sợ là sẽ trở thành trò cười cho người cùng nghề, liền không khỏi giận giữ trừng mắt liếc Tử Y một cái.

Cái tròng này lại khơi dậy ngạo cốt của Tử Y, trước kia ở Lâu Ngoại Lâu, tuy tiện đàn hát một khúc đều có thể một trăm hay tám mươi lượng, hôm nay thế nhưng ở Bách Hoa Lâu lại bị coi khinh đến vậy, cho tới bây giờ đều là người cầu nàng, khi nào đến phiên nàng phải cầu người thế này đây? Lại nhìn đến kẻ cuối cùng kêu năm trăm lượng, vẻ mặt dữ tợn, biểu tình đáng khinh, nhìn đã muốn buồn nôn. Cùng người như thế lên giường, vậy tình nguyện thà không kiếm năm trăm lượng này.

Đôi mi thanh tú khẽ kheo, đôi mắt đẹp lại một lần nữa đảo qua mọi người, cuối cùng vẫn dừng lại trên người Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan tựa hồ cũng cảm giác được có người nhìn nàng, rốt cục ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Tử Y, không biết nàng có còn nhớ mình hay không, liền khẽ nở nụ cười, xem như làm một cái chào hỏi.

Nụ cười tươi lễ phép này ở trong mắt Tử Y lại cực kỳ chói mắt, có đôi khi nhớ lại, trong lòng ần ần có chút hối hận. Nếu không phải gặp gỡ Lăng Tử Nhan thì nàng đã không dễ dàng động tâm, lại càng không dễ dàng tin tưởng người khác, như vậy hôm nay nàng vẫn là đầu bài hoa khôi ở Lâu Ngoại Lâu Dương Châu, vẫn như cũ có thể vênh vác tự đắc đối với những nam nhân có thể tùy tiện gọi đến đuổi đi, quỳ dưới váy nàng. Mặc dù ngày sau cũng thành tàn hoa bại liễu, nhưng ít nhất còn có ngàn lượng phòng thân, thế nào cũng vẫn tốt hơn bị kẻ khác dày xéo như lúc này.

Lại nhìn Lăng Tử Nhan vẫn tuấn mỹ như cũ, thậm chí so với lần đầu tiên nhìn càng thêm đẹp mắt hơn, tuy rằng vẻ tươi cười mang theo thiện ý, nhưng như thế thì sao? Trương Hằng là nàng ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng còn không phải cũng giống nhau vô tình từ bỏ nàng đó sao? Hơn nữa Trương Hằng còn là một người nghèo khó, không có nhiều lựa chọn lắm, đổi lại bộ dáng Lăng Tử Nhan như vậy, gia thế đều là nhất đẳng, sợ là lại sẽ càng không để nàng vào mắt, huống chi còn có một vị giai nhân ngồi bên cạnh Lăng Tử Nhan, thân nam trang đều không dấu được mỹ mạo, nếu đổi thành nữ trang còn không biết sẽ động lòng người đến mức nào? Một yên hoa nữ tử như nàng làm sao có khả năng so với? Nếu từ nay về sau đều không gặp lại Lăng Tử Nhan, vậy trong lòng còn có thể lưu lại chút hình ảnh tốt đẹp, nhưng cố tình lại khiến nàng gặp gỡ, còn tại trường hợp này, tự nhiên càng thêm xấu hổ, hảo cảm lúc trước cũng theo đó mà biến mất hầu như không còn, trên mặt còn xả ra một tia cười lạnh, trong lòng thâm hận nói. Nam nhân còn không phải đều cùng một dạng? Lưu luyến người chốn hoa phường, sao có khả năng là người tốt gì?

Lăng Tử Nhan có hảo ý cùng nàng chào hỏi, lại gặp ánh mắt lạnh lùng, trong lòng biết vậy nên rất mất mặt, cũng có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng còn nhớ rõ mình?

Dương Mạc Tuyên vốn vẫn nhìn Lăng Tử Nhan, từ ánh mắt của nàng cũng quay lại nhìn, cũng thấy được ánh mắt lạnh như băng của Tử Y. Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, từ trên mặt Tử Y nàng còn đọc ra nhiều ý vị này nọ, tỷ như hận ý chẳng hạn, lại không khỏi động tâm tư.

Bên này Hoa Tứ Nương thấy có người hét lên năm trăm lượng liền không ai báo giá nữa, trong lòng tuy mất hứng, nhưng mà mở cửa buôn bán, sao có thể có thái độ với khách nhân? Liền cười hi hi tiêu sái đến

bên người Tử Y, chuẩn bị lấy bạc thả người, cái tên nam nhân béo mập kia cũng khẩn cấp đi lên đài, chỉ cần Hoa Tứ Nương nhận bạc của hắn là hắn liền lập tức ôm Tử Y lên lầu.

Hoa Tứ Nương vừa vươn tay ra lại bị Tử Y đè lại, vốn trong lòng đang bức bối, thấy nàng còn không cho mình nhận bạc, tưởng nàng lại ra vẻ thanh cao, ghét bỏ người trả bạc này, lại càng không hài lòng, ngữ khí lạnh đậm, chanh chua nói: “Như thế nào? Nữ nhi đây là chướng mắt năm trăm lượng bạc, muốn đổi ý?”

Tử Y sao lại không nghe ra ý châm chọc trong lời nàng, cười nói: “Ma ma thật sự là coi khinh Tử Y, chỉ có điều mới năm trăm lượng bạc đã nghĩ có thể đoạt được thân thể Tử Y, quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Lời này tuy nói với Hoa Tứ Nương, nhưng thanh âm trong trẻo, khí thế bức nhân, mọi người tại Bách Hoa Lâu nghe được đều không khỏi chấn động.

Nhìn ba người trên đài, nam nhân kia thân thể béo mập, tướng mạo còn đáng khinh, mà Tử Y tinh tế linh lung xinh đẹp, cũng không phải không giống “cóc mà đòi ăn thịt thiên nga”. Nhất thời mọi người đã quên mất Tử Y là người trong thanh lâu, tình cảnh này lại giống như là Hoa Tứ Nương bức lương vi xướng* vậy, cũng không tự chủ mà đều lắc đầu thờ dài.

*bức lương vi xướng: bức dân nữ làm kỹ nữ

Nam nhân béo phì bị châm chọc thành con cóc, lập tức phẫn nộ, mặt càng đỏ lên, mở miệng phản bác, tức đến nói năng lắp bắp: “Người...người cho là...giá trị người...bao nhiêu tiền? Người bắt quá là...”

Tử Y nói tiếp: “Ta bắt quá là một thanh lâu nữ tử chứ gì?” Nói xong một chuỗi tiếng cười như chuông bạc ngân lên, sau đó nói với Hoa Tứ Nương: “Phiền toái ma ma giúp ta chuẩn bị bút mực cầm tiêu.”

Mặc dù Hoa Tứ Nương biết bên ngoài thối phồng Tử Y tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng thời gian Tử Y tiến vào Bách Hoa Lâu rất ngắn ngủi, nàng căn bản không có tận mắt kiến thức qua, khó tránh khỏi có chút lo lắng không được, giờ nghe Tử Y nói thế, biết nàng muốn ở trước mặt chúng nhân mà thi triển tài nghệ, nói không chừng thật sự có thể đem giá trị con người đẩy lên một phen, lập tức liền vui mừng tiến vào nội đường để chuẩn bị. Dưới đài tự nhiên lại là một phen khe khẽ thì thầm.

Lí Vi Tu trên mặt lộ vẻ cười, một chân vắt chéo lên chân kia, ngón tay ở đầu gối đánh nhịp theo tiết tấu, đúng với vẻ cà lơ phất phơ có một không hai mọi ngày. Bất đồng duy nhất là lại thể nhưng phá lệ không báo giá dù một lần.

Vương thị huynh đệ nhìn xem mà âm thầm lấy làm kỳ, trước kia gặp được chuyện tranh đoạt hoa khôi, Lí Vi Tu thích nhất là cùng người tranh đoạt. Người ta năm mươi, hắn liền ra một trăm lượng, đẩy đến khi giá lên ào ào rồi liền thu tay lại, cái loại ngậm bồ hòn làm ngọt này huynh đệ bọn họ đã ăn không ít từ Lí Vi Tu, bắt quá có đôi khi bọn họ cũng trả đũa, làm cho Lí Vi Tu trúng chiêu, Lí Vi Tu thật ra trả bạc nhưng người lại không muốn, cuối cùng vẫn là bọn họ chiếm tiện nghi. Sau hai huynh đệ học thông minh, không hề cùng Lí Vi Tu phân cao thấp, chờ hắn đủ nổi bật rồi trả thêm một chút liền có thể lấy được dễ như trở bàn tay, dù sao Lí Vi Tu cùng Lăng Tử Hạo bọn họ đều là đệ tử quan lại, có quan ở trên đầu, đương nhiên đứng cao hơn người, nên thời điểm cần nịnh bợ thì cứ nịnh bợ, lại có thể ăn ít chút thiệt thòi.

Hôm nay cũng giống vậy, kết quả chờ nửa ngày mà Lí Vi Tu lại một mực không mở miệng, hai huynh đệ vò đầu bứt tai cũng không rõ tình trạng, cũng không dám lên tiếng, trơ mắt nhìn tiểu mỹ nhân Tử Y chỉ được bán với giá năm trăm lượng, cảm đều muốn rớt xuống. Trước đó vài ngày ở Thuý Vân Các mua một người, tư sắc trung đẳng đã đến sáu trăm lượng, giống như Tử Y thì ít nhất giá trị phải gấp đôi, may mắn là giờ còn có đường xoay chuyển.

Thừa lúc trên đài còn phải chuẩn bị trong chốc lát, Vương Thành cười nói: “Vi Tu huynh, hôm nay thực rớt rề a!”

Thế nhưng lại dám dùng từ “rớt rề” để hình dung hắn, Lí Vi Tu đương nhiên không chút khách khí cho Vương Thành một quyền, nói: “Bần thiếu gia hôm nay chính là đến để xem náo nhiệt.”

Vương Thành còn không kịp đáp lời, Lăng Tử Nhan ở bên cạnh nghe được bọn họ nói chuyện, liền trách móc một câu: “Rõ ràng là người thấy chết mà không cứu.”

Lăng Tử Nhan vừa nói thế, ngay cả lực chú ý của Dương Mạc Tuyên cũng bị hấp dẫn lại đây, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng.

Lí Vi Tu nói: “Lời này Lăng huynh giải thích thế nào?” Thân ở Bách Hoa Lâu, “quận chúa” đương nhiên là không thể gọi.

Lăng Tử Nhan cười lạnh nói: “Tử Y cô nương bị người khi dễ như thế, người lại khoanh tay đứng nhìn, còn không phải là thấy chết mà không cứu sao?”

Tuy Tử Y là nữ tử thanh lâu, nhưng ở trong mắt Lăng Tử Nhan lại không có một phen thấp hèn nào. Cái kẻ cầm năm trăm lượng bạc muốn mua đêm đầu tiên của Tử Y kia, bộ dạng xấu xí cũng liền thôi, nhưng miệng chảy nước dãi, một bộ mê đắm, thực sự là quá mức đáng khinh. Mọi người đều là nữ nhân, không thể nói không cảm động, đoán cũng có thể đoán được nhất định Tử Y không muốn.

Không thể chứng kiến một thiếu nữ thanh xuân như vậy bị người ta giày xéo, vì thế mới nổi lên lòng thương hại, bênh vực kẻ yếu, đáng tiếc trên người không có ngân lượng, muốn hỗ trợ cũng không giúp được. Thấy Lí Vi Tu thuỷ chung một bộ thờ ơ liền mở miệng châm chọc, mà tối trọng yếu là tuy nàng chán ghét Lí Vi Tu, nhưng hẳn cũng coi như không phải loại nhân mô cầu dạng (1), hơn nữa tuổi còn trẻ, cùng Tử Y coi như tương xứng. Nếu hẳn mua Tử Y, vậy Tử Y cũng có thể tiếp nhận một chút đi?

Lăng Tử Nhan thâm cảm thán trong lòng hồng nhan bạc mệnh, lại nghĩ tới mình cùng Tuyền nhi lưỡng tình tương duyệt (2), so với Tử Y đâu chỉ có may mắn gấp trăm lần? Không khỏi cảm tay Dương Mạc Tuyền, ánh mắt dừng lại ở dung nhan xinh đẹp của nàng.

Dương Mạc Tuyền cùng nàng tâm ý tương thông, khoẻ miệng gọi lên một chút tươi cười. Tuy rằng các nàng cũng là tiền đồ xa vời, nhưng chỉ ít giờ khắc này được hạnh phúc.

Hai người nhìn nhau đắm đuối, sớm đã đem người bên ngoài quăng qua một bên.

Vương Thành vốn nghiêng người định nói chuyện với Lăng Tử Nhan, cũng không cẩn thận thấy được nét tươi cười trên mặt Dương Mạc Tuyền, lập tức mất hồn. Không nghĩ tới một nam tử cười cũng có thể đẹp đến như vậy, lại nhìn đến cả hai đều là nam tử mà nắm tay nhau, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Lí Vi Tu biết các nàng đều là nữ tử, hơn nữa còn là cô tẩu, thân mật một chút cũng không bị chỉ trích nặng nề gì, chính là về mặt các nàng tựa hồ có chút không đúng, là tình ý sao? Trong lòng bỗng dưng trầm xuống, hơi nhíu mày, lẳng lặng nhìn các nàng, hy vọng là chính mình nhìn nhầm thôi.

__Hết chương 45__

(1) nhân mô cầu dạng: giả vờ làm người không đúng như bản thân mình.

(2) lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau.

46. Chương 46: Cầm Tiêu Hợp Tẩu

Mấy tên tiểu tử* của Bách Hoa Lâu nối đuôi nhau vào, mang cầm, lấy tiêu, bưng văn phong tứ bảo, hai người cuối cùng nâng bình phong trắng như tuyết đưa lên trên đài.

*tiểu tử: gã sai vặt.

Sau khi sắp xếp chuẩn bị xong, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Tử Y.

Tử Y nhỏ bé đứng giữa thai tử*, vẻ mặt cao ngạo đã không còn, thay vào đó là một bộ thống khổ, còn mang theo chút quật cường. Vừa rồi làm cho người ta thấy cao không thể với, trong nháy mắt công phu đã lại khiến ai cũng cảm thấy diễm đạm đáng yêu.

*thai tử: sân khấu.

Có thể ở Lâu Ngoại Lâu lên được đầu bài hoa khôi, còn có thể giữ thân trong sạch, không chỉ có dựa vào mỹ mạo, mà trọng yếu hơn là đôi tay, biết khi nào thì nên lật mềm buộc chặt, khi nào thì nên dục cự hoàn nghênh (1). Chỉ có nắm giữ được trái tim của nam nhân thì mới có thể đùa bỡn trong lòng bàn tay, khiến những kẻ ấy cam nguyện vì nàng mà quỳ dưới váy xưng thần. Nếu nói nàng từng thua một người, vậy thì

đó chính là Trương Hằng, sở dĩ thất bại, đó là bởi vì nàng đã động chân tâm, ngậy thơ cõi bỏ khỏi giáp nên mới có thể bị thương tích đầy mình.

Tử Y hạ ống tay áo, nắm chặt bàn tay, chậm rãi nói: “Tử Y thuở nhỏ mệnh khổ, mặc dù sinh ra ở nhà Dương Châu đại hộ (nhà giàu), nhưng mẫu thân mất sớm, Nhị nương làm người không tốt, không đánh thì mắng Tử Y, tiểu thư lại bị coi như nha hoàn mà đối xử, phụ thân cũng chỉ thương Nhị nương vì hấn sinh nhi tử, đối với việc Tử Y chịu khổ liền xem nhẹ. Thân thích thấy Tử Y đáng thương liền hỗ trợ tìm cho một gia đình tử tế, sao biết kiêu hoa còn chưa tới cửa thì phụ thân đã mắc bệnh mà mất. Nhị nương nói xấu Tử Y có mệnh khắc phụ, khắc phụ, chẳng những bị nhà trai thối hôn mà còn bị Nhị nương bán vào thanh lâu, từ nay về sau thành người lẩn lộn trốn phong trần.”

Người dưới đài nghe được Tử Y dùng thanh âm dịu dàng nói xong thân thể đáng thương của mình, quả nhiên trên mặt đều là tiếc hận cùng đau lòng.

Tử Y trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn là vẻ thê lương bi sắc, nói tiếp: “Sau khi Tử Y bị bán vào thanh lâu, vốn định tìm đến cái chết, nhưng được ma ma khuyên bảo, nói chỉ cần ta có thể kiếm được ngân lượng liền sẽ không buộc ta bán mình, nói không chừng một ngày kia tìm được phu quân còn có thể giúp ta chuộc thân. Tử Y lúc này mới chết ý niệm tìm chết trong đầu, dựa vào tài nghệ kém cỏi cùng công tử đại gia thương hại nên mới giữ được mình trong sạch đến nay. Mấy tháng trước, quả nhiên Tử Y tìm được người chi tâm, tuy rằng nhà hấn chỉ có bốn bức tường, nhưng Tử Y đã nhiều năm tích lũy như vậy, cũng đủ để tự chuộc thân, vì thế liền tiêu hết ngân lượng ra khỏi Lâu Ngoại Lâu để gả cho hấn.”

Mọi người nghe xong đều gật gật đầu, thì ra là thế, chỉ không biết vì sao nàng vừa ra hang hổ lại tiến vào hang sói?

Tử Y lại lộ ra nét cười ưu thương bất đắc dĩ: “Đáng tiếc Tử Y tâm cao ngất, nhưng mệnh lại bạc hơn giấy, chân tâm lại đối lấy một tờ hư thư. Người nọ ghét bỏ xuất thân của Tử Y, đêm động phòng đuổi Tử Y ra khỏi cửa, thế này mới lưu lạc đến Bách Hoa Lâu.”

Nhất thời lại dấy lên một tràng nghị luận, có người nói người kia có phúc không biết hưởng, cô phụ một phen tình ý của Tử Y. Cũng có người nói có phải người nọ “không được” hay không, mỹ nhân trước mặt mà còn có thể ngồi yên, trong lòng bất loạn? Mọi giả thuyết xôn xao, hơn nữa càng nói càng không chịu nổi.

Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyên ngồi ở đó quả thật rất xấu hổ, cũng càng thấy thương hại Tử Y.

Tử Y nhìn thấy mọi người phản ứng, biết về yếu thế của mình đã có hiệu quả, lại thay bằng nụ cười tự tin, nói: “Lời này Tử Y nói ra cũng không phải muốn mọi người thương tình, Tử Y tự nhận diễm quan quân phương (2), lại bị người dò xét, tâm thực không cam lòng. Chờ Tử Y thi triển tài nghệ xong, các vị lại cân nhắc xem có phải Tử Y chỉ đáng giá năm trăm lượng không? Chỉ sợ đến lúc đó các người sẽ nguyền vì Tử Y mà vung tiền như rác, Tử Y lại đều chuốc mất, vậy chẳng trách được Tử Y.”

Lời này nói ra thật tự phụ, mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, muốn nhìn một chút xem nàng có thật sự giỏi giang đến vậy không. Chỉ nghe một người hô: “Vây mau bắt đầu đi, đại gia khác không có, ta còn nhiều ngân lượng mà, còn phải xem nàng có đáng giá hay không!”

Tử Y lại lạnh lùng cười: “Lấy mặt mày các hạ, chớ nói một ngàn lượng, chính là một vạn lượng cũng đừng mơ tưởng lên được giường của ta!”

Mấy câu này nói ra, Tử Y đã đảo khách thành chủ. Không phải người chọn nàng, mà là nàng chọn người, ngay cả Hoa Tứ Nương đều phải bội phục nàng. Kỳ thật chiều này của Tử Y là kỹ xảo nữ tử thanh lâu quen dùng, chính là cởi áo tháo thắt lưng câu dẫn người, lại cho người thấy được mà không sờ được, món ngon trước mặt lại không thể ăn. Chỉ là gan dạ sáng suốt cùng quyết đoán như Tử Y thì không phải người bình thường có được.

Bất quá trong đại sảnh này có trăm người tới, vừa có tướng mạo lại có bạc vẫn chiếm đại đa số, cũng không bị lời Tử Y làm cho sợ hãi, ồn ào muốn nàng xuất ra chân tài thực học.

Tử Y thần sắc hoà hoãn, nói: “Có câu có đàn mà không có tiêu liền như uống rượu mà không có thịt. Có tiêu không có cầm lại thủy chung không được ưa chuộng. Từ xưa tới nay cầm tiêu hợp tấu mới là tuyệt

phối, đáng tiếc Tử Y chỉ có một đôi tay, cho nên muốn thỉnh một vị công tử đi lên vì Tử Y bận cầm*, trợ giúp Tử Y một tay. Không biết có vị công tử nào nguyện ý?

*bạn cầm: cùng đánh đàn phối hợp

Nhìn như Tử Y vô tâm yêu cầu, kỳ thật lại rất thâm ý. Đừng nhìn Bách Hoa Lâu rộn ràng nhốn nháo đầy người đứng nghe, nhưng có tài lại chỉ có số ít, mà biết chơi đàn lại càng ít. Mặc dù cũng có người tinh thông cầm nghệ, nàng còn có thể lấy cớ khác để từ chối. Lần này nàng nói, mục đích chỉ có một, chính là muốn cùng giai nhân ngồi cạnh Lăng Tử Nhan, không có ngăn cách tỷ thí một phen. Không phải là còn tình ý với Lăng Tử Nhan, chỉ là nàng tâm cao khí ngạo, không muốn yếu kém hơn người bên ngoài. Cứ nghĩ nàng kia chỉ bất quá dựa vào mỹ mạo cũng thân thể trong sạch mới được Lăng Tử Nhan ưu ái, vậy nên chỉ có thắng nàng, cổ oán hận bị Lăng Tử Nhan khinh thường mới có thể tiêu tan một chút.

Quả nhiên có tốp năm tốp ba người tranh nhau muốn cùng Tử Y cầm tiêu hợp tấu, đều bị Tử Y nhất nhất cự tuyệt. Tử Y trực tiếp xuống đài đi đến trước mặt Dương Mạc Tuyền, cười nói với nàng: “Ta xem công tử mười đầu ngón tay thon dài, nhất định thường xuyên đánh đàn. Không biết công tử có nguyện ý giúp Tử Y một tay không?”

Dương Mạc Tuyền vốn đang thương lượng với Lăng Tử Nhan có nên giúp Tử Y hay không. Làm nữ nhân, các nàng tự nhiên là đứng bên phía Tử Y, hy vọng nàng có thể chọn được một nam tử vừa ý, hướng chỉ đánh đàn là việc Dương Mạc Tuyền am hiểu nhất, chính là không nghĩ tới nàng lại tự mình mời, liền lập tức sáng khoái đáp ứng.

Lăng Tử Nhan còn cười nói: “Người tìm Tuyền nhi xem như là tìm đúng người!”

Tử Y trong lòng hừ lạnh, Tuyền nhi? Vừa nghe đã biết chính là tên nữ tử, người này thật ra lại không biết kiêng kỵ gì. Trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười, uyển chuyển cúi đầu: “Vậy làm phiền công tử.”

Người bên ngoài vốn không phục, oán giận Tử Y vì sao không chọn mình, nhưng đến khi nhìn thấy khuôn mặt Dương Mạc Tuyền đều tự giác ngậm miệng, đợi cho đến khi Dương Mạc Tuyền gảy cầm huyền, lại thấy thảm may mắn, may mắn mình không đi lên tự làm mất mặt xấu hổ.

Tử Y tuyển khúc “Phượng cầu hoàng”, rất hợp với tình hình.

Dương Mạc Tuyền tay bắt cầm huyền, Tử Y cùng hoà theo, một cầm một tiêu hợp tấu. Tuy hai người lần đầu tiên hợp tấu, hơn nữa còn không quen biết nhau, nhưng tiếng cầm tiếng tiêu lại không có nửa phần sai lệch. Tiếng đàn tao nhã, tiếng tiêu thanh u, phối hợp đến thiên y vô phùng.

Ngồi dưới đài đại bộ phận người là không hiểu âm luật, lại nghe như si như túy.

Hai người đánh đàn thổi tiêu cũng bởi vì tương hỗ lẫn nhau mà nảy sinh khâm phục. Mới đầu Dương Mạc Tuyền còn sợ mình giọng khách át giọng chủ, không dám đem tiếng đàn dẫn trước tiếng tiêu, không nghĩ tới nàng thấp thì Tử Y cũng thấp, nàng cao, Tử Y cũng cao theo. Tiếng tiêu hoà tiếng cầm cùng nhau nhịp nhàng ăn khớp.

Mà Tử Y vốn ôm lòng khinh thị, nghĩ mình có thể lớn tiếng dọa người, sao biết vô luận tiếng tiêu trong trẻo thế nào cũng đều dấu không được tiếng đàn nhu hoà, còn không tự chủ được mà đuổi theo cầm vận của Dương Mạc Tuyền. Dần dần không còn ý khiêu thích, cầm tiêu càng hài hoà.

Lăng Tử Nhan nhìn Dương Mạc Tuyền không chớp mắt, trong lòng nghĩ, nếu giờ phút này là nàng cùng Tuyền nhi hợp tấu thì thật tốt a, đáng tiếc ngay cả cầm nàng còn không học giỏi, lại càng không nói tới thổi tiêu. Nếu muốn cùng Tuyền nhi cầm tiêu hợp tấu đến cảnh giới này, vậy còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào, không khỏi nảy sinh một trận cảm giác thất bại.

Tới khi tiếng cầm thành chủ, Tử Y liền buông tiêu bắt đầu nhảy múa, tay áo bay lên thật đẹp mắt. Ngồi bút dính mực, trong khoảnh khắc lan trúc đã thi nhau xuất hiện trên bức bình phong, còn đề dưới bài thơ của Lí Dục (3):

Hoa minh nguyệt âm phi khinh vụ

Kim tiêu hảo hướng lang biên khứ

Sái miệt bộ hương giai

Thủ đề kim lữ hài

Họa đường nam bạn kiến

Nhất hướng ôi nhân chiến

Nô vị xuất lai nan

Giáo lang tứ ý lân

Mọi người đã sớm nhìn đến hoa mắt choáng váng, đây không phải là trận chiến tranh đoạt hoa khôi ở Bách Hoa Lâu, mà rõ ràng là một bức tranh tình chàng ý thiếp. Giai công tử lớn mật dùng khúc “Phượng cầu hoàng” để bày tỏ ái mộ, tiểu tiểu thư dùng “Bồ Tát man” bộc bạch hồi đáp. Cầm mỹ, từ mỹ, người còn đẹp hơn, lại sinh ra một bầu không khí ái muội.

Tử Y một lần nữa nhặt lên ngọc tiêu, cầm vận cùng tiếng tiêu lại dung hợp, so với lúc trước càng thêm uyển chuyển triền miên. Một khúc kết thúc nhưng lại không người phát giác.

Dương Mạc Tuyên đình chỉ tiếng cầm, cảm thấy thực bất khả tư nghị. Đây là lần đầu tiên gảy đàn vô cùng nhuần nhuyễn như thế. Nhìn Tử Y, rất có cảm giác tìm được tri âm.

Tử Y nhìn nàng, bất quá biểu tình lại cực kỳ phức tạp. Cùng lúc giống Dương Mạc Tuyên có cảm giác tìm được tri kỷ, về mặt khác lòng lại âm thầm chua xót. Nữ tử tài mạo song toàn lại thân thể trong sạch như vậy, chớ nói nam nhân sẽ thích nàng, liền ngay cả thân là nữ tử nàng cũng bất giác bội phục mà động tâm. Quả nhiên là bất đồng nhân, bất đồng mệnh.(4)

Dương Mạc Tuyên nhìn thấy vẻ mặt Tử Y đầy chua xót, ít nhiều cũng đoán được một phần suy nghĩ trong lòng nàng, vốn đồng tình với tình cảnh của Tử Y, giờ lại vì nàng mà tiếc hận. Các nàng lại đều là người Dương Châu, không khỏi thêm một phần ý thân cận, hơn nữa tuy các nàng bất đồng tao ngộ, nhưng giống nhau đều là thân bất do kỷ, chính là nàng may mắn hơn Tử Y, nhân cùng tâm nàng đều có người tương ứng, mà Tử Y lại bị mang lên thớt, làm cá thịt tùy người xử trí. Nghĩ tới đây, càng cảm thấy không đành lòng, lại nhìn dưới đài kia kẻ nào cũng toát ra vẻ mặt đầy dục vọng, ánh mắt tham lam lộ liễu, thâm rùng mình, thốt lên: “Tử Y cô nương, ta giúp người chuộc thân!”

Tử Y lập tức kinh ngạc nhìn nàng, nghĩ mình nghe lầm, không chần chừ hỏi lại: “Cái gì? Người giúp ta chuộc thân?”

Mặt Dương Mạc Tuyên hơi hơi đỏ lên, vội vàng giải thích: “Người đừng hiểu lầm ý tứ của ta, ta không phải có ý niệm không an phận gì với người, chính là ta cảm thấy nữ hài tử như người lại phải ở lại thanh lâu, cái loại địa phương không sạch sẽ này, thật sự rất đáng tiếc.”

Nếu đổi lại là nam tử nói với nàng những lời này, Tử Y nhất định sẽ khịt mũi cười hắc đối trá, nhưng mà biết Dương Mạc Tuyên là nữ tử, đương nhiên sẽ không có ý đồ gì với mình, hẳn đa phần là xuất phát từ chân tâm. Trong lòng có chút cảm động, đồng thời lại có cảm giác bị người bố thí, cười lạnh nói: “Người đang thương hại ta sao?”

Dương Mạc Tuyên cười nhẹ: “Ta chỉ muốn làm bằng hữu với người, muốn giúp đỡ mà thôi, tựa như vừa rồi cùng người hợp tấu cũng chỉ bất quá là một cái nhắc tay, huống chi chính ta cũng là một người đáng thương, như thế nào còn đi thương người khác?”

Tử Y muốn nói, người người yêu đang ở ngay bên cạnh người, người có cái gì mà đáng thương? Bất quá mỗi người đều có nỗi khó xử của riêng mình, có lẽ nàng nói là phương diện của kẻ kia. Liền nói: “Ta ra khỏi nhà giam này thì thế nào? Trời đất bao la cũng không có chỗ cho ta dung thân, còn không bằng chết già ở trong này, ít nhất còn có nơi che gió chắn mưa.”

Dương Mạc Tuyên lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tự do so với cái gì cũng tốt hơn.”

“Tự do?” Tử Y đột nhiên mở to hai mắt, nhìn Dương Mạc Tuyên, một câu nhẹ nhàng lại làm cho nàng như tỉnh mộng. Cũng không phải không thể tự do, lúc ở bên ngoài tuy rằng cũng bị nhiều người xem thường, bị người chiếm tiện nghi, nhưng người gặp được cũng không phải tất cả đều xấu. Ngày ngày có chút kham

khổ, nhưng ít nhất không có người mỗi ngày ép buộc nàng, lại nhìn Bách Hoa Lâu đứng đầy người, ai cũng như lang như hổ, hận không thể đem nàng xé nát, ngay cả xương cốt máu thịt cũng nuốt vào bụng. Ở chỗ này, thân thể cùng trái tim nàng đều bị tàn phá, nhưng nàng thật sự còn có thể một lần nữa thoát ra sao?

Trong ánh mắt nhất thời tràn ngập khát vọng cùng bất lực, liền ngay cả thanh âm cũng đều run rẩy: “Chuộc thân cần rất nhiều bạc, ta với ngươi không thân cũng chẳng quen, ngươi thật sự chịu giúp ta?”

Dương Mạc Tuyền cấp nàng một cái mỉm cười khẳng định, tuy cần nhiều bạc, nhưng nói thế nào nàng cũng là Lăng phủ Quận Vương phi. Từ sau khi nàng được gả tới Lăng phủ, cha cùng nương chưa bao giờ bạc đãi nàng, mỗi tháng đều cấp nàng vài trăm lượng bạc, nàng lại không thể từ chối chỉ có thể thu lấy. Đồ trang sức lại càng không ít, sau khi Thái Hậu hồi cung lại ban cho rất nhiều thứ này nọ, không cái nào không phải tự phụ là vật đáng giá. Cho nên không cần mở miệng xin mẹ chồng, mà tiền riêng của nàng cũng đủ để giúp Tử Y chuộc thân, chỉ là xuất môn vội vàng, không mang trên người, chỉ có thể vay mượn. Tin tưởng Lí Vi Tu nể mặt mũi Lăng Tử Hạo mà sẽ không cự tuyệt nàng.

Tử Y nhìn Dương Mạc Tuyền, chân thành nói một câu: “Đa tạ, ta thiếu ngươi, ngày sau sẽ trả lại.”

Dương Mạc Tuyền thanh lãnh nhưng lạnh lùng đứng trên đài, nhìn người phía dưới, nói: “Có lẽ khiến cho mọi người thất vọng rồi, Tử Y cô nương muốn chuộc thân, thỉnh các vị trở về đi!” Sau đó lại nói với Lí Vi Tu: “Lí công tử, phiền toái ngươi, sau khi hồi phủ sẽ lập tức hoàn trả.”

Tuy rằng Dương Mạc Tuyền khí thế cường đại, mấy câu nói ra làm cho người ta cảm thấy việc Tử Y chuộc thân đã thành sự thật, không thể phản bác, nhưng dù sao ngoại trừ Lăng Tử Nhan cùng Lí Vi Tu thì không có người nào biết thân phận Quận Vương phi của nàng. Cũng có lưu manh vô lại xem lẫn trong đám người, làm sao thêm nể mặt, lại nhìn đến bộ dáng Dương Mạc Tuyền môi hồng răng trắng, ngược lại khẩu xuất ướm ngôn, chiếm tiện nghi của nàng.

Hết chương 46

(1) dục cự hoàn nghênh: giả bộ cự tuyệt cuối cùng cũng hoan nghênh

(2) diễm quan quần phương: xinh đẹp hơn chúng nhân.

(3) Lý Dục: Nam Đường Hậu Chủ (937-978), tên thật là Lý Dục, còn có tên khác là Lý Tông Gia, là vị vua cuối cùng nước Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Đồng thời, ông còn là nhà thơ, từ, họa sĩ và nhà thư pháp Trung Quốc thế kỷ 10.

Đây là bài “Bồ Tát man” kỳ 1 của Lý Dục:

Trăng lu hoa thắm bay mù nhẹ

Đêm nay đến với chàng duyên thế

Tất xê dẫm thềm thơm

Tay xách dép chỉ vàng

Mé nhà nam gặp mặt

Kháp chàng run bần bật

Ra đây khó vô vàn

Yêu em mấy tuý chàng

Dịch: Nguyễn Khắc Phi

Nguồn: [.eu/forum/...7#ixzz1n3Feb8JN](#)

(4) người khác nhau, số mệnh cũng khác nhau.

(5) bonus cho cả nhà khúc “Phượng cầu hoàng”

47. Chương 47: Chuộc Người

Lăng Tử Nhan đi đến bên người Dương Mạc Tuyền, trước cười nói: “Tuyền nhi, nàng đàn thật hay, chờ Nhan nhi học được thổi tiêu sẽ cùng nàng cầm tiêu hợp tấu.” Sau đó sắc mặt lạnh lùng, dùng ánh mắt sắc bén nhìn kẻ dám nói năng lỗ mãng với Dương Mạc Tuyền: “Ai còn dám nói một câu vô lễ với Tuyền nhi thử xem?”

Một kẻ bộ dáng công tử ca vô lại, khiêu khích: “Nói thì sao? Xem hán một thân mảnh mai yếu đuối thế kia, không bằng để cho bổn đại gia...” Còn chưa nói xong liền “A” một tiếng té trên mặt đất, đến khi đứng lên, hơn phân nửa khuôn mặt đều đen, còn có mực nước nhỏ xuống.

Lăng Tử Nhan trên tay không có thứ gì, lại cách khá xa, liền trực tiếp cầm lấy nghiến mực Tử Y vừa dùng để viết ném qua, may mắn là nghiến mực hình tròn, không có góc cạnh, nếu không đã chỉ thấy máu.

Bất quá bộ dáng người nọ mặt mũi đầy mực nước, so với đồ máu càng chật vật hơn, lập tức dẫn tới một trận cười to. Lăng Tử Nhan cũng nhin không được cười rộ lên.

Dương Mạc Tuyền vội vàng quát lớn một tiếng: “Nhan nhi!” Nhan nhi làm việc vẫn luôn lỗ mãng như vậy, nơi này không phải Tô Châu, lại càng không phải là Lăng Vương phủ, nếu thật sự gây náo loạn, còn không biết nên thế nào mới có thể thu xếp ổn thoả. Đành phải lộ ra nụ cười xin lỗi với người nọ, hoà nhã nói: “Hán tính tình nóng nảy, còn thỉnh công tử thông cảm.”

Người kia cũng là loại khi dễ kẻ yếu sợ kẻ mạnh, thấy Lăng Tử Nhan thủ pháp tinh chuẩn liền biết là người có gia thế, trong lòng đã khiếp sợ, hơn nữa rõ ràng chính mình nói khiêu khích trước, Dương Mạc Tuyền còn hướng hán giải thích, liền nén nuốt xuống một khẩu ác khí, bất quá rốt cuộc nhỏ một cái, phun ra một câu thô tục rồi mới bỏ đi.

Hoa Tứ Nương cũng đã đi tới, vốn là bán đêm đầu tiên, như thế nào lại biến thành chuộc thân? Tử Y vào Bách Hoa Lâu còn chưa có giúp nàng kiếm được tiền, sao có thể để nàng chuộc thân? Bất quá nhìn đến đám người Dương Mạc Tuyền, lại không dám dễ dàng đắc tội, trên mặt trưng ra vẻ tươi cười, nói: “Công tử, một đêm đầu tiên của Tử Y cô nương nhà chúng ta đã được một ngàn lượng, nếu ngài muốn giúp nàng chuộc thân, vậy giá này cũng không thấp nha!”

Dương Mạc Tuyền nào biết giá cả là bao nhiêu, liền hỏi: “Bao nhiêu?”

Hoa Tứ Nương nheo mắt, con ngươi xoay chuyển, thầm tính kế, lại nghe Lí Vi Tu nói: “Khởi tính toán, hai ngàn lượng, ta mang người đi.”

Lúc Tử Y vào Bách Hoa Lâu, Hoa Tứ Nương lấy hai trăm lượng bạc để mua nàng, nay vừa lật tay đã được gấp mười, trong lòng đã sớm đáp ứng, ngoài miệng lại nói: “Vừa rồi các vị cũng thấy được, nữ nhi của ta chẳng những xinh đẹp như hoa mà còn tinh thông cầm kỳ thi hoạ, nếu ở Bách Hoa Lâu chúng ta thì chính là cái cây hái ra tiền. Các vị muốn chuộc người thì cũng có thể, chắc giá, ba ngàn lượng bạc trắng, ta lập tức thả người.”

Tử Y nhìn sắc mặt con buôn của Hoa Tứ Nương chỉ cảm thấy ghê tởm. Vừa rồi năm trăm lượng chỉ còn thiếu điều đem mình đi tặng người, giờ lại giở công phu sư tử ngoạm, đẩy giá lên tận trời, thật sự là cực độ không biết xấu hổ, âm thanh lạnh lùng nói: “Một ngàn năm trăm lượng, thả hay không tùy người. Dao nhỏ ta đã chuẩn bị tốt, nếu lưu ta lại, sáng mai trên mặt ta sẽ nhiều thêm vài dao, chớ nói một ngàn năm trăm lượng, sợ là một trăm năm chục lượng cũng đều không có người coi trọng ta. Ma ma, tự ngài suy nghĩ một chút đi.” Hoa Tứ Nương lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi, rốt cuộc cũng là con ngựa hoang khó dạy, Tử Y này là đoá mận côi, nhưng dù có tiên điểm đến đâu lại cũng đầy gai nhọn, nếu cường ngạnh lưu nàng lại, chỉ sợ cũng là một mối hoạ, liền dậm chân, nói: “Được, hai ngàn liền hai ngàn, bất quá ta muốn hiện ngân*.”

*hiện ngân: bạc trao tận tay (= tiền mặt)

Lí Vi Tu cầm lấy chiếc bút đặt trên bàn, ở trên giấy Tuyên Thành viết một biên lai ghi nợ, viết dấu hiệu riêng, còn ấn dấu tay làm chứng, đưa cho Hoa Tứ Nương, lại lấy một bao bạc, nói: “Đây là năm trăm lượng hiện ngân, còn một ngàn năm trăm thì có giấy nợ. Người cầm lấy đi đến phủ doãn Tô Châu, sẽ có người đổi thành bạc.”

Hoa Tứ Nương thấy trên giấy quả đúng là dấu ấn của quan phủ, thế nào còn giả được, liền vội vàng thu lấy, đổi ngay sắc mặt, cười lạnh nói: “Giờ ta sai người đi thu thập hành lý cho Tử Y cô nương.”

Tử Y lập tức ngắt lời nàng: “Không cần!” Nàng không muốn có bất cứ liên quan gì cùng thanh lâu nữa.

Đoàn người Dương Mạc Tuyền cũng không ở lâu, rời khỏi Bách Hoa Lâu.

Vương Thành bọn họ dù sao cũng không có chỗ đi, liền cùng hồi khách điểm, trên đường nói nói cười cười cũng thực náo nhiệt.

Quen biết Lí Vi Tu đã lâu như vậy, lần đầu tiên Lăng Tử Nhan cảm thấy hắn cũng không đáng ghét như vẫn nghĩ, ngẫm lại còn thấy Lí Vi Tu giống như giúp các nàng không ít, chỉ có một sự kiện làm cho nàng đặc biệt bức bối, chính là thế nào hắn cũng muốn thú nàng làm thê tử. Muốn khiến nàng gả cho hắn là chuyện tuyệt đối không thể! Bất quá huynh đệ thì vẫn có thể làm. Nàng thích nhất kết giao với bằng hữu giang hồ nghĩa khí, vừa rồi nếu không phải hắn xuất thủ, Tuyền nhi sao có thể giúp Tử Y chuộc thân?

Nghĩ vậy, Lăng Tử Nhan đi mau vài bước, cánh tay khoác lấy vai Lí Vi Tu, một bộ huynh đệ tốt, cười nói: “Lí Vi Tu, chúng ta làm bằng hữu đi!”

Lí Vi Tu cả kinh không phải nhỏ, bất khả tư nghị nhìn Lăng Tử Nhan, nửa ngày chưa nói một câu. Người này thật sự là Lăng Tử Nhan mà không phải một người trông giống nàng?

Vương Thành ở bên cạnh giành đáp lời trước: “Lăng huynh đệ, vừa rồi ở Bách Hoa Lâu lộ một tay công phu, thật rất soái a! Đổi lại là một kẻ thô tục như ta, gặp chuyện không quen nhìn, đi lên chính là một trận quyền đâm cước đá, đâu giống như Lăng huynh đệ vẫn nhã nhặn đứng đó, tùy tay hất một cái liền khiến cho cái tên không biết tốt xấu kia không dám rên một tiếng!” Nói xong còn khoa chân múa tay mô phỏng động tác Lăng Tử Nhan ném nghiêng mực, thủ pháp vụng về, tự nhiên nhìn không tiêu sái được bằng Lăng Tử Nhan.

Vương Thành huynh đệ là loại người hành động, gặp Lăng Tử Nhan một câu không hợp liền muốn động thủ, thực hợp tâm ý bọn họ. Bình thường huynh đệ họ quen với loại tác phong mãnh liệt như thế, giờ lại đem Lăng Tử Nhan trước mặt là người đồng đạo, liền thoáng chốc đã cùng nàng xưng huynh gọi đệ.

Lăng Tử Nhan nghe Vương Thành nói, thật là hưởng thụ. Trước kia nàng gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, mặc kệ là đúng hay sai, đổi lại đều là một chút răn dạy, không phải cha nói nàng lỗ mãng hấp tấp thì cũng là nương nói nàng xen vào việc của người khác, cho dù là vì Dương Mạc Tuyền xuất đầu thì cũng không được Dương Mạc Tuyền nói một câu tán thưởng. Hiện tại Vương Thành một phen nịnh nọt, trực tiếp đụng trúng nỗi lòng, như thế nào lại không cao hứng cho được? Còn đặc ý nói: “Nếu hắn thực dám hoàn thủ, ta không đánh cho hắn hoa rơi nước chảy kêu cha gọi mẹ thì hắn không biết bản Quận...bản thiếu gia là ai.” “Đúng, hắn có mắt mà như mù mà!” Vương Thông cũng sáp lại hòa theo. Hắn nghe Lăng Tử Nhan nói chuyện hào sảng, sớm đã quên chuyện lúc vừa gặp mặt như giẫm phải đinh.

Lí Vi Tu rốt cuộc cũng từ trong nỗi khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Lăng Tử Nhan khi nói chuyện trông thực quyền rũ, không khỏi tim đập thình thịch, lại nghĩ tới vừa rồi nàng nói muốn cùng hắn làm bằng hữu, liền vui sướng vô cùng. Cố gắng lâu như vậy cuối cùng mới có thể khiến cho nàng không chán ghét mình, tuy rằng muốn chiếm được phương tâm của nàng thì còn có điểm khó khăn, nhưng ít nhất đã thấy được hy vọng, liền cười gia nhập bọn họ: “Đánh cho hắn hoa rơi đầy đất có gì khó, đổi lại là ta, không cần động vào một cọng tóc của hắn cũng có thể làm cho hắn sống không bằng chết.”

Lăng Tử Nhan nghe thú vị, lập tức về mặt tò mò nhìn hắn, hỏi: “Người làm thế nào?”

Lí Vi Tu thu nụ cười, nghiêm trang nói: “Rất đơn giản, tới trước Bách Hoa Lâu tìm một cô nương, sau đó cõng hết y phục của tất cả bọn họ, rồi đưa lưng về phía nhau, cột vào cùng nhau là được.”

Lăng Tử Nhan còn tưởng rằng hắn sẽ nói ra cái kế sách gì thần kỳ, dĩ nhiên lại là loại phương pháp này, lập tức đỏ mặt, một chưởng đập lên lưng hắn, tức giận sảng giọng mắng: “Hạ lưu!”

Đám người Vương Thành liền cười ha hả, cùng kêu lên khen: “Lí huynh, hảo kế!”

Dương Mạc Tuyền cùng Tử Y vẫn theo sau, nghe được bọn họ đối thoại, không tự chủ được đều nhăn mày.

Tuy rằng Tử Y đã rời khỏi Bách Hoa Lâu, cô nương trong lời Lí Vi Tu cũng không phải chỉ nàng, nhưng vẫn có cảm giác nhục nhã. Nữ tử thanh lâu ở trong mắt bọn họ lại rẻ tiền hạ lưu thế nào? Lại nhìn Lăng

Tử Nhan theo chân bọn họ chuyện trò vui vẻ, liền coi nàng giống như bọn Lí Vi Tu là kẻ ăn chơi trác táng, vốn đã không có hảo cảm, giờ lại sinh ra một tia ghét cay ghét đắng.

Dương Mạc Tuyền lại lo lắng Nhan nhi tâm tư đơn thuần, nếu quả thật kết giao với đám hồ bằng cầu hữu như vậy, sao có thể không học phải cái xấu? Càng lo lắng nếu vẫn chịu ân huệ của Lí Vi Tu, Lí Vi Tu sẽ nhân cơ hội mà theo đuổi Nhan nhi, nói không chừng nàng sẽ thật sự thay đổi tâm ý, tựa như vừa rồi thế nhưng nàng lại khoác vai Lí Vi Tu vậy, một màn kia thực chói mắt, mà đến giờ Nhan nhi còn chưa thêm lại đây. Nếu rời nhà trốn đi lại phải chịu cảnh Nhan nhi cùng Lí Vi Tu càng ngày càng thân cận, vậy nàng tình nguyện trở về đối mặt với Lăng Tử Hạo còn hơn.

Ý niệm kia chỉ chợt loé trong đầu Tử Y rồi liền qua, quay đầu nhìn Dương Mạc Tuyền, chỉ thấy nàng chau mày, bộ dáng dường như có nhiều tâm sự, không biết nàng đang phiền não cái gì? Dương Mạc Tuyền cứu nàng ra khỏi hố lửa, chính là ân nhân của nàng, nhưng hai ngàn lượng bạc kia, sợ là sinh thời vô phương hoàn trả, chỉ có thể tìm phương pháp đi theo để báo đáp nàng. Giờ thấy nàng tâm tư rối bời, đã nghĩ khuyên nàng, đáng tiếc là lại hoàn toàn không biết gì về nàng. Suy nghĩ trong chốc lát, mới nói: “Có thể nói cho Tử Y biết phương danh của cô nương không?”

Dương Mạc Tuyền đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lộ ra một cái tươi cười thản nhiên: “Nguyên lai người đã sớm biết.”

Tử Y khẽ cười nói: “Nếu không phải biết người là nữ tử, ta đã không để người giúp ta chuộc thân.”

“A? Vì sao?” Dương Mạc Tuyền ngạc nhiên hỏi.

Tử Y nói: “Bởi vì ta tin tưởng người. Nam nhân đều bạc tình bạc nghĩa, chỉ có nữ nhân mới hiểu lòng nữ nhân.”

Dương Mạc Tuyền từ chối cho ý kiến, chỉ nhún vai một chút. Nam nhân nàng không biết, nữ nhân... Không tự chủ được nhìn thoáng qua Lăng Tử Nhan, bởi vì cách quá xa nên không biết nàng cùng Lí Vi Tu bọn họ nói cái gì, chỉ có thể nghe được ngẫu nhiên truyền đến tiếng cười của nàng, từ từ nói: “Coi như thế đi.”

Tử Y thấy khi nàng nói chuyện luôn phân thần nhìn Lăng Tử Nhan, cũng chỉ có khi nhìn Lăng Tử Nhan thì trên mặt mới có chút thần sắc chăm chú, liền đoán được phiền muộn trong lòng nàng hẳn là có liên quan với Lăng Tử Nhan. Cũng không vội vàng hỏi thăm chuyện giữa các nàng, chỉ nói: “Tử Y là hoa danh của ta, ta nguyên danh tên là Lục Uyển Nhi, bất quá ta cũng không muốn nhớ lại gia đình ngày trước, cho nên về sau vẫn gọi Tử Y đi. Qua hai tháng nữa ta vừa tròn mười tám tuổi.”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói như thế, lúc này mới nhớ ra còn chưa có nói cho nàng biết tên, liền nhân tiện nói: “Ta gọi là Dương Mạc Tuyền, so với người lớn hơn một chút.”

Tử Y cố ý đem nàng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau đó lộ ra vẻ khó xử: “Ta đây nên gọi người là Dương công tử hay Dương tỷ tỷ đây?”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Ta mặc nam trang quả nhiên không hợp, bị người liếc mắt một cái liền nhìn thấu.”

“Ta xem ra người bên ngoài nhìn không ra, chỉ có thể nói ta so với người khác thì thông tuệ hơn thôi.” Trên mặt Tử Y không khỏi lộ ra vẻ tự phụ.

Dương Mạc Tuyền đã từng kiến thức qua sự tự tin của Tử Y lúc ở Bách Hoa Lâu, cho nên nghe nàng nói ra lời này cũng không cảm thấy đột ngột một chút nào, còn tán thưởng: “Người quả thật không giống với người thường.” Bởi vì quay đầu nhìn Tử Y, lại đang là đêm khuya, liền thỉnh linh trực tiếp va phải một người, dọa nàng kinh hãi phải lùi về sau mấy bước mới nhìn rõ là Lăng Tử Nhan. Vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói: “Nhan nhi, không phải người đi phía trước sao? Thế nào lại dừng? Làm ta giật cả mình.”

Căn bản vốn Lăng Tử Nhan đang cùng bọn Lí Vi Tu một đường nói giỡn, đi tới đi tới đột nhiên nhớ ra Dương Mạc Tuyền, xoay người liền phát hiện phía sau lại không có thân ảnh của nàng, kinh hãi đến vã mồ hôi, vội vàng quay lại tìm, đi qua đầu đường liền nhìn thấy lại là cảnh Tử Y thân mật kéo cánh tay Dương Mạc Tuyền, còn nghe được Dương Mạc Tuyền tán thưởng Tử Y là một người bất đồng với thường nhân. Trong mắt Lăng Tử Nhan, con người thâm thúy còn đen hơn so với màn đêm.

48. Chương 48: Bị Phát Hiện

Vẫn nghĩ chỉ có nam nhân mới gây ra cảm giác uy hiếp, nhưng nhìn thấy bộ dáng lúc Tử Y kéo tay Dương Mạc Tuyền, Lăng Tử Nhan đột nhiên phát hiện nữ nhân cũng nguy hiểm không kém, hơn nữa nữ nhân giống như Tử Y, chẳng những mỹ lệ yêu mị, còn tài tình hơn người, xử sự lại cẩn thận khôn khéo. Cùng so với Tử Y, trừ thân phận Quận chúa còn có chút ưu việt ra thì nàng lại không có mặt nào có thể so bằng.

Mặc kệ Tử Y có nhìn thấu thân phận nữ tử của Dương Mạc Tuyền hay không, nhưng thân mật như thế cũng đều làm cho Lăng Tử Nhan có chút bất an. Tuyền nhi cùng Tử Y một khúc cầm tiêu hợp tấu liền không màng giúp Tử Y chuộc thân, đồng tình với tao ngộ của Tử Y là một phương diện, sợ càng nhiều là thương xót tiếc thương Tử Y đi. Tuyền nhi đối với người khác luôn luôn lãnh đạm, đối với Tử Y lại là ngoại lệ, các nàng mới quen biết nhau nửa ngày mà đã nói nói cười cười, nếu lâu dài chút thì còn không biết thân thiết thành cái dạng gì, sao có thể không khiến Lăng Tử Nhan lo lắng được?

Dương Mạc Tuyền thấy Lăng Tử Nhan trừng mắt nhìn mình nửa ngày cũng không nói lời nào, nghi hoặc hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

Mấy người Lí Vi Tu cũng tìm lại đây, hỏi: “Sao lại đều đứng ở chỗ này?”

Lăng Tử Nhan nắm tay Dương Mạc Tuyền, hơi dùng lực liền đem nàng kéo đến bên người, sau đó nói: “Các người về khách điếm trước, ta cùng Tuyền nhi còn có vài lời muốn nói.” Lại nói với Lí Vi Tu: “Tử Y cô nương liền giao cho người, không chuẩn khi dễ nàng.” Nói xong bỏ lại mọi người, chọn một ngõ nhỏ mà đi.

Động tác rất nhỏ đó của Lăng Tử Nhan cũng không tránh được ánh mắt Tử Y, mà biểu tình trên mặt nàng càng thêm không thêm che giấu, căn bản chính là bộ dáng ghen tị. Tử Y thầm buồn cười trong lòng, Lăng Tử Nhan này thật đúng là keo kiệt, ngay cả nữ nhân cũng đều ăn dấm chua, nếu như vậy thì thực thú vị. Nhìn thân ảnh các nàng dần biến mất, khoé miệng liền gọi lên một nụ cười nghiền ngẫm.

Ban đêm gió thổi có chút lạnh, Lăng Tử Nhan buông tay Dương Mạc Tuyền, cánh tay từ phía sau vòng lên trước, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng, không nói gì, chỉ im lặng bước đi.

Dương Mạc Tuyền ngoái lại nhìn Lăng Tử Nhan, ánh trăng bằng bạc chiếu lên gương mặt, nhìn trông lại như nhẫm một tầng ánh sáng nhàn nhạt, ngũ quan xinh xắn có vẻ mỏng lung lại xinh đẹp. Trong lòng vừa động, liền nhẹ nhàng hô một tiếng: “Nhan nhi.”

“Ừ?” Lăng Tử Nhan dừng lại nhìn nàng.

Dương Mạc Tuyền vòng cánh tay qua cần cổ, trực tiếp hôn lên đôi môi nàng, đầu lưỡi liếm lên khoé miệng, khé tách ra đôi hàm răng, tìm kiếm ngọt ngào lành mềm mại, cùng nhau dây dưa. Đây là lần đầu tiên chủ động hôn Lăng Tử Nhan, cảm giác hoàn toàn khác lạ, thế nhưng lại thực tốt đẹp.

Lăng Tử Nhan bị nàng ôn nhu đòi hỏi, hơi thở đã sớm rối loạn, tâm cũng hoá thành một vũng nước, ngay cả đứng cũng đứng không vững, phải đến lúc phía sau đụng vào bức tường mới có thể miễn cưỡng ổn định thân hình.

Dương Mạc Tuyền cảm thấy hít thở không thông mới buông nàng ra, nhìn thấy Lăng Tử Nhan cười mới ý thức được vừa rồi mình làm gì, mặt lập tức đỏ, nhưng không né tránh ánh mắt Lăng Tử Nhan, thâm tình cùng nàng đối diện.

Lăng Tử Nhan nhìn nàng nở nụ cười tinh nghịch, nhãn châu phủ một làn sương, mọi lo lắng cùng sầu muộn trong lòng đều bị nụ hôn tình tình này hoá thành hư không. Ôm lấy vòng eo nàng, cầm tựa trên vai, nhẹ giọng nói: “Tẩu tẩu, Nhan nhi vừa không có thể giống đại ca cho nàng một danh phận, cùng nàng danh chính ngôn thuận ở bên nhau, lại không có tài như Tử Y cô nương, cùng nàng cao sơn lưu thủy* để trở thành tri âm, vô công kém cỏi, ngay cả bỏ trốn cũng phải mang theo Lí Vi Tu, vì sao nàng còn thích Nhan nhi?”

*cao sơn lưu thủy: là khúc nhạc gắn liền với điển tích về tình bạn tri kỷ giữa Sở Bá Nha- Chung Tử Kỳ.

Dương Mạc Tuyền dùng đồng dạng tư thế ôm lại nàng, dán sát bên tai, hỏi: “Còn người vì sao lại thích ta?”

Lăng Tử Nhan suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Vì nàng xinh đẹp, chơi đàn hay, còn ôn nhu sẵn sàng, sợ là trên đời này sẽ không tìm được ai tốt hơn nàng.”

Dương Mạc Tuyền đang vuốt ve gương mặt Lăng Tử Nhan, nghe thế liền nhẹ nhàng lắc đầu: “Con người rồi cũng sẽ già, nếu ta không hề đẹp, cũng không biết đánh đàn, còn hung dữ với người, vậy người có còn thích ta không?”

Lăng Tử Nhan không hề nghĩ ngợi, đáp: “Thích.”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Thì là vậy, thích một người đâu cần nhiều lý do? Ta thích người, đơn giản vì người là Nhan nhi, người bên ngoài dù có vĩ đại thế nào cũng không liên quan tới ta. Hơn nữa, Nhan nhi người biết không? Người thật sự rất dũng cảm, nếu không phải người chấp nhất, lòng ta chưa chắc đã có thể thích người, sợ là cũng không dám thừa nhận loại tình cảm kinh thế hãi tục này.”

Lăng Tử Nhan kinh hỷ nói: “Vậy về sau nàng cũng sẽ không thích người khác chứ!? Sẽ không thích ca ca, cũng sẽ không thích Tử Y?”

Thích Tử Y? Dương Mạc Tuyền lập tức có cảm giác như bị sét đánh, thì ra nàng không nói một lời, còn khó có được biểu tình nghiêm túc như thế là do ăn dấm chua của Tử Y. Đột nhiên nghĩ tới Lí Vi Tu, lập tức liền cắn vào cổ Lăng Tử Nhan, ngẩng mặt, hung tợn nói: “Người cũng thế, không chuẩn thích người khác. Dù cho Lí Vi Tu có đối tốt với người đến đâu cũng không được thích hẳn!”

Lăng Tử Nhan thấy nàng trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, lại ăn ghen với Lí Vi Tu nữa, trong lòng mừng rỡ, sau đó vẽ mặt vô tội, đáng thương hề hề nói: “Tẩu tẩu quả nhiên thực hung dữ a, có nàng ở đây, Nhan nhi chính là có tà tâm cũng không có tặc đảm*!”

*có ý nghĩ xấu xa nhưng cũng không có gan làm.

Dương Mạc Tuyền sững sốt, lập tức buông tay: “Nguyên lai người thực sự động tâm với Lí Vi Tu, trách không được vừa rồi còn khoát vai hẳn, trước kia cho tới bây giờ người cũng chưa từng có thái độ tốt với hẳn như thế.”

Tâm tư Tuyền nhi cũng thực quá quá mẫn cảm đi, vui đùa cũng đều có thể cho là thật, bất quá thế cũng chứng minh rằng nàng thực sự để ý đến mình. Lăng Tử Nhan thu lại tâm tư đùa giỡn, bắt lấy tay nàng đặt lên ngực, còn chân thành nói: “Trái tim ta vĩnh viễn chỉ vì nàng mà đập.”

Dương Mạc Tuyền nhìn bộ dáng thâm tình của Lăng Tử Nhan, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, tay còn bị nàng giữ lấy, đặt lên ngực nàng, xúc giác ở đầu ngón tay truyền lại, cảm giác tựa như tơ tằm, nhẹn không được liền dè xuống, xúc cảm thực không sai a.

Lăng Tử Nhan thực không có tiền đồ, toàn bộ thân thể đều run lên một chút, thiếu chút nữa “ưm” thành tiếng, mặt cũng theo đó mà đỏ lên. Hôm nay Tuyền nhi sao vậy, đột nhiên lại biến thành chủ động như thế? Ghé sát nàng, vẽ mặt mang ý cười xấu xa, nói: “Tuyền nhi, nàng đây là đang câu dẫn ta sao? Nhan nhi sớm đã chuẩn bị tốt rồi, nàng tùy thời đều có thể muốn ta.”

Tuy rằng đêm dài yên tĩnh, trên đường cũng không có ai, nhưng lời Lăng Tử Nhan rõ ràng như thế vẫn làm cho Dương Mạc Tuyền ngưng đến đỏ bừng mặt, vội vàng rút tay về, gắt giọng: “Ai, ai muốn người?!”

Biết nàng thẹn thùng, chỉ có lúc nói chuyện thế này Tuyền nhi mới có thể giống một tiểu cô nương, tay chân luống cuống. Lăng Tử Nhan khẽ cười một tiếng, sau đó hôn lên vành tai nàng, ôn nhu nói: “Là ta muốn nàng.”

Còn không phải giống nhau sao?! Dương Mạc Tuyền vui đầu chôn ở cổ Lăng Tử Nhan, không ngẩng đầu lên nổi.

Lăng Tử Nhan nhìn tư thái nàng như vậy, càng thêm khẩn trương, nắm chặt tay nàng, đi về hướng khách điểm.

Trở lại khách điểm, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền vừa bước vào cửa liền nhìn thấy bọn Lí Vi Tu ngồi uống rượu, Tử Y không có ở bên cạnh.

Lăng Tử Nhan còn không kịp tới hỏi, Vương Thành đã nhìn thấy các nàng, trước reo lên: “Lăng huynh đệ, người đã trở lại a, làm cho chúng ta chờ thực lâu. Mau tới đây tự phạt ba chén, chúng ta ăn uống no say!” Vương Thành không biết đã uống bao nhiêu, đầu lưỡi đều lú cả lại.

Lăng Tử Nhan đã đem bọn Vương Thành coi là bằng hữu, muốn nàng uống rượu đương nhiên vui vẻ, bắt quá vẫn hỏi qua Dương Mạc Tuyền một chút, lại nhìn thấy nàng nhú nhú đôi mi thanh tú, biết trong lòng nàng không vui, đành phải nói: “Các người cứ uống đi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi trước. Đúng rồi, Tử Y cô nương đâu?”

Vương Thông cầm bầu rượu trên tay, đi về phía các nàng, cũng là say đến mức ngã trái ngã phải, ôm lấy bả vai Lăng Tử Nhan, nói: “Không uống hết bầu rượu này, không cho người trở về phòng. Nhìn người nhút nhát như đàn bà vậy, người cho là mình giống Dương huynh, có diễm phúc để hưởng ư? Tử Y cô nương người ta đã sớm cỡi hết y phục, nằm trên giường chờ Dương huynh rồi. Người a, cũng giống bọn ta thôi, đều là người thất bại cả, cho nên không cần nhiều lời, lại đây uống rượu, chúng ta nhất tụy giải thiên sầu.”

Một phen nói làm cho Dương Mạc Tuyền đỏ bừng mặt, thật đáng xấu hổ.

Lăng Tử Nhan nghe được, cả khuôn mặt đều tái đi, cũng không biết lời Vương Thông là thực hay giả, tưởng hất cánh tay Vương Thông ra, nhưng dùng lực thế nào cũng không được, đành phải nói: “Vương nhị ca, người buông ta ra ta liền uống hết bầu rượu này.”

Vương Thông buông nàng ra, nói một tiếng “hảo”, liền đem bầu rượu đưa cho nàng.

Lăng Tử Nhan tiếp lấy, mở nắp, hướng miệng rót.

Vương Thông nhìn Lăng Tử Nhan một hơi đem bầu rượu uống đến một giọt cũng không thừa, liền vỗ nàng một chưởng, khen: “Lăng huynh đệ quả nhiên là người sảng khoái!”

Một nửa rượu vào dạ dày, một nửa mới đến cổ họng, Lăng Tử Nhan bị hấn vỗ như vậy, thiếu chút nữa phun cả ra, liền vội vàng bỏ lại một câu “các người chậm rãi uống”, rồi lôi kéo Dương Mạc Tuyền đi, lên lầu lập tức ngồi xổm ở hành lang, phun ra.

Dương Mạc Tuyền vỗ nhẹ vai nàng, nửa phần thâm oán nửa phần đau lòng, nói: “Ai bảo người uống nhiều rượu như vậy, xứng đáng, cũng không biết chậm một chút, có khó chịu lắm không?”

Lăng Tử Nhan chỉ là do uống quá nhanh, nhất thời rượu không thể đi xuống mà thôi, ngồi chồm lết thì cũng tốt rồi, cười nói: “Ai bảo Vương Thông nói ta rụt rè ẻo lả giống như...cái gì...” Vương Thông ăn nói thô tục, Lăng Tử Nhan dừng lại một chút, rốt cuộc không nói được ra lời.

Dương Mạc Tuyền bật cười, thì ra đúng là nàng muốn tranh cãi với cái ám chỉ này, liền cốc nàng một cái: “Người vốn chính là nữ tử nhà gia giáo, hôm nay lại theo chân bọn họ xưng huynh gọi đệ, nếu người học theo bọn họ một thân tật xấu hư hỏng, vậy đừng nghĩ về sau ta còn để ý tới người!”

Lăng Tử Nhan vội vàng kéo nàng, hôn một cái lên má, phát ra lời thề son sắt: “Nhất định sẽ không!”

Dương Mạc Tuyền giúp nàng đứng lên, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tử Y đứng cách đó chỉ hai bước chân, khuôn mặt tươi cười trong suốt nhìn các nàng, trong lòng cả kinh, buông Lăng Tử Nhan ra, trên mặt xấu hổ lúc đỏ lúc trắng. Sợ là lời vừa rồi nói bị Tử Y nghe được một chữ cũng không thiếu đi, hơn nữa Lăng Tử Nhan còn hôn nàng. Chuyện các nàng là nữ tử mền nhau lại thật sự diễn ra trước mắt, không biết Tử Y sẽ nghĩ thế nào? Tuy rằng mình đã muốn tiếp nhận phân tình cảm này, nhưng vẫn không thể thần nhiên đón nhận ánh mắt người khác được.

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền nhìn đến Tử Y liền buông mình ra, trong lòng có chút không vui, vươn tay ôm lấy eo nàng, sau đó nhìn Tử Y, tuy không nói gì, nhưng trên mặt lại viết rõ ràng: “Nữ nhân này là của ta!”

Dương Mạc Tuyền giật mình nhìn lại, vẻ mặt Lăng Tử Nhan bây giờ là kiểu nàng quen thuộc nhất, bá đạo mà kiên định, càng có thể cảm nhận được dũng khí từ cánh tay nàng truyền tới, tâm lập tức định rồi, tuy gò má vẫn bao phủ bởi rặng mây đỏ, nhưng cũng không còn giây dựa thoát ra nữa, còn trở tay cầm lấy tay Lăng Tử Nhan đang đặt bên hông mình.

Ý cười trên mặt Tử Y càng đậm, nghi hoặc trong lòng cũng nhất nhất được cởi bỏ. Khó trách Lăng Tử Nhan chẳng những đối với mình khinh thường không thêm đoái hoài mà trái lại còn ghen với mình, nguyên lai là đạo lý này, đồng thời cũng kinh ngạc, nữ nhân còn có thể thích nữ nhân?

Hết chương 48

49. Chương 49: Một Đêm Xuân Tiều

Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan hai mắt nhìn nhau, mặt đối mặt, Tử Y tựa tiếu phi tiếu đứng đó, nhưng lại đọc không ra ý tứ bên trong.

Vẫn là Lăng Tử Nhan mở miệng nói trước: “Tử Y cô nương, thật không dám dấu diếm...”

Tử Y cười ngắt lời nàng: “Trở về phòng rồi nói sau.”

Lăng Tử Nhan nói được một nửa thì bị chặn miệng, có chút sững sốt, tiếp theo chợt nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, quay đầu lại liền thấy đám người Vương Thông đang lăm nhăm nói say, đi về phía các nàng. Hành lang quả thật không phải nơi nói chuyện, liền vội vàng ôm Dương Mạc Tuyền vọt vào trong phòng.

Tử Y cũng đi vào theo, khép cửa lại, vừa lúc đem bọn Lí Vi Tu chặn ở bên ngoài, một khắc trước khi đóng cửa lại còn nở nụ cười quyền rũ với bọn họ.

Vương Thành lập tức bị mê mẩn đến thần hồn điên đảo, muốn gõ cửa thì bị Lí Vi Tu giữ lại, Vương Thông có chút bức bối nói: “Lăng huynh đệ có thể vào, sao chúng ta không thể?”

Lí Vi Tu cười nói: “Tiểu đệ còn chưa ăn no uống no, chúng ta đi uống rượu tiếp đi!”

Vương Thông cùng Vương Thành giống nhau, nhìn thấy bộ dáng thiên kiều bá mị của Tử Y xong, tâm đã sớm ngứa ngáy khó nhịn, nói: “Nữ nhân đều không có, còn uống rượu cái gì? Ta nói này, giờ chúng ta đi Bách Hoa Lâu, tìm hai cô nương mới là đúng đắn nhất!”

Lí Vi Tu ở một bên vừa đáp vừa lôi kéo hai người: “Ý kiến hay! Bất quá tiểu đệ sẽ không đi, các ngươi tận hứng vui chơi a!”

Đợi cho Vương thị huynh đệ xuống lầu, Lí Vi Tu mới thâm ý nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt kia, sau đó quay về phòng mình.

Trong phòng, Tử Y cùng Dương Mạc Tuyền ngồi đối diện, Lăng Tử Nhan đứng bên cạnh Dương Mạc Tuyền, cầm một bàn tay nàng.

Ánh mắt Tử Y theo từ trên người Lăng Tử Nhan chuyển tới trên người Dương Mạc Tuyền, lại từ trên người Dương Mạc Tuyền trở lại Lăng Tử Nhan, nhìn qua nhìn lại đánh giá.

Dương Mạc Tuyền tâm đã định rồi nên thật ra lại rất thản nhiên, Lăng Tử Nhan bị nhìn chăm chú, lại sợ đến nổi da gà, người thử tưởng tượng mình là con mồi bị nhìn chăm chăm xem người có khó chịu không? Ánh mắt sắc soi của Tử Y tựa hồ có thể nhìn thấu vào tận xương cốt nàng.

Lăng Tử Nhan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Đừng nhìn nữa, ta cùng Tuyền nhi và người giống nhau, đều là nữ nhi.”

Tử Y cười nói: “Lỡ tai ta không điếc, vừa rồi đã tình cờ nghe thấy, ta chỉ là tò mò quan hệ giữa hai người mà thôi. Để ta đoán xem...”

Lăng Tử Nhan trực tiếp ngắt lời: “Không cần đoán, mắt người cũng không kém, ta và Tuyền nhi là trao nhau ái mộ, cho nên tuy rằng Tuyền nhi giúp người chuộc thân, nhưng mong người đừng có chủ ý gì với nàng.”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói vậy, không khỏi tròng mắt liếc nàng một cái. Nhan nhi cũng thật là, sao có thể với ai cũng đều nói như vậy, cũng không sợ người ta chê cười, huống chi Tử Y là nữ tử gia giáo, sao có thể có chủ ý gì với mình được? Liền cười cười xin lỗi Tử Y: “Nhan nhi nàng bá đạo quen rồi nên mới nói mà không nghĩ như thế, Tử Y cô nương, người trăm ngàn lần đừng hiểu lầm.”

Lăng Tử Nhan bị nàng trừng, có chút ủy khuất, thầm nói: “Vốn chính là vậy mà! Nếu Tử Y thực sự coi trọng nàng thì phải làm sao? Cái này gọi là ta phòng ngừa chu đáo, phòng hỏa hoạn lúc còn chưa xảy ra mà thôi!”

“Người còn nói nữa!” Dương Mạc Tuyền liền vươn cánh tay che miệng của nàng lại, còn nói với Tử Y: “Khiến cô nương chê cười rồi.”

Tử Y nhìn các nàng, trong lòng từ kinh ngạc chậm rãi biến thành khâm phục. Nàng ở nơi yên hoa, sớm đã không đem thế tục để vào trong mắt, không nghĩ tới các nàng là người trong sạch nhưng lại cũng như thế, chẳng những không hết lời phủ nhận loại tình cảm mật mờ này, mà còn ở ngay trước mặt mình thân mật khăng khít như thế. Điều này thực cần nhiều dũng khí, hoặc cũng là do không coi nàng là ngoại nhân, tin tưởng nàng sẽ giữ bí mật nên mới có thể thẳng thắn vậy. Nghĩ như thế, hảo cảm với hai người tăng lên nhiều, lại nghĩ tới nếu là hai nữ tử mến nhau, đương nhiên sẽ gặp phải nhiều gian khổ, khó trách Dương Mạc Tuyền tự giấu mình cũng là người đáng thương.

Ánh mắt giống như trao đổi, Tử Y nhìn Dương Mạc Tuyền, từ đáy mắt lộ vẻ thương xót.

Tuy rằng Tử Y không nói đôi câu vài lời, nhưng từ trong mắt nàng Dương Mạc Tuyền đọc ra được thiện ý, thâm cảm động. Trừ bỏ thiếp thân nha hoàn Bế Nguyệt ra, Tử Y là người thứ hai biết được. Dương Mạc Tuyền dùng ánh mắt cảm kích nhìn nàng.

Lăng Tử Nhan đứng ở một bên trông các nàng nhìn nhau, lòng thấy thực không vui, miệng còn bị Dương Mạc Tuyền che, nói không được, liền vươn tay che mắt Dương Mạc Tuyền, làm cho nàng không nhìn được Tử Y, sau đó mới tiểu nhân đắc chí hướng Tử Y cười.

Tử Y có chút không biết nói gì nhìn Lăng Tử Nhan. Hai người này tính cách một trời một vực, sao lại có thể đến được với nhau nhỉ? Một người rất hiếu động, một thì lại an tĩnh, có lẽ là một loại bù trừ đi, động – tĩnh quả thực thích hợp với nhau, không phải là không thể. Cười nhìn Lăng Tử Nhan ở trước mặt, nói: “Nếu ta là do tỷ tỷ chuộc thân, vậy đương nhiên chính là người của tỷ tỷ, sợ là cả đời này đều phải đi theo hầu hạ bên người tỷ tỷ a.”

“Không được!”

“Không được!”

Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền đồng thời nói.

Lời cự tuyệt đầu tiên đương nhiên là của Lăng Tử Nhan, còn cường điệu một phen: “Ta cùng Tuyền nhi ngày mai sẽ rời Nghi Hưng, người không thể đi theo chúng ta!”

Tử Y khẽ cup mắt, nhẹ giọng nói: “Xem ra hai người là khinh thị Tử Y là người trong thanh lâu, không xứng đi theo.”

Lăng Tử Nhan vội vàng xua tay: “Ta không phải có ý này.” Kỳ thật nàng nghĩ là, nếu để Tử Y đi theo, mỗi ngày đều cùng Tuyền nhi cầm tiêu hợp tấu, vậy còn không xảy ra chuyện sao? Đương nhiên lời này không thể nói ra, đành phải nhìn Dương Mạc Tuyền, để nàng giải thích.

Dương Mạc Tuyền trước tiên khẽ vuốt tay nàng, sau đó mới nói: “Tử Y cô nương, ta là bằng hữu tri kỷ của người, sao có thể để người đi theo bên cạnh hầu hạ? Hơn nữa ta cùng Nhan nhi lần này đi ra ngoài có chút thân bất do kỷ, cũng sợ làm phiền hà tới người.”

Tử Y cũng không muốn mặt dày lại đòi đi theo các nàng, chỉ có điều trong lòng cũng có một mong ước, hy vọng có thể trả được ơn Dương Mạc Tuyền đã chuộc thân giúp mình. Nếu không ở cùng một chỗ với các nàng, sao có thể hoàn thành? Trong lòng cân nhắc một phen, nhân tiện nói: “Không biết hai vị định đi đâu?”

Dương Mạc Tuyền nhìn thoáng qua Lăng Tử Nhan: “Còn chưa nghĩ ra.”

Tử Y nói: “Tử Y không muốn ở lại cái nơi thương tâm này, mong tìm một địa phương để bắt đầu cuộc sống một lần nữa, chính là nhất thời không có chỗ để đi, nếu tiện thì ta muốn cùng hai người đồng hành một đoạn đường, chờ tới khi tìm được chỗ thích hợp thì sẽ định cư ở đó. Hy vọng mọi người có thể đáp ứng yêu cầu quá đáng này của Tử Y.”

Lăng Tử Nhan luôn luôn thích náo nhiệt, ước gì càng nhiều người đồng hành càng tốt, vừa rồi bắt quá là ăn tí dấm chua, sợ Tử Y đoạt mất hào quang của nàng, giờ nghe Tử Y nói thế, tự nhiên liền đồng ý.

Khó có được dịp quen biết với một bằng hữu như Tử Y, Dương Mạc Tuyền càng không có dị nghị gì.

Ba người thương nghị đến lúc đã định rồi thì đêm cũng đã khuya. Lăng Tử Nhan trong lòng còn nhớ tới chuyện lúc ở trên đường, liền nói: “Tử Y, đêm nay ngươi sang phòng ta ngủ đi!”

Tử Y nén cười, biết rõ còn cố hỏi: “Ta ngủ với người?”

“Đương nhiên không phải, ta ở lại đây cùng Tuyền nhi...ngủ.” Lăng Tử Nhan lòng mang kế hoạch nham hiểm, nói đến cuối cùng tiếng đã nhỏ như muỗi kêu.

Trên mặt Dương Mạc Tuyền đã sớm hồng lên, vội vàng nói: “Vẫn là lấy thêm một gian phòng đi.”

Tử Y nhìn các nàng đều lộ ra bộ dáng thẹn thùng nhún nhón, trong lòng đã sớm biết rõ ràng, còn âm thầm hâm mộ, không biết ngày sau tấm thân mình có thể trao cho người tri tâm hay không? Liền cười nói: “Không cần phiền toái vậy, ta đi sang phòng khác là được, nhớ rõ sáng mai nhớ gọi ta.”

Lăng Tử Nhan vội vàng đáp ứng: “Nhất định.” Nhìn Tử Y rời đi, đóng cửa xong xuôi, xoay người liền thấy Dương Mạc Tuyền hai tay chống nạnh, tròng mắt, mày liễu dựng ngược nhìn mình, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Mạc Tuyền nhướn mày nói: “Đêm nay ngươi có hai chỗ có thể ngủ, hoặc là trên bàn, hoặc là dưới đất, tự ngươi chọn.”

Lăng Tử Nhan không biết vì sao nàng lại tức giận, liền đi qua, bàn tay xuyên qua từ giữa khuỷu tay nàng, ôm lấy Dương Mạc Tuyền, cười hỏi: “Vì sao?”

Dương Mạc Tuyền không bị nàng che mắt, liền rất nhanh lùi lại, giãy khỏi tay nàng, sắc mặt có phần bực bội: “Ngươi làm cho ta ở trước mặt Tử Y mất mặt đến vậy, lại còn hỏi vì sao nữa!”

Lăng Tử Nhan vẫn có chút khó hiểu: “Mất mặt cái gì?” Lập tức nghĩ ra, nguyên lai nàng nói là chuyện “đi ngủ”, liền cười nói: “Đây cũng có gì mà mất mặt đâu, Tử Y nàng ta cũng chưa có nói gì a!”

Dương Mạc Tuyền liếc xéo nàng một cái: “Ngươi cho là người ta giống ngươi, nghĩ cái gì thì nói cái ấy à? Người ta muốn giễu cợt ngươi thì cũng chỉ nghĩ thầm trong lòng, như thế nào lại thể hiện ra trên mặt? Dù sao hôm nay dọa người như thế, đây cũng đều là lỗi của ngươi.”

Lăng Tử Nhan cười thầm trong lòng nàng cố tình gây sự, cũng không giống trước kia cùng nàng càn quấy, cúi đầu, nói: “Vậy được rồi, hôm nay Nhan nhi ngủ trên bàn vậy.” Nói xong, liền thật sự lấy từ ngăn tủ ra một tấm chăn, đặt lên bàn, nằm lên đó, cuộn lại thành một vòng, còn không quên nói với Dương Mạc Tuyền: “Tẩu tẩu cũng đi ngủ sớm đi, đắp chăn kín một chút, cẩn thận cảm lạnh.”

Dương Mạc Tuyền không ngờ nàng lại nghe lời như vậy, xem bộ dáng nàng lúc này mà vừa giận vừa buồn cười, đơn giản cứ mặc kệ nàng, lập tức lên giường nằm xuống.

Lăng Tử Nhan thầm đếm: “Một, hai, ba.”

Chợt nghe Dương Mạc Tuyền nói: “Còn không lại đây!?”

Lăng Tử Nhan thiếu chút nữa cười ra tiếng, rốt cuộc nhịn xuống, từ trên bàn trực tiếp nhảy lên giường, chui vào chăn, đem Dương Mạc Tuyền ôm vào trong lòng, sau đó không hề cố kỵ mà bật cười.

Dương Mạc Tuyền đương nhiên biết nàng giả vờ, tuy thế nghe nàng cười thành như vậy, lại mất hứng, vung bàn tay nhỏ nhắn khẽ đánh lên ngực nàng một cái, sắc giọng: “Ta cho ngươi ngủ trên giường, cũng không phải cho ngươi chạm vào ta.”

Lăng Tử Nhan nắm tay nàng, đặt lên miệng, hôn lên từng ngón tay, vô tội nói: “Không cho ta chạm vào nàng, sao còn câu dẫn ta?”

Dương Mạc Tuyền biết nàng nói là chuyện lúc trên đường, mặt đỏ lên, giả biện: “Cái gì mà câu dẫn, nói khó nghe như vậy chứ? Ta bắt quá chỉ hôn ngươi một chút, ai biết ngươi một chút định lực đều không có.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TA LIỀN HÔN NÀNG MỘT CÁI, NHÌN XEM ĐỊNH LỰC CỦA NÀNG THẾ NÀO?” Không đợi Dương Mạc Tuyền trả lời đã hôn lên đôi môi nàng.

Dương Mạc Tuyền vốn định thừa dịp lúc nàng hết sức ý loạn tình mê mà cười nhạo một phen, sao biết thế nhưng chính mình thực không kiên trì mà rên rỉ thành tiếng trước. Nụ hôn nóng rực của Lăng Tử Nhan đã sớm đem nàng thiêu cháy.

Lăng Tử Nhan vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, gương mặt kiều diễm của Dương Mạc Tuyền mang theo động tình mê li cùng khát vọng, cười nói: “Định lực của Tuyền nhi cũng bình thường thôi.”

Dương Mạc Tuyền ngược lại bị nàng cười nhạo, đương nhiên không thuận theo, thu lại khát vọng đang nhen nhóm, lộ ra nụ cười tà mị: “Người đã hôn lại rồi, hiện tại có thể ngủ chưa?”

Giờ đến phiên Lăng Tử Nhan bắt mẫn, rõ ràng Tuyền nhi đã bị nàng hôn đến như say như mê, thế nhưng vẫn còn có thể cự tuyệt nàng, quả thực làm lòng tự trọng của nàng bị tổn thương nghiêm trọng, bất quá cũng không để tâm, cắn cắn chiếc cổ thon dài trước mặt, vài cái phất tay liền cởi bỏ y sam cả hai người, không hề cách trở ôm nhau cùng một chỗ.

Quả nhiên Dương Mạc Tuyền không nói được lời nào nữa, đầu chôn ở hõm vai Lăng Tử Nhan, chỉ còn lại thẹn thùng.

Lí trí Lăng Tử Nhan đã sớm không còn, mỗi chỗ trên người Dương Mạc Tuyền đều có lực hấp dẫn trí mạng. Hôn lên bờ vai tinh xảo, kéo một đường xuống, dừng lại ở cặp núm phong căng tròn mềm mại, như thể trừng phạt, không khỏi mút vào có phần dùng sức.

Dương Mạc Tuyền hô lên một tiếng duyên dáng, phun ra lời nói đứt quãng: “Người...nhẹ một chút...”

Lăng Tử Nhan nghe được thanh âm nhu nhuyễn kiều mỵ kia càng thêm không kiềm chế được, hôn lên tiểu phúc bằng phẳng, giấy lát sau đã tiến vào giữa hai chân nàng.

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên, nhưng Dương Mạc Tuyền vẫn cảm thấy khấn trương vô cùng, chân hơi cuộn lại, gắt gao khép chặt. Gương mặt nhìn ánh mắt nóng rực của Lăng Tử Nhan, lập tức thẹn thùng quay mặt đi, ửng hồng theo hai má lan tràn đến cằm cổ.

Lăng Tử Nhan nhìn Dương Mạc Tuyền như vậy, thiếu chút nữa không thể hô hấp nổi, vô luận là gương mặt diễm đảo chúng sinh, hay thân thể thon dài trắng nõn của nàng đều tràn ngập mê hoặc, dường như không thể một lời mà diễn tả hết, làm cho mình muốn ngừng mà không được. Trái tim kịch liệt nhảy loạn, dục vọng mãnh liệt muốn xâm nhập nàng. Cái gì cũng không quan nữa, tách ra hai chân Dương Mạc Tuyền, chôn ở giữa, hôn lên nơi tràn ngập hương thơm đặc hữu của người mình hằng tâm ái.

Dương Mạc Tuyền đang hết sức ý loạn tình mê, thân thể ở chỗ sâu trong đột nhiên bị một vật nhu nhuyễn xâm nhập, lại thét lên một tiếng kinh hãi: “Nhan nhi, dừng...” Tuy rằng cảm giác kỳ dị trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần, nhưng sao Nhan nhi lại có thể hôn nàng ở đó...thực xấu hổ a...

Lăng Tử Nhan nâng lên khuôn mặt tràn đầy dục, tình, mang theo một chút bất mẫn nhìn nàng: “Vì sao không được?”

Cái này bảo nàng làm thế nào có thể mở miệng? Dương Mạc Tuyền cắn cắn vành môi, mặt mang nét ngượng ngùng.

Lăng Tử Nhan nhìn bộ dáng mê người dục cự hoàn nghênh của nàng, cười nói: “Tuyền nhi thật sự là khẩu thị tâm phi a, rõ ràng là thích ta làm như vậy với nàng.”

“Người...” Dương Mạc Tuyền muốn phản bác, nhưng thân thể lại phản bội nàng, chỉ cảm thấy giữa hai chân trống vắng, tựa hồ đang chờ được yêu thương, thế nào còn có thể nói ra lời cự tuyệt trái với lương tâm được nữa.

Lăng Tử Nhan yêu chết được bộ dáng rối rắm của nàng lúc này, trên mặt tràn đầy ý cười, không tra tấn nàng thêm nữa, cúi người xuống hôn lấy...

Lại là một đêm triền miên không dứt...

Mặt trời lên cao, nếu không phải Tử Y lại đây đánh thức, sợ là hai người còn muốn tiếp tục ngủ. Rửa mặt chải đầu xong, đều đổi lại thành nữ trang.

Tử Y nhìn thấy tự nhiên lại là một trận cảm thán. Trước xem Lăng Tử Nhan, từ một công tử thanh tú tuấn đạt biến thành một nữ tử linh khí bức người, tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị nhưng vẫn bị kinh diễm. Lại nhìn Dương Mạc Tuyền, thầm khen nguyên lai trên đời này còn có một tiểu mỹ nhân như vậy, trước kia quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng.

Ba người cười nói đi xuống lầu, thấy Lí Vi Tu đã ngồi ở trong đại sảnh, chậm rãi dùng cơm. Tử Y cười chào hỏi: “Lí công tử, chào.”

Ánh mắt Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan lại dừng lại ở trên một bàn khác, nhìn vài khách nhân không mời mà đến, tâm lập tức rơi xuống đáy cốc.

Hết chương 49

50. Chương 50: Bị Bắt Trở Về

Lăng Tử Nhan có loại xúc động muốn nhanh chân bỏ chạy, bất quá lần này có thể nào cũng không chạy được, bởi vì Lăng Viễn Kiếm đang ngồi dựa vào cửa, ngồi cùng bàn còn có Lăng Tử Hạo cùng Lí Tại Sơn, nháy mắt vô số ý niệm hiện lên trong đầu, cuối cùng trừng mắt nhìn Lí Vi Tu, cả giận nói: “Có phải người mật báo hay không?”

Lí Vi Tu buông đũa, thực vô tội nhún vai, không nói gì.

Lăng Viễn Kiếm liền nổi giận, thấy Lăng Tử Nhan ngay cả cha cũng không chào một tiếng đã hỏi tội người ta, giận quá, thiếu chút nữa đập bàn bắt người, bất quá thứ nhất là ở bên ngoài có thân phận Vương gia, giữa đường răn dạy nữ nhi, vô luận là Lăng Tử Nhan đúng hay sai, làm cha đều không vui nổi. Thứ hai là Dương Mạc Tuyền cùng nhau rời nhà với Lăng Tử Nhan, hai người đột nhiên đi như thế, sợ là có ẩn tình khác, không thể khiến cho nàng cảm thấy hẫng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe khiến tâm sinh khúc mắc, đành phải nhẫn nhịn nén giận, tận lực hoà hoãn thanh âm, nói: “Hai người các ngươi lại đây.”

Trong lòng Dương Mạc Tuyền lại hoảng sợ, trừ việc không biết phải làm sao thì càng nhiều là cảm giác tội lỗi. Tuy rằng đối với nàng mà nói thì Lăng Tử Hạo vẫn xa lạ như vậy, thậm chí so ra còn kém hơn người vừa mới quen biết là Tử Y, nhưng Lăng Tử Hạo là phu quân nàng, thể mà thân thể cùng trái tim nàng đều phản bội hẫng. Nàng biết trình tiết rất trọng yếu đối với một nữ nhân, cũng không sợ trên lưng bôi tiếng xấu, cái chính là đâu phải nàng chỉ liên lụy tới một mình Lăng Tử Hạo? Lăng gia là vương hầu thế gia, lại xảy ra chuyện làm nhục gia môn như thế, cho dù là phụ thân quá cố có ân với Lăng gia đi chăng nữa thì sợ là cũng không chuộc hết tội của nàng.

Lăng Tử Nhan thấy sắc mặt Dương Mạc Tuyền tái nhợt, nghĩ nàng cũng giống mình, sợ bị phụ thân trách phạt, lòng liền sinh dũng khí, lập tức nắm chặt tay nàng, nói: “Có ta ở đây!”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu nhìn Lăng Tử Nhan, khuôn mặt tươi cười kia trong nháy mắt chợt khiến lòng mình rung động, tuy cảm giác tội lỗi tràn ngập tâm can, nhưng cũng không hối hận. Có một người như Nhan nhi, chẳng sợ vạn kiếp bất phục. Nàng đã không một chút do dự mà yêu thương người này, những ngày khoái hoạt mặc dù ngắn ngủi nhưng cũng đủ cho cả một đời rồi, liền lộ ra nụ cười thản nhiên, nói: “Nhan nhi, cảm ơn ngươi.”

Lăng Tử Nhan được nàng cảm tạ, có chút không hiểu gì cả, bất quá không có thời gian cân nhắc ý tứ những lời này, giải quyết vấn đề trước mắt mới là đại sự lớn nhất.

Tử Y đứng ở bên cạnh nhìn xem rõ ràng, thấy bộ dáng các nàng đều như lâm đại địch, biết gặp phải chuyện khó giải quyết, cũng không hỏi nhiều, cùng các nàng đi đến trước mặt Lăng Viễn Kiếm, chợt nghe hai người đều gọi Lăng Viễn Kiếm là “cha”, lập tức cả kinh, tiếp đó lại nghe một người kêu một nam tử là “đại ca”, người kia lại gọi “phu quân”, lập tức sáng tỏ quan hệ giữa những người mới tới cùng các nàng, trong lòng thầm cảm thán. Thì ra các nàng chẳng những là nữ tử mến nhau mà còn có danh phận cô tẩu, khó trách, khó trách.

Lí Tại Sơn không đợi Lăng Viễn Kiếm hỏi, trước đã quát Lí Vi Tu: “Tiểu súc sinh, còn không lại đây chằm trà giải thích với Vương gia?!”

Lăng Viễn Kiếm phát ổng tay áo, thần nhiên nói: “Không cần.”

Lí Tại Sơn cười làm lành nói: “Nên thế mà, Tu nhi đã có hôn ước với Quận chúa, mà lại còn bỏ tiền ra mua nữ tử thanh lâu, chẳng những nên trách phạt mà càng nên đánh. Muốn đánh muốn phạt, mặc cho Vương gia xử trí.”

Nguyên lai Hoa Tứ Nương sợ Lí Vi Tu mang người đi, rồi lúc trở lại Tô Châu phân phó một tiếng không cho đổi bạc, vậy thì một ngàn năm trăm lượng biên lai nợ tiền kia sẽ lập tức biến thành tờ giấy lộn. Dân không đấu lại với quan, mặc dù mất cả tiền lẫn tài cũng sẽ chỉ có thể nén giận, cho nên liền phái người âm thầm theo dõi hần, biết bọn họ ngủ lại Nghi Hưng, lập tức liền tự thân xuất mã, dẫn theo vài thủ hạ, mua chuộc được thành vệ, suốt đêm phi ngựa tới Tô Châu. Quả nhiên trời không phụ lòng người, một ngàn năm trăm lượng bạc trắng bóc không thiếu một hào, đang chuẩn bị vui rạo rục trở về thì lại không khéo đụng phải Lí Tại Sơn, Lăng Viễn Kiếm bởi vì công sự mà ở lại Lí phủ.

Vốn dĩ lướt qua nhau, sao biết Hoa Tứ Nương trong lòng đắc ý, đi đường mắt cũng không nhìn, trực tiếp va phải Lí Tại Sơn, ngân lượng đang ôm rơi叮叮đang xuống đất. Lí Tại Sơn thấy nàng ăn mặc lòe loẹt, vừa thấy đã biết không phải người đẳng hoàng, còn mang theo nhiều bạc như vậy, như thế nào lại không tra hỏi. Hoa Tứ Nương tự nhiên đem chuyện đoạt khôi diễn ra tối qua ở Bách Hoa Lâu kể lại sinh động như thật, tuy rằng là Dương Mạc Tuyền yêu cầu chuộc thân, nhưng Lí Vi Tu lại là người trả tiền, ở trong mắt Hoa Tứ Nương, ai cấp bạc đương nhiên là lão đại, vì thế tự nhiên tặng bóc Lí Vi Tu một phen, còn càng nói càng thái quá. Nói xong câu cuối cùng đã lại biến thành Lí Vi Tu cùng Tử Y đã sớm nảy sinh tình ý, tự định chung thân, chuyện tình ái xưa của hai người quả thực có thể dùng “buồn vui lẫn lộn” để hình dung.

Lí Tại Sơn một lòng muốn cùng Lăng Viễn Kiếm kết thông gia, giờ lại để hần nghe được nhi tử mình chẳng những đi hoa phố, còn cùng nữ tử thanh lâu tự định việc chung thân, nét mặt già nua đã sớm đỏ, muốn răn dạy Hoa Tứ Nương thì chợt nghe Lăng Viễn Kiếm hỏi Hoa Tứ Nương bộ dáng hai công tử mi thanh mục tú trong lời nàng như thế nào. Hoa Tứ Nương đem bộ dáng hai người miêu tả lại, ngay cả Lí Tại Sơn cũng đều nhận ra là Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, không biết tại sao các nàng lại cùng nhi tử mình tới thanh lâu, sợ là bút trưởng này Lăng Viễn Kiếm cũng muốn tính lên đầu mình đi.

Lăng Viễn Kiếm sao còn quản nổi chuyện của Lí Vi Tu, lại hướng Hoa Tứ Nương hỏi thăm chỗ ở của bọn họ, thế này mới đi tới Nghi Hưng, Lí Tại Sơn đương nhiên đi theo. Đến cửa thành, tránh không được cũng kêu Lăng Tử Hạo theo, còn phân phó người hồi phủ thông báo một tiếng, nói đã tìm được người.

Một câu này của Lí Tại Sơn, những người khác ít nhiều cũng đoán được vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây.

Lí Vi Tu cũng không giải thích, rót một ly trà cung kính đưa đến trước mặt Lăng Viễn Kiếm: “Vương gia, thỉnh ngài dung trà.”

Lăng Viễn Kiếm không muốn làm mất mặt Lí Tại Sơn, liền đưa tay tiếp nhận: “Làm phiền.”

Ánh mắt Lăng Tử Hạo vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt Dương Mạc Tuyền, hần biết nhất thời nàng còn không thể chấp nhận hần, chính là không nghĩ tới thế nhưng nàng lại vì hần mà rời nhà trốn đi. Dương Mạc Tuyền không chịu cùng hần viên phòng, lý do duy nhất mà hần có thể nghĩ tới chính là trong lòng nàng đã có người khác, lần này ra đi sợ là để đi tìm ý trung nhân của nàng. Mỗi khi nghĩ tới điều đó, trong lòng đều là một trận đau đớn. Tuy rằng trước đây hần có phụ nàng, đem tâm hồn trốn đi, còn dẫn theo một nữ nhân khác trở về, nhưng nam nhân vốn tam thê tứ thiếp là chuyện thực bình thường, nàng là nữ nhân, là thê tử của mình, lại đi nhớ thương người khác, thậm chí ngay cả tâm thân cũng không nguyện trao cho hần, quả thực đã đem tôn nghiêm của hần giẫm xuống lòng bàn chân. Trong lòng dù có thích nàng đến đâu đi chăng nữa cũng ngăn không được ghen tỵ nồng đậm cùng lửa giận, sắc mặt tự nhiên cũng phủ đầy băng sương.

Dương Mạc Tuyền cảm nhận được hàn ý, vốn đã nghĩ ra một cái cớ tốt nhưng rồi lại nuốt xuống, nhiều lời vô ích, càng bôi càng đen, chỉ cần không hại đến Nhan nhi là tốt rồi.

Nhất thời không người nào mở miệng, không khí có chút quỷ dị, vài người lại đều đứng ở cửa, người bên ngoài không dám tiến vào, người bên trong không dám xuống lầu, lão bản cũng chỉ có thể tránh ở mặt sau

quầy, giận mà không dám nói gì.

Lăng Tử Nhan tuy không nói gì, nhưng trong lòng đã nghĩ ra vài biện pháp, bất quá đều có chút gượng ép, lại nhớ tới dù sao nương cũng không ở đây, phụ thân và ca ca hẳn là dễ hồ lộng, liền nói: “Cha, con cùng tẩu tẩu xuất môn, kỳ thật...kỳ thật là vì bái sư.”

Người không biết chuyện thì sửng sốt, người cảm kích nàng thì thiếu chút nữa cười ra tiếng, cũng thực mệt cho nàng nghĩ ra được lý do này.

Lăng Viễn Kiếm nghi hoặc nhìn nàng, khó hiểu hỏi: “Bái cái gì sư?”

Lăng Tử Nhan vội vàng đem Tử Y kéo qua, nói: “Chính là Tử Y cô nương, nàng tinh thông cầm kỳ thi họa, hiện giờ là sư phụ con.”

Lí Tại Sơn liền nói xen vào: “Nàng không phải là thanh lâu nữ tử do Tu nhi bỏ hai ngàn lượng bạc mua về sao?” Nói xong lập tức hối hận muốn tự cho mình một cái bạt tai, thật sự là hồ đồ đến không thể hồ đồ hơn, hy vọng Lăng Viễn Kiếm không để ý.

Lăng Viễn Kiếm không nói chuyện, Lăng Tử Hạo liền hỏi: “Rốt cuộc chuyện này là sao? Muội nói rõ ràng một chút đi!” Tuy rằng cảm thấy đây là Nhan nhi tìm một cái cớ, nhưng hẳn tình nguyện tin tưởng đây là sự thực mà không phải nguyên nhân ở Dương Mạc Tuyền.

Lăng Tử Nhan chấp tay sau lưng, vừa thông thả bước vừa nói: “Kỳ thật là như thế này, từ sau lần cùng Lí Vi Tu cá cược, nương liền thúc giục ta mãi, mặt dù có lão sư dạy ta đánh đàn, nhưng tinh thông một thứ làm sao có thể xứng với văn võ Trạng Nguyên? Lăng gia chúng ta không muốn kém người khác, càng không có nữ tử vô tài vô đức, tựa như nương chẳng những am hiểu thi từ ca phú mà còn tinh thông binh pháp, như thế mới có khả năng trở thành hiền thê của phụ thân, mới khiến cha đã nhiều năm như vậy mà ngay cả nhất phòng tiểu thiếp cũng không lấy thêm. Mà tẩu tẩu đơn giản là không tinh thông kì nghệ, ca ca liền cưới Vân La đại tẩu về, cho nên nương khuyên ta không thể bước theo vết xe đổ của tẩu tẩu, mới gả đến nhà người ta phu quân đã liền cưới tiểu thiếp, ngày sau liền không hề có thân phận hay địa vị gì đáng nói.”

Lí Tại Sơn vội vàng cam đoan: “Quận chúa mà được gả về, Tu nhi khẳng định sẽ không lấy thêm ai nữa.”

Một phen nguy biến đương nhiên là do Lăng Tử Nhan tự biên tự diễn, Lăng Viễn Kiếm nghe xong nhưng lại âm thầm gật gật đầu, còn tưởng rằng Từ Liễu Thanh thực sự từng nói với nàng những lời này. Lăng Tử Hạo trái lại bán tín bán nghi, nhưng dù sao nàng nói đều là sự thật, cha cùng nương đã nhiều năm tương kính như tân* còn không nói, nhưng hẳn cưới Vân La mặc dù không phải do nàng tinh thông kì nghệ, nhưng quả thật là vì trước kia cứ nghĩ Dương Mạc Tuyền là một xú nữ nên mới lấy Vân La xinh đẹp. Lăng Tử Hạo muốn phản bác, lại không tìm được lý do, ăn ngay nói thật lại có khi đắc tội danh trông mặt mà bắt hình dong, còn không bằng đồng tình với lời Lăng Tử Nhan thì còn có chút đường hoàng.

*tương kính như tân: vợ chồng kính trọng nhau như khách

Lăng Tử Nhan lại nói: “Vốn việc này cũng không xảy ra, chính là vì Lí Vi Tu nói ở Nghi Hưng mới có một nữ tử tài mạo song toàn đến, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, ta vừa nghe thấy sao có thể cao hứng được? Còn chưa thành công mà hẳn đã liền hâm mộ nữ tử khác, vậy ngày sau thành thân còn không phải đứng núi này trông núi nọ, thê thiếp thành đàn sao? Vì thế mới hẹn Lí Vi Tu cùng đến Nghi Hưng để tìm hiểu thực hư.”

“Muội tới là là được rồi, vì sao còn phải mang theo đại tẩu? Ngay cả một lời nhắn cũng không để lại, vụng trộm chạy đến đây, làm cho chúng ta tìm thực khổ.” Lăng Tử Hạo vẫn canh cánh trong lòng, không nhịn được liền hỏi.

Lăng Tử Nhan nói: “Là muội khuyên tẩu tẩu cùng đến, kỳ thật muội đã sớm có ý niệm bái sư trong đầu, nếu chân tướng đúng như Lí Vi Tu nói, vậy muội cùng tẩu tẩu sẽ bái nàng làm sư phụ, miễn cho ca ca hôm nay cưới một người biết chơi cờ, ngày mai lại lấy một người biết vẽ.” Lăng Tử Nhan nói ba câu đều không dời chuyện Lăng Tử Hạo thú tân nương, giống như việc các nàng trốn đi đều là vì Lăng Tử Hạo rước Vân La về vậy, khiến Lăng Tử Hạo vô lực biện bạch.

Về phần đi không lời cáo biệt, Lăng Tử Nhan giải thích là nếu nói bọn họ đi thanh lâu, cha cùng nương khẳng định sẽ không đồng ý, tiếp theo lại đem tài nghệ của Tử Y thổi phồng một phen. Lúc trước Hoa Tứ

Nương đã đi trước nói qua chuyện cầm tiêu hợp tấu, đoạn này thật ra Lăng Tử Nhan lại không nói dối, chỉ là về vấn đề chuộc thân cho Tử Y lại nói có phần bất đồng so với Hoa Tứ Nương, chỉ nói là tấu tẩu mền tài nên mới mượn Lí Vi Tu ngân lượng để giúp Tử Y chuộc thân.

Một phen giải thích, thật đúng là hoàn toàn khiến mọi người thấu hiểu, Lí Tại Sơn hoàn toàn tin tưởng, không hề nghi ngờ, hẳn mới mặc kệ Lăng Tử Nhan muốn bá sư hay Dương Mạc Tuyên mền tài, chỉ cần không phải Lí Vi Tu cùng Tử Y tâm đầu ý hợp mà giúp nàng chuộc thân là tốt rồi, còn trách cứ Lí Vi Tu: “Người vốn nên chủ động lấy bạc chuộc người, sao có thể để cho Quận Vương phi mở miệng mượn người?”

Lăng Viễn Kiếm vội vàng nói: “Lí đại nhân trăm ngàn lần không cần nói như vậy, bổn Vương sẽ sai người đem bạc đưa đến quý phủ.”

Tất nhiên Lí Tại Sơn lại một phen chối từ.

Lăng Viễn Kiếm mặc dù không hoàn toàn tin tưởng lời Lăng Tử Nhan, nhưng có Lí Vi Tu hát đệm cùng Dương Mạc Tuyên cam chịu, lại tin thêm vài phần. Tìm được người đã là vạn hạnh, về phần lí do gì thì cũng chẳng phải trọng yếu.

Lăng Tử Hạo cũng cùng chung ý tưởng, hơn nữa hẳn tình nguyện tin tưởng lời Lăng Tử Nhan nói toàn bộ là thật, Dương Mạc Tuyên trốn đi là vì hắn mà không phải muốn tìm ý trung nhân.

Tử Y băng tuyết thông minh, tuy lúc này còn không thể rõ ràng quan hệ rắc rối phức tạp giữa bọn họ, nhưng chỉ cần bắt lấy một chút là được, hiện tại nàng là lão sư của Quận chúa. Lập tức thu hồi vị phong trần trên người, bộc lộ một thể hàn mai ngạo lập*, trong lòng lại nghĩ thầm, có ý tứ!

*hàn mai ngạo lập: hoa mai đứng ngạo nghễ giữa trời giá lạnh.

Nghi Hưng không phải nơi nên ở lâu, Lăng Viễn Kiếm sợ kinh động đến quan viên địa phương, tránh không được lại một phen xã giao, liền đứng dậy nói: “Trở về thôi!”

Lăng Tử Nhan đương nhiên không tình nguyện, thật vất vả mới có thể rời nhà trốn đi, nhưng nguyên do là làm ăn qua loa tắc trách nên mới thế này, làm sao còn dám nhiều lời nữa.

Mà lòng Dương Mạc Tuyên đã sớm không có tạp niệm, chỉ có điều bắt buộc phải nhìn vào mắt Lăng Tử Hạo, trong lòng có chút kinh ngạc, lại có chút mờ mịt vô thức.

__Hết chương 50__

51. Chương 51: Nghi Ngờ

“Xuân sắc mãn viên quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.” (1) (2)

Từ Liễu Thanh đang bưng bát sâm đi vào vườn, chợt nghe Vân La ngâm câu thơ này.

Đang mùa hoa đào nở rộ, rực rỡ diễm lệ, vạn điểm son đỏ chói. Vân La đứng dưới tàng cây, một thân hồng sắc la sam (3), nhưng lại có vẻ đoạt màu xuân sắc.

Từ Liễu Thanh đình chỉ cước bộ, nhìn bóng dáng nàng một hồi lâu rồi mới cười tiến lại gần: “Nguyên lai con ở đây, sao không để cho Trầm Ngư ở bên cạnh hầu hạ? Trong người con có thai, vạn nhất có sơ xuất gì thì sao?”

Vân La tiếp lấy chén trà sâm trong tay nàng đặt lên thạch bàn, cười nói: “Bất quá mới có mang hai tháng mà thôi, cần bản là nhìn không ra, hai ngày nay Tử Hạo đều đi sớm về muộn, không có người nói chuyện giải buồn nên Vân La mới ra vườn một chút, nương đừng quá mức sầu lo.”

Từ Liễu Thanh trải qua nhiều sóng to gió lớn, lời Vân La nói có ý oán giận nhẹ nhàng, như thế nào lại không nghe ra? Cũng không tiếp lời nàng, lại cầm chén bưng lên đưa ra, nói: “Canh sắp nguội rồi, thừa lúc còn nóng uống đi.”

Vân La cau mày, chỉ uống hai ngụm liền đặt bát xuống, hỏi: “Tìm được muội muội cùng Nhan nhi chưa ạ?”

Từ Liễu Thanh nói: “Lão gia phái người trở về truyền lời, nói đã tìm được rồi, ước chừng không sai biệt lắm có lẽ cũng sắp về phủ.”

Vân La giả bộ không quan tâm, khẽ cười nói: “Muội muội cũng thật là, xuất môn lại không nói một tiếng, người biết thì nghĩ nàng đi đâu đó, người không biết còn tưởng rằng vị tỷ tỷ đến sau này khi dễ nàng, đem nàng đuổi đi.”

Từ Liễu Thanh cũng cười nói: “Đứa nô tài nào dám ở sau lưng chủ tử ăn nói lung tung, ta mà biết được thì chắc chắn sẽ vả miệng hắn.” Thấy một cánh hoa rơi xuống vai Vân La, liền đưa tay giúp nàng phủi đi, lại nói: “Mạc Tuyền luôn xử sự ổn trọng, lần này không từ mà biệt, sợ là có điều gì khó nói ra. Chờ các nàng trở về, hỏi liền biết.”

Vân La nhìn Từ Liễu Thanh, mặt lộ vẻ tò mò, đoán hỏi: “Chẳng lẽ muội muội không muốn cùng Tử Hạo viên phòng?”

Sắc mặt Từ Liễu Thanh chưa biến, nhưng trong lòng đã có phần không vui. Chuyện này tự biết rõ là được rồi, cần gì phải nói ra, không lưu lại đường sống làm gì? Bất quá Vân La chỉ đoán trúng mặt ngoài, trong lòng nàng lo lắng là một việc khác, do dự không biết nên trả lời vấn đề Vân La hỏi thế nào. Anh Tuấn đột nhiên chạy vào báo lão gia đã trở lại, vừa lúc giúp nàng giải vây, cùng Vân La đi tới đại sảnh.

Vân La vào trước tiên, lập tức đến trước mặt Dương Mạc Tuyền, kéo cánh tay nàng, trên mặt lộ vẻ thân thiết: “Muội muội rất cục cựa cũng đã trở lại, làm tỷ tỷ lo lắng đến hồng mắt, sợ hai người ở bên ngoài xảy ra chuyện gì. Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Ai, nhìn muội kìa, tiêu tụy thành như vậy...” Lại nắm lấy tay Lăng Tử Nhan ở bên cạnh, nói: “Nhan nhi cũng vậy, đều gầy đi a. Không phải hai ngày nay hai người ăn gió nằm sương đấy chứ?”

Đoàn người Lăng Viễn Kiếm ra roi thúc ngựa gấp rút trở về từ Nghi Hưng, tự nhiên phong trần mệt mỏi, nhưng còn không đến mức khoa trương giống như lời Vân La nói vậy. Dương Mạc Tuyền cười cười không lên tiếng, Lăng Tử Nhan liền nặn một nụ cười, đáp: “Đa tạ Vân La đại tẩu quan tâm, hai ngày nay chúng ta ăn ngon, ngủ tốt.”

Tử Y nghe Lăng Tử Nhan kêu Vân La cũng là “đại tẩu”, đoán được nàng chính là nhị phòng giỏi chơi cờ mà Lăng Tử Hạo cưới về trong miệng Lăng Tử Nhan, cái chính là ở trước mặt Dương Mạc Tuyền Vân La lại xưng tỷ tỷ, đúng là vào sau lại ngồi trên, xem ra không phải là một cái đèn cầy dầu (4), liền âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Từ Liễu Thanh thấy trong phòng ngoại trừ phụ tử Lí gia ra còn có một nữ tử xa lạ, trước chào hỏi Lí Tại Sơn đã rồi mới hỏi: “Vị này là...?”

Tử Y hơi gật đầu, khuyu gối, nói: “Tiểu nữ Tử Y tham kiến Vương phi.”

Lăng Tử Nhan lập tức liền gạt tay Vân La, đi vài bước đến trước mặt Từ Liễu Thanh, cười nói: “Nương, vị Tử Y cô nương này là lão sư của Nhan nhi, là tẩu tẩu bỏ số tiền lớn vì Nhan nhi thỉnh về.”

Từ Liễu Thanh chưa nghe qua lời nói dối ngụy biện của Lăng Tử Nhan, tất nhiên không biết nguyên do, cho nên nghe nàng nói như thế, chỉ cảm thấy kinh ngạc: “Mạc Tuyền thỉnh lão sư cho con?”

Lăng Tử Nhan nói: “Việc này nói ra thì dài lắm, chậm rãi sẽ kể lại cho người, tóm lại là về sau Nhan nhi sẽ nhất định nghiêm túc học cầm kỳ thi họa cùng Tử Y cô nương, miễn cho suốt ngày bị nương oán giận, nói ta không giống tiểu thư khuê các.”

Từ Liễu Thanh cũng biết hiện tại không phải lúc nói chuyện, liền ôn nhu hỏi Dương Mạc Tuyền: “Hai ngày nay con có khỏe không?”

So với Vân La hư tình giả ý, chỉ vài lời của Từ Liễu Thanh nhưng lại khiến sống mũi Dương Mạc Tuyền hơi cay cay, vội vàng nói: “Tốt lắm ạ, đã khiến nương lo lắng rồi.”

Từ Liễu Thanh vỗ vỗ tay nàng, nói: “Cái gì cũng đừng nghĩ vội, trước hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày đã!” Lại nói với Lăng Tử Hạo: “Mạc Tuyền đã trở lại, con cũng không cần đi sớm về muộn nữa, bởi Vân La nhiều một chút, đừng để nàng buồn, cẩn thận động thai khí. Về phần con cùng Mạc Tuyền, không cần vội nhất thời, quá mấy ngày nữa rồi nói sau.”

Lăng Tử Nhan nghe được Từ Liễu Thanh nói thế, vui vẻ đến thiếu chút nữa ôm lấy cổ nàng hôn một cái. Nương thật sự là hiểu ý người ta!

Ma Dương Mạc Tuyền lo lắng suốt một đường, thế này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thần sắc hai người tự nhiên không tránh được ánh mắt Từ Liễu Thanh, quả nhiên giống với phán đoán của nàng, may không khỏi nhú lại. Quả nhiên kẻ trí nghĩ tới ngàn điều, đến khi việc diễn ra ngay trước mắt lại thế nhưng không biết, chỉ hy vọng thời gian còn chưa quá muộn, còn có đường sống để vãn hồi.

Sắc trời đã tối muộn, phụ tử Lí gia cũng không định ở lại lâu, lúc gần đi Lí Vi Tu bị Lăng Tử Nhan gọi lại.

Lăng Tử Nhan mỉm cười, chân thành nói một câu: “Lí Vi Tu, cảm ơn người.”

Lòng Lí Vi Tu đã sớm tấu nhạc đến hồng rồi, trên mặt lại vẫn giữ một vẻ vân đạm phong khinh, nói: “Quận chúa nói quá rồi, về sau cần sai bảo gì, cứ việc mở miệng, chỉ cần tại hạ có thể, nhất định nghĩa bất dung từ.”

Từ Liễu Thanh âm thầm lấy làm kỳ, không biết Lí Vi Tu giúp Nhan nhi cái gì mà lại có thể làm cho Nhan nhi đối hân về mặt ôn hòa, băng hỏa đều tương dung như thế?

Vân La khách khí nhượng Dương Mạc Tuyền hảo hảo nghỉ ngơi, liền thúc giục Lăng Tử Hạo trở về phòng. Lăng Tử Hạo thâm ý liếc nhìn Dương Mạc Tuyền một cái thật sâu rồi mới vào nội đường.

Từ Liễu Thanh vốn định an bài Tử Y ở khách phòng, nghĩ tới Trương Hằng cũng ở đó, một cái viện tử chỉ có cô nam quả nữ, tựa hồ không ổn, liền nói: “Tử Y cô nương, nếu không chê thì ở viện tử của Nhan nhi đi, nơi đó còn một gian phòng trống, chỉ là bài trí có chút đơn sơ, nguyên bản vốn là để nha hoàn ở, người cứ ở đó trước đã, ta sẽ cho người mang thêm vài thứ sau.”

Tử Y vội vàng nói: “Đa tạ Vương phi.”

Từ Liễu Thanh gật nhẹ đầu, sau đó nói: “Vây đều trở về nghỉ ngơi đi.”

Lăng Tử Nhan đáp ứng, rồi thực tự nhiên nắm tay Dương Mạc Tuyền đi, Tử Y theo ở phía sau.

Từ Liễu Thanh nhìn bóng dáng các nàng, lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa.

Lăng Tử Nhan đưa Dương Mạc Tuyền trở về phòng trước, Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đã sớm chờ ở trong phòng, thấy các nàng tiến vào, Lạc Nhạn lập tức cúi đầu chào Lăng Tử Nhan, nói: “Tiểu thư, cuối cùng người cũng đã trở lại, làm Lạc Nhạn thực lo lắng.”

Mặc dù Bé Nguyệt không giống Lạc Nhạn xông thẳng lên thế, nhưng hai mắt rưng rưng, biểu tình như trút được gánh nặng.

Lạc Nhạn khẩn cấp hỏi: “Tiểu thư, hai người đi đâu thế? Như thế nào lại xuất môn cũng không mang theo ta cùng Bé Nguyệt?” Khẩu khí nghe vào thật ra ý thăm oán còn nhiều hơn so với quan tâm, tựa hồ oán giận Lăng Tử Nhan xuất môn du ngoạn mà không mang nàng theo.

Lăng Tử Nhan nói: “Lần sau nhất định sẽ mang người theo.”

Lạc Nhạn lập tức vô cùng hưng phấn, cứ quẩn lấy nàng mà hỏi.

Dương Mạc Tuyền nhìn đã quen rồi, nhưng Tử Y nhìn lại thấy mới lạ. Lăng Tử Nhan đường đường là Quận chúa, thiên kim tiểu thư, ở bên ngoài lại cùng đại lão gia xưng huynh gọi đệ, ở nhà lại cùng nha hoàn hạ nhân hòa hảo, thật đúng là một người không hề ra vẻ chút nào.

Bé Nguyệt lại nhỏ giọng hỏi Dương Mạc Tuyền: “Lão gia phu nhân có trách phạt hai người không?”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu, lại đem Tử Y giới thiệu cho Bé Nguyệt, nói: “Tử Y cô nương là bằng hữu của chúng ta, về sau sẽ ở trong phủ một thời gian, có khả năng phải phiền toái người cùng Lạc Nhạn chiếu cố nhiều một chút.”

Bé Nguyệt vội vàng đáp ứng, còn đem Lạc Nhạn vẫn đang lải nhải lời đi, khiến nàng giúp Tử Y thu dọn phòng ở một chút, còn chính mình thì đi chuẩn bị cơm chiều cho ba người.

Trong phòng rốt cuộc chỉ còn lại ba người. Tử Y ôm cánh tay, ung dung nhìn các nàng, quả thực có phần giống với tình hình tối hôm qua ở Nghi Hưng khách điểm, chính là tâm tình lại đều bất đồng.

Lăng Tử Nhan trời sinh lạc quan, biết ca ca mấy ngày tới sẽ không đến phiên tẩu tẩu, tâm tình tốt, mà Dương Mạc Tuyền cũng tạm thời buông lỏng tâm tư, trên mặt mặc dù mang theo mỉm cười, nhưng mi gian lại ẩn nét ưu tư.

Tử Y lại càng muốn biết cổ sự của các nàng. Từ lúc bắt đầu tiến vào Lăng phủ, nàng đã có một danh phận hoàn toàn mới, càng chưa quên mục đích việc này. Nếu đến đây, sẽ không thể tay không mà về, nhất định còn phải trả ơn chuộc thân cho Dương Mạc Tuyền, bất quá nhìn tình hình trước mắt, tình cảnh của Dương Mạc Tuyền tựa hồ thực khó khăn. Quan hệ giữa nàng cùng Lăng Tử Nhan tựa như miếng băng mỏng, muốn tiếp tục duy trì ở nơi này, chỉ sợ là không dễ.

Lăng Tử Nhan thở dài một hơi, vẻ mặt tiếc nuối, nói: “Còn muốn ở bên ngoài du ngoạn thêm mấy ngày, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị cha tìm được, sớm biết thế thì không đi Nghi Hưng là tốt rồi.”

Dương Mạc Tuyền nhìn gian phòng được Bé Nguyệt dọn dẹp đến không nhiễm một hạt bụi, nhẹ giọng nói: “Trốn tránh mãi cũng không phải biện pháp, trở về cũng tốt.”

“Nhưng mà, ca ca hấn...” Lăng Tử Nhan chỉ nói nửa câu lập tức ngậm miệng, ngồi xổm bên cạnh Dương Mạc Tuyền, cầm lấy tay nàng, nhìn sâu vào mắt, nói: “Có ta ở đây.” Chỉ ba chữ, lại bao hàm hết thấy.

Dương Mạc Tuyền cảm thấy rầu rĩ, đưa tay vuốt ve gương mặt Lăng Tử Nhan, không nói gì.

Tử Y ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Ta có nên trở về phòng tránh một chút không?”

Thế này hai người mới nhớ ra Tử Y.

Dương Mạc Tuyền buông Lăng Tử Nhan ra, đứng dậy xin lỗi, nói: “Cũng không biết người có nguyện ý hay không mà đã lưu người ở lại quý phủ rồi, có lẽ phải ủy khuất người vài ngày.”

Tử Y cười nói: “Ta vốn không có nơi để đi, giờ có chốn dung thân, có gì mà ủy khuất? Chỉ là không nghĩ tới thế nhưng các người một người là Quận chúa, một người lại là Quận Vương phi, lúc trước thực sự là quá thất lễ rồi.”

Lăng Tử Nhan tiếp lời nàng: “Hiện tại người đã là lão sư của Quận chúa, về sau ta phải hành lễ với người mới đúng.”

Dương Mạc Tuyền lại nghe ra một tầng ý tứ khác, chần chờ một chút mới nói: “Tuy ta cùng với ca ca Nhan nhi có danh nghĩa phu thê, nhưng lại không phải là thực, liền ngay cả ngày ta gả tiến vào Lăng phủ, cũng đều là do Nhan nhi thay mặt lấy về.” Ngụ ý nói, tuy rằng nàng cùng Nhan nhi là cô tẩu mền nhau, nhưng nàng cũng không phải một nữ tử dễ dãi.

Như thế nào Tử Y lại nghe không hiểu, đầu tiên là kinh ngạc còn có loại kì sự bậc này, muội muội thay ca ca cười tân nương, tiếp theo là thâm than tâm tư Dương Mạc Tuyền thật đúng là quá miễn cưỡng, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ đa tâm rồi. Tử Y xuất thân thanh lâu, coi trọng nhất là nghĩa khí, chứ không phải thứ danh phận hư vô mờ mịt.”

Một câu không hề kiêng dè, khiến hai người an tâm. Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan liếc nhau, càng thấy Tử Y quả thật đúng là bằng hữu tri kỷ.

Ba người còn nói cười trong chốc lát, Bé Nguyệt mới lại đây thấp đèn dọn cơm.

Ở trong phòng dùng cơm xong, Lăng Tử Nhan muốn lưu lại, nhưng vô luận thế nào Dương Mạc Tuyền cũng không đồng ý, đành phải cùng Tử Y trở về phòng, một đường than thở, Tuyền nhi về nhà lại biến thành tẩu tẩu a.

Hết chương 51

(1) Trích từ bài thơ “Du viên bất tri” – Diệp Thiệu Ông:

Ứng liên kịch si ẩn thương đài

Thập khẩu sài môn cửu bất khai
Xuân sắc mãn viên quan bất trụ
Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

Tạm dịch:

Thắm râu xanh sợ in dấu guốc
Mười lần đập cửa chín lần yên
Đầy vườn xuân sắc ai ngăn được
Một cành hạnh thắm vượt tường xuyên

(nguồn: thanglongkydao.com/quan-coc-via-he/7066-vien-du-bat-tri.html)

(2) hồng hạnh xuất tường: Trước kia có một phụ nữ tên Hồng Hạnh, sau khi kết hôn chồng cô vào kinh đi thi một năm mới về, do đó tình yêu của cô dành cho chồng đã bị phai nhạt. Hàng ngày chồng cô đều đi ngủ rất sớm, cũng chính vì vậy mà cứ đến đêm cô lại trèo tường ra ngoài hẹn hò với Vương Nhị, cho đến khi cô không trèo nổi nữa – Đó là năm sáu mươi tuổi.

Sau đó vào năm bảy mươi tuổi, bà lấy hết can đảm thú nhận chuyện này với chồng. Ông không hề nổi giận, ngược lại còn viết một bài thơ: “Mãn viên xuân sắc quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.” (Khắp vườn xuân sắc lên khơi, Một nhành hạnh đỏ rong chơi vượt tường) Sau đó câu chuyện của cô được lưu truyền cho đến ngày nay.

(nguồn: .360plus.yahoo.com/ruanjinyong-mura/article?mid=193&fid=-1)

(3) la sam: áo khoác bằng lụa mỏng.

(4) đèn càn dầu: người hiền lành dễ đối phó.

52. Chương 52: Ngăn Trở

Dương Mạc Tuyền cởi bỏ y sam, ngâm mình trong nước, nhìn dấu răng nhọt nhọt trên cánh tay, trong lòng khê động, lập tức lại thấy phiền muộn. Nàng có tài cán gì có thể vì Nhan nhi mà bảo vệ cho thân thể này trong sạch đây?

Thanh âm Bế Nguyệt vang lên ở ngoài cửa: “Thiếu nữ nãi, phu nhân cho mời người đi qua một chuyện.”

Dương Mạc Tuyền lại khê rùng mình, chuyện rời nhà trốn đi quả nhiên còn chưa kết thúc, chỉ không biết là mẹ chồng nàng có nhìn ra manh mối gì giữa nàng và Nhan nhi không? Liền vội vàng tắm rửa xong xuôi, đổi hảo y phục rồi đi tới chỗ Từ Liễu Thanh.

Từ Liễu Thanh đang ngồi trong đình, đợi Dương Mạc Tuyền tiến lại liền đón nàng ngồi xuống, lại để Tu Hoa cùng Bế Nguyệt thối lui.

Dương Mạc Tuyền thấy chỉ có nàng cùng Từ Liễu Thanh hai người, lại ở lương đình yên tĩnh này, liền biết Từ Liễu Thanh có chuyện riêng tư muốn nói với mình, không muốn để người ngoài biết.

Từ Liễu Thanh nhìn Dương Mạc Tuyền, cũng không biết làm sao có thể mở miệng. Tuy rằng sự thật đã ở ngay trước mắt, nhưng nàng vẫn hy vọng mình đã đoán sai, bởi vì thực quá bất khả tư nghị, sao có thể có khả năng đó được?

Dương Mạc Tuyền cúi đầu, lại chậm chạp không nghe được Từ Liễu Thanh hỏi gì, đành phải ngẩng lên, chạm phải ánh mắt như hiểu rõ hết thấy của nàng, tim bỗng nhảy dựng, đầu lại cúi thấp xuống, ngón tay nắm mở bất an.

Từ Liễu Thanh chăm chú nhìn Dương Mạc Tuyền trong chốc lát, đứng dậy đi xuống thềm đá.

Dương Mạc Tuyền vội vàng đứng lên theo sau.

Từ Liễu Thanh chỉ vào tán hoa đào, nói: “Ban ngày Vân La đứng ở chỗ này, trước mặt ta mà ngằm trào phúng ‘Mãn viên xuân sắc quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai’, nếu đổi lại là Mạc Tuyền thì sẽ đáp lại nàng như thế nào?”

Dương Mạc Tuyền đương nhiên có thể hiểu được ý tứ những lời này của Vân La, đây không phải là ngằm trào phúng, mà chính là chỉ trích nàng “hồng hạnh xuất tường”, giờ Từ Liễu Thanh mượn lời Vân La, tới hỏi nàng việc này có thực hay không. Ý niệm chợt lóe trong đầu, không biết nên thừa nhận hay nên phủ nhận.

Từ Liễu Thanh thấy nàng không trả lời, cũng không muốn bức nàng, lại nói: “Vân La là thiên kim của Bát Vương gia, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, khó tránh khỏi kiêu căng ngạo mạn, giờ lại hoài thai cốt nhục Lăng gia chúng ta, thịnh khí chèn ép người khác cũng là điều dễ hiểu, cho nên những lời chói tai khó nghe này vị tất đã có ý định nhắm vào con, vậy nên Mạc Tuyền không nên để trong lòng.”

Dương Mạc Tuyền đáp ứng: “Vâng.”

Từ Liễu Thanh nói: “Ta đương nhiên cũng sẽ không tin lời nàng.” Đột nhiên chuyển hướng: “Nhưng ta thật sự lại muốn biết, rốt cuộc Mạc Tuyền trốn đi là vì cái gì?”

Dương Mạc Tuyền mặt lộ vẻ chần chờ, gian nan mở miệng: “Con...”

Từ Liễu Thanh ngắt lời nàng: “Không cần dùng lí do của Nhan nhi mà nói với ta cho có lệ, lời Nhan nhi nói một chữ cũng không đáng tin, cũng chỉ có thể qua mặt cha nàng mà thôi.”

Dương Mạc Tuyền vốn không định tìm cớ khác, nhưng lời nói thật thì bảo nàng làm sao có thể nói ra miệng? Người trước mặt này dù sao cũng là mẹ chồng nàng. Cẩn cẩn môi dưới, vẫn là một chữ cũng không nói nên lời.

Từ Liễu Thanh nhìn nàng, nhân thần càng ngày càng thâm trầm, Dương Mạc Tuyền càng không nói được nguyên do, lại càng chứng thật ý nghĩ của mình là đúng, bằng không sao lại khó mở miệng đến vậy? Không hề quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng hỏi: “Mạc Tuyền rời nhà là vì Hạo nhi, hay bởi vì Nhan nhi?”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng hỏi thế, kinh hoảng đến vẻ mặt tái nhợt. Quả nhiên Từ Liễu Thanh đã nhìn ra. Tuy rằng kinh hồn chưa bình tĩnh lại, nhưng cũng không giấu diếm nữa, thản nhiên nói: “Bởi vì Nhan nhi.”

Từ Liễu Thanh đã có chuẩn bị trong lòng, nhưng đến khi chính miệng Dương Mạc Tuyền thừa nhận, nhất thời vẫn không thể tiếp thụ nổi. Một người là nữ nhi nàng, một người là con dâu nàng, lại cũng là cô tẩu, còn đều là nữ nhân, sao lại có thể? Nhìn Dương Mạc Tuyền, cũng không biết phải nói tiếp thế nào.

Người bên ngoài không thể chấp nhận, huống chi là mẹ chồng nàng. Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Từ Liễu Thanh, cũng là nằm trong dự kiến của Dương Mạc Tuyền. Trước kia che che dấu dấu, lòng luôn phấp phồng âu lo, giờ nói ra, ngược lại còn thoải mái hơn rất nhiều. Hoặc là sống hoặc là chết, tổng so với sống không bằng chết vẫn tốt hơn, lòng ngổn ngang nhức nhối, nói: “Trong lòng Mạc Tuyền đã có Nhan nhi, nên vô luận thế nào cũng không thể cùng phu quân đồng phòng, cho nên mới trốn khỏi phủ.”

Từ Liễu Thanh hỏi: “Thế còn Nhan nhi?” Kỳ thật không cần hỏi, ai còn có thể thấu hiểu nữ nhi mình hơn người làm mẫu thân đây? Từ bộ dáng Nhan nhi khắp nơi che chở Mạc Tuyền mà xem, chỉ sợ tình cảm càng sâu đậm hơn, có thể nói việc rời nhà trốn đi cũng chính là chủ ý của nàng.

“Nhan nhi...tâm ý của Nhan nhi, Mạc Tuyền hiểu được, chính là...” Dương Mạc Tuyền chần chờ một chút mới nói: “Nhan nhi là Quận chúa, hơn nữa còn nhỏ tuổi, hôm nay tâm nàng hướng về ta, ngay mai lại không biết được, cho nên Mạc Tuyền cũng không xa cầu gì với nàng, nếu một ngày kia Nhan nhi tìm được ý trung nhân, Mạc Tuyền cũng chỉ biết chúc phúc cho nàng, tuyệt đối không can thiệp.” Tuy rằng trong lòng rất muốn cùng nàng trọn kiếp bên nhau, nhưng nào có dễ dàng như vậy? Hơn nữa Nhan nhi cùng Lí Vi Tu có “tam chương chi ước”, ngày Lí Vi Tu công thành danh toại, nói không chừng cũng chính là ngày Nhan nhi xuất giá.

Từ Liễu Thanh thở dài, nói: “Thật sự là nghiệt duyên a! Ngày đó thành thân, nếu Hạo nhi không cố ý té gãy chân, Nhan nhi như thế nào lại thay ca ca đón dâu, vậy lại càng sẽ không có việc hôm nay. Hạo nhi hẳn không chiếm được trái tim con, cũng là gieo gió gặt bão, nhưng ta mặc kệ con cùng Nhan nhi là tình

cảm gì, đều phải dừng lại ở đây. Con thủy chung là thê tử Hạo nhi, là đại tẩu Nhan nhi, quan hệ cấm kỵ như vậy nếu truyền đi, mặt mũi Lăng gia còn để đâu được nữa? Đối với con hay Nhan nhi cũng đều không tốt.” Dừng một chút, nắm tay Dương Mạc Tuyền, ôn nhu nói: “Mạc Tuyền, so với Vân La, ta càng vừa ý con làm con dâu hơn, ta sẽ không ép buộc con lập tức cùng Hạo nhi một chỗ, nhưng trái tim con nhất định phải từ trên người Nhan nhi thu hồi lại. Tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng, tuy Hạo nhi hẳn có chút tùy hứng, nhưng mà tuyệt đối là một người có thể phó thác chuyện chung thân. Ngày sau hẳn kế thừa tước vị Lăng Vương, con chính là Lăng Vương phi. Bây giờ đặt ở trước mặt có hai con đường, một cái là đường rộng thênh thang vinh hoa phú quý, cả đời không lo, một cái là đường mòn đầy bụi gai, căn bản không có tương lai. Con là một hài tử thông minh, hẳn là biết nên lựa chọn thế nào.”

Quả nhiên là kết cục như vậy, Dương Mạc Tuyền trong lòng buồn bã, mi mắt khẽ sụp, nhẹ giọng nói: “Mạc Tuyền biết nên làm thế nào, chỉ sợ Nhan nhi nàng...nhất thời không chấp nhận được.”

Từ Liễu Thanh đương nhiên biết cá tính nữ nhi, nếu để cho nàng biết, sợ là sẽ làm loạn lên khiến người trong thiên hạ đều biết rõ. Trầm ngâm một lát, nói: “Sáng mai ta sẽ đưa Nhan nhi đến Kim Lăng, để cho nàng ở đó một vài ngày, chờ đến khi tình cảm phai nhạt một chút thì sẽ để con nói với nàng. Kỳ thật biện pháp tốt nhất chính là con chấp nhận Hạo nhi, Nhan nhi tự nhiên sẽ chết tâm.”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu: “Thỉnh nường cho Mạc Tuyền một chút thời gian.”

Từ Liễu Thanh thở dài một hơi, vỗ vỗ tay nàng: “Lăng gia chúng ta nợ con nhiều lắm, về sau sẽ khiến Hạo nhi chậm rãi bồi thường cho con đi.”

Bé Nguyệt đứng đợi phía xa, chờ thật lâu, cuối cùng cũng thấy Dương Mạc Tuyền đi tới, vội vàng tiến đến nghênh đón, chỉ thấy nàng một bộ thất hồn lạc phách, ngay cả đi đường cũng có chút không xong, liền vội vàng đỡ lấy nàng: “Thiếu nữ nãi, người không sao chứ?”

Dương Mạc Tuyền lắc đầu: “Không có việc gì.” Nghĩ tới ngày mai Lăng Tử Nhan đi Kim Lăng, chỉ sợ mấy ngày tới sẽ không gặp được, liền nhân tiện nói: “Cùng ta đi qua xem Nhan nhi một chút.”

Đi vào sân liền nhìn thấy Lạc Nhạn từ trong phòng Lăng Tử Nhan đi ra.

Bé Nguyệt hỏi: “Tiểu thư đã ngủ chưa?”

Lạc Nhạn kinh ngạc nói: “Sao hai người lại đến đây? Tiểu thư vừa ngủ rồi, có muốn ta đánh thức nàng không?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Không cần.” Đứng lặng ở bên cửa sổ một hồi lâu rồi mới mang theo Bé Nguyệt trở về phòng.

Bé Nguyệt trải giường xong, thấy Dương Mạc Tuyền vẫn ngồi không nhúc nhích trước bàn trang điểm, như thể bị hóa đá vậy, trong lòng lo lắng, đi qua hỏi: “Thiếu nữ nãi, người thật sự không sao chứ?”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu, thế này Bé Nguyệt mới nhìn thấy hai mắt nàng đỏ bừng, khuôn mặt đầm lệ, sợ hãi vội vàng cầm lấy chiếc khăn tay, lau đi nước mắt giúp nàng, hỏi: “Có phải phu nhân nói gì đó với thiếu nữ nãi không? Là về tiểu thư?”

Không nghe thì thôi, vừa nghe thế lệ rơi càng nhiều. Dương Mạc Tuyền trực tiếp vòng tay ôm lấy thất lưng Bé Nguyệt, tựa vào người nàng, thất thanh òa khóc.

Bé Nguyệt mơ hồ đoán được nguyên nhân, thấy nàng thương tâm như thế, cũng chảy nước mắt theo.

Chủ tớ khóc đến nửa đêm, trước khi đi ngủ, Dương Mạc Tuyền nói: “Ngày mai nhớ canh chừng kỹ, nếu Nhan nhi tới tìm ra, nói ta đã xuất phủ.”

Bé Nguyệt đáp ứng rồi, lúc này mới hầu hạ Dương Mạc Tuyền đi ngủ, ngấm lại thấy không đúng, lại chạy đến phòng Lạc Nhạn, đem nàng từ trong mộng đánh thức.

Lạc Nhạn còn buồn ngủ, thấy Bé Nguyệt, nghĩ mình còn nằm mơ, liền đưa tay nhéo nhéo má nàng một cái, nói: “Người cái đồ nha đầu chết tiệt kia, lại tới nữa.”

Bé Nguyệt nghe mà lấy làm lạ, đập nhẹ tay nàng, nghi hoặc hỏi: “Cái gì mà lại tới nữa?”

Lạc Nhạn bị tay nàng đánh đau, lập tức tỉnh, chỉ thấy Bé Nguyệt ngồi bên giường mình, không phải nằm mơ, mặt hơi hơi đỏ lên, cả giận nói: “Đêm hôm khuya khoắt, người chạy tới phòng ta làm gì?”

Bé Nguyệt lập tức không còn lời nào để nói, thông cảm cho nàng mới tỉnh dậy, cũng không cùng nàng nói lời vô nghĩa, liền nói thẳng mục đích: “Thiếu nãi nãi cùng tiểu thư tựa hồ gặp phải phiền toái.”

“Sao có khả năng được? Buổi tối ta đều ở bên tiểu thư, tâm tình nàng rất tốt, cùng Tử Y cô nương vừa nói vừa cười, người không thấy được bộ dáng lúc nàng nhắc tới thiếu nãi nãi đâu, kia kêu một tiếng thực ngọt ngào.” Lạc Nhạn nói xong còn run rẩy, nghĩ tới lời Lăng Tử Nhan nói, xương cốt lại thấy ngứa ngáy.

Bé Nguyệt nói: “Nhưng thiếu nãi nãi lại khóc cả một buổi tối.”

Lạc Nhạn sửng sốt một chút, khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Bé Nguyệt đáp: “Phu nhân gọi thiếu nãi nãi đi, nói chuyện một buổi, thiếu nãi nãi trở về liền khóc không ra hình dạng gì, ta đoán là có liên quan tới tiểu thư. Lần trước nàng cãi nhau với tiểu thư cũng không khóc dữ đến vậy, còn nói với ta, nếu ngày mai tiểu thư tới tìm nàng thì nói nàng đã xuất phủ.”

Lạc Nhạn nâng hai má, nhíu mày nói: “Thế này thì thực kì quái.”

Bé Nguyệt cũng mang vẻ mặt ưu tư: “Hai người vừa trở về, hy vọng không xảy ra chuyện gì thì tốt.”

Trước kia Bé Nguyệt đi theo Từ Liễu Thanh, chưa bao giờ ở sau lưng người khác mà nói gì, từ sau khi theo Dương Mạc Tuyền, cùng với việc rắc rối của các nàng, lại bị Lạc Nhạn khiến cho ngày càng bất quáí*, còn không tự nhận ra, kì thực cũng là quan tâm hai người mà thôi.

(*bất quáí: nhiều chuyện)

Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Tử Nhan còn chưa tỉnh ngủ đã bị Từ Liễu Thanh dựng dậy từ trên giường, bắt nàng thu thập này nọ đi đến thăm ngoại công* ở Kim Lăng.

(*ngoại công:ông ngoại)

Lăng Tử Nhan vẫn còn rất buồn ngủ, mơ hồ hỏi: “Con vừa mới trở về, vì sao phải đi đến chỗ ngoại công?”

Từ Liễu Thanh nói: “Ngoại công nhớ con, biết con rời nhà trốn đi, lo lắng cho con nên mới muốn con đến để người nhìn xem, trấn an tâm lão nhân gia.”

Lạc Nhạn bưng nước tới, Lăng Tử Nhan rửa mặt, rót cục thanh tỉnh, đầu óc vừa chuyển, nghĩ ra một chủ ý, vui vẻ nói: “Tốt, tẩu tẩu gả lại đây lâu như vậy mà ngoại công còn chưa gặp qua, con liền đi cùng tẩu tẩu.”

Từ Liễu Thanh giúp Lạc Nhạn thu thập hành lý cho Lăng Tử Nhan, một bên xếp y phục, một bên nói: “Không được, một mình con đi thôi, Mạc Tuyền còn có việc khác. Về sau có rảnh sẽ cùng ca ca con đi báỉ phỏng ngoại công.”

Lăng Tử Nhan chu miệng, không tình nguyện nói: “Vậy được rồi, một mình ta đi vậy, bắt quá đi nhanh về nhanh, hai người không cần xếp nhiều y phục vậy đâu.”

Từ Liễu Thanh đem hành lí đã được xếp gọn nhét vào lòng nàng, thuận tay cốc nàng một cái: “Khó có được dịp đi, ở lại cùng ngoại công vài ngày, ngoại công thực sự rất thương con.” Lại nói với Lạc Nhạn: “Người đi cùng tiểu thư đi.”

Lạc Nhạn vâng lời, trở về phòng đơn giản thu thập một vài kiện y phục.

Lăng Tử Nhan đương nhiên muốn nói một tiếng với Dương Mạc Tuyền, tới cửa gặp được Bé Nguyệt, nàng nói thiếu nãi nãi đã xuất phủ. Trong lòng buồn bực, tẩu tẩu thực sự có chuyện trọng yếu sao? Từ Liễu Thanh lại ở bên cạnh thúc giục, đành phải nói với Bé Nguyệt: “Chờ tẩu tẩu trở về rồi nói cho nàng, ta đi Kim Lăng, hai ngày nữa sẽ trở lại.”

Bé Nguyệt đem nguyên lời chuyển cho Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền không nói một câu, chỉ ngăn người. Bé Nguyệt lo lắng tiểu thư không ở đây, không có người bồi nàng nói chuyện, buồn đến hồng mắt, lại chợt thấy Tử Y từ ngoài đi vào.

Hết chương 52

53. Chương 53: Căng Thẳng

Tử Y đi vào trong phòng, thấy Dương Mạc Tuyền đang chống tay nâng hai má, ánh mắt phiêu đảng quanh đóa hoa lan ở cách đó không xa, trên mặt có chút đắm chiêu, tiết lộ rằng đáy lòng nàng có trăm ngàn vướng mắc. Một màn tĩnh lặng này, sâu ý nhẹ nhẹ lan, lại mỹ đến mức làm cho người ta hít thở không thông. Tử Y đứng ở nơi đó nhìn đến ngây người, không đành lòng tiến lên quấy rầy.

Bé Nguyệt nhẹ nhàng lui, lúc qua bên người Tử Y, liền nhỏ giọng nói: “Tâm tình thiếu nữ này không tốt, phiền toái Tử Y cô nương khuyển nhử nàng.”

Tử Y hiểu ý gật gật đầu, đợi cho Bé Nguyệt ra ngoài rồi liền ngồi xuống cạnh Dương Mạc Tuyền, chăm chú nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng cả nửa ngày mới kêu: “Tỷ tỷ.”

Dương Mạc Tuyền nhìn đến nhập thần, không phát giác ra Bé Nguyệt ở bên cạnh đã đổi thành Tử Y, nghe tiếng liếng giật mình kinh ngạc, lập tức lại cười nhẹ: “Người đã đến rồi.”

Khóe miệng Tử Y cũng gợi lên một vẻ tươi cười: “Tỷ tỷ nghĩ đến xuất thần như thế, đây là đang nhớ tới Quận chúa?”

Dương Mạc Tuyền biết nàng đang trêu ghẹo mình, mặt liền ửng đỏ, phủ nhận nói: “Đâu có.”

Tử Y sững sờ nhìn bộ dáng nàng hai má nhiễm một màu hồng vụng, quả nhiên đúng như lời Lăng Tử Nhan nói, mình diễm không phải thường nhân. Tối hôm qua Lăng Tử Nhan tiếp đãi nàng, như hiến vật quý, đem chuyện của các nàng thuật lại từ đầu tới đuôi một lần. Vốn nàng đã chết tâm với những kẻ nam nhân phụ bạc, lại không nghĩ tới tình yêu của nữ nhân cũng có thể tốt đẹp như vậy, loại tình cảm nhũn nhặn thuần khiết ấy làm cho nàng hướng về không thôi, Lăng Tử Nhan lại càng đem Dương Mạc Tuyền khoa trương lên thành hình tượng không nhuốm chút khói lửa nhân gian. Chính Tử Y cũng đã tự mình lĩnh giáo qua tài tình của nàng, đáy lòng nhưng lại ỉn ỉn hy vọng có thể tìm được một hồng nhan tri kỷ giống như Dương Mạc Tuyền. Dấu đi khát vọng bởi vì kinh diễm mà sinh ra, cười nói: “Cái gọi là một ngày không thấy như cách ba thu, Quận chúa xuất môn bất quá mới nửa canh giờ mà tỷ tỷ đã liên nhớ nhung như vậy sao?”

Dương Mạc Tuyền bị nói động đến tâm tư, thần sắc liền ảm đạm, từ từ thở dài một hơi, nói: “Chỉ sợ về sau gặp lại còn không bằng không thấy.”

“Sao cơ?” Tử Y nhướn mày. Lăng Tử Nhan đột nhiên rời phủ, quả nhiên có ẩn tình khác, lại lập tức đoán được hẳn là có liên quan với Lăng Vương phi. Chỉ vội vàng gấp qua Từ Liễu Thanh một lần liền biết nàng là một nữ nhân cực kỳ trí tuệ. Hôm qua ở trước mặt mọi người một câu nàng cũng không thềm hỏi, lại giống như hết thấy đều hiểu rõ trong lòng, so với Vân La chỉ biết công phu mặt ngoài, câu nói đầu tiên của nàng đã khiến cho Dương Mạc Tuyền động dung, thế cũng có thể thấy ngày thường nàng xử sự sâu sắc hiểu lòng người thế nào. Ở trong Vương phủ này, có thể dễ dàng khiến Lăng Tử Nhan li khai, đồng thời làm cho Dương Mạc Tuyền phải nói ra “gặp lại không bằng không gặp”, vậy chỉ có thể là Từ Liễu Thanh.

Dương Mạc Tuyền sợ cảm xúc của mình làm hồng húng trí của Tử Y, liền nói tránh đi: “Giờ vừa lúc xuân sắc, chúng ta ra hoa viên đi dạo một chút đi!” “Cũng tốt.” Tử Y vốn chính là muốn bồi nàng giải sầu.

Hai người đi vào hoa viên, quả nhiên cảnh trí trước mắt lộ vẻ xuân ý dào dạt. Dương Mạc Tuyền không khỏi tâm sinh cảm thán, nàng gả vào Lăng phủ cũng đã được một thời gian rồi, sau đó lại nhớ tới Lăng Tử Nhan. Lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên các nàng phân khai.

Tử Y thấy trên mặt nàng lại có ưu sắc, cười nói: “Tỷ tỷ thật đúng là một người đa sầu đa cảm, xuân tư thu oán, thực quả nhiên một chút cũng không sai.”

Dương Mạc Tuyền miệng thì sẵn giọng: “Người lại giấu cợt ta.” Trong lòng lại nghĩ, Tử Y là khách, mình lại luôn luôn tâm không an ổn, không khỏi quá mức thất lễ rồi, liền vội vàng thu hồi tâm thần, giới thiệu cho nàng từng loài hoa hay cây cối trong vườn.

Tử Y thấy Dương Mạc Tuyền ở giữa rừng đào, người cùng hoa tôn lên sắc hồng, lại chợt nổi lên ý muốn vẽ tranh. Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói như thế, liền vội vàng để Bế Nguyệt trở về chuẩn bị bút nghiên đến, Tử Y nói nếu tỷ tỷ có thể đánh đàn trợ hứng liền càng tuyệt, Dương Mạc Tuyền đương nhiên đáp ứng, để cho Bế Nguyệt mang cây tiêu vĩ cầm tới.

Lần trước Thái Hậu dạo chơi trong vườn, Dương Mạc Tuyền đánh đàn giữa hồ, nha hoàn tiểu tử ở Lăng phủ nghe tiếng đàn cũng chỉ dám đứng xa xa mà không dám lại gần, hôm nay lại chỉ có Dương Mạc Tuyền cùng Tử Y ở đây, hơn nữa Dương Mạc Tuyền là một Quận Vương phi tính tình ôn hòa, một chút cũng giống người vào sau là Vân La, luôn đối với người khác đến kêu đi hét, một bộ chủ tử cao cao tại thượng, cho nên thấy Bế Nguyệt sai người lấy giấy bút, đàn cầm, đều tò mò chạy tới xem náo nhiệt. Bên này Tử Y vừa mở giấy ra, quanh thân đã vây một vòng người, chẳng những cản trở hết hoa cỏ, lại còn đem Dương Mạc Tuyền cách ở ngoài tường người, thế nào còn có cảnh đẹp gì? Vẫn là nhờ Bế Nguyệt ra oai mới có thể đem người xua tản bớt đi.

Dương Mạc Tuyền tay bắt cầm huyền, Tử Y đặt bút vẽ hình dáng nàng.

Chúng nhân nghe tiếng đàn tuyệt vời, ngừng thở, xem Tử Y vẽ tranh, thời điểm giai nhân sống động hiện lên nền giấy trắng, không khỏi thốt lên lời cảm thán ngợi khen.

Tiếng đàn của Dương Mạc Tuyền chưa dừng lại, Tử Y nhìn người trong bức họa lại xuất thần, liền hạ bút viết xuống: “Thiên chỉ lộng xuân phong, đào hoa điểm điểm hồng, tương tư cầm ý hiện, u hương nhập mộng trung.” (1)

Sau đó Tử Y đem bức họa tặng cho Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền cầm lấy, nhìn thấy bài thơ trên đó, lập tức đỏ mặt. Vừa rồi lúc đánh đàn quả thật mình nghĩ tới Lăng Tử Nhan, không nghĩ tới chẳng những bị Tử Y nhìn ra, lại còn đề thơ lên bức họa, vừa sợ hãi than nàng diệu bút sinh hoa (2), lại cảm thán nàng tâm tư tinh tế tỉ mỉ.

Bọn hạ nhân Lăng phủ đều lấy làm kỳ, có người tán dương Quận Vương phi chơi đàn hảo, có kẻ khen Tử Y họa thần kỳ, còn có người lớn mật trực tiếp nói với Tử Y, hy vọng nàng cũng giúp bọn hần họa một bức.

Một đám người đang tán gẫu náo nhiệt, đột nhiên nghe được một thanh âm lạnh lùng: “Đều vây quanh nơi này làm cái gì?” Nha đầu gia đình lập tức tản ra hai bên, ở trước mặt Dương Mạc Tuyền không còn một móng, liền thấy được người tới, mở miệng nói chính là Vân La.

Lúc Tử Y nhìn thấy người bên cạnh Vân La, nghĩ mình hoa mắt, ngưng thần nhìn chăm chú, quả thực không có nhìn lầm, chính là Trương Hằng, là tên nam nhân đã từng khiến nàng tổn thương đến sâu trong cốt tủy. Oán khí phong trần tích tụ đã lâu lập tức lại trào dâng trong lòng, nguyên bản khuôn mặt đang tươi cười, nháy mắt lại lạnh xuống.

Khi Trương Hằng nhìn đến Tử Y, cũng không dám tin, lập tức lại quá sợ hãi, không biết nàng có nói cho Dương Mạc Tuyền biết chuyện giữa bọn họ không.

Từ tối hôm qua Lăng Tử Hạo đã bắt đầu nghĩ tới việc đi tìm Dương Mạc Tuyền, tiếc rằng thế nào cũng luôn bị Vân La dùng đủ cớ lời kéo, liền ngay cả nàng cùng Trương Hằng đánh cờ cũng đều muốn hần đi theo bên cạnh. Nếu không phải bởi vì Vân La trong người có thai thì hần đã sớm phát tay áo bỏ đi, hơn nữa Từ Liễu Thanh đã đặc biệt phân phó qua, không chuẩn khiến cho Vân La tức giận, tránh động thai khí. Mặc dù phải chịu đựng mà bồi tiếp Vân La, nhưng lòng kiên nhẫn đã bị Vân La bào mòn từng chút một rồi. Đang hết sức phiền muộn, đột nhiên nhìn thấy Dương Mạc Tuyền, không khỏi trước mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “Mạc Tuyền, nàng ở đây a.”

Vân La thấy Lăng Tử Hạo vẫn đang uể oải không phấn chấn lại đột nhiên trở nên mừng rỡ như điên, đương nhiên là vì Dương Mạc Tuyền, trong lòng lại nổi lên ghen tị, lại là tươi cười đầy mặt, nói: “Còn tưởng muội muội mới từ bên ngoài trở về, cần nghỉ ngơi nhiều nên mới không đi quấy rầy, không nghĩ muội muội lại có

nhã hứng như thế, ở hoa viên vẽ tranh. Để tỷ tỷ nhìn xem vẽ cái gì.” Cũng không đợi Dương Mạc Tuyền đồng ý đã trực tiếp rút ra họa quyển từ trong tay nàng.

Dương Mạc Tuyền khẽ biến sắc. Họa kia có thể cho nàng xem, nhưng bài thơ kia ngụ ý rất rõ ràng, làm cho người ta không nghĩ linh tinh cũng khó, ai biết Vân La không thêm hỏi đã trực tiếp đoạt lấy?

Tử Y cũng âm thầm hồi hận, trước kia lúc ở thanh lâu cũng thường xuyên ngẫu hứng làm thơ, hoặc viết lên quạt, hoặc viết lên tấm lụa, so với những bài thơ hương diễm rõ ràng thì có thể tùy ý thấy được, tựa như ngày đó ở Bách Hoa Lâu đề ở bình phong bài “Bồ Tát man” vậy. Đã sớm tập mãi thành thói quen, nào biết kiêng kị gì, vừa rồi vẽ tranh nhưng lại quên mất thân đang ở Vương phủ, lại tùy tiện đề thơ như thế. Dương Mạc Tuyền là Quận Vương phi, viết bài thơ như vậy, không phải trực tiếp hãm nàng vào khốn cảnh sao?

Lăng Tử Hạo khẽ nhíu mày, sao Vân La lại không biết lễ phép như thế? Bất quá cũng tò mò nội dung bức họa, liền ghé mắt nhìn qua, chỉ thấy một bạch y nữ tử đánh đàn ở giữa rừng đào. Tử Y họa giống như đúc, liền ngay cả thần thái Dương Mạc Tuyền cũng đều phác họa rõ nét, người xinh đẹp, cảnh sống động, Lăng Tử Hạo chỉ cảm thấy kinh diễm, lại đến lúc nhìn thấy bài thơ đề bên cạnh kia, sắc mặt lập tức đại biến.

Vân La đương nhiên cũng thấy được, thần sắc vài người cũng đập vào mắt, đồng thời cũng khẳng định được phán đoán đối với Dương Mạc Tuyền, quả nhiên là “nhất chi hồng hạnh xuất tường lai”, trong lòng cười lạnh, ngoài mặt lại ra vẻ không biết, ca ngợi nói: “Quả nhiên là tình thơ ý họa, trách không được Nhan nhi lại thỉnh Tử Y cô nương làm lão sư. Mặc dù Trương công tử cầm nghề kì nghệ đều cao, nhưng thơ họa lại như thế nào so ra cũng kém Tử Y cô nương a?” Trương Hằng vội vàng đáp: “Tiểu sinh tự thấy không bằng.”

Vân La khen ngợi vài câu xong, trên mặt lại dâng lên áy náy: “Không nghĩ muội muội lại có tình thâm sâu nặng với tướng công thế, rõ ràng cùng ở dưới một mái hiên lại như xa cách nhau vạn dặm. Đều là do tỷ tỷ không tốt, nếu không phải trong người có thai thì khẳng định sẽ không bắt tướng công một tác cũng không rời xa. Muội muội, có thể tha thứ cho tỷ tỷ chứ?”

Rõ ràng Vân La là châm chọc Dương Mạc Tuyền trong lòng có người ở ngoài ngàn dặm, nhưng cố tình lại đem người này nói thành Lăng Tử Hạo, ý tứ châm chọc lại hàm xúc càng thâm sâu, mấy người bên cạnh đều có tâm bệnh, sao có thể không nghe ra? Lăng Tử Hạo nghe xong tâm tình lại càng tệ nhất, lời Vân La nói tựa như một mũi gai nhọn đâm thật sâu vào ngực hắn.

Lăng Tử Hạo luôn luôn tự phụ, trời sinh phong lưu phóng khoáng, lại là Quận Vương, bên người cũng không thiếu yến yến oanh oanh, lúc trước chưa thành thân thì nơi nơi trên hoa ghẹo nguyệt, nợ không ít trái phong lưu. Có thể là vạn vật tương khác, cưới Vân La về nhưng lại bị nàng quản chế khắp nơi, như thế thay những nữ nhân trước đó mà đòi nợ vậy. Bất quá Vân La dù có lòng ghen tị hơi quá, nhưng một lòng vẫn luôn đặt trên người hắn, đáng tiếc lòng người lại luôn luôn không biết thế nào là đủ.

Có câu “thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm lại chẳng bằng không trộm được”. Tuy Dương Mạc Tuyền là thê tử hán cưới hỏi đăng hoàng, nhưng hẳn lại thủy chung không tới gần được thân thể nàng, càng không chiếm được lòng nàng, điều này làm cho lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, đối với Dương Mạc Tuyền tràn ngập dự vọng muốn chinh phục, chỉ thế không hơn. Dương Mạc Tuyền trong trắng như đoá bạch liên, làm cho hắn căn bản không dám sinh ra ác ý, e sợ tiết độ nàng.

Dương Mạc Tuyền trong bức họa, tình ý trên mặt không chút nào che dấu, không cần đoán cũng biết khẳng định không phải là vì hắn. Hắn về nhà đã lâu như vậy, ngay cả sắc mặt tốt đẹp Dương Mạc Tuyền cũng chưa từng cấp hắn, huống chi thần sắc đầy ấp tình ý như thế? Trong lòng không khỏi đại nộ, vẫn đối với nàng kính trọng có thừa, nàng lại không tuân thủ đạo làm thê tử, toàn tâm toàn ý nghĩ tới người khác, bảo hắn như thế nào có thể tha thứ?

Lăng Tử Hạo vốn trong lòng nổi giận, nghe xong Vân La châm ngòi, cơn giận lại càng khó áp chế, hận không thể xé nát bức họa kia, bất quá rốt cuộc nhịn xuống. Hắn muốn nghe Dương Mạc Tuyền giải thích.

Mà Trương Hằng mấy ngày nay ở trong Lăng Vương phủ, hỏi thăm không ít chuyện về Lăng Tử Hạo cùng Dương Mạc Tuyền, càng thông qua chuyện chơi cờ mà kết giao được với Vân La, tùy ý nịnh hót nàng. Vân La đầy bụng âm ức, thực sâu vì không có chỗ đổ, biết Trương Hằng bởi vì Dương Mạc Tuyền mà bị Lăng Tử Hạo đâm trọng thương, cho nên trong lòng vẫn ghi hận hai người, lập tức liền coi hắn là tri kỷ, thường

xuyên ở trước mặt hắn nói xấu Dương Mạc Tuyền. Có một lần lúc đang kể khổ, thế nhưng lại lỡ lời nói ra chuyện Lăng Tử Hạo cùng Dương Mạc Tuyền thế nhưng đến nay vẫn chưa viên phòng, làm cho Trương Hằng khiếp sợ không thôi.

Hắn biết Lăng Tử Nhan thích Dương Mạc Tuyền, chỉ có ghen tị mới có thể làm cho người ta mất đi lí trí, hơn nữa Lăng Tử Nhan cũng từng chính mồm thừa nhận, chỉ không biết tâm ý Dương Mạc Tuyền như thế nào. Lấy nhận thức của hắn, Dương Mạc Tuyền là một người lễ giáo thâm căn cố đế, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện kinh tâm động phách như thế. Nhưng “tương tư cầm ý hiện, u hương nhập mộng trung”, hiển nhiên không phải chỉ Lăng Tử Hạo, trong lòng Dương Mạc Tuyền quả nhiên có người khác, sẽ là ai đây? Chẳng lẽ nàng thật sự nảy sinh tình cảm với Lăng Tử Nhan? Lại ẩn ẩn cảm thấy nói là chính mình, ngày đó Dương Mạc Tuyền xả thân che phía trước hắn, tựa hồ nàng cũng không có quên phân tình nghĩa ngày xưa.

Đương nhiên Tử Y biết người này là ai, chỉ không biết Dương Mạc Tuyền sẽ đáp lại thế nào, vì tình thế mà cấp tốc thừa nhận, hay vẫn là trái với tâm ý mà phủ nhận?

Dương Mạc Tuyền nhú mày, ánh mắt dừng lại trên bức họa.

Hết chương 53

(1) Ngón tay gơ lên trời cao đón gió xuân, hoa đào nhiều điểm hồng, tiếng đàn cầm chứa ý tương tư, mùi thơm đi vào trong giấc mộng. (ta tự dịch, ko đúng miễn kêu =.=)

(2) diệu bút sinh hoa: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Khai nguyên thiên bảo di sự – Mộng bút đầu sinh hoa” của Vương Nhân Dự thời Ngũ Đại, ý chỉ kỹ xảo sáng tác vô cùng cao siêu.

(nguồn: .phiem-dam.com/dien163.htm)

54. Chương 54: Nữ Nhân Tranh Phong

Dương Mạc Tuyền nhìn bức họa kia, bút tùy ý động, ý do tâm sinh, thì ra lúc nàng nhớ thương Nhan nhi là vẽ mặt như vậy, nếu đem bức họa này đưa cho Nhan nhi, nhất định nàng sẽ rất thích, lại nhìn bức tranh vẫn bị Vân La tùy ý cầm trên tay, bên cạnh bất giác nổi lên nếp gấp, lòng sinh tức giận, không nói một lời lập tức đoạt lấy, cuộn lại gọn gàng đặt trong ống tay áo, lại thấy Trầm Ngư cầm bàn cờ trong tay đi theo sau, liền nói: “Ta cùng Tử Y đi nơi khác, không quấy rầy các người chơi cờ.”

Vân La có chút kinh ngạc nhìn Dương Mạc Tuyền, một Dương Mạc Tuyền luôn luôn ôn hòa khiêm nhượng lại cũng có lúc không phân rõ phải trái như thế, lại trực tiếp đoạt lấy bức họa từ trên tay nàng.

Lăng Tử Hạo vẫn nhẫn nại chờ Dương Mạc Tuyền giải thích, lại nghe thấy nàng nói muốn đi, trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm như cũ, thậm chí từ đầu tới cuối cũng chưa liếc hắn một cái, như thể coi hắn không tồn tại, nhất thời khó có thể chấp nhận được, không đợi nàng nhắc chân đã bắt lấy cánh tay nàng trước, vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng hỏi: “Nàng không cần nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Dương Mạc Tuyền không ngờ Lăng Tử Hạo sẽ động thủ ngăn nàng, rốt cục giương mắt nhìn thẳng hắn, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc: “Nói cái gì?”

Lăng Tử Hạo thấy nàng biết rõ còn cố hỏi, giận quá, ngọn lửa phẫn nộ tựa hồ như bùng lên từ đáy mắt, gần như nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nàng thiếu ta một lời giải thích.”

Cánh tay còn bị Lăng Tử Hạo nắm chặt, tưởng như sắp gãy đến nơi. Dương Mạc Tuyền bị đau, trong mắt dâng lên sương mù, lại chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Cho tới nay nàng vẫn không có hảo cảm gì với Lăng Tử Hạo, cũng không có ác cảm, nhưng hôm nay hắn tựa hồ có chút bất đồng, trên mặt càng bởi vì phẫn nộ mà có vẻ dữ tợn, lòng lập tức nổi lên cảm giác chán ghét, lạnh lùng nói: “Buông!”

Vân La rất đúng lúc tiến lên, kéo Lăng Tử Hạo, ngoài miệng lại nói: “Tử Hạo, chàng làm gì vậy? Mau buông muội muội ra, có chuyện gì cứ hảo hảo nói.” Trong lòng lại cực kỳ cao hứng, tốt nhất hỏi ra người trong lòng Dương Mạc Tuyền là ai, sau đó đổ cho nàng tội bất trinh.

Lăng Tử Hạo cũng là lửa giận công tâm, thấy Dương Mạc Tuyền khóe mắt rưng rưng, mới biết mình đã nặng tay, tuy buông cánh tay nàng ra, nhưng cũng không để nàng đi, vẫn như cũ chắn phía trước nàng, rất có tư thế “không giải thích rõ ràng thì không được đi”.

Dương Mạc Tuyền là loại người chỉ thích mềm không thích cứng, nếu Lăng Tử Hạo hỏi nàng tử tế, nàng còn có thể đáp ba bốn năm câu, nhưng cố tình Lăng Tử Hạo lại dùng khẩu khí sắc bén chất vấn, lại kích thích nàng ngay cả nói cũng đều lưỡi nói, chỉ trừng đôi mắt đẹp, cùng Lăng Tử Hạo giằng co.

Nhóm nha hoàn gia đình vốn là đến xem náo nhiệt, giờ thấy thiếu nữ cùng thiếu gia cãi nhau, sợ ương cật trì ngư (1), làm sao còn dám ở lâu? Đang chuẩn bị lui thì lại nghe thấy Vân La quát: “Ai cũng không được đi!” Sau đó xen vào đứng giữa hai người, ôm lấy cánh tay Dương Mạc Tuyền, cười: “Bọn hạ nhân thích nhất là nói xấu sau lưng chủ tử, nếu cứ như vậy để họ đi, còn không biết sẽ hiểu lầm muội muội như thế nào nữa? Nếu nghe nhầm đồn bậy, làm hỏng thanh danh muội muội thì sẽ không tốt lắm, dù sao muội muội đi ngay đứng thẳng, cứ coi như ở trước mặt bọn họ giải thích rõ ràng với tướng công đi, miễn cho miệng lưỡi người khác nói này nọ. Kỳ thật Tử Hạo đã biết vì sao muội muội đột nhiên rời nhà trốn đi rồi.” Vân La mặt ngoài thì làm người giảng hòa, nhưng kì thực mỗi câu đều là châm ngòi thổi gió, chỉ thiếu điều nói ra kỳ thật Lăng Tử Hạo hoài nghi Dương Mạc Tuyền có “hồng hạnh xuất tường” hay không mà thôi.

Dương Mạc Tuyền làm sao lại không nghe ra ý tứ trong đó? Tử Y tùy ý để thơ, không ngờ lại nói ra tâm tư của nàng, Lăng Tử Hạo thấy được mà có suy nghĩ gì đó cũng là chuyện bình thường. Chỉ là hôm qua nàng đã thẳng thắn thành khẩn hết thấy với Từ Liễu Thanh, hơn nữa cũng đã đáp ứng người vung kiếm chặt đứt tình ti, hôm nay tự nhiên cũng không cần phải giải thích thêm một lần nữa, huống chi còn có nhiều hạ nhân ở quanh đây như vậy, nhưng mà nếu không nói ra một lí do, người bên ngoài sẽ suy đoán lung tung, đúng như lời Vân La nói, chỉ biết đem nàng càng bàn tán lan truyền sẽ càng tồi tệ không chịu nổi.

Hơn nữa Vân La ở khắp nơi nhằm vào mình, lúc trước không có lòng cùng nàng tranh quyền đoạt sủng, cho nên đều lễ nhượng với nàng, không nghĩ tới thế nhưng nàng lại càng ngày càng quá phận, không phải châm ngòi ly gián thì chính là bỏ đá xuống giếng, còn ở trước mặt Từ Liễu Thanh nói này nọ gây rắc rối cho mình, quả nhiên là người hiền thì bị người khác khi dễ, ngựa hiền liền bị người cưỡi. Nếu còn không phản kích, vậy còn tưởng rằng mình thực sự sợ nàng.

Dương Mạc Tuyền không dấu vết rút cánh tay về, cười nhẹ, không đáp mà hỏi ngược lại: “Không biết đêm tân hôn Quận Vương rời nhà trốn đi thì là vì cái gì?”

Lăng Tử Hạo sững sốt, như thể bị khí trường vô hình nàng đột nhiên phát ra chấn nhiếp, nhưng chưa kịp nói thì Vân La đã vội vàng tiếp lời: “Muội muội nói đùa rồi, không phải Tử Hạo rời nhà trốn đi, là đi tìm đại phu để chữa chân mà thôi.”

Dương Mạc Tuyền không cho Vân La chút mặt mũi nào, hừ lạnh nói: “Là tâm hoa vấn liễu thì có!”

Một câu nói chẳng những trào phúng Lăng Tử Hạo, còn đem Vân La đặt ngang với những kẻ chốn yên hoa.

Vân La trên mặt tươi cười quả nhiên cứng ngắc, nộ khí trào dâng, thậm bị bực bội, như thế nào Dương Mạc Tuyền lại đột nhiên đổi tính, trở nên miệng lưỡi sắc bén như thế? Bất quá nàng cũng không phải loại dễ khi dễ, liền cười phản kích nói: “Ta thì lại cảm thấy là đi tìm kiếm ý trung nhân mới đúng. Nếu phải cùng một người mình không thích chung sống cả đời, vậy còn có hạnh phúc gì? Tử Hạo theo đuổi hạnh phúc của mình, không có gì không đúng cả. Muội muội, người nói đúng không?”

Dương Mạc Tuyền gật gật đầu, nói: “Tỷ tỷ nói có đạo lý, án ý tứ của tỷ tỷ, nếu Mạc Tuyền rời nhà trốn đi cũng là vì tìm kiếm hạnh phúc, vậy tình có thể vẹn rồi.”

Lăng Tử Hạo nghe nàng nói như thế, lập tức xen vào, cả giận nói: “Ta là nam nhân, nàng là nữ nhân, sao có thể đánh đồng?”

Dương Mạc Tuyền lạnh giọng đánh gãy lời hấn: “Cho nên nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, mà nữ nhân lại chỉ có thể tam tòng tứ đức?”

Lăng Tử Hạo ghen lời, lập tức cương từ đoạt lí: “Vốn chính là đạo lý này, từ xưa đến nay đều là nam tôn nữ ti.”

Vân La hát đệm nói: “Nữ tử xuất giá tòng phu, thế nhưng ngay cả đạo lí đơn giản này mà muội muội cũng đều không hiểu sao?” Dương Mạc Tuyền cười yếu ớt: “Tựa hồ tỷ tỷ cũng đã quên mất học vấn dễ hiểu ‘nhập môn vì đại’ (2) nhỉ?”

Hạ nhân Lăng phủ đều cúi đầu, bộ dáng làm như không thêm đếm xỉa, nhưng kỳ thật người người đều dựng thẳng lỗ tai, tập trung tinh thần nghe bọn họ giương nanh múa kiếm. Lúc nghe tới Lăng Tử Hạo nói về nam tôn nữ ti, bọn nha hoàn lập tức hướng về phía Dương Mạc Tuyền, mà bọn gia đình tiểu tư thấy Dương Mạc Tuyền lấy một địch hai cũng không rơi xuống hạ phong, còn điệu ngự liên châu (3), khiến Lăng Tử Hạo nói không nên lời. Mặc dù Vân La cùng nàng tranh phong tương đối, nhưng khí thế lại yếu hơn không ít, vốn mấy người này đã đứng bên phía Dương Mạc Tuyền, lại càng thêm kính nể, dù không người nói chuyện nhưng lại thành xu thế nghiêng hẳn về một phía.

Vân La là do Thái Hậu hạ chỉ làm bình thê (4), bất quá cũng chỉ ỷ vào việc nàng là thiên kim của Bát Vương gia, dựa vào thế lực phụ mẫu mà ăn cùng ngồi cùng Dương Mạc Tuyền mà thôi. Dương Mạc Tuyền vào cửa trước, vậy về tình về lí thì nàng phải gọi Dương Mạc Tuyền là tỷ tỷ mới đúng, sao có thể giống hiện tại, như thế nàng lớn hơn, Dương Mạc Tuyền nhỏ hơn vậy? Người bên ngoài không lên tiếng, không có nghĩa là trong lòng không nghĩ, cho nên bình thường Vân La khí điểm kiêu ngạo, hà khắc với hạ nhân, bất quá là để che dấu địa vị danh bất chính ngôn bất thuận của nàng thôi, giờ bị Dương Mạc Tuyền nói thẳng ra thế, nhất thời sắc mặt trắng bệch. Dựa theo bình thường thì Vân La đã sớm phát tính tình đại tiểu thư rồi, nhưng nghĩ lại lại nhịn xuống. Nếu chửi ầm lên, vậy liền tỏ ra độ hàm dưỡng ai cao ai thấp. Thu hồi vẻ hư tình giả ý, cười lạnh nói: “Nếu muội muội muốn cùng ta phân biệt đối xử, vậy tỷ tỷ thật sự có một vấn đề muốn thỉnh giáo.”

Tử Y nhìn bọn họ tranh cãi, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Rõ ràng là Lăng Tử Hạo công khai lên án chuyện Dương Mạc Tuyền rời nhà trốn đi, lại bị Dương Mạc Tuyền nói mấy câu chuyển hoá khái niệm, liền kích động Vân La cùng nàng luận đúng hàng thứ, một chút ưu thế lại biến thành cảnh xấu. Vân La nóng vội tức giận đã mất đi khí thế, Dương Mạc Tuyền lại vẫn khí định thần nhàn, vân đạm phong khinh, trong lòng lại càng thêm khâm phục nàng. Không nghĩ tới một nữ tử dịu dàng như Dương Mạc Tuyền lại có một mặt lạnh lẽo sắc bén như thế.

Dương Mạc Tuyền nhàn nhã ngồi lên ghế đá, thản nhiên nói: “Mời tỷ tỷ nói.”

Vân La ngồi xuống đối diện, nhìn thẳng nàng, trên mặt đã khôi phục thái độ bình thường, cười nói: “Ta nghe nói muội muội được cưới vào cửa, nhưng người cùng báai đường thành thân lại là tiểu cô nhà chúng ta, nói như thế thì mặc dù muội muội vào cửa trước, nhưng tựa hồ thế nào thì cũng không phải danh chính ngôn thuận đúng không?”

Nhắc tới Lăng Tử Nhan, Dương Mạc Tuyền nguyên bản tươi cười lập tức cứng ngắc, trong lòng một trận chua xót. Đây vốn là tâm bệnh của nàng, rõ ràng là cùng Nhan nhi thành thân, cuối cùng lại thành thê tử của Lăng Tử Hạo. Đúng là bởi vì bốn chữ “danh chính ngôn thuận” này nên mới phải cùng Nhan nhi phân khai, tiền đồ mờ mịt, lại còn bị kẻ làm trượng phu trên danh nghĩa là Lăng Tử Hạo chỉ trích. Không trả lời Vân La, lập tức đi đến trước mặt Lăng Tử Hạo, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Đi Dương Châu đón dâu là Nhan nhi, cùng ta báai thiên địa cũng là Nhan nhi, đêm động phòng hoa chúc cùng ta vẫn là Nhan nhi. Vậy người nói, ta là người của người, hay là của Nhan nhi?” Lăng Tử Hạo nghe nàng khí thế bức nhân hỏi mấy câu, lập tức trợn mắt cứng lưỡi: “Đương nhiên... đương nhiên là người của ta.”

Dương Mạc Tuyền quay đầu: “Tỷ tỷ đã nghe rõ rồi chứ?”

Vân La lập tức trừng mắt lườm Lăng Tử Hạo một cái, hận đến thâm dậm chân, nghĩ rằng nếu hôm nay không chiếm thượng phong, chỉ sợ địa vị ở Lăng gia cũng bị Dương Mạc Tuyền đoạt đi một lần nữa, ngẫm nghĩ rồi cười nói: “Cái gọi là bất hiếu có ba điều, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Ta đã hoài thai cốt nhục Lăng gia, muội muội vào cửa trước ta, như thế nào lại một chút cũng không có động tĩnh gì như thế?”

Ngay cả viên phòng cũng đều không có, tất nhiên làm sao có hài tử được? Bất quá những lời này Dương Mạc Tuyền cũng không nói ra lời, để tránh bị Lăng Tử Hạo lấy đến làm đầu đề câu chuyện, khẽ cụp mi mắt, nhàn nhạt nói: “Cho nên tỷ tỷ có phu quân ân sủng, lại hoài thai cốt nhục Lăng gia, địa vị trong phủ được bảo vệ kiên cố, còn có gì phải lo lắng đâu? Mạc Tuyền xuất môn hai ngày, bất quá là đi giải sầu, như vậy cũng không thể sao?” Lại quay đầu nhìn Tử Y, nhẹ giọng nói: “ ‘Tương tư cảm ý hiện, u hương nhập

mộng trung’, nguyên lai tại tòa nhà lớn như vậy mà ngay cả khát khao cũng đều không thể. Tử Y, chúng ta đi thôi.”

Dương Mạc Tuyền một phen lời nói tỏ vẻ yếu thế, đã đem chuyện rời nhà trốn đi cùng bức họa đều giải thích rõ ràng, còn vì Lăng Tử Nhan biện hộ một lý do, ý thì khác nhưng lại cùng kết quả.

Vân La vốn định làm cho Dương Mạc Tuyền xấu mặt, kết quả chính mình lại va phải bức tường, khiến cho người ta có ấn tượng mình là đồ phụ (5) không thể chấp nhận người khác.

Lăng Tử Hạo sớm đã bị khí thế của Dương Mạc Tuyền chấn trụ, làm sao còn dám giữ nàng lại? Nhìn Dương Mạc Tuyền cùng Tử Y đi khỏi vườn, buồn bã ảm đạm, Vân La tự nhiên lại một phen thầm oán. Lăng Tử Hạo vốn đang buồn bực, Vân La còn lải nhải bên tai, sao còn có tâm tình bồi bọn họ chơi cờ, liền trực tiếp bỏ đi, xuất môn mượn rượu giải sầu.

Trương Hằng từ đầu đến cuối đều không nói được một lời, không yên lòng bởi Vân La chơi hai ván cờ, trở lại trong phòng liền ngẫm nghĩ tìm đối sách. Tử Y xuất hiện làm hắn bất ngờ, cũng không thể để nàng làm hỏng kế hoạch của mình được. Nghĩ nghĩ, liền viết xuống tờ giấy một hàng chữ, canh giữ ở trên đường đi tới trù phòng, lúc thấy Bé Nguyệt tới liền đặt vào tay nàng, bảo nàng chuyển giao cho Dương Mạc Tuyền.

Loại sự tình truyền thư này, có thể lớn mà cũng có thể nhỏ. Bé Nguyệt có chút do dự, nhưng biết được quan hệ giữa Trương Hằng cùng Dương Mạc Tuyền cũng không phải là ít, chối từ trong chốc lát rồi vẫn nhận lấy, thế này Trương Hằng mới đi. Bé Nguyệt đứng tại chỗ nhìn trang giấy trong tay mà ngẩn người.

Không nghĩ một màn Bé Nguyệt cùng Trương Hằng lồi lõm kéo kéo này vừa lúc bị Anh Tuấn vừa hoàn thành nhiệm vụ xong xuôi trở về thấy được. Anh Tuấn cùng Bé Nguyệt vốn sinh tình ý, tuy rằng còn chưa nói thẳng ra lời, nhưng cũng đều hiểu tâm ý đối phương, giờ thấy Bé Nguyệt cùng cầm sự dây dưa một chỗ, sao có thể không tức giận? Đi đến trước mặt Bé Nguyệt, khẩu khí không tốt hỏi sao lại thế.

Bé Nguyệt nhìn bộ dáng Anh Tuấn, biết có thể hắn hiểu lầm, không có thời gian giải thích với hắn, chỉ nói buổi tối chờ nàng ở cửa sau, rồi vội vàng rời đi.

Hết chương 54

(1) ương cập trì ngư: Nguyên văn ‘thành môn thất hỏa ương cập trì ngư’: nghĩa đen là cửa thành cháy liên lụy đến cá trong ao, ý nghĩa thông qua một câu chuyện xưa:

Thuở xưa, có một địa phương, phía trước cửa thành có một hồ nước, bên trong hồ nước có rất nhiều cá bơi lội tung tăng vui vẻ. Một hôm cửa thành đột nhiên bị cháy, một con cá nhìn thấy kêu to, “Không tốt, cửa thành bị cháy, chạy mau đi!” Nhưng những con cá khác đều không cho là đúng, chúng cho rằng cửa thành cháy cách hồ nước rất xa không cần phải hoảng hốt. Trừ bỏ con cá kia, những con cá khác đều không chạy trốn. Lúc này mọi người mới cầm theo xô chạy đến hồ mức nước đi cứu hỏa. Qua một hồi, lửa được dập tắt mà nước trong hồ cũng cạn sạch, tất cả những con cá trong hồ đều gặp nạn.

=>Câu chuyện xưa này ý nói tự dưng vô duyên vô cớ lại chịu liên lụy, gặp tai họa.

(2) nhập môn vì đại: người vào cửa trước là người lớn hơn (người nào được gả vào trước thì người đó có địa vị lớn hơn)

(3) diệp ngữ liên châu: lời nói thần kì tốt đẹp, đại loại là lời thần diệu như châu ngọc

(4) bình thê: hai vợ địa vị ngang nhau

(5) đồ phụ: người vợ đồ kỵ

55. Chương 55: Say Rượu Loạn Tính

Dương Mạc Tuyền nhìn tờ giấy, có chút kinh ngạc, Trương Hằng vào phủ đã lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên chủ động tìm nàng, không biết hắn nói có chuyện quan trọng cần bàn là chuyện gì? Lần trước đã nói rõ ngọn ngành với Từ Liễu Thanh, Từ Liễu Thanh cũng đã đáp ứng nàng đuổi Trương Hằng đi, sao biết

mấy ngày nay lại phát sinh nhiều việc đến vậy, khiến cho việc này bị trì hoãn. Giờ Trương Hằng đột nhiên ước hẹn, trong lòng liền do dự, nên gặp hay không đây? Dù sao nam nữ khác biệt, nếu bị người nhìn thấy thì chỉ sợ sẽ gây hiểu lầm, nhưng lại nghĩ khẳng định là Trương Hằng gặp khó khăn nên mới tìm nàng, lại không đành lòng khoanh tay đứng nhìn.

Đến canh hai, Dương Mạc Tuyền còn chưa quyết định được.

Bé Nguyệt hẹn gặp mặt Anh Tuấn, vốn định chờ Dương Mạc Tuyền ngủ rồi mới đi, sao biết Dương Mạc Tuyền nhìn chăm chăm ngọn nến ngồi cả buổi tối, trong lòng sốt ruột, sợ Anh Tuấn chờ lâu mà nghĩ lung tung, liền đánh bạo nói: “Thiếu nãi nãi, đêm đã khuya rồi, để Bé Nguyệt hầu hạ người đi ngủ đi.”

Dương Mạc Tuyền nghe vậy liền ngẩng đầu, thấy thần sắc Bé Nguyệt không giống bình thường, hỏi: “Sao? Người có việc gì à?”

Bé Nguyệt đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng nói: “Ta hẹn Anh Tuấn.”

Dương Mạc Tuyền giật mình cười nói: “Như thế sao lại không nói sớm một chút? Người đi đi.”

Bé Nguyệt kiên trì nhất định phải đợi nàng ngủ rồi mới đi.

Dương Mạc Tuyền nói: “Người đi đi, ta cũng có việc muốn làm.”

Bé Nguyệt nghe nàng nói như thế, biết nàng không cần mình đi theo bên cạnh, thế này mới đi ra cửa sau.

Địa điểm Trương Hằng ước định là sau dãy giả sơn ở hậu viện, ban ngày vốn không có người nào, đêm dài yên tĩnh lại càng không có nửa bóng người. Tuy trong lòng Dương Mạc Tuyền thần nhiên tới gặp Trương Hằng, nhưng khung cảnh lúc này thì thế nào cũng thấy có hương vị hẹn hò. Càng tới gần giả sơn, cước bộ càng trầm trọng, trong đầu hiện lên vô số ý niệm muốn trở về, cuối cùng liền quyết tâm, không làm việc đui lý thì không sợ quỷ gõ cửa, đến đâu cũng đã đến rồi, cứ nghe xem hắn có chuyện gì muốn nhờ đã.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Dương Mạc Tuyền liếc mắt một cái, nào có thân ảnh Trương Hằng? Trong lòng giận dữ, bất quá chỉ đến chậm trong chốc lát, vậy mà hắn đã đi rồi? Hay căn bản là không tới? Tức giận chuẩn bị quay về.

Vẫn là do Trương Hằng nghe được tiếng bước chân, từ phía sau giả sơn đi ra, hô một tiếng: “Mạc Tuyền!”

Lúc này Dương Mạc Tuyền mới nhìn thấy Trương Hằng: “Hằng ca ca.”

Trương Hằng chăm chú nhìn nàng nửa ngày mới nói: “Ta nghĩ muội còn giận ta, không chịu tới gặp ta.”

Dương Mạc Tuyền biết hắn nói là việc lần trước, ngày đó tuy rằng vì tỏ rõ lập trường của mình mà khẩu khí nàng nói có phần nặng, hơn nữa Trương Hằng còn bởi vì nàng mà bị Nhan nhi đâm bị thương, thiếu chút nữa mất đi tính mạng, cho nên đối với hắn vẫn có áy náy, đây cũng là nguyên nhân vì sao tối nay lại đến gặp hắn, giờ nghe hắn nói thế, liền nhân tiện nói: “Hằng ca ca đa tâm rồi, là Mạc Tuyền phải nói thật có lỗi mới đúng. Hằng ca ca bị thương hai lần, Mạc Tuyền đều khó lòng báo đáp, nếu có cái gì cần Mạc Tuyền hỗ trợ, Hằng ca ca cứ việc mở miệng.” Khó có dịp được cùng nàng một chỗ, đương nhiên Trương Hằng có rất nhiều điều muốn nói với nàng, lại không dám lỗ mãng, sợ giống lần trước khiến nàng tức giận, liền nói thẳng ra mục đích hẹn gặp nàng: “Hôm nay ước định với muội, kỳ thật là muốn hỏi thăm một người.”

“Hỏi thăm người?” Dương Mạc Tuyền lập tức nghĩ đến một người, nói: “Tử Y cô nương?”

Trương Hằng gật đầu: “Đúng vậy.”

Dương Mạc Tuyền đầu tiên là buông được tảng đá trong lòng, Trương Hằng cũng không có nhắc lại yêu cầu vô lý với nàng, tiếp theo lại nghĩ tới buổi chiều Trương Hằng mới gặp Tử Y, giờ liền hỏi thăm tin tức người ta, sợ là sau khi kiến thức qua họa bút của Tử Y, tâm liền sinh ái mộ. Nghĩ đến đây, lập tức vui sướng trong lòng, khó có dịp hắn nghĩ thông suốt như thế, rốt cục cũng đem tâm tư từ trên người nàng rời đi, lại nhìn Trương Hằng cùng Tử Y, vô luận tài năng hay diện mạo cũng đều thập phần tương xứng, hơn nữa Tử Y một lòng muốn gả cho một người tốt, Trương Hằng lại là người có khả năng phò thác chung thân. Như thế xem ra, hai người đúng là một đôi trời đất tạo nên, liền có lòng tác hợp cho họ, cười nói: “Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tử Y là cô nương tốt, ánh mắt Hằng ca ca thực không sai.”

Trương Hằng sững sốt, lập tức hiểu được ý tứ trong lời này, không ngờ lại nghĩ hấn muốn theo đuổi Tử Y, nói như vậy hấn nàng không rõ khúc mắc giữa hấn cùng Tử Y, âm thầm buồn lòng tâm tư, sau đó nói: “Tâm ý của ta, Mạc Tuyền muội phải hiểu rõ nhất.”

“Hằng ca ca!” Hấn quả nhiên vẫn không chết tâm. Dương Mạc Tuyền nhíu mày nhìn Trương Hằng, đang nghĩ tới nên dùng lời gì để khuyên hấn, lại đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới một âm thanh lạnh như băng: “Các người thực lớn mật!” Giữa ban đêm yên tĩnh còn có vẻ mang chút âm trầm, lập tức khiến nàng cả kinh, một thân mồ hôi lạnh.

Dương Mạc Tuyền quay đầu, nhìn thấy là Lăng Tử Hạo, tiếp theo ngửi được một cỗ mùi rượu nồng đậm.

Buổi chiều Lăng Tử Hạo bị chọc giận, tâm tình bức bối liền đi ra ngoài uống rượu, uống say mềm mới về, vừa rồi lúc vào nhà, thực bất hạnh va phải Lăng Viễn Kiếm, tự nhiên bị răn dạy một chút, nghĩ tới về phòng lại bị Vân La oán giận, liền muốn tìm một nơi thanh tĩnh để tỉnh rượu, thế này mới đi đến hậu viện, sao biết vừa mới tới cửa liền chợt nghe thấy Trương Hằng thổ lộ tâm ý, Dương Mạc Tuyền còn vô cùng thân thiết gọi “Hằng ca ca”, lập tức hiểu được tình trạng trước mặt, thề tử hấn thề nhưng lại cùng nam nhân khác trốn ở chỗ này hẹn hò bí mật!

Tuy chỉ có ánh trăng, nhưng Dương Mạc Tuyền vẫn nhìn thấy rõ ràng hai mắt Lăng Tử Hạo đỏ bừng, cảm nhận được trên người hấn nộ ý nồng đậm, muốn giải thích, lại bị hấn đẩy ra bên cạnh một phen, té ngã trên thảm cỏ.

Lăng Tử Hạo xắn ống tay áo, đi đến trước mặt Trương Hằng, không nói hai lời liền một trận quyền đâm cước đá, Lăng Tử Hạo trên tay có võ công, Trương Hằng không phải đối thủ của hấn, bị đánh cho ngay cả lực hoàn thủ đều không có, lại càng không nói đến chuyện tiếp một chiêu nửa thức của hấn. May mắn Lăng Tử Hạo thâm nghĩ giáo huấn hấn một chút, không muốn lấy mạng hấn, thấy Trương Hằng té trên mặt đất nằm không đứng dậy nổi mới chịu dừng tay, quát: “Người là cái thá gì mà ngay cả nữ nhân của Lăng Tử Hạo ta cũng dám chạm vào? Có phải chán sống rồi không?”

Trương Hằng miệng đều là máu, làm sao còn nói nổi, trong đầu chỉ có một ý niệm, người Lăng gia bọn họ như thế nào một người hai người đều đã man như vậy?

Dương Mạc Tuyền đã đứng dậy, thấy Trương Hằng té trên mặt đất tựa hồ không thể nhúc nhích, muốn tiến lên xem thương thế của hấn, mới bước ra được một bước đã bị Lăng Tử Hạo giơ tay ngăn trở.

Lăng Tử Hạo cười lạnh, nói: “Sao, nhìn thấy người tâm ái bị đánh, đau lòng?”

Dương Mạc Tuyền trừng mắt nhìn hấn, cả giận nói: “Người nói bậy bạ gì đó?!”

“Chẳng lẽ ta nói sai rồi, hấn không phải người nàng thích?” Lăng Tử Hạo nói xong, lại hận hận đá Trương Hằng một cước, nói: “Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ lén lút trốn ở chỗ này. Dương Mạc Tuyền, nói cho ta biết, các người đang làm cái gì?”

Dương Mạc Tuyền biết có cho nàng mười cái mồm thì cũng không nói rõ ràng được sự việc trước mặt, nhưng lại không thể để Lăng Tử Hạo vô duyên vô cớ oan uổng mình, mặc kệ hấn tin hay không, nàng đều phải nói: “Trương Hằng là hỏi thăm ta chuyện về Tử Y.”

Quả nhiên Lăng Tử Hạo nghe xong liền cười nhạt: “Nàng cho ta là tiểu hài tử ba tuổi, ngu ngốc lắm sao? Hỏi thăm Tử Y? Sao còn không nói hấn hỏi nàng về Vân La đi?”

“Tin hay không tùy người, ta nói chính là như vậy.” Dương Mạc Tuyền nói xong liền rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn Trương Hằng một cái. Lần trước Trương Hằng bị Lăng Tử Nhan đâm một kiếm cũng vô sự, giờ chỉ bị Lăng Tử Hạo đánh một chút thì hấn là cũng sẽ không có trở ngại gì.

Lăng Tử Hạo đại nộ, rõ ràng là chuyện nàng làm sai, ngược lại lại tỏ vẻ hữu lý. Thấy nàng một thân bạch y, bóng dáng yếu điệu, dưới ánh trăng tựa như tiên tử, vốn uống nhiều rượu, lại bị tức giận xông lên đầu, không cam lòng bị nàng không thèm đến xỉ đến, liền trực tiếp lao ra, bắt lấy tay nàng, đem nàng kéo vào lòng, không thèm quan tâm, hôn lên đôi môi nàng.

Đột biến phát sinh, nhất thời Dương Mạc Tuyền không kịp phản ứng, đợi đến khi đầu lưỡi Lăng Tử Hạo luồn tới mới lấy lại tinh thần, lòng trào dâng một trận ghê tởm, đồng thời dâng lên một cỗ cảm giác khuất

nhục, dồn tất cả khí lực trong người đẩy hẳn ra, lại cho hẳn một cái tát, cả giận nói: “Người vô sỉ!”

Lăng Tử Hạo liếm khoe môi, nhưng lại nếm được vị máu tươi, có thể thấy được cái tát này nặng đến đâu. Ánh mắt dừng trên người Dương Mạc Tuyền, biểu tình biến thành càng ngày càng âm lãnh, xả ra một tia cười lạnh, nói: “Ta vô sỉ? Ta là phu quân nàng, hôn nàng một chút, nàng liền mắng ta vô sỉ? Ta vẫn đều tôn trọng nàng, coi nàng là nữ thần bằng thanh ngọc khiết, không dám có nửa điểm bất kính. Còn nàng? Trong mắt nàng cho tới bây giờ vốn không có ta! Ta là trượng phu của nàng, là ông trời của nàng mà nàng lại ở sau lưng ta vụng trộm với nam nhân khác, khiến ta phải đội nón xanh! Cái này mà cũng có thể nhin thì còn gì không thể nhin? Được, nàng nói ta vô sỉ, vậy ta liền vô sỉ một lần cho nàng xem, đêm nay ta sẽ khiến nàng trở thành nữ nhân của ta!” Dương Mạc Tuyền kinh sợ nói: “Người dám!”

Lăng Tử Hạo cười lạnh nói: “Ta có cái gì mà không dám? Ta muốn nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ai dám nói không được?”

Dương Mạc Tuyền không khỏi lùi lại từng bước, cả người Lăng Tử Hạo đều tản mát ra khí tức nguy hiểm, như thể nói được làm được.

Lăng Tử Hạo quyết tâm phải có được nàng, sao có thể để nàng lui bước? Trực tiếp điểm huyết Thiên Trung, khiến nàng không thể động dậy, lại sợ nàng mở miệng kêu la, liền đem huyết Ách Môn cũng điểm nốt. Ngồi xuống ôm lấy Dương Mạc Tuyền bế lên, hướng tiểu viện của nàng đi đến, trên đường đụng phải gã tiểu tư chuyên gõ mõ cầm canh, gã còn tưởng Lăng Tử Hạo hồi tâm chuyển ý nên còn cao hứng thay Dương Mạc Tuyền.

Bé Nguyệt đi gặp Anh Tuấn còn chưa trở về, trong viện một mảnh tối đen, Lăng Tử Hạo đá văng cửa, lập tức đi vào phòng trong, đem Dương Mạc Tuyền đặt ở trên giường, nằm cạnh bên tai nàng, dùng âm thanh thật nhỏ nói: “Một ngày này, ta đã đợi thật lâu...”

Kim Lăng, Từ Thạch Trung.

Lăng Tử Nhan hô to một tiếng “tẩu tẩu”, từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh.

Lạc Nhạn ngủ ở phòng ngoài, nghe thấy thanh âm Lăng Tử Nhan liền cũng tỉnh dậy, thấp đèn đi tới, chỉ thấy sắc mặt Lăng Tử Nhan tái nhợt, liền vội vàng hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan còn đang kinh hãi, ngay cả âm thanh cũng đều có chút run rẩy: “Ta gặp ác mộng, mơ thấy tẩu tẩu bị người khác khi dễ.”

Lạc Nhạn dùng cổ tay áo giúp nàng lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, khuyên nhủ: “Ngày suy nghĩ nhiều, đêm tất nằm mộng, khẳng định là tiểu thư người quá tưởng niệm thiếu nữ nên mới nằm mộng thôi, không có gì đáng ngại đâu.”

Lăng Tử Nhan lắc đầu, trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt, tuyệt không phải chỉ là mơ, lập tức hắt chăn xuống giường: “Không được, ta muốn trở về.”

Lạc Nhạn vội vàng giữ nàng lại: “Tiểu thư, có phải về thì cũng hãy để mai, giờ đang đêm hôm khuya khoắt, cho dù ra khỏi Từ phủ thì cũng không ra khỏi thành Kim Lăng được.”

Đương nhiên Lăng Tử Nhan biết nàng nói là sự thật, chỉ là trong lòng lo lắng cho Dương Mạc Tuyền, hận không thể lập tức bay đến bên người nàng, suy sụp trở lại ngồi trên giường, nói: “Nương cũng thật kỳ quái, rõ ràng là ngoại công đi kinh thành có công sự, lại nói ngoại công nhớ ta, muốn gặp ta.”

Lạc Nhạn nghe nàng nói thế, lập tức nhớ tới một sự kiện khác, do dự rồi mở miệng: “Tiểu thư, có chuyện này Lạc Nhạn không biết có nên nói cho người hay không.”

“Người cứ nói đi.”

Thế này Lạc Nhạn mới nói: “Đêm hôm trước Bé Nguyệt chạy tới phòng ta, nói cho ta biết thiếu nữ bị phu nhân kêu đi, không biết nói gì đó mà khi trở về liền khóc như lệ nhân vậy, thiếu nữ còn tới nhìn xem người, bất quá người đã ngủ, cho nên không quay rầy nữa.”

“Cái gì?” Lăng Tử Nhan từ trên giường bật dậy, cả giận nói: “Chuyện lớn như vậy, vì sao ngươi không nói cho ta biết sớm?”

Lạc Nhạn hoảng sợ, có chút ủy khuất nói: “Chúng ta là hạ nhân mà đi bàn luận về chủ tử đã là không đúng, sao còn dám nói cho người? Chính là vừa rồi nghe người nói Từ lão gia còn ở kinh thành, ta mới đoán không biết có phải là phu nhân lừa người hay không.”

Lăng Tử Nhan nhảy xuống giường, hoảng loạn tóm lấy cánh tay Lạc Nhạn, chất vấn: “Vì sao nương muốn gạt ta?”

Lạc Nhạn bị nàng lắc đến hoa mắt, cứng lưỡi nói: “Có thể là bởi vì thiếu...thiếu nãi nãi!”

Đương nhiên Lăng Tử Nhan biết là bởi vì Dương Mạc Tuyên, tẩu tẩu nghe được phải cùng ca ca viên phòng liền trốn đi, nương thông minh như thế, sao có thể không đoán ra được kỳ quái trong đó? Tẩu tẩu khóc như lệ nhân, khẳng định là vì mình mà khóc. Nương còn hao hết tâm tư đem nàng lừa đến Kim Lăng, không cần phải nói ra chuyện của nàng cùng tẩu tẩu thì khẳng định nương cũng đoán được. Nàng không ở trong phủ, vậy không phải là tình cảnh của tẩu tẩu rất nguy hiểm sao? Có thể có chuyện nương buộc Dương Mạc Tuyên phải lập tức cùng ca ca chung phòng không?

Nghĩ vậy, thật sự một khắc Lăng Tử Nhan cũng không thể đợi, liền phân phó Lạc Nhạn thu thập này nọ, lập tức trở về Tô Châu.

__Hết chương 55__

56. Chương 56: Nguy Hiểm Trong Gang Tắc

Trương Hằng gian nan đứng lên, cánh tay trái bị Lăng Tử Hạo đánh trật khớp. “Đêm nay ta sẽ khiến nàng trở thành nữ nhân của ta!” Thanh âm Lăng Tử Hạo giống như ma chướng, luôn luôn vang vọng bên tai hắn, khiến lòng hắn chấn động rung lên từng trận, chỉ một ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu, Mạc Tuyên, không thể!

Thất tha thất thủ đuổi tới trước sân chỗ phòng Dương Mạc Tuyên, tâm lại khiếp đảm, cứ đi vào như thế, chẳng những vô ích mà còn có khả năng sẽ thành đồ thêm dầu vào lửa. Chỉ sợ Lăng Tử Hạo nhìn thấy hắn sẽ lại càng không dừng tay. Nháy mắt trong đầu lại hiện lên một ý niệm, lại nghiêng ngả lao đảo chạy tới một viện tử khác.

Đang ngủ mơ màng, Tử Y chợt nghe thấy có người gọi tên mình, cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ, làm cho nàng lập tức tỉnh.

“Lục Uyển Nhi!” Trương Hằng lại hô một tiếng.

Nam nhân chết tiết này thế nhưng còn có mặt mũi đến tìm nàng! Vừa bị đánh thức, Tử Y không được bình tĩnh như lúc thường, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lồng ngực, chỉ khoắc ngoài trung y một cái phi phong rồi đi ra mở cửa.

Trương Hằng vừa nhìn thấy nàng liền lo lắng hô: “Uyển nhi, mau đi cứu Mạc Tuyên!”

Tử Y nghe xong không khỏi sửng sốt, quên việc phải mặc quần áo, chỉ hỏi: “Tỷ tỷ làm sao vậy?”

Trương Hằng cơ hồ rống lên: “Lăng Tử Hạo muốn xâm phạm Mạc Tuyên, nhanh đi cứu nàng đi!”

Tử Y không biết quan hệ giữa Trương Hằng cùng Dương Mạc Tuyên, lại càng không rảnh thắc mắc vì sao hắn lại biết chuyện này, chỉ vội la lên: “Ở nơi nào?”

Trương Hằng nói: “Trong phòng Mạc Tuyên.”

“Đồ vô dụng, tránh ra!” Tử Y đẩy Trương Hằng, vội vội vàng vàng chạy tới phòng Dương Mạc Tuyên.

Không có ánh nến, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng, nhuộm lên mọi vật một màu lam nhàn nhạt.

Lăng Tử Hạo không thấy rõ khuôn mặt của người nằm trên giường, chỉ mờ ảo nhìn thấy y sam bao lấy đáng người lung linh kia.

Dương Mạc Tuyền, nữ nhân xa xa không thể tới gần kia, giờ phút này liền dễ dàng khiến nàng nằm trên giường như thế. Lăng Tử Hạo nhìn nàng, cũng đã cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Khát vọng đối với nàng suốt mấy ngày nay, lại thêm tử khí hòa cùng nộ hỏa, hoàn toàn đánh sâu vào lòng hắc, biến thành dục vọng tối nguyên thủy nhất, khiến hắc đã quên mất Dương Mạc Tuyền là thê tử hắc, có thể dùng phương pháp danh chính ngôn thuận mà có được nàng, chứ không phải giống như bây giờ, điểm huyết đạo của nàng, như thể cường đạo mà đoạt lấy.

Lăng Tử Hạo không chút do dự, thô lỗ xé mở vạt áo Dương Mạc Tuyền, hôn lên cổ nàng, chỉ thấy một trận cảm giác mát lạnh, giống như hôn phải một khối băng, không khối rung mình một cái. Người dưới thân không có một tia giây dựa, thậm chí ngay cả tiếng hít thở đều không thể nghe rõ, tựa như không có sinh mệnh vậy. Càng hôn tâm càng lạnh, rốt cục không hôn xuống dưới, xoay người nhảy xuống giường, khế thở gấp nhìn người trên giường, thấy nàng không nhúc nhích mới nhớ ra nàng đang bị mình điểm huyết. Dưới ánh sáng mờ ảo, cũng không thấy rõ biểu tình của nàng, Lăng Tử Hạo lại nhìn trong chốc lát, từ bên hông lấy ra cái đánh lửa, xoay người thắp sáng ngọn nến trên bàn. Đây là dạng biểu tình gì? Dương Mạc Tuyền nhắm hai mắt, trên mặt bình tĩnh đến không một tia gợn sóng, không vui không buồn, thậm chí ngay cả phần nộ hắc phải có lại đều không thấy. Mặc dù ngực lộ ra một phiến tuyết bạch, lại phủ một tầng quang mang thánh khiết, làm cho người ta không dám tơ tưởng.

Rốt cục Lăng Tử Hạo cũng khôi phục chút lý trí, cười lạnh nói: “Nàng cho là làm như vậy thì ta không dám động vào nàng sao?”

Không nghe thấy Dương Mạc Tuyền trả lời, Lăng Tử Hạo liền vung tay giải huyết Ách Môn của nàng, đồng thời cũng giải luôn huyết Thiên Trung.

Dương Mạc Tuyền mở mắt ra, vẫn không nói gì, cũng không khép lại y sam, vẫn y như trước khi được giải huyết.

Chỉ cần Dương Mạc Tuyền mở miệng nói một câu, Lăng Tử Hạo cũng đều sẽ dùng lời lẽ khó nghe để châm chọc nàng, nhưng cái gì nàng cũng đều không nói, ngay cả biểu tình cũng không có, hắc cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách, lại không cam lòng. Nàng đối với hắc vĩnh viễn đều keo kiệt như vậy, trong lòng không hề có hắc. Ở trong mắt người khác hắc là thiên chi kiêu tử, ở trong mắt nàng lại không đáng một đồng, chẳng lẽ đường đường một Quận Vương như hắc lại còn so ra kém tên thư sinh yếu đuối Trương Hằng sao? Nghĩ đến Trương Hằng, lòng lại bùng lên cơn hận, lạnh nhạt nói: “Ta mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, nàng là thê tử ta, cho dù ta không chiếm được trái tim thì cũng muốn chiếm được thân thể nàng!”

Dương Mạc Tuyền vẫn như cũ không nói một lời.

Lăng Tử Hạo bị nàng coi thường, lửa giận lại một lần nữa bùng lên, chẳng sợ nàng hận hắc, hôm nay cũng quyết phải chiếm được nàng, ít nhất hận hắc thì cũng có thể cho hắc ở trong lòng nàng chiếm một vị trí nhỏ nhoi, liền đưa tay cởi y phục Dương Mạc Tuyền. Còn chưa kịp hôn thì đã chợt nghe thấy một tiếng kêu.

“Buông nàng ra!”

Lăng Tử Hạo háo sắc, ngay cả cửa cũng chưa đóng. Tử Y đứng ở cửa, mặt phủ hàn sương.

“Ai cho ngươi vào?” Tuy Tử Y là lão sư của Nhan nhi, nhưng ở trong mắt Lăng Tử Hạo cũng không khác gì nha hoàn, ngữ khí nghe như thể trách cứ một hạ nhân, tay còn cầm vạt áo Dương Mạc Tuyền không chịu buông ra.

Dương Mạc Tuyền nghe được thanh âm Tử Y, biểu tình trên mặt rốt cục cũng động, đẩy Lăng Tử Hạo ra, dùng chăn bao lấy mình.

Tử Y bước vài bước đi đến bên giường, nhìn Dương Mạc Tuyền, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi không sao chứ? Hắc đã làm thế với ngươi chưa?”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu, trong lòng dâng lên phần nộ cùng khúat nhục, làm cho nàng một câu cũng không nói nên lời.

Tử Y khẽ thở phào một hơi, may mắn đuổi kịp, sau đó đứng trước mặt Lăng Tử Hạo, xả ra một tia cười lạnh, nói: “Không nghĩ tới đường đường là một tiểu Vương gia lại dĩ nhiên là một tên vô sỉ giầu đồ bìm leo.”

Lăng Tử Hạo thấy nàng y sam không chỉnh, thế nhưng lại chỉ mặc trung y, cũng cười lạnh nói: “Người mặc như vậy, là hướng tới ta yêu thương nhưng nhớ sao?”

Tử Y chạy trên đường quá vội vàng, phi phong rơi mắt cũng không biết, nhìn lại một thân mình, trong lòng cả kinh, trên mặt lại lộ ra một nụ cười quyến rũ, cánh tay còn bò lên vai Lăng Tử Hạo, ôn nhu nói: “Không biết tiểu Vương gia có từng đi qua Lâu Ngoại Lâu ở Dương Châu chưa? Nếu như từng đi qua, nói không chừng tiểu Vương gia còn đã từng cùng Tử Y làm chồng hờ vợ tạm đấy!” Lúc Lăng Tử Hạo ở Nghi Hưng cũng đã từng nghe nói Tử Y là nữ tử thanh lâu, hiện giờ thấy nàng như vậy, nghĩ nàng là một ả phong lưu thành tánh, nào có một tia hảo cảm gì, có chút tức giận gạt bỏ tay nàng ra: “Đối với kẻ không biết liêm sỉ ta cũng không dám có hứng thú. Đi ra ngoài, thuận tiện đóng luôn cửa vào cho ta!”

Tử Y chỉ vào Dương Mạc Tuyền, cười khanh khách, nói: “Không dám có hứng thú với ta, vậy với nàng thì cảm thấy có hứng thú sao?”

Lăng Tử Hạo giận tái mặt: “Nàng cùng ta là phu thê, người sao có tư cách đánh đồng?”

Tử Y cười nói: “Nàng là Quận Vương phi, thân phận tôn quý, một thanh lâu nữ tử như ta đương nhiên so ra phải kém hơn, chỉ là tuy thân phận Tử Y hèn mọn, nhưng cũng biết một đạo lý dễ hiểu, là loại sự tình trên giường này, phải là người tình ta nguyện mới được. Cũng giống như ta cùng các tỷ muội, công tử đại gia cấp bạc thì mới có thể bồi các ngài cùng ngủ, tuy hai người là phu thê, nhưng cũng không thể cưỡng mua cưỡng bán được! Nói dễ nghe thì là ép buộc, nói khó nghe, vậy chính là cưỡng gian. Nếu ở bên ngoài thì liền có thể đưa đến quan phủ định tội rồi, đương nhiên người là tiểu Vương gia, quan lại bao che cho nhau, không trị được tội người, nhưng nếu để việc này truyền ta, chỉ sợ tiểu Vương gia sẽ không còn chút thể diện nào nữa!”

Sắc mặt Lăng Tử Hạo lại càng âm trầm, cả giận nói: “Lớn mật, người cũng dám uy hiếp ta?!”

Tử Y cười khẽ, che miệng nói: “Tử Y không dám, chỉ là phạm sự gì cũng có đạo lý của nó, Tử Y chỉ bất quá là nói đạo lý cùng tiểu Vương gia mà thôi.”

Lăng Tử Hạo làm sao đem lời uy hiếp của Tử Y để vào mắt, cho dù cha cùng nương đến đây cũng đều không ngăn được hẳn. Dương Mạc Tuyền vốn là thê tử hắn, nên động phòng hoa chúc từ mấy tháng trước mới đúng. Thanh quan nan đoạn gia vụ sự*, huống chi là chuyện phu thê viên phòng? Liền lạnh nhạt nói: “Ta lặp lại lần nữa, đi ra ngoài! Con người ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng nếu người chọc giận ta, vậy ta tất thủ hạ bất lưu tình!”

(*việc quan cũng khó ngừng được việc nhà)

Tử Y thấy nói đến như vậy mà Lăng Tử Hạo cũng không nghe, nhất thời không có biện pháp, nhưng nếu cứ như vậy đi ra ngoài, vậy sao Dương Mạc Tuyền còn có thể bảo toàn đây? đành phải ngẩng đầu, quật cường nói: “Ta không đi!”

“Vậy đừng trách ta không khách khí.” Lăng Tử Hạo tóm lấy cánh tay nàng, chuẩn bị lôi ra.

“Dừng tay!” Dương Mạc Tuyền này giờ vẫn không nói chuyện, rốt cục đã mở miệng.

Lăng Tử Hạo cùng Tử Y đồng thời quay đầu nhìn nàng, đã thấy trong tay Dương Mạc Tuyền cầm một thanh chủy thủ sáng chói, hai người đều chấn động, kinh hô: “Mau buông ra!”

Chuôi chủy thủ này là trên đường đi Nghi Hưng Lăng Tử Nhan đòi lấy từ chỗ Lí Vi Tu để đưa cho nàng, lúc trở về vẫn luôn đặt dưới gối. Lúc Lăng Tử Hạo xâm phạm nàng mà nàng lại vô lực phản kháng, đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý để chết. Một khi mất đi sự trong sạch, vậy cũng không còn mặt mũi nào đối diện với Nhan nhi, cùng với sống mà thống khổ, vậy còn không bằng chết đi cho xong hết mọi chuyện.

Tử Y đã đến, không chỉ ngăn trở Lăng Tử Hạo, mà đồng thời cũng thức tỉnh nàng. Nếu nàng chết đi, vậy sẽ khiến Nhan nhi thương tâm đến mức nào? Không muốn khiến Nhan nhi đau lòng, vậy làm sao có thể thất thân cùng Lăng Tử Hạo? Từ khi đem chính mình cho Nhan nhi, cả đời này liền sẽ chỉ có thể là người của Nhan nhi. Chẳng sợ các nàng không thể cùng một chỗ, hoặc là ngày sau Nhan nhi gả cho người khác,

nàng đều phải vì Nhan nhi mà giữ mình trong sạch. Nàng vốn là một người lễ giáo thâm căn cố đế, chỉ là đối tượng lại là Nhan nhi, đáng tiếc các nàng đều là thân nữ nhi, dù đã bái thiên địa nhưng cũng không thể thành phu thê. Có lẽ đây là số kiếp của các nàng, kiếp trước thiếu nợ, cho nên kiếp này vận mệnh mới éo le, mới nhiều gian khổ.

Dương Mạc Tuyền đem chủ thủ kê lên cổ mình, nói với Lăng Tử Hạo: “Nếu ngươi dám đến đây, ta sẽ tự đâm!”

Lăng Tử Hạo vội vàng buông Tử Y, hướng nàng đi tới: “Mạc Tuyền, buông đao xuống trước đã, có chuyện gì từ từ nói.”

Dương Mạc Tuyền lạnh lùng quát: “Không được lại đây! Ra ngoài!” Chủ thủ nhấn sâu vào một chút, máu tươi lập tức chảy ra.

Lăng Tử Hạo nhìn thấy màu đỏ ghê người, toàn thân đều thanh tỉnh, giang hai tay, sau đó lùi lại: “Được, ta ra ngoài, giờ ta đi ngay, nàng buông đao ra đi, mau cầm máu lại.” Thối lui đến cửa liền dừng lại, trên mặt lộ vẻ ưu sầu.

“Đi ra ngoài!” Dương Mạc Tuyền lại quát một tiếng.

Lăng Tử Hạo làm sao còn dám ở lại lâu, lảo đảo một cái, chặt vật thối lui đến ngoài cửa, vừa lúc va phải Bế Nguyệt vừa trở về.

Bế Nguyệt nhìn thấy Dương Mạc Tuyền cầm chủ thủ kê vào cổ họng, trên cổ lưu huyết, Tử Y mặc trung y đứng bên cạnh nàng, Lăng Tử Hạo vẻ mặt chặt vật đứng ngoài cửa, lập tức dọa nàng sợ choáng váng, nàng bất quá chỉ nói thêm mấy câu với Anh Tuấn, như thế nào lại phát sinh chuyện lớn như vậy? Cũng không còn tâm tư mà thỉnh an Lăng Tử Hạo, vội chạy vài bước đến bên giường: “Thiếu nữ nãi, người làm gì vậy? Mau đưa đao cho ta!” Đưa tay đoạt lấy chủ thủ trong tay Dương Mạc Tuyền, từ trên vấy xé ra một mảnh vải, áp lên cổ nàng, rơi lệ: “Đều do Bế Nguyệt không tốt, không ở bên cạnh hầu hạ người.”

Dương Mạc Tuyền cười nhẹ: “Không có việc gì.”

Lăng Tử Hạo nhìn nàng cười, lập tức nản lòng thoái chí, chỉ nói: “Mạc Tuyền, nàng hảo hảo nghỉ ngơi.” Sau đó âm thầm rời đi.

Dương Mạc Tuyền nắm tay Tử Y, nói: “Cám ơn người.”

Tử Y nhìn nàng, lại muốn nói mà không nói được. Nữ tử như vậy, làm cho người ta như thế nào lại có thể không ái mộ đây?

__Hết chương 56__

57. Chương 57: Lăng Tử Nhan Trở Về

Tử Y vốn định lưu lại bồi tiếp nàng nhưng lại bị Dương Mạc Tuyền uyển chuyển cự tuyệt, Bế Nguyệt cũng nói, có ta chiếu cố nữ nãi, không có việc gì, thế này Tử Y mới thả lỏng tâm tư.

Bế Nguyệt thấy nàng chỉ mặc trung y, liền cầm y phục của Dương Mạc Tuyền, nhường nàng mặc vào.

Tử Y chợt nhớ tới một người liền cáo từ đi ra, từ rất xa đã thấy Trương Hằng vẫn còn đứng đó từ bao giờ.

Trương Hằng cũng thấy nàng, liền vội vàng nghênh đón, khẩn trương hỏi: “Mạc Tuyền không có việc gì chứ?”

Lúc trước đi vội, Tử Y không để ý lời Trương Hằng nói, giờ thấy hấn vẻ mặt thân thiết, hơn nữa gọi thẳng tên Dương Mạc Tuyền, liền lập tức biết quan hệ giữa hấn cùng Dương Mạc Tuyền không bình thường, lại nhìn hấn mặt mũi bầm tím, tựa hồ như bị ai đánh, trách không được đêm nay Lăng Tử Hạo như thế phát điên, thì ra là có liên quan đến Trương Hằng. Nhìn hấn bộ dáng vô dụng, chính mình bị đánh cũng thôi đi, lại còn thiếu chút nữa liên lụy đến Dương Mạc Tuyền, trong lòng lại càng khinh thường, trào phúng nói: “Mạc Tuyền? Gọi thực thân thiết nhỉ! Trách không được lại chướng mắt nữ tử thanh lâu này, thì ra là có si tâm vọng tưởng đối với Quận Vương phi!”

Trương Hằng thấy ban ngày cử chỉ giữa nàng và Dương Mạc Tuyền vô cùng thân thiết, cho nên mới nghĩ đến việc tìm nàng cầu cứu, quả nhiên Tử Y nghe được Dương Mạc Tuyền có chuyện liên lạc tức sôi ruột cuống quýt chạy sang, giờ tuy Tử Y châm chọc khiêu khích hấn, nhưng thần sắc cũng không kích động, chứng tỏ Dương Mạc Tuyền đã không còn bị nguy hiểm nữa. Âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, không đáp lời nàng, chỉ hỏi: “Như thế nào mà nàng lại cũng đến Lăng Vương phủ?”

Tử Y cười lạnh: “Sao? Người chán ghét thân phận thấp hèn của ta không xứng ở chỗ này, hay là sợ ta nói cho Quận Vương phi biết chuyện phong lưu của người?”

Trương Hằng nhìn nàng không nói gì, nữ nhân chanh chua trước mặt này, cùng với thực nữ ôn nhu hần quen biết lúc đầu, quả thực như thể hai người vậy. Bất quá nàng hận hấn cũng là chuyện đương nhiên, liền nói: “Là ta phụ nàng, ta không có lời nào để nói, bất quá nàng giúp Mạc Tuyền, ta còn phải đa tạ nàng.”

“Người cảm tạ ta?” Tử Y giống như nghe được một chuyện nực cười nhất thiên hạ, cười to thành tiếng: “Người cảm tạ ta cái gì? Cảm tạ ta phá hỏng chuyện tốt của phu thê người ta? Hay là cảm ơn ta bảo toàn được sự trong sạch của Quận Vương phi? Người dựa vào cái gì mà cảm tạ ta? Nhìn bộ dáng uất ức của người, chắc chắn là bị Lăng Tử Nhan đánh rồi! Xứng đáng, đánh là xứng đáng! Đức hạnh của người chỉ có vậy mà còn dám có ý nghĩ không an phận đối với Quận Vương phi sao? Không nói tỷ tỷ, ngay cả ta cũng đều thấy chướng mắt nữa là, lúc trước thật sự đúng là mắt bị mù nên mới nhìn trúng bọc mủ như người! Người có biết không, nếu lúc này ta chỉ tới trễ một chút thôi, tỷ tỷ sẽ bị tên súc sinh Lăng Tử Hạo kia chà đạp. Người không phải là nam nhân! Lúc thời điểm lâm nguy, thế nhưng lại chạy đi tìm nữ nhân cứu viện. Sự quyết đoán lúc trước người viết giấy hưu thư đuổi ta ra khỏi cửa, đều đi nơi nào cả rồi? Trương Hằng a Trương Hằng, ta chưa từng thấy kẻ nào đáng nực cười hơn người!”

Tử Y nói xong lời này, cảm thấy sướng khoái cả người, cừu hận gì cũng đều báo được, thậm chí ngay cả hận hấn cũng thấy dư thừa. Loại nam nhân yếu đuối này căn bản không xứng để nàng đặt trong lòng.

Trong mắt Trương Hằng hiện lên một tia âm ngoan, bàn tay chưa trật khớp nắm chặt thành nắm đấm, không phản bác một câu.

Tử Y đi qua người hấn, ghé sát lỗ tai hấn bỏ lại một câu: “Người thực không phải nam nhân!” Sau đó cười lớn đi vào viện tử.

Trương Hằng đứng đó, trên mặt chỉ còn lại hận ý.

Miệng vết thương trên cổ Dương Mạc Tuyền không sâu, chỉ bị cắt vào da một chút, cầm máu rồi sẽ không có việc gì, nhưng ngũ tạng cũng không an ổn, hoặc là đột nhiên bùng tỉnh, hoặc là ở trong mộng hô tên Lăng Tử Nhan. Bé Nguyệt ở bên trông chừng nàng một đêm, cũng không dám chợp mắt, âm thầm oán Anh Tuấn, nếu không phải một đại nam nhân như hấn lại lè mề nghi thần nghi quỷ thì sao nàng lại phải trì hoãn lâu như vậy? Nếu nàng đi theo thiếu nữ nãi một tác cũng không rời, vậy khẳng định sẽ không phát sinh chuyện thể này, cũng may mắn là không có chuyện gì, nếu thực sự xảy ra chuyện, như thế nào nàng lại không làm cho thiếu nữ nãi thất vọng đây? Làm sao có thể giải thích với tiểu thư? Trước khi xuất môn Lăng Tử Nhan đã dặn dò nàng phải chiếu cố cho Dương Mạc Tuyền thật tốt rồi.

Lúc Từ Liễu Thanh lại đây, Bé Nguyệt đang giúp Dương Mạc Tuyền đem mảnh vải quần trên cổ lấy xuống, miệng vết thương đã kết vảy, mặc dù không còn gì trở ngại, nhưng vết sẹo màu đỏ sậm ở trên cần cổ trắng nõn vẫn thật nổi bật, vẫn có vẻ có chút dọa người. Từ Liễu Thanh vừa vào cửa liền thấy được vết sẹo kia, trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Tại sao lại có vết thương này?!”

Bé Nguyệt nhìn thấy Từ Liễu Thanh, lập tức sợ tới mức quỳ trên mặt đất. Dương Mạc Tuyền lại thần sắc như thường, trước hết thỉnh an, sau đó mới trả lời: “Hôm qua Mạc Tuyền không cẩn thận nên bị thương.”

Đây rõ ràng là vết đao, hơn nữa là bị thương ở cổ, sao có thể không cẩn thận bị thương được? Từ Liễu Thanh nhìn thần sắc Dương Mạc Tuyền, thanh thanh đạm đạm, không có chút sơ hở, biết hỏi nàng cũng không ra, liền quát lớn với Bé Nguyệt đang quỳ trên mặt đất: “Người là thiếp thân thị tì của thiếu nữ nãi, sao lại để thiếu nữ nãi bị thương như thế? Đây là phạm tội gì?”

“Bé Nguyệt biết tội, thỉnh phu nhân trách phạt.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng nói: “Nương, chuyện này không liên quan tới Bé Nguyệt, là chính Mạc Tuyền không cẩn thận.”

Từ Liễu Thanh than nhẹ một hơi, lắc lắc đầu, nói: “Bé Nguyệt, người đứng lên trước đi.” Sau đó sờ nhẹ vết đao trên cổ Dương Mạc Tuyền, hỏi: “Có phải do Hạo nhi không?”

Dương Mạc Tuyền kinh ngạc nhìn Từ Liễu Thanh, thật sự chuyện gì cũng đều không thể gạt được tuệ nhãn của nàng.

Từ Liễu Thanh nhìn thấy thần sắc của Dương Mạc Tuyền, biết mình đoán trúng, lại hỏi: “Vì sao Hạo nhi lại làm con bị thương?”

“Là Mạc Tuyền tự mình làm bị thương.” Dương Mạc Tuyền thành thật trả lời.

Từ Liễu Thanh nhướn mày: “Lý do?”

Dương Mạc Tuyền trầm ngâm trong chốc lát, mới nói: “Nương, người phải biết chứ.”

Từ Liễu Thanh thầm cảm thán, Từ Liễu Thanh ta thông minh một đời, thế nhưng lại sinh ra đứa nhi tử ngu xuẩn đến vậy. Từ nay, sợ là càng không chiếm được trái tim Dương Mạc Tuyền. Sắc mặt không thay đổi, nói: “Chuyện Mạc Tuyền đã từng đáp ứng ta, hẳn là không quên chứ?”

Dương Mạc Tuyền trong lòng run lên, nhẹ giọng nói: “Mạc Tuyền không dám quên.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Liễu Thanh gật đầu, lập tức cười khổ nói: “Quả nhiên là sự trừng phạt bù cho một đời người. Cha con có ân cứu mạng với lão gia, là Lãng gia chúng ta nợ con, mà ta chỉ có một đôi tử nữ, lại đều đem tâm ý dành hết cho con. Hạo nhi thì không nói, hẳn lấy Vân La, tình cảm có điểm dựa vào. Các con là phu thê, tuy rằng hôm nay hẳn bị con từ chối, nhưng sớm muộn gì con cũng là người của hắn. Ta chỉ lo lắng Nhan nhi, Nhan nhi cùng cha nàng giống nhau, tâm nhãn rất nhỏ, đã nhận định một việc gì thì cho dù có chín con trâu cũng không kéo lại được. Nếu con không cho nàng hy vọng thì tốt, nàng cầu mà không thể có còn chưa tính, hiện tại muốn để nàng buông tha cho sợ là không dễ dàng. Trước không nói tình cảm giữa hai người sẽ không được hậu thế dung tha, mà lại nói cả hai đều là nữ tử, sao có thể lo được gánh nặng tương lai cho tốt đây? Ai, không nghĩ tới món nợ Lãng gia thiếu lại để Nhan nhi phải trả.”

Lời Từ Liễu Thanh nói, tuy là bắt đắc dĩ cảm khái, nhưng cũng ngầm truyền đạt ý tứ với Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền nghe xong chỉ cảm thấy lòng chua xót bị thương, người cho rằng nữ nhi của người bị tổn thương thì bất công, vậy đã khi nào nghĩ cho ta chưa?

Đầu tiên là Lãng Tử Hạo nghĩ nàng là xú nữ, tình nguyện gãy chân cũng không muốn lấy nàng, lại làm chuyện hoang đường để một nữ nhân tới thay mặt rước nàng qua cửa, giờ vì mỹ sắc mà kẻ háo sắc kia muốn cưỡng đánh cướp đoạt, đây gọi là tôn trọng nàng sao?

Nàng thừa nhận yêu thương Nhan nhi là một sai lầm, nhưng Nhan nhi đối xử với nàng chân thành không hề giữ lại chút gì, làm cho nàng không thể không động tâm. Nếu đã yêu thương, vậy cũng từng dự đoán trước sẽ có ngày hôm nay, chỉ là Từ Liễu Thanh đau lòng Nhan nhi sẽ bị thương tâm khổ sở, nhưng làm sao nàng lại không đau đến tê tâm liệt phế đây?

Ha ha, Lãng gia này không phải trả nợ, rõ ràng là hưởng nàng đòi nợ mới đúng. Thôi thôi, vận mệnh đã như vậy, cũng không thể trách được ai.

Từ Liễu Thanh thấy nàng không nói lời nào, thần sắc buồn bã, biết trong lòng nàng cũng trăm chuyển ngàn hồi, cũng không nói thêm nữa, chỉ dặn nàng hảo hảo nghỉ ngơi, còn mình sẽ đi tìm Lãng Tử Hạo, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa, và cũng hy vọng nàng không nói chuyện này cho Nhan nhi, miễn cho huynh muội bọn họ nổi lên tranh chấp.

Dương Mạc Tuyền đáp ứng rồi, lúc này Từ Liễu Thanh mới đi.

Bên này Từ Liễu Thanh chân trước vừa đi, Lãng Tử Nhan liền trở lại, như một trận gió lao vào phòng Dương Mạc Tuyền, thấy nàng hoàn hảo không tổn hao gì ngồi kia đọc sách, tâm đang phập phồng lo sợ mới buông lỏng, chống tay xuống bàn há to mồm thở phào.

Dương Mạc Tuyền nhìn nàng, cứ nghĩ mình đang nằm mơ, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, thậm chí nói khẽ: “Nhan nhi, là người sao?”

Lăng Tử Nhan dùng sức gật gật đầu, thở gấp đáp: “Ta...ta đã trở về.”

Dương Mạc Tuyền nghe được nàng nói chuyện, bỗng dưng buông tay, lập tức che cổ, ra hiệu bằng ánh mắt với Bế Nguyệt.

Bế Nguyệt đoán được ý tứ nàng, từ trong rương lấy ra một chiếc khăn lụa, quàng lên cổ nàng, nói: “Trời trở gió, thiếu nữ cần thận bị cảm lạnh.”

Cuối cùng Lăng Tử Nhan cũng điều chỉnh tốt hơi thở, ngồi bên cạnh Dương Mạc Tuyền, cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Lúc ta ở Kim Lăng, trong lòng luôn lo lắng cho nàng, giờ nhìn thấy nàng không có việc gì ta mới yên tâm.”

Ánh mắt Dương Mạc Tuyền vẫn dừng trên trang sách, mà chữ trên trang giấy lại ngày càng mơ hồ, trong lòng bàn tay truyền tới từng làn hơi ấm, ấm áp đến mức xóa hết những ủy khuất mà nàng phải chịu đựng mấy ngày nay. Cố nén nước mắt, rút tay về, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Trở về từ xa như vậy, nhất định rất mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lăng Tử Nhan sửng sốt, nàng ra sức thúc ngựa gấp gấp trở về, ngay cả nước cũng đều không kịp uống, chỉ vì muốn thấy Dương Mạc Tuyền, vậy mà nàng chẳng những không vui mừng, lại còn lạnh nhạt hơn so với bình thường. Một lần nữa cầm lấy tay nàng, đặt lên má vuốt ve, ngọt ngào ôn nhu hỏi: “Tuyền nhi, nàng có nhớ ta không?”

Dương Mạc Tuyền nghe được hai tiếng “Tuyền nhi”, như thể chạm phải chỗ mềm mại nhất trong đáy lòng, một trận rung động, lại không thể không cố cứng rắn, nói: “Ồ trong phủ người vẫn cứ gọi ta là ‘đại tẩu’ đi, miễn cho bị người khác nghe thấy lại suy đoán lung tung. Những lời nói linh tinh như thế, về sau cũng đừng nói nữa. Người xem người trên người đều là bụi đất, mau trở về tắm rửa thay đổi xiêm y đi.”

Lăng Tử Nhan biết nàng luôn có nhiều cố kỵ, lời nói này cũng không có ý gì, lại nhìn chính mình quả thật bẩn thỉu đầy đất cát, liền cười nói: “Vậy ta trở về tắm rửa một cái rồi lại đến.”

Lạc Nhạn chạy chậm, vừa bước vào lại thấy Lăng Tử Nhan đi ra ngoài, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư người chạy suốt cả đêm, có va đập té ngã cũng không chịu nghỉ một chút, muốn gấp gấp trở về gặp thiếu nữ nãi, sao như thế nào lại chưa nói hai câu đã đi?”

Dương Mạc Tuyền nghe xong, không khỏi kinh hô: “Cái gì? Ngã? Ngã thế nào? Có sao không?”

Lăng Tử Nhan trừng mắt liếc Lạc Nhạn một cái: “Nhiều chuyện.”, sau đó quay đầu, cười nói với Dương Mạc Tuyền: “Không có gì đáng ngại cả.”

“Cái gì mà không sao, ngã từ trên lưng ngựa xuống, đầu gối đều sưng cả lên...”

Lạc Nhạn còn chưa nói xong đã bị Lăng Tử Nhan tóm đi, từ ngoài cửa liền truyền đến thanh âm: “Việc nhỏ thôi, tẩu tẩu không cần lo lắng.”

Dương Mạc Tuyền buông rơi bàn tay đang khựng lại giữa không trung, rơi lệ.

Lăng Tử Nhan trở lại phòng liền lập tức tắm rửa thay quần áo.

Lạc Nhạn bưng rượu thuốc tới, bôi loạn lên đầu gối nàng, một bên xoa bóp, một bên thầm oán: “Đều sưng thành như vậy, còn lừa thiếu nữ nãi là không có việc gì.”

Lăng Tử Nhan nói: “Ai cần người lăm miêng? Ta là sợ tẩu tẩu lo lắng.”

Lạc Nhạn thề lưỡi: “Nếu là ta, vậy khẳng định sẽ nói cho thiếu nữ nãi, để cho nàng lo lắng đau lòng.”

Lăng Tử Nhan chỉ bảo Lạc Nhạn bôi thuốc nhanh lên, nàng còn muốn đi gặp Dương Mạc Tuyền.

Dược còn không bôi xong, Từ Liễu Thanh đã đến trước. Nàng nghe nói Lăng Tử Nhan trở về, liền vội vàng vàng chạy tới, tự nhiên là một phen hồi hân.

Lăng Tử Nhan thấy nàng, trong lòng còn tức giận, bắt quá cũng không chất vấn nàng vì sao lại lừa mình, chỉ nói ngoại công không ở nhà, sẽ trở lại sau.

Từ Liễu Thanh thấy nàng nói chuyện với mình mà bộ dáng không yên lòng, liền biết nàng muốn tới chỗ Dương Mạc Tuyền, như thế nào chịu để cho nàng nguyện ý, mở miệng tìm chuyện nói với nàng, đến tận khi trời tối Lăng Viễn Kiếm sai người đến kêu nàng, lúc này mới thở dài một hơi rồi đi.

Lúc Lăng Tử Nhan đến chỗ Dương Mạc Tuyền thì lại bị Bế Nguyệt ngăn ở ngoài cửa, nói thiếu nữ đang tắm rửa, bảo nàng trở về. Lăng Tử Nhan làm sao thêm để ý, lập tức đẩy cửa đi vào, còn quay đầu hung tợn uy hiếp nói: “Bế Nguyệt, lần sau ngươi còn dám ngăn cản ta, có tin ta mang người đến Thái Hồ cho cá ăn không?”

Bế Nguyệt thầm thở dài một hơi, đâu phải nàng muốn ngăn?

Lăng Tử Nhan đóng cửa lại, đến gần một chút, quả nhiên nghe được tiếng nước.

__Hết chương 57__

58. Chương 58: Muốn Ta...

Lăng Tử Nhan đứng bên ngoài bình phong, nghe tiếng nước chảy róc rách khiến trái tim không khỏi đập liên hồi, lại có chút do dự, không quyết được chủ ý, vào hay không vào?

Được rồi, nàng thừa nhận là mình cố ý xông tới, lúc nghe Bế Nguyệt nói Dương Mạc Tuyền đang tắm, lòng lập tức rục rịch muốn động, rất muốn nhìn bộ dáng nàng như đóa phù dung yêu kiều nở rộ trong làn nước, nhất định là cực kỳ xinh đẹp, nhưng nếu cứ như thế xông vào, lại có điểm giống như hành vi của kẻ tiểu nhân vậy.

Đang hết sức mâu thuẫn, đột nhiên nghe được thanh âm Dương Mạc Tuyền: “Là Nhan nhi sao?”

Lăng Tử Nhan giật mình kinh hãi, giống như bị bắt quả tang đang làm sai chuyện gì, lắp bắp nói: “Là...là ta.”

Đầu tiên là hình như nghe được một tiếng thở dài như có như không, sau đó chợt nghe Dương Mạc Tuyền nói: “Vào đi.”

Lăng Tử Nhan trong lòng cười trộm, không phải nàng muốn nhìn lén, là tự người ta muốn mình vào a, ta đây đành phải cung kính không bằng tuân mệnh, liền chấp tay sau lưng thoải mái tiêu sái đi vào, vừa liếc mắt, lập tức bị cảnh trước mắt làm cho sợ đến ngất người.

Sương mù lượn lờ ngập tràn cả không trung, Dương Mạc Tuyền ngâm mình trong nước, từng cánh hoa dập dờn trên nước, che khuất đi đại bộ phận phong cảnh yêu diễm, chỉ lộ ra cánh tay mảnh khảnh cùng chiếc cổ nhỏ thon dài, từng giọt nước long lanh như những viên châu ngọc khê lặn từ trên mái tóc đen theo qua vai rồi hòa vào dòng nước phía dưới, cảnh tượng như ẩn như hiện khiến người ta mơ màng, liền ngay cả gương mặt khuynh thành kia giữa màn sương mù lơ lửng cũng trở nên mờ mờ lung lung, trong không khí còn truyền đến một cỗ thanh hương, như có như không. Lăng Tử Nhan chỉ thấy lâng lâng như lạc vào chốn tiên cảnh.

Dương Mạc Tuyền cũng đánh giá nàng, váy dài màu vàng nhạt, xinh đẹp rạng ngời, trên mặt lại là bộ dáng trợn mắt há hốc mồm, đầu tiên là buồn cười, lập tức nghĩ tới chuyện hai ngày trước, lại nóng giận. Chính bởi vì nàng không ở đây nên mình mới bị Lăng Tử Hạo khinh bạc, còn thiếu chút nữa là mất đi sự trong sạch, lại cũng bởi vì nàng mà bị mẹ chồng thăm oán thán. Ủy khuất mấy ngày liền tích tụ lại, muốn nói cũng không có chỗ nói, giờ nhìn thấy nàng, lập tức liền bùng nổ, cả giận nói: “Nhan nhi, ngươi lại đây!”

Lăng Tử Nhan hoa si, như đang lọt vào trong sương mù, một vẻ mắt diếc tai ngơ, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, máu mũi đều muốn chảy cả ra.

“Lăng Tử Nhan!” Dương Mạc Tuyền đôi mắt hạnh trợn tròn, lại quát khê một tiếng. Nếu không phải không mặc y phục, nhất định sẽ đi qua kéo tai nàng lại đây.

Lúc này Lăng Tử Nhan mới như tỉnh mộng, kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Mạc Tuyền ra lệnh: “Người lại đây.”

Lăng Tử Nhan nghe nàng nói như thế, liền hiểu lầm ý tứ của nàng, đầu óc còn muốn nghĩ đi tận đâu, cười cười đi qua, không đứng đắn nói: “Tuyền nhi thật là, so với ta còn nóng vội hơn, ít nhất chờ nàng tắm rửa xong đã chứ!”

Dương Mạc Tuyền hí mắt, cắn răng, đợi nàng đến gần, nắm chặt quyền đầu, không chút lưu tình đâm vào ngực nàng thật mạnh ba bốn lần mới chịu thôi. Làm sao Lăng Tử Nhan dự đoán được biến cố này, bị đánh, nhất thời bị sặc, chốc lát kịch liệt ho khan. Thật vất vả mới hòa hoãn lại, hé ra vẻ mặt tươi cười đã muốn trắng bệch, trong mắt như phủ sương, ủy khuất hỏi: “Đang yên đang lành vì sao tẩu tẩu lại đánh ta?”

Dương Mạc Tuyền đánh nặng tay, tâm cũng đau đớn theo, trên mặt lại vẫn là bộ dáng hung thần ác sát: “Bởi vì ngươi đáng đánh.”

Thế nào Lăng Tử Nhan cũng không nghĩ ra mình sai ở đâu, linh quang chợt lóe, đoán được nguyên nhân, liền quỳ một gối trên mặt đất, ghé sát vào mộc dũng, cười hỏi: “Có phải là Tuyền nhi trách ta đi mà không từ biệt, tới Kim Lăng lại không nói trước với nàng?”

Dương Mạc Tuyền không trả lời, đương nhiên nàng biết vì sao Lăng Tử Nhan lại đi Kim Lăng rồi, đánh nàng, bất quá là vì tức khí mà không có chỗ xả nên mới đánh cho hả giận mà thôi. Thần sắc hòa hoãn, ôn nhu hỏi: “Vừa rồi đánh đau lắm sao?”

Lăng Tử Nhan trước gật gật đầu, sau lại lắc đầu: “Đau thì cũng có đau, bất quá ta biết Tuyền nhi cũng rất nhớ ta cho nên mới giận ta, cho nên dù có để cho nàng đánh thêm vài cái nữa thì ta cũng đều nguyên ý.”

Mặt Dương Mạc Tuyền hơi đỏ lên, sáng giọng: “Tự mình đa tình, ai nhớ ngươi!”

Lăng Tử Nhan trong lòng vừa động, liền ghé sát vào một chút, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, quần quýt một phen mới chịu buông nàng ra, đột nhiên nghiêm mặt hỏi: “Có phải nương đã biết chuyện của chúng ta không?”

Dương Mạc Tuyền bị nàng hôn, tâm còn đang rung động, nghe nàng nói thế, bỗng đứng lại trầm xuống, để nàng ngồi đó, còn mình từ trong nước bước ra, lau khô thân thể, mặc y sam, mái tóc dài buông xuống phía trước, che đi vết đao trên cổ, nhìn Lăng Tử Nhan, nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, mấy ngày nay ta thực sự vui vẻ, nếu có thể, thật muốn cùng ngươi tiếp tục sống cuộc sống như vậy, đáng tiếc là trên đời này có đến tám chín phần mười là việc không như ý. Dù sao ta cũng là đại tẩu người, chúng ta cùng một chỗ, danh bất chính ngôn bất thuận, ta thủy chung cũng là người của ca ca ngươi, còn ngươi về sau cũng phải gả cho người. Dù sớm hay muộn cũng đều phải tách ra, không bằng...không bằng giờ dừng ở cùng một chỗ nữa đi!”

Lăng Tử Nhan đã dự đoán trước nàng sẽ nói những lời này, chỉ là nghe được nàng nói ra, vẫn cảm thấy từng trận đau đớn, cũng khẳng định suy đoán lúc trước, quả nhiên nương đã biết, nhưng lại làm khó dễ từ giữa. Ngày đó gọi tẩu tẩu qua, khẳng định là đã sớm biết rõ, lợi dụng tình cảm mà khuyên nàng buông tay. Tẩu tẩu tính tình ôn thuận, vốn là vô dục vô cầu, lại không muốn làm tổn thương những người khác, tự nhiên là đồng ý, nói không chừng nương còn lấy mình ra để khuyên bảo nàng, tẩu tẩu không đồng ý cũng không được.

Lăng Tử Nhan nàng đương nhiên không đồng ý, chính là ngoài miệng nói không thì cũng chẳng có ích gì, phải nghĩ ra một biện pháp mới được. Trước kia làm việc chẳng bao giờ động não, lại bốc đồng lỗ mãng, mới thường thường khiến hảo tâm lại biến thành chuyện xấu, giờ chuyện này có quan hệ tới hạnh phúc của nàng cùng Tuyền nhi, cũng không thể lại làm qua loa được, cho nên lúc ban ngày mới nhẫn nhịn lửa giận, chưa trực tiếp cùng nương đối chất. Bên chỗ mẫu thân thì sẽ đi tìm sau, việc cấp bách trước mắt là làm cho Tuyền nhi buông tha cho ý niệm trong đầu kia mới được. Dương Mạc Tuyền thấy nàng trầm mặc không nói, trên mặt cũng không có nhiều biểu tình, nhưng lại không đoán được suy nghĩ trong lòng nàng. Nếu là bình thường, Lăng Tử Nhan đã sớm làm âm lên, sau đó lo lắng luôn cuống một phen, mà không giống như hiện tại, không nói một lời thế này, làm cho người ta càng thêm lo lắng, lại nói: “Ta biết nhất thời ngươi không chấp nhận được, muốn trách thì trách ta là được, đừng trách những người khác. Là ta cho ngươi hy vọng, lại khiến ngươi thất vọng, ngươi hận ta, oán ta đều có thể, chỉ cần đừng tự khiến mình tổn thương là tốt rồi.”

Lăng Tử Nhan nhìn nàng, bình tĩnh đến lạ kỳ, dùng ngữ điệu không rõ cảm xúc hỏi: “Tuyền nhi, trong lòng nàng có ta không?”

Dương Mạc Tuyền sững sốt, lúc trước đã thổ lộ hết tình cảm với nàng rồi, thực không biết vì sao nàng lại còn hỏi như thế, chỉ nhẹ nhàng đáp: “Chuyện đó đã không còn trọng yếu nữa.” Vừa dứt lời, nhìn đến động tác kế tiếp của Lăng Tử Nhan, không khỏi hít sâu một hơi.

Lăng Tử Nhan chậm rãi cởi bỏ đai lưng, một tầng một tầng rút đi y sam trên người, trong khoảnh khắc, tiến lên một bước, đứng không cách một thước ngay trước mặt Dương Mạc Tuyền, nói: “Nếu trong lòng nàng có ta, vậy hôm nay ta sẽ là của nàng.”

Tuy rằng đã đồng sàng cộng chẩm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Dương Mạc Tuyền nhìn được hoàn chỉnh thân thể của Lăng Tử Nhan. Trắng nõn thon dài, lưng linh đầy đặn, nổi bật dưới ánh nến, như thể được bao phủ trong một vầng sáng, đẹp đến không có lời diễn tả nổi, mặt không khỏi hồng lên, đồng thời trái tim cũng theo đó mà đập gia tốc, ánh mắt nào dám dừng lại lâu, chỉ vội vàng thoáng nhìn, liền thẹn thùng quay đi.

Lăng Tử Nhan đến gần nàng, khều nhẹ chiếc cằm thon, khiến nàng nhìn thẳng vào mình, hơi thở ấm áp khẽ phả bên môi nàng, dùng thanh âm nhẹ như bông, mang theo chút ủy khuất cùng bất mãn, hỏi: “Nàng không dám, hay vẫn là không muốn?”

Thân thể mềm mại gần trong gang tấc, không cần chạm đến mà Dương Mạc Tuyền cũng đã cảm giác được sự bóng loáng như tơ kia. Ngón tay hết nắm lại mở, lòng bàn tay hơi toát mồ hôi, cố cưỡng chế xao động trong lòng, muốn nói lại thôi: “Ta...” Không thể, trong lòng thâm bổ xung.

“Sao?” Lăng Tử Nhan đến gần hơn một chút, ngưng thần nhìn, không buông tha dù là một biểu tình nhỏ trên mặt nàng, bao gồm cả một tia ẩn nhẫn trong đáy mắt.

Dương Mạc Tuyền đã không còn chỗ nào khác để nhìn nữa, vóc dáng các nàng cao tương đương nhau, thân thể cảm nhận được dị thường rõ ràng hai khóa mềm mại của nàng dán sát trên người mình, trong nháy mắt, trái tim như thể đình chỉ rồi lại nhảy lên, hô hấp trở nên gian nan, lại càng không biết phải làm sao.

Lăng Tử Nhan đem hết nét bối rối của nàng thu vào trong đáy mắt, lại thâm thở dài một hơi, rõ ràng nàng có khát vọng đối với mình, lại cố tình ngạnh sinh chịu đựng. Cũng biết rõ trong lòng nàng có nhiều cố kỵ, nhưng đúng là bởi vì biết rõ cho nên mới muốn đem mình trao cho nàng, để khiến nàng không còn đường lui nữa.

Dương Mạc Tuyền định lùi lại, muốn chạy ra khỏi phạm vi khí tức của nàng, nhưng vòng eo lại bị Lăng Tử Nhan ôm chặt, cả người bị nàng ép sát vào trong ngực, giơ lên cánh tay muốn đẩy nàng ra, nhìn đến lại là một mảnh ngực tuyết trắng, căn bản không có chỗ đặt tay mà dùng lực, mặt lại càng đỏ hơn, ngay cả lỗ tai cũng theo đó mà nóng lên.

Lăng Tử Nhan nhìn thần sắc nàng ngượng ngùng, đã quên mất ý định ban đầu, ngược lại bị nàng hấp dẫn thực mạnh, liền hôn lên đôi môi nàng, tìm kiếm hương thơm cùng nhu nhuyễn, không ngừng làm nụ hôn thêm sâu sắc. Di chuyển dần tới bên giường, đem nàng đặt dưới thân, cởi bỏ vạt áo người mình tâm ái, đẩy ra cần cổ còn ẩm ướt, còn chưa kịp hôn lên, đã kinh sợ tới mức như hít phải một ngụm lạnh khí, bật thẳng dậy, run giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

Một vết thương hẹp dài, mang theo tơ máu đỏ sẫm, đột ngột xuất hiện trên cần cổ tuyết bạch, nhìn có vẻ thực ghê người. Đây hiển nhiên là thương tích do chảy thủ gây ra, nhưng lại còn thương ở nơi yếu hại như cổ họng!

Dương Mạc Tuyền bị nàng hôn, đã sớm quên mất chuyện vết đao, nghe được thanh âm kinh ngạc của Lăng Tử Nhan mới sực nhớ ra, vội vàng lấy tay che, bối rối nói: “Không có gì.”

Lăng Tử Nhan đẩy những ngón tay nàng ra, nét mặt ngày càng lạnh, trong mắt lóe hàn quang, tựa hồ từ giữa hàm răng cắn chặt mà nặn ra từng tiếng, từng tiếng một: “Nói cho ta biết, là ai làm nàng bị thương?”

Dương Mạc Tuyền vốn không tính nói cho nàng chuyện Lăng Tử Hạo khinh bạc mình, hơn nữa vốn cũng đã đáp ứng Từ Liễu Thanh, cho nên lại càng không thể nói. Ôm lấy cổ Lăng Tử Nhan, lộ ra một cái tươi cười

thần nhiên, ôn nhu nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại cả. Nhan nhi, người đáp ứng ta, đừng truy cứu nữa được không?”

Lăng Tử Nhan lại quạt cường lắc đầu, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ, như thể chỉ cần Dương Mạc Tuyền nói ra tên kẻ kia, nàng sẽ lập tức lao đi báo thù vậy.

Dương Mạc Tuyền biết tính tình nóng nảy bốc đồng của nàng, nếu để nàng biết là Lăng Tử Hạo, nói không chừng thật sự sẽ cùng ca ca nàng động thủ, đây là điều Dương Mạc Tuyền không muốn nhất. Hết sức bất đắc dĩ, liền trực tiếp hôn lên môi Lăng Tử Nhan, không cho nàng tiếp tục hồ tư loạn tưởng nữa.

Lăng Tử Nhan vẫn không bị nàng đánh lạc hướng, cắn chặt răng, mở to hai mắt, hốc mắt lại dần dần đỏ.

“Nhan nhi.” Dương Mạc Tuyền rời khỏi đôi môi kia, bất đắc dĩ nhìn nàng, hốc mắt cũng phiem hồng.

Lăng Tử Nhan đột nhiên nghĩ tới một người, thần sắc đại biến, kinh sợ nói: “Có phải là ca ca không?”

Quả nhiên Dương Mạc Tuyền nghe đến Lăng Tử Hạo, thân mình khẽ run một chút, Lăng Tử Nhan về mặt bi phẫn, muốn đứng dậy đi.

Dương Mạc Tuyền vội vàng ôm lấy nàng, đầu tựa lên vai nàng, nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, trừ người ra, ta sẽ không đem mình cho bất kỳ kẻ nào hết, tuy ca ca ngươi là phu quân ta, nhưng ta cũng không thể, cho nên ta vẫn còn tấm thân trong sạch.”

“Tẩu tẩu.” Nước mắt Lăng Tử Nhan vốn vẫn cố nén, rốt cục không kìm chế nổi mà rơi xuống.

Dương Mạc Tuyền đặt tay lên vai nàng, dán sát vào tai, dùng thanh âm cực kỳ ôn nhu, nói: “Nhan nhi, muốn ta.”

Nói xong, hai gò má ửng hồng.

Hết chương 58

59. Chương 59: Ước Mong

Lăng Tử Nhan nhẹ nhàng hôn lên vết đao kia, tuy rằng đã kết vảy nhưng đầu lưỡi vẫn thoảng chút vị máu tươi, đau lòng ôm chặt người dưới thân, ngẩng đầu hỏi: “Còn đau không?”

Dương Mạc Tuyền khẽ vuốt ve mái tóc nàng, đầu ngón tay trượt qua làn tóc, lắc lắc đầu: “Kỳ thật là tự ta đâm mình bị thương, không liên quan đến ca ca ngươi.”

Gương mặt Lăng Tử Nhan lại thoáng vụt qua một tia đau lòng, ảo não nói: “Nếu ca ca không làm khó dễ nàng thì sao nàng lại tự làm mình bị thương được chứ? Là ta quá ngu ngốc nên mới tin lời nương.”

Nghe nàng nhắc tới Từ Liễu Thanh, đáy lòng liền lập tức dấy lên một trận phiền muộn, chậm chậm nói: “Nhan nhi, kỳ thật nương nói đúng, chúng ta là hai nữ tử, như thế nào có thể lo cho tương lai của đôi phương thật tốt được đây? Nếu chúng ta sinh ra ở gia đình bình thường thì hoàn hảo, có thể không để ý tới lời ra tiếng vào của những người khác, nhưng chúng ta lại cố tình sinh ra tại Vương hầu thế gia. Phụ thân là Lăng Vương, cô cô ngươi là Thái Hậu, ngươi là Tử Nhan Quận chúa được chính Hoàng Thượng sắc phong, nếu đem đoạn tình cảm thế tục bất dung này truyền ra ngoài, vậy chỉ sợ không chỉ chịu đựng đơn giản là miện lưỡi thế gian thôi đâu.”

Lăng Tử Nhan một bàn tay đưa lên vuốt đầu, tay kia thì nghịch ngợm mấy lọn tóc của nàng, nhìn vào mắt nàng, nói: “Tuyền nhi, nàng hối hận vì ở bên ta sao? Hối hận đã đem tấm thân xử nữ cho ta?”

Ngón tay mảnh khảnh của Dương Mạc Tuyền lần theo làn tóc di chuyển xuống, phủ lên gò má nàng, dùng âm thanh mềm nhẹ nhưng kiên định đáp: “Vĩnh viễn cũng sẽ không.”

“Nếu có một ngày Nhan nhi mang nàng rời khỏi nơi này, nàng có nguyện ý không?” Lăng Tử Nhan nhìn nàng, hỏi.

Dương Mạc Tuyền mỉm cười gật đầu.

Lăng Tử Nhan lại hỏi: “Chẳng sợ ăn bữa nay lo bữa mai, lưu lạc tới cùng trời cuối đất?”

Dương Mạc Tuyền vẫn gật đầu.

Lăng Tử Nhan lập tức vui vẻ nói: “Vây ngày mai chúng ta cùng đi đi, đi thật xa, đến một nơi không người nhận ra, ta không phải là Quận chúa, nàng cũng chẳng phải Quận Vương phi, càng không phải là tẩu tẩu ta, chúng ta chỉ là hai người thường, an an ổn ổn sống vui vẻ cùng nhau, được không?”

Dương Mạc Tuyền tưởng tượng đến cảnh chỉ có hai nàng, thanh sơn giản thủy, điều ngừ hoa hương, Nhan nhi múa kiếm, nàng ở bên đánh đàn, quả thực là thần tiên quyến lữ. Trong lòng cũng hướng tới, lại lắc lắc đầu nói: “Nếu quả thật ta cùng người đi, vậy cha cùng nương sẽ thương tâm đến mức nào? Bọn họ chỉ có một nữ nhi là người, sao có thể chịu để người ở bên ngoài chịu khổ? Ta cũng không muốn, ta không thể để người chỉ vì ta mà mất đi hết thấy.”

Trong mắt Lăng Tử Nhan lộ vẻ thâm tình: “Có nàng là đủ rồi.”

Dương Mạc Tuyền vẫn lắc đầu: “Ta không muốn sau này người phải hối hận.”

Thì ra đây là điều Tuyền nhi cố kỵ. Nàng cũng không nguyện ý để Tuyền nhi phải đi theo nàng ăn gió nằm sương, sống những ngày nghèo khó. Nếu như vậy, sao có tư cách đoạt lại nàng từ tay ca ca? Lăng Tử Nhan không nhắc lại nữa, cách y sam mỏng manh, cảm giác được thân thể nàng có chút lạnh, liền kéo chăn qua đắp lên người nàng.

Dương Mạc Tuyền ngày hôm qua chịu kinh hãi, đến giờ được Lăng Tử Nhan ôm, trong lòng mới có thể bình ổn, khẽ dụi dụi vào cổ nàng, cánh tay tưởng ôm lấy nàng, lại không cẩn thận đụng phải hai khóa mềm mại.

Lăng Tử Nhan lửa nhiệt vốn đã muốn tiêu, bị nàng vô tình chạm vào, thân mình không khỏi run lên, nghĩ tới lời nói nàng nói vừa nãy, lại thấy khô nóng, đùa dai đưa tay tìm vào giữa hai chân nàng, cười nói: “Trách không được Tuyền nhi bảo ta muốn nàng, nguyên lai là đã sớm chuẩn bị tốt a.”

Dương Mạc Tuyền đang tham lam hấp thụ hơi ấm trên người nàng, đột nhiên bị xâm nhập, nàng lại còn nói rõ ràng như vậy, mặt lập tức đỏ, giận dữ sảng giọng: “Lăng Tử Nhan, người là đồ bại hoại!”

Lăng Tử Nhan lập tức bật cười, cuối cùng cũng tạm thời dẹp sang một bên những sầu ý đang quẩn quanh hai người, tuy rằng lại một lần hiến thân thất bại, nhưng mỹ nhân trong ngực, sao còn có nửa câu oán hận? Hôn lên hai má kiều diễm, ôn nhu chiếm hữu nàng...

Lạc Nhạn ở trong phòng chờ trái chờ phải, đợi không thấy Lăng Tử Nhan trở về, biết đêm nay khẳng định nàng ngủ lại phòng Dương Mạc Tuyền, một mình cảm thấy nhàm chán, liền nghĩ tới việc tìm Bế Nguyệt tán chuyện một lát. Từ rất xa đã nhìn thấy Anh Tuấn đứng ngoài cửa viện bồi hồi, biết khẳng định là hắn cũng tới tìm Bế Nguyệt, lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh. Vô thanh vô tức tiêu sái tới sau lưng Anh Tuấn, đột nhiên mở miệng hô: “Lăng Anh Tuấn! Người lén lén lút lút đứng ở trước cửa viện tử của thiếu nữ làm cái gì?”

Anh Tuấn giật mình hoảng sợ, nhìn thấy là Lạc Nhạn, lập tức nói: “Người tới vừa lúc, giúp ta gọi Bế Nguyệt với.”

Lạc Nhạn hừ một tiếng, tức giận nói: “Dựa vào cái gì mà muốn ta giúp người?”

Anh Tuấn cười làm lành: “Hảo tỷ tỷ, coi như ta cầu người, ta tìm Bế Nguyệt là có việc gấp.”

Lạc Nhạn tà nhãn nhìn hắn: “Có việc gấp gì? Người nói đi, ta tiện thể giúp người nhắn cho nàng.”

Anh Tuấn lộ vẻ khó xử: “Việc này ta muốn gặp tận mặt nàng để nói.”

Lạc Nhạn không thềm để ý đến hắn, lập tức đi vào, ngay cả cửa cũng không thềm gõ, trực tiếp xông vào phòng Bế Nguyệt.

Bế Nguyệt đang thay quần áo, trên người chỉ có một cái yếm hồng, đột nhiên nghe tiếng vang, bị kinh hãi, lập tức ôm chặt hai tay, nhìn thấy người đến là Lạc Nhạn tâm mới buông lỏng, nét mặt không khỏi lộ ra vẻ không vui: “Sao tiến vào mà không gõ cửa?”

Lạc Nhạn gặp phải Anh Tuấn, tâm đang hoang cho nên mới bất chấp mà xông vào, nhìn thấy lại là bộ dáng Bé Nguyệt y sam không chỉnh tề, mặt lập tức đỏ bừng, cứ như thể người y sam không chỉnh chỉnh là mình vậy, nhần nhó nói: “Ta không cố ý.”

Bé Nguyệt đứng trước mặt nàng thay y phục xong xuôi mới hỏi: “Tìm ta có việc?”

Lạc Nhạn vốn muốn tìm nàng nói chuyện phiếm, giờ thấy mình làm sai, lập tức tranh công tự nói: “Anh Tuấn ở bên ngoài chờ người, ta là giúp hẩn truyền lời.”

“Anh Tuấn?” Bé Nguyệt nhú mày, nhớ tới hình như hôm qua đã đáp ứng hẩn hôm nay gặp mặt, chính là sau khi trở về biết được Dương Mạc Tuyền xảy ra chuyện lớn như vậy, đã sớm đem hẩn quăng ra sau đầu rồi. Trong lòng còn ần ần có chút không vui, nếu hôm qua không bị hẩn trì hoãn lôi kéo thì sao có thể khiến thiếu nữ nãi suýt chút nữa lâm vào hiểm cảnh được?

Lạc Nhạn thấy nàng nghe được tên Anh Tuấn, trên mặt lại là thần sắc giận dữ liền nổi lên lòng hiếu kỳ, tò mò hỏi: “Anh Tuấn tìm người có chuyện trọng yếu, là chuyện gì thế?”

Bé Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói: “Người ở đây chờ ta, ta đi một chút rồi sẽ quay lại.”

Lạc Nhạn ôm lấy cánh tay nàng, cười hì hì nói: “Có chuyện gì mà không muốn cho người ta biết, phải để đêm hôm khuya khoắt nói, ngay cả ta cũng không thể ở bên cạnh nghe? Ta lại càng muốn đi theo xem.”

Bé Nguyệt hơi đỏ mặt, Anh Tuấn tìm nàng quả thật là có việc riêng, bất quá nghĩ tới Lạc Nhạn cũng không phải là ngoại nhân, nếu nàng nói như vậy thì mang nàng đi qua cũng không có việc gì, mà vốn nàng cũng cần một người hỗ trợ thêm can đảm. Nghĩ như thế liền nói: “Vậy cùng đi đi.”

Lạc Nhạn lúc này mới thực cao hứng, giúp nàng đóng cửa, thực chân chó* đi theo sau.

(*chân chó: nịnh bợ, theo đuôi)

Anh Tuấn nhìn thấy Bé Nguyệt, đầu tiên là vui vẻ, lại thấy Lạc Nhạn phía sau liền sững sốt, bất giác bật thốt: “Như thế nào lại cũng đem nàng theo?”

Lạc Nhạn nghe thế liền không vui, tay chống nạnh che trước mặt Bé Nguyệt, hung tợn nói: “Nhìn người một bộ không có hảo tâm, sao ta có thể yên tâm để Bé Nguyệt một mình tới gặp người được? Nếu người nhìn thấy ta mà không cao hứng, vậy ta sẽ về, Bé Nguyệt ta cũng mang đi.”

Anh Tuấn vội vàng nói: “Cao hứng, sao có thể không cao hứng được? Lạc Nhạn tỷ tỷ, thỉnh.” Nói xong, tay còn làm tư thế mời.

Lạc Nhạn thế này mới vừa lòng gật gật đầu, vênh váo tự đắc tiêu sái đi trước.

Bé Nguyệt cười lắc đầu, theo sau, Anh Tuấn đoạn hậu.

Ba người đi đến ven hồ, thấy không có người, liền ngừng bước.

Lạc Nhạn tự biết bọn họ có chuyện cần nói, liền tự giác tìm khối đất trống ngồi xuống.

Bé Nguyệt quang minh lỗi lạc không có một tia tị hiềm, chỉ đứng ở chỗ cách Lạc Nhạn vài bước, hỏi Anh Tuấn: “Tìm ta, có phải là đã quyết định rồi không?”

Anh Tuấn nói: “Từ tối hôm qua ta đã nghĩ suốt một ngày một đêm, quyết định tốt rồi, liền muốn đến nói với nàng.”

Lạc Nhạn không định nghe lén bọn họ nói chuyện, nhưng hai người nói lại đều rơi vào lỗ tai nàng, không sót một chữ, lòng hiếu kỳ lại nổi lên, nhịn không được hỏi: “Quyết định chuyện gì?”

Bé Nguyệt không trả lời, vẫn là Anh Tuấn chần chờ mở miệng: “Ta chuẩn bị nói với lão gia, ta muốn rời khỏi Lăng phủ.”

Lạc Nhạn bật thốt: “Tốt lắm a!” Nói xong mới thấy mình thất thố, lại giải thích: “Ý ta là, đâu có ai muốn cả đời làm hạ nhân cho người khác, đi ra ngoài tự nhiên tốt hơn ở lại đây.”

Anh Tuấn gật gật đầu: “Phải, ta cũng nghĩ vậy, dù sao mấy năm nay tích cóp từng chút ngân lượng một, cũng đủ để mua một căn nhà nhỏ ở quê, lại mua một mảnh đất nữa. Bé Nguyệt, nàng cho ta thời gian nữa

năm, chờ ta an bài ổn thỏa hết thấy rồi sẽ trở lại tìm nàng, đến lúc đó lại cầu phu nhân, cầu đem gả nàng cho ta.”

Bế Nguyệt nghe xong lời này, lập tức đỏ mặt, mà một lòng cũng đã định rồi, nhẹ giọng nói: “Àn.”

Lạc Nhạn nghe xong lại như xét đánh ngang trời. Nàng biết Bế Nguyệt cùng Anh Tuấn đều có tâm ý với nhau, chính là không nghĩ tới lại nhanh chóng bàn đến việc thành thân như thế.

Bế Nguyệt cùng Anh Tuấn còn nói vài chuyện gì đó, nhưng Lạc Nhạn lại không nghe lọt vào tai, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một ý niệm duy nhất, Bế Nguyệt phải lập gia đình!”

Từ bên hồ vào đến trong phòng Bế Nguyệt, Lạc Nhạn vẫn không nói một chữ, ngơ ngác như thể mất hồn vậy.

Bế Nguyệt lòng tràn đầy vui mừng nên lại không phát giác ra nàng dị thường, còn nói ra rất nhiều khát khao về ngày sau, thẳng đến khi mỗi miệng muốn nghỉ ngơi, thấy Lạc Nhạn vẫn chưa có ý tứ muốn đi mới nhìn ra có chuyện không ổn, liền hỏi: “Người làm sao vậy? Có phải vừa rồi ở bên hồ gió lớn quá, nên thấy không thoải mái phải không?”

Lạc Nhạn nghe được nàng quan tâm mình, thiếu chút nữa rơi lệ, lại nhớ tới lời nàng nói cùng Anh Tuấn, lòng tràn đầy chua xót, từ trong lòng lấy ra một cái trâm cài tóc, đưa cho nàng, nói: “Đây là hôm qua ở Kim Lăng, Từ gia biểu tiểu thư thưởng cho ta, giờ tặng người. Ta về trước, người nghỉ sớm một chút đi.”

Bế Nguyệt chăm chú ngắm nhìn cây trâm trong tay, mặt trên còn được khảm một khóa trân châu to bằng đầu ngón tay, nhất định rất có giá trị, vật quý trọng như vậy thế nhưng lại đưa cho mình? Ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn ra cửa thì đã không còn thân ảnh của Lạc Nhạn.

Lạc Nhạn nàng làm sao vậy? Lúc đến thì vẫn còn hoàn hảo, lúc đi, như thế nào lại là bộ dáng thất hồn lạc phách thế? Một ý niệm lớn mật chợt lóe lên trong đầu, Bế Nguyệt lại lập tức lắc lắc đầu, không có khả năng, nhất định là mình nghĩ quá nhiều rồi, còn phải xuất phủ lập gia đình nữa. Trong nháy mắt cũng tự dưng cảm thấy buồn bã.

Lăng Tử Nhan tỉnh dậy sớm, nhìn dung nhan Dương Mạc Tuyên đang ngủ, lòng tràn đầy ôn nhu, khẽ hôn lên khóe miệng nàng, đứng dậy mặc xiêm y, rón ra rón rén ra ngoài. Trở lại phòng, từ trên tường lấy xuống trường kiếm, lại đi về phía phòng binh khí.

Lăng Viễn Kiếm đang luyện quyền, mỗi chiêu đều đánh ra thực uy vũ. Luyện xong trường quyền, lại luyện thương một lát, đâm, quét, đập, vòng, mỗi một thức đều tinh chuẩn vô cùng.

Thế này Lăng Tử Nhan mới biết được lúc trước võ công nàng học kém bao nhiêu, ngay cả một chút da lông của phụ thân cũng chưa học được. Rút vỏ kiếm, tung người nhảy đến giữa sân, hướng Lăng Viễn Kiếm đâm một kiếm, cười nói: “Cha, nữ nhi luyện cùng người!”

Lăng Viễn Kiếm hét lớn một tiếng: “Đến tốt lắm!” Hoành thương cản, đồng thời huy thương quét xuống chân nàng.

Phụ tử nhất chiêu nhất thức bắt đầu thay nhau thi triển.

Hết chương 59

60. Chương 60: Ví Dụ

Lăng Viễn Kiếm có ý kiểm tra võ công của Lăng Tử Nhan, cho nên mỗi một thương đều xuất thủ sắc bén.

Lăng Tử Nhan vốn vững chắc võ công cơ bản, hơn nữa đoạn thời gian gần đây lại chịu khó luyện tập, võ công đã rất có tiến bộ, mặc dù còn bị vây ở thể hạ phong nhưng cũng không chút bối rối, chấn được mười chiêu cũng có thể hoàn thủ một chiêu.

Lăng Viễn Kiếm mặc dù không nói ra miệng lời khen ngợi, lại cũng âm thầm gật đầu, nữ nhi này cuối cùng cũng có phong phạm tướng môn hổ nữ (1).

Đánh được non nửa canh giờ, rốt cục Lăng Tử Nhan bị đánh bay trường kiếm khỏi tay, liền hướng Lăng Viễn Kiếm ôm quyền thở dài: “Lăng tướng quân bảo đao chưa lão, tiểu nữ tử cam bái hạ phong.”

Lăng Viễn Kiếm vuốt râu cười ha ha, trên mặt thật đắc ý, không quên cổ vũ Lăng Tử Nhan: “Con cần cố gắng thêm nữa, về sau nhất định có thể giống cha.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Dạ, cha, nữ nhi nhớ kỹ.” Lại rót một chén trà đặt lên tay Lăng Viễn Kiếm, nói: “Cha, nữ nhi có một vấn đề muốn thỉnh giáo cha.”

Lăng Viễn Kiếm nhấp một ngụm trà, nói: “Nói ta nghe xem.”

Lăng Tử Nhan ôm cánh tay hắn, nói: “Phụ thân thường dạy nữ nhi, làm người không thể vi phạm tín nghĩa, càng không thể hào thủ cường đoạt, nhưng nếu vốn là của mình, vậy thì cướp về sẽ không tính là vi phạm tín nghĩa lương tâm phải không?”

Lăng Viễn Kiếm gật đầu: “Đương nhiên, bất quá là nên tiên lễ hậu binh (2) trước đã.”

Lăng Tử Nhan lại hỏi: “Nếu người này lại là người có quan hệ thân cận với mình thì sao? Tựa như con và cha vậy, con tôn trọng người, nhưng người lại đoạt của con thứ gì đó, con có nên lấy lại hay không?”

Lăng Viễn Kiếm nghiêm mặt quát: “Nói bậy, ta đoạt của con thứ gì khi nào?”

Lăng Tử Nhan vội vàng làm nũng nói: “Con tìm ví dụ khác vậy, không nói cha lấy của con nữa, nói thế này đi, nếu là con và ca ca, ca ca hắn đoạt thứ nguyên bản vốn thuộc về con, con cướp về thì có phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa không? Nếu là phụ thân thì người sẽ giúp ai?”

Lăng Viễn Kiếm trầm ngâm nói: “Ta tự nhiên sẽ đứng ở bên có lý.”

Lăng Tử Nhan thuận theo lời hắn nói: “Phải, vậy ắt sẽ giúp con rồi.” Ở trước mặt Lăng Viễn Kiếm, đi qua đi lại mấy vòng rồi nói: “Đều nói hôn sự của nữ nhi là phải nghe theo lời cha mẹ, tuân theo sự mai mối xếp đặt, nếu cha cùng nương muốn gả Nhan nhi cho một người mà Nhan nhi không thích, vậy con có nên nghe theo lời cha mẹ không? Hay là nên một lòng theo đuổi người mình thích?”

“Việc này...” Lăng Viễn Kiếm cảm thấy khó xử, nếu thật sự là hắn cùng phu nhân giúp Nhan nhi tuyển một vị hôn phu, tất nhiên người này sẽ là nhân trung long phượng (3), là người có thể gả cho. Nếu để chính Nhan nhi tự mình lựa chọn thì chưa chắc đã được thể, nói không chừng lại thật sự không hợp tâm ý bọn chúng. Chính ngay hần lúc niên thiếu vốn cũng không nghe theo lời trưởng bối, khư khư cố chấp cưới Từ Liễu Thanh, vài thập niên đều cùng phu nhân ân ái có thừa, mà hôn sự của Hạo nhi là do một tay hần thúc đẩy, quả nhiên dưa hấu xanh không ngọt, Hạo nhi rốt cuộc lại cưới thêm Vân La nữa mới thôi. Hạo nhi là nam nhân, không hài lòng thì có thể tam thê tứ thiếp, nhưng nữ nhi mình nếu gả cho người thì cũng chỉ có thể theo một người mà thôi. Nếu thật sự gả cho một người nàng không thích, vậy chỉ sợ cũng luyến tiếc cả đời này.

Lăng Tử Nhan quan sát sắc mặt Lăng Viễn Kiếm, hợp thời nói: “Bởi vì tẩu tẩu nghe theo mệnh lệnh của cha mẹ nên mới gả cho ca ca, hai người không yêu nhau lại ở cùng nhau, nào có hạnh phúc đâu? Con nhìn thấy tẩu tẩu gả đến đây lâu như vậy mà một chút cũng không vui vẻ, Vân La đại tẩu là tự ca ca tuyển, người xem mỗi ngày nàng đều vui vẻ như chú chim sẻ, không có sầu lo, so sánh với tẩu tẩu thì quả thực cách biệt một trời một vực. Nếu có một ngày Nhan nhi cũng giống tẩu tẩu, vậy cha cùng nương sẽ phải đau lòng đến mức nào a?”

“Quả thật đúng vậy!” Lăng Viễn Kiếm tâm sinh cảm thán: “Một ý niệm của ta lại làm hỏng mọi sự, lại hại Mạc Tuyền, ta thực có lỗi với Mạc Tuyền cùng phụ thân nàng!”

Lăng Tử Nhan bắt lấy cơ hội, vội vàng nói: “Nếu có một ngày tẩu tẩu gặp được người nàng thích, vậy người có thể thả cho nàng tự do không?”

“Cái gì?” Lăng Viễn Kiếm giật mình nhìn nàng: “Này...điều này sao có thể?!”

“Cho nên phụ thân tình nguyện thà tẩu tẩu cả đời đều không có được hạnh phúc cũng không muốn nhân từ thả nàng, phải không?” Lời Lăng Tử Nhan nói lại có chút khí thế bức nhân.

Lăng Viễn Kiếm thở dài một hơi nói: “Không phải là ta không muốn, mà Mạc Tuyền là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, một nữ tử điển phạm không hơn không kém, không vi phạm thất xuất (4), lại không làm gì trái với pháp luật và kỷ luật, ca ca con làm sao có thể tùy tiện hưu thê (bỏ vợ)? Đương nhiên ta cũng sẽ không để ca ca con bội tình bạc nghĩa với Mạc Tuyền.”

“Tẩu tẩu nàng...” Kỳ thật đã sớm vi phạm thất xuất chi điều rồi. Lăng Tử Nhan nhin xuống, rốt cục cũng không nói ra lời. Không thể vì muốn cùng Tuyền nhi ở chung một chỗ mà phá hỏng thanh danh của nàng được!

Bởi vì cùng Lăng Tử Nhan luyện võ, tâm tình Lăng Viễn Kiếm đang rất tốt, nhưng lại bị nàng hỏi mấy chuyện không đâu một phen, nhất thời mất hứng, chỉ nói: “Cha còn có công vụ cần xử lý, có vấn đề gì thì trực tiếp tìm nương con đi!” Rồi đem Lăng Tử Nhan đuổi đi.

Lăng Tử Nhan bĩu môi trở về, lúc đi ngang qua Tây sương liền dừng bước, do dự một phen, cầm kiếm đi vào, nhưng lại nhìn thấy Từ Liễu Thanh cùng Lăng Tử Hạo đứng trong viện khe khẽ nói chuyện. Mặc dù cách rất xa, thanh âm bọn họ nói cũng không lớn, nhưng người luyện võ nhĩ lực vốn tốt nên vẫn bị nàng nghe được lời Lăng Tử Hạo đang nói: “Không phải con cố ý mạo phạm Mạc Tuyền, chính là nàng đem khuya lại ước hẹn với Trương Hằng nên con mới nộ khí công tâm.”

Chỉ nghe Từ Liễu Thanh nói: “Vậy con cũng không thể dùng sức mạnh a, nương đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Thượng binh phạt mưu (5), chỉ có lỗ phu* mới dùng quyền cước mà không dùng đầu óc, con làm như thế thì sao còn có thể chiếm được trái tim Mạc Tuyền?”

(*kẻ thô lỗ, lỗ mãng)

Lăng Tử Hạo lại oán hận nói: “Ngay cả thân thể nàng con còn không chiếm được, còn nói gì đến lòng nàng? Lòng nàng đã sớm bị tên tiểu tử họ Trương kia lấy được rồi.”

“Nương cam đoan với con, Mạc Tuyền cùng cái tên Trương Hằng kia thanh thanh bạch bạch. Nhưng con và Mạc Tuyền cũng không phải một sớm một chiều là có thể, nhớ kỹ, phải tính kế, nói năng cẩn thận, có thể mới có thể được lòng người, nhất định phải lấy thiệt tình mà đổi đãi, nhất thiết không thể lại làm việc lỗ mãng. Nương muốn nói chỉ có bấy nhiêu thôi, chính con tự giải quyết cho tốt đi.” Từ Liễu Thanh nói xong, vỗ vỗ vai Lăng Tử Hạo, thế này rồi mới đi.

Lăng Tử Nhan lặng lẽ theo phía sau.

Lăng Tử Hạo đứng tần ngần tại chỗ cân nhắc lời Từ Liễu Thanh nói.

Phía sau cửa cũng có một người đứng, khoe miệng xả ra một tia cười lạnh, Dương Mạc Tuyền? Trương Hằng?

Dương Mạc Tuyền mở hai mắt, màn che quen thuộc, không phải là Thúy Vân Các ở Tô Châu, cũng không phải Nghi Hưng khách điểm, là chính phòng của nàng, trên gối còn lưu lại dư hương, giai nhân cũng không thấy đâu, lập tức hoảng hốt, chẳng lẽ ôn nhu đêm qua chỉ là một giấc mộng? vén một góc chăn lên, nhìn trên người không một mảnh vải, nháy mắt mặt đỏ hồng, không phải nằm mơ, quả thật Nhan nhi đã tới, ngay tại Lăng Vương phủ này, ở trên giường nàng, các nàng...

Một nửa vui mừng, một nửa ưu tư, tâm tình lại thực phức tạp.

Ở bên ngoài phủ, nàng còn có thể tạm thời vứt bỏ thân phận Quận Vương phi, cùng Nhan nhi cá nước thân mật, nhưng đây là ở trong phủ, đây nguyên bản vốn là phòng thuộc về nàng cùng Lăng Tử Hạo, vậy mà nàng lại cự tuyệt Lăng Tử Hạo mà tiếp nhận Nhan nhi. Quan niệm thế tục lại xuất hiện trong đầu, tội bất trinh giống như những gông xiềng, xiết nàng chặt đến nỗi có chút không thở nổi.

Còn đang miên man suy nghĩ liền nghe được thanh âm Bế Nguyệt: “Thiếu nữ nãi, người đã dậy chưa?”

Thế này Dương Mạc Tuyền mới dứt bỏ tạp niệm, mặc y phục vào, nói: “Vào đi.”

Bế Nguyệt bưng thau nước tiến vào, đặt lên trên giá, xong xuôi liền đi dọn dẹp chăn gối.

Dương Mạc Tuyền đang vốc nước tạt lên mặt, đột nhiên nghe được thanh âm kinh ngạc của Bé Nguyệt: “Di, đây là cái gì?” Mặt xoát đỏ, còn chẳng phải là do tối qua các nàng... Trong lòng lập tức oán giận, Nhan nhi thật là, một chút tiết chế cũng đều không có, mới sáng sớm đã hại nàng dọa người rồi.

“Kỳ thật là Nhan nhi...” Dương Mạc Tuyền nhìn thấy vật trên tay Bé Nguyệt, ngạnh sinh đem lý do ác ý “đái dầm” nuốt xuống, dừng một chút, nói: “Là kiếm tuệ của Nhan nhi, lần trước ta đưa cho nàng, sao nàng lại không cẩn thận như vậy chứ.” Nói xong liền tiếp nhận lấy từ trong tay Bé Nguyệt, đúng là ngọc bội mẫu thân đã đưa cho nàng mà nàng từng dùng làm kiếm tuệ. Miếng ngọc ôn hòa tựa hồ vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể Lăng Tử Nhan.

Bé Nguyệt thầm oán nói: “Tật xấu vứt thứ này thứ nọ bữa bãi của tiểu thư một chút cũng không sửa, cũng may là rơi ở đây, nếu rơi ở bên ngoài, bị ai khác nhặt được cũng không phải là không thể.”

Dương Mạc Tuyền thưởng thức miếng ngọc, khẽ cười nói: “Nếu nàng dám làm mất thứ ta đưa cho nàng, vậy lần sau đừng hòng ta làm gì tặng nàng nữa.”

Bé Nguyệt nghe nàng nói thế, lại vì Lăng Tử Nhan mà nói tốt: “Thiếu nữ nào đưa tiểu thư thứ gì đó, nhất định là tiểu thư không dám dùng. Hai người đã mấy ngày không được gặp nhau, hôm nay để lại miếng ngọc này, cũng chính là bởi vì coi nơi này cũng là phòng mình mà thôi.”

Dương Mạc Tuyền nghe được câu cuối của nàng, “coi nơi này cũng là phòng mình”, lại nghĩ tới chuyện đêm qua, mặt lại liên tục đỏ ửng.

Bé Nguyệt lại nói: “Tuy rằng nói thế, nhưng hay là thiếu nữ nào nhắc tiểu thư một chút, ngọc bội này là phụ nhân ở nhà đưa cho thiếu nữ nào, nếu đánh mất thì thực đáng tiếc.”

Dương Mạc Tuyền vừa muốn nói đã đưa cho Nhan nhi thì chính là của Nhan nhi, lại chợt nghe thấy một tiếng cười: “Muội muội, dậy thực sớm a!”

Vân La được Trầm Ngư đỡ tay cùng tiến vào.

Dương Mạc Tuyền mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, chào!” Trong lòng thầm nghĩ, hôm trước vừa mới còn tức nàng đến phát ghen không còn lời nào để nói, thế nhưng hôm nay lại giống người vô sự tìm đến mình, thật không biết nên khen nàng lòng dạ quảng đại hay vẫn nên tán thưởng nàng xử sự lỗi đời đây?

Vân La nói: “Ta nghe Tử Hạo nói hai ngày nay thân thể muội muội không khỏe cho nên mới lại đây thăm. Muội muội, đã đỡ hơn chưa?”

“Làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi, bất quá chỉ là một trận phong hàn nho nhỏ mà thôi, uống chút thuốc đã khỏi rồi.” Dương Mạc Tuyền thỉnh nàng ngồi, buông vật trong tay ra, tự mình đi rót cho nàng một ly trà, nói: “Ngày đó ở trong vườn Mạc Tuyền nói có chút nặng lời, không biết cố kỵ, còn thỉnh tỷ tỷ tha thứ.”

Vân La nhấp một ngụm trà rồi đặt xuống, cười nói: “Muội muội nói lời này chỉ thấy như ngoại nhân vậy, chúng ta là tỷ muội, phải công bằng mới đúng, về sau tỷ tỷ còn làm gì không đúng thì muội muội cứ việc nói ra, có sai thì sửa, không cần sợ gì cả.”

Dương Mạc Tuyền gật đầu: “Tỷ tỷ cũng vậy, Mạc Tuyền có chỗ nào không phải, còn thỉnh tỷ tỷ chỉ điểm nhiều hơn.”

Hai người một phen khách khí, nếu là ngoại nhân không biết thì còn tưởng rằng hai thê thiếp của Lăng Tử Hạo ở chung thực hòa hợp, chỉ có Bé Nguyệt ở bên cạnh nghe được là không khỏi run rẩy, đồng thời âm thầm bội phục Dương Mạc Tuyền, thế nhưng lại đưa đẩy một phen, còn sửa trị Vân La.

Hai người đang nói chuyện thì lại có hai người tiến vào, là Tử Y cùng Lạc Nhạn song song đến.

Tử Y là lại đây tìm Dương Mạc Tuyền, chỉ gật đầu với Vân La một cái coi như đã chào hỏi rồi lập tức đi tới bên người Dương Mạc Tuyền.

Lạc Nhạn đương nhiên là tìm Bé Nguyệt, vừa tiến vào liền đem Bé Nguyệt kéo sang một bên nói chuyện.

Vân La cũng không ngồi lâu, trước cấp Trầm Ngư một ánh mắt, sau đó đứng dậy đi đến bên người Dương Mạc Tuyền cùng Tử Y, tùy ý nói chuyện, khéo mắt lại liếc Trầm Ngư, thấy nàng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lấy đi vật trên bàn, bỏ vào cổ tay áo xong mới nói: “Không quấy rầy các người nữa, ta về trước.”

Dương Mạc Tuyên nói: “Tỷ tỷ đi thông thả.”

Vân La đi ra khỏi viện tử của Dương Mạc Tuyên mới lộ ra một tia cười lạnh, nói với Trần Ngư: “Lấy ra.”

Từ Liễu Thanh đi ra khỏi chỗ của Lăng Tử Hạo xong liền đi tới Phật đường thắp hương, lại cho con chim tước ăn, sau đó đi vào hoa viên, chọn một cái ghế đá ngồi xuống, quát: “Nhan nhi, còn không lăn ra đây cho ta!”

Lăng Tử Nhan thè lưỡi, đứng lên, từ sau khóm hoa đi ra, trên mặt nhưng thật ra lại không có chút gì kinh ngạc, giống như đã sớm biết rằng mình bị phát hiện vậy, thoải mái hô một tiếng: “Nương!”

Từ Liễu Thanh liếc xéo nàng một cái: “Nói đi, lén lút theo ta cả nửa ngày là có chuyện gì?”

__Hết chương 60__

(1) tướng môn hổ nữ: con gái dòng dõi tướng quân.

(2) tiên lễ hậu binh: Trước hết dùng đường lối ngoại giao để giải quyết việc tranh chấp giữa đôi bên, nếu không kết quả thì mới dùng tới sức mạnh của quân đội để giải quyết.

(3) nhân trung long phượng: rồng phượng trong loài người, chỉ những người tài giỏi nổi bật hơn người

(4) thất xuất chi điều: 7 điều mà dựa vào đó nam tử có thể bỏ vợ thời xưa.

1. “bất thuận phụ mẫu”: ko hiếu thuận với cha mẹ.

2. “vô tử”: ko có con nối dõi.

3. “dâm”: ngoài trượng phu ra còn có quan hệ bất chính với nam tử bên ngoài.

4. “đố”: đố kỵ

5. “hữu ác tật”: mắc bệnh hiểm nghèo.

6. “khẩu đa ngôn”: lắm miệng, nhiều chuyện.

7. “thiết đạo”: thê tử lại có tiền, tài sản riêng

(mình thề vs 7 cái điều trên thì nếu mình gả vào thời ấy là bị đá ra khỏi cửa từ lâu rồi, vô lí bỏ xừ, đặc biệt là điều thứ 6 vs 7 =.)

(5) thượng binh phạt mưu: quân giỏi đánh bằng mưu lược.

61. Chương 61: Âm Mưu

Lăng Tử Nhan đi đến trước mặt Từ Liễu Thanh, ôm lấy cổ nàng, làm nũng nói: “Nương, người biết con theo dõi người từ lúc nào thế?”

Từ Liễu Thanh vuốt ve tay nàng: “Con đã biết ta là nương, vậy thì khi con xuất hiện gần ta trong vòng ba thước, sao ta có thể không biết được?”

Lăng Tử Nhan đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh nàng, trên mặt khôi phục lại vẻ đứng đắn, trình trọng nói: “Nương, con muốn nói với người một việc.”

Không đợi nàng nói hết, Từ Liễu Thanh đã phất tay ngắt lời: “Nhan nhi, có một số việc đặt ở trong lòng, mọi người đều ngầm hiểu rõ là được rồi, nếu quả thực nói ra, một khi thành kết cục đã định thì không quay đầu được nữa đâu.”

Lăng Tử Nhan nhìn nàng, trên mặt không chút gợn sóng hay sợ hãi: “Kỳ thật nương biết con muốn nói gì mà, phải không?”

Từ Liễu Thanh nhìn được điều ẩn sâu trong đáy mắt nàng, trong lòng thầm than, nữ nhi thật sự trưởng thành rồi. Nắm lấy tay nàng đặt lên đầu gối mình, ôn nhu nói: “Nhan nhi, con có biết nguyện vọng lớn nhất của bậc phụ mẫu là gì không?”

Biết rõ đáp án, Lăng Tử Nhan vẫn cất tiếng hỏi: “Là gì ạ?”

Từ Liễu Thanh nói: “Chính là hy vọng hài tử của mình có thể cả đời hạnh phúc.”

“Tựa như người cùng cha?”

“Ta và cha con cũng đã phải trải qua nhiều sóng gió mới có thể không dễ dàng mà đến được với nhau, chỉ là không nghĩ tới con đường của con và ca ca lại so với chúng ta còn gấp ghềnh hơn nữa, nhất là Nhan nhi con.” Từ Liễu Thanh khẽ vuốt hai má nàng, trên mặt lộ vẻ đau lòng.

Trong mắt Lăng Tử Nhan đã phủ một lớp sương mù, đặt tay nàng lên tay mình, nói: “Nếu nương biết lòng Nhan nhi khổ sở, vậy vì cái gì lại còn muốn tìm mọi cách cản trở?”

Từ Liễu Thanh nhẹ giọng nói: “Nương không thể nhìn con đi càng ngày càng xa trên con đường sai lầm đó nữa.”

Lăng Tử Nhan lắc đầu: “Nhan nhi không nghĩ đó là sai, thật lòng thích một người sao có thể là sai chứ?”

“Thích một người là không sai, nhưng thích một người không nên thích lại là thập phần sai lầm.” Từ Liễu Thanh đưa tay áo lau đi những giọt lệ trên mặt nữ nhi, khuyên nhủ: “Nhan nhi, nghe lời nương, giờ quay đầu vẫn còn kịp.”

Lăng Tử Nhan đứng lên, sau lại lùi lại mấy bước, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống: “Đã không còn kịp rồi, trừ phi nương muốn nhìn Nhan nhi ruột gan đứt từng khúc mà chết.” Lại nhớ tới lời nàng nói với Lăng Tử Hạo lúc sáng sớm, lòng càng thêm đau: “Rốt cuộc thì nương thương ca ca nhiều hơn con một chút.” Không đợi Từ Liễu Thanh trả lời, lệ đã rơi xuống, quay đầu chạy vội đi.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, hài tử gốc này sao có thể nghĩ như vậy?

Từ Liễu Thanh nhìn bóng dáng nàng, nhân tình trở nên mơ hồ, Nhan nhi quả nhiên giống như nàng đoán trước, tình căn đã đâm sâu mọc rễ đến độ khó có thể kiềm chế nổi. Nhan nhi chỉ nói người làm nương này không hiểu nàng, lại không biết rằng nữ nhi thương tâm, nương cũng thấy đau lòng. Nhìn nàng khổ sở như vậy, sao lòng mình có thể tốt hơn đây? Nếu nàng cùng Dương Mạc Tuyền hai nữ tử mến nhau thì cũng thôi, dù sao Nhan nhi là nữ nhi, nữ nhi gả ra ngoài cũng như bát nước đã hắt đi, không có trách nhiệm phải thay Lăng gia kéo dài hương hỏa, nhưng cố tình các nàng lại có danh phận cô tẩu, loại quan hệ vi phạm luân thường đạo lý này, sao có thể tồn tại được? Quan trọng nhất là Lăng gia bọn họ cùng đương kim Thánh Thượng có huyết mạch tương liên, nếu như chuyện này bị kẻ có tâm lấy ra làm đề tài để nói này nọ, ảnh hưởng đến thánh dự*, lấy hiểu biết của mình với Lăng Viễn Sương, nếu muốn che dấu chân tướng thì cũng chỉ có một biện pháp.

(*danh dự của hoàng thượng)Ai, Nhan nhi cùng Mạc Tuyền sao có thể hiểu được nỗi khổ tâm này đây?

Lăng Tử Nhan chuyển qua mấy đường mòn, quay đầu nhìn, thấy Từ Liễu Thanh cũng chưa đuổi theo, thế này mới dùng ống tay áo lau nước mắt, lẩm bẩm: “Đạo hạnh của nương quả nhiên rất thâm sâu, ta đã khóc thành ra như vậy rồi mà vẫn còn không khiến người động lòng. Cha cũng không đồng ý, nương cũng không, xem ra chỉ có thể thương lượng với ca ca, dù sao Tuyền nhi cũng không thích hấn, ca ca sao có thể dùng hư danh để trói chặt Tuyền nhi được?”

Nghĩ như thế, một lần nữa lại đẩy lên hy vọng, bất quá cần hảo hảo nghĩ kế hoạch một chút, không vội nhất thời.

Lăng Tử Nhan nhìn sắc trời, phỏng chừng Dương Mạc Tuyền đã sớm rời giường liền đi về phía phòng nàng. Vừa mới vào cửa lại nhìn thấy một cảnh tượng hỗn loạn.

Bình phong đổ trên mặt đất, bàn ghế đặt lung tung một bên, Dương Mạc Tuyền lục qua lục lại trên giá sách, Tử Y ở bên cạnh giúp nàng cầm sách, Bê Nguyệt lấy mấy cái rương, quanh thân đều chất đồng y

phục, theo đó là một tiếng “ôi”, nhìn thấy Lạc Nhạn mặt xám mày tro từ dưới gầm giường chui ra. Lãng Tử Nhan ho một tiếng, hỏi: “Các người đang tìm cái gì vậy?”

Dương Mạc Tuyền nghe được thanh âm của nàng, vội vàng nói: “Nhan nhi người đã trở lại, mau tới đây giúp đi!”

Bé Nguyệt để một đồng rương ngang dọc, Lãng Tử Nhan không qua được, tung người nhảy, vượt qua đỉnh đầu nàng, tiếp lấy quyển sách trên tay Dương Mạc Tuyền, lại hỏi một lần: “Mất gì vậy?”

Dương Mạc Tuyền lấy một chồng sách đặt lên tay nàng, nói: “Kiếm tuệ ta đưa cho người, lúc rời giường còn nhìn thấy, xoay người một lát đã không thấy đâu rồi.”

“Kiếm tuệ của ta?” Lãng Tử Nhan giơ ra một bàn tay, lục tìm trong ngực, quả nhiên trống không, lòng cả kinh, lập tức bối rối: “Thật sự không thấy! Nàng xác định là buổi sáng có nhìn thấy mà không phải là ta đánh rơi bên ngoài?”

Bé Nguyệt chui cả nửa thân mình ở trong rương, truyền ra thanh âm vang vang: “Lúc ta dọn chăn nhật được đã đưa cho thiếu nữ nãi nãi, ngay tại phòng này, khẳng định không sai được.”

Lãng Tử Nhan cũng gia nhập đội ngũ tìm kiếm cùng các nàng, năm người đem cả căn phòng lật tung lên, ngay cả mấy thứ đồ chơi nhỏ nhỏ mà Lãng Tử Nhan từng đưa cho Dương Mạc Tuyền mà lúc trước nghĩ là đã đánh mất, giờ cũng bị bối ra, chỉ là không thấy bóng dáng miếng ngọc bội kia.

Dương Mạc Tuyền thất bại nhìn một đồng hỗn độn trong phòng: “Chẳng lẽ thật sự không cánh mà bay?”

Bé Nguyệt vắt hết óc ra mà nghĩ: “Ta nhớ rõ lúc ta cùng thiếu nữ nãi nãi nói chuyện, thiếu nữ nãi nãi còn nắm trong tay mà, trò chuyện trò chuyện...A, ta nhớ ra rồi! Sau đó Vân La thiếu nữ nãi nãi đến đây, câu chuyện liền chuyển hướng.”

“Tỷ tỷ?” Dương Mạc Tuyền nhíu mày: “Ngọc bội kia cũng không phải cái gì đáng giá, nàng lấy đi thì có ích gì?”

Lãng Tử Nhan vừa nghe thế liền nhảy dựng lên, sắc mặt giận dữ: “Nguyên lai là bị nữ nhân kia cầm, giờ ta đi lấy về!” Dương Mạc Tuyền vội vàng kéo nàng: “Bắt trộm phải có tang chứng, cho dù thật sự là nàng lấy, người không có bằng chứng chứng minh là nàng, thế không phải là vô duyên vô cớ gây chuyện sao? Nếu không phải nàng lấy, vậy thì thành ra nghi oan cho người khác. Chuyện này trước mắt cứ để thế đi, nếu thực sự đã mất, vậy ngày khác ta giúp người làm một cái nữa là được.” Mặc dù khuyên Lãng Tử Nhan như thế, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn cảm thấy, ngọc bội này hẳn là bị Vân La cầm, chỉ sợ nàng ta cầm đi thì lại gây ra chuyện thị phi cho xem. Không đem ý nghĩ này nói cho Nhan nhi là sợ Nhan nhi không hỏi rõ trắng đen đã đi đại náo một phen, sinh hiềm khích là chuyện nhỏ, làm cho nhà cửa không có ngày yên bình, phiền đến cha và nương thì sẽ không tốt lắm, cứ đợi xem sao rồi hẳn nói.

Lãng Tử Nhan biết nàng nói có đạo lý, nhưng đánh mất ngọc bội, trong lòng vẫn rất khó chịu, trên mặt lộ vẻ ảo não: “Đều do ta không tốt.”

Dương Mạc Tuyền vỗ vỗ tay nàng, khuyên nhủ: “Mất trên tay ta, sao có thể trách người được?”

Mọi người đem phòng thu dọn lại, Tử Y cũng không quấy rầy các nàng nữa, nói mấy câu liền tạm biệt trở về phòng. Lạc Nhạn từ hôm qua nghe được Bé Nguyệt phải lập gia đình đến giờ vẫn hậm hực, chỉ có nhìn thấy Bé Nguyệt, nói chuyện cùng nàng thì trong lòng mới tốt hơn một chút, thấy Lãng Tử Nhan trở về cùng Dương Mạc Tuyền, biết tạm thời không cần các nàng ở bên cạnh hầu hạ, liền kéo Bé Nguyệt ra hoa viên, nói mấy lời tâm sự.

Trong phòng lập tức chỉ còn lại Lãng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền hai người.

Lãng Tử Nhan không ngừng than ngắn thở dài, Dương Mạc Tuyền thì ở một bên nhẹ giọng khuyên nàng.

Nói tới Vân La, sau khi cầm ngọc bội từ trong phòng Dương Mạc Tuyền đi ra, trở lại phòng liền phát hiện Lãng Tử Hạo đã xuất môn. Buổi sáng đứng nấp sau cửa nghe hẳn cùng Tử Liễu Thanh nói chuyện, tuy không nghe được rõ ràng nhưng cũng đứt quãng nghe được đại khái, Lãng Tử Hạo thế nhưng lại dùng sức mạnh cưỡng ép Dương Mạc Tuyền! Nam nhân này ngoài miệng nói cả đời yêu nàng nhưng trong lòng lại nhớ mãi không quên nữ nhân khác, bảo nàng sao có thể không tức giận? Đồng thời thế nhưng còn nghe

được Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng có tình, đối với nàng mà nói thì quả thực là cơ hội trời ban, sao có thể không hảo hảo nắm chắc đây?

Vân La chỉ ngồi trong chốc lát liền đứng dậy, mang theo Trầm Ngư đi tới phòng Trương Hằng.

Trương Hằng đang ở trong phòng tự chơi cờ một mình, trên tay cầm một quân cờ trắng, thần sắc trên mặt một bộ suy tư. Vân La đi vào hần cũng chưa phát giác.

Vân La cười chào một tiếng: “Tiên sinh thực có hứng trí!”

Thế này Trương Hằng mới thấy nàng, vội vàng đứng dậy thở dài.

Vân La nhìn bàn cờ nói: “Ván cờ này của tiên sinh, quân đen đã chiếm một nửa giang sơn, quân trắng chỉ có thể kéo dài hơi tàn, chẳng lẽ tiên sinh còn muốn xoay chuyển càn khôn?”

Trương Hằng cười nói: “Có câu nói bố trí nơi chết để tìm được đường sống, chỉ cần còn có một tia sinh cơ thì đều có khả năng có cơ hội ngẩng đầu trở lại.” Vân La lắc đầu: “Yết hầu đều đã bị chặt đứt, quân trắng muốn thắng cũng khó.”

Trương Hằng cũng thở dài một hơi: “Ta đã suy nghĩ mất nửa ngày cũng đều vẫn không nghĩ được đường ra.”

Vân La tinh ý nhìn sắc mặt mà lựa lời, cười nói: “Gian nan như thế, tiên sinh còn muốn tro tàn lại cháy, không nghĩ tiên sinh lại là một người kiên nghị như vậy.”

Trương Hằng vội vàng khiêm tốn nói: “Quận Vương phi quá khen.”

Vân La nói: “Kỳ thật quân trắng muốn thắng thực rất dễ dàng.”

“Sao?” Trương Hằng lập tức thần sắc trở nên vui mừng. Tàn cục này đã vây khốn hần thật lâu, liền ôm quyền nói: “Còn thỉnh Quận Vương phi chỉ giáo.”

Vân La cười khê một tiếng, đưa tay đem một quân đen ở vị trí mấu chốt giữa bàn cờ lấy ra, thay đổi thành một quân trắng. Quân trắng nam bắc tương liên, lập tức thông suốt, tình thế đại biến, nói: “Liền đơn giản như vậy thôi.”

“Cái này...” Trương Hằng lộ vẻ khó xử: “Nào có kiểu chơi cờ như vậy? Thế căn bản là không hợp với quy củ.”

Vân La cười nói: “Người quả nhiên là người thực cổ hủ, muốn thắng mà lại không biết linh động gì cả. Đây rõ ràng là nước cờ tử, muốn chết rồi mà sống lại thì chỉ có thể mượn tay người bên ngoài thôi, người làm đại sự không câu nệ đến tiểu tiết, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì cần gì quản nó ti bi hay không đâu?”

Trương Hằng cuối cùng cũng nghe ra chút ý đồ của nàng, nói: “Hôm nay Quận Vương phi tới tìm Trương Hằng, tựa hồ không phải chỉ đơn giản là để chơi cờ?”

Vân La nói: “Ta thích nhất là giao tiếp với người thông minh.” Bốc một quân cờ, đột nhiên chuyển đề tài, cười nói: “Tiên sinh có còn nhớ thương hảo muội muội kia của ta không?” Còn nhấn mạnh tiếng “hảo muội muội”, ngữ khí tràn ngập châm chọc.

Trương Hằng nghe xong liền cả kinh, nhìn nàng, không biết ý đồ chân thật của nàng, không dám nói tiếp.

Vân La xuất ra miếng ngọc bội kia, mấy sợi tơ phía trên đã bị nàng đứt ra, chỉ còn một khối ngọc trơn bóng, nói: “Khối ngọc này màu sắc tầm thường, ở trong mắt người bình thường đã là tốt nhất, nhưng ở trong mắt ta thì không khác gì phế thạch, thật giống như hảo muội muội của ta, ở trong mắt ta bất quá là một nữ nhân cướp trượng phu người khác, nhưng ở trong mắt tiên sinh, chỉ sợ lại là Tây Thi Điều Thuyền, mỹ nhân như hoa như ngọc phải không?”

Trương Hằng trầm ngâm mở miệng: “Ý tứ Quận Vương phi là, nhờ cái đỉnh trong mắt ngươi và thành toàn cho ta, nhất cử lưỡng tiện?”

Vân La vỗ tay cười nói: “Tiên sinh quả nhiên một chút liền thông, miếng ngọc này là của Dương Mạc Tuyền, là vật bên người mà mẫu thân nàng đưa cho nàng, nếu là vật riêng tư, lại phối hợp với một đoạn cổ sự lấy giả thành thật thì sợ là nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng đều không nói rõ được, đến lúc đó ta làm cho

Tử Hạo viết một phong hưu thư, trực tiếp bỏ nàng, không phải là tiên sinh có thể như ý nguyện có được nàng sao? Hơn nữa ta đã nói với người, đến nay Dương Mạc Tuyền vẫn là thân hoàn bích, trừ bỏ thanh danh có chút thiệt thòi ra thì tiên sinh lại chiếm hết mọi ưu việt.”

Trương Hằng bị nàng nói một phen làm phanh phanh tâm động, những ngày này hẳn đều cân nhắc chuyện này, nếu giờ có nàng tương trợ, việc này tự nhiên sẽ là nước chảy thành sông, nhưng nếu cứ thế đáp ứng sẽ chỉ khiến Vân La cảm thấy dường như hẳn chiếm tiện nghi rất lớn, tuy rằng thật sự là thế. Hơn nữa hẳn đến Lăng phủ còn có một mục đích trọng yếu chưa đạt được, đem Mạc Tuyền mang đi thôi thì lại không cam lòng, ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, nhân tiện nói: “Ta cùng Mạc Tuyền thanh mai trúc mã, nàng có tâm với ta, cần bản không cần vẽ rắn thêm chân như thế, sớm muộn gì Mạc Tuyền cũng sẽ đi theo ta, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Ta đến Lăng phủ cũng không chỉ là vì muốn cùng Mạc Tuyền được chung sống bên nhau, mục đích chân chính ta tới đây là muốn báo thù, lần trước Lăng Tử Nhan đánh ta bị thương, lại đâm khiến ta thương nặng, cừu mới cộng thêm hận cũ, nếu không báo được, thực uống làm người!”

Vân La không biết nên cười hẳn không biết lượng sức hay nên cười hẳn không biết tốt xấu đây, thế nhưng lại ngây thơ nghĩ bằng năng lực của hẳn lại có thể mang Dương Mạc Tuyền đi? Đến lúc đó người hẳn không mang đi được mà có khi lại làm cho Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Hạo thành phu thê thực sự, chỉ sợ muốn vu oan giá họa cũng đều khó khăn. Nói đến báo thù thì lại càng khó hơn lên trời, Lăng Tử Nhan là Quận chúa, ai dám tùy tiện động vào nàng? Mà nghe khẩu khí Trương Hằng còn giống như không phải tùy tiện đánh Lăng Tử Nhan một chút là có thể hết giận vậy. Cố nén bực bội, nói: “Về chuyện báo thù, không biết tiên sinh có cao kiến gì?” Nói xong lại bổ sung: “Làm tổn thương tới tánh mạng là vạn vạn lần không thể, dù sao Nhan nhi cũng là tiểu cô của ta.”

Trương Hằng tóm được cái chân đau* của nàng là muốn nóng lòng trừ bỏ mối họa lớn trong lòng, quả nhiên là có thể đổi lấy điều kiện, liền làm bộ suy tư một lát, sau đó nói: “Được, ta liền cùng Quận Vương phi là giao dịch, chỉ cần người nghĩ biện pháp làm cho Lăng Tử Nhan lập gia đình, vậy ta liền mang Dương Mạc Tuyền đi.”

(*ý nói điểm yếu)

“Khiến Nhan nhi lập gia đình?” Vân La nhất thời không thể hiểu được Trương Hằng suy tính cái gì? Vừa rồi còn nói báo thù, như thế nào lại nói muốn để Nhan nhi gả cho người khác?

Đương nhiên Trương Hằng cũng có ý nghĩ của mình, vừa rồi lúc tới Lăng Vương phủ, chính là muốn tìm một cơ hội cáo trạng với Lăng Vương, đánh Lăng Tử Nhan một chút, thế là đủ để báo thù, sao biết thế nhưng Lăng Tử Nhan lại khiến hẳn bị thương nặng, còn thiếu điều khiến hẳn mất mạng, làm cho thân thể hẳn vốn không kham nổi một kích, lại càng thêm họa vô đơn chí. Sau lại biết thế nhưng nàng cũng thích Dương Mạc Tuyền thì hẳn liền cải biến chủ ý, vết thương trên thân thể có thể mau phục hồi như cũ nhưng thương tâm lại có thể là một đời. Khiến cho Lăng Tử Nhan phải gả cho một nam nhân, so với chặt đứt tay chân nàng thì lại càng có thể giúp hẳn báo thù, giải hận thống khoái.

Bảo Vân La chặt đứt tay chân Lăng Tử Nhan là vạn vạn lần không thể, nhưng khiến Lăng Tử Nhan lập gia đình thì thật ra nàng lại có chủ ý, vốn là chủ ý có sẵn, liền lập tức cười nói: “Việc này thì dễ thôi, mấy ngày trước Nhan nhi đã ở trước mặt Thái Hậu lập ‘tam chưởng chi ước’, nói nếu Lí Vi Tu đoạt được văn võ Trạng Nguyên thì Nhan nhi sẽ gả cho hẳn. Ta sẽ viết một phong thư gửi cho phụ thân là có thể trao cho Nhan nhi một Trạng Nguyên lang quân rồi, chỉ là cái này không giống báo thù, lại giống báo ân hơn.”

Trương Hằng vui vẻ nói: “Như thế thì rất tốt!”

Hai người tự nhiên kín đáo mật bàn hợp kế một phen, có thể nói là thực nghĩ nát cả óc.

__Hết chương 61__

62. Chương 62: Sự Yên Bình Trước Cơn Bão

Lúc Vân La đi ra khỏi chỗ Trương Hằng mới nghĩ đến việc vừa rồi khi bàn bạc sự tình thế nhưng lại quên bảo Trầm Ngư tránh đi, Trầm Ngư vẫn đứng bên cạnh nàng, vậy là toàn bộ kế hoạch của nàng cùng Trương

Hằng đương nhiên đều bị Trầm Ngự nghe được. Trầm Ngự rót cuộc thì cũng là nha hoàn bí mật của Lăng phủ, không biết có thể vì hộ chủ mà đi bầm báo không đây?

Đi được một đoạn đường, Vân La đột nhiên hỏi: “Trầm Ngự, nghe nói trong nhà ngươi còn có một mẫu thân?”

Trầm Ngự đáp: “Bẩm thiếu nãi nãi, đúng là có việc đó, người ngụ ở căn nhà nhỏ ở Đông môn.”

Vân La gật gật đầu, lại nói: “Mỗi tháng ngươi chỉ có hai lượng bạc tiền tiêu vặt, còn phải chăm sóc mẫu thân, có đủ dùng không?”

Trầm Ngự nói: “Chỉ cần không bệnh không tai thì vẫn là đủ.”

Vân La rút xuống một cây trâm từ trên đầu, đặt vào tay Trầm Ngự, nói: “Cây trâm này có giá trị ít nhất năm mươi lượng bạc, ngươi cầm đi, bắt đầu từ tháng sau ta sẽ bảo phòng thu chi mỗi tháng tăng tiền tiêu cho ngươi lên gấp năm lần.”

Trầm Ngự kinh hãi, vội vàng chối từ: “Thiếu nãi nãi, không được, cây trâm này ta không thể lấy, tiền tiêu hàng tháng cũng không cần thay đổi, ta vốn tiêu pha dè xẻn, bạc cũng đủ dùng, đa tạ ý tốt của thiếu nãi nãi, Trầm Ngự tâm xin lĩnh, nhưng thật sự không được.”

Vân La trong lòng ngậm bực, nha đầu này lại không biết điều như thế, chẳng lẽ rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt? Đang muốn đe dọa nằng, bỗng nhiên lại nghe được một thanh âm thật nhỏ nói: “Nếu ngươi xuất phủ, vậy có phải là cả đời này ta cũng sẽ không thể gặp lại ngươi nữa không?”

Một thanh âm khác nói: “Nghe ngươi nói cứ như thể ta không phải là xuất phủ mà là đưa tang vậy, sao có thể cả đời không gặp lại được? Ngươi thôi đi, chỉ cần ngươi đến làng quê nơi ta ở là có thể gặp ta, không phải sao?”

Người thứ nhất lại nói: “Khẳng định so ra không bằng hiện tại, mỗi ngày đều có thể gặp mặt nói chuyện một lát. Tên tiểu tử Anh Tuấn kia thực may mắn, thế nhưng lại có thể lấy được ngươi, thật sự là phúc khí tu luyện từ kiếp trước mà!”

Người thứ hai cười nói: “Ta còn chưa gả cho hắn đâu, hơn nữa, căn bản ngươi không cần hâm mộ chúng ta, Ngọc Thụ Lâm Phong bọn họ có người nào so ra không tốt hơn Anh Tuấn đâu? Hơn nữa đều còn chưa thành thân, ngươi cũng có thể chọn một người đó thôi!”

“Ta mới không cần, đời này ta liền đi theo tiểu thư, nếu tiểu thư cũng không muốn ta, vậy ta sẽ đi xuất gia!”

“Ngươi xinh đẹp như vậy mà lại đi xuất gia, không phải rất đáng tiếc sao? Chẳng lẽ muốn làm ni cô đi cầu dẫn hòa thượng?”

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cũng dám giễu cợt ta, xem ta bắt được ngươi rồi còn không xé cái miệng ngươi ra!”

Thanh âm hai người dần dần xa, Vân La lại lộ ra một tia cười xảo trá, trong lòng đã có chủ ý, lại còn là nhất tiễn hạ song điêu, quay đầu nhìn Trầm Ngự, nói: “Ngươi ở trong Lăng phủ chắc cũng không ít thời gian, hẳn là biết nên nói cái gì, cái gì không nên nói, không cần ta phải nhắc nhở ngươi!” Trầm Ngự lập tức cúi đầu: “Nô tì hiểu được.”

Vân La thế này mới vừa lòng gật gật đầu.

Lăng Tử Nhan chỉ ở trong phòng Dương Mạc Tuyên thì thầm tâm tình một lúc rồi phải đi tới chỗ Tử Y, cùng Tử Y học tập cầm kì thư họa.

Cổ cảm, phương diện kì nghệ, Lăng Tử Nhan từng học cùng Trương Hằng một vài ngày, đã có chút tạo nghệ, vốn nàng muốn học nhất là thổi tiêu, hy vọng sau khi giỏi thì có thể cùng Dương Mạc Tuyên cầm tiêu hợp tấu, nhưng sau khi nhìn thấy bức họa mà Tử Y vì Dương Mạc Tuyên vẽ nên, lại khẩn cấp muốn học họa cho tốt. Tử Y cười nàng tham nhiều ăn không tiêu, cuối cùng sau khi cân nhắc một chút, vẫn lựa chọn học vẽ, thổi tiêu không phải một hai ngày là có thể học giỏi được.

Lăng Tử Nhan trong lòng định sẵn phương hướng, còn có động lực, vốn là một người thông minh lanh lợi, dụng tâm một chút, học vào liền nhanh hơn.

Mỗi ngày, sáng sớm nàng đều cùng Lăng Viễn Kiếm học võ công, đột nhiên nàng hiểu học như vậy, Lăng Viễn Kiếm đương nhiên cao hứng, ngay cả dạy dỗ nàng cũng kiên nhẫn hơn so với trước kia, nhân hạ hơn rất nhiều, còn nói một chút binh pháp cho nàng nghe, mặc dù Lăng Tử Nhan không cần ra trận giết địch, nhưng từ binh pháp cũng ngộ ra đạo lý nhân sinh cùng phương pháp xử sự, làm cho nàng được lợi không ít, ngay cả tính tình cũng đều trở nên trầm ổn hơn.

Thời gian buổi chiều thì đi theo Tử Y, Tử Y cũng không giống Trương Hằng, vừa cố kỵ thân phận Quận chúa của Lăng Tử Nhan, lại phải cố kỵ nam nữ khác biệt, nàng đem toàn bộ cảm kỳ thư họa mà năm đó ở Lâu Ngoại Lâu Dương Châu ma ma bắt nàng học ra để dạy Lăng Tử Nhan, đương nhiên sẽ không giống ma ma chữ rửa đánh đập ngược đãi. Dưới tình huống bình thường, trong tay đều cầm một cây thước, chỉ cần nhìn thấy Lăng Tử Nhan thấp thỏm không ngồi yên là lập tức một thước đánh thẳng tay, không chút lưu tình. Lăng Tử Nhan biết nàng là thật tâm muốn tốt cho mình, tuy bị đánh, nhưng trong lòng vẫn thực cao hứng, càng thêm coi trọng Tử Y, coi như lão sư đích thực.

Kể từ đó, thời gian ở cùng Dương Mạc Tuyền ngược lại lại thiếu, ngẫu nhiên mới đến thì cũng là sau khi nhà nhà lên đèn rồi mới đến, có khi mệt đến kiệt sức, ngay cả nói cũng chưa nói liền đã tiến vào mộng đẹp. Dương Mạc Tuyền đương nhiên không có nửa phần thâm oán, còn thường xuyên sắc chút thuốc bổ cho nàng, sợ nàng mệt đến hỏng thân mình.

Từ Liễu Thanh vốn lo lắng Lăng Tử Nhan sẽ đại náo một hồi, không nghĩ tới thế nào mà nàng lại thành ra đối tính ham học hẳn lên, lập tức hiểu được sao nàng lại dụng tâm lương khổ như thế, đây là Nhan nhi vì muốn chuẩn bị cho con đường sau này, lòng âm thầm cảm thán ma lực của ái tình thật đúng là vĩ đại, có thể làm cho một kẻ tính tình vốn bất hảo từ nhỏ trở nên nhu thuận như vậy. Nghĩ tới lúc trước khi Dương Mạc Tuyền mới tiến phủ còn hy vọng nàng có thể dạy dỗ Nhan nhi, hiện tại quả nhiên Nhan nhi học tốt lắm, nhưng cũng chính là bởi vì quan hệ giữa các nàng như vậy, nên cũng chỉ có thể đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Ở mặt ngoài thì nhìn hai người giống như trở về quan hệ chị dâu em chồng bình thường, không giống trước kia luôn như hình với bóng, ở trước mặt nàng cũng không có hành động thân mật gì, chỉ ngẫu nhiên ánh mắt giao hội, một cái va chạm mới lại phát ra, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng tình nguyện tin tưởng hai người kia đã thật sự nghe lời mà phân khai. Ngày ấy, Từ Liễu Thanh vốn cũng không phải có ý dò xét, chẳng lẽ ban ngày nghe thấy Dương Mạc Tuyền ho khan vài tiếng, sau khi trở về liền tự mình sắc chút thuốc trị ho cho nàng, bởi vì có việc trì hoãn nên đêm khuya mới đưa tới, nhìn thấy cửa phòng khép hờ, bên trong lộ ra ánh sáng, đang muốn đẩy cửa đi vào thì lại đột nhiên nghe được thanh âm Lăng Tử Nhan: “Tuyền nhi, ta đã nhận thật lâu rồi.”

Chỉ nghe Dương Mạc Tuyền nhẹ giọng cự tuyệt: “Ở trong phủ, không thể.”

“Vì sao không thể? Không phải ngày đó còn có thể sao?”

“A...” Dương Mạc Tuyền đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau đó thanh âm càng nhỏ, tựa hồ mang theo thẹn thùng: “Ngày đó...ngày đó tình thế vốn là bất đắc dĩ.”

“Ta mặc kệ là tình thế gì, vẫn kim lòng chẳng đặt, dù sao thân thể nàng đều là của ta, ngoài phủ hay trong phủ đi chẳng nữa thì nàng cũng đều là người của ta, ta càng muốn ở trong này có được nàng.”

“Nhan nhi...”

Tay Từ Liễu Thanh đã muốn cứng ngắc giữa không trung, do dự một phen, cuối cùng vẫn chọn một lỗ ở cửa, ghé mắt nhìn xem, chỉ thấy trong phòng hai người đều y phục không chỉnh tề, Lăng Tử Nhan ôm lấy eo Dương Mạc Tuyền, đầu vùi vào ngực nàng.

Chén thuốc trong tay khẽ nghiêng, nếu không phải gắt gao cầm chặt lấy, nhất định đã rơi xuống vỡ thành mảnh nhỏ mà kinh động người bên trong. Từ Liễu Thanh về mặt khiếp sợ nhìn cánh cửa, thẳng đến lúc bên trong không còn ánh sáng mới lễ bước chân nặng nhọc trở về.

Nhớ lại năm đó, người Lăng gia buộc Lăng Viễn Kiếm phải lấy nữ nhi của đại tướng, tuy Lăng Viễn Kiếm vì nàng mà tuyệt thực phản kháng nhưng vẫn không làm nên chuyện gì, bị bức đến bất đắc dĩ nên nàng đành

phải thi kế hiến thân, sau khi có Hạo nhi mới có thể như ý nguyện gả cho người trong lòng. Nếu Dương Mạc Tuyền đã nguyện ý đem tấm thân xử nữ cho Nhan nhi, vậy chứng minh rằng nàng thật lòng thích Nhan nhi, mặc dù Nhan nhi không thất thân, nhưng nghe các nàng nói chuyện thì tựa hồ là bởi vì Mạc Tuyền cố kỵ nên kế hiến thân của Nhan nhi mới bất thành.

Khó trách Dương Mạc Tuyền đối với Nhan nhi lại toàn tâm toàn ý đến vậy, dù có chết cũng không chịu theo Hạo nhi, đúng là bởi vì tầng quan hệ này. Đứng ở góc độ nữ nhân, đương nhiên rất tán thưởng đối với sự trung trinh của nàng với Nhan nhi, nhưng dù sao nàng cũng là thê tử của Hạo nhi, như vậy hành vi này đã thành tội ngoại tình rồi. (gốc: xuất quỹ chi tội)

Cái nào là sai, cái nào đúng? Liền ngay cả Từ Liễu Thanh nàng cũng không phân rõ được, càng không biết nên giúp Nhan nhi hay bênh Hạo nhi? Giúp Hạo nhi, chính là chia rẽ một đôi hữu tình nhân, giúp Nhan nhi, vậy căn bản là ngôn bất chính danh bất thuận, thực làm cho người ta khó xử.

Lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này, người đầu sỏ đứng đầu hẳn là Dương Mạc Tuyền mới đúng, làm cho một gia đình nguyên bản vốn đơn giản trở nên phức tạp như thế, nói không chừng còn có thể khiến cho huynh muội bọn họ trở mặt thành thù, nhưng thâm oán Dương Mạc Tuyền thì căn bản lại không tìm ra lý do. Chính nhi tử mình đào hôn nạp thiếp, phụ nàng trước, chính nữ nhi mình cùng nàng là cô tẩu mền nhau, còn bất chấp hậu quả mà thà chết cũng muốn bảo toàn thân thể. Nhưng cuối cùng sai lầm lại ngược lại khiến Dương Mạc Tuyền lưng phải đeo trăm trọng gông xiềng đạo đức, vừa phải ứng phó Hạo nhi, còn phải chiều cổ Nhan nhi, một nữ nhân muốn làm được những chuyện đó, quả thực là nói dễ hơn làm. Vấn đề nguyên bản vốn phức tạp, hiện tại lại càng khó giải quyết, dù Từ Liễu Thanh túc trí đa mưu như vậy, nhưng cũng thúc thủ vô sách. Trở về phòng nhìn đến Lăng Viễn Kiếm, mấy lần há mồm đều lại nuốt xuống, nói cho hẳn thì cũng chỉ thêm phiền não mà thôi, giờ chỉ có thể bình tĩnh mà quan sát tình hình xem sự việc có cơ hội xoay chuyển không.

Lăng phủ to như vậy, mặt ngoài thì sóng êm biển lặng, ẩn tàng lại là gió nổi mây phun, trong lòng mỗi người đều chất chứa tâm tư, lại đều tỏ ra dường như không có việc gì, tựa hồ ở chung càng thêm hòa thuận, như thế nhưng lại bình an vô sự qua hai tháng, rốt cục lại bởi vì một chuyện nhỏ mà đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông, xé rách bức màn hiểu biết giả dối vốn mỏng như cánh ve, sự tình diễn biến càng thêm không thể văn hồi...

Mỗi ngày Lăng Tử Nhan đều chăm chỉ hiếu học, tự nhiên dần dần xa cách Dương Mạc Tuyền, như vậy ngược lại lại cho Lăng Tử Hạo cơ hội. Lăng Tử Hạo nghe xong Từ Liễu Thanh khuyên liền thu hồi tâm tư tự cho mình bất phàm, cũng không lại tiếp tục cường mua cường bán nữa, dứt bỏ thân phận phu quân Dương Mạc Tuyền, chính thức theo đuổi nàng.

Lăng Tử Hạo một lần hai lần thì còn đỡ, Dương Mạc Tuyền còn có thể cự tuyệt, nhưng mà nhiều lần như thế, thật sự không tìm ra lý do để từ chối, chỉ có thể nhận, dù sao trên danh nghĩa hẳn vẫn là phu quân của nàng.

Lăng Tử Hạo vốn là công tử phong lưu văn võ song toàn, tự nhiên có riêng một bộ phương pháp. Đầu tiên là tặng Dương Mạc Tuyền châu bảo trang sức, thấy nàng không mấy may rung động. Nghe nói nàng thích đọc sách, liền đi vợ vét hết các kì thư dị chí, còn tự mình đề thơ đề từ đưa tặng cho nàng. Lúc trời trong nắng ấm còn mời nàng du hồ chơi thuyền, đêm trăng sáng thì ước hẹn nàng ngâm thơ đối từ. Thậm chí có một lần Dương Mạc Tuyền nhìn thấy kỳ trân được thảo, bất quá thuận miệng nói một câu “yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu”, hoa quỳnh Dương Châu hẳn là đã nở. Thế nhưng chỉ vậy mà Lăng Tử Hạo lại tự mình đi Dương Châu, đào vài gốc hoa quỳnh về trồng trong vườn, để nàng thỏa nỗi nhớ nhà, có thể nói là hết sức lãng mạn.

Ngay cả Dương Mạc Tuyền cũng không thể không thừa nhận, nếu không phải đã sớm ái mộ Lăng Tử Nhan, nói không chừng nàng đã thật sự bị Lăng Tử Hạo đả động, khó trách Vân La lại coi nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, lúc Lăng Tử Hạo theo đuổi Vân La hẳn cũng giống thế này. Chỉ sợ là lời ngon tiếng ngọt càng nhiều hơn, thể thốt khăng khăng một mực, vì thế đương nhiên Vân La sao có thể nguyện ý cùng nàng chia sẻ trượng phu, tuy rằng nàng là người vào cửa trước.

Dương Mạc Tuyền vốn định đem chuyện Lăng Tử Hạo theo đuổi nói cho Lăng Tử Nhan, nhưng thứ nhất,

gần đây Lăng Tử Nhan học văn học võ đến mất ăn mất ngủ, thứ hai là sợ nàng hiểu lầm, cùng Lăng Tử Hạo nảy sinh xung đột, vì thế đành phải gặt nàng trước đã, dù sao mình cùng Lăng Tử Hạo vốn thanh thanh bạch bạch.

Ngày hôm nay vừa dùng xong ngọc thiện thì Lăng Tử Hạo liền sai một nha hoàn qua, đưa lại một cái thiệp mời, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Dương Mạc Tuyền thay đổi nhận thức đối với hắn. Từ sau đêm đó Lăng Tử Hạo không cường hành tiến vào viện tử của nàng nữa, mỗi lần có việc gì cũng đều sai người đến thông báo cho nàng, cho dù là tới gặp nàng thì cũng là vào ban ngày, được chính nàng đồng ý mới tiến vào, một bộ tỏ vẻ chỉ có ở bậc quân tử.

Dương Mạc Tuyền nhìn thiệp mời có chút do dự. Lăng Tử Hạo muốn mời nàng buổi tối cùng tham dự một buổi tụ hội của bằng hữu, còn bảo nha đầu tiện thể nhắn với nàng, nói Vân La trong người có thai không tiện, hy vọng nàng có thể cùng đi. Nàng đương nhiên hiểu được ý nghĩa của việc này, nếu nàng đáp ứng, vậy thì chính là lấy thân phận thê tử đi cùng, nếu không đáp ứng lại không ổn, trên thiệp mời đã viết mời phu thê Lăng Tử Hạo, thế nào cũng không thể để Vân La vác bụng đi bồi tiếp được. Nhất thời không quyết được chủ ý, nghĩ tới muốn hỏi ý kiến Lăng Tử Nhan một chút, dù sao nếu đi thì khẳng định phải tới khuya mới trở về, tuy rằng đã ba ngày Lăng Tử Nhan không lại đây, nhưng nếu buổi tối đột nhiên lại đây mà không thấy nàng thì khẳng định là sẽ lại suy nghĩ lung tung, vẫn là nên thông báo một tiếng thì tốt hơn, miễn khiến nàng hiểu lầm.

__Hết chương 62__

63. Chương 63: Giận Dỗi

Lúc Dương Mạc Tuyền dẫn theo Bê Nguyệt đi tới chỗ Lăng Tử Nhan thì nhìn thấy Lạc Nhạn ngồi trước cửa ngủ gà ngủ gật, hô một tiếng nàng mới tỉnh, vội vàng đứng lên, nói: “Thiếu nữ nãi, sao người lại tới đây?”

Dương Mạc Tuyền cười: “Quấy nhiễu mộng đẹp của người rồi, ta lại đây là muốn thăm Nhan nhi, nàng ở bên trong?”

“Ở trong phòng Tử Y cô nương.” Lạc Nhạn giống như nghĩ tới cái gì, nhắc: “Tiểu thư nói lúc nàng về thì không muốn có ai quấy rầy, bất quá thiếu nữ nãi đi vào hẳn là không có vấn đề gì. Thiếu nữ nãi, người vào đi thôi.”

Dương Mạc Tuyền gặt gặt đầu, để Bê Nguyệt lưu lại, mình đi vào.

Gõ gõ cửa, chợt nghe thanh âm không kiên nhẫn của Lăng Tử Nhan vọng ra: “Ai thế?”

Dương Mạc Tuyền nhẹ giọng nói: “Là ta.”

Không biết có phải do thanh âm Dương Mạc Tuyền quá nhỏ hay không, Lăng Tử Nhan thế mà lại không nghe thấy, khẩu khí không tốt hỏi: “Nha đầu Lạc Nhạn chết tiết kia, không phải ta đã nói với người sao, lúc ta đang vẽ không cho phép có người quấy rầy!”

Dương Mạc Tuyền đầu tiên là sửng sốt, lại lập tức đoán được khẳng định nàng gặp phải chuyện gì phiền lòng, liền cười lắc lắc đầu, trực tiếp đẩy cửa đi vào, không ngờ đón tiếp nàng lại là một mảnh giấy vo tròn, vừa lúc nện lên trán, lấy tay sờ, ngón tay đều đen cả, không cần nhìn cũng đều biết khẳng định trên mặt đã nở hoa.

Lăng Tử Nhan nghe được một tiếng “ôi” mới quay đầu, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Dương Mạc Tuyền mới biết được vừa rồi mình tùy tay ném nhưng lại trúng phải nàng, vội vàng đi tới, dùng ống tay áo lau mực nước dính trên mặt Dương Mạc Tuyền, hỏi: “Là nàng à, lúc gõ cửa sao không nói gì? Ta không cố ý ném trúng nàng, không khiến nàng bị thương chứ?”

Dương Mạc Tuyền không nói chuyện, nhìn dưới đất toàn là giấy, hẳn là do Lăng Tử Nhan bỏ đi. Cúi người tiện tay nhặt lên một bức, tranh vẽ là thụy mỹ nhân (mỹ nhân đang ngủ), lại nhìn Tử Y gối đầu vào cánh tay, tựa lên ghế dựa đã ngủ thiếp đi, tư thế mềm mại, đúng là phong tình vạn chủng, lại nhặt lên mấy tờ giấy khác dưới đất, đều là Tử Y, có đứng, có ngồi, có nằm, các loại tư thái đều có. Dương Mạc Tuyền ngẩng

đầu nhìn Lăng Tử Nhan, trong mắt không gợn sóng, hỏi: “Đã nhiều ngày nay người đều là ở trong này họa Tử Y sao?”

“Đúng vậy.” Lăng Tử Nhan liếc mắt nhìn Tử Y một cái, sau đó làm một cái thủ thế chớ lên tiếng, kéo Dương Mạc Tuyền ra khỏi phòng, đóng cửa lại, sau đó mới oán giận kể: “Không biết sao lại thế này, như thế nào mà họa đều họa không ra thần vận, nàng xem bức này, bức này, còn có cả bức này nữa, tổng cảm thấy thiếu cái gì đó, Tử Y nói để ta tự mình cân nhắc, ta gần như cào rách đầu suy nghĩ suốt ba ngày cũng chưa nghĩ ra vấn đề ở đâu.”

“A.” Dương Mạc Tuyền thản nhiên lên tiếng, điều nàng quan tâm không phải là họa Tử Y thiếu cái gì, nàng nghĩ là nghĩ tới việc ba ngày Lăng Tử Nhan không đi gặp nàng, ra là ngày đêm vẽ tranh Tử Y, tuy hẳn nài không nghĩ lung tung, nhưng trong lòng vẫn ần ần nhức nhối. Lăng Tử Nhan không cảm thấy được Dương Mạc Tuyền khác thường, chỉ hỏi: “Nàng tìm ta có việc gì sao?”

Dương Mạc Tuyền lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là tới đây nhìn người chút thôi.”

Lăng Tử Nhan vẫn còn rối rắm vì gặp phải vấn đề khi vẽ tranh, nàng còn không tin là mình không họa được, nhân tiện nói: “Nếu không nàng về trước đi, ta nghiên cứu thêm một chút nữa rồi tối sẽ đi tìm nàng.”

Dương Mạc Tuyền nhìn nàng thật sâu một cái, rốt cuộc không nói ý định của mình, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng “được”, xong rồi xoay người rời đi.

Trở lại trong phòng, Bế Nguyệt thấy sắc mặt nàng không tốt liền hỏi: “Thiếu nãi nãi còn đi phó ước không?”

Dương Mạc Tuyền trầm ngâm một lát, đứng dậy nói: “Tắm rửa thay y phục thôi.”

Lăng Tử Hạo chờ đã lâu, cứ nghĩ Dương Mạc Tuyền sẽ không đến, đang chuẩn bị xuất môn thì lại nhìn thấy nàng chậm rãi đi tới, bất giác trước mắt sáng ngời.

Không giống ngày thường không tô son điểm phấn cùng đậm sắc y sam, mà là váy dài chấm đất màu hồng nhạt, điểm xuyết kim sắc hồ điệp, đậm hoàng khinh sa*, ba ngàn tóc đen vấn lên thành búi, chiếc thoa phỉ thúy cắm trên mái tóc, bên tai là chiếc khuyên kim châu, gò má đánh một chút phấn nhạt, chỉ cảm thấy ưu nhã phóng khoáng, hoa quý đoan trang.

(*chiếc khăn voan để quàng màu vàng bằng lụa mỏng)

Dương Mạc Tuyền tới gần, khẽ mở đôi môi: “Đi thôi.”

Thế này Lăng Tử Hạo mới phục hồi lại từ trong kinh diễm, đưa tay giúp nàng lên kiệu, còn mình thì ngồi trên ngựa, trong lòng vẫn tán thưởng không thôi, đồng thời âm thầm vui sướng, chẳng những Dương Mạc Tuyền đến đây mà còn điểm trang như thế cùng hẳn đi phó ước, vậy chứng tỏ nàng rốt cục đã thừa nhận thân phận Quận Vương phi. Suốt những ngày nay bám riết không tha, cuối cùng cũng khiến giai nhân ngoài đầu lại nhìn. Ngồi trên lưng ngựa, càng cảm thấy hăng hái, thần thái càng thêm bay bổng.

Dương Mạc Tuyền ngồi ở trong kiệu ngẫm nghĩ, vẫn vén rèm cửa sổ lên, nói với Bế Nguyệt đang đi theo bên cạnh: “Người hồi phủ đi, không cần đi theo ta.”

Bế Nguyệt nhìn nàng, lộ ra vẻ khó xử, nàng sao có thể yên tâm để Dương Mạc Tuyền một mình đi theo Lăng Tử Hạo ra ngoài được? Nếu lại phát sinh chuyện như lần trước thì phải làm sao bây giờ? Liền thỉnh cầu: “Thiếu nãi nãi, vẫn cứ để cho ta đi theo người đi.”

Dương Mạc Tuyền biết Bế Nguyệt cố kỵ điều gì, bất quá nàng cũng có tâm tư khác, vốn là dối, bức mình Lăng Tử Nhan thế nhưng có thể vài ngày chẳng thèm quan tâm mình, tự mình đi tìm nàng, đối lại cũng là nàng không kiên nhẫn. Tuy biết nàng cùng Tử Y không có gì, nhưng cứ sớm chiều gặp gỡ bên nhau như thế, không nê hà vì Tử Y vẽ tranh, điều này vẫn khiến lòng nàng có chút không thoải mái. Bất quá lại nhớ tới lần trước Lăng Tử Nhan vì tìm nàng mà muốn ra khỏi thành Tô Châu, lại còn dầm mưa một trận, nhiễm một thân phong hàn, như thế sao có thể không khiến nàng lo lắng được? Lưu lại Bế Nguyệt là muốn để nàng nói cho Lăng Tử Nhan biết mình đi đâu, hơn nữa nàng theo Lăng Tử Hạo xuất môn, nếu để cho nha đầu tiểu tư truyền lời, chỉ sợ khiến cho hiểu lầm càng thêm lớn, cũng chỉ có có người lạnh lợi như Bế Nguyệt mới có thể lo mọi việc chu toàn, liền nói: “Bảo Nhan nhi không cần lo lắng, ta sẽ nhanh trở về thôi.” Bế

Nguyệt lập tức hiểu ý, nhưng vẫn có chút không yên tâm, rốt cuộc lại bảo một nha đầu đi theo, lòng mới an định hơn.

Nguyệt Mãn Lâu ở bên cạnh Thái Hồ, lấy ý cảnh là “nguyệt mãn tây lâu” (1), là nơi nhóm tao nhân mặc khách dùng để ngâm thơ đối từ. Lúc này vầng minh nguyệt lơ lửng trên cao, mặt hồ sóng gợn lăn tăn, ánh sáng đèn lồng như khoác lên cả căn lầu nét linh lung như mộng ảo, phản chiếu xuống làn nước, một phen ý cảnh tuyệt đẹp.

Lăng Tử Hạo cùng Dương Mạc Tuyền vừa bước vào Nguyệt Mãn Lâu liền đưa tới một trận thanh âm tán thưởng. Lăng Tử Hạo phong lưu phóng khoáng, Dương Mạc Tuyền minh diễm động lòng người, hai người đứng chung một chỗ, thực tương xứng, giống như người trong tranh vậy.

Dương Mạc Tuyền mỹ mục vôi vàng đảo qua mọi người, khe khẽ mi mắt, có nam có nữ, đại khái mười mấy người, trong đó còn có mấy gương mặt quen thuộc, Lí Vi Tu cùng huynh đệ Vương Thành Vương Thông đều ở đó.

Người không biết thì khi thấy Dương Mạc Tuyền một thân trang phục cao quý liền đã đoán được nàng là Quận Vương phi, chỉ không biết nàng là Vân La hay Dương Mạc Tuyền. Mặc kệ là người nào cũng đủ để người bên ngoài nổi lên lòng ham muốn, bất quá lại nhớ tới Lăng Tử Hạo vốn là Quận Vương, tương lai là Lăng Vương, nhân phẩm hay gia thế đều là nhất đẳng, có được mỹ quyến như hoa như ngọc như thế cũng là điều đương nhiên, trong lòng mới dần dần cân bằng lại.

Vương thị huynh đệ đã gặp qua Dương Mạc Tuyền ở Bách Hoa Lâu tại Nghi Hưng, bất quá lúc ấy nàng vận nam trang, giờ nhìn gặp lại thì chỉ thấy quen mắt, lại nghĩ không ra đã gặp ở đâu, chỉ nghe Vương Thông nói với Dương Mạc Tuyền: “Hình như ta đã gặp tiểu thư ở đâu đó.”

Lời này vừa nói ra, vào tai người bên ngoài nghe thực hèn mọn, thế nhưng lại dùng phương thức cổ lỗ như vậy để tiếp cận, lại còn là trước mặt Lăng Tử Hạo, quả nhiên là sắc đảm bao thiên.

Lăng Tử Hạo thật ra lại không bận tâm, mang Dương Mạc Tuyền đi vốn là có ý khoe khoang, nhìn đến một bàn hồ bằng cầu hữu đều là bộ dáng trợn mắt há mồm, thiếu điều chảy nước miếng, thế cũng vừa lúc thỏa mãn tâm hư vinh của hắn, liền nắm tay Dương Mạc Tuyền, cười giới thiệu: “Đây là nội nhân* của ta, Mạc Tuyền.”

(*tương tự như “vợ ta”, “bà xã”)

Dương Mạc Tuyền khe nhú mày, mấy ngày nay Lăng Tử Hạo đều lấy lễ đối đãi, không có chút hành động vượt rào, giờ đột nhiên tay bị hắn nắm, trên mặt hiện lên một tia tức giận, nhưng rốt cuộc cũng không rút tay về, không thể ở trước mặt người ngoài khiến hắn mất mặt được. Trong lòng cũng ẩn ẩn hối hận, không nên hành động theo cảm tính mà đi theo hắn ra ngoài, chỉ sợ đêm nay không dễ thoát thân.

Tử Y ngủ một buổi chiều cuối cùng tỉnh dậy, khe uốn thắt lưng một chút, nhìn sang Lăng Tử Nhan còn đang hết sức chăm chú vẽ tranh, liền đứng dậy đi qua, còn chưa kịp nhìn rõ, giấy đã bị nàng vo thành một đoàn ném đi, cười nói: “Xem ra vẫn không ngộ đạo a!”

Lăng Tử Nhan không trả lời, lại cầm bút vẽ lên mặt giấy, ánh mắt hiện lên nét kiên nghị, đúng là không đạt mục đích, thế không bỏ qua. Tử y ngồi trở lại ghế, vắt chéo chân, nhịp nhịp một chút, trên mặt không khỏi nảy sinh tiểu ý, nói: “Khó trách người có thể đả động tâm tỷ tỷ, chỉ riêng lòng kiên trì không chịu khuất phục này, ngay cả ta cũng đều cam bái hạ phong.”

Lăng Tử Nhan nghe nàng nhắc tới Dương Mạc Tuyền, rốt cuộc cũng tạm ngừng, khe khẽ lắc lắc cánh tay vẽ đến mỗi nhũ, cười nói: “Lời này nghe sao lại có mùi chua nhỉ?”

Tử Y như thế nào lại không nghe ra ý giễu cợt trong đó, trên mặt cố ý bày ra một bộ mong ước hướng về: “Giống như tỷ tỷ thì cả thiên hạ này ai cũng sẽ thích!”

Lăng Tử Nhan vừa nghe quả nhiên nóng nảy, nhướn mày nói: “Không được, người không thể thích nàng!”

Tử Y che miệng cười khe: “Nếu ta cứ thích thì sao?”

Sao biết Lăng Tử Nhan cũng không phản bác, suy sụp ngồi phía sau ghế nàg, từ từ thở dài một hơi nói: “Đối với Tuyền nhi có lòng mơ ước, đâu chỉ có một người? Cũng chỉ có thể trách Tuyền nhi sinh ra quá tốt đẹp mà thôi!”

Tử Y ngồi ngay ngắn, hỏi: “Về sau có tính toán gì không? Dù sao nàg cũng là đại tẩu của người, các người muốn cùng một chỗ chỉ sợ không dễ dàng!”

“Đâu chỉ là không dễ, mà quả thực so với lên trời còn khó hơn, ca ca ta đối với Tuyền nhi có tâm tư không an phận, giờ nàg cũng biết chuyện của chúng ta, từ giữa cản trở. Kỳ thật những chuyện đó ta đều không sợ, ta sợ là Tuyền nhi nàg buông tay. Nếu nàg bỏ cuộc, vậy hết thấy ta làm gì cũng đều là phí công, nàg...cho tới bây giờ nàg cũng không chịu ‘muốn’ ta.” Lăng Tử Nhan lại khẽ thở dài một tiếng đầy cảm thán.

Tử Y đi tới, dùng ánh mắt thực lưu manh đánh giá Lăng Tử Nhan từ trên xuống dưới một phen, cười nói: “Chẳng lẽ là bởi vì người không có gì, cho nên tỷ tỷ mới không hứng thú?”

“Sao có khả năng đó được!” Lăng Tử Nhan buồn bực xấu hổ phản bác, còn đứng lên trước mặt Tử Y so sánh một phen, quả nhiên so với Tử Y còn có chút ngọt nhân hơn, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý dào dạt.

Tử Y khẽ cười, gia hỏa này thật đúng là tính khí tiểu hài tử. Lại nhìn nàg, đôi mắt lấp lánh như làn thu thủy, tươi mát như làn gió xuân, bộ dáng mười phần là tiểu mỹ nhân, đó sao có thể là lý do khiến Dương Mạc Tuyền không muốn nàg được? Lập tức nghiêm mặt nói: “Ta nghĩ khẳng định là tỷ tỷ có nỗi khó xử của nàg, tuy rằng ta quen biết các người mới có một đoạn thời gian, nhưng cũng nhìn ra được tỷ tỷ nàg có nỗi lòng trăm chuyển ngàn hồi. Đừng quên so với người nàg còn có thêm một cái thân phận, nàg nhưng lại là thê tử của ca ca người, thế nào có thể tự do như người được, có thể dám yêu dám hận? Nàg cùng người yêu nhau, trong mắt thế nhân đã bị coi là bất trạch, một cái gông xiềng như vậy vậy khổ nàg, sao có thể không băn khoăn cho được? Lại nói sau khi nàg đem chính mình trao cho người, nhưng cũng không muốn người, có thể thấy được nàg thích người đến nhường nào. Nàg là muốn đợi đến khi sự tình không còn đường sống để vẫn hồi thì sẽ một mình gánh vác mọi hậu quả, mà khiến người không bị tổn hại gì.”

Lăng Tử Nhan biết Dương Mạc Tuyền có điều băn khoăn, chỉ không suy nghĩ sâu xa được như Tử Y lại, giờ nghe nàg nói thế, hai mắt cơ hồ đầm lệ, lẩm bẩm nói: “Nguyên lai trong lòng nàg ẩn dấu nhiều tâm tư như vậy, trách không được nàg luôn sầu não không vui, lại còn chưa từng cự tuyệt yêu cầu vô lý nào của ta, ta còn hiểu lầm nàg ý chí không kiên định, sợ nàg thay lòng đổi dạ. Lăng Tử Nhan, người quả thực chính là tên đại nghiệt!”

Tử Y vỗ vỗ tai nàg, an ủi: “Đây cũng không trách được người, tình cảnh các người không giống, không thể nghĩ tới cũng là điều tự nhiên, mà ta thì là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Hảo hảo đối tốt với nàg, nữ nhân như vậy thực đáng giá. Kỳ thật ta thực lòng hâm mộ các người, có dũng khí lựa chọn thứ tình cảm như vậy, các người so với ta còn dũng cảm hơn.”

Lăng Tử Nhan một khắc cũng không thể ở lâu thêm nữa, hận không thể lập tức nhìn thấy Dương Mạc Tuyền, liền ném cây bút trong tay xuống, chạy vội đi.

Tử Y nhìn cánh cửa còn lay động, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật đối xử với người khác cũng giống như vẽ tranh, chỉ có hai chữ, dụng tâm.”

Hết chương 63

64. Chương 64: Tiểu Thư Khuê Các

Lăng Tử Nhan trên tay đều là mực nước, cứ như vậy chạy đến phòng Dương Mạc Tuyền lại nhìn thấy trong phòng chỉ có mình Bé Nguyệt đang thêu gì đó, liền hỏi: “Tuyền nhi đâu?”

Bé Nguyệt nhìn Lăng Tử Nhan, không chút hoang mang buông thứ trong tay xuống, nói: “Tiểu thư người ngồi xuống trước đã, ta đi lấy một thau nước, xem người một thân bản thể kia kìa.”

Lăng Tử Nhan thấy Bé Nguyệt không đi theo Dương Mạc Tuyền nên nghĩ Dương Mạc Tuyền đi đến thư phòng hoặc tới chỗ mẫu thân, lại nhìn lại mình, nhân tiện nói: “Trực tiếp mang nước đến cho ta tắm rửa

đi!” Trong lòng tâm thầm hạ quyết định.

Ngâm mình trong nước, Lăng Tử Nhan đánh giá căn phòng quen thuộc, tuy Dương Mạc Tuyền không có ở đây nhưng trần ngập cả không gian đều là hương vị của nàng, thanh hương nhàn nhạt mang theo chút ngọt ngào. Được làn nước ấm ôn hòa bao phủ, lại tưởng tượng thấy bộ dáng ngày đó Dương Mạc Tuyền tiên diễm như đoá phù dung dưới nước, hai gò má liền phỉm hồng, trái tim cũng theo đó mà mềm mại, đầy ắp nhu tình.

Bé Nguyệt nghe lời Lăng Tử Nhan phân phó liền đi tới phòng nàng tìm y phục.

Lạc Nhạn vừa xếp y phục vừa ngạc nhiên nói: “Tiểu thư thế nhưng lại chọn bộ y sam này? Không phải nàng nói có đánh chết cũng không mặc sao?”

Bé Nguyệt hỏi: “Bộ y phục đó có gì đặc biệt sao?”

Lạc Nhạn lại thần thần bí bí đáp: “Tiểu thư mặc rồi người sẽ biết.”

Quả nhiên Bé Nguyệt nhìn đến một thân trang phục của Lăng Tử Nhan thì lập tức choáng váng, đợi đến khi Lạc Nhạn trang điểm cho Lăng Tử Nhan hoàn hảo rồi, lại càng thêm ngây người.

Quần dài bó sát, áo lụa mỏng lộ nửa ngực, chính là hình tượng Lăng Tử Nhan bây giờ, không chỉ lớn mật, mà quả thực là chọc người ta bốc hỏa, mặc dù bên ngoài có khoác một tầng sa mỏng nhưng lại là bán trong suốt, sao có thể che hết được, chỉ càng tăng thêm vài phần dụ hoặc mà thôi. Lạc Nhạn giúp Lăng Tử Nhan họa một đoá hồng mai, ở ngay giữa mi tâm, sắc hồng yêu diễm, nhưng diễm mà không tầm thường, trên khuôn mặt trắng nõn lại càng thêm minh diễm đến không lời nào tả xiết.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy bộ dáng trọn mắt há hốc mồm của Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn, trong lòng thực vừa lòng, cũng khó trách, bình thường nàng luôn vũ đạo lộng thương nên y phục càng đơn giản càng tốt, sao có thể giống như hôm nay nhọc lòng như vậy? Có chút khẩn cấp muốn để Dương Mạc Tuyền nhìn thấy dáng vẻ mình lúc này, liền hỏi Bé Nguyệt: “Tuyền nhi ở thư phòng hay ở chỗ nương? Ta đi qua tìm nàng.”

Bé Nguyệt vẻ mặt trấn định, nói: “Thiếu nữ đã cùng thiếu gia xuất môn rồi.”

“Cái gì?” Lăng Tử Nhan vừa mới rồi vẫn là bộ dáng mỹ mục như hoa, lập tức trợn tròn hai mắt, thiếu điều nắm lấy áo Bé Nguyệt mà kéo, giận dữ hỏi: “Đi ra ngoài khi nào? Vì sao không nói cho ta biết sớm?”

Bé Nguyệt vẫn như cũ, mặt không đổi sắc, nói: “Buổi chiều thiếu nữ đi tìm tiểu thư, không nói với người sao?”

Lăng Tử Nhan có chút sững sốt, giờ mới nhớ ra lúc chiều quả thật Dương Mạc Tuyền có tới tìm nàng, nhưng bởi tâm tình phiền não nên không nhìn ra được nàng có tâm sự, lại nghĩ tới tựa hồ đã ba ngày các nàng không gặp nhau, thì ra Tuyền nhi đột nhiên tìm nàng là vì muốn nói chuyện này, lại hỏi Bé Nguyệt: “Bọn họ đi đâu? Sao người không đi theo?” Khẩu khí tuy còn mang theo vội vàng cấp bách nhưng đã không còn phần nổ như trước.

Bé Nguyệt bấm báo chi tiết: “Thiếu nữ sợ tiểu thư lo lắng nên đặc biệt lưu ta lại, nhắn với người, nói không cần lo cho nàng, rất nhanh nàng sẽ trở lại.”

Lăng Tử Nhan đi ra ngoài cửa, nhìn nhìn sắc trời, nói: “Đã trễ thế này rồi còn chưa trở về, sao ta có thể không lo được, hơn nữa nàng là đi theo ca ca. Không được, ta muốn đi tìm nàng!”

“Tiểu thư, người an tâm một chút, chờ vội, thiếu nữ sẽ chóng trở về thôi.” Bé Nguyệt khuyên Lăng Tử Nhan như vậy, nhưng thực tế trong lòng cũng không yên, dù sao Lăng Tử Hạo cũng đã từng vô lễ với Dương Mạc Tuyền.

Lăng Tử Nhan đành phải cố nhẫn nại, ở trong phòng đi qua đi lại, khi thì đá đá cái bàn, khi thì nghịch ngợm hộp son, đợi cho đến khi lục giá sách, phát hiện ra một tập giấy, lật vài tờ, lập tức vẻ mặt cả kinh trắng bệch.

Tờ thứ nhất là chữ viết của Dương Mạc Tuyền, bài thơ trên đó, văn phong uyển chuyển hàm xúc, hẳn là nàng mới viết, lật tới mấy tờ sau, đúng là chữ của Lăng Tử Hạo, tuy miêu tả cảnh non sông tươi đẹp nhưng

từng chữ lại lộ ra vẻ hào sảng, đúng là phong cách của hắn. Mấy tờ cuối cùng là mấy bài thơ hai người cùng đối đáp.

Lăng Tử Nhan kinh ngạc nói không nên lời, bọn họ tốt đẹp như vậy từ khi nào? Nhìn Bé Nguyệt, thanh âm có chút run rẩy: “Này, sao lại thế này?”

Bé Nguyệt thầm than trong lòng, tiểu thư cũng quá sơ ý rồi, thiếu gia theo đuổi thiếu nữ này cũng đã được vài ngày, hôm nay nàng mới phát hiện ra, nếu không phải thiếu nữ này một lòng hướng về nàng thì chỉ sợ đã bị thiếu gia đoạt đi rồi, liền nói: “Mấy bài thơ đó đều là làm lúc thiếu nữ này cùng thiếu gia đi du hồ thường cảnh. Trừ cái đó ra, còn có son phấn trên bàn trang điểm, lẳng la tơ lụa, y sam trong tủ, hoa hoa cỏ cỏ bên ngoài, cũng đều là thiếu gia tặng cho thiếu nữ này.” Bé Nguyệt đơn giản thuật lại toàn bộ, đỡ phải khiến Lăng Tử Nhan mỗi lần nhìn thấy một thứ lại đều cả kinh.

Quả nhiên Lăng Tử Nhan nghe được, mày nhíu càng chặt, mặt càng ngày càng đen, thế mà tất cả những điều đó nàng lại hoàn toàn không biết!

Lạc Nhạn đứng ở bên cạnh nhìn không đành, liền lặng lẽ kéo ống tay áo Bé Nguyệt, ý bảo nàng đừng nói nữa, nếu nói thêm gì nữa, khẳng định đại tiểu thư sẽ trở mặt.

Sở dĩ Bé Nguyệt đem chuyện về Lăng Tử Hạo nói cho Lăng Tử Nhan cũng là sau khi đắn đo do dự mãi mới quyết định. Nàng biết tình tình Dương Mạc Tuyền, chuyện gì cũng đều đặt trong lòng, có cao hứng không cũng không nói, rõ ràng hy vọng Lăng Tử Nhan ở bên cạnh nhiều hơn, nhưng cố tình những lời này lại không nói ra lời, chỉ đặt trong lòng âm thầm sâu muộn, mà Lăng Tử Nhan cũng không phải người giỏi quan sát sắc mặt mà đoán ý người khác. Hơn nữa trong khoảng thời gian này ngay cả số lần tới thăm Dương Mạc Tuyền cũng ít, tự nhiên quan tâm cũng không bằng trước, may mà cũng chỉ có vài ngày, không xảy ra đại sự gì, nếu để lâu thêm chút nữa, khẳng định sẽ có vấn đề, cuối cùng tổn thương vẫn là hai người này. Cũng giống như việc hôm nay vậy, cũng không biết Dương Mạc Tuyền giận dữ cái gì, thế nhưng lại đi phớt lờ, không phải khiến người ta lo lắng sao?

Lăng Tử Nhan trầm giọng nói: “Nói cho ta biết, Tuyền nhi đi đâu?”

Cái gì nên nói thì nói, trong lòng Bé Nguyệt cũng lo lắng cho Dương Mạc Tuyền, liền đáp: “Thiếu gia cùng thiếu nữ này đi Nguyệt Mãn Lâu.” Thấy Lăng Tử Nhan xoay người bước đi, liền vội vàng lôi kéo Lạc Nhạn đuổi theo: “Tiểu thư, ta và Lạc Nhạn đi cùng người.”

Mới đầu Lăng Tử Nhan còn nộ hỏa công tâm, chuẩn bị đi qua đại náo một hồi, thậm chí đã chuẩn bị tốt tâm lý ngả bài cùng Lăng Tử Hạo, nhưng đến khi tới Nguyệt Mãn Lâu lại nhớ tới lời Lăng Viễn Kiếm giáo huấn nàng, việc nhỏ không biết nhẫn thì việc lớn sẽ bất thành, tâm lại thần kỳ an tĩnh xuống. Đợi Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đều đuổi tới nơi, nàng mới hít sâu một hơi, sửa sang làn váy, chậm rãi đi vào, tư thái kia, thu hút yếu điệu, vốn phục trang xinh đẹp, nay lại dường như thay đổi thành một con người khác.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn theo sau, nhìn xem đến ngay cả cằm cũng muốn rớt xuống, hảo một đại tiểu thư khuê các dịu dàng!

Lúc Lăng Tử Nhan xuất hiện ở cửa, người ngồi trong sương phòng lại một lần nữa ngạc nhiên tới nói không nên lời, thực không tưởng chỉ trong một buổi tối lại kinh diễm đến hai lần.

Dương Mạc Tuyền vốn đang ngồi xoay lưng về phía cửa, lại giống như cùng Lăng Tử Nhan có cảm ứng tâm linh, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Lăng Tử Nhan đứng ở trước cửa, nụ cười trong suốt rạng ngời. Đã đoán trước nàng sẽ xuất hiện ở đây, nhưng mặc xinh đẹp như vậy thì vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy. Nhìn vào đôi mắt trong veo kia, trái tim không khỏi nhảy loạn, sợ hãi than, Nhan nhi thực đẹp!

Những người này ngoại trừ Dương Mạc Tuyền, vui vẻ nhất chính là Lí Vi Tu. Đầu tiên là ngạc nhiên ngăn người nhìn, nửa ngày cũng không phục hồi được tinh thần, lại nhìn sau khi Lăng Tử Nhan tiến vào, vừa không chào hỏi Lăng Tử Hạo, cũng không ngồi cạnh Dương Mạc Tuyền, thế nhưng lập tức đi tới chỗ hắn, một làn hương thanh nhã quần quanh mũi, Lăng Tử Nhan đã ngồi xuống bên cạnh hắn.

Có mấy kẻ phiền toái cứ nhìn chằm chằm Lăng Tử Nhan, còn vội vàng hỏi thăm Lí Vi Tu xem giai nhân là ai. Khó trách Lí Vi Tu đến chỗ nào cũng đều cô độc, thì ra là kim ốc tàng kiều, có một mỹ nhân như vậy, sao còn có thể vừa mắt nữ tử khác?

Huynh đệ Vương Thành Vương Thông sau khi được Lí Vi Tu lặng lẽ đề điểm, đã nhận ra Dương Mạc Tuyền. Không ngờ ngày đó giai công tử thay Tử Y chuộc thân ở Bách Hoa Lâu lại là Lăng phủ Quận Vương phi, giật mình không thôi, lại cũng âm thầm gật đầu, mặc kệ là Dương Mạc Tuyền vận nam trang hay nữ trang, khí chất phát ra đều không thay đổi, giống nhau đều trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo. Có vết xe đổ này, giờ nhìn thấy Lăng Tử Nhan, liếc mắt một cái liền nhận ra, lại có đánh chết cũng không dám tin nữ tử khí nhất như lan trước mắt này chính là Lăng huynh đệ mà ngày đó theo chân bọn họ kẻ vai sát cánh.

Lí Vi Tu không rõ ý tứ của Lăng Tử Nhan nên cũng không giới thiệu nhiều.

Ở đối diện, Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Hạo đồng thời nhú mày. Dương Mạc Tuyền nhú mày là vì Lăng Tử Nhan ngồi xuống bên cạnh Lí Vi Tu, vừa rồi không chú ý, hiện tại mới phát hiện nàng thế nhưng lại ăn mặc trên hoa gheo nguyệt đến vậy, trong lòng lại càng không duyệt.

Lăng Tử Hạo nhú mày là vì Lăng Tử Nhan thấy đại ca này, thế mà chào một câu cũng không thềm, quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại. Nghĩ nàng là do Lí Vi Tu mời đến, liền nhân tiện nói: “Nhan nhi, sớm biết Lí Vi Tu huynh mời muội thì lúc trước xuất môn đã gọi muội đi cùng rồi.” Lại giới thiệu mới tân khách đang ngồi đó: “Đây là muội muội ta.”

Tất cả mọi người lộ ra thần sắc bưng tỉnh đại ngộ, người có gia thất thì chỉ có thể lực bất đồng tâm, người chưa có thì lập tức nổi lên ý niệm không an phận, mà những người này có đủ người dòng dõi quan lại, so với Lí Vi Tu chỉ có hơn chứ không kém. Mặc dù Lăng Tử Nhan ngồi bên cạnh Lí Vi Tu, nhưng mà nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, vẫn có cơ hội, không giống Dương Mạc Tuyền đã là Quận Vương phi.

Lăng Tử Nhan cười nói: “Ta không được thỉnh mà tới, nơi này không chào đón ta sao?”

“Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh!” Một cảm y công tử đứng lên, dáng người khôi ngô, khuôn mặt vuông vức rõ ràng, má trái còn có một vết đao, chẳng những không ảnh hưởng đến dung mạo mà còn tăng thêm vài phần khí khái nam tử, nâng chén nói: “Trăm nghe không bằng một thấy, Tử Nhan Quận chúa quả nhiên là thiên tư quốc sắc. Tại hạ là Hoàng Xán, hôm nay được chiêm ngưỡng phương dung của Quận chúa, đúng là tam sinh hữu hạnh.”

Lăng Tử Hạo bổ sung nói: “Hoàng công tử là đại công tử của Hoàng Kinh Lược, luôn ở tại biên quan, vừa mới vào Giang Nam, yến tiệc đêm nay chính là vì hắn là đón gió tẩy trần.”

Lăng Tử Nhan mỉm cười gật đầu: “Hoàng công tử, thỉnh.” Một ngum liền đem chén rượu uống cạn.

Hoàng Xán sinh trưởng ở biên quan, thấy Lăng Tử Nhan không có chút vẻ rụt rè e lệ của nữ tử Giang Nam, lại hào sảng khí khái giống như nữ tử biên quan, lại càng thêm thưởng thức. Hắn vốn cũng là người ngay thẳng, nhấp xong rượu, liền trực tiếp hướng Lăng Tử Hạo hỏi: “Không biết lệnh muội đã hứa gả cho ai chưa?”

Lời vừa nói ra, nguyên bản Dương Mạc Tuyền cùng Lí Vi Tu đang đặt ánh mắt trên người Lăng Tử Nhan nghe thế liền đều quay đầu lại, về mặt kinh ngạc nhìn Hoàng Xán.

Lăng Tử Hạo còn chưa trả lời, Lăng Tử Nhan đã cười nói: “Hôn ước thì thật ra không có, bất quá ta cùng Lí đại ca đã có một ‘tam chương chỉ ước’, nếu Lí đại ca có thể đoạt được văn võ Trạng Nguyên, ta liền gả cho hắn.”

Hoàng Xán vỗ tay cười nói: “Thú vị! Nếu tại hạ thắng lợi cuối cùng, có phải cũng có thể ôm mỹ nhân về hay không?”

“Nếu Hoàng công tử nguyện ý thử một lần, vậy đương nhiên có thể, cũng như tất cả các vị công tử khác vậy.” Lăng Tử Nhan khoé miệng khẽ cười, chớp đôi mi thanh tú, sóng mắt lưu động, mỹ mục nhất nhất lướt qua mặt từng người, cuối cùng dừng trên người Dương Mạc Tuyền, lại nói: “Từ xưa vốn dĩ nam tài nữ mao, nếu ta lập nên lời dài này, không phải văn võ Trạng Nguyên thì không lấy, tự nhiên là nhìn trúng tài hoa, mà người muốn cưới ta, sợ cũng chẳng qua là nhìn trúng dung mạo ta mà thôi, về phần chân tâm a, thật ra lại chỉ là thứ yếu. Tẩu tẩu, người nói đúng không?”

Dương Mạc Tuyền trong lòng khẽ run, tự nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời này của nàng, đây là Nhan nhi đang muốn trách mình, đã có được tấm chân tâm của nàng, nhưng lại cũng không muốn nàng, khiến nàng giữ lại tấm thân trong sạch để ngày sau dâng cho một kẻ không thích. Lời nói lộ vẻ thực nản lòng thoái chí,

khiến lòng Dương Mạc Tuyền không khỏi nhói đau, lại nghĩ tới tình cảnh của hai người, chung quy Nhan nhi cũng sẽ thuộc về người khác, tâm lại càng đau, liền đứng dậy nói: “Ta có chút không thoải mái, thứ lỗi phải về trước.”

Lăng Tử Hạo cũng đứng dậy, nói: “Ta đi cùng nàng.”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Không cần.”

Lăng Tử Nhan đã sớm đem từng cái nhẩn mày nhú mi của Dương Mạc Tuyền thu hết vào trong mắt, nàng bất quá chỉ là trò cũ soạn lại mà thôi, giờ đã có hiệu quả dựng sào thấy bóng* rồi. Trên mặt không chút gợn sóng, nhưng trong lòng lại thầm cười trộm, nói: “Tẩu tẩu, vẫn là nên để ta đi cùng người đi!” Vài bước đi tới, không giải thích gì nắm lấy tay Dương Mạc Tuyền, kéo nàng ra khỏi Nguyệt Mãn Lâu.

(*dựng sào thấy bóng: hiệu quả nhanh chóng, xấu tốt gì cũng đều phơi bày ra.)

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn vội vàng đuổi theo.

Hết chương 64

65. Chương 65: Bao Cả Thanh Lâu

“Tẩu tẩu có tâm sự?”

Lăng Tử Nhan nắm tay Dương Mạc Tuyền, đi một đoạn đường rồi mới biết rõ mà còn cố hỏi.

Dương Mạc Tuyền nghe nàng hỏi thế, dừng lại cước bộ nhìn nàng, muốn nói lại thôi, rốt cuộc không nói gì, lại hất tay nàng, cúi đầu một mình đi trước.

Lăng Tử Nhan đi vài bước đuổi theo, chặn đường Dương Mạc Tuyền, lộ vẻ thần sắc bất định: “Tẩu tẩu không muốn biết vì sao ta lại xuất hiện ở Nguyệt Mãn Lâu sao?”

Rốt cục Dương Mạc Tuyền cũng mở miệng: “Là Bé Nguyệt nói cho người ta đi tới đó.”

Lăng Tử Nhan khẽ cười một tiếng: “Thì ra tẩu tẩu biết ta tới tìm người, còn Nhan nhi thì muốn biết vì sao tẩu tẩu lại ở đó?”

“Ta...” Dương Mạc Tuyền cắn môi, ảo não nhìn nàng.

Đương nhiên Lăng Tử Nhan biết nguyên nhân, chỉ là có phần tức giận vì nàng cùng Lăng Tử Hạo đi dự yến mà thôi, hơi châm chọc nói: “Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong, nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng (1), ca ca nói có sách, mách có chứng, không biết tẩu tẩu có động lòng không?”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng đọc ra lời thơ này liền biết nàng đã thấy mấy tờ giấy trên giá sách, cũng không kinh ngạc, chỉ hỏi: “Người đã xem?”

“Nếu ta không thấy thì tẩu tẩu còn muốn giấu ta bao lâu?” Lăng Tử Nhan nhìn thẳng nàng, trong mắt lóe lên quang mang nguy hiểm.

Dương Mạc Tuyền nghe lời nói nồng đậm ý ghen tuông, trong lòng ngược lại lại vui sướng, cười nói: “Nhan nhi, ta chưa từng nói với người nhĩ, bộ dáng người khi ghen thực rất khả ái a?”

Lúc Lăng Tử Nhan chất vấn Dương Mạc Tuyền vốn còn có chút lo lắng, dù sao cũng là do mình sơ sẩy mới để cho Lăng Tử Hạo có cơ hội lấn tới. Vừa rồi dựa vào biểu hiện của Dương Mạc Tuyền ở Nguyệt Mãn Lâu đã chứng minh rằng trong lòng nàng căn bản có để ý tới mình, giờ lại nghe nàng nói thế, sao còn có nửa phần hờn dỗi, lại cố ý hất mặt, phản bác: “Ta nào có ghen!”

Dương Mạc Tuyền nhéo nhéo cái mũi của nàng: “Chết vì mạnh miệng.”

Lăng Tử Nhan nhìn nụ cười nghịch ngợm của nàng, trái tim lại đập thành thịch. Lo lắng hãi hùng suốt một buổi tối, giờ phút này thầm nghĩ chỉ muốn ôm chặt nàng cho thỏa lòng mong nhớ, hôn lên cánh môi hồng, có được nàng. Đầu ngón tay mới chạm được đôi môi nàng lại đã bị Dương Mạc Tuyền né tránh.

Dương Mạc Tuyền hiểu được ý đồ của nàng, nhưng giờ các nàng đang trên đường, Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn còn ở phía sau, sao có thể?

Lăng Tử Nhan lại hiểu lầm ý nàng, nhú nhú đôi mi thanh tú, hôn một chút cũng không thể sao? Nghe được tiếng cười của Lạc Nhạn ở sau lưng mới ý thức được mình thất thố, quay đầu trừng mắt liếc nàng một cái, lại nhớ tới kế hoạch của mình, một phen cố gắng cũng không thể mặc kệ được nữa. Nhân châu khẽ chuyển, suy nghĩ tìm biện pháp.

Quan sát bốn phía, phát hiện cách Nguyệt Mãn Lâu đã rất xa, đi hướng bắc là hồi phủ, nghĩ tới việc Dương Mạc Tuyền trở lại phủ thì chỉ càng thêm cố kỵ, vậy không thể về. Còn hướng đông? Hướng nam? Linh quang chợt lóe. Lăng Tử Nhan vỗ gáy, thật sự là ngốc a, nên sớm nghĩ ra mới phải, sự phụ tốt như vậy lại không đi tìm, lại bị vây khốn lâu như vậy. Nắm tay Dương Mạc Tuyền lần nữa, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Dương Mạc Tuyền thấy không phải đi về phía Lăng phủ liền khó hiểu hỏi: “Đi đâu?”

Lăng Tử Nhan cười thần bí: “Gặp một l bằng hữu.”

Nhất thời Dương Mạc Tuyền không nghĩ ra là lão bằng hữu nào, cũng không hỏi nhiều. Ở cùng nàng một chỗ đã có thói quen để nàng quyết định mọi thứ.

Đến khi thấp thoáng nhìn thấy ánh sáng ở hoa phố phía xa, Lạc Nhạn đã hô to trước: “A, ta biết rồi, tiểu thư là muốn mang chúng ta đi Thúy Vân Các.”

“Cái gì?” Dương Mạc Tuyền giật mình, không thể là hướng Thúy Vân Các chứ? Tức giận nói: “Nhan nhi, sao có thể lại đi loại địa phương đó?”

“Lắm miệng!” Lăng Tử Nhan trước quát lớn Lạc Nhạn, sau đó ghé sát bên tai Dương Mạc Tuyền, nhẹ giọng: “Nếu Tuyền nhi không ngại làm việc đó ở trong nhà, vậy giờ chúng ta liền quay đầu hồi phủ.”

Dương Mạc Tuyền tự nhiên biết nàng nói là chuyện gì, lập tức mặt đỏ bừng, gục đầu xuống, không biết nên đáp ứng hay cự tuyệt.

Bế Nguyệt là lần đầu tiên nghe nói, liền tò mò hỏi Lạc Nhạn: “Thúy Vân Các là nơi nào?”

“Thúy Vân Các a...” Lạc Nhạn nguyên bản cũng không biết, nhưng đã đi một lần, cũng liền không cần dạy cũng hiểu, thở dài một hơi, nói: “Kỳ thật chính là thanh lâu.”

Bế Nguyệt có cô lậu quả văn (2) đến mức nào thì cũng biết thanh lâu là đâu, hơn nữa Tử Y làm khách ở Lăng phủ vốn xuất thân từ thanh lâu, là do Dương Mạc Tuyền giúp nàng chuộc thân. Bất quá Bế Nguyệt cũng không phải Lạc Nhạn, mọi chuyện đều theo ý Lăng Tử Nhan. Để Quận chúa cùng Quận Vương phi đi thanh lâu, vô luận thế nào cũng đều thấy không ổn, huống chi lúc các nàng đi Bách Hoa Lâu trước đó đều là nam trang, giờ hai người đều một thân nữ trang, còn trang điểm kĩ càng tỉ mỉ một phen, như thế mà đi vào rồi bị người ta hiểu lầm, để kẻ khác chiếm tiện nghi, vậy thì nàng cùng Lạc Nhạn có nhiều hơn hai cái đầu cũng không đủ để lão gia cùng phu nhân chém, liền vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu nữ nãi, tiểu thư, chúng ta vẫn nên trở về thì tốt hơn. Mà nếu không quay về, vậy tìm một khách điểm cũng được, cần gì phải tới cái chỗ đó (3) làm gì?”

Lăng Tử Nhan lại vung tay, cự tuyệt: “Đợi tới khi ca ca hồi phủ phát hiện ra chúng ta không trở về, khẳng định sẽ lại đi tìm. Ở Tô Châu còn có chỗ nào an toàn hơn Thúy Vân Các đâu?”

Dương Mạc Tuyền biết nàng nói có đạo lý, nhưng cái loại cảm giác trốn trốn tránh tránh này đột nhiên làm cho nàng có cảm giác phiền chán, tâm vốn nhiệt tình trong nháy mắt lại ảm đạm xuống. Một buổi tối tâm tình thật giống như trải qua hết nước sôi lại lửa bỏng, có phần mỗi một không chịu nổi, cũng không muốn tranh cãi thêm nữa, liền chỉ thần nhiên nói: “Tùy người.”

Lăng Tử Nhan nói câu này cũng lập tức cảm thấy có chút không ổn. Tuyền nhi ở cùng ca ca có thể ăn mặc cao quý thanh lịch, dùng thân phận Quận Vương phi đi Nguyệt Mãn Lâu, nhận được ánh mắt cực kỳ hâm mộ của người khác, nhưng cùng nàng một chỗ lại phải cải trang như kẻ trộm lén lút đi Thúy Vân Các, tâm không khỏi sinh áy náy, lòng lại như thể bị một tảng đá đè ép, nặng nề đến lợi hại. Khẽ cup mi mắt, nhỏ giọng nói: “Tuyền nhi ở cùng ta, có phải cảm thấy rất ủy khuất không?” Tâm bỗng dưng tê rần, Dương Mạc Tuyền vươn cánh tay mảnh khảnh, vuốt ve khuôn mặt đầy vẻ mất mát của nàng: “Ngốc, sao lại nghĩ như

vậy? Ở cùng một chỗ với người, thế nào ta cũng đều vui vẻ.” Nói xong, liền dẫn đầu đi hướng Thúy Vân Các.

“Tuyền nhi...” Lăng Tử Nhan cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Dương Mạc Tuyền đã quyết định, tự nhiên Bê Nguyệt không tiện khuyên nữa, chỉ âm thầm cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may gì, về mặt lo lắng đi theo sau.

Theo quy củ cũ, Lăng Tử Nhan mang theo các nàng tới cửa sau, vừa muốn nhảy lên đầu tường mới phát hiện có chút không tiện, váy dài rườm rà phức tạp cuốn lấy chân không tha. Đang định nhấc lên váy lên, chợt ý niệm trong đầu khẽ chuyển, vì cái gì mà phải khiến Tuyền nhi lén lút đi vào cùng nàng? Nàng muốn chính là một lần quang minh chính đại! Tâm đã quyết định, liền vòng tay ôm eo Dương Mạc Tuyền, đi tới cửa trước.

Dương Mạc Tuyền có chút bất khả tư nghị nhìn nàng, không biết nàng lại có ý niệm cổ quái gì trong đầu.

Lăng Tử Nhan cứ như vậy mang theo Dương Mạc Tuyền công khai tiêu sái tiến vào Thúy Vân Các, mới đầu các cô nương ở đó tưởng các nàng là tỷ muội của mình, đến khi lại gần thấy các nàng một thân trang phục đứng đắn, làm sao có thể là người của Thúy Vân Các được? Lại nhìn dung mạo xuất chúng của các nàng, đem tam đại hoa khôi trong các ra so sánh cũng đều không bằng. Mấy tên gác cửa mắt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn các nàng một bộ không sợ hãi tiêu sái tiến vào, nhưng lại không có ai dám ngăn đón.

Lăng Tử Nhan để cho Lạc Nhạn mang ghế tới để Dương Mạc Tuyền ngồi, sau đó nói với cô nương gần nhất: “Đi gọi Liễu ma ma tới cho ta.”

Cô nương bị sai phái đầu tiên là không rõ nên cứ thế đáp ứng mà đi, được hai bước mới sực nhớ ra, quay đầu cả giận nói: “Các người là ai? Đến Thúy Vân Các của chúng ta làm gì?”

Một trận ồn ào, đem lực chú ý của khách nhân ở chung quanh đều bị hấp dẫn lại đây. Có thể đến Thúy Vân Các tầm hoa vấn liễu, tự nhiên đều là những kẻ trong đầu đều nghĩ tới chữ “sắc”, nhìn thấy Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, lập tức thềm nhỏ dãi, đều bỏ các cô nương đang bồi tiếp mà đi tới bao quanh vây lại chỗ hai nàng. Kẻ nhất gan thì xuất khẩu buông lời đùa giỡn, kẻ lớn mật lại dám động tay động chân, bất quá còn chưa tới gần người đã bị Lăng Tử Nhan đá một cước như đá chó cho nó gặm bùn, lại đá liên tiếp mấy cái, ba người ngã xuống đất lập tức chổng lên nhau thành một đồng, hành động gọn gàng lưu loát, thật đúng là đem một đám người chấn nhiếp.

Lăng Tử Nhan cuộn ống tay áo, một chân dẫm lên lưng người nọ, làm sao còn có hình tượng thực nữ nữa? Quát: “Còn không mau đi thỉnh Liễu ma ma?”

Cô nương lúc này làm sao còn dám nói nhiều, liền chạy vội đi.

Chỉ chốc lát sau đã nghe thấy một thanh âm vang lên: “Lão nương hành nghề đã nhiều năm như vậy còn chưa nghe qua có nữ nhân đi kỹ viện, hôm nay thực muốn kiến thức qua xem nữ tử gia giáo nhà nào lại đến phá rối chuyện làm ăn của lão nương!?”

Liễu Thúy Vân đẩy đám người ra để tiến vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lăng Tử Nhan các nàng, kinh ngạc hô: “A, là các người!” Lăng Tử Nhan cười nói: “Liễu ma ma, đã lâu không gặp!”

Liễu Thúy Vân kinh ngạc một chút, sau đó chỉ vào người dưới đất, khó hiểu hỏi: “Tiểu Nhan cô nương, người đây là có ý gì? Thúy Vân Các ta hình như không đắc tội người a, vì sao người phải làm khó khách nhân của chúng ta chứ?”

“Liễu ma ma đương nhiên không đắc tội ta, bất quá bọn chúng đắc tội tỷ tỷ ta, cho nên ta mới ra tay trừng trị một chút.” Lăng Tử Nhan rút cục thu hồi chân lại.

Kẻ nằm dưới đất xoay sở một phen mới lực tực đứng lên, không dám kêu gào với Lăng Tử Nhan, chỉ hận hận chất vấn Liễu Thúy Vân: “Liễu ma ma, chúng ta tâm tình vui vẻ đến hát hoa tửu lại nhận được vũ nhục như vậy, có phải cần cho chúng ta một lời giải thích không?”

Liễu Thúy Vân vội vàng cười làm lành nói: “Lưu công tử, Triệu đại gia, Hình lão gia, Thúy Vân thực xin lỗi các vị trước, đêm nay bạc tiêu tổn ở Thúy Vân Các, ta sẽ hoàn trả gấp hai lần, mà phí thuốc thang Thúy Vân cũng nhất nhất gánh vác.”

“Thế này cũng coi như tạm được.” Ba người chật vật thối lui vào trong đám người.

Tuy Lăng Tử Nhan đã cho Liễu Thúy Vân không ít bạc, nhưng người làm ăn cho tới bây giờ đều là những kẻ chỉ nhận bạc không nhận người, giờ Lăng Tử Nhan lại cấp nằng một cái phiền toái lớn như vậy, Liễu Thúy Vân đương nhiên không có nổi sắc mặt hay ho gì, có chút không vui nói: “Không biết tiểu Nhan cô nương đại giá quang lâm là rốt cục có việc gì?”

Lăng Tử Nhan ngoắc ngoắc ngón tay: “Liễu ma ma, người lại đây.”

Tuy đến bây giờ Liễu Thúy Vân còn không biết thân phận Lăng Tử Nhan, nhưng cũng có thể đoán được các nằng là những người có lai lịch, cho nên cũng không dám đắc tội, liền đi qua, hỏi: “Tiểu Nhan cô nương, có gì phân phó?”

Lăng Tử Nhan ghé sát tai nằng thì thầm.

Liễu Thúy Vân nghe xong, lập tức kinh ngạc hô thành tiếng: “Cái gì? Đêm nay bao toàn bộ Thúy Vân Các? Ta nghe qua bao trà quán, bao khách điểm, còn chưa từng nghe qua bao kỹ viện a, tiểu Nhan cô nương không phải muốn đùa giỡn với Thúy Vân chứ?!”

Chớ nói Liễu Thúy Vân cùng những người vậy xem kinh ngạc, mà ngay cả Dương Mạc Tuyên nghe thế cũng là vẻ mặt hắc tuyến. Nhan nhi rốt cuộc đang làm cái trò gì?

Liễu Thúy Vân thấy bộ dáng Lăng Tử Nhan căn bản không giống đang nói giỡn, nghĩ tới nằng cùng nữ tử tử mền nhau, vốn đã là một người kinh thế hãi tục, giờ có ý tưởng hoang đường như vậy thì cũng chẳng có gì lạ cả, liền nói: “Muốn bao cả Thúy Vân Các cũng không phải ít ngân lượng đâu, ta khuyên tiểu Nhan cô nương không nên mở miệng nói lời khoa trương như thế.”

Lăng Tử Nhan lại ngoắc ngoắc tay, Liễu Thúy Vân đưa lỗ tai qua. Lăng Tử Nhan nói xong, đã dự đoán trước được phản ứng của nằng, liền đưa tay ra che miệng nằng trước.

Liễu Thúy Vân tròn tròn hai mắt, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống, rồi tinh tế đánh giá Lăng Tử Nhan. Chỉ tưởng nằng là tiểu thư nhà đại phú, không nghĩ tới nằng lại là Tử Nhan Quận chúa được Hoàng Thượng tự mình sắc phong, một thân cầm y này tự nhiên không sai được. Mặc dù Liễu Thúy Vân rất ít ra ngoài nhưng cũng nghe qua tin Lăng phủ còn có một Quận Vương phi xinh đẹp tựa thiên tiên, vậy mỹ nhân khí chất vẫn không mở miệng nói nhiều kia hẳn chính là Quận Vương phi rồi. Chuyện này so với việc lần trước các nằng tới Thúy Vân Các để vui vẻ cùng nhau lại khiến người ta kinh ngạc hơn ba phần, không nghĩ tới các nằng lại có thân phận cao quý như thế, mà chẳng những là nữ tử mền nhau, thế nhưng còn có danh phận cô tấu!

Lăng Tử Nhan hỏi: “Thế nào? Có thể bao được nơi này rồi chứ?”

“Cái này...” Liễu Thúy Vân có phần do dự. Tuy nói nằng là Quận chúa, ngày thường xuất phủ cũng mang số tiền không nhỏ, nhưng nếu muốn bao Thúy Vân Các một đêm, vậy ít nhất cũng phải một ngàn lượng bạc, mà xem Lăng Tử Nhan không lấy thân phận thật đi, còn mang theo tình nhân đại tấu, hẳn là lên xuất môn sau lưng Vương gia Vương phi, nằng còn nhỏ tuổi như thế, có thể có nhiều ngân lượng đến vậy sao? Cho dù có thì khẳng định hiện giờ trên người không có, nếu qua đêm nay lại làm như không biết thì phải làm sao bây giờ?

Lăng Tử Nhan đoán được điều nằng có kỵ, liền nói: “Liễu ma ma, ra đây nói chuyện một chút.”

Liễu Thúy Vân liền đi theo nằng tới đại sảnh ở gần đó.

Lăng Tử Nhan lấy ra túi hương đưa cho nằng, nói: “Thật không dám dấu, trên người ta giờ chỉ có ba trăm lượng bạc, số bạc còn lại, sáng mai người đi Lăng Vương phủ tìm nương ta mà đòi, nương ta khẳng định sẽ trả người đầy đủ. Người yên tâm đi, nếu người không lấy được bạc, ta tuyệt đối sẽ không đi ra khỏi Thúy Vân Các nửa bước. Nhưng việc này người chỉ có thể nói cho một mình nương ta biết, cha ta, ca ca ta đều không được, nếu không chẳng những người không lấy được bạc mà còn có thể bị cha ta trách phạt. Người phải biết là Quận chúa cùng Quận Vương phi đi kỹ viện là một đại tội, cha ta luyện tiếc không muốn trách phạt chúng ta, nên cũng sẽ chỉ có thể trút giận lên một ngoại nhân như người, nếu người thực sự chọc giận người, nói không chừng Thúy Vân Các cũng phải đóng cửa luôn a.”

Một phen lời lẽ có ân có uy đủ cả hù dọa Liễu Thúy Vân đến nửa câu cũng nói không nên lời, quả nhiên là tiện nghi không thể tham mà, nghĩ cứ tưởng gặp được thần tài, giờ nhưng lại can hệ đến tánh mạng của mình, trong lòng hối hận không thôi, có điều đã đâm lao thì cũng đành theo lao, nhưng vẫn không khỏi lo lắng hỏi một câu: “Nếu nương người không chịu đưa bạc thì phải làm sao bây giờ?”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Ta cam đoan với người, chẳng những nương ta khẳng định sẽ đưa bạc mà hơn nữa nàng còn tự mình đem đến tận cửa, chỉ cần người nói cho nàng biết ta cùng tẩu tẩu ở nơi này là được. Người chỉ cần để ý lấy bạc của mình, nếu nương đến nơi này, vậy mọi chuyện còn lại đều giao cho ta.”

Mặc dù Liễu Thúy Vân còn có chút nghi vấn cùng lo lắng, nhưng cũng vô kế khả thi, thu mấy trăm lượng bạc, tâm cũng có phần tin tưởng, mà thật sự không lấy được số còn lại thì cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo thôi, loại sự tình này về sau cũng không nên rước lấy thì hơn.

Lăng Tử Nhan thấy nàng đồng ý, lại nói: “Phiền toái Liễu ma ma đem người bên ngoài thông báo trước đi, sau đó ta còn có một vấn đề khó giải quyết muốn thỉnh giáo ma ma.”

Liễu Thúy Vân đáp ứng rồi, vén rèm đi ra ngoài.

Lăng Tử Nhan tưởng tượng tới tình hình lúc ngày mai nương tới đây, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, thế này mới chỉ là bước đầu tiên thôi.

Hết chương 65

(1) trích trong bài Phượng cầu hoàng

Nguồn: .tangthuvi...ead.php?t=19086

(2) cô lậu quả văn: hiểu biết hạn hẹp

(3) nguyên tác: địa phương gieo...giống =.=

66. Chương 66: Câu Dẫn

Liễu Thúy Vân từ chối không nhận bạc, phải khuyên can mãi mới chịu thu lấy. Các cô nương Thúy Vân Các khó có được dịp không cần tiếp khách, sớm kết thúc công việc trở về phòng, những người có quan hệ giao hảo thì tránh không được ngồi bán tán thăm đoán thân phận mấy người Lăng Tử Nhan một phen.

Lăng Tử Nhan để Bê Nguyệt cùng Lạc Nhạn đưa Dương Mạc Tuyền trở về phòng trước, còn mình thì đi tìm Liễu Thúy Vân để lãnh giáo một vấn đề.

Liễu Thúy Vân vắt chéo hai chân, cắn hạt dưa, nói: “Tiểu Nhan cô nương có vấn đề gì thì cứ việc hỏi, Thúy Vân nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn (1).” Tuy rằng đã biết Lăng Tử Nhan là Quận chúa, nhưng nếu Lăng Tử Nhan có vấn đề cần thỉnh giáo thì đương nhiên nàng cần phải bày ra tư thái, thế mới có vẻ trong lòng ngực nàng có điểm mặc (2).

“Như thế thì rất tốt.” Lăng Tử Nhan ngồi xuống cạnh Liễu Thúy Vân, đem chén trà trước mặt nàng rót đầy, lời chưa nói mà mặt đã hồng: “Kỳ thật việc này có điểm khó mở miệng.”

Liễu Thúy Vân là loại người nào, nghe nàng nói thế, liền đoán: “Sao? Chẳng lẽ người không thỏa mãn được nàng? Muốn ta dạy cho người phương pháp hay không...”

“Không không không!” Lăng Tử Nhan vung tay xua xua, chặn lời nàng, mặt càng đỏ hơn: “Thật ra....thật ra là nàng vẫn không chịu muốn ta.”

Liễu Thúy Vân lại phát ngôn kinh người đoán: “Chẳng lẽ nàng không có dự vọng với nữ nhân?”

Lăng Tử Nhan có loại xúc động muốn học máu, nói chuyện cùng Liễu Thúy Vân, thật đúng là cần da mặt thật dày mới được: “Cũng không phải, ta biết nàng có muốn ta, nhưng chính là có quá nhiều điều cố kỵ, cho nên mới chậm chạp không...”

“Câu dẫn nàng a!” Liễu Thúy Vân ném một cái vỏ hạt dưa trong tay, uốn thẳng thân mình, một bên khoa tay múa chân, một bên nói: “Ta giảng cho người nghe, loại sự tình này cần biết cách cân dẫn, trước khiến nàng mê đắm đến thất điên bát đảo, sau đó gọi cho nàng động tình, lúc ấy đem người ăn sống nuốt tươi cũng đều có thể!”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt thất bại nói: “Cân dẫn nhiều lần rồi, chính là không thành công a, lần trước ta đã cỏi hết toàn bộ đứng trước mặt nàng mà cũng đều không được.”

“Người làm như vậy đương nhiên là không được. Đã nghe câu ‘bảo tỳ bà bán già diện’ (3) chưa? Trước phải đùa giỡn, trêu ghẹo, hiểu không? Không phải cứ thẳng thừng như người là được, một chút tình thú đều không có!”

Lăng Tử Nhan bĩu môi: “Mỗi lần nàng cũng đâu có câu dẫn ta, vì sao ta còn có cảm giác mãnh liệt như vậy?”

Liễu Thúy Vân nói: “Người là thử một lần, lần thứ hai liền quen thói mà thôi. Lần trước ở chỗ ta, nếu không phải ta cho vào trong rượu của các người chút được, người có thể thành công dễ như trở bàn tay vậy sao?”

Lăng Tử Nhan kinh ngạc nhìn nàng: “Cái gì mà thêm chút được?”

Liễu Thúy Vân thấy lỗ miệng, liền cười mỉa nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là cho thêm chút Khinh linh tán vào rượu mà thôi, không phải mê được, chính là để xây dựng chút không khí mà thôi. Người nói xem, dù sao thì ta cũng không thể lấy không bạc của người chứ? Thuận tay giúp việc nhỏ thôi, người không cần cảm tạ ta.”

Rốt cục Lăng Tử Nhan hiểu được: “Trách không được hôm đó lại nóng vậy.”

Liễu Thúy Vân giúp nàng đề ra chủ ý: “Nếu không ta lại cho người chút Khinh linh tán, chỉ cần người để cho nàng uống xong, ta cam đoan...”

Lăng Tử Nhan lắc đầu đánh gãy lời nàng: “Ta muốn nàng cam tâm tình nguyện.”

Mấy thủ đoạn đùa giỡn tam lưu thì Liễu Thúy Vân giỏi nhất, nhưng bảo nàng nghiêm túc dạy người khác nói chuyện tình ái, thật đúng là khiến nàng khó xử, đành hỏi: “Người nói cho ta xem, nàng có điều gì cố kỵ?”

Lăng Tử Nhan nói: “Còn không phải là lo lắng chúng ta về sau không có tương lai, sợ chiếm được thân thể ta xong, ta sẽ không thể gả đi được sao? Ta cả đời đều thầm nghĩ muốn cùng nàng một chỗ, như thế nào còn khả năng đi lập gia đình?”

Liễu Thúy Vân nói: “Vậy người liền đem đạo lý này nói cho nàng nghe đi? Để nàng an tâm không phải là được sao?”

“Nói đến rách cả miệng rồi, chính là...là nàng nhất quyết không chịu hiểu a!” Lăng Tử Nhan bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Vậy thì thật đúng là khó giải quyết, để ta nghĩ xem.” Liễu Thúy Vân đứng dậy bước đi thông thả, đi qua đi lại chốc lát, đột nhiên vỗ tay vui vẻ nói: “Có, phép khích tướng! Người kích thích nàng, làm cho nàng cảm thấy có khả năng sẽ mất người, như thế nàng mới có thể cảm nhận được tầm quan trọng của người, trừ khi nàng không thích người, bằng không khẳng định việc sẽ thành.”

Lăng Tử Nhan bán tín bán nghi hỏi: “Như vậy thật sự có thể? Nàng cũng ăn không ít đắng chua rồi, nhưng cũng không thấy gì mà?”

“Tiểu cô nương, người đây là đang hoài nghi lịch duyệt nhiều năm của Liễu ma ma ta ở chốn phong nguyệt này sao? Lợi dụng kẻ nhu nhược, bắt người khác nương tay, ta nhận của người nhiều chỗ tốt như thế, đã khi nào lừa gạt người chưa? Nghe ta, chắc chắn sẽ thành. Người lại đây, ta dạy cho người...”

Liễu Thúy Vân giảng giải một phen sinh động như thật.

Lăng Tử Nhan vừa nghe vừa gật đầu liên tục, vui vẻ nói: “Sau khi việc thành công, thù lao nhất định sẽ dâng.”

Liễu Thúy Vân nhìn Lăng Tử Nhan rời đi, thầm cảm thán, ai nói lão nương không thể dạy học đồ?!

Dương Mạc Tuyền chờ trái chờ phải không thấy Lăng Tử Nhan trở về, đang muốn bảo Lạc Nhạn ra ngoài nhìn một cái liền thấy Lăng Tử Nhan cao hứng phấn chấn tiến vào.

Lạc Nhạn trước hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Dù sao cũng là chuyện tốt.” Rồi phân phó Lạc Nhạn cùng Bế Nguyệt đi trù phòng chuẩn bị rượu và thức ăn.

Lúc này Dương Mạc Tuyền mới có cơ hội hỏi nàng: “Vì sao ngươi lại bao toàn bộ Thúy Vân Các từ trên xuống dưới như thế?”

Lăng Tử Nhan kéo đôi vai gầy của nàng ôm vào lòng, ôn nhu nói: “Bắt đầu từ hôm nay, ta không muốn nàng phải chịu dù nửa phần ủy khuất nữa, mặc kệ là ở ngoài hay ở trong phủ.”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu, ngón tay đặt lên môi nàng: “Nhan nhi, ta đã nói với ngươi rồi, chỉ cần ở cùng ngươi một chỗ, cái gì ta cũng không để ý, về sau không bao giờ được đem ý tưởng không muốn ta chịu ủy khuất đặt ở trong lòng như vậy nữa.”

Lăng Tử Nhan hôn ngón tay nàng, khẽ thở dài một hơi, nói: “Chỉ tiếc là Nhan nhi cũng không ở bên người được bao lâu nữa.”

Dương Mạc Tuyền trong lòng căng thẳng, nói chuyện cũng run rẩy: “Vì...vì sao?”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nàng: “Nàng đã quên lời ca ca bọn họ nói lúc ở Nguyệt Mãn Lâu sao? Còn có một tháng nữa là đại khảo (4), nếu Lí Vi Tu thực sự thắng, ta sẽ gả cho hắn.” Nói xong lại thở dài: “Giờ giấu lại thực có chút hối hận.”

Tâm tình Dương Mạc Tuyền cũng trầm trọng theo, lại nhớ tới lời nàng nói với Hoàng Xán lúc nãy, sâu não nói: “Ai bảo ngươi lúc trước cùng Lí Vi Tu vỗ tay lập thế ước, hôm nay lại còn đi mời gọi người khác tham gia, ngươi sợ không được gả cho văn võ Trạng Nguyên sao?”

Lăng Tử Nhan thực vô tội tròn mắt nhìn: “Không phải nàng vẫn hy vọng ta có thể gả cho một như ý lang quân sao? Nếu không phải văn võ song toàn, sao có thể được coi là một lang quân như ý? Ngược lại, ta thật hy vọng Lí Vi Tu có thể giành được thắng lợi, tổng so với người khác thì tốt hơn nhiều. Nếu gả cho hắn, ít nhất còn ở Tô Châu, nếu gả cho Hoàng Xán, chẳng phải sẽ phải đi theo hắn tới biên quan đánh giặc sao? Về sau muốn gặp nàng cũng đều khó khăn. Không phải ta hối hận đã ước định cùng Lí Vi Tu, ta là hối hận không nên để người khác cạnh tranh cùng Lí Vi Tu. Nếu không ta sẽ nói với Thái Hậu cô mẫu, hủy bỏ chuyện ‘tam chương chi ước’ đi, trực tiếp gả cho Lí Vi Tu là được rồi. Trước kia có chút hiểu lầm với hắn, giờ lại phát hiện ra Lí đại ca này kỳ thật là người không tệ.”

“Thì ra ngươi là có tâm tư này.” Thanh âm Dương Mạc Tuyền cơ hồ thấp đến không thể nghe thấy, tâm từng trận tê rần, nhức nhối. Mi mắt khẽ sụp, ánh mắt vừa lúc dừng lại trên ngực Lăng Tử Nhan, da thịt vô vùng mịn màng, xương quai xanh tinh xảo cùng đường cong duyên dáng gợi cảm, nhìn qua thực đúng là mê người. Trong lòng khẽ động, nhện không được thân mình hơi ngã về phía trước, đang muốn hôn lên, Lăng Tử Nhan lại đột nhiên đứng dậy.

Lăng Tử Nhan không dấu vết đứng lên, đi tới cửa, nói: “Lạc Nhạn các nàng thế nào còn chưa đến? Ta đói chết mất!” Tim lại đập gia tốc, nhất định phải nhện xuống!

Dương Mạc Tuyền có chút xấu hổ ôm mặt, nóng như vậy, sợ là đã hồng rực mặt rồi. Vừa rồi giống như bị mê hoặc đến tâm trí không rõ vậy, không biết Nhan nhi cố ý hay vô tâm, thế nhưng lại bị nàng né tránh.

Chỉ chốc lát sau liền thấy Bế Nguyệt bưng đồ ăn tiến vào, nàng là sợ đầu bếp Thúy Vân Các làm không hợp khẩu vị hai người nên mới tự mình xuống bếp làm một vài món sở trường.

Lạc Nhạn bưng theo một chậu nước trong, nói: “Tiểu thư, thiếu nải nải, mau rửa tay ăn cơm thôi!”

Lăng Tử Nhan kêu các nàng không cần ở trong này hầu hạ, để các nàng tự mình tìm chỗ nghỉ ngơi, dù sao đã bao cả Thúy Vân Các, dù có lấy một sương phòng tốt nhất cũng không sao, bất quá nên cách phòng này xa một chút.

Bế Nguyệt đi ra ngoài trước, Lạc Nhạn theo sau, bị Lăng Tử Nhan giữ chặt.

Lăng Tử Nhan cấp nàng ánh mắt ngằm ra hiệu, Lạc Nhạn lập tức hiểu ý, nói: “Ta thực hồ đồ, xuất môn ra bên ngoài, ngay cả sinh hoạt thường ngày của tiểu thư cũng quên mất. Ta đi sửa soạn lại giường.” Nói rồi đi vào phòng trong, thấy không có người liền từ cổ tay áo lấy ra một cái khăn trắng trải ở giữa giường, sau đó lấy chăn phủ lên trên.

Chiêu thức ấy đương nhiên là Lăng Tử Nhan an bài Lạc Nhạn làm.

Lăng Tử Nhan đóng cửa xong xuôi rồi, thấy Dương Mạc Tuyền đang xuất thần, liền cố ý ngồi sát vào, hơi thở khê phả vào cổ nàng, nhẹ giọng hỏi: “Tuyền nhi đang nghĩ gì thế?”

Dương Mạc Tuyền đang bị vây hãm ở trong cảm xúc của chính mình, không dự đoán được nàng sẽ tiến lại đây, còn dựa vào gần như vậy, sau gáy cảm nhận được khí tức ấm áp của nàng, khô nóng vừa mới áp chế trong đáy lòng lại bùng lên. Hôm nay làm sao vậy? Nhan nhi tựa hồ có chút kỳ quái, bất quá chính mình lại có vẻ càng kỳ quái hơn, tùy tiện mỗi câu mỗi động tác của Nhan nhi đều có thể nhiễu loạn lòng nàng. Chẳng nhẽ bởi vì cảm thấy có thể mất nàng, nên tâm mới trở nên mất cảm như vậy? Hay vẫn là do hôm nay Nhan nhi mặc quả thật có chút khiến người ta bốc hỏa? Giương mắt nhìn Lăng Tử Nhan, đôi mắt đẹp mang theo nghi hoặc cùng nóng rực.

Lăng Tử Nhan lại ngoảnh mặt sang một bên, tự rót cho mình một chén rượu, không giống trước kia một ngụm uống cạn, mà mân mê chén rượu trong tay, thần tình ôn nhu kiều mỹ, nhân tình lộ ra nhẹ nhàng men sau, giống như không phải là rượu làm say người, mà là người tự mình say. Y sam vốn cổ thấp, không biết từ khi nào đã tuột xuống đến cánh tay, lộ ra nửa vai, phong tình vạn chủng, quả thực là khiến người ta hưng phấn đến cực điểm.

Dương Mạc Tuyền nhìn một màn này, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ngay cả ánh mắt đều quên dời đi.

Lăng Tử Nhan dư quang nơi đáy mắt dõi theo nàng, trong lòng cười thầm. Tuyền nhi a Tuyền nhi, nàng thật sự là hư quá đi, người ta đứng đắn dâng tặng thì nàng không cần, nguyên lai là thích phong cách hương diễm như vậy, nói cho ta biết sớm một chút, thì không phải đã có thể như nàng mong muốn từ lâu sao?! Về mặt nghi hoặc hỏi: “Nàng đang nhìn gì vậy?”

Dương Mạc Tuyền sửng sốt, mặt nháy mắt đỏ bừng, bưng chén rượu lấp liếm: “Không, không có gì.”

Lăng Tử Nhan cũng không truy vấn, chỉ từ từ thở dài một hơi, lại thốt ra lời không khiến người khác sợ hãi đến chết thì không thôi: “Không biết sinh hoạt nam nữ có gì bất đồng so với chúng ta hoan ái a?”

Dương Mạc Tuyền vừa nhấp một ngụm rượu, nghe được những lời này của nàng, trong lòng cả kinh, rượu đến cổ họng thì tắc, liền kịch liệt ho khan.

Lăng Tử Nhan vội vàng vỗ lưng giúp nàng thuận khí, ngoài miệng cũng không dừng lại, tiếp tục nói: “Nếu không phải cam tâm tình nguyện, có phải rất thống khổ hay không?” Cau mày nhìn Dương Mạc Tuyền, tựa hồ vấn đề này làm nàng khó hiểu, hy vọng Dương Mạc Tuyền có thể giúp nàng giải đáp.

Trong đầu Dương Mạc Tuyền đã muốn hiện ra bóng dáng Lí Vi Tu, sau đó là bộ dáng lúc hắn muốn xâm phạm Lăng Tử Nhan, tay run lên, chén rượu rơi xuống đất, vỡ nát. Sắc mặt trắng bệch, kinh sợ hét: “Không thể!” Trái tim kịch liệt đau đớn.

Lăng Tử Nhan hoảng sợ, không ngờ Dương Mạc Tuyền phản ứng so với trong tưởng tượng của nàng còn mãnh liệt hơn, lại vẫn cố ý xuyên tạc ý tứ nàng: “Không thể? Hay là sẽ không? Ý Tuyền nhi là sẽ không thống khổ? Nếu như vậy, ta đây an tâm rồi.”

Dương Mạc Tuyền ôm lấy mặt Lăng Tử Nhan, trong mắt tựa hồ bốc lên ngọn lửa, không biết là nộ hỏa hay là dục hỏa, từng chữ, từng chữ nói: “Ý ta là, mặc kệ nam nhân hay nữ nhân, đều không thể chạm vào người!”

Lăng Tử Nhan lập tức lộ ra vẻ mặt ủy khuất: “Tuyền nhi, nàng thực không biết phân rõ phải trái, nàng không chịu muốn ta, còn không cho người khác muốn ta, chẳng lẽ muốn cả đời ta làm....a.” Còn chưa nói xong đã bị nụ hôn thành linh chặn lại.

Dương Mạc Tuyền ôm lấy cổ nàng, ôm chặt lấy, tựa hồ chỉ cần buông lỏng cánh tay thì Lăng Tử Nhan sẽ biến mất vậy. Một nụ hôn triền miên dai dẳng xong mới chịu rời khỏi đôi môi nàng, cánh tay còn vòng trên cổ Lăng Tử Nhan, ánh mắt lóe quang mang, lấp lánh như ánh sao, hơi thở có chút hỗn loạn, nỉ non nói: “Nhan nhi, ta...muốn nàng.” “muốn nàng”, hai chữ này đã nhỏ đến mức chỉ còn khẩu hình. (5)

Lăng Tử Nhan như thể bị sét đánh, thoáng chốc cứng ngắc, nháy mắt lại nhuễn ra, nếu không phải đang ôm lấy vòng eo Dương Mạc Tuyền thì chỉ sợ có thể lập tức ngã xuống đất. Mặt đỏ hồng, thẹn thùng gật gật đầu: “Àn.”

Dương Mạc Tuyền thấy nàng đầu tiên là sửng sốt, lòng lập tức lo lắng, nhìn thấy nàng gật đầu, tâm mới buông lỏng. Dù biết rõ nàng sẽ đáp ứng nhưng vẫn thấy khẩn trương.

Lăng Tử Nhan có cảm giác mừng đến phát khóc. Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được.

Hết chương 66

(1) tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: biết thì sẽ nói, tuyệt không dấu diếm

(2) có điểm mặc: có mực -> ý là có kiến thức

(3) bảo tỳ bà bán già diện: Tay ôm đàn che nửa mặt hoa

Trích từ bài “Tỳ bà hành” – Bạch Cư Dị

(Nguồn: poem.tkaraoke.com/17483/Ty_Ba_Hanh.html)

(4) đại khảo: cuộc thi lớn

(5) khẩu hình: thì kiểu miệng nói từ đó nhưng không phát ra tiếng ý.

67. Chương 67: Trọn Vẹn

Dương Mạc Tuyền hôn thực ôn nhu như nước, nhiều điểm tích lạc rơi trên hai má cùng cằm cổ Lăng Tử Nhan, thanh âm mềm nhẹ như truyền đến từ trong giấc mộng, một tiếng lại một tiếng gọi người ở dưới thân: “Nhan nhi...”

Cái gì cũng chưa làm, Lăng Tử Nhan đã muốn tan chảy, rõ ràng là những nụ hôn nhẹ nhàng như nước chảy, lại như rút toàn bộ khí lực của nàng, cánh tay vô lực buông bên người, cách y sam cũng cảm thụ được đường cong mềm mại uyển chuyển khắng khít dán sát vào người mình. Da thịt bị Dương Mạc Tuyền hôn qua, nóng rực đến cơ hồ như bốc cháy, cần cổ tê dại khác thường, kích thích từng gợn sóng trong lòng, loại cảm giác này lại làm cho người ta cảm thấy rất chân thật. Mở to đôi mi mục, nhìn dung nhan khuyên thành trước mắt, gian nan mở miệng, tiếng nói có chút trầm thấp khàn khàn, lại dễ nghe êm tai đến nỗi nói không nên lời: “Tuyền nhi, là thật sao? Ta không phải đang nằm mơ?”

Đầu ngón tay Dương Mạc Tuyền lướt qua hai má nàng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải nằm mơ, là ta.”

Trong mắt Lăng Tử Nhan lập tức nổi lên một tầng sương mù, một giọt nhẹ rơi: “Rốt cục nàng cũng muốn ta.”

“Ngốc, khóc cái gì.” Dương Mạc Tuyền hôn khẽ lên giọt lệ kia: “Nàng không trách ta, lâu như vậy mới...”

Lăng Tử Nhan nhưng thật ra lại không hề nói dối, chưa đợi nàng nói xong, liền gật gật đầu: “Àn.”

Dương Mạc Tuyền bật cười, Nhan nhi thực quá đáng yêu a, nhìn bộ dáng nàng ủy khuất bĩu môi, tình yêu trong lòng càng thêm sâu đậm, sủng nịnh hôn lên chóp mũi, chuyển qua đôi môi hồng phấn như cánh hoa, đẩy ra hàm răng nàng, tìm được đầu lưỡi, hơi hơi dùng sức mút vào, đòi lấy ngọt lành.

Rốt cục Lăng Tử Nhan cũng nhắm hai mắt lại, nhận cái hôn triền miên của Dương Mạc Tuyền, ôm lấy cổ nàng, đầu ngón tay chạm được da thịt nóng bỏng, thì ra Tuyền nhi cũng giống nàng! Lại càng vui vẻ, vươn đầu lưỡi cùng nàng dây dưa, chân chân thật thật cảm thụ nàng.

Không khí dần dần loãng, thẳng đến khi hít thở không thông, khó có thể hô hấp, hai người mới buông nhau ra, thở hổn hển nhìn đối phương, đều là gò má được bao phủ bởi rặng mây đỏ. Lăng Tử Nhan đã nhìn quen bộ dáng Dương Mạc Tuyền động tình, mà Dương Mạc Tuyền lại chấn động thực sâu, Nhan nhi như vậy quả thực là nàng chưa từng thấy qua, gương mặt trắng nõn nhiễm một tầng đỏ ửng, yêu diễm lại mang theo thẹn thùng, trong mắt sóng nước lưu động, lại trong suốt thanh minh, phản chiếu lại hình ảnh nàng trong đó, nhất thời nói không nên lời.

Lăng Tử Nhan cũng không thỏa mãn với cái hôn lướt qua vội vàng này, nàng muốn càng nhiều hơn nữa, nhưng lại thấy Dương Mạc Tuyền sững sốt ở đó, tâm nhất thời trùng xuống, nghĩ nàng lại muốn lui bước. Chẳng lẽ trong lòng nàng cái gọi là thành toàn vẫn so với người dưới thân mình quan trọng hơn sao? Màu hồng vụt dần tiêu tan, cắn môi dưới, nén nước mắt, quay mặt đi.

Dương Mạc Tuyền cảm nhận được sự khác thường của nàng, liền hôn lên vành tai tinh tế, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan đầy bụng ủy khuất, lại hoành tâm, bất chấp thẹn thùng, cầm lấy tay nàng đặt lên hai phiến mềm mại của mình: “Tuyền nhi, đáp ứng ta, đừng do dự nữa, được không?”

Tâm Dương Mạc Tuyền có chút tê rần, rõ ràng chính mình đã bị nàng mê hoặc đến mất lí trí, Nhan nhi sao còn có thể nghĩ như vậy? Ngón tay truyền tới cảm giác nhu nhuyễn, làm cho một lòng càng thêm trầm luân, ôn nhu âu yếm nhìn nàng, thấp giọng nỉ non: “Nàng xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể buông tay được...” Nói xong, lập tức xấu hổ đến hai gò má nóng đỏ bừng, những lời tình tứ như vậy, thế nhưng lại xuất phát từ trong miệng nàng.

Quả nhiên Lăng Tử Nhan nghe xong, thân mình liền run lên, Dương Mạc Tuyền đã khi nào nói với nàng những lời tốt đẹp như thế, không khỏi thẹn thùng mà vui đầu vào cổ nàng, bất quá lời nói vẫn thực không có chút nào rụt rè: “Kia...vậy nàng còn không mau lên.” Nàng thật sự khẩn trương lắm rồi.

Dương Mạc Tuyền cười như có như không, đây mới là Nhan nhi của nàng, vĩnh viễn đều thẳng thắn lớn mật như vậy. Trời biết được mình có bao nhiêu khát vọng có được nàng, muốn nàng ở dưới thân mình hầu hạ, nhưng mình lại không dám, bản thân vốn có điều cố kỵ, nàng sợ không gánh vác nổi tương lai của Nhan nhi, nếu không thể mang đến cho Nhan nhi hạnh phúc, làm sao có thể có lòng tham đòi hỏi đây? Nhưng nàng ghen tị khi nghĩ đến người có thể cho Nhan nhi hạnh phúc chân thật xuất hiện, nàng ghen tị, căn bản nàng không thể chịu được người mình thương yêu bị người khác chiếm giữ. Nếu mất đi Nhan nhi, nàng sẽ không sống nổi.

Cho tới bây giờ Dương Mạc Tuyền cũng không phải là một người chủ động, có lẽ phần nhiều là do số mệnh an bài, làm cho nàng không thể nào lựa chọn, tỷ như vừa sinh ra đã không có phụ thân, tỷ như phải gả cho Lăng Tử Hạo, kể cả yêu thương Lăng Tử Nhan cũng là bởi Lăng Tử Nhan yêu nàng trước, cho nên tuy rằng yêu Lăng Tử Nhan sâu đậm, lại chưa từng nghĩ tới việc các nàng có thể chân chính ở cùng một chỗ, dù sao quan hệ của các nàng vốn là hậu thế bất dung.

Nhưng vì cái gì mà nàng cùng Nhan nhi lại không thể ở bên nhau? Nàng không thử, làm sao biết được sẽ không thể mang đến cho Nhan nhi hạnh phúc? Nhan nhi nói rất đúng, bắt nàng gả cho một người không thích, nàng vốn không tình nguyện thì làm sao còn có thể nói đến hạnh phúc đây? Các nàng yêu nhau như vậy, mà chính mình lại tìm mọi cách cự tuyệt Nhan nhi, càng như thế giả vờ cao thượng. Bản thân nàng cũng không để ý đến thứ trình tiết hư danh, hướng chỉ là Nhan nhi đừng cảm như thế?

Nàng thật sự không muốn nhịn nữa...

Nhẹ nhàng đẩy ra đai lưng bên hông Lăng Tử Nhan, kéo tuột y sam, quần dài, còn có tiết khổ bên trong, Dương Mạc Tuyền khẩn trương đến mức hai tay phát run, thân thể Lăng Tử Nhan nàng đã từng nhìn qua, giờ phút này mập mờ thần bí lại làm cho nàng tò mò, thứ được những phiến tơ lụa này ôm lấy là tốt đẹp đến cỡ nào!

Lăng Tử Nhan thủy chung mở to hai mắt, khoe miệng hàm chứa ý cười, nàng muốn nhìn Dương Mạc Tuyền, nhìn nàng thực rõ ràng, trong lòng đã muốn cực thỏa mãn, nhìn đến bộ dáng hăng hái lại mâu thuẫn nhăn nhó kia, lòng càng vui vẻ, khẽ cười nói: “Tuyền nhi thật sự là rất then thùng.”

Bị nàng giễu cợt, mặt Dương Mạc Tuyền hơi hơi đỏ lên, làm sao còn do dự nữa, bàn tay lần tới cổ áo nàng, nhẹ nhàng lôi kéo, thân thể Lăng Tử Nhan hoàn toàn hiện rõ trước mắt, lung linh xinh đẹp khiến người ta khó thở, làm cho nàng không khỏi hít một hơi, ánh mắt trở nên nóng rực, bàn tay thon dài, theo xương quai xanh Lăng Tử Nhan nhẹ nhàng lướt xuống đến đôi tiểu bạch thổ mềm mại, lòng bàn tay bao trọn lấy, căng tròn lại mang theo cảm giác co giãn, khiến nàng yêu thích không nỡ buông tay, tim đập dồn dập một trận, cúi người hôn lên.

Cuối cùng Lăng Tử Nhan cũng có phản ứng mà giờ phút này nàng hẳn nên có, “ưm” một tiếng, nhắm mắt lại, cảm giác tê dại chưa từng có này làm nàng không cười nổi nữa, chỉ có thể thở hổn hển.

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu, nhìn được bộ dáng nàng mong muốn được thấy, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười, tiểu quỷ, ai bảo nàng dám giễu cợt ta! Lại càng thêm ôn nhu hôn nàng, âu yếm nàng.

Lăng Tử Nhan có chút khó nhịn được rướn mình nép sát vào người Dương Mạc Tuyền, cánh tay quấn quanh hông nàng, chạm đến lại là y sam Dương Mạc Tuyền, điều này khiến Lăng Tử Nhan có chút không thoải mái, một bên vừa chịu đựng động tác thân mật của Dương Mạc Tuyền, một bên đưa tay cởi y sam ra, thẳng đến khi da thịt hai người thân cận, ôm lấy được cũng chính là khối thân thể nhu nhuyễn giống mình, thế này mới thấy vừa lòng, bất quá ở chỗ sâu trong cơ thể lại trào dâng từng trận sóng nhiệt, lại khiến cho nàng thấy then thùng, rốt cục cũng không thể mặt dày nói ra khát vọng trong đáy lòng.

Cuối cùng Dương Mạc Tuyền cũng như nàng mong muốn, hôn lên vùng bụng bằng phẳng, tiến vào giữa hai chân, nhìn đến khu vườn xuân sắc ở tận cùng ở nơi giao điểm của đôi chân thon dài, lại xinh đẹp mê người đến vậy, mặt nóng bừng, xấu hổ đến mức còn hồng hơn so với Lăng Tử Nhan, lại nhìn trên mặt Lăng Tử Nhan lộ vẻ ẩn nhẫn khó nhịn cùng thống khổ, không khỏi rung động. Nàng không cần Nhan nhi nhẫn nhịn như vậy! Nàng biết phải làm thế nào có thể khiến Nhan nhi khoái hoạt, cho nên không có một kia do dự, tách ra đôi chân thon thả, cúi người hôn lên.

“A...” Lăng Tử Nhan kinh hô thành tiếng, cảm giác trước nay chưa từng có đánh sâu vào từng giác quan của nàng, đôi môi nóng rực của Dương Mạc Tuyền cơ hồ khiến nàng bị phồng, đồng thời tự trách mình thậm tệ, sao nàng lại có thể để Tuyền nhi vì nàng mà... Cố chịu từng đợt khoái cảm xa lạ, gian nan mở miệng: “Tuyền nhi, bỏ đi...”

Cảm thụ được Lăng Tử Nhan run rẩy, không có một khắc nào so với hiện tại lại càng muốn có được nàng hơn, Dương Mạc Tuyền rời thân mình, đem người dưới thân ôm vào ngực, hôn lên vành tai Lăng Tử Nhan, ngón tay nhỏ dài tinh tế tiến vào chỗ sâu trong nơi mà nàng vừa mới âu yếm, nỉ non thăm thò: “Nhan nhi, ta thật sự có thể chứ? Ta không muốn nàng hối hận.”

Lăng Tử Nhan bình tĩnh nhìn nàng: “Trừ phi nàng không thương ta.”

Đầu ngón tay xâm nhập thật sâu, hơi dùng lực liền xuyên qua cách trở, một cổ chất lỏng cực nóng chảy qua ngón tay, tích tụ ở trên tấm khăn bạch sắc, đỏ tươi rực rỡ.

“Ta yêu nàng.”

Một câu của Dương Mạc Tuyền, làm cho Lăng Tử Nhan trong nháy mắt quên đi loại đau đớn đến thấu tim gan, lệ nóng doanh tròn.

Tưởng Lăng Tử Nhan đau đến chảy nước mắt, Dương Mạc Tuyền liền hôn lên những giọt lệ vương trên mặt nàng, lại hôn lên đôi môi nàng, tiếp tục nói: “Nhan nhi, chẳng những ta muốn trái tim nàng, thân thể nàng, mà ta còn muốn vĩnh viễn ở bên nàng. Trước kia ta quá hèn nhát, bởi vì ta không nhìn rõ trái tim mình, ta yêu nàng như thế, sao có thể chịu đựng được việc đem nàng chấp hai tay dâng cho người ta? Ca ca nàng cũng thế, cha cùng nương cũng vậy, dù có những kẻ ngăn trở nhạo báng chúng ta, ta cũng sẽ không để ý. Nàng là của ta, sau giờ khắc này, nàng chỉ có thể là của một mình ta, không ai có thể tách rời chúng ta!”

Gần từng tiếng, giống như lời tâm tình, lại giống như lời thề, lay động trái tim Lăng Tử Nhan, một trận lại một trận đập dồn dập, ở chỗ sâu trong thân thể vẫn còn bị nàng chiếm giữ, đắm chìm trong cảm giác hạnh

phúc, khiến nàng có chút ngất ngây, chỉ có thể than nhẹ tên Dương Mạc Tuyền: “Tuyền nhi...”

Dương Mạc Tuyền nghe được tiếng rên rỉ dễ nghe của Lăng Tử Nhan, cảm nhận được khoái hoạt của nàng, lòng lại dâng lên từng đợt sóng, đầu ngón tay lại càng tiến vào sâu hơn...

Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn ở tại sương phòng cùng dãy hành lang với phòng Dương Mạc Tuyền các nàng, nhưng một cái ở tận cùng phía Đông, một cái ở tít phía Tây.

Thân ở chốn yên hoa, cho dù có ngày thơ thệ nào với tình hình đi nữa, vẫn cảm thấy không giống với ngày thường, hơn nữa với một kẻ lòng mang kế hoạch nham hiểm như Lạc Nhạn, quả thực là một trận thấp thỏm không yên. Từ khi xác định tình cảm khác thường đối với Bế Nguyệt xong, các nàng đã rất lâu chưa đồng giường cộng chẩm như thế này.

Lạc Nhạn trước tiên đứng ở hành lang bồi hồi một trận, muốn đi sang phòng khác, trong lòng lại luyến tiếc, khó khăn lắm mới có được cơ hội ở gần Bế Nguyệt như vậy, mà nói sao thì hồi nhỏ các nàng đã ngủ cùng nhau, không có gì không ổn cả. Nghĩ như thế, tâm cũng bình tĩnh hơn một chút, đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy Bế Nguyệt đang cời ngoại y, mặt liền đỏ lên, thầm oán Bế Nguyệt thực không biết xấu hổ, luôn cời y phục trước mặt người ta.

Bế Nguyệt nằm lên giường, thấy Lạc Nhạn vẫn còn đứng đực ra ở cửa, khó hiểu hỏi: “Không ngủ đi, còn đứng kia nghĩ cái gì?”

Lạc Nhạn lấp bắp nói: “Hả? Không...không có gì, người ngủ trước đi! Ta ngồi một lát đã.” Nói rồi cố làm ra vẻ ngồi bên bàn trang điểm, cầm lấy lược chải sơ mái tóc, thấy mất mặt, lại tùy tay lật giở này nọ, liền nhìn thấy một quyển sách nhỏ, tên sách được viết bằng chữ đại triện*, phân biệt cả nửa ngày mà vẫn không đọc nổi ra là chữ gì. Mở sách ra, vừa có chữ vừa có hình, là mục lục nội dung, lật thêm vài tờ nữa, “Ba” một tiếng, vội vớt quyển sách lên bàn. Phía sau truyền đến thanh âm Bế Nguyệt: “Làm sao vậy?”

“Không... không có gì.” Lạc Nhạn càng nói càng lấp bắp, tay chân luống cuống, đem sách giấu vào trong ngăn kéo, không ngừng thở dốc, nhìn thấy Bế Nguyệt đã rời giường từ bao giờ.

Bế Nguyệt đứng đối mặt với nàng, một bàn tay ôm lấy cánh tay, một bàn tay đưa ra: “Lấy ra.”

Lạc Nhạn giả ngốc hỏi: “Lấy cái gì?”

Bế Nguyệt nhướn mày nói: “Ta rõ ràng thấy người giấu cái gì đó mà.”

Lạc Nhạn đôi nhãn châu chuyển động, nghĩ đến một chủ ý xấu xa, liền cười nói: “Nếu người thật sự muốn xem, ta sẽ đưa cho người, bất quá xem xong không được mắng ta, cũng không được đánh ta.”

Bế Nguyệt càng thêm tò mò, không biết là cái gì, chỉ nói: “Cứ lấy ra ta xem đã.”

Lạc Nhạn cố nén cười, mở ngăn kéo lấy sách ra, đặt lên tay nàng, sau đó nghiêm trang nhìn nàng.

Bế Nguyệt cũng không nhận ra chữ viết trên bìa, lật hai trang tiếp, mặt liền đỏ bừng, lập tức đem sách nhét vào tay Lạc Nhạn, giận dữ nói: “Nha đầu chết tiệt kia, người thế nhưng lại cho ta xem loại sách này!”

Lạc Nhạn ủy khuất nói: “Là chính người muốn xem a!”

“Không để ý tới người nữa.” Bế Nguyệt hai má đỏ hồng trừng mắt liếc nàng một cái, trở lại trên giường.

Lạc Nhạn cất quyển sách đi lần nữa, nằm xuống bên cạnh Bế Nguyệt, ngửi được mùi hương trên người nàng, có chút mê muội, lại nhớ tới hình ảnh trong sách vừa rồi, tuy là giảng về việc nam nữ, nhưng người bên cạnh có thể chạm tay tới, là người nàng thích, tự nhiên cũng bất đồng. Đầu óc choáng váng nặng nề, cũng không biết phải làm sao.

Bế Nguyệt cũng không phải thực sự tức giận, thấy Lạc Nhạn cả nửa ngày không nói gì, liền quay mặt nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng ửng hồng khác thường, liền khó hiểu hỏi: “Mặt của người sao lại hồng như vậy?”

Lạc Nhạn nhìn nàng, tim đập gia tốc, đôi bàn tay trong chăn khê đụng chạm, đầy mắt long lanh tựa hồ như có nước, rốt cục cố gom hết dũng khí, nói: “Ta có thể hôn người một chút không?”

Biểu tình Bé Nguyệt trong nháy mắt liền cứng ngắc.

__Hết chương 67__

* chữ đại triện: là thể chữ lưu hành thời Tây Chu (khoảng thế kỉ XI đến năm 771 trc.CN), phát triển từ Kim văn.

Tham khảo thêm: vi.wikipedia...._pháp_Trung_Hoa

68. Chương 68: Quyết Định

Tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai rọi vào, Lăng Tử Nhan mới mở mắt ra, tâm liền xuẩn xuẩn dục động, hôn người nằm trong lòng, từ cánh môi hồng đến xương quai xanh, cuối cùng dừng lại ở đôi gò bồng đảo ngọc nhân, tham lam mút lấy.

Cảm giác được từng trận khác thường, Dương Mạc Tuyền cuối cùng cũng tỉnh, nhìn thấy Lăng Tử Nhan đang chôn ở ngực mình, mặt xoạt đỏ. Còn tưởng rằng đang nằm mơ, nguyên là thật sự là Nhan nhi làm chuyện xấu, hơi thở hỗn loạn gần gần nàng: “Nhan nhi, chờ, chờ một chút...”

Lăng Tử Nhan đang hôn vui vẻ, nghe được thanh âm Dương Mạc Tuyền liền càng cao hứng, ngẩng mặt lên, lúm đồng tiền như hoa nhìn nàng: “Rốt cục nàng đã tỉnh.”

Chẳng phải vì tối qua vừa mới có được Lăng Tử Nhan, mà dù sao thì đối với chuyện phòng the, Dương Mạc Tuyền cũng vẫn rất rụt rè thẹn thùng, nhất là ở ban ngày, tùy thời có khả năng có người lại đây, nếu bị ai gặp được, mặt sẽ đỏ đến cỡ nào a?

Dương Mạc Tuyền túm lấy chăn, che đi cảnh xuân, muốn đứng dậy lại bị Lăng Tử Nhan đè lại.

Lăng Tử Nhan đè cả người lên, cười tủm tỉm nói: “Ngày hôm qua thật sự rất dọa người, còn chưa kịp yêu nàng mà đã ngủ mất, không giận ta chứ?”

Dương Mạc Tuyền vẻ mặt hắc tuyến, Nhan nhi này thật xấu ăn nói không trong sáng thế nào cũng không sửa được. Bị nàng áp không thể đứng dậy, đành phải đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, đứng dậy đi, trời sáng rồi, bị ai nhìn thấy thì không tốt đâu.”

“Không được.” Lăng Tử Nhan một câu cự tuyệt, bàn tay không an phận đã trượt trên thân thể mềm mại ở dưới, chỉ chốc lát sau liền len đến giữa hai chân, chuẩn xác tiến vào, tùy ý treu chọc, khoe miệng gợi lên một nụ cười quyến rũ: “Tuyền nhi, nàng thật sự không cần?”

Dương Mạc Tuyền ắn nhẫn cắn môi dưới, còn chưa mở miệng nói chuyện thì chợt nghe thấy một trận đập cửa dồn dập.

Thanh âm Liễu Thúy Vân vang lên bên ngoài: “Tiểu Nhan cô nương, khách nhân người thỉnh đã đến rồi, đang chờ ở dưới lầu.”

Dương Mạc Tuyền đầu tiên là cả kinh, sau đó nghi hoặc nhìn Lăng Tử Nhan, không biết nàng thỉnh khách nhân nào.

Lăng Tử Nhan đương nhiên biết là ai, cũng không đáp lời Liễu Thúy Vân, bàn tay chưa dừng lại, cắn cắn cánh môi Dương Mạc Tuyền, khẽ cười nói: “Nàng còn chưa trả lời ta.”

“Nàng...” Dương Mạc Tuyền vừa thẹn vừa giận, Liễu Thúy Vân đang đứng ngoài cửa, thế nhưng nàng còn nhàn hạ thoải mái thế, nhưng cố tình thân thể lại phản ứng, cắn bản không chịu để mình không chế, rốt cục nhịn không được mà rên rỉ thành tiếng: “Uhm...Nhan nhi...”

Thế này Lăng Tử Nhan mới vừa lòng bật cười, bá đạo chiếm hữu, mang nàng lên tới tận mây xanh rồi mới luyên tiết rời khỏi, vén chăn lên xuống giường. Nhặt lên y phục ở dưới đất mặc hoàn hảo xong mới trở lại hôn Dương Mạc Tuyền, không chút dấu vết rút chiếc khăn đặt phía dưới ra, rồi mới nói: “Nàng hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta đi một lát rồi sẽ trở lại.”

Dương Mạc Tuyền ngay cả khí lực nói chuyện đều không có, sao còn có thể hỏi han được gì nữa, chỉ gật gật đầu. Mở cửa, chỉ thấy Liễu Thúy Vân đứng dựa vào hành lang cửa sổ, cười cười đến run rẩy hết cả người: “Chúc mừng tiểu Nhan cô nương đã đạt được sở nguyện.”

Lăng Tử Nhan kinh ngạc nói: “Di, ta cũng chưa nói cho người, sao người biết được?”

Liễu Thúy Vân cười nói: “Người quên mất ta làm nghề gì sao? Cô nương đã phá thân hay chưa phá thân, ta liếc một cái liền biết.”

Lăng Tử Nhan lại càng thêm kính nể nàng.

Liễu Thúy Vân bị ánh mắt sùng bái của nàng nhìn chằm chằm, có chút áy náy, cuối cùng nét mặt già nua đỏ lên, giải thích: “Kỳ thật là ta nhìn người đi đường không ổn mới biết được.”

“A!” Lăng Tử Nhan bình tĩnh đại ngộ, nghe nàng nói như vậy, quả thật cảm thấy hạ thể có chút đau nhức. Linh quang chợt lóe, nảy ra một cái chủ ý, nói: “Liễu ma ma, có thể cho ta mượn cánh tay rồi đi cùng ta được không?”

Liễu Thúy Vân đương nhiên vui vẻ, cho dù Lăng Tử Nhan muốn nàng bồi tiếp cùng xuống lầu, nàng cũng đều sẽ không nói hai lời.

Dậy sớm đi tới Lăng Vương phủ, tìm được Lăng Vương phi, án theo lời Lăng Tử Nhan phân phó, Liễu Thúy Vân chẳng những thu được số bạc còn lại, mà Lăng Vương phi còn thưởng thêm cho một trăm lượng, nàng biết đó là “phí im lặng”. Liễu Thúy Vân là người làm ăn, không phải bà ba hoa, làm sao còn cần phải chỉ điểm, đã thu bạc, tự nhiên thủ khẩu như bình.

Thính đường to như vậy, chỉ có một mình Từ Liễu Thanh, ngay cả thiếp thân nha hoàn là Tu Hoa cũng không ở bên cạnh, ngồi ở cái bàn chính giữa, im lặng thưởng trà.

Thúy Vân Các là thanh lâu, bàn hay ghế, một quyển sách hay bức họa cũng đều yêu trì diễm tục, Từ Liễu Thanh một thân ung dung hoa quý, nhìn rất không hợp nhau, nhưng trên mặt lại là vẻ trấn định tự nhiên, thông dong tự tại, giống như không chút để ý tới nơi này là chốn yên hoa, mà nàng là Lăng Vương phi vậy.

Lăng Tử Nhan hô một tiếng “nương”, vịn cánh tay Liễu Thúy Vân, “bước đi gian nan” hướng chỗ Từ Liễu Thanh đi tới.

Từ Liễu Thanh nhìn nàng, nét mặt cuối cùng cũng có chút dao động, hơi hơi chau mày, nhìn Lăng Tử Nhan ngồi xuống, nhưng không hề nói gì.

Lăng Tử Nhan ra vẻ không biết hỏi: “Nương, vì sao người lại tới đây?”

Từ Liễu Thanh thấy Liễu Thúy Vân thức thời tiêu sái li khai, mới vỗ bàn cái “rầm”, cả giận nói: “Nhan nhi, người thật lớn mật!”

Lăng Tử Nhan vẫn như cũ giả ngây giả dại: “Nương là đang trách Nhan nhi ngủ lại Thúy Vân Các, còn xuất ra một số tiền lớn bao cả nơi này?”

Từ Liễu Thanh thấy nàng phạm đại sai lầm còn ra vẻ vô tội, càng thêm tức giận, quát: “Người quỳ xuống cho ta!”

Lăng Tử Nhan tuy không tình nguyện, nhưng cũng không dám nghịch ý mẫu thân, hai đầu gối quỳ xuống đất, trên mặt lại là vẻ quật cường không phục.

Từ Liễu Thanh chất vấn: “Người có biết người sai ở đâu không?”

Lăng Tử Nhan ngẩng đầu nhìn nàng: “Nhan nhi không biết.” “Hảo, vậy để ta nói cho người hay.” Từ Liễu Thanh đứng lên: “Thứ nhất, người không biết tự ái, bản thân là một hoàng hoa khuê nữ, lại năm lần bảy lượt tới nơi ô uế như thanh lâu, còn ra vẻ đương nhiên! Thứ hai không biết xấu hổ, người câu dẫn đại tẩu mình, hủy đi danh tiết của nàng, lại còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ! Thứ ba, không biết cao thấp, biết rõ người cùng đại tẩu là bất luân chi luyến, chẳng những không dừng cương trước bờ vực, còn càng thêm được một tắc lại muốn tiến một thước, làm nhục gia môn còn không nói, có thể còn có khả năng gặp phải họa sát thân, người có biết hay không?!”

Hai cái sai phía trước, Lăng Tử Nhan còn có thể miễn cưỡng nhận, mặc dù không biết vì sao nương có thể đoán ra được nàng đã có được thân thể tấu tấu, nhưng mà cái sai cuối cùng, dù thế nào cũng nghĩ không thông, than thở nói: “Con cùng tấu tấu tương ái, sao lại có thể dẫn tới họa sát thân? Là nương muốn gán tội cho người khác a!”

Từ Liễu Thanh đã dùng tới những lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc như thế, thấy Lăng Tử Nhan vẫn một bộ chẳng hề để ý, nhất thời chán nản, lại không thể đem suy đoán trong lòng trực tiếp nói cho nàng. Thật rất muốn nói ra lời, nhưng nếu thế sẽ phạm vào tội nói xấu Thái Hậu. Bực bội ngồi trở lại ghế dựa, muốn nói lại không nói nổi.

Lăng Tử Nhan quỳ trên mặt đất, lê tới trước mặt Từ Liễu Thanh, kéo tay nàng nói: “Nhan nhi biết sai rồi. Nương, người đừng tức giận, cẩn thận làm tổn hại thân thể.”

Từ Liễu Thanh hất tay nàng, hừ lạnh: “Người còn biết lo lắng mẫu thân người tức đến hồng cả người sao?”

Lăng Tử Nhan đành phải ôm gối nàng, cầu xin: “Sai lầm thì cũng đã phạm phải rồi, nếu không thể vãn hồi, vậy sao nương không giúp Nhan nhi?”

“Ta giúp người? Người bảo ta phải giúp người thế nào? Giúp người đem đại tấu từ trong tay ca ca người đoạt đến? Dem con dâu biến thành, biến thành...ai!” Từ Liễu Thanh hận hận thở dài một hơi, loại quan hệ giữa các nàng căn bản là làm cho người ta khó có thể mở miệng.

“Nương, người không giúp con cũng không được, bởi vì...bởi vì về sau Nhan nhi cũng không gả được cho ai nữa.” Lăng Tử Nhan nói xong, đỏ mặt cúi đầu.

Từ Liễu Thanh cả kinh, vừa rồi lúc thấy nàng đi tới đã cảm thấy không ổn, giờ nghe nàng nói thế, lại càng thêm xác định, run giọng hỏi: “Cái gì? Người cũng...”

Lăng Tử Nhan lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc khăn trắng nhiễm máu xử nữ, đưa cho Từ Liễu Thanh, nói: “Người không nên trách tấu tấu, là con cầu dẫn nàng.”

Khi Từ Liễu Thanh biết Dương Mạc Tuyên mất đi sự trong sạch, đã không biết phải vãn hồi thế nào, giờ nhìn đến Lăng Tử Nhan là một hoàng hoa khuê nữ cũng đi đến bước này, càng thêm không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ khiếp sợ nhìn một mặt hồng sắc trên chiếc khăn kia.

Hốc mắt Lăng Tử Nhan đỏ bừng, nói: “Nương, nếu lúc trước không phải Nhan nhi ngẫu nhiên thay đại ca cưới tấu tấu, thì sẽ không có việc hôm nay, chỉ có thể nói hết thấy đều là định mệnh an bài. Con cùng tấu tấu tuy đều là nữ tử, nhưng đã tam khấu cửu bái, cấp bậc lễ nghĩa một chút cũng không thiếu, nếu thực sự muốn truy cứu danh phận, con cùng tấu tấu mới chân chính là một đôi, hơn nữa chúng con là thật tâm tương ái, đã sớm sinh tử có nhau. Người thật sự nhẫn tâm chia rẽ uyên ương, nhẫn tâm nhìn nữ nhi thống khổ cả đời sao?”

“Nhan nhi.” Từ Liễu Thanh nhìn nàng, tâm mềm nhũn, cũng rơi lệ theo: “Không phải nương không muốn giúp con, nhưng con bảo nương nên làm thế nào bây giờ? Con là Quận chúa mà Hoàng Thượng sắc phong, Mạc Tuyên nàng là Quận Vương phi mà Hoàng Thượng chỉ hôn, hai người cũng không phải là nữ tử gia thế bình thường. Rút dây động rừng, nếu chuyện của các con mà bị truyền ra bên ngoài, ngay cả nương cũng không biết sẽ có cái dạng hậu quả gì nữa.”

Lăng Tử Nhan nhân tình nóng bỏng nhìn nàng: “Nhưng mà, nương thông minh như vậy, nhất định sẽ có biện pháp, đúng không? Người sẽ thuyết phục ca ca, thuyết phục cha, thậm chí thuyết phục cả Hoàng Thượng nữa, phải không? Nếu thật sự nương không chịu giúp, vậy Nhan nhi đành phải tự dùng đến biện pháp của chính mình!”

“Nhan nhi, con không được dính vào!” Từ Liễu Thanh vội vàng giữ chặt nàng. Dùng biện pháp của nàng, sẽ chỉ khiến thiên hạ đại loạn mà thôi. Khẽ day cái trán, mặt nhăn mày nhú: “Để nương ngẫm lại đã.”

“Đa tạ nương.” Lăng Tử Nhan khẽ nói rồi đứng lên, ôm Từ Liễu Thanh, hôn nàng một cái.

Từ Liễu Thanh nói: “Ta chỉ nói sẽ nghĩ biện pháp, chưa nói nhất định có thể thành, bất quá con phải đáp ứng ta, trước khi ta nghĩ ra được biện pháp, con nhất định không được tự mình quyết định.”

Lăng Tử Nhan đáp ứng: “Vâng, nương, cái gì con cũng đều sẽ nghe lời người.”

Thế này Từ Liễu Thanh mới hỏi: “Mạc Tuyền còn đang nghỉ ngơi sao?”

Mặt Lăng Tử Nhan hơi hơi đỏ lên, gật đầu: “Dạ.” Nàng là cố ý làm cho Dương Mạc Tuyền không xuống giường được, bằng không nếu để nàng nhìn thấy Từ Liễu Thanh, khẳng định sẽ đem mọi sai lầm đều tự mình gánh chịu. Lăng Tử Nhan nàng đã từng nói, sẽ không thể để Tuyền nhi phải chịu thêm nửa phần ủy khuất nào nữa kia mà.

Từ Liễu Thanh lại nói: “Lá gan con cũng thật lớn, dám bao cả Thúy Vân Các, không sợ cha con biết sao?”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Liễu đại nương làm việc, con tuyệt đối yên tâm, con đã dặn nàng, việc này chỉ nói cho mình người thôi.”

Từ Liễu Thanh lắc lắc đầu, thật không biết nên nói nàng cái gì mới tốt nữa, chỉ thở dài một hơi, nói: “Vì Mạc Tuyền, con cũng coi như nhọc lòng, may mà có chút tiến bộ, không lỗ mãng hành sự, còn chiêu này, con hiểu rõ ta sẽ giúp người?”

Lăng Tử Nhan ôm lấy cổ nàng: “Người là mẫu thân của con, người không giúp con thì còn ai giúp con? Con yêu tẩu tẩu, cũng yêu người, vị trí của người cùng tẩu tẩu ở trong lòng con là giống nhau!”

Từ Liễu Thanh cả giận nói: “Người đem cha người để chỗ nào? Cần thận ta đi cáo trạng với cha người!”

“Tốt lắm tốt lắm, đều yêu cả, người, cha, ca ca, con đều yêu.” Bất quá yêu nhất Tuyền nhi, Lăng Tử Nhan thầm bồi thêm một câu.

Từ Liễu Thanh đứng dậy: “Ta không tiện gặp Mạc Tuyền, đi về trước đã.” Đến cửa lại quay đầu: “Các người cũng thu liễm một chút, nhìn xem bộ dạng mình còn giống gì nữa? Một người đi đường không xong, một thì rõ ràng không xuống giường nổi, ai!” Phất ống tay áo, xoay người rời đi.

Một chuyến này đúng sai gì nàng cũng không thể phán, quyết định cũng nghĩ tốt rồi, việc đã đến nước này, nàng không thể tiếp tục khoan tay đứng nhìn nữa. Nhan nhi nói rất đúng, đây là số mệnh trời định, trốn cũng trốn không được, ai đúng ai sai cũng không còn trọng yếu, quan trọng là, nàng không thể để một đôi nhi tử nữ nhi của mình quay lưng lại với nhau, càng không thể để Lăng gia chịu tổn hại, vẫn nên hảo hảo giấu lại một cái biện pháp.

Lăng Tử Nhan búng tay đánh “tách” một cái, thành công! Nghĩ tới người còn ở trong phòng, tâm lại nóng lên, làm sao còn nhớ lời Từ Liễu Thanh vừa khuyên bảo, chạy vội lên lầu.

Hết chương 68

69. Chương 69: Chông Gai

Lăng Tử Nhan lên lầu liền thấy Lạc Nhạn đứng ở cửa, bộ dáng mất hồn mất vía, ngay cả nàng đi qua cũng không biết, liền vỗ vai Lạc Nhạn, hỏi: “Đứng ở đây làm cái gì?”

Lạc Nhạn đầu tiên là cả kinh, sau đó lắp bắp nói: “Thiếu nữ nãi nãi rời giường, Bê Nguyệt đang giúp nàng chải đầu.”

Lăng Tử Nhan đưa tay sờ sờ cái trán Lạc Nhạn một chút: “Người không sao chứ? Nóng đến hồng đầu rồi, sao lại hỏi một đằng trả lời một nẻo thế?”

Thần sắc Lạc Nhạn càng thêm mất tự nhiên: “Ta không sao, ta thì có chuyện gì, đương nhiên ta không có việc gì.” Còn ra vẻ trấn định, chấp tay sau lưng, dẫn đầu đi vào phòng.

“Xem ra thật sự là ốm đầu rồi.” Lăng Tử Nhan lắc lắc đầu, cùng đi vào theo. Nhìn tới hai người ở trước bàn trang điểm, lập tức la hoảng: “Bê Nguyệt, dừng tay!”

Bê Nguyệt đột nhiên nghe được thanh âm Lăng Tử Nhan, tay run lên, son lập tức rơi xuống, vỗ ngực nói: “Tiểu thư, người làm ta sợ muốn chết.”

“Là người làm ta sợ muốn chết thì có!” Lăng Tử Nhan đi vội vài bước qua, nhìn bộ dáng Dương Mạc Tuyền, vẫn nhịn không được mà nở nụ cười, lại sợ cười quá phẫn, chỉ có thể lấy tay che miệng.

Dương Mạc Tuyền nghi hoặc nhìn Lăng Tử Nhan: “Nàng cười cái gì?”

Bé Nguyệt hồi thần, lúc nhìn Dương Mạc Tuyền, cũng kinh hô thành tiếng: “Thiếu nữ này, mặt của người! Bé Nguyệt đáng chết, thỉnh thiếu nữ này trách phạt.”

Dương Mạc Tuyền sờ soạng hai má một chút, hỏi: “Mặt ta làm sao?”

Lăng Tử Nhan cố gắng nén cười, cầm gương đưa cho Dương Mạc Tuyền: “Tự nàng xem đi.”

Dương Mạc Tuyền tiếp nhận gương đồng soi vào, hít sâu một hơi, hai gò má phủ lớp son dày dầy chừng một tấc, môi càng đỏ như máu, gấp đến độ đậm đậm hai chân: “Bé Nguyệt!” Lại nhìn Lăng Tử Nhan thực không khí chất, cười đến không thở nổi, lập tức oán hận đánh nàng vài cái, cả giận nói: “Nàng còn cười nữa, còn không mau lau giúp ta!”

Lăng Tử Nhan lại giữ gương mặt nàng, nói: “Lau để làm chi? Hồng hào đáng yêu, như vậy tốt nhất, người khác có thấy mới không có chú ý với nàng.” Bất quá vẫn thực nghe lời thấm ướt khăn tay, cẩn thận lau cho Dương Mạc Tuyền, tự mình giúp nàng tô son cùng họa mi, bận rộn làm xong còn không quên tán thưởng một câu: “Nàng thật đẹp!”

Dương Mạc Tuyền mới không thèm linh tình của nàng, lườm nàng một cái: “Không phải vừa rồi có ai nói, người khác nhìn ta chướng mắt sao?”

Lăng Tử Nhan vội vàng buông thứ này nọ trên tay ra, kéo nàng đứng dậy, chính mình ngồi xuống, lại đem nàng kéo lên đùi mình, vòng tay ôm lấy eo nàng, cầm tựa trên vai, nói: “Nàng có xinh đẹp thế nào thì cũng là của một mình ta, không chuẩn cho người khác nhìn thấy.”

Dương Mạc Tuyền trong lòng một trận ngọt ngào, vươn tay khẽ đẩy chiếc đầu đang tựa trên vai, sáng giọng: “Người là ai chứ? Quay sang bên kia đi!” Ngoảnh đầu thấy Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đều nhìn các nàng không dời mắt, mặt lập tức đỏ, thế mà lại quên mất các nàng còn ở bên cạnh, liền vội vàng giẫy dụa đứng lên.

Lăng Tử Nhan cũng đứng lên, một cánh tay gác lên vai Dương Mạc Tuyền, một bàn tay vuốt cằm, nhìn Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn, nói: “Tuyền nhi, nàng có phát hiện hôm nay hai người này có điểm kỳ quái không?”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói như vậy, cũng nhận ra, nàng vào phủ đã lâu như vậy, cũng chưa có lần nào Bé Nguyệt tỏ vẻ không yên lòng như hôm nay, không khỏi lo lắng hỏi: “Bé Nguyệt, có phải có tâm sự gì không?”

Bé Nguyệt còn chưa trả lời, Lạc Nhạn đã vung tay xua xua: “Không, không có.”

Bé Nguyệt trừng mắt nhìn Lạc Nhạn liếc một cái, còn dùng khuỷu tay khẽ huých một chút, nhỏ giọng nói: “Ai cần người lắm mồm.”

Lăng Tử Nhan vỗ tay một cái, cười nói: “A, ta đã biết rồi, các người...”

“Không phải!” Bé Nguyệt cũng nóng nảy, không đợi Lăng Tử Nhan nói xong đã thề thốt phủ nhận.

Lăng Tử Nhan nói: “Ta cũng chưa nói xong, người đã nói không phải. Không phải? Không phải cái gì? Chẳng lẽ các người có bí mật thực không thể cho ai biết?”

Còn muốn truy vấn, Dương Mạc Tuyền đã ngăn nàng: “Các nàng đã không muốn nói, vậy không cần hỏi lại. Thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên trở về thôi.”

Thế này Lăng Tử Nhan mới từ bỏ, Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, như thể có thần giao cách cảm liếc nhau một cái, lập tức đều đỏ mặt gục đầu xuống, Bé Nguyệt còn oán hận đẩy Lạc Nhạn một phen, đi trước.

Lạc Nhạn sững sốt cả nửa ngày mới theo sau.

Trên đường hồi phủ, Dương Mạc Tuyền mới nhớ ra liền hỏi Lăng Tử Nhan về khách nhân đến lúc sáng sớm, Lăng Tử Nhan lại ra vẻ thần bí nói là bí mật, mặc kệ Dương Mạc Tuyền dụ dỗ hay cưỡng ép cũng không chịu nói.

Lăng phủ đã ở trước mặt, Dương Mạc Tuyền dừng bước, nói với Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, lúc trở về nàng không cần nói, ta sẽ giải thích đêm qua đã đi đâu.”

Lăng Tử Nhan hỏi: “Nàng chuẩn bị nói thế nào?”

Dương Mạc Tuyền bàn tay hết nắm lại mở, vẻ mặt đầy mây đen: “Ta còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào, cứ tùy cơ ứng biến đi, chỉ cần nàng đừng nói gì là được, miễn cho bị cha mắng.”

Lăng Tử Nhan nhún vai, tỏ vẻ không sao cả: “Đều nghe lời nàng.”

Quả nhiên cũng giống lần trước trở về từ Nghi Hưng, cả đại gia đình đều chờ ở đại sảnh, còn có thêm hai vị khách lạ, một người nằm trong dự kiến là Lí Vi Tu, còn một thì dĩ nhiên lại là kẻ hôm qua lần đầu tiên gặp mặt, Hoàng Xán.

Mị lực của Nhan nhi thật đúng là lớn a, Dương Mạc Tuyền không khỏi nhíu mày.

Lăng Tử Nhan đi bên cạnh, nhìn thấy sắc mặt sầm sập của Dương Mạc Tuyền, liền dùng thanh âm chỉ có mình nàng nghe được, nói: “Không liên quan tới ta.”

Từ Liễu Thanh thấy các nàng vào cửa, lập tức mặt mày hớn hở nghênh đón, cười nói: “Hai người rất cực cũng trở lại, làm cho nhị công tử cùng Hoàng công tử chờ thật lâu a.” Đến lúc lại gần các nàng, mới dùng thanh âm thật nhỏ nói: “Nhớ kỹ, tối hôm qua hai đứa ở Duyệt Lai khách điểm.”

Lăng Tử Nhan hiểu ý cười, nương quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Dương Mạc Tuyền đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu được nguyên do, tuy không biết sáng nay Từ Liễu Thanh tới Thụý Vân Các, nhưng Từ Liễu Thanh là người duy nhất trong nhà biết quan hệ giữa nàng cùng Lăng Tử Nhan, hai nàng một đêm không về, Từ Liễu Thanh đương nhiên có thể đoán được bảy tám phần, liền tùy cơ ứng biến, nói: “Tiền lão bản ở Duyệt Lai khách điểm nói, rượu mơ người muốn được cất dưới hầm thời gian quá dài, cần phải chưng cất lại một lần mới có thể uống. Hôm qua chờ quá muộn nên mới phải ngủ lại khách điểm một đêm, làm cho nương lo lắng rồi. Bé Nguyệt, còn không mau đem rượu đưa lên.”

Bé Nguyệt vội vàng tiến lên, lấy bình rượu trong tay đưa cho Từ Liễu Thanh.

Lăng Tử Nhan ở Thụý Vân Các uống rượu mơ, cảm thấy ngọt ngào tê tái, uống ngon lắm, lúc gần đi lại đòi của Liễu Thụý Vân một vò, giờ lại bị Dương Mạc Tuyền mượn hoa hiến phật, chỉ có thể trở mắt nhìn, lệ rưng rưng nơi khóe mắt như sắp trào ra, rượu kia là của ta a!

Từ Liễu Thanh nói: “Chuyện ta phân phó Nhan nhi, lại để Mạc Tuyền bọn ba đi cùng, khiến con vất vả rồi.”

Lại trùng mắt liếc Lăng Tử Nhan một cái, mới đi đến cạnh Lăng Viễn Kiếm, nói: “Lão gia, gần đây khẩu vị của người không tốt lắm, ta dặn riêng các nàng đi tìm. Rượu mơ này chẳng những có thể khai vị, giải khát, còn có thể giải nhiệt. Chàng cứ thử trước xem, nếu thấy tốt thì có thể mời sư phó ở Duyệt Lai khách điểm đến quý phủ, giúp chúng ta ủ mấy hũ lớn để chậm rãi uống.”

Lăng Viễn Kiếm gật đầu noi: “Nguyên lai các nàng một đêm không về là giúp nàng làm việc.” Rồi hướng Lăng Tử Nhan vẫy vẫy tay: “Nhan nhi, lại đây.”

“Vâng, cha.” Lăng Tử Nhan chạy tới, nhu thuận đứng cạnh Lăng Viễn Kiếm.

Lăng Viễn Kiếm chỉ Hoàng Xán, nói: “Hoàng thế chất là nhi tử của một lão bằng hữu của cha, là một hổ tướng, tuổi còn trẻ đã đi cử thủ biên quan, đánh thắng được vài trận rồi, đáng tiếc ta đã không còn ở xa trường nữa, bằng không nhất định sẽ phải cùng người thanh niên này hảo hảo đánh giá một phen.”

Hoàng Xán cười nói: “Gia phụ thường xuyên ở trước mặt chất nhi nhắc tới Lăng tướng quân, lời nói đều thực kính nể. Gia phụ nói đời này hần chỉ bội phục hai đại anh hùng, một là Hán Triều Lí Quảng (1), một người chính là Lăng tướng quân ngài.”

So sánh hần với Phi tướng quân, đương nhiên Lăng Viễn Kiếm rất vui vẻ, vuốt râu cười: “Hoàng lão đệ thật sự là quá đề cao bốn vương rồi, năm đó hai chúng ta cùng nhau đánh giặc nhưng lại chẳng phân biệt được cao thấp, sần sần như nhau, nay hần có một nhi tử vĩ đại kế thừa phụ nghiệp, còn nhi tử của ta, ai, kém xa, kém xa.”

Hoàng Xán ôm quyền nói: “Lăng huynh hấn văn võ song toàn, không phải kẻ mãng phu như ta có khả năng so với, Lăng tướng quân quá khiêm nhượng rồi.”

Lăng Tử Hạo cùng Lí Vi Tu đứng cách bọn họ xa một chút, Lăng Tử Hạo nhỏ giọng cười nói: “Người tên xú tiểu tử này, sợ là gặp được đối thủ rồi, cha ta rất ít khi thường thức một hậu bối như thế. Trong cảm nhận của phụ thân, rõ ràng chính là thiếu niên anh hùng, nếu người không chú ý, muội muội ta có thể bị đoạt đi đó.”

Lí Vi Tu cười có chút tự tin: “Muốn thú được Quận chúa, tự nhiên phải có điểm bốn sự, chớ nói một tên Hoàng Xán, cho dù là Triệu – Tiên, Tôn – Lí (2) đều đến đây thì ta cũng không đặt trong mắt, chúng ta sẽ bằng đao thật thương thật, trên võ đài phân biệt cao thấp mới được.”

Lăng Tử Hạo vỗ vỗ vai hấn: “Người yên tâm, còn có ta đứng ở phía người mà, trăm ngàn lần đừng khiến ta cùng muội muội thất vọng.”

Nếu hấn thất bại, Lăng Tử Nhan sẽ thất vọng? Lí Vi Tu ngoái đầu nhìn, Lăng Viễn Kiếm cùng Lăng Tử Nhan còn đang trao đổi gì đó với Hoàng Xán, trên mặt nàng không nhìn ra chút mang mối. Hấn không thể không thừa nhận, đã lâu như vậy rồi nhưng thủy chung hấn vẫn không nắm bắt được tâm tư Lăng Tử Nhan. Đối với hấn, Lăng Tử Nhan như xa lại như gần, như thực lại như giả, nếu hấn thực sự đoạt văn võ Trạng Nguyên, nàng sẽ thật sự gả cho hấn sao?

Từ Liễu Thanh đứng bên cạnh lãnh nhân bàng quan, trong lòng lại âm thầm kêu khổ, vẫn vì danh phận của Mạc Tuyền mà ưu phiền, lại đã quên mất Nhan nhi cùng Lí Vi Tu ở trước mặt Thái Hậu lập “tam chương chỉ ước”, nay lại thêm một Hoàng Xán. Lão gia cùng phụ thân Hoàng Xán, Hoàng Mông là lão bằng hữu, quan hệ tự nhiên thân thiết hơn so với Lí Tại Sơn. Hoàng Xán lại biết nói lời hay ý đẹp, còn có tài, so với Lí Vi Tu thì khẳng định hợp tâm ý lão gia hơn. Mà mặc kệ là Lí Vi Tu hay Hoàng Xán, hay những tên công tử siêu quần bạt tụy khác, nếu Thái Hậu làm đúng theo lời Nhan nhi, vậy chỉ cần trong đó có một người đạt được văn võ Trạng Nguyên, Nhan nhi liền sẽ không thể không gả. Ai, chuyện của nàng cùng Mạc Tuyền, thật đúng là không phải khó giải quyết bình thường!

Dương Mạc Tuyền cũng nghĩ đến những điều đó, nếu nàng đã có được thân thể Nhan nhi, quyết định cùng Nhan nhi bên nhau, tự nhiên không thể không suy ngẫm, chính mình cùng Lăng Tử Hạo đã có danh phận phu thê, mà Nhan nhi mặc dù không có danh phận trói buộc, nhưng trước lang sau hổ, cũng không phải tự do như vậy. Con đường phía trước của các nàng thực nhấp nhô, chỉ có gạt bỏ hết mọi gai nhọn mới có khả năng nhìn thấy được tương lai. Nhìn Lăng Tử Nhan, dũng khí trào dâng.

Vân La trong người có thai, vẫn ngồi trên ghế thái sư (ghế bành), không giống bình thường hư tình giả ý, chỉ ngồi đó, một lời cũng không nói. Nàng đối với chuyện của Lăng Tử Nhan cũng không cảm thấy hứng thú, mục quang chỉ chăm chú dừng trên mặt Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Hạo, xả ra tia cười lạnh nhẹ nhàng. Không nên trách nàng vô tình, có trách thì chỉ có thể đổ thừa tại Dương Mạc Tuyền sinh ra quá hoàn hảo, nếu Dương Mạc Tuyền chỉ là loại dong chi tục phấn thì nàng mới khinh thường để vào mắt, nhưng nữ nhân trước mắt này, nếu không trừ bỏ, vậy cuộc sống hàng ngày của nàng cũng khó mà bình an.

Ngoài phòng trời trong nắng ấm, trong phòng chuyện trò vui vẻ, một hồi tranh đấu vô hình lại lặng lẽ rút xuống bức màn che...

__Hết chương 69__

(1) Lí Quảng: (??- 119 TCN) là viên võ tướng của triều đình nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc, Lý Quảng dũng mãnh, thiện chiến, giỏi cưỡi ngựa, bắn cung và được tôn xưng là Phi tướng quân (Tướng quân bay).

(2) Triệu Tiên, Tôn Lí: mấy ông nổi tiếng nào đó, ta chịu .=

70. Chương 70: Mỗi Người Một Tâm Tư

Lí Vi Tu cùng Hoàng Xán đều vì Lăng Tử Nhan mà đến, đương nhiên một phen văn tranh võ đấu, hiển lộ tài hoa, bất quá Lăng Tử Nhan tựa hồ cũng không linh tinh, không yên lòng nghe bọn hấn nói chuyện

phiếm, thấy Dương Mạc Tuyền mang theo Bế Nguyệt lui xuống trước thì cũng muốn đi theo.

Từ Liễu Thanh giữ nạng lại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Lăng Tử Nhan đành phải nhẫn nại tiếp tục ngồi, nhưng tâm đã sớm bay đầu mất.

Trước khi trở về phòng, Dương Mạc Tuyền đi tới chỗ Tử Y đã.

Tử Y cầm bút, nhưng vẫn chưa đặt bút vẽ, thấy Dương Mạc Tuyền tiến vào liền vội vàng buông bút ra nghênh đón.

Dương Mạc Tuyền nhìn tờ giấy trắng trên bàn, khẽ cười nói: “Tử Y cũng có lúc cạn kiệt ý tưởng sao?”

Tử Y linh cơ vừa động: “Không bằng tỷ tỷ làm một bài thơ cho ta?”

“Ta?” Dương Mạc Tuyền vội vàng uốn chuyển cự tuyệt: “Ta nào dám ở trước mặt tài nữ mà bêu xấu đầu, không được.”

Tử Y không đồng ý, nói: “Là không được, hay không muốn? Lần trước ta vì tỷ tỷ vẽ tranh, lần này muốn tỷ tỷ làm thơ tặng ta, coi như là đáp lễ mà thôi!”

Dương Mạc Tuyền nghe nàng nói như thế, không tiện lại cự tuyệt, nhưng bảo nàng lập tức xuất khẩu thành thơ, thật là có điểm khó, đành phải nói: “Nếu Tử Y không chê, vậy giờ ta đi hoa viên tìm cảm hứng.”

Ba người đi tới bên hồ, nhìn lá sen dập dờn trên sóng nước, Dương Mạc Tuyền lập tức có ý thơ, chậm rãi thì thầm: “Thanh thủy phù dung xuất hồng trần, thâm tỏa xuân khuê tầm tri âm, thường ước đương nhật sơ tương kiến, quân tấu lưu thủy ngã phủ cầm.” (1)

Tử Y nghe xong đã chần chừ: “Tỷ tỷ chẳng những không chê xuất thân của ta, còn coi ta là tri âm, ơn tri ngộ của tỷ tỷ, Tử Y, Tử Y thật không biết làm cách nào để báo đáp.”

Dương Mạc Tuyền giúp nàng lau nước mắt, nhẹ giọng nói: “Nếu muội coi ta là tri âm, thì sao còn tính đến chuyện ân tình? Về sau đừng đem chuyện báo ân nhắc tới nữa.”

Bế Nguyệt mở trang giấy ra, nhúng đầu bút vào mực, đưa cho Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền vừa muốn hạ bút, Tử Y lại ngăn nàng: “Viết trên giấy không mới lạ, tỷ tỷ, người chờ ta một chút.”

Tử Y nói xong liền chạy ra hoa viên, một hồi lâu sau mới trở lại, trên tay có thêm một mảnh lá cây, cười nói: “Đáng tiếc giờ không phải mùa thu, không có hồng sắc phong diệp, bất quá chiếc lá này cũng được, nhìn xem có giống trái tim không?”

Dương Mạc Tuyền tiếp lấy, nhìn quả nhiên thú vị, liền đề bút viết bài thơ lên, đưa cho Tử Y: “Tặng cho muội.”

Tử Y cẩn thận cầm lấy, nói: “Ta nhất định sẽ cẩn thận cất giữ.”

Đang chuẩn bị trở về thì Tu Hoa tìm đến, nói lão gia mở tiệc chiêu đãi Lí công tử cùng Hoàng công tử, cơm tối đã mang lên, thỉnh thiếu nữ qua, còn thỉnh Tử Y cô nương cùng qua.

Hai người đến cửa thì chạm mặt Trương Hằng, cũng chỉ khách khí gật đầu.

Mọi người ngồi đông đủ, không khí lập tức biến thành quỷ dị, trừ Lăng Viễn Kiếm cùng Hoàng Xán không biết tình hình, còn những người khác đều lòng hoài tâm tư. Lí Vi Tu vốn chuẩn bị cáo từ, lưu lại ăn cơm là vì có động cơ, thuộc phái chủ động, không thể để Hoàng Xán thừa dịp gần gũi Lăng Tử Nhan được.

Lăng Tử Nhan một lòng một dạ tự nhiên đều đặt trên người Dương Mạc Tuyền, thấy Dương Mạc Tuyền ngồi cạnh Lăng Tử Hạo, Lăng Tử Hạo còn liên tục giúp nàng gấp thức ăn, không khỏi ăn phải dấm chua.

Lăng Tử Hạo còn ghi hận chuyện lần trước Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng ước hội sau hậu viên, vẫn canh cánh trong lòng đối với Trương Hằng, sắc mặt tự nhiên không tốt.

Vân La cùng Trương Hằng có quan hệ cá nhân, nhìn thấy Trương Hằng lại nghĩ tới kế hoạch cắn mật của bọn họ, vẻ tươi cười có chút âm trầm.

Trương Hằng là tâm tình phức tạp nhất, vì Dương Mạc Tuyên nên phải hòa theo Vân La, ghen tị với Lăng Tử Hạo, còn phải kiêng kỵ Tử Y, đề phòng Lăng Tử Nhan, ngay cả cầm đũa cũng cố sức.

Tử Y nhìn như không chút để ý, kỳ thực lại rất lo lắng, nàng biết rõ tác phong vô sỉ của Trương Hằng, lại từng kiến thức qua hành vi vô lại của Lăng Tử Hạo, còn rõ ràng tính tình nóng nảy dễ xúc động của Lăng Tử Nhan, Dương Mạc Tuyên bị mắc kẹt ở giữa bọn họ, tình cảnh đâu phải một chữ “khó” có thể nói hết được.

Ngược lại Dương Mạc Tuyên cùng Tử Liễu Thanh lại đều có cùng tâm tư, chính là làm thế nào để giải quyết quan hệ rắc rối phức tạp giữa ca ca, tẩu tẩu, tiểu cô.

Lăng Viễn Kiếm một mực uống rượu cùng Hoàng Xán, trò chuyện tình hình biên quan, sau ba chén rượu, cuối cùng cũng nhìn ra chỗ không thích hợp, liền hỏi: “Như thế nào mà ai cũng không nói chuyện?”

Vân La cười nói tiếp: “Xem cha cùng Hoàng công tử đang tán gẫu hứng trí, cho nên mới không dám quấy nhiễu.”

Lăng Viễn Kiếm nói: “Cũng không phải là ngoại nhân, có gì mà quấy rầy hay không quấy rầy.” Lại nói với Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, bình thường ncon đều nhanh nhẩu rít như chim tước kia mà, sao hôm nay cái gì cũng không nói vậy?” Lí Vi Tu cùng Hoàng Xán, hai người trẻ tuổi này hẩn nhìn đều thực vừa lòng, nhưng nữ nhi muốn gả cho ai thì còn phải để chính nàng chọn, cho nên hy vọng nàng có thể thân thiết với hai người hơn một chút.

Hảo hảo mở tiệc chiêu đãi Lí Vi Tu cùng Hoàng Xán, sao Lăng Tử Nhan lại không rõ ý tứ của hẩn, nào có nửa phần hứng thú, liền trả lời: “Không phải cha thường dạy nữ nhi, khi ăn không được nói sao?”

Bình thường nói thì nàng không nghe, hôm nay có khách, ngược lại lại cùng hẩn phân cao thấp, không nể mặt khách nhân, Lăng Viễn Kiếm đành phải nói: “Về sau gả đến nhà người ta, cũng phải nhớ kỹ những lời này mới tốt.”

“Con...” mới không lấy chồng đâu! Lăng Tử Nhan hướng Lăng Viễn Kiếm làm một cái mặt quỷ, nói: “Biết rồi, cha so với nường còn đông dài hơn.”

Một bàn mọi người đều nở nụ cười.

Vân La đột nhiên nói: “Nhắc tới hôn sự của Nhan nhi, con lại nhớ một chuyện còn chưa kịp hướng cha mẹ bẩm báo, vừa lúc Lí công tử cùng Hoàng công tử cũng ở đây, cha đều nói hai người không phải ngoại nhân, vậy con đây cũng sẽ không kiêng dè.” Lăng Tử Hạo ngồi bên cạnh liền hỏi: “Nàng muốn bẩm báo chuyện gì, sao ngay cả ta cũng không biết?”

Lăng Viễn Kiếm gật đầu nói: “Nói đi.”

Vân La nói: “Là như thế này, hai ngày trước con nhận được thư tín của phụ thân, lão nhân gia người nói khoảng chừng nửa tháng nữa sẽ tới Tô Châu.”

Lăng Viễn Kiếm nghe thế liền biến sắc: “Bát Vương gia muốn tới Tô Châu? Chuyện lớn như vậy sao bây giờ mới nói? Hẩn là đến đây vì công sự hay là đến để thăm con?”

Vân La đáp: “Là có công việc.” Lại quay đầu nhìn Lăng Tử Hạo: “Thuận tiện nhìn xem chàng có khi dễ ta không.”

Lăng Viễn Kiếm nhíu mày: “Công việc? Thế nào ta lại không nhận được công văn?” Lại hỏi Lí Vi Tu: “Lí đại nhân có thu được công hàm sao?”

Lí Vi Tu suy nghĩ một chút liền nói: “Không có nghe phụ thân nhắc tới.”

Vân La cười nói: “Cha, người không cần sốt ruột vội, công hàm chắc là đến muộn vài ngày, phụ thân của con a, lần này người đi công sự cũng có liên quan tới Lăng phủ của chúng ta, cho nên mới thông tri cho con trước.”

Lăng Viễn Kiếm nghe càng không hiểu những lời này ra sao, Trương Hằng thật ra nghe xong lại giật mình một cái.

Từ Liễu Thanh tiếp lời: “Có liên quan tới Lãng phủ? Còn không phải là có liên quan tới hôn sự của Nhan nhi sao? Bát Vương gia chính là đại quan chủ khảo ở trường thi Tô Châu lần này?”

Vân La lập tức nói: “Nương, người quả là liệu việc như thần, Vân La bội phục. Con đã nói với cha chuyện Nhan nhi muốn chọn một văn võ Trạng Nguyên làm quận mã gia, cha con liền tự mình xin Hoàng Thượng được đi làm chủ khảo, nhất định phải vì Nhan nhi mà tuyển một như ý lang quân, giúp cha cùng nương tìm một rể hiền.” Vừa cười vừa nói với Lăng Tử Nhan: “Mặt mũi Nhan nhi thật lớn a, cả Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đều nói, đoạn nhân duyên này của Nhan nhi khẳng định sẽ trở thành một đoạn giai thoại tuyệt mỹ, nói không chừng một khi bọn họ cao hứng còn có thể tự mình hạ Giang Nam tìm Trạng Nguyên đứng đầu bảng, vì Nhan nhi mà chỉ hôn!”

Từ Liễu Thanh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói với Lăng Viễn Kiếm: “Lần này sợ là Hoàng Thượng đến vì thủy tai ở phía Nam.”

Lăng Viễn Kiếm gật gật đầu, thấp giọng nói: “Tu sửa cả mấy tháng cũng không có hiệu quả, Thánh Thượng đã sớm có lời ám chỉ, đến một chuyến cũng tốt.”

Vân La không nghe rõ lời bọn họ nói, liền quay qua khen ngợi Lí Vi Tu cùng Hoàng Xán một phen, còn nói nếu có cơ hội, nhất định sẽ ở trước mặt Bát Vương gia thay bọn họ nói tốt vài câu.

Một lúc sau khi bữa cơm kết thúc, Lăng Tử Nhan đưa Dương Mạc Tuyền trở về phòng, nàng muốn thỉnh mẫu thân hỗ trợ, Hoàng Thượng hay Thái Hậu gì đó cũng không khiến nàng lo lắng, nhưng thật ra nhìn bộ dáng Dương Mạc Tuyền khuôn mặt phủ đầy mây đen, lại từng trận đau lòng, đem nàng ôm vào trong ngực, an ủi: “Tuyền nhi không cần thay ta lo lắng, ta sẽ không gả cho kẻ khác đâu.”

Dương Mạc Tuyền vuốt má nàng, nói: “Dù nàng có muốn gả, ta cũng sẽ không để nàng gả đi, nhưng nếu Hoàng Thượng chỉ hôn, vậy nên cự tuyệt thế nào đây?” Lăng Tử Nhan nắm lấy bàn tay nàng hôn nhẹ, nói: “Lúc đó chẳng phải nàng cũng là do Hoàng Thượng chỉ hôn sao? Cho nên không cần lo lắng, nàng chỉ cần nhớ kỹ một câu, người hữu tình cuối cùng cũng sẽ được bên nhau, chúng ta khẳng định có thể được cùng chung một chỗ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, hơn nữa sẽ rất nhanh, tin tưởng ta.”

Dương Mạc Tuyền nghe những lời tràn đầy tự tin của nàng, tâm cũng an ổn chút, nhớ tới Vân La nói Bát Vương gia muốn tới Lãng phủ, liền nhẹ nhàng nói: “Cũng lâu rồi ta không được gặp mẫu thân.”

Lúc Lăng Tử Nhan trở lại phòng mình, lập tức nói với Lạc Nhạn: “Đi đem con bồ câu kia tới cho ta.”

“Bồ câu nào cơ?” Lạc Nhạn khó hiểu hỏi.

Lăng Tử Nhan vỗ vỗ đầu nàng: “Trí nhớ thực kém, chính là con mà lần trước ta mang từ Kim Lăng về đó.”

Lạc Nhạn lập tức hai mắt tròn tròn: “Không phải người đã bảo ta hầm canh, đem cho thiếu nữ nào bồi bổ thân thể sao?”

Lăng Tử Nhan lập tức nhảy dựng lên, cả giận nói: “Ta bảo người đem đi hầm canh bao giờ? Đó là bồ câu ta muốn dùng để truyền thư cùng ngoại công, thế nhưng lại bị người đem đi hầm?”

Lạc Nhạn than thở: “Người rõ ràng đã nói thế mà.”

Lăng Tử Nhan vô lực vỗ gáy một chút: “Nếu không có bồ câu đưa tin, vậy người tới Kim Lăng một chuyến đi.”

Lạc Nhạn cả kinh há to miệng: “A, ta đi?”

Lăng Tử Nhan trợn trắng mắt liếc nàng một cái: “Người không đi, chẳng lẽ ta đi? Ta không ở bên cạnh Tuyền nhi, nàng lại gặp phải chuyện gì thì làm sao bây giờ? Hơn nữa việc này cũng không thể để cho người khác biết, chỉ có thể kêu người đi truyền lời, còn có, bảo Anh Tuấn đi Dương Châu đem mẫu thân của Tuyền nhi đón đến đây.”

“Tiểu thư, Lăng Anh Tuấn đã sớm không còn ở trong phủ nữa.”

Lăng Tử Nhan sững sốt: “Chuyện là khi nào? Thế nào ta lại không biết? Vì sao Anh Tuấn đi?”

Lạc Nhạn thầm oán nói: “Giờ trừ thiếu nãi nãi ra, tiểu thư nào có thể đem việc gì khác đặt trong lòng?” Tiếp theo vừa chua sót vừa ca thán: “Lăng Anh Tuấn người ta hiện tại có tiền đồ, không làm hạ nhân, về quê mua một căn nhà, chờ thu thập thỏa đáng sẽ cưới...sẽ chờ cưới vợ.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Ha, trách không được mấy ngày nay nhìn thấy người luôn có vẻ thất thần, nguyên lai là Anh Tuấn ca của người không cần người nữa, nên thất tình. Người làm việc hồ đồ ngốc nghếch, Anh Tuấn không cần người, cũng xứng đáng.”

“Tiểu thư, ta đã nói với người rất nhiều lần rồi, ta cùng cái tên Lăng Anh Tuấn kia không có một chút quan hệ nào, người cùng hắn có quan hệ là... Dù sao thì cái tên chết tiệt kia tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng quay về, hừ.” Lạc Nhạn nhớ tới một chuyện, vẻ mặt chờ đợi nói: “Tiểu thư, ta có thể đi Kim Lăng, còn có thể đến Dương Châu đón thân gia phu nhân tới, nhưng có một điều kiện này, người để cho Bê Nguyệt đi cùng ta có được không?”

Lăng Tử Nhan nhíu mày: “Bê Nguyệt cũng đi? Vậy ai tới chiếu cố Tuyền nhi?”

Lạc Nhạn nói: “Không phải còn có người sao? Chẳng phải tiểu thư ước gì có thể mỗi ngày đều có cơ hội chiếu cố thiếu nãi nãi còn gì? Vừa lúc là một cơ hội.”

“Cũng đúng.” Lăng Tử Nhan đã bắt đầu tưởng tượng những ngày tốt đẹp nàng cùng Dương Mạc Tuyền sớm chiều bên nhau, cười nói: “Được rồi, ta sẽ bảo Bê Nguyệt cùng đi với người, đi sớm về sớm, trên đường chú ý an toàn.”

Lạc Nhạn lập tức cao hứng phấn chấn đi tìm Bê Nguyệt.

Hết chương 70

* Thanh thủy phù dong xuất hồng trần, thâm tỏa xuân khuê tầm tri âm, thường ức đương nhật sơ tương kiến, quân tấu lưu thủy ngã phủ cầm: Đóa phù dung dưới làn nước trong xanh xuất hiện nơi hồng trần, bốn mùa bị nhốt trong lầu các tìm người tri kỉ, mong ngóng mãi mới đến ngày gặp được, cùng người đàn tấu khúc Lưu Thủy.

71. Chương 71: Dâng Trà

“Nhan nhi, rời giường.”

Lăng Tử Nhan đang ngủ mơ mơ màng màng, tự hồ như nghe thấy có ai đó đang gọi.

“Y phục sạch sẽ ta đặt ở đây, nước rửa mặt ta cũng đã đem tới, điểm tâm ở trên bàn, sau khi rời giường đừng quên ăn, ta ra ngoài một chuyến.”

Lăng Tử Nhan vẫn như cũ không sao mở mắt nổi.

Dương Mạc Tuyền nhìn người trên giường, cười lắc đầu, Lăng Tử Nhan đồng ý nói với nàng sẽ thay thế Bê Nguyệt chiếu cố nàng từ bữa ăn đến giấc ngủ, kết quả là mấy ngày liền ngủ dậy so với nàng còn muộn hơn, bất quá nàng càng nguyện ý mình vì Lăng Tử Nhan mà chăm lo hết thấy. Đem cánh tay lộ ra ngoài của Lăng Tử Nhan để lại trong chăn, dịch mép chăn, nhẹ hôn bên miệng nàng một cái, lui ra khỏi phòng đóng cửa xong xuôi, đi ra hoa viên, hô một tiểu nha đầu đi qua hầu hạ, để tránh khi nàng không có ở đây, Lăng Tử Nhan tỉnh lại liền tay chân rối loạn.

Sương phòng ở trà quán Phượng Tường được bài trí lịch sự tao nhã, một thanh y tuyệt sắc nữ tử, tay cầm ấm trà, như chuồn chuồn đập nước, phân ra rót vào ba chén trà, ngón tay tinh tế thon dài cầm một chén nâng lên, cung kính đưa tới tay một phu nhân mặc dù lớn tuổi hơn nhưng phong vận cũng không chút thua kém, khẽ mở cánh môi hồng, nói: “Nương, thỉnh dùng trà.”

Quý phu nhân tiếp lấy chén trà nhưng không uống, nói: “Thư họa cầm kì thi tửu hoa, sài mễ du diêm tương thổ trà, trà nãi đại tặc đại nhĩ chi vật (1), ngụ ý sâu xa, không biết chén trà này có đạo lý gì?”

“Mạc Tuyền vẫn thiếu nường một ly trà, đáng tiếc chén trà đó cũng giống như Mạc Tuyền là hữu danh vô thật, uống trà cần nóng mà kị lạnh, nếu đã bỏ lỡ thời cơ, có uống nữa cũng chỉ có hại mà vô ích, mà hôm nay rót ba chén mới, là Mạc Tuyền thành tâm châm trà, hy vọng nường có thể nhận.”

Trong sương phòng có hai người, đúng là Từ Liễu Thanh cùng Dương Mạc Tuyền.

Từ Liễu Thanh phát ông tay áo, nói: “Mạc Tuyền nói nghe thử xem.”

Dương Mạc Tuyền lại đem chén trà để trước mặt Từ Liễu Thanh bưng lên một lần nữa, nói: “Thứ nhất là chén trà tạ ơn, Mạc Tuyền vào phủ đã lâu như vậy, đa tạ nường đã coi Mạc Tuyền như thân sinh nữ nhi mà chiếu cố.”

Từ Liễu Thanh khẽ gạt đầu: “Chén này có thể uống.” Tiếp nhận lấy nhấp một ngụm, đặt sang một bên.

Dương Mạc Tuyền nâng lên chén thứ hai, nói tiếp: “Đây là ly trà tạ lỗi, Mạc Tuyền đã từng nhận lời nường, nhưng nay lại thất ngôn, thỉnh nường tha thứ.”

Từ Liễu Thanh không tiếp, nói: “Chén này không vội, nói hàm nghĩa chén thứ ba đã rồi tính sau.”

Dương Mạc Tuyền buông chén trong tay xuống, lấy chén nhỏ nhất cuối cùng, nói: “Chén thứ ba này là để khẩn cầu, Mạc Tuyền hướng nường cầu xin một người, người này là người nường thương yêu, cũng là người mà Mạc Tuyền tâm ái nhất, là người mà cả đời này Mạc Tuyền đều muốn nắm tay sánh bước bên nhau.”

Từ Liễu Thanh nhướng mày: “Người dựa vào điều kiện gì mà muốn ta giao cho người người này?”

“Một trái tim chân thành cùng hạnh phúc cả đời.” Dương Mạc Tuyền nhẹ nhàng nói rõ từng chữ, ngữ khí thập phần kiên định.

Từ Liễu Thanh ngẩn ra, nữ tử trước mắt nhìn như yếu đuối, nhưng lại lộ ta một cổ cứng cỏi cùng chấp nhất, không hề nghi ngờ những lời nàng nói được là có thể làm được, tiếp nhận chén trà, dùng nắp khẽ gạt lá trà, chậm rãi nói: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Ngữ khí Dương Mạc Tuyền lại thực chắc chắn: “Nường sẽ đồng ý, hôm nay nường tới nơi này, cũng đủ để chứng minh trong lòng nường đã muốn đáp ứng Mạc Tuyền rồi, hơn nữa nường cùng Mạc Tuyền giống nhau, đều yêu Nhan nhi, vì Nhan nhi, khẳng định nường có thể bỏ được.”

Từ Liễu Thanh nhìn Dương Mạc Tuyền một cái thật sâu, sau đó nhấp một ngụm trà, nói: “Vài ngày trước ở Thúy Vân Các, Nhan nhi cũng nói giống như Mạc Tuyền, nường cũng cầu ta giúp các người, lúc ấy ta cũng đã đáp ứng nường.”

Dương Mạc Tuyền bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra ngày đó khách nhân mà Nhan nhi thỉnh tới chính là nường.”

Từ Liễu Thanh thở dài: “Mạc Tuyền vừa rồi nói bỏ được, bỏ được tất có được, nếu đáp ứng các người, ta buông tha được Nhan nhi thì cũng buông tha được người, nếu không đáp ứng, chỉ sợ các người cũng sẽ đi xa lưu lạc thiên nhai, vậy ta đây liền thật sự mất đi Nhan nhi.”

Dương Mạc Tuyền vội vàng quỳ xuống trước mặt Từ Liễu Thanh, hai mắt rưng rưng, nói: “Đa tạ nường thành toàn.”

“Đứng lên đi.” Từ Liễu Thanh giữ cánh tay nàng, đỡ nàng đứng dậy, lại nói: “Mạc Tuyền, con là hài tử thông minh, ta đã đáp ứng con thì sẽ bỏ được, vậy Mạc Tuyền cũng có thể ‘bỏ được’ một hồi không?”

Dương Mạc Tuyền hơi suy tư, liền hiểu được ý từ Từ Liễu Thanh: “Mọi việc xin nghe nường phân phó.”

Từ Liễu Thanh nắm tay Dương Mạc Tuyền vỗ nhẹ: “Vậy tạm thời ủy khuất con rồi, trước không cần nói cho Nhan nhi biết, miễn cho nàng nhịn không được mà làm hỏng việc.”

“Mạc Tuyền hiểu được.”***

Lăng Tử Nhan sau khi rời giường, đầu tiên là tự cốc đầu mình, ảo não một phen, nhìn mọi thứ Dương Mạc Tuyền chuẩn bị cho mình, trong lòng lại một trận ngọt ngào. Sau khi dùng xong bữa sáng liền cầm theo kiếm đi tới phòng Binh khí, lại thấy Lăng Tử Hạo đang luyện kiếm, tự nhiên liền đi tới khoa chân múa tay một phen.

Lăng Tử Hạo cười nói: “Muội đánh không thắng ta, hà tất phải so.”

Lăng Tử Nhan đâm ra một kiếm: “Ca ca quá coi thường người rồi, chưa từng nghe qua câu, ‘sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi’ (2) sao?”

“Khẩu khí lớn như vậy, ta đây thật muốn hảo hảo kiểm tra xem!” Lăng Tử Hạo huy kiếm ngăn cản, đồng thời ngâm kiếm chiêu: “Tật phong kính thảo*!”

(*Gió mạnh mới hay cỏ cứng)

Lăng Tử Nhan xoay người quay về, mũi kiếm rung chuyển: “Lạc hoa mãn thiên*!”

(*Hoa rơi đầy trời)

Xuất thủ rất nhanh, nhất thời Lăng Tử Hạo nhìn không ra hư thật, đành phải lui lại từng bước, thay đổi kiếm chiêu: “Toàn phong tứ khởi*!”

(*Gió xoáy nổi lên bốn phía)

Lăng Tử Nhan lại lấy “Phong quyển tàn vân*” để đáp lại.

(*Gió cuốn mây tan.)

Hai người đánh qua đánh lại nháy mắt đã hơn mười chiêu, Lăng Tử Hạo vốn là nghĩ phải nhường nhịn, sao biết Lăng Tử Nhan lại khí thế bức nhân, suýt nữa chống đỡ không được, liền khen: “Võ công của muội muội quả nhiên rất có tiến bộ, lúc trước quả thật ta đã khinh thường muội rồi.” Nói xong, trên tay bắt đầu xuất ra công phu thực, tình thế lập tức đảo ngược, chiếm thượng phong.

Lăng Tử Nhan không chút nào yếu thế, vẫn như cũ bình tĩnh ứng biến, nhất chiêu nhất thức đáp lại.

Tuy rằng bọn họ đều dùng đồng dạng chiêu số, nhưng Lăng Tử Nhan dáng người nhẹ nhàng, tà váy phiêu vũ, so với Lăng Tử Hạo đùa giỡn thì nhìn đẹp mắt hơn một chút.

Hai người đánh gần nửa canh giờ, rốt cục thể lực Lăng Tử Nhan chống đỡ không nổi, đã thấy sắp thất bại tới nơi, đột nhiên nghe được một thanh âm vang lên phía sau: “Nhan nhi, thì ra nàng ở đây.” Không khỏi chấn động, lập tức tinh thần hoàn toàn phấn chấn.

Mà Lăng Tử Hạo trông thấy giai nhân, lại không có hứng trí đánh nhau.

Nói thì ngắn mà xảy ra thì nhanh, Lăng Tử Nhan nhảy vọt một cái, mũi chân đạp lên trường kiếm của Lăng Tử Hạo, cánh tay Lăng Tử Hạo bị đè nặng, bất đắc dĩ đành phải buông kiếm.

Lăng Tử Nhan nhẹ nhàng rơi xuống đất, ôm quyền nói: “Ca ca, đa tạ.”

Tuy rằng là bị quấy nhiễu nên mới thua, nhưng Lăng Tử Hạo không thể không thừa nhận, thua chính là thua, nếu chính thức đối địch, há có thể có nửa phần hoảng hốt? Cười khổ nói: “Muội muội có yêu cầu gì, cứ việc đề xuất.”

Từ nhỏ đến lớn, trước khi luận võ đều đã định một quy tắc, chính là người thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu, trước kia đều là Lăng Tử Hạo thắng, sau khi thắng cũng chỉ yêu cầu Lăng Tử Nhan làm việc linh tinh gì đó hợp với tình hình.

Lăng Tử Nhan đi thong thả vài bước, bộ dáng còn như thật sự tự hỏi, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Có phải là ta muốn cái gì, ca ca cũng đều sẽ đưa cho ta không?”

Lăng Tử Hạo cũng cười nói: “Đương nhiên, chỉ cần là thứ ta có, nhất định sẽ đưa cho muội, cho dù không có, ta nhất định cũng sẽ giúp muội mua về.”

“Được, quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên (3), ta muốn...” Lăng Tử Nhan đột nhiên chỉ người vừa tới: “Ta muốn nàng!”

Một người kinh hô ra tiếng, một người bỗng dưng sửng sốt.

Lăng Tử Hạo vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên là nghe không hiểu những lời Lăng Tử Nhan nói, lập tức cười đáp: “Nhan nhi là muốn cho đại tẩu bồi tiếp nhiều nữa sao? Vậy thì không cần thương lượng với ta, thời

gian muối ở chung với đại tẩu còn dài hơn so với ta, lại còn có thể thường xuyên ngủ lại chỗ nàng, mà ta lại không thể, là ta nên hưởng muối đòi người mới đúng.”

Dương Mạc Tuyền sợ Lăng Tử Nhan không hề cố kỵ, sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa, liền vội vàng lôi kéo nàng đi, chỉ nói với Lăng Tử Hạo: “Quay lại sẽ tìm người.”

Trở lại trong phòng, Lăng Tử Nhan mới bất mãn nói: “Cơ hội tốt như vậy, vì sao không cho ta nói rõ ràng với ca ca?”

Dương Mạc Tuyền vỗ đầu nàng một chút: “Nàng điên rồi, cho tới giờ ca ca nàng cũng không biết chuyện của chúng ta, cứ như vậy trực tiếp nói với hắn, như thế nào hắn có thể chấp nhận? Cứ đi từng bước một đã, không phải nàng đã cầu nương hỗ trợ sao?”

“A, nàng biết? Nương nói cho nàng?” Lăng Tử Nhan nghĩ tới Từ Liễu Thanh, tâm tư lập tức buông lỏng, tay vòng bên hông Dương Mạc Tuyền, ôm nàng, chớp mũi cùng chớp mũi nàng đối diện: “Tuyền nhi, nàng biết không? Ta thật sự một khắc cũng đều chờ không được, ta muốn tuyên bố với mọi người, nàng là của ta, là nữ nhân của Lăng Tử Nhan ta.”

Dương Mạc Tuyền ôm lấy cổ nàng, hơi thở như hoa lan: “Ta biết là được rồi, không phải sao?”

Lăng Tử Nhan một trận mê muội, hôn lên đôi môi nàng, muốn cởi ra y sam, lại bị Dương Mạc Tuyền dè lại.

Dương Mạc Tuyền đỏ mặt: “Nhan nhi, dù sao nào thì, địa phương này, sao nàng lại có thể...”

“Nhưng mà, người ta chỉ muốn nàng thôi!” Lăng Tử Nhan vẻ mặt khát vọng nhìn nàng.

Dương Mạc Tuyền cự tuyệt: “Không được.” Lại vỗ nhẹ hai má nàng, giải thích: “Ta còn có chính sự muốn làm.”

Lăng Tử Nhan nhớ tới lời vừa rồi nàng nói cùng Lăng Tử Hạo, liền hỏi: “Vừa rồi nàng đi tìm ca ca?”

Dương Mạc Tuyền gật đầu: “Nàng cứ đi dạo trước đi, ta đi nói với hắn hai câu rồi sẽ quay lại.”

Lăng Tử Nhan nhíu mày: “Nói cái gì? Ngay cả ta cũng không thể nghe sao?”

Dương Mạc Tuyền cười, nheo cái mũi của nàng: “Nàng cái bình dấm chua này, cả ngày ăn dấm chua lung tung, nếu nàng nhất định muốn đi theo, vậy cứ đi cùng đi.”

Lăng Tử Nhan đương nhiên muốn đi theo, bất quá nghe nàng nói thế, biết hắn là chuyện không quan trọng, liền bỏ đi ý niệm này trong đầu, cũng không thể quản nàng quá, quản quýt nhiều lại ngược lại thành ra trói buộc tự do của nàng, nhân tiện nói: “Vậy nàng đi nhanh về nhanh, ta ở đây chờ.”

Dương Mạc Tuyền đáp ứng rồi xuất môn.

Lăng Tử Hạo còn đứng chờ ở cửa phòng Binh khí, thấy nàng tiến lại, liền cười ra ngênh đón: “Mạc Tuyền tìm ta có chuyện gì?”

Dương Mạc Tuyền trầm ngâm một lát mới nói: “Hai ngày nữa chính là ngày Quan Âm đàn, người có thể theo ta cùng đi lên miếu bái Bồ Tát, cầu quả sấm không?”

“Đương nhiên có thể!” Lăng Tử Hạo vẻ mặt đầy vui sướng, bái Quan Âm, tự nhiên là cầu tử (con nối dõi), Dương Mạc Tuyền muốn hắn cùng đi, làm gì có đạo lý không đáp ứng cho được? Có cảm giác như sau gian nan cuối cùng ánh trăng cũng lộ rạng phía sau rặng mây, chuyện tốt cuối cùng cũng tới.

Dương Mạc Tuyền nhìn hắn, lòng lại sinh áy náy, thầm cảm thán, lửa một lần tổng so với lửa cả đời thì vẫn tốt hơn.

Lăng Tử Hạo trở về phòng, trên mặt khó nén được vẻ vui mừng.

Vân La nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì mà cao hứng vậy?”

Lăng Tử Hạo cũng không giấu diếm, kể lại chi tiết.

Tâm tình Vân La lập tức trầm xuống, không nghĩ tới Dương Mạc Tuyền lại nhanh hơn nàng một bước, chủ động xuất kích, vậy kế hoạch kia của nàng cũng không thể lại trì hoãn nữa, may mắn là phụ thân sẽ đến đây, cũng không kém mấy ngày nữa. Trong lòng tức giận, sắc mặt tự nhiên cũng không tốt đẹp gì, cười lạnh nói: “Rốt cuộc vẫn là người ta trọng yếu, còn chưa viên phòng đã nghĩ tới cầu tử, ta nay trong bụng đã có một cái, cũng không thấy chàng quan tâm như vậy.”

Lăng Tử Hạo cười nói: “Sao có thể không quan tâm được? Ta ước gì nàng giúp ta sinh nhiều thêm vài đứa nữa!” Nói xong còn ghé sát bụng Vân La, nói: “Hài tử, con giúp cha nói vài lời tốt đẹp, để nường con sinh thêm vài đệ đệ muội muội nữa, được không?”

Vân La cười mắng: “Ai thêm giúp chàng sinh!”

__Hết chương 71__

(1) Thư họa cầm kì thi tửu hoa, sài mễ du diêm tương thổ trà, trà nãi đại tục đại nhĩ chi vật: Cầm kỳ thi họa rượu hoa, củi gạo dầu muối tương dấm trà, trà là thứ rất phong nhã thuần tục.

(2) sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi.

(3) quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên: Người quân tử nói một lời, ngựa hay chỉ cần chạm một roi.

72. Chương 72: Diễn Kịch

Hai ngày liên tục trời đất âm u, Quan Âm dẫn ngày ấy, trời lại trong đến thần kỳ, hạ nhân Lăng phủ đã sớm đem đồ tế bái chuẩn bị thỏa đáng, xe ngựa đỗ ở trước đại môn, Lăng Tử Hạo một thân trường sam bạch y, đai lưng thêu tơ vàng trang trí, tay cầm chiết phiến, buồn chán chờ đợi, mắt thấy mặt trời đã lên cao đến chính Ngọ mà vẫn không thấy giai nhân đâu.

Lăng Tử Hạo vừa muốn để Lâm Phong đi thúc giục, liền thấy Dương Mạc Tuyền mang theo một tiểu nha đầu nhanh chóng đi đến, cũng một thân tố y.

Tiểu nha đầu lấy chân đạp (1) đặt tốt rồi, liền giúp đỡ Dương Mạc Tuyền lên xe ngựa.

Dương Mạc Tuyền còn chưa ngồi vào chỗ của mình, chợt nghe thấy thanh âm Từ Liễu Thanh: “Ta đi cùng hai đứa.” Vén rèm kiệu lên, nhìn thấy Từ Liễu Thanh cùng Tu Hoa đi ra đại môn Lăng phủ.

Lăng Tử Hạo vội vàng kéo Từ Liễu Thanh qua một bên, nhỏ giọng thăm oán: “Con thật vất vả mới có thể cùng Mạc Tuyền xuất môn một chuyến, nường người cùng đi làm gì vậy?”

Từ Liễu Thanh không vui nói: “Khó có được ngày Quan Âm dẫn như hôm nay, các người đi cầu tử, ta không thể đi cầu bình an sao?”

“Con không có ý này, chỉ là...” Lăng Tử Hạo muốn tìm một cái cớ, nhìn thấy sắc mặt Từ Liễu Thanh càng ngày càng trầm, rốt cuộc không dám nhiều lời nữa.

Từ Liễu Thanh cũng không để ý đến hắn, lập tức lên xe, không nói gì, chỉ vỗ vỗ tay Dương Mạc Tuyền.

Lăng Tử Hạo vốn tưởng có thể cùng Dương Mạc Tuyền ngồi chung một xe, giờ bị Từ Liễu Thanh chiếm vị trí, đành phải để Lâm Phong dắt ngựa ra, cười đi đằng trước, hướng Quan Âm Sơn mà đi.

Quan Âm Tự ở Tô Châu vang tiếng gần xa, hơn nửa ngày hội Quan Âm dẫn, thiện nam tín tử từ bốn phương tám hướng đổ về, hương khói tràn đầy.

Đoàn người đến chân núi, Từ Liễu Thanh cùng Dương Mạc Tuyền xuống xe, phóng mắt nhìn, quả nhiên là “Đông nam phong xuy miếu môn khai, hồng nam lục nữ tiến hương lai” (2), khách hành hương nối liền không dứt, rất náo nhiệt, cũng có người thành kính, đi một bước lại dập đầu, quỳ tiến lên núi.

Xuyên qua con đường mòn, lại băng qua một cây cầu, chính là một mảnh rừng trúc, trước mắt một màu xanh ngắt, trong rừng kiến tạo một bức tượng Bồ Tát đứng ngạo nghễ như cây trúc, bên cạnh là một cái

thạch đỉnh, bên trong không phải là tro mà là trấu trong, đều là nước mà du khách hành hương từ dưới chân núi mang lên, rót vào trong đó. Trên đỉnh còn khắc một liên đối, “tích bách gia thủy chủng trúc, vi vạn gia nhân thi phúc” (3).

Lăng Tử Hạo tự mình đem bình nước trong hành nang* rót vào đó, Dương Mạc Tuyền cũng vẩy nước tưới lên cây trúc, lễ xong mới tiếp tục lên núi.

(*túi đựng nước thời xưa)

Quan Âm Tự so với các chùa miếu khác linh nghiệm hơn, quy củ tự nhiên cũng nhiều hơn, đi qua rừng trúc là vì để giữ sự trong sạch, trước cửa miếu trên núi còn có thanh tuyền (suối) để khách lai vãng rửa tay, như thế nhằm thoát bỏ khí tức phàm trần, qua được cửa miếu sẽ phải thấp sáng đèn, lúc ấy mới thấy được thân Bồ Tát. Ngày thường Lăng Tử Hạo ghét nhất là những lễ nghi phiền phức như vậy, hôm nay lại rất nề nếp, làm theo không kém, Từ Liễu Thanh thấy thế cũng chỉ có thể thầm than một tiếng.

Đứng trước trường phan (4), Lăng Tử Hạo và Dương Mạc Tuyền cùng thành kính quỳ gối trước tượng Quan Âm cầu tử, thẳng đến khi hương cháy hết hai người mới đứng dậy.

Từ Liễu Thanh nói: “Đi cầu quả sâm đi.”

Ba người đi đến chỗ người phụ trách miếu thờ, lại đốt một cây hương, Dương Mạc Tuyền từ trong hộp rút ra một quả, đưa cho Từ Liễu Thanh, Từ Liễu Thanh khoát tay, để tự nàng thu lấy, sau đó rồi mới đi ra hậu viện.

Trước cửa Thiện phòng (5) đã có ba bốn đôi phu thê, bộ dáng đang chờ đợi, đầu tiên là nghe được thanh âm một lão nhân: “Thỉnh vị thí chủ tiếp theo vào.”

Lăng Tử Hạo thấy những người đứng đợi phía trước đều là người một thân quần áo vải thô, bất quá là kẻ tiểu dân bình bình thường, ý vào việc là người Vương phủ, đã định tiến lên, nhưng bị Từ Liễu Thanh giữ lại nên mới từ bỏ, sớm đã có chú tiểu đem bàn ghế tới, thỉnh ba người ngồi xuống.

Từ Liễu Thanh nhìn thấy lại có rất nhiều người lục tục tới, nhìn sắc trời, liền phân phó cho Lâm Phong hồi phủ thông báo một tiếng, hôm nay không quay về, ngày mai mới trở lại.

Lăng Tử Hạo nghe xong, đúng là cầu còn không được, nghĩ Từ Liễu Thanh cố ý tạo cơ hội cho hắn cùng Dương Mạc Tuyền, liền tìm dịp nhỏ giọng nói với Từ Liễu Thanh: “Đa tạ nương.”

Thẳng đến khi mặt trời lặn sau rừng núi phía Tây, chú tiểu mới cầm đèn đến, thế này mới tới lượt bọn họ.

“Cạch” một tiếng đẩy ra cửa Thiện phòng, chỉ thấy một lão tăng tuổi già sức yếu đang nhắm hai mắt ngồi trên bồ đoàn.

Dương Mạc Tuyền đem quả sâm của mình đưa cho Lăng Tử Hạo, Lăng Tử Hạo tiến lên, cung kính đưa cho lão tăng, nói: “Phiền toái đại sư giải sâm.”

Lão tăng chậm rãi nhướn đôi bạch mi, chấp tay hành lễ: “Thỉnh các vị thí chủ dùng trà trước đã.” Sau đó mới mở tờ giấy, từ từ nói: “Đông lai linh thượng nhất chi mai, hiệp lạc chi khô tổng bất thôi, tham đắc dương xuân tiêu tức cận, y nhiên hoàn ngã tác hoa khôi.” (6)

Từ Liễu Thanh nói: “Xin hỏi đại sư giải thích thế nào?”

“Quả này lấy hình tượng hoa mai làm điềm báo, phạm sự gì đang lo lắng cũng sẽ hóa cát tường.”

Lăng Tử Hạo vừa nghe thế liền vui vẻ nói: “Vậy chẳng phải là quả tốt nhất sao?”

Lão tăng đáp: “Cầu được quả này, quả thật có ý đóa hoa mai hương sắc phải chịu khổ hàn, cái gọi là đạt được chuyện tốt thường gian nan, chỉ cần phá tan trọng trọng trở ngại trước mắt, nhất định có thể khổ tận cam lai.”

Lăng Tử Hạo liền tưởng đến hắn cùng với Dương Mạc Tuyền, ý cười trên mặt càng thêm đậm, kéo tay Dương Mạc Tuyền, khẩn cấp nói: “Mạc Tuyền, nguyên lai chúng ta nhất định phải kinh qua gian khó như thế, nay sau cơn mưa trời lại sáng, rốt cục có thể cùng một chỗ.” Dương Mạc Tuyền rút tay về, chỉ nhìn Từ Liễu Thanh, Từ Liễu Thanh lại cảm thấy kinh ngạc, liền tưởng đến nhân duyên kỳ lạ trước Lăng Tử Hạo

cầu được ở Báo Ân Tự, lại nhìn quẻ này của Dương Mạc Tuyền, một người thì “vô tâm cảm liễu liễu thành cây”, một lại “hoa mai ngạo nghễ nở rộ trên nền tuyết trắng”, hai người này thật đúng là số trời đã định nhất định phải thành một đôi. Trong lòng lại thầm thở dài, chỉ tiếc cho Hạo nhi.

Ba người đều hoài tâm tư, lại nghe lão tăng nói: “Hai người các ngươi là phu thê?”

Lăng Tử Hạo gật gật đầu: “Không sai.”

Lão tăng mặt lộ vẻ nghi ngờ: “Kỳ quái, kỳ quái.”

Lăng Tử Hạo hỏi: “Cái gì mà kỳ quái?”

Lão tăng nói: “Nếu đã là phu thê, vậy thứ cho lão nạp không nhiều lời, sắc trời đã tối, các vị thí chủ có thể đến khách xá dưới chân núi nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hẵng trở về.”

Tâm tình Lăng Tử Hạo vốn đang tốt, thấy lão tăng muốn nói lại thôi, trong lòng lại thành hoảng hốt, lập tức oán giận nói: “Ta thấy lão hòa thượng ngươi mới kỳ quái!”

“Hạo nhi không thể vô lễ!” Từ Liễu Thanh giữ lấy hắn, lại gật đầu với lão tăng, nói: “Đa tạ đại sư chỉ điểm.” Rồi dẫn đoàn người xuống núi.

Đồ ăn chay ở khách xá đương nhiên so ra kém Vương phủ, Lăng Tử Hạo ăn thấy vô vị, vội vàng ăn mấy miếng liền buông đũa, sau đó không ngừng nháy mắt với Từ Liễu Thanh.

Từ Liễu Thanh làm sao không rõ ý tứ của hắn, mấy ngày trước nhìn bộ dáng Lăng Tử Nhan khóc lê hoa đái vũ, trong lòng rất không nỡ, giờ lại nhìn bộ dáng mong chờ của Lăng Tử Hạo, lại không đành lòng khiến hắn thất vọng, một đôi nhi nữ của mình, yêu thương hai người đều giống nhau, lòng không khỏi do dự.

Dương Mạc Tuyền cũng nhìn ra vẻ mâu thuẫn trên mặt Từ Liễu Thanh, lòng lại cả kinh, nường đừng thay đổi chủ ý đi! Rót một chén trà xanh, đưa đến trước mặt Từ Liễu Thanh.

Ý niệm do dự trong đầu Từ Liễu Thanh cũng chỉ vụt lóe liền tắt, không cần Dương Mạc Tuyền châm trà nhắc nhở nường, bất quá vẫn nhấp một ngụm, nói: “Nơi này là chốn Phật môn thanh tịnh, không thể dính nửa phần tửu sắc, đêm nay Mạc Tuyền vẫn là ở cùng ta thôi.”

Dương Mạc Tuyền lập tức đáp ứng: “Vâng.”

Lăng Tử Hạo thất vọng dật vu ngôn biểu (7): “Nường...”

Từ Liễu Thanh không đợi hắn mở miệng cầu xin, đã đánh gãy lời hắn, miễn cho mình lại mềm lòng mà đáp ứng: “Cứ như vậy đi, Mạc Tuyền, con theo ta đến đây, ta có lời muốn nói với con.”

Dương Mạc Tuyền theo ở phía sau, Từ Liễu Thanh dừng bước ngoái lại, nói với Lăng Tử Hạo: “An phận đứng trong phòng cho ta, không được nơi nơi chạy loạn.”

Lăng Tử Hạo thực không tình nguyện đáp ứng, sau đó tiến vào một gian phòng khác, ngã lên giường, từ trong lòng lấy ra tờ giấy ghi quẻ sấm kia, nhìn chữ ghi trên mặt, nghĩ tới lời lão tăng ở Quan Âm Tự nói, vẫn cân nhắc không rõ được ý tứ trong đó, liền đơn giản không nghĩ nữa. Đi tới cửa sổ phía trước mở ra, nhìn mấy ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, lại lập tức thấy hai người đứng dưới tàng cây cách đó không xa, không phải Từ Liễu Thanh cùng Dương Mạc Tuyền thì là ai? Không biết các nường đang nói cái gì, đột nhiên giật mình một cái, nghĩ tới lời Từ Liễu Thanh nói, hảo hảo không cho hắn bước ra khỏi cửa phòng, kì thực chính là không muốn cho hắn nghe được chuyện các nường nói, chẳng lẽ có cái gì hắn không thể nghe sao? Lại nghĩ nường luôn luôn tức trí đa mưu, hôm nay cầu quẻ sấm này, lão hòa thượng nói đôi câu vài lời, giải thích mơ mơ hồ hồ, hắn lý giải không ra, nói không chừng nường đã sớm sáng tỏ, cho nên mới tránh hắn, một mình hỏi Mạc Tuyền. Mặc dù mình luôn theo đuổi bám riết không tha, tựa hồ Dương Mạc Tuyền đã thân cận hơn không ít, nhưng hắn nhìn ra được, trong lòng Dương Mạc Tuyền còn cất giấu tâm tư. Hắn vốn từng hoài nghi nường cùng Trương Hằng có tư tình, nhưng mà nường hướng hắn cam đoan Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng thanh thanh bạch bạch, cho nên hắn mới không nghi ngờ nữa. Tuy hắn tin Dương Mạc Tuyền không có liên quan với Trương Hằng, nhưng thế cũng không có nghĩa là trong lòng nường không có người khác, bằng không thể nào mà đến tận bây giờ cũng không chịu cùng hắn viên phòng?

Mỗi lần nghĩ tới đây, Lăng Tử Hạo luôn luôn lại một trận tâm phiền khí loạn, lại nhìn qua, chỉ thấy Dương Mạc Tuyền đã quỳ xuống, trong lòng kinh hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì, đáng tiếc là cách quá xa, không nghe thấy các nàng nói gì, đi qua đi lại, đơn giản lòng ra quyết định, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, vài lần liền lên đến sau một thân cây cách các nàng gần nhất, không phát ra một tia tiếng động.

Chỉ nghe Dương Mạc Tuyền nói: “Nếu nương đã nhận định việc này là sự thật, Mạc Tuyền nhiều lời vô ích, phải trừng phạt như thế nào, nương cứ nói.”

Từ Liễu Thanh hừ lạnh một tiếng: “Ta biết ngươi có cái tâm tư gì, ngươi là muốn cho Lăng gia hưu ngươi, sao đó cho các ngươi song túc song phi (8)? Hừ, trong thiên hạ nào có chuyện tốt như thế?”

Dương Mạc Tuyền nói: “Không phải như nương nghĩ, Mạc Tuyền chưa bao giờ tưởng vậy.”

“Vậy ý tứ của ngươi là gì, ngươi còn muốn chiếm danh phận chính thê của Hạo nhi?” Thanh âm Từ Liễu Thanh lại cao lên: “Dương Mạc Tuyền, ta nói cho ngươi, ngươi không có tư cách!”

Dương Mạc Tuyền cười lạnh: “Có tư cách hay không, nương nói cũng không tính, phải tướng công nói mới được, chẳng nhẽ nương không nhìn ra, tướng công thực để ý Mạc Tuyền sao?”

“Đó là do Hạo nhi không biết chuyện này của ngươi, nếu cho hắn biết, dù giết ngươi cũng có thể!”

“Nương có thể nói cho hắn biết.” Thanh âm Dương Mạc Tuyền không nghe ra chút sợ hãi nào, còn đứng dậy bước đi, hướng cái cây chỗ Lăng Tử Hạo trốn mà đi tới.

Lăng Tử Hạo nghe các nàng nói chuyện, tuy rằng chỉ có vài câu, đã thấy khiếp sợ không thôi, nắm chặt quyền đầu mới nhẫn nại nổi xúc động muốn tiến lên chất vấn. Thấy Dương Mạc Tuyền lại đây, nghĩ hành tung bại lộ, vừa muốn đi ra, lại thấy nàng vòng lại, đành phải thu hồi thân mình, tiếp tục nghe.

Dương Mạc Tuyền nói tiếp: “Mạc Tuyền vốn định ở trước mặt Quan Âm bồ tát, thẳng thắn hết thảy với tướng công, thỉnh tướng công tha thứ, nếu tướng công không chê Mạc Tuyền, Mạc Tuyền sẽ đem chính mình giao cho hắn, nhưng cố tình nương lại đi theo, tìm mọi cách ngăn cản, nương nghĩ người làm vậy, tướng công sẽ cảm kích người sao?”

Từ Liễu Thanh nói: “Không ai hiểu con hơn mẫu thân, nhi tử ta, chẳng lẽ ta không biết? Nếu nói cho hắn biết ngươi đã không còn tấm thân nguyên vẹn, ngươi cho là hắn còn có thể muốn ngươi sao? Ngươi cũng quá ngây thơ rồi! Vì sao ta phải cùng đi? Còn không phải là sợ ngươi giở thủ đoạn đùa giỡn lừa bịp Hạo nhi? Chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ngươi lừa nhi tử của ta dù nửa phần!”

Dương Mạc Tuyền cười lạnh: “Nương thật sự là mâu thuẫn, không muốn hưu ta, lại không phạt ta, chẳng nhẽ cứ che che dấu dấu như vậy cả đời?”

“Hừ, ngươi còn nóng vội hơn so với ta, còn có nửa tháng nữa là ngày đại khảo, chờ ta an bài tốt hôn sự của Nhan nhi xong, sẽ lại giải quyết chuyện của ngươi cùng Hạo nhi, ngươi yên tâm, kết quả nhất định sẽ làm cho ngươi vừa lòng.” Lời Từ Liễu Thanh nói đã tràn ngập hàn ý.

Dương Mạc Tuyền phản ứng thật ra lại thản nhiên: “Vậy Mạc Tuyền sẽ hảo hảo chờ.”

Lăng Tử Hạo vô tình nghe được, muốn biết gì thì cũng đều đã biết, thê tử Lăng Tử Hạo hẳn cười hỏi đảng hoàng thê nhưng lại hồng hạnh vượt tường! Nữ thần băng thanh ngọc khiết trong cảm nhận của hắn, thế nhưng lại đã không còn tấm thân hoàn bích! Nguyên lai suốt những ngày nay, hắn tựa như kẻ ngốc bị Dương Mạc Tuyền đùa bỡn trong lòng bàn tay, mà Dương Mạc Tuyền, nữ tử ôn nhu xinh đẹp kia, thật ra lại là một kẻ vô liêm sỉ như thế!

Như thể mộng đẹp tan biến, Lăng Tử Hạo rất muốn bi phẫn thét lên, lại sợ kinh động người khác, chỉ có thể kiềm chế phần nộ, nước mắt lại không khống chế được mà chảy ra.

Hết chương 72

(1) chân đạp: cái bục gỗ có bậc thang đặt dưới chân xe ngựa để bước lên.

- (2) Đông nam phong xuy miếu môn khai, hồng nam lục nữ tiến hương lai: Gió đông nam thổi cửa miếu mở ra, trai thanh gái lịch đến dâng hương.
- (3) tích bách gia thủy chủng trúc, vi vạn gia nhân thi phúc: chứa đựng nước của trăm họ để trồng trúc, vì vạn người thi phúc.
- (4) hình minh họa:
- (5) thiện phòng: phòng tu hành, phòng ngồi thiền.
- (6) Đông lai linh thượng nhất chi mai, hiệp lạc chi khô tổng bất thôi, tham đắc dương xuân tiêu tức cận, y nhiên hoàn ngã tác hoa khô: Đông đến trên đỉnh núi có một cành mai, lá rụng cành khô chẳng nên thúc giục, bao giờ hay tin mùa xuân tới, vẫn như cũ đóa hoa ấy lại ngạo nghễ nở rộ.
- (7) dật vu ngôn biểu: vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người nghe hiểu được.
- (8) song túc song phi: như hình với bóng.

73. Chương 73: Bởi Vì Nàng Là Nhan Nhi...

Lăng Tử Hạo làm như không có việc gì ngồi trong phòng chờ Từ Liễu Thanh các nàng về, chỉ thấy Dương Mạc Tuyền khoác tay Từ Liễu Thanh, mẹ chồng nàng dâu hòa hảo tiêu sái tiến vào.

Từ Liễu Thanh trước nói: “Hạo nhi, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Lăng Tử Hạo cười đứng dậy, nói: “Hai người đi đâu vậy? Làm con chờ thật lâu.”

Dương Mạc Tuyền buông cánh tay Từ Liễu Thanh, nói: “Ta bồi nương đi ra ngoài tản bộ một lát.”

“Có chuyện gì sao?” Từ Liễu Thanh hỏi.

Lăng Tử Hạo lấy ra quả sấm kia, vẽ mặt nghi hoặc, nói: “Nương, con đem những lời mà lão hòa thượng giảng giải về quả sấm kia, lặp đi lặp lại cân nhắc một buổi tối, đột nhiên phát hiện một vấn đề.”

Dương Mạc Tuyền biến sắc, nhẹ giọng hỏi: “Không biết tướng công phát hiện cái gì?”

Lăng Tử Hạo tuy cùng Từ Liễu Thanh nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung đặt trên mặt Dương Mạc Tuyền, tự nhiên không buông tha cho một chút biến hóa nhỏ nào, nói: “Nguyên bản ta cảm thấy quả này nói ta cùng Mạc Tuyền, hiện tại ngẫm lại tựa hồ không phải nói ta.”

Dương Mạc Tuyền dưới tình thế cấp bách vội vàng nói: “Sao có khả năng?!” Lập tức cảm thấy thất thố, lại ôn tồn giải thích: “Ý tứ của ta là, rõ ràng nói đúng là ta với chàng, từ lúc ta gả vào Lăng phủ, giữa chúng ta vẫn có hiểu lầm sâu sắc, thẳng đến gần đây mới tiêu tan những hiềm khích trước đó, không phải chính đúng như lời ký sao?”

Lăng Tử Hạo lắc đầu: “Nhưng lão hòa thượng nghe được chúng ta là phu thê, đang giải đoán liền im bặt, ta đoán có phải là như thế này hay không, ta mới đang chính là người trời buộc nàng, thoát khỏi ta, nàng mới chân chính thoát ly khổ hải?”

“Là như thế sao?” Dương Mạc Tuyền có chút hoảng hốt, khoe miệng nhếch lên, tươi cười đã nhuốm vẻ chua xót nói không nên lời, tự hỏi tự đáp: “Không phải thế, chàng không nên hồ tư loạn tưởng.”

Lăng Tử Hạo thăm hừ lạnh, ta thực muốn nhìn xem người còn muốn ngụy trang bao lâu.

Từ Liễu Thanh ở một bên ngắt lời bọn họ, nói: “Loại sự tình xin sấm này sao có thể tin hoàn toàn được? Có thời gian nghĩ này nọ, không bằng nghĩ đến việc sau này chúng sống thế nào. Mạc Tuyền nói rất đúng, trước kia chính là các người có hiểu lầm quá sâu, cho nên đến nay cũng chưa chân chính thành phu phụ, người thất dây cũng là người gỡ nút, về sau cần phải dùng nhiều tâm tư câu thông căn nhau mới được.”

Lăng Tử Hạo nói: “Không sai, vẫn là nương nói rất đúng, không bằng...” cúi thấp, ghé sát bên tai Từ Liễu Thanh, nói nhỏ: “Không bằng nương đi qua gian phòng khác, để con lưu lại bồi Mạc Tuyền?”

Từ Liễu Thanh sắc mặt không thay đổi, nói: “Đã nói với con rồi, nơi này là chốn Phật môn, sao có thể để con làm thế? Sau này ngày tháng còn dài, con ngay cả nhất thời nửa khắc cũng không chờ được sao?”

Lăng Tử Hạo cười ôm quyền nói: “Vâng, nương, hài nhi tuân mệnh!” Xoay người đi, trong lòng cũng là cười lạnh, bất quá thử các người thôi, thực sự để ta lưu lại, ta còn không thêm.***

Từ Liễu Thanh nhượng Dương Mạc Tuyền nằm cạnh mình, đem nàng ôm vào trong ngực, đau lòng nói: “Mạc Tuyền, khiến con chịu ủy khuất rồi.”

Dương Mạc Tuyền giống như đột nhiên trở về ngày trước, nằm trong lòng mẫu thân, có thể không hề lo nghĩ úy kỵ gì mà tham lam đòi lấy ấm áp, tuy rằng dung mạo Từ Liễu Thanh trẻ đến có chút bất khả tư nghị, không thể so với khuôn mặt đã nhiều lần trải qua tang thương của mẫu thân, nhưng ở trên người nàng lại vẫn tìm được bóng dáng nương, hương vị của nương, cái cảm giác này làm cho nàng ấm áp cùng an tâm. Vui mình trong vòng tay nàng, nhẹ giọng nói: “Nương luôn nói đã khiến con chịu ủy khuất, nhưng Mạc Tuyền có ủy khuất gì đâu? Mạc Tuyền cùng Nhan nhi là chân tâm tương ái, cuộc đời này đã không còn gì hối tiếc, lại còn có một người mẹ chồng, chẳng những không ngăn cản tình yêu mà thế tục bất dung của chúng ta, còn khắp nơi che chở, giúp đỡ. Mặc kệ con cùng Nhan nhi có thể cùng một chỗ hay không, nương có ân tình với Mạc Tuyền, Mạc Tuyền sợ cả đời này đều khó có thể báo đáp.”

Từ Liễu Thanh khẽ cười nói: “Hài tử ngọc, không cần nói ta vĩ đại như vậy, ta cũng có tư tâm, Nhan nhi là nữ nhi ta hoài thai chín tháng mười ngày, sao ta có thể nở lòng để nàng chịu khổ? Nếu nói may mắn, là Nhan nhi may mắn mới đúng, có con, người lấy chân tâm đối đãi với nàng, vậy thì thế tục không đáng để ta đặt vào mắt, chỉ tiếc chúng ta sinh ra là người trong Vương hầu, không để ý không được, chính là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chúng ta cũng chỉ có thể nhẫn nại để hành sự, cứ nghe thiên mệnh đi!”

Dương Mạc Tuyền khẽ thở dài một hơi: “Chỉ hy vọng bất động can qua, có thể khiến Lăng Tử Hạo buông tay.”

Từ Liễu Thanh vỗ vỗ cánh tay nàng, an ủi: “Hạo nhi là nhi tử của ta, phẩm tính hắn ta là người rõ nhất, nếu như hôm nay hắn thú con về làm nhất phòng thê tử, thì vô luận thế nào ta cũng sẽ không chia rẽ hai người. Lúc trước Hạo nhi tin lầm Nhan nhi, ghét bỏ dung mạo con mà đào hôn, còn tự cho là đúng mà lấy Vân La về, cũng không ngờ con lại xinh đẹp hơn Vân La mười phần, mới lại hồi tâm chuyển ý đem tâm tư đặt trên người con. Không phải hắn không thích con, cũng không phải không thích Vân La, chính là rất dễ ý đến ngoại hình, như thế đợi cho đến một ngày dung mạo các con đều tàn phai, hắn sẽ lại coi trọng những người khác. Về điểm này, hắn thật sự bất đồng với phụ thân hắn, mà Nhan nhi thật ra lại giống cha nàng, là loại chỉ mãi yêu sâu đậm một người duy nhất. Cho nên để con rời khỏi Hạo nhi, Hạo nhi nhiều nhất cũng chỉ là nhất thời không đành, nhưng nếu chia rẽ con cùng Nhan nhi, vậy Nhan nhi lại sẽ thương tâm cả đời.”

Dương Mạc Tuyền hỏi: “Cho nên nương mới nghĩ ra dạng biện pháp này?”

Từ Liễu Thanh nói: “Không sai, nếu Hạo nhi thiệt tình yêu con, căn bản hắn sẽ không để ý đến trinh tiết, hơn nữa hắn càng không chiếm được thứ gì, sẽ càng muốn có được, nếu con đưa lên trước mặt hắn, hắn ngược lại lại cảm thấy rẻ mạt không đáng theo đuổi.”

“Mạc Tuyền sẽ dụng tâm diễn tốt vai này, chỉ sợ Nhan nhi sẽ ăn dấm chua nhiều a.” Dương Mạc Tuyền nghĩ tới Lăng Tử Hạo, không khỏi cười khẽ ra tiếng. Nhắc tới Lăng Tử Hạo, lại gọi lên trong lòng Từ Liễu Thanh một tâm tư khác, bất quá còn không biết rốt cuộc sự tình diễn biến thế nào, nghĩ nhiều cũng vô ích, nhưng không khỏi tò mò hỏi: “Mạc Tuyền, ta có một vấn đề, muốn hỏi con từ lâu rồi.”

“Nương, mời nói.”

Từ Liễu Thanh hỏi: “Nhan nhi thích con, ta không bất ngờ, tuy Nhan nhi là nữ hài tử, nhưng từ nhỏ đã theo cha cùng ca ca vũ đạo lộng thương, lại luyện thành một thân tính nết nam nhi, thích nhất bên vực kẻ yếu, trừ gian giúp đời, thích một người ôn nhu như nước như con, coi như là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng vì sao con lại thích Nhan nhi? Không phải là người làm nương không bên vực nữ nhi, mà thực sự là cái bộ dáng thành sự không được mà bại sự có thừa của nàng, ngay cả ta cũng đều thấy chướng mắt.”

Dương Mạc Tuyền che miệng cười, sau đó mới nghiêm mặt nói: “Trên người Nhan nhi có nhiều ưu điểm lắm, nàng dùng cảm nhiệt tình, ở trong thế giới của nàng, tựa hồ chỉ có ánh dương quang cùng hoa tươi. Ở cùng nàng, liền ngay cả sinh mệnh cũng đều trở nên tốt đẹp. Đường nhiên khuyết điểm cũng có rất nhiều,

nàng hấp tấp tùy hứng, cũng không có việc gì liền gây ra một đồng họa lớn họa nhỏ, nhưng chính như lời nương nói, Nhan nhi là người luôn hết lòng vì người khác, một người toàn tâm toàn ý đối tốt với mình, tất nhiên không thể không động tâm. Thích một người có thể cần lý do, nhưng yêu một người lại không cần. Con yêu Nhan nhi, không quan hệ tới việc có là nam nữ hay không, chính bởi vì nàng là Nhan nhi, cho nên con mới yêu hết thảy những gì thuộc về nàng.”

Một phen nói, thế nhưng làm cho Từ Liễu Thanh nhớ lại những chuyện lúc nàng còn trẻ, Lăng Viễn Kiếm sao không phải là một người có đầy khuyết điểm? Cố chấp lại sơ ý, còn không biết thương yêu người ta, nhưng lại khiến nàng yêu nhiều năm đến như vậy. Quả nhiên yêu một người là có thể bao dung hết thảy. Sở dĩ nàng nguyện ý giúp Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, cũng có thể là bởi nhìn thấy được bóng dáng chính mình trên người các nàng, khơi dậy nhiệt tình đã lâu không có trong lòng nàng.

Từ Liễu Thanh trịnh trọng nắm tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Ta đem Nhan nhi giao cho con, hy vọng hai người có thể hạnh phúc.”

“Đa tạ nương.” Dương Mạc Tuyền lại một lần nữa cảm động lệ rơi đầy mặt.

Lăng Tử Nhan đứng ở cửa lớn ngẩng đầu kiểng chân ngóng, hôm qua đáp ứng để Dương Mạc Tuyền đi Quan Âm Tự xin sấm, là vì Dương Mạc Tuyền nói với nàng rằng Từ Liễu Thanh cũng đi, nàng mới cố đáp ứng, thế nhưng kết quả là Lâm Phong hồi phủ nói bọn họ không trở lại, lập tức hối hận không kịp. Tuy trong lòng nàng tin tưởng nương, nhưng một lòng vẫn thắc thỏm không yên, cơm chiều tối hôm qua đến điểm tâm cùng cơm trưa hôm nay cũng chưa ăn, nhưng vẫn chưa thấy người trở về. Lòng vẫn thầm cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may, vừa hận không thể chấp cánh mà bay qua, đem Dương Mạc Tuyền đón về. Rốt cục chờ đến một mỏi gối trên thềm đá ở trước đại môn, hai tay nâng má, đôi mắt trống rỗng nhìn phía trước.

Gã thủ vệ đột nhiên kêu to: “Quận chúa, bọn họ đã trở lại!”

Hai mắt Lăng Tử Nhan lập tức tỏa sáng, nhảy dựng lên: “Sao cơ?!” Liền thấy một chiếc xe ngựa chuyển qua góc đường, Lăng Tử Hạo cười ngựa đi song song với xe ngựa, muốn chạy vội qua, rốt cuộc nhịn xuống, sửa sang lại y phục một chút, chờ bọn họ tiến lại.

Lăng Tử Hạo nhìn thấy nàng trước, liền hỏi: “Như thế nào lại đứng ở đây?”

Lăng Tử Nhan ngoài miệng nói “chờ các người a”, mà người đã khấn cấp chạy đến bên xe giữ lấy ngựa, vén rèm lên, nhìn thấy Dương Mạc Tuyền cùng Từ Liễu Thanh ngồi ngay ngắn bên trong, tâm lúc này mới hoàn toàn buông lỏng. Trước tiên đỡ Từ Liễu Thanh xuống, đến Dương Mạc Tuyền, liền trực tiếp ôm nàng xuống xe.

Dương Mạc Tuyền đỏ mặt, hành động này ở trước mặt mọi người cũng quá bất nhã đi, liền vội vàng tránh khỏi vòng tay Lăng Tử Nhan, nhìn thoáng qua Lăng Tử Hạo, phát hiện trên mặt hắn cũng không có gì khác thường.

Chi tiết nhỏ này lại không tránh được ánh mắt Lăng Tử Nhan, khẽ nhíu mày, không nói gì, chỉ nắm tay Dương Mạc Tuyền, chào Từ Liễu Thanh và Lăng Tử Hạo rồi trở về phòng.

Từ Liễu Thanh lắc lắc đầu, thấy Lăng Tử Hạo nhìn bóng dáng Dương Mạc Tuyền mà ngăn người, lại lắc lắc đầu, khẽ gọi hắn một tiếng, sau đó nói: “Hạo nhi, hai ngày một mỏi rồi, con cũng sớm về phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

Lăng Tử Hạo đáp ứng, đi đến Tây sương lại vòng vo một hồi, hướng khách phòng Bắc viện đi đến.

Lăng Tử Nhan đương nhiên hỏi chuyện Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền chọn một vài việc để nói, nói cảnh sắc Quan Âm sơn mê người thế nào, Quan Âm Tự náo nhiệt đến đâu, cũng đem chuyện xin sấm nói ra, còn vở kịch nàng diễn cùng Từ Liễu Thanh lại tuyệt một chữ cũng không nhắc tới.

Lăng Tử Nhan sau khi nghe xong, tâm tình lập tức tốt lên, giúp Dương Mạc Tuyền bóp vai, thực ân cần, còn cho người mang nước tới, mỹ danh là để Dương Mạc Tuyền tắm rửa, kì thực là giả trò, tay lau tay không ngừng sờ soạng tới lui, Dương Mạc Tuyền cũng không có biện pháp, đành để nàng hầu hạ.

Tắm xong, Lăng Tử Nhan còn tự mình đi đến trù phòng chỉ huy đầu bếp làm vài món ăn sáng mang tới. Dọc đường đi Dương Mạc Tuyền không ăn cơm, trong bụng rất đói, mà Lăng Tử Nhan rõ ràng đói bụng đã ba ngày, hai người liền vội vàng ăn, lúc cuối cùng còn một cái đùi gà, thiếu chút nữa xấn tay áo tranh nhau.

Hai người đang vui đến quên hết trời đất, chợt nghe thấy một người lớn giọng hô: “Tiểu thư, chúng ta đã trở lại!”

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa liền xuất hiện ba người.

Mọi người trong phòng ngoài phòng đều nhất loạt đứng sững.

Lạc Nhạn oán giận nói: “Tiểu thư, ta cùng Bé Nguyệt không ở đây, người liền chiếu cố thiếu nữ như vậy sao?”

Dương Mạc Tuyền đôi dòng lệ tuôn như suối, rơi thẳng xuống đất.

__Hết chương 73__

74. Chương 74: Bà Thông Gia Tới

Lí Cốc Lan có phần không thể tin được người trước mắt chính là nữ nhi mình. Dương Mạc Tuyền tóc mai hỗn độn, ông tay áo cuộn tới chỗ khuỷu tay, một bàn tay cầm cần một nửa đùi gà, một tay khác đang nắm lấy vạt áo của một cô nương khác, nào có nửa phần bộ dáng tiểu thư khuê các, trên mặt lại là vẻ tươi cười sáng lạn mà nàng không hề tưởng tượng ra, những ngày nữ nhi nàng ở Lăng phủ tựa hồ cũng không kém như nàng nghĩ.

Dương Mạc Tuyền buông Lăng Tử Nhan, ném đùi gà xuống, mặc kệ trên tay đầy mỡ, khóc bỏ nhào vào trong lòng Lí Cốc Lan, kinh hỉ nói: “Nương, thật là người sao? Sao người lại tới đây?”

Lí Cốc Lan làm sao còn có sức nghĩ nhiều nữa, ôm lấy Dương Mạc Tuyền, nước mắt cũng rơi như mưa: “Mạc Tuyền, ngẩng đầu lên, để nương hảo hảo nhìn xem.”

Dương Mạc Tuyền đứng thẳng dậy, buông ông tay áo đang cuộn, sửa sang lại tóc mai, còn xoay một vòng, cười hỏi: “Nương cảm thấy thế nào?”

Lí Cốc Lan thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, thân thể đầy đà, lộ ra vẻ tươi cười rạng rỡ, hốc mắt phỉm hồng luôn miệng nói tốt lắm.

Lăng Tử Nhan đứng ở một bên vui vẻ không thôi, lâu như vậy tới nay, cuối cùng cũng làm được một việc khiến Tuyền nhi cao hứng. Khẽ dịch đến bên cạnh Dương Mạc Tuyền, túm túm góc áo nàng.

Dương Mạc Tuyền biết ý tứ nàng, vừa muốn giới thiệu, chợt nghe Lí Cốc Lan “a” một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Nàng là?”

Hiển nhiên dọc đường đi Lạc Nhạn cùng Bé Nguyệt cũng không nói cho Lí Cốc Lan chuyện “đại thú tân nương”, bất quá tựa hồ nàng cũng nhận ra Lăng Tử Nhan chính là người ngày đó đi Dương Châu đón dâu.

Lăng Tử Nhan nhất thời hô một tiếng: “Nương”, lại cảm thấy có vẻ không đúng, liền sửa lại hô: “Đại nương.”

Tuy rằng chỉ hơn kém một chữ, nhưng ý tứ lại kém xa ngàn dặm, tâm Dương Mạc Tuyền cũng nhảy lên một cái. Ngày thường cùng Lăng Tử Nhan kêu Từ Liễu Thanh là “nương”, cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao nàng cũng dùng danh phận con dâu mà gọi, hiện tại nghe Lăng Tử Nhan kim lòng chẳng đáng gọi mẫu thân mình là nương, không hiểu sao lòng lập tức dâng lên cảm động, như thể đối với quan hệ giữa nàng và Lăng Tử Nhan là một loại tán thành. Đáng tiếc là, thời cơ chưa chín muồi, chỉ có thể làm như nói nhảm.

Dương Mạc Tuyền: “Nương, nàng là Nhan nhi, là...tiểu cô của con.”

Lăng Tử Nhan biết rõ Dương Mạc Tuyền sẽ giới thiệu mình như thế, nhưng trong lòng vẫn không tự chủ được có hơi hơi thất vọng.

Dương Mạc Tuyền chấp tay sau lưng, vỗ nhẹ bàn tay Lăng Tử Nhan, nói tiếp: “Ngày đó thành thân, Tử Hạo hẳn bị ngã gãy chân, cho nên Nhan nhi mới thay đại ca nàng, đem con cười qua cửa.”

Lí Cốc Lan vốn thấy cuộc sống của Dương Mạc Tuyền tốt lắm, đã muốn buông lo lắng trong lòng, lại nghe tới chuyện hoang đường muội muội thay đại ca thú tẩu tẩu, sắc mặt lập tức thay đổi. Thế nhưng Lăng gia lại làm cho nữ nhi mình ủy khuất như vậy!

Dương Mạc Tuyền nhìn mặt biết ý, đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, liền vội vàng kéo tay nàng nói: “Việc này nói thì đông dài, về sau Mạc Tuyền sẽ chậm rãi giải thích cho người nghe.” Lại hỏi Bé Nguyệt: “Nương ta lại đây, đã thông tri cho lão gia cùng phu nhân chưa?”

Bé Nguyệt đáp: “Vừa hồi phủ liền hướng chỗ người tới ngay, còn chưa kịp thông báo.”

Dương Mạc Tuyền gật đầu, nói: “Vậy người đi đi.” Lo nghĩ lại nói với Lạc Nhạn: “Người đi báo cho thiếu gia biết đi.”

Chờ cho Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn đều rời đi xong, Lí Cốc Lan mới hỏi: “Con rể không ở nơi này sao?”

Dương Mạc Tuyền nghe xong liền ngăn người, cái này bảo nàng phải giải thích thế nào đây? Nghĩ nghĩ rồi nói: “Một người khác đang có thai, phần lớn thời gian Tử Hạo đều ở bên đó chăm sóc.”

Lúc vừa mới nhìn thấy Dương Mạc Tuyền, Lí Cốc Lan liền cảm thấy có chỗ không thích hợp, nghe nàng nói thế, rốt cục nghĩ ra được vấn đề, di chuyển ánh mắt, nhìn đến vùng bụng bằng phẳng của Dương Mạc Tuyền, sắc mặt càng kém. Nữ nhi thành thân đã hơn nửa năm, thế nào mà bụng còn không có động tĩnh gì? Một người khác? Mới chỉ ít ngày như vậy mà không ngờ Lăng Tử Hạo đã cưới thêm một tiểu thiếp?

Dương Mạc Tuyền thấy nàng vẫn nhìn bụng mình, mày cau lại, bộ dáng suy nghĩ sâu xa, mặt nhất thời đỏ, đang muốn tùy tiện tìm một lý do nào đó qua loa đối phó một chút, liền nhìn thấy Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh song song đến.

Từ lúc Dương Mạc Tuyền gả vào Lăng phủ, đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Viễn Kiếm bước vào nơi này.

Lúc Lăng Viễn Kiếm nghe được Bé Nguyệt nói Lí Cốc Lan đến đây, đầu tiên là trách cứ Bé Nguyệt một phen, trách nàng vì sao lại không nói cho hắn biết trước để hắn tới cửa nghênh đón, lẽ số đã chậm trễ, thế nào còn có thể ở đại sảnh chờ, liền tự mình cùng Từ Liễu Thanh lại đây nghênh tiếp.

Bởi vì cái chết của trượng phu, Lí Cốc Lan trong lòng vẫn có khúc mắc với Lăng Viễn Kiếm, nhưng nữ nhi đã gả vào Lăng phủ làm con dâu nên cũng chỉ có thể nuốt xuống khẩu oán khí này, chỉ hy vọng Lăng gia có thể hảo hảo đối đãi Mạc Tuyền, sao biết cái nàng thấy được lại là nữ nhi bị đại thú vào cửa, con rể lại không thấy bóng dáng, vẻ tươi cười rạng rỡ của Mạc Tuyền, chỉ sợ cũng là cố ý giả bộ để cho nàng an tâm mà thôi. Trong lòng sao có thể không khó chịu, đáng tiếc ván đã đóng thuyền, trừ bỏ đau lòng nữ nhi cũng không có biện pháp gì. Phu thê Lăng Viễn Kiếm ở ngay trước mặt, lạnh mặt tiếp đón là không thể, nhưng bảo nàng miễn cưỡng cười vui cũng lại không thể. Hơi hơi khuyu gối, cung kính khách khí nói: “Dân phụ tham kiến Vương gia, Vương phi, đột nhiên tới cửa quấy nhiễu hai vị, còn thỉnh thứ lỗi.”

Lăng Viễn Kiếm vội vàng nói: “Bà thông gia khách khí rồi, bà đường xa mà đến, là phu phụ chúng ta thất lễ mới đúng.”

Dương Mạc Tuyền biết chỗ khúc mắc trong lòng mẫu thân, càng biết Lăng Viễn Kiếm bởi vì cái chết của phụ thân mà đối xử với mình yêu thương có thừa, không muốn để mẫu thân hiểu lầm thêm nữa, liền tiến lên nói: “Mẫu thân, cha cùng nương đều đối đãi Mạc Tuyền như thân sinh nữ nhi, người khách khí như thế, nghe như thế ngoại nhân vậy, đừng làm cho người ta chê cười.”

Từ Liễu Thanh là người thông minh thế nào, nói mấy câu liền nghe ra ý tứ trong đó, bà thông gia tựa hồ có chút bất mãn với họ, liền cười cười kéo tay Lí Cốc Lan, nói: “Mạc Tuyền quá môn đã lâu như vậy mà cũng chưa để nàng về nhà thăm thân mẫu, quả thật là chúng ta không đúng, bà thông gia trách cứ cũng là điều đương nhiên, chỉ hy vọng bà thông gia không nên trách cứ Mạc Tuyền, Mạc Tuyền nàng là người hiểu ý người khác, thông cảm cho nỗi khó xử của chúng ta, cho nên mới không yêu cầu về nhà thăm mẫu để tạ

hiếu. Cho nên lần này bà thông gia lại đây, nhất định phải ở lại nhiều thêm mấy ngày, để Mạc Tuyền hảo bồi tiếp.”

Nguyên bản Lí Cốc Lan nghĩ Lăng gia là vương hầu thế gia, phu phụ Lăng Viễn Kiếm sẽ tỏ vẻ cao cao tại thượng, sao biết Lăng Viễn Kiếm đường đường là Vương gia lại đối với nàng khách khí có thừa, Từ Liễu Thanh nói chuyện khéo đưa đẩy, quả thực là ngoài dự đoán, mà Dương Mạc Tuyền lại ở bên hát đệm, cũng dường như không phải những lời trái lương tâm, thế này trong lòng mới thoáng tiêu tan một ít. Hường ra ngoài nhìn, vẫn không thấy thân ảnh Lăng Tử Hạo, mặc dù không nói gì, nhưng nét nghỉ vẫn cũng đã hiển lộ trên vẻ mặt.

Lăng Viễn Kiếm cũng nhận ra Lăng Tử Hạo không có ở bên, liền trầm giọng hỏi Bé Nguyệt: “Thiếu gia đâu?”

Bé Nguyệt vội vàng nói: “Lạc Nhạn đã đi thỉnh, hẳn là đang trên đường tới.”

Viện tử của Lăng Tử Hạo còn gần hơn so với bọn hắn, sao có thể đến còn muộn hơn? Lăng Viễn Kiếm tâm sinh bất mãn, lại không tiện mở miệng chất vấn trước mặt Lí Cốc Lan. Từ Liễu Thanh đã từng nói với hắn, Lăng Tử Hạo cùng Dương Mạc Tuyền đến nay vẫn chưa viên phòng, mới đầu còn nghĩ Lăng Tử Hạo cùng Vân La mới tân hôn nên mới dính nhau như keo, dù sao Vân La là người Lăng Tử Hạo tự tuyển, mà Dương Mạc Tuyền cũng là người mà hắn buộc phải cưới về. Nhưng đã hơn nửa năm trôi qua mà vẫn không có viên phòng thì đã không phải đơn giản là vấn đề tình cảm không đủ nữa rồi. Hắn vốn định nhúng tay vào việc này lại bị Từ Liễu Thanh ngăn trở, nói hết thầy giao cho nàng. Đối với nữ nhi tình trường, hắn vốn không giỏi xử lý, phu nhân đến giải quyết, hắn cầu còn không được, đáng tiếc đến nay nan đề đều chưa cởi bỏ được, hiện tại bà thông gia tới cửa, nếu để nàng biết chuyện này, nên hướng nàng giải thích thế nào đây?

Quả nhiên nghe Lí Cốc Lan hỏi: “Ta nghe nói Quận Vương hẳn lại cưới nhất phòng thê thiếp?”

Từ Liễu Thanh đang định đáp lời, đột nhiên một ý niệm lóe lên trong đầu, kế hoạch liền nảy sinh, không nói gì nữa, trong lòng lại trầm nghĩ, bà thông gia đến thật đúng thời điểm.

Việc Lăng Tử Hạo cưới thiếp vẫn là một cái gai trong lòng Lăng Viễn Kiếm, nhi tử cưới thê thiếp vì Lăng gia kéo dài hương hỏa, hắn không có ý kiến, nhưng mới thành thân có hai tháng liền cưới Vân La, khiến hắn chấp nhận đã khó, lại còn cùng lúc ủy khuất Mạc Tuyền. Trong mắt người bên ngoài liền chỉ biết nói Lăng gia bọn họ bạc tình bạc nghĩa, hơn nữa Vân La là nữ nhi của Bát Vương gia, lại có Thái Hậu làm chỗ dựa, hắn chỉ có thể giả câm điếc ngậm bồ hòn, ngay cả nửa câu trách cứ cũng không nói nổi.

Lăng Viễn Kiếm là người ngay thẳng, nghe Lí Cốc Lan hỏi thế, căn bản không nghĩ nói dối lừa nàng, nét mặt già nua đỏ lên, áy náy nói: “Thật không dám dấu diếm, Hạo nhi hẳn thành thân được hai tháng thì liền cưới Vân La Quận chúa, Thái Hậu lại cấp cho Vân La cùng Mạc Tuyền danh phận bình thê như nhau. Nay Vân La có thai, khó tránh khỏi việc Hạo nhi đối với Vân La càng thêm tận tâm một chút, vì vậy mới chậm trễ Mạc Tuyền, bất quá bà thông gia yên tâm, Mạc Tuyền vĩnh viễn đều là con dâu trưởng của Lăng gia chúng ta.” Ngụ ý là, mặc dù Vân La là Quận chúa, lại là bình thê, nhưng danh phận vẫn thấp hơn Dương Mạc Tuyền.

Hai tháng liền thú người khác? Lòng Lí Cốc Lan lại cứng lại, nữ nhi của nàng ở Lăng gia rốt cuộc phải chịu bao nhiêu ủy khuất? Nghĩ vậy, hốc mắt lại đỏ, có muốn trách thì cũng chỉ có thể đổ thừa lúc trước không quyết tâm, đem Mạc Tuyền hứa gả cho Trương Hằng. Có thể ngày tháng sẽ nghèo khó một chút, nhưng ít nhất Trương Hằng có thể toàn tâm toàn ý đối xử với nữ nhi, thế nào cũng tốt hơn so với việc ở nhà cao cửa rộng mà phải chịu bị người vắng vẻ. Một phen oán hận tự nhiên nói không nên lời, chỉ nắm tay Dương Mạc Tuyền, lời nói đầy ám chỉ: “Đều là do nương không tốt, từ nhỏ con đã yếu ớt nhiều bệnh, nương lại không thể chăm sóc con tốt, cho nên con gả lại đây lâu như vậy mà cũng chưa thể vì nhà phu quân khai chi tán diệp.”

Dương Mạc Tuyền lập tức đỏ mặt, sáng giọng nói: “Nương, đang tốt lành tự đương nói những lời này làm gì?!”

Lăng Viễn Kiếm sao có thể không nghe ra ý oán giận trong lời Lí Cốc Lan, vội vàng giải thích: “Việc này không trách Mạc Tuyền được, kì thực...kì thực là đến nay Mạc Tuyền cùng Hạo nhi còn chưa viên phòng.”

“Cái gì?” Lí Cốc Lan thét lên một tiếng kinh hãi, nàng chỉ nghĩ số lần Lăng Tử Hạo đến phòng Dương Mạc Tuyền không nhiều, không nghĩ thế nhưng bọn họ cho tới bây giờ còn là phu thê hữu danh vô thực. Giật mình nhìn Lăng Viễn Kiếm, lại nhìn mọi người trong phòng, trên mặt mỗi người đều viết, việc này là thiên chân vạn xác, run giọng hỏi: “Đây, đây là vì sao?”

Lần này Lăng Viễn Kiếm lại không trả lời được, chỉ có thể lộ ra vẻ áy náy.

Dương Mạc Tuyền gấp đến độ dậm chân thầm oán: “Nương a, như thế nào cái gì người cũng hỏi vậy? Không phải con đã nói đó thôi, con sẽ chậm rãi giải thích với người, người cứ ở trước mặt bao nhiêu người vạn hỏi như vậy, người bảo nữ nhi...nữ nhi làm cách nào kham nổi đây?!”

Lăng Tử Nhan đứng ở một bên này giờ vẫn không nói gì, nghĩ Dương Mạc Tuyền thật sự bị ủy khuất, liền vội vàng đi tới muốn giải thích giúp nàng, vừa muốn há mồm lại thấy Từ Liễu Thanh nháy mắt với mình, mặc dù không rõ ý tứ của nàng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng.

Thế này Từ Liễu Thanh mới nói: “Bà thông gia đừng vội, lão gia nhà ta ngày thường đều bận rộn xử lý công vụ, đối với chuyện trong nhà, thực ra lại chưa hiểu rõ hết, hắn chỉ biết Mạc Tuyền cùng Hạo nhi không viên phòng, lại không biết nguyên do trong đó. Chuyện nữ tình trường, hắn lại càng không biết, Mạc Tuyền có tâm sự gì cũng đều đã tâm sự với tôi, hai chúng ta thật ra lại đã hàn huyên không ít, cho nên cố sự trong đó, phải để tôi nói cho bà nghe, bất quá thời điểm này đã muộn rồi, bà thông gia từ Dương Châu tới đây, dọc đường đi khăng định mệt mỏi, hôm nay cứ nghỉ ngơi trước đã, ngày mai tôi sẽ lại hảo hảo bồi tiếp bà thông gia đi thăm thú quanh đây một chút.”

Lí Cốc Lan nghe Từ Liễu Thanh nói như thế, cũng không hỏi nhiều nữa, vốn mẹ chồng nàng dâu ở chung chính là cần học hỏi nhiều, giờ nhìn qua Từ Liễu Thanh cùng Dương Mạc Tuyền tựa hồ coi như hòa hợp, đối với điểm này, thực lòng nàng cảm thấy có phần an tâm.

Chính là vài người tán gẫu đã nửa ngày lại vẫn không thấy bóng Lăng Tử Hạo, còn khách khí nói trong chốc lát nữa mới thấy Lạc Nhạn một mình trở về.

Lạc Nhạn giải thích, Vân La thiếu nữ nãi nãi không thoải mái, thiếu gia bận chiều cổ nàng nên không đi được.

Cả một phòng mọi người nghe xong, đều có tâm tư riêng.

Hết chương 74

75. Chương 75: Tâm Tư Của Lạc Nhạn

Bế Nguyệt và Lạc Nhạn cùng nhau đi thu xếp chỗ ở cho Lí Cốc Lan, phu phụ Lăng Viễn Kiếm cũng trở về phòng, rốt cục chỉ còn lại Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan.

Hai người ôm nhau, nằm mặt đối mặt, Dương Mạc Tuyền đôi hàng lệ còn chưa khô, giữ lấy mặt Lăng Tử Nhan, ôn nhu nói: “Nhan nhi, cảm ơn nàng đã cho ta một kinh hỉ lớn như vậy, ta thực sự ngoài ý muốn, thực cảm động.”

Khuôn mặt Lăng Tử Nhan bừng lên vẻ tươi cười, vòng tay đang đặt bên hông Dương Mạc Tuyền lại siết chặt hơn một chút: “Mới đầu ta còn sợ nàng trách ta tự tiện quyết định, giờ nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy, ta an tâm rồi. Ta đáp ứng nàng, về sau ta sẽ làm thêm càng nhiều chuyện khiến cho nàng vui vẻ.”

Dương Mạc Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu: “Nàng đã vì ta mà làm quá nhiều rồi, không cần mọi chuyện đều làm vì ta như thế, vậy sẽ khiến ta bất an.”

Lăng Tử Nhan chu miệng, chẳng những không tranh công, còn ảo não nói: “Ta đâu có? Thật ra ta lại thường thường hảo tâm nhưng làm hỏng việc, khéo quá hóa vụng.”

“Ta biết nàng mỗi ngày đều vất vả vẫn ôn võ luyện, đều là vì ta.” Dương Mạc Tuyền vẻ mặt đau lòng, vừa cười vừa nhéo mũi nàng: “Nhan nhi, nàng không cần biến thành quá ưu tú a, ta sẽ bị áp lực mất.”

Lăng Tử Nhan cũng là vẻ mặt trịnh trọng: “Ta cố gắng học tập cảm kì thư họa, là muốn xứng đôi với nàng, học giỏi võ công, là để có thể bảo hộ nàng, nhưng chỉ những thứ đó cũng không đủ, ta còn muốn cho nàng về sau có cuộc sống áo cơm không lo. Ca ca có thể làm được, ta còn muốn làm tốt hơn hắn, như vậy mới

có tư cách có được nàng.” Nói xong vẫn tiếc nuối thở dài một hơi: “Chỉ tiếc là ta không trao được cho nàng danh phận.”

Dương Mạc Tuyền mục quang như nước nhìn nàng: “Có nàng yêu ta là đủ rồi, việc kia cũng không trọng yếu.”

“Tuyền nhi.” Thanh âm Lăng Tử Nhan đã hóa ôn nhu, bàn tay cũng đã luồn vào trong nội y của nàng.

Dương Mạc Tuyền hơi hơi đỏ mặt, lại dè lại tay nàng, xoay người đem nàng đặt dưới thân, khẽ nhắc chiếc cầm duyên dáng của nàng, nhẹ nhàng nói: “Nhan nhi, cho ta được không?”

Lăng Tử Nhan nghe được thanh âm dễ nghe lại tràn ngập dụ hoặc của nàng, ngay cả xương cốt đều mềm nhũn, thẹn thùng liếc nhìn, một bộ cam chịu để bậc quân vương đến hái.

Dương Mạc Tuyền thản nhiên cười, ôn nhu hôn người trong lòng.

Lí Cốc Lan quen thói dậy sớm, hướng chi trong lòng chứa đựng đủ loại ưu phiền, không đợi tiểu nha đầu đã được an bài cho nàng tới hầu hạ, tự mình rửa mặt chải đầu một phen, xong liền trực tiếp đi tới phòng Dương Mạc Tuyền. Nàng biết Lăng Tử Hạo không ở đó, cho nên cũng không có kỵ, gõ cửa đến nửa ngày, rốt cục nghe được trong phòng có tiếng vang, đến khi nhìn thấy người mở cửa, lại ngậy ngẩn cả người.

Lăng Tử Nhan mặc trung y, bộ dáng còn buồn ngủ, ngáp một cái, ngay cả người đến cũng không nhìn rõ, đã thảm oán nói: “Bé Nguyệt, sớm như vậy liền gõ cửa, có chuyện gì a?” Đợi không được câu trả lời, mới mở mắt, nhìn thấy lại là mẫu thân Dương Mạc Tuyền – Lí Cốc Lan, sâu ngủ lập tức chạy hết, đầu lưỡi có chút lú lại: “Đại, đại nương, sao người lại tới đây? Tuyền nhi nàng...tẩu tẩu còn chưa rời giường, để ta đi kêu nàng giúp người.” Nói xong vọt chạy vào phòng.

Dương Mạc Tuyền cũng tỉnh, vốn muốn hỏi là ai, nhìn đến bộ dáng Lăng Tử Nhan, lập tức đoán được, không kinh hãi, chỉ là cảm thấy có phần xấu hổ, dù sao nàng còn chưa kịp nói cho mẫu thân chuyện của nàng cùng Nhan nhi, còn không biết đối với hai nàng nương có thái độ gì, không biết để nương thấy một màn như vậy, người sẽ nghĩ cái gì? Trước tiên an ủi Lăng Tử Nhan, sau đó mặc y phục, đi ra khỏi bình phong.

Chỉ thấy Lí Cốc Lan đã ngồi ở kia, vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc trên mặt còn chưa tan hết. Dương Mạc Tuyền thật ra thần sắc lại bình thường, đi qua cười chào hỏi: “Nương, sớm a.”

Tiểu cô ngủ lại phòng tẩu tẩu, tuy rằng cùng là nữ tử, nhưng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, hướng chi khi Lăng Tử Nhan nhìn thấy nàng, lại là thần sắc kia. Lí Cốc Lan nhú mày, nhìn Dương Mạc Tuyền, nghi hoặc hỏi: “Các người...” Vốn muốn hỏi các người đây là có chuyện gì, dừng lại một chút, sửa lại lời, nói: “Hai người quan hệ cô tẩu thật tốt a.”

Đương nhiên Dương Mạc Tuyền biết nương muốn hỏi cái gì, nhưng lại không thể trực tiếp dứt khoát nói cho nàng, ít nhất từ ý tứ trong lời nói của nàng, nhìn xem trình độ tiếp thụ của nàng thế nào đã, liền trả lời một câu không liên quan lắm: “Đúng vậy, Nhan nhi tốt lắm, con cùng nàng thực hòa hảo. Chính Nhan nhi vì biết con nhớ nương cho nên mới đem người tới đón nương đó.”

“A.” Lí Cốc Lan thản nhiên nói một tiếng, hiển nhiên đáp án của Dương Mạc Tuyền không thực khiến nàng vừa lòng. Ngắc đầu nhìn Lăng Tử Nhan cũng đã mặc xong xuôi đi ra, tối hôm qua không nhìn cẩn thận, hiện tại còn thật sự đánh giá nàng một phen. Ngày ấy đón dâu Lăng Tử Nhan mặc nam trang, có vẻ thanh tú tuấn đạt, giờ một thân nữ trang, lại thành một cô nương xinh đẹp thanh nhã linh khí, bất quá nàng cũng không quên chuyện Lăng Tử Nhan đánh Trương Hằng một trận, không nghĩ tới nàng là một nữ hài tử lại ngoan tâm như vậy. Nói tới lại thấy, Lăng gia này cũng thật kỳ quái, Mạc Tuyền gả lại đây, phu thê không hòa thuận, mà quan hệ với mẹ chồng, em dâu lại thật không tệ.

Lăng Tử Nhan thấy thần sắc Lí Cốc Lan thản nhiên đánh giá mình, cảm thấy hồi hộp, không biết nàng có ấn tượng thế nào về mình. Dù sao nàng là mẫu thân của Tuyền nhi, nếu nàng không hài lòng với mình, Tuyền nhi kẹt ở giữa sẽ rất khó xử, nói không chừng lại còn có thể cản trở nàng cùng Tuyền nhi ở bên nhau. Nghĩ vậy, lập tức nhiệt tình hẳn lên, trước tiên kêu Bé Nguyệt đi chuẩn bị đồ ăn sáng, sau đó nói chuyện phẩm với Lí Cốc Lan, đương nhiên toàn nói lời hay ý đẹp, mà khó được là tất cả đều là nói thật. Đó đều

là những chuyện bình thường nàng nói cùng Dương Mạc Tuyền mà biết được, chỉ có điều thêm mắm dặm muối một phen.

Ai không thích nghe lời hay, Lăng Tử Nhan nói chuyện mặc dù có chút khoa trương, nhưng so với nương nàng là Từ Liễu Thanh thì nói chuyện ngay thẳng hơn, Lí Cốc Lan nghe xong, trên mặt cuối cùng cũng có ý cười, vốn đối với Lăng Tử Nhan có thành kiến, Dương Mạc Tuyền còn ở một bên hát đệm, qua một phen tán gẫu, trong lòng lại thầm khen, hài tử này thực không tệ.

Khi Từ Liễu Thanh tới, vừa lúc nhìn thấy Lí Cốc Lan bị Lăng Tử Nhan chọc cười, bộ dáng cười đến ngả nghiêng, đầu tiên là chắc chắn lấy làm kỳ, theo đó còn có chút tư vị không phải, đã khi nào Nhan nhi dụng tâm mua vui thân mẫu của nàng như thế đâu?

Lí Cốc Lan thấy Từ Liễu Thanh tới sớm như vậy, thực có thành ý, tức giận tích tụ hôm qua không khỏi giảm đi ba phần, khách sáo một phen xong, Dương Mạc Tuyền cùng hai người đi ra vườn, Lăng Tử Nhan thì trở về phòng.

Từ khi Lăng Tử Nhan trường kì ở chỗ Dương Mạc Tuyền, Lạc Nhạn thanh nhàn hơn không ít, không cần mỗi ngày sáng sớm phải hầu hạ, so với tiểu thư còn sống an nhàn sung sướng hơn. Lúc Lăng Tử Nhan đi qua, nha đầu kia còn đang ngủ ngon lành.

Bị Lăng Tử Nhan dựng dậy từ trên giường, Lạc Nhạn còn oán giận một câu, nói tiểu thư quấy nhiễu mộng đẹp của nàng.

Lăng Tử Nhan cười mắng: “Rốt cuộc ai là chủ tử?” Đợi cho Lạc Nhạn rửa mặt chải đầu xong, mới hỏi: “Chuyện ta muốn người làm, thế nào rồi?”

Lạc Nhạn vỗ gáy: “Ta đã làm rồi mà.” Vội vội vàng vàng lục lọi trên người, mới nhớ ra đã thay y phục, liền hấp tấp tìm y sam thay ra hôm qua, từ bên trong lấy ra thư tín, đưa cho Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan nhìn thư tín đầy nếp nhăn, vừa tức giận vừa buồn cười, hung tợn nói: “Lạc Nhạn, nếu người còn làm việc hồ đồ như vậy nữa, cẩn thận ta đem người đuổi đi, tìm một nha đầu khác đó.”

Dọa Lạc Nhạn sợ đến mặt mày trắng bệch, vội vàng nói: “Lần sau sẽ không dám nữa, tiểu thư người đừng đuổi ta đi.”

Lăng Tử Nhan không thêm để ý đến nàng, mở phong thư ra xem, đọc xong liền lập tức mừng rỡ nói: “Thật sự là quá tốt rồi!”

Lạc Nhạn tò mò hỏi: “Tiểu thư, thư tín của Từ lão gia nói thế nào?”

Lăng Tử Nhan nói: “Ngoại công khen ta có tâm cầu tiến, chẳng những đáp ứng chuyện ta cầu xin, còn muốn đích thân lại đây một chuyến, tính ngày, hẳn là khoảng hai ngày nữa.”

Lạc Nhạn trước thay nàng cao hứng trong chốc lát, sau đó đột nhiên hỏi: “Tiểu thư, có phải là thích một người, liền sẽ nguyệt ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì không?”

Lăng Tử Nhan gật đầu: “Đương nhiên.” Còn vỗ vỗ vai Lạc Nhạn, bộ dáng ra vẻ từng trải, nói: “Lúc người chân chính thích một người, trong mắt người chỉ có nàng, đâu chỉ cam tâm tình nguyện vì nàng làm việc, mà còn hận không thể đem trái tim mình đào ra đưa cho nàng mới tốt.”

Lạc Nhạn cúi đầu, lại hỏi: “Nếu người thích người kia, mà người đó không thích người thì sao? Hoặc là người không xác định được tâm ý của hắn, vậy nên làm cái gì bây giờ?”

Lăng Tử Nhan gõ đầu một chút, chỉ vào mình nói: “Như vậy thì ví dụ sống ở ngay trước mặt người đó thôi, người lại nhìn không ra, thật đúng là nha đầu ngốc.” Nói xong liền “a” một tiếng, sau đó ghé sát mặt lại, hỏi: “Đột nhiên hỏi ta vấn đề này, thành thật trả lời, có phải người thích ai không?”

Lạc Nhạn lập tức đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không có.”

Lăng Tử Nhan nhìn bộ dáng của nàng, càng thêm khẳng định, cười nói: “Thích một người cũng không phải chuyện gì dọa người, ở trước mặt ta thế mà còn muốn che che dấu dấu, nói cho ta biết là ai, để ta xem có thể giúp người không.” Nghĩ nghĩ lại nói: “Trong phủ chúng ta, chỉ có Anh Tuấn Tiêu Sái, Ngọc Thụ Lâm

Phong là coi như không tệ đi. Anh Tuấn thì không có khả năng, người đã nói nhiều lần, người không coi trọng hần, vậy là một trong ba người còn lại, Ngọc Thụ? Lâm Phong? Tiêu Sái?”

Mỗi lần nhắc tới một cái tên, Lạc Nhạn đều một lần lắc đầu.

“Chẳng lẽ không phải người trong phủ chúng ta? Người yên tâm, kể cả hần không phải người trong phủ thì ta cũng có biện pháp giúp người.”

Lạc Nhạn lại lắc đầu: “Cũng không phải.”

Lăng Tử Nhan nhíu mày, vậy thì là ai? Đột nhiên linh quang chợt lóe, nói: “Ta biết là ai!”

Lạc Nhạn vẻ mặt mong chờ nhìn Lăng Tử Nhan, tuy rằng ngưỡng chừng không dám nói ra lời, nhưng vẫn hy vọng Lăng Tử Nhan có thể giúp nàng nói ra cái tên kia.

Lăng Tử Nhan khời lên cầm Lạc Nhạn, hảo hảo đánh giá một phen, cười nói: “Người cái đồ quý nha đầu này, mỗi ngày đi theo ta, lại cất giấu tâm tư này.”

Mặt Lạc Nhạn càng đỏ hơn, thanh âm nghe như muỗi kêu: “Vốn không tiện nói a.”

Lăng Tử Nhan nói: “Cái này có gì mà khó nói? Tốt xấu gì ca ca ta cũng là Quận Vương, thích hần cũng không phải cái chuyện gì dọa người, người bộ dáng sáng sủa xinh đẹp thế này, chỉ cần nói cho ca ca ta biết, khẳng định ca ca ta sẽ đồng ý tiếp nhận người, có khả năng danh phận sẽ kém một chút, hơn nữa cái người Vân La đại tẩu kia cũng không phải người dễ chung sống.”

Lạc Nhạn sững sốt một chút, sau đó mới nổi giận nói: “Tiểu thư, người nó cái gì vậy? Sao tự dưng đang yên đang lành lại lôi thiếu gia vào? Như thế nào ta có thể thích thiếu gia được, với danh phận này của ta, cũng không xứng với hần a.”

“Hử? Không phải sao?” Lăng Tử Nhan quả thật đoán không ra là ai. “Người cũng đừng tỏ ra bí hiểm với ta nữa, trực tiếp nói cho ta biết là ai đi, ta nói cho người, loại chuyện tình ái này là tuyệt đối không thể kéo dài, xuống tay nhất định phải mau, bằng không để lỡ mất tiên cơ, muốn vãn hồi cũng không kịp.”

Lạc Nhạn nghe có lý, trong lòng lại thực mâu thuẫn, muốn tiến lên phía trước thì từng bước phải cần dũng khí thực lớn, mà buông tha lại không cam lòng, tóm lại thế nào cũng muốn thử một lần. Cẩn rằng, rốt cục gian nan mở miệng: “Kỳ thật...kỳ thật ta thích Bé Nguyệt.”

__Hết chương 75__

76. Chương 76: Chạm Trán

Trong vườn xuân sắc rực rỡ, cảnh trí thật khiến người ta thấy thoải mái, giữa vườn người người cười đùa vui vẻ cũng là một mảnh hài hòa.

Nguyên bản Từ Liễu Thanh muốn thừa cơ hội hiếm có Lí Cốc Lan đến Lăng phủ mà đem chuyện của Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan ra nói cho nàng, việc này tuy rằng người bình thường khó có thể chấp nhận, nhưng tấm lòng mẫu thân trong thiên hạ này, chỉ cần nữ nhi mình hạnh phúc thì cái gì cũng đều tốt cả, mà trọng yếu là, với việc này còn cần Lí Cốc Lan nhúng tay vào. Khuyên can nữ tử nhịn đau bỏ qua thứ mà mình yêu thích cũng là một phương diện nữa, nàng cũng không quên trong nhà còn có một đại đương gia.

Tuy rằng bình thường trong nhà mặc kệ là việc lớn hay việc nhỏ gì, Lăng Viễn Kiếm đều nghe lời Từ Liễu Thanh, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể chạm vào giới tuyến trong đáy lòng hần, tựa như lúc trước hôn sự của Lăng Tử Hạo cùng Dương Mạc Tuyền vậy, nàng có thể nào cũng đều khuyên ngăn không được. Hôm nay cũng vậy, nếu nàng nói cho lão gia biết nữ nhi hần ở cùng con dâu hần thì tốt hơn, sợ là có thể khiến hần phần nộ đến thổ ra một ngụm máu tươi, mong hần đồng ý thì lại càng hy vọng xa vời.

Nhưng nếu việc này là từ Lí Cốc Lan nói cho Lăng Viễn Kiếm, vậy kết quả sẽ khác. Lăng Viễn Kiếm cả đời anh hùng hảo hán, duy nhất cảm thấy thua thiệt chính là mẫu nữ Dương gia. Tuy nói hần đã muốn hết lòng tuân thủ hứa hẹn đối với Dương Vệ Quân, làm cho nữ tử mình cưới nữ nhi Dương gia, làm cho nữ hài tử của một gia đình thường dân bay vút lên thành phượng hoàng. Dương Mạc Tuyền gả lại đây, hiện tại là Quận Vương phi, tương lai là Lăng Vương phi, ở trong mắt người ngoài xem ra là đã sớm báo đáp ân cứu

mạng, nhưng điều khiến Lăng Viễn Kiếm áy náy là, đã khiến cho thê tử trẻ tuổi của Dương Vệ Quận phải thủ tiết cả đời, làm cho hài tử mới sinh ra không có phụ thân, đây là việc mà vô luận thế nào hẳn đều không bồi thường được. Đáng tiếc đã nhiều năm qua như vậy, Lí Cốc Lan đối với Lăng gia bọn họ không có bất kì yêu cầu nào, cho dù là một chút ngân lượng để trang trải cho cuộc sống của mẫu nữ các nàng cũng đều không có, ngược lại đưa đến cho các nàng thứ gì, còn đều bị trả về. Đây vẫn là chỗ khúc mắc trong lòng Lăng Viễn Kiếm, cho nên nếu việc này là từ miệng Lí Cốc Lan thỉnh cầu Lăng Viễn Kiếm, cho dù trong lòng hẳn không muốn, sợ là cũng không tiện cự tuyệt.

Một câu của Lí Cốc Lan còn có ích hơn một trăm lí do của nàng, sao có thể không thỉnh nàng hỗ trợ đây? Huống chi Dương Mạc Tuyền vốn chính là nữ nhi của nàng, không đáp ứng cũng không được.

Đáng tiếc là, ba người đi vào hoa viên, còn chưa kịp mở miệng nói đã đụng ngay Lăng Tử Hạo cùng Vân La với cái bụng lớn. Từ Liễu Thanh vừa thấy sắc mặt bọn họ liền hiểu được dụng ý của hai người kia. Vân La cười tươi sáng lạn, một bộ không hề có tâm cơ, Lăng Tử Hạo thì lại cười có phần miễn cưỡng. Hôm qua Lăng Tử Hạo không lại đây bái kiến trưng mẫu, hơn phân nửa khẳng định là do Vân La gở trò quỷ. Tuy nói Lăng Tử Hạo ở Quan Âm Tự phần nọ mà trở về, có ghi hận Dương Mạc Tuyền, nhưng còn không đến nỗi ngay cả điểm cấp bậc lễ nghĩa ấy cũng đều không hiểu, hẳn là Vân La tìm cơ bám giữ hắn, cho nên hắn mới không thể tới. Lăng Tử Hạo nhìn thấy Dương Mạc Tuyền kéo theo một phụ nhân xa lạ, tuy rằng nhìn qua đã nhiều tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn được bộ dáng của Dương Mạc Tuyền cùng nàng rất giống, hơn nữa hôm qua Lạc Nhạn còn lại đây thỉnh hắn đi qua, không cần đoán cũng biết người này là ai, liền vội vàng tiến lên, thở dài, cung kính hô một tiếng: “Nhạc mẫu.”

Dương Mạc Tuyền khó có được một lần vô cùng thân thiết nắm tay Lăng Tử Hạo, giới thiệu với Lí Cốc Lan: “Nương, chàng chính là phu quân của con, Tử Hạo.”

Mặc dù đây là lần đầu tiên Lí Cốc Lan gặp được người con rể này, nhưng ức khí cũng đã nén không ít. Lăng Tử Hạo chẳng những cưới tiểu thiếp, đến bây giờ còn cùng nữ nhi là đôi phu thê hữu danh vô thực, còn người bụng to đứng phía sau kia hẳn chính là một người thiếp khác. Người trẻ tuổi rất cuộc là người trẻ tuổi, mặc dù đã cố gắng thu hồi phong mang, nhưng cổ khí tức kiêu căng vẫn không tự chủ được mà toát ra, nữ nhi tính tình ôn hòa sợ là phải nếm qua không ít lần ngậm bồ hòn làm ngọt trước mặt nữ nhân kia đi? Chính là có một điều nàng không hiểu rõ, nữ nhi cùng con rể trông thân mật như thế, bộ dáng nào có nửa phần có vẻ hiềm khích? Chẳng lẽ nữ nhi của nàng thực sự rộng lượng như thế? Không thể phủ nhận, con rể này trông thật tuấn tú lịch sự, nữ nhi cùng hắn đứng cạnh nhau quả thực xứng đôi, lúc thỉnh an cũng nho nhã lễ độ, không hổ là hài tử đại hộ nhân gia. Trên mặt bất động thanh sắc, gật gật đầu với Lăng Tử Hạo, xem như ứng thừa.

Thái độ cùng hành động khác thường này của Dương Mạc Tuyền, Từ Liễu Thanh tự nhiên biết là tại sao, Lăng Tử Hạo cùng Vân La lại có suy nghĩ khác nhau.

Lăng Tử Hạo đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, Dương Mạc Tuyền đã bao giờ đối xử với hắn như thế? Lập tức nghĩ tới đoạn đối thoại đêm đó giữa nàng và Từ Liễu Thanh, lập tức ngấm sinh tức giận. Dương Mạc Tuyền đúng là loại người giỏi về tâm kế, vì muốn “văn hồi” tâm của hắn, đầu tiên là muốn hắn cùng đi Quan Âm Tự cầu tử, bây giờ còn mời mẫu thân của nàng đến, trước mặt nương, tùy ý lấy lòng hắn, có thể nói là rất thận trọng, nhọc lòng. Quả nhiên là “tri nhân tri diện bất tri tâm”, nguyên lai bộ dáng trong treo nhưng lạnh lùng khiêm tốn đều là giả vờ. Nghĩ vậy, trong lòng hừ lạnh, nếu người cũng giống như bình thường, ta còn có thể kính người ba phần, như thế này lại sẽ chỉ làm ta càng thêm xem thường người, lại không tiện ở trước mặt Lí Cốc Lan mà hất tay nàng, chỉ có thể nhú mi chịu đựng.

Vân La không biết biến cố ở Quan Âm Tự, chỉ nghĩ không biết xảy ra chuyện gì mà giờ Dương Mạc Tuyền lại quyết tâm muốn cướp lại trạng phụ, “tiên phát chế nhân, hậu phát nhân chế”*, nàng đã chậm một bước, không thể đợi thêm nữa, trên mặt lại tỏ vẻ khách khách khí khí, đem nương của Dương Mạc Tuyền coi như nương của mình, vừa cười vừa nói.

(*ra quân trước thì chế ngự được địch, ra quân sau thì bị địch chế ngự)

Lăng Tử Hạo làm xong xuôi chuyện của mình liền chạy tới hoa viên, nhìn thấy lại chính là cảnh tượng hòa thuận vui vẻ này, lập tức hoa mắt choáng váng, đôi bàn tay nắm chặt kia, khiến lòng nàng đau đớn. Tuyền nhi mới cùng nàng ôn tồn tối hôm qua, thế nhưng hôm nay lại cùng người khác thân mật cùng một chỗ,

tuy rằng người khác này là ca ca của nàng, là trượng phu danh chính ngôn thuận của Tuyền nhi, nhưng mà sao có thể? Cho dù là giả bộ cho mẫu thân của Tuyền nhi xem, cũng không thể! Dương Mạc Tuyền dựa vào trực giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lăng Tử Nhan vẻ mặt không tốt đứng cách đó không xa, chạm phải ánh mắt nàng, nhân thân bị thương kia đâm vào lòng nàng, khiến trái tim bỗng dưng tê rần, muốn rút về bàn tay đang nắm tay Lăng Tử Hạo, lại nhin xuống, còn hướng Lăng Tử Nhan ngoắc ngoắc: “Nhan nhi, đứng ở đó làm gì? Mau tới đây a!”

Từ Liễu Thanh quay đầu lại, thế này mới nhìn thấy Lăng Tử Nhan, trong lòng âm thầm kêu khổ, nữ nhi lỗ mãng này của nàng, cũng đừng nên thất thố mà phá hỏng việc đi.

Tuy rằng Lăng Tử Nhan đã muốn vỡ nát cả bình dấm chua, rất muốn hành động theo cảm tính chạy tới đem Dương Mạc Tuyền cướp lại vào lòng mình, nhưng rốt cuộc nhin xuống, không ngừng tự nhủ, Tuyền nhi làm vậy khẳng định là có lý do, hơn nữa nương đã đáp ứng sẽ giúp nàng, không có khả năng không nhìn ra dụng ý của Tuyền nhi. Nhin xuống, nhất định phải nhin xuống, hít một hơi thật sâu, cường chế ghen tuông trong lòng, cười đi qua, cố ý không nhìn Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Hạo, sợ sau khi nhìn sẽ tức giận mà thất lễ, chỉ nhu thuận đứng bên cạnh Từ Liễu Thanh.

Từ Liễu Thanh nắm tay Lăng Tử Nhan, phát hiện ra trong lòng bàn tay nàng tất cả đều là mồ hôi, còn hơi hơi run rẩy, biết nàng nhẫn nại thực sự vất vả, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, cười nói với Lí Cốc Lan: “Lại nói tiếp, ta thật muốn cảm tạ bà thông gia, bà thông gia biết cách dạy dỗ nữ nhi, dạy Mạc Tuyền vừa có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, từ khi Mạc Tuyền gả đến Lăng gia chúng ta, nữ nhi điều ngoa bốc đồng này của ta, mỗi ngày đều kẻ cận đại tẩu. Không nghĩ tới đi theo Mạc Tuyền, thật đúng là tiến bộ không ít, ta xem mà thấy thật sự vui mừng.

Lí Cốc Lan nói: “Vương phi khách khí rồi.” Lại nghĩ tới chuyện sáng sớm, làm bộ lơ đãng cười nói: “Quan hệ giữa các nàng thật đúng là sâu đậm, những tháng ngày dài lâu của Mạc Tuyền, nếu không có Quận Chúa thường xuyên bồi tiếp thì còn không biết Mạc Tuyền sẽ nhàm chán đến mức nào đâu!”

Lời này nói ra kỳ thật là Lí Cốc Lan mượn cơ hội châm chọc Lăng Tử Hạo, châm chọc hắn còn không đối tốt với Mạc Tuyền bằng muối muối hắn. Lăng Tử Hạo cùng Vân La tự nhiên đều nghe ra ý tứ trong đó, Từ Liễu Thanh nghe lại muốn cười, nếu Lí Cốc Lan mà biết chân tướng mỗi ngày các nàng đều dính vào nhau, không biết còn có thể nói những lời này không.

Lăng Tử Hạo lại ghen khuất, không phải hắn không muốn, mà là trước kia Dương Mạc Tuyền luôn tỏ vẻ cự nhân ngoài ngàn dặm, hắn dùng cứng hay mềm đều không gần được nàng, hiện tại biết chẳng những trong lòng nàng có người khác, mà còn thất thân cho kẻ đó, hắn sao còn có thể muốn đi? Nhưng những lời này lại cố tình không thể nói ra, con người quan trọng mặt mũi, cây cối cần lớp vỏ, bị đội nón xanh, chẳng lẽ còn phải chiếu cáo cho cả thiên hạ biết? Trái lại giờ lại bị mẫu thân Dương Mạc Tuyền châm chọc, sao có thể không phát sầu.

Từ Liễu Thanh nhìn nhi tử đỏ mặt, biết trong lòng hắn khổ sở, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Vân La cười nói tiếp: “Đại nương có điều không biết rồi, tiểu cô này của ta, thực rất bất công a, chỉ biết đối tốt với muối muối, ta cũng là đại tẩu của nàng, nhưng cho tới giờ cũng chưa thấy nàng thân cận với ta. Cái này cũng thôi đi, vì lợi ích của nàng, ta còn thỉnh riêng phụ thân hỗ trợ, giúp Nhan nhi tuyển một Trọng Nguyên làm vị hôn phu!”

Rõ ràng văn võ Trọng Nguyên là do Lăng Tử Nhan ở trước mặt Thái Hậu yêu cầu, giờ Vân La nói thế, ngược lại giống như tất cả đều là công lao của nàng vậy. Lăng Tử Nhan trong lòng không cho là đúng, chỉ ngượng ngùng cười cười, không trả lời.

Từ Liễu Thanh sao có thể không nghe ra ý tứ trong đó, lời Vân La nói cùng lúc vừa chuyển dời đề tài trong lời Lí Cốc Lan, đem ý trách cứ Lăng Tử Hạo không tới chỗ Dương Mạc Tuyền kia, cố ý xuyên tạc thành Lăng Tử Nhan thân cận Dương Mạc Tuyền mà không thân cận nàng, về phương diện đem Bát Vương gia ra bàn, là biểu hiện ra thế lực nhà thân mẫu của nàng, tiến tới biểu hiện địa vị của mình ở Lăng gia, bằng cách ở trước mặt Lí Cốc Lan mà gọi Dương Mạc Tuyền là muối muối, mục đích thực quá rõ ràng. Bất quá thấy nàng vì nhi tử mình mà giải vây, nên cũng không tiếp lời.

Quả nhiên sắc mặt Lí Cốc Lan thay đổi, hôm qua nghe Lăng Viễn Kiếm nói, thế thiếp này của Lăng Tử

Hạo cùng Dương Mạc Tuyền là bình thê, đã cảm thấy nữ nhi bị bạc đãi, hiện tại lại còn nghe nàng gọi Mạc Tuyền là muội muội, danh phận đúng là cao hơn Mạc Tuyền, phụ thân nàng lại là đương kim Bát Vương gia, trong bụng còn hoài thai cốt nhục Lăng gia, mặc kệ là nam hay nữ, ở Lăng gia đều chiếm hết ưu thế. Nữ nhi a nữ nhi, nguyên lai những ngày tháng con ở Lăng gia lại như thế này!

Vân La còn muốn nói nữa, liền thấy Lâm Phong vội vàng chạy tới.

Lâm Phong thở gấp nói; “Phu nhân, Bát Vương gia dùng bồ câu đưa tin cho lão gia, nói đã đến ba mươi dặm ngoài thành Tô Châu, lão gia bảo thiếu gia dẫn người qua nghênh đón.”

Vân La vui vẻ nói: “Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, cha ta đến đây!” Vội vàng lôi kéo ống tay áo Lăng Tử Hạo, nói; “Ta cùng đi với chàng.”

Từ Liễu Thanh vội vàng ngắt lời nàng: “Người trong người có thai, sao có thể chạy lung tung được? Để cho Hạo nhi đi là được rồi, chờ Bát Vương gia đến Lăng phủ, phụ tử các người tái kiến cũng không muộn.”

“Cũng được.” Vân La đáp ứng rồi, còn vuốt ve bụng, cười nói: “Bảo bối, ngoại công đến đây, cao hứng không?”

Đồng dạng là thông gia, đãi ngộ đúng là cách biệt một trời một vực, cho dù Lí Cốc Lan không suy nghĩ nhiều lắm, nhưng Từ Liễu Thanh đã âm thầm cảm thán, sợ là Bát Vương gia đến đây, Vân La càng thêm vô pháp vô thiên, không coi ai ra gì, cũng không nên làm cho người ta khó kham nổi mới tốt.

__Hết chương 76__

77. Chương 77: Triển Khai Kế Hoạch

Lăng Tử Hạo vừa đi, cuối cùng Lăng Tử Nhan cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, Từ Liễu Thanh nói muốn cùng Lí Cốc Lan đi tản bộ tiếp, biết các nàng sẽ nói về chuyện của mình, liền cùng Dương Mạc Tuyền trở về phòng, để Bé Nguyệt mang tới một bồn nước trong lớn, còn thật sự phi thường nghiêm túc giúp Dương Mạc Tuyền rửa tay sạch sẽ.

Dương Mạc Tuyền biết nàng bị đả kích nên cũng không ngăn cản, nhân tình không chớp nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, đột nhiên chậm rãi nói: “Nhan nhi, nàng thực sự bận tâm, phải không?”

Lăng Tử Nhan có chút ngẩn người, một hồi lâu mới quay đầu lại, nhìn Dương Mạc Tuyền, trên mặt lại đều là lệ.

Dương Mạc Tuyền rút lại bàn tay đang đặt trong chậu nước, ôm Lăng Tử Nhan, cầm tựa lên vai nàng, ôn nhu nói: “Nếu ta nhìn thấy nàng nắm tay nam tử khác, ta sẽ càng để ý.”

Lăng Tử Nhan gắt gao ôm lấy nàng, khóc thút thít: “Ta biết nàng có nỗi khổ tâm, nhưng mà...nhưng mà ta không có biện pháp làm bộ không nhìn thấy, nhìn thấy nàng cùng ca ca hòa hảo như vậy, trái tim ta thực sự rất đau.”

Dương Mạc Tuyền giúp Lăng Tử Nhan lau đi dòng lệ trên gò má, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Nếu, ta nói là nếu, nếu ta cùng ca ca nàng thân mật hơn một chút, nàng có thể chấp nhận không?”

Lăng Tử Nhan lập tức giật mình, vẻ mặt cứng ngắc.

Dương Mạc Tuyền biết lời này thực tàn nhẫn, nhưng như thế cũng đâu thể so sánh được với sự tàn nhẫn khi nàng phải lấy lòng Lăng Tử Hạo đâu? Tuy rằng cũng là vì tương lai của nàng cùng Nhan nhi mới chịu khuất nhục, nhưng nàng chịu ủy khuất cũng cần phát tiết, không thể nói cho người khác nghe, vậy chỉ có thể để cho nàng và Nhan nhi cùng nhau chịu đau đớn.

Lăng Tử Nhan không nói gì, nước mắt tuôn rơi khế lác đầu.

Dương Mạc Tuyền vẫn cố gợi lên một cái tươi cười: “Nhưng mà ta phải làm như vậy!”

Lăng Tử Nhan hai mắt đăm lệ, mơ hồ nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, hỏi: “Vì sao?”

“Vì có thể cùng nàng ở chung một chỗ.” Dương Mạc Tuyền nhẹ giọng nói, giống như đóa hoa lan, lại như thể đã hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: “Nhan nhi, vì có thể ở bên nàng, ta thật sự nguyện ý.”

Lăng Tử Nhan bắt lấy tay nàng, nắm đến có chút dùng sức: “Ta không muốn! Chẳng lẽ nương nói sẽ giúp ta, là muốn hy sinh nàng? Hỗ trợ như vậy, ta thà rằng không cần!”

Từ Liễu Thanh đã dặn nàng, không cần nói cho Nhan nhi biết, vì nàng biết rõ sau khi Nhan nhi nghe xong, khẳng định sẽ phản ứng thế này, nhưng nàng lại vẫn không nhịn được mà nói ra, ngại trạng chính mình thực quá mệt mỏi, không nghĩ ở trước mặt Nhan nhi còn phải che che dấu dấu. Nàng không cự tuyệt được, vậy Nhan nhi có thể giúp nàng cự tuyệt, tuy rằng cũng chỉ là nói mà thôi, không thay đổi được sự thật, nhưng cũng khiến lòng thư thái hơn rất nhiều, đáng thương là Nhan nhi vương phải khúc mắc.

Đầu ngón tay Dương Mạc Tuyền khẽ lướt qua đôi mi thanh tú, đến chóp mũi, cánh môi hồng, rồi nhẹ nhàng hôn lên, ôn nhu đòi lấy, chuyển qua cần cổ của nàng, hôn lên xương quai xanh tinh xảo, dùng sức mút vào, thẳng đến khi lưu lại một ấn ký hồng sắc chỉ thuộc về riêng nàng, mới chịu buông ra: “Nhan nhi, ta nói cho nàng chuyện này, không phải là muốn nàng nhúng tay ngăn cản, ta chỉ muốn cho nàng biết, có một số việc không phải ta muốn làm, nhưng mà phải làm. Nàng tin tưởng ta, nhất định ta sẽ hảo hảo bảo hộ chính mình, vượt qua được một cửa ải này, sẽ trả lại cho nàng một Dương Mạc Tuyền hoàn mỹ không tỳ vết, được không?”

Lăng Tử Nhan miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nước mắt lại không ngừng được mà chảy xuống, nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu.

Không có ngoại nhân ở đây, Từ Liễu Thanh cũng không quanh co nữa, gọn gàng dứt khoát hỏi Lí Cốc Lan: “Bà thông gia nghĩ như thế nào về quan hệ giữa Mạc Tuyền cùng Tử Hạo?”

Lí Cốc Lan đã dự đoán được Từ Liễu Thanh sẽ cho mình một câu trả lời công bằng, đương nhiên nàng có đầy bụng oán hận với Lăng Tử Hạo, nhưng Từ Liễu Thanh là mẫu thân Lăng Tử Hạo, sao có thể ở ngay trước mặt nàng mà quở trách nhi tử nàng được? Chỉ nói: “So với những gì tôi lo lắng còn muốn kém hơn.”

Từ Liễu Thanh lại cười nói: “Còn có tin này so với việc đó còn tệ hơn nữa, bà thông gia có muốn nghe không?”

Lí Cốc Lan sửng sốt một chút, không rõ ý tứ của nàng, còn có chuyện gì kém hơn so với chuyện nữ nhi và con rể thành thân đã nửa năm mà lại chưa viên phòng đây?

Từ Liễu Thanh chỉ vào ghế đá đối diện, nói với Lí Cốc Lan: “Mời bà thông gia ngồi, tôi sợ bà nghe xong lời ta sắp nói, sẽ đứng không vững.”

Lí Cốc Lan càng nghi hoặc, ngồi xuống xong liền hỏi: “Còn thỉnh Vương phi chỉ giáo.”

Từ Liễu Thanh ngồi xuống cạnh nàng, ngừng lại trong chốc lát mới nói: “Nữ nhi của bà cùng nữ nhi của tôi yêu nhau.”

Mới đầu Lí Cốc Lan im lặng nghe, nửa ngày không phản ứng, đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn Từ Liễu Thanh, run giọng nói: “Cái...cái gì?”

Từ Liễu Thanh vẫn một bộ khí định thần nhàn: “Chẳng những các nàng trao nhau tình cảm, mà còn...lấy thân báo đáp.”

Lí Cốc Lan đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời đó, trừ kinh ngạc ra, thì một câu cũng không nói nên lời.

Từ Liễu Thanh nói: “Lúc tôi vừa biết được, so với bà còn khiếp sợ hơn, nữ nhi của tôi cùng con dâu mình, hai đứa thế nhưng lại yêu nhau! Không phải tôi không ngăn cản, mà là khi tôi biết thì đã quá muộn rồi, nếu không ngăn cản được, vậy tôi chỉ có thể thành toàn cho các nàng.”

Lí Cốc Lan vẫn bị vây trong nỗi khiếp sợ, nàng không phải là Từ Liễu Thanh, vốn đã dùng một thời gian dài mới khiến bản thân chấp nhận. “Nữ nhi của bà cùng nữ nhi của tôi yêu nhau”, một câu này của Từ Liễu Thanh đủ để đảo điên nhận thức cả nửa đời người của nàng đối với ái tình. Nữ nhi của nàng, hài tử

nhu thuận lúc còn nhỏ, nữ nhi thông minh lanh lợi, thế nhưng lại không để ý đến luân thường thế tục mà đi yêu thương một nữ nhân khác!

Từ Liễu Thanh tiếp tục nói: “Chuyện của Mạc Tuyền cùng Nhan nhi, tôi đã nói chi tiết cho bà thông gia rồi, mặc kệ là bà thông gia có chấp nhận hay không thì sự thật cũng đều là thế. Bà thông gia vì chuyện viên phòng của Hạo nhi và Mạc Tuyền và thương cảm, vậy không bằng giúp Mạc Tuyền cùng Nhan nhi suy ngẫm, xem con đường về sau các nàng nên đi như thế nào.”

“Kỳ thật Vương phi đã sớm có quyết định rồi, phải không?” Lí Cốc Lan cuối cùng đã mở miệng, cổ họng thế nhưng lại có phần khàn khàn.

Từ Liễu Thanh quan sát thần sắc nàng, đoán được quyết định của nàng, liền khẽ cười nói: “Chúng ta đều là người làm mẫu thân, lòng tôi nghĩ thế nào, bà thông gia hẳn cũng biết, nếu không chấp nhận loại tình cảm bất luân này của các nàng, thì cũng không nhẫn tâm cắt đứt quan hệ. Đời người còn sống bất quá cũng chỉ ngắn ngủi hơn mười năm, yêu thương một người đã thực không dễ dàng, khó nhất vẫn là tương ái. Chúng ta là ngoại nhân, đương nhiên không rõ vì cái gì hai nữ nhân lại có thể yêu nhau, các nàng đã không để ý, hà cớ gì chúng ta cần xấu hổ mà để tâm? Cái tôi muốn, chính là nữ nhi của tôi có thể vui vẻ mở rộng cõi lòng cùng người nàng thích ở bên nhau, thế là đủ rồi. Bà thông gia hẳn cũng nghĩ như vậy phải không?”

“Chỉ cần Mạc Tuyền hạnh phúc, tôi còn cầu gì? Chỉ là các nàng thật sự có thể hạnh phúc sao? Hai nữ nhân?” Lí Cốc Lan nhìn Từ Liễu Thanh, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Từ Liễu Thanh nhìn nàng một cái, mục quang dừng lại ở đóa hoa cách đó không xa, chậm rãi nói: “Có lẽ vậy, tôi chỉ biết những người yêu nhau hẳn là sẽ hạnh phúc, về phần có thể hạnh phúc được bao lâu, vậy thì không nói chính xác được. Thọ mệnh của một người còn có dài có ngắn, huống chi là thứ cảm giác nhìn không được sờ không thấy kia, thật giống như đóa hoa này, hiện tại nở rộ diễm lệ, ai biết khi nào thì sẽ héo tàn? Con đường là do các nàng tự mình chọn, chúng ta bất quá chỉ là tôn trọng lựa chọn của các nàng mà thôi, sau này có hối hận hay không thì đều nhường cho các nàng tự quyết định đi!”

Trên mặt Lí Cốc Lan cuối cùng cũng có ý cười: “Không nghĩ Vương phi lại là một người cao thượng như thế.”

Từ Liễu Thanh cũng cười: “Bất quá lão gia nhà tôi lại không được lạc quan như thế.”

Lí Cốc Lan nhíu mày: “Cho nên, Vương phi nói cho tôi biết chuyện này kỳ thật là muốn để tôi cầu tình Vương gia, khiến hẳn thành toàn Nhan nhi cùng Mạc Tuyền?”

Từ Liễu Thanh nói: “Tôi biết mỗi người đều có những chuyện mà mình không muốn làm, giống như bà thông gia không muốn nhận ân huệ của Lăng gia, lại càng không nguyện cúi đầu cầu xin Lăng gia cái gì. Năm đó Dương tiên phong vì Vương gia mà cắn một mũi tên, ân cứu mạng này Vương gia hẳn vẫn khắc ghi trong tim, cho nên những năm gần đây đều có ý muốn bồi thường cho mẫu nữ hai người, nhưng bà thông gia lại nhiều lần cự tuyệt hảo ý của Vương gia. Bà thông gia tuy là hạng nữ lưu, nhưng lại tinh thông công tâm thuật, người biết Vương gia là người ngay thẳng nhân hậu, không trả được ân cứu mạng, sinh thời lương tâm đều sẽ bất an, mà đây cũng là kết quả mà bà thông gia muốn nhất, không phải sao?”

Trên mặt Lí Cốc Lan toát lên thần sắc tán dương: “Vương phi phân tích thấu triệt như thế, trí tuệ thật vượt xa tôi, Mạc Tuyền có người mẹ chồng như vậy, còn có nan đề gì không giải quyết được đây?”

Từ Liễu Thanh cười nói: “Thuyết phục Vương gia chấp nhận đoạn tình cảm này của Nhan nhi cùng Mạc Tuyền, thật đúng là tôi làm không được, cho nên mới muốn bà thông gia hỗ trợ.”

Lí Cốc Lan thở dài một hơi: “Tôi chỉ có một nữ nhi là Mạc Tuyền, vì nàng thì có cái gì mà không thể? Khẩu oán khí này đã nén nhịn mười mấy năm, cũng đến thời điểm nên buông xuống rồi.”

Nhất tiễn hạ song điều, vừa giải quyết được chuyện của Mạc Tuyền và Nhan nhi, lại giải khai được khúc mắc nhiều năm của lão gia, rốt cục Từ Liễu Thanh cũng lộ ra một nụ cười thoải mái.

Vân La trở lại phòng liền gọi Oanh Nhi đến thì thăm một phen, Oanh Nhi liền vội vàng đi tới Bắc Uyển.

Oanh Nhi là nha hoàn Vân La tự mình chọn, từ lần trước ở chỗ Trương Hằng, ngay trước mặt Trầm Ngư nói ra một phen kế hoạch xong, liền có ý giữ mọi điều với Trầm Ngư. Ngày thường trừ cơm nước ngủ nghỉ mới dùng đến Trầm Ngư ra, còn thì mặc kệ là việc lớn hay việc nhỏ đều hữu ý vô tình mà tránh Trầm Ngư, mà Trầm Ngư lại cũng thực trầm tĩnh, thế nhưng một câu cũng không hỏi nhiều, làm cho Vân La lại càng dè chừng.

Vốn thực thì cái kế hoạch kia Vân La còn có điểm cố kỵ, giờ phụ thân đến đây liền lập tức cảm thấy tin tưởng gấp trăm lần, cuối cùng có thể yên tâm lớn mật loại bỏ cái đinh trong mắt, bất quá cũng phải thực hiện từng bước một.

Sau khi Oanh Nhi trở về liền thuật lại lời Trương Hằng nói, Vân La nghe xong thực vừa lòng, lại để nàng đi gọi Trầm Ngư tới.

Trầm Ngư đang ở trù phòng đun tổ yến, thấy Oanh Nhi đột nhiên đến gọi nàng, trong lòng nổi lên nghi hoặc, Vân La trừ bỏ để nàng hầu hạ cơm nước ra thì hiện tại cũng không phải thời gian thường kêu nàng, mấy tháng qua đây vẫn là lần đầu tiên, liền vội vàng rửa sạch tay, phân phó một tiểu nha đầu ở trù phòng để ý lửa trong bếp, sau đó mới cùng Oanh Nhi tới gặp Vân La.

Vân La nhìn thấy Trầm Ngư, lập tức thân thiết kéo tay nàng, còn bảo nàng ngồi xuống.

Cảm giác bất an trong lòng Trầm Ngư ngày càng mãnh liệt, nhưng trên mặt thật ra lại không biểu hiện gì ra ngoài, vẫn là vẻ mặt đầy cung kính.

Vân La cười nói: “Trầm Ngư Lạc Nhạn, Bế Nguyệt Tu Hoa, nương thật đúng là người sâu sắc, giúp các người đặt những tên như vậy.”

Trầm Ngư không biết mục đích những lời này của nàng, chỉ cười cười không đáp lời.

Vân La lại nói: “Chính là nương mọi chuyện đều nghĩ đến, lại vẫn quên một chuyện trọng yếu nhất, bốn người các người đều đã đến tuổi lập gia đình, nhất là Trầm Ngư người, năm nay đã hai mươi ba rồi phải không? Là một đại cô nương rồi a.”

Trầm Ngư thẫn thờ cả kinh, cuối cùng cũng hiểu được mục đích Vân La gọi mình đến đây, tuy biết rất không có khả năng, nhưng vẫn thử từ chối một chút: “Đa tạ thiếu nữ này quan tâm đến Trầm Ngư, nhưng Trầm Ngư vào phủ từ nhỏ, chưa từng nghĩ tới chuyện lập gia đình, chỉ thẫn thờ hầu hạ tốt cho các vị chủ tử, vậy là đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Sao có thể không lập gia đình được? Người không thể so với Bế Nguyệt các nàng sống vui vẻ lại còn chỉ có một mình, trong nhà người còn có một mẫu thân kia mà? Tìm một người giúp người cùng nhau hiếu thuận với lão nhân gia, khẳng định tốt hơn so với hiện tại.”

Trầm Ngư chần chờ một chút rồi nói: “Nhưng mà chuyện thành gia lập thất cũng không phải nói gả liền có thể gả, chỉ một chốc làm sao ta có thể tìm được một người như vậy để gả đây?”

Vân La cười nói: “Cái này người không cần lo lắng, ta đã sớm giúp người tìm một nhà tốt rồi, người nhất định sẽ vừa lòng, hơn nữa người ta cái gì cũng đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ đón tân nương vào cửa. Sau khi thành thân rồi sẽ đón mẫu thân người về, hảo hảo sống tốt những ngày tiếp đó đi.”

“Không biết người thiếu nữ này nói là ai?” Trầm Ngư hỏi lời này, trong lòng lại cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng nói ra tên người kia a.

Đáng tiếc không được như ý nguyện của nàng, cái tên “Anh Tuấn” vẫn được thốt lên từ miệng Vân La.

Trầm Ngư sâu kín thở dài một hơi, từ nhỏ phụ nhân đã dạy các nàng, phi lễ vật thị, phi lễ vật thính*, cố tình ngày đó lại không tị hiềm, cho nên mới có mầm họa hôm nay. Sở dĩ Vân La chọn Anh Tuấn cho nàng, chắc chắn không phải bởi vì Anh Tuấn đã rời Lăng phủ ra ngoài mưu sinh, mà là vì ngày đó trong lúc vô tình nghe được Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn nói chuyện, biết Anh Tuấn và Bế Nguyệt là một đôi, Bế Nguyệt lại là nha hoàn của thiếu nữ này, Vân La Quận chúa muốn đả kích thiếu nữ này, khẳng định sẽ hạ thủ trước với những người thân bên cạnh nàng, thật giống như chặt đứt tay chân của thiếu nữ này vậy. Chỉ vì tính ích kỷ của Vân La mà lại hủy diệt hạnh phúc của hai người là nàng và Bế Nguyệt, nữ nhân này thật đúng là

lãnh khốc vô tình, đáng tiếc nàng chỉ là một hạ nhân, mệnh so với giấy còn bạc hơn, lại còn thường thường lấy mẫu thân ra áp chế nàng, vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà chấp nhận thôi.

(*Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính: không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy)

Vân La khẽ xả ra một tia cười lạnh, Bé Nguyệt à Bé Nguyệt, chỉ có thể đổ thừa cho người chọn sai chủ tử mà thôi.

__Hết chương 77__

78. Chương 78: Chuyện Đêm Hôm Ấy...

Lúc chạng vạng, Bát Vương gia lấy thanh thế thực lớn tiến vào Lăng phủ, trên dưới Lăng phủ đều tùy theo công việc mà lu bù cả lên.

Vân La cùng Lăng Tử Hạo đương nhiên là bồi tiếp bên người Bát Vương gia, mà mục đích lần này Bát Vương gia đến đây là để giám thị, lại vì Lăng Tử Nhan là người mà Bát Vương gia đang suy xét để tìm một đức lang quân như ý cho nàng, nên Lăng Viễn Kiếm không thể không giữ Lăng Tử Nhan lại tiếp khách dùng bữa. Dương Mạc Tuyền sau khi hành lễ xong liền trở về phòng.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhận nhiều ngày xuất môn, sau khi trở về thấy Dương Mạc Tuyền tuy có Lăng Tử Nhan chiếu cố nhưng lại gầy yếu đi không ít, liền sáng sớm đã sắc mấy thang thuốc bổ. Biết Dương Mạc Tuyền không quen uống loại canh nồng thể này, lại nấu thành cháo, thể này mới mang đến cho nàng.

Dương Mạc Tuyền thấy Bát Vương gia, nghĩ đến nan đề Lăng Tử Nhan sắp phải đổi mặt, sao còn có khẩu vị, lại không đành lòng phụ hảo ý của Bé Nguyệt, liền bảo nàng mang bát đến, cùng nhau ăn.

Bé Nguyệt vội vàng chối từ, tuy nói Dương Mạc Tuyền cũng không coi nàng là hạ nhân, nhưng rốt cuộc thì Lăng phủ vẫn có quy củ, chủ tử sao có thể ngồi ăn cơm chung một bàn?

Giằng co chốc lát, Dương Mạc Tuyền không có biện pháp với nàng, đành phải nói: “Vay ngồi nói chuyện với ta thì có thể chứ?”

Bé Nguyệt biết trong lòng nàng có tâm sự, liền theo lời nàng mà ngồi xuống đối diện.

Dương Mạc Tuyền cầm thìa quấy quấy cháo trong bát, lại nhú mày, không nói gì.

Cả quãng đường thiếu nữ nãi cùng tiểu thư đi tới, trải qua quá nhiều chông gai, Bé Nguyệt đều chứng kiến tận mắt, cũng ghi tạc trong lòng, bình thường cũng không nói nhiều, chỉ có khi thiếu nữ nãi phiền lòng hỏi, nàng mới có thể hiểu lòng người mà khuyên giải một phen, hiện tại xem bộ dáng nàng ko lảng thế, liền thử mở miệng nói: “Thiếu nữ nãi là đang lo lắng chuyện của tiểu thư?”

Dương Mạc Tuyền ngẩng đầu, xả ra nụ cười khổ: “Kỳ thật lo lắng cũng là dư thừa, có điều mỗi khi nghĩ tới lại thấy phiền lòng thôi.”

Bé Nguyệt ngẫm nghĩ rồi mới nói: “Không đối gặt thiếu nữ nãi, cho tới nay Bé Nguyệt cũng không thể nào thấy phân tình cảm này của tiểu thư cùng thiếu nữ nãi có gì tốt đẹp cả, chỉ cần nghĩ đến khả năng có trở ngại tồn tại liền đã cảm thấy kinh hồn táng đảm. Bé Nguyệt chỉ là một hạ nhân, không thể giúp thiếu nữ nãi nửa phần, thậm chí còn có thể vụng trộm có tư tâm, chờ Anh Tuấn đem mọi sự tình thu xếp ổn thỏa, ta liền cầu thiếu nữ nãi cho phép ta xuất phủ, nhắm mắt làm ngơ, như vậy sẽ không cần thay thiếu nữ nãi và tiểu thư mà phát sầu, thẳng đến...thẳng đến sau đó lại hiểu được một việc, nguyên lai chân chính thích một người lại là một chuyện phi thường tốt đẹp, vì phân tốt đẹp này, sẽ nghĩ hết mọi biện pháp làm cho những thứ không có khả năng biến thành có khả năng. Cho nên con đường phía trước tuy rằng đầy gai nhọn, trập trùng trở ngại, nhưng ta tin tưởng những khó khăn trước mắt chỉ là tạm thời, chỉ cần thiếu nữ nãi cùng tiểu thư không buông tay, khẳng định có thể vượt qua, nhất định có thể!” Dương Mạc Tuyền gật gật đầu, tuy rằng Bé Nguyệt không dâng lên thượng sách gì, nhưng mấy câu tri kỷ mà nàng nói vẫn khiến người ta nghe mà ấm lòng. Cân nhắc ý tứ trong lời Bé Nguyệt, liền hỏi: “Anh Tuấn có nói bao giờ tới đề thân không?”

Bé Nguyệt nghe nàng hỏi như thế, thần sắc cũng trở nên không tự nhiên.

Dương Mạc Tuyền nghĩ nàng then thùng, liền cười nói: “Ta là muốn biết chừng nào người xuất giá để còn hảo hảo chuẩn bị một phần đại lễ tặng cho người.”

Bế Nguyệt vẫn không đáp, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo nghi hoặc, tựa hồ đang hoang mang cái gì: “Ta muốn hỏi thiếu nữ này một vấn đề.”

Khó có dịp Bế Nguyệt có vấn đề hỏi nàng, Dương Mạc Tuyền liền vui vẻ nói: “Người hỏi đi.”

“Vì sao thiếu nữ này lại thích tiểu thư? Ý tứ của ta là, người là nữ nhân, tiểu thư cũng là nữ nhân, nữ nhân vì sao có thể thích nữ nhân?”

Dương Mạc Tuyền bật cười, mấy ngày hôm trước Từ Liễu Thanh mới hỏi qua nàng vấn đề này, như thế nào Bế Nguyệt cũng lại hỏi như vậy? Không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Vì sao người thích Anh Tuấn?”

“Ta?” Bế Nguyệt do dự, suy tư một chút, mới chậm rãi nói: “Kỳ thật đối với Anh Tuấn ta không thể nói rõ là thích hay không thích, chính là cảm thấy hắn trung thực, là người có thể dựa vào. Vai nữ nhân không thể gánh, tay không thể đỡ, cuộc đời này dài như vậy, chung quy vẫn muốn tìm một mái nhà để có thể trở về, đi theo nam nhân là vì thế.”

Cuối cùng Dương Mạc Tuyền cũng nghe ra chút ý tứ trong đó, trừng mắt nhìn, hỏi: “Bế Nguyệt, không phải người đang thích ai đấy chứ?”

Bế Nguyệt đỏ mặt, có chút quần bách nhìn Dương Mạc Tuyền, lại không lắc đầu cũng không gật đầu.

Dương Mạc Tuyền đem lời của nàng suy nghĩ trước sau một lần, đột nhiên nghĩ tới một người, lập tức hiểu được, bất quá vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, thì ra việc phát sinh ở trên người mình thì không thấy có vấn đề gì, nhưng khi nhìn thấy trên người người khác thì lại có một loại cảm giác kỳ dị, khó trách mẹ chồng cùng Bế Nguyệt đều hỏi nàng vấn đề này.

Bế Nguyệt thấy Dương Mạc Tuyền dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cùng hiếu kỳ nhìn mình, mặt càng hồng, càng thêm quần bách, vội vàng nói: “Thiếu nữ này, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, người nếu không tiện trả lời thì không cần đáp.”

Dương Mạc Tuyền khẽ cười nói: “Kỳ thật có gì đâu, thích bất quá là một loại cảm giác mà thôi, thích nam nhân cũng tốt, mà thích nữ nhân cũng thế, người khác nói không nên lời cảm giác của chính mình, chỉ có thể dựa vào bản thân để lĩnh hội. Nhưng có một vài việc có thể khẳng định, đó là nếu người kia là người người thích, cho dù là mỗi ngày ở bên nàng cũng sẽ không thấy chán. Ta nghĩ mặc kệ là nam hay nữ, hay giống như ta cùng Nhan nhi là nữ nhân và nữ nhân, chắc hẳn đều là như vậy!”

Bế Nguyệt khẽ “a” một tiếng, rồi lâm vào trầm tư.

Dương Mạc Tuyền không quấy rầy nàng, đứng dậy đi ra ngoài hít thở không khí, liếc mắt một cái liền thấy Lạc Nhạn đứng ngoài cửa, thò đầu ngó nghiêng xung quanh, liền đi qua vỗ vỗ vai nàng, cười đến ý vị thâm trường nói: “Cố lên a!” Lạc Nhạn nghe thế liền sửng sốt, ngơ ngác nhìn thân ảnh Dương Mạc Tuyền tiêu thất sau cửa viện tử, đột nhiên sau lưng bị ai đó khẽ vỗ, quay lại nhìn thì ra là Bế Nguyệt, liền vội vàng cười nói: “Ta tới tìm người.”

Bế Nguyệt tức giận trắng mắt liếc nàng một cái: “Vô nghĩa, thiếu nữ này đi qua trước mặt người, người không phải tìm ta, chẳng lẽ là tìm quỷ?”

Lạc Nhạn bị nàng trách móc cũng không giận, còn bắt lấy tay nàng, nói: “Đi, vào phòng người nói chuyện.”

Bế Nguyệt cảm giác được sự ấm áp truyền tới từ lòng bàn tay Lạc Nhạn, mặt cũng theo đó mà nóng lên. Từ sau đêm đó ở Thúy Vân Các, chỉ cần Lạc Nhạn có một chút động tác thân mật với nàng, nàng đều cả người không được tự nhiên, cho nên lúc xuất phủ mấy ngày đi Kim Lăng rồi Dương Châu, cùng Lạc Nhạn ngủ chung trên một chiếc giường, thực sự khiến cho nàng phải chịu dày vò. Hơi hơi dùng lực rút tay về, còn cố ý lạnh mặt: “Có chuyện thì nói, đang yên lành động tay động chân làm gì?” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Lạc Nhạn nhìn Bế Nguyệt lạnh mặt cùng bóng dáng lạnh như băng mà nàng lưu lại, dùng khí thật vất vả mới có thể toàn tâm toàn ý khơi lên liền lập tức xẹp xuống, tâm cũng theo đó mà lui bước, càng hoài nghi phương pháp Lăng Tử Nhan đã dạy nàng. Thiếu nữ này ôn nhu như nước, đương nhiên có thể cho tiểu thư

tùy ý tử triền lạn đả*, sau đó chiếm được phương tâm, mà Bé Nguyệt lại miệng lưỡi sắc như dao, tâm cũng sắc bén, lại lạnh lùng đầy gai nhọn, hơn nữa nàng toàn tâm toàn ý muốn gả cho Anh Tuấn, mặc dù mình thích nàng, nhưng làm sao có thể ép buộc, chiếm đoạt thứ mà người khác yêu thích đây?

(*tử triền lạn đả: quần chặt không rời)

Bé Nguyệt trở về phòng, phát hiện Lạc Nhạn nhưng lại không cùng vào, quay lại nhìn, hóa ra nàng vẫn còn đứng phát ngốc ở cửa phòng thiếu nữ nãi nãi, liền tức giận chống nạnh hô: “Uy, còn không lại đây?!”

Trong lòng Lạc Nhạn đang rối rắm, nghe được Bé Nguyệt gọi, tuy rằng còn chưa định được chủ ý, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiến lại, theo Bé Nguyệt vào phòng.

Bé Nguyệt rót cho nàng một chén trà, rồi mới hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?”

Lạc Nhạn há miệng thở dốc, rốt cuộc không có dũng khí nói ra lời, chỉ nhỏ giọng nói: “Kỳ thật cũng không có việc gì.” Nói xong liền tự buồn bực, Lạc Nhạn, người là kẻ nhất gan, thật vô dụng!

Bé Nguyệt sao có thể không nhìn ra trong lòng nàng cất giấu tâm sự, vốn định nói không có việc gì thì đi về trước đi, lại thấy Lạc Nhạn cắn ngón tay, trên mặt bàn còn có thêm vài giọt nước trong suốt, liền có chút ngậm ngẫn cả người, tình cảnh này thực có điểm giống ngày ấy ở Thúy Vân Các...

“Ta có thể hôn người một chút không?” Lạc Nhạn đã nói thế.

Bé Nguyệt trước tiên sửng sốt một chút, lập tức liền cười, các nàng đùa nghịch từ bé đến lớn, hôn nhẹ hay ôm một cái giống như cơm bữa vậy, tuy rằng đột nhiên Lạc Nhạn đưa ra yêu cầu này, có chút mạo danh kì diệu, nhưng cũng không để tâm, còn đưa má qua.

Trái tim Lạc Nhạn lập tức vọt tới tận cổ họng, ánh mắt thẳng tắp dừng lại trên đôi môi như cánh hoa hồng thắm kia, khẩn trương lại chờ mong, thấy Bé Nguyệt tròn tròn mắt, nhìn mình không chớp, lại có cảm giác có tật giật mình, cố gắng bình ổn hơi thở, nói: “Người có thể nhắm mắt lại không?” Bé Nguyệt nhú mày, hôm nay Lạc Nhạn làm sao vậy? Kỳ quái, cũng bất quá vẫn nghe lời nàng, nói một câu: “Nhanh lên.” Rồi nhắm mắt lại.

Lạc Nhạn có thể nghe được tiếng tim mình đập rõ ràng, dồn dập kịch liệt, nhanh đến căn bản không chịu theo khống chế của nàng, nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia, ánh mắt lộ vẻ nhu tình.

Bé Nguyệt từ nhỏ đã chín chắn, mà trong bốn người thì Lạc Nhạn nàng là ít tuổi nhất, cho nên Bé Nguyệt đặc biệt chiều cố nàng, có gì ăn ngon hay chơi vui đều lưu lại cho nàng. Nàng đi theo tiểu thư thường xuyên gây tai họa bị đánh, người đau lòng nàng nhất cũng là Bé Nguyệt, có đôi khi bị đánh đau, chính mình cũng chưa khóc, mà ngược lại Bé Nguyệt nhìn thấy vết sưng tím kia đã lại không ngừng rơi lệ. Bất quá Bé Nguyệt trong lòng đối xử với nàng rất tốt, nhưng ngoài miệng lại chanh chua hà khắc. Đối tốt với một người, không thể cố ý biểu hiện ra ngoài, miễn cho khiến người khác ghen tị. Cho nên ở trong lòng Lạc Nhạn đã đem Bé Nguyệt trở thành thân tỷ tỷ mà đối đãi.

Bắt đầu từ khi nào mà tình cảm tỷ muội của nàng đối với Bé Nguyệt đã phát sinh thay đổi? Ngay cả chính nàng cũng không biết, chỉ là sau khi nhìn thấy thiếu nữ nãi nãi cùng tiểu thư yêu nhau, nàng mới biết được nguyên lai giữa nữ nhân cũng tồn tại tình yêu, đồng thời cũng hiểu được loại cảm giác chiếm hữu mãnh liệt mà nàng giành cho Bé Nguyệt đã sớm vượt quá cái gọi là tình cảm tỷ muội rồi. Nàng thích nữ nhân trước mặt này, không phải là loại thích của muội muội với tỷ tỷ, mà là một nữ nhân yêu thích một nữ nhân khác, mà hiện tại rốt cục nàng cũng có thể hôn lên đôi môi của người đã từ lâu chôn giấu ở sâu trong đáy lòng mình.

Lạc Nhạn cẩn thận chạm lên cánh môi hồng mê người đến cực điểm kia, xúc giác mềm mại đã khiến nàng bị trầm luân trong nháy mắt. Vươn đầu lưỡi liếm, nhắm nháp, cảm giác tốt đẹp vượt quá tưởng tượng của nàng, đương lúc muốn đòi lấy càng nhiều, lại bị một cổ khí lực đẩy ra, mê ly nhìn người dưới thân, lập tức bị biểu tình của nàng khiến cõi lòng tổn thương.

Trên mặt Bé Nguyệt hiện lên rõ ràng chữ “bất khả tư nghị”, nhìn nàng đánh giá như thể đang nhìn một người xa lạ, thanh âm chất vấn đầy băng lãnh vang lên: “Người đang làm cái gì?”

“Ta...” Lạc Nhạn nói không nên lời, hốc mắt lại đỏ bừng, rơi lệ.

Lòng Bé Nguyệt lập tức nhuỷ ra, nàng không muốn nhìn thấy nhất chính là nước mắt của Lạc Nhạn. Nha đầu này từ nhỏ đã quật cường, lão gia phu nhân trách phạt nàng, bọn Anh Tuấn Tiêu Sái khi dễ nàng, nàng luôn cậy mạnh chịu đựng không khóc, ngược lại đôi khi chính mình nặng lời với nàng, sẽ khiến nàng khóc lớn một hồi. Tựa như bây giờ, rõ ràng chính nàng không đúng, sao nàng có thể...hôn mình như vậy? Nhưng nhìn nàng khóc thương tâm như thế, ngay cả nửa câu trách cứ cũng không nói nổi, do dự một chút, vẫn vươn cánh tay, đem nàng kéo vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành: “Ta không mắng ngươi, khóc làm gì?”

Lạc Nhạn vẫn không nói gì, lệ lại không dừng được.

Bé Nguyệt thấy nàng như thế, trái tim co rút đau đớn, lại cũng rơi lệ theo, càng ma xui quỷ khiến thế nào mà nâng cằm nàng lên, chậm rãi hôn lên đôi môi nàng, nếm được vị mặn chát của nước mắt.

Biến hóa này làm cho Lạc Nhạn lập tức ngừng khóc, không có lòng dạ nào để đoán hàm nghĩa cái hôn này của Bé Nguyệt, chỉ ôm chặt nàng, khẽ đẩy hàm răng nàng, cùn đầu lưỡi mềm mại dây dưa, không ngừng làm sâu thêm nụ hôn này.

Cảm giác chưa từng có tách ra mọi lý trí trong đầu Bé Nguyệt, sa vào cái hôn này, nàng chỉ nhớ rõ, người nàng hôn là Lạc Nhạn...

Lạc Nhạn lắc lắc cánh tay Bé Nguyệt, đem nàng từ trong suy nghĩ kéo về.

Bé Nguyệt đỏ mặt, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lạc Nhạn cúi đầu, thần sắc ảm đạm nói: “Ta đi về trước.”

Bé Nguyệt mở miệng rồi lại khép lại, gật gật đầu, nhìn Lạc Nhạn đi ra ngoài, có chút mất mát nghĩ, nàng muốn nói cái gì?

__Hết chương 78__

79. Chương 79: Âm Mưu Của Trương Hằng

Dương Mạc Tuyền vốn định tìm Tử Y trò chuyện, sao biết gõ cửa mãi mà không thấy ai trả lời, Tử Y không có trong phòng. Ngẫm lại suốt những ngày qua, nàng vẫn mãi lo nghĩ về chuyện của mình mà bỏ mặc Tử Y, trong lòng liền có chút áy náy. Đạo qua vườn một vòng, vẫn không thấy Tử Y, rất có khả năng là đã xuất phủ, đành phải đi tới chỗ nương xem sao. Sáng sớm nay nương cùng mẹ chồng nàng nói chuyện một mình, theo lý mà xét thì hẳn là đã đem chuyện của nàng cùng Nhan nhi nói ra, không biết nương có thái độ gì? Mặc kệ mẫu thân có đồng ý hay không, nàng cũng sẽ không thay đổi tâm ý với Nhan nhi, nhưng thực sự vẫn hy vọng có thể được nương chúc phúc.

Còn Tử Y mà Dương Mạc Tuyền tìm khắp nơi cũng không thấy, quả thật đúng là xuất phủ, hơn nữa người đồng hành lại chính là người ở gian phía Tây Lăng phủ, Trương Hằng.

Tử Y xoay xoay chén rượu, nhướn mày, nhìn người trước mặt, cũng giống y như khi mới gặp, nhả nhận nho nhã, trầm ổn nội liễm, đáng tiếc về này chỉ là nhất thời, lúc khác ngược lại. Trong lòng không có tình cảm, đương nhiên sẽ không thấy vừa mắt, liền cười nói: “Không biết Trương công tử đột nhiên ước hẹn ta ra đây là có việc gì?”

Trương Hằng cũng đánh giá nàng, nếu bỏ qua ánh hào quang không đẹp đẽ gì của quá khứ thì không thể phủ nhận Tử Y quả thật là một tiểu mỹ nhân làm cho người ta ái mộ ngay khi vừa gặp, giờ tay nhắc chân đều toát lên khí chất, vẻ uể oải lại toát lên nét kiêu my, sợ là chẳng cần nàng liếc mắt một cái thì hồn phách cũng đều đã bị câu đi, nàng căn bản chính là khắc tinh của nam nhân, chỉ tiếc...Trong mắt Trương Hằng không một tia gợn sóng, từ từ mở miệng: “Uyển nhi, về sau nàng có tính toán gì không?”

Tử Y bật cười khanh khách, như thể nghe được một chuyện đáng cười: “Hẹn ta ra đây, chỉ để nói những lời này? Xin hỏi ta là gì của ngươi? Trương công tử?”

Trương Hằng nói: “Tuy rằng chúng ta không thể thành phu thê, nhưng ta cũng không nhẫn tâm nhìn nàng, một nữ tử đơn độc không nơi nương tựa như thế.”

“Phải không?” Tử Y chống cánh tay lên bàn, đứng lên, đi đến trước mặt Trương Hằng, dưới chân không cần thận trọng, cả người ngã vào lòng Trương Hằng, thân mình mềm mại như linh xà quấn lấy người Trương Hằng, cánh tay ôm lấy cổ hắn, đem chén rượu đưa tới miệng hắn, trên miệng chén còn in dấu son: “Nếu duyên kiếp ta, vì sao lúc trước còn đuổi ta đi?”

Trương Hằng không trả lời, há miệng đem rượu còn sót lại trong chén uống cạn.

Tử Y cũng không truy vấn, trên mặt gợi lên một nụ cười, nét cười lộ vẻ mỉa mai hoặc, như yêu tinh, khẽ thổi một hơi lên cổ hắn, hỏi: “Ta có đẹp không?”

Trương Hằng nhìn nàng một hồi lâu, mới gật đầu: “Đẹp.”

“Người thật sự nghĩ như vậy? Ta không tin.” Tử Y tươi cười lại nhiều thêm vài phần tà khí, đôi môi đỏ mọng như ngọn lửa hôn lấy Trương Hằng, một bàn tay lại lướt dọc theo thắt lưng hắn, chạm đến khối giữa hai chân, ghé sát vào tai hắn nhẹ nhàng nói.

Mặt Trương Hằng lập tức tím tái cả lại, phần nộ đẩy Tử Y ra, cầm lấy bầu rượu trên bàn rót vào miệng, rượu uống được chỉ có một nửa, đại bộ phận thì chảy cả lên vạt áo, đến khi đổ không ra một giọt, Trương Hằng mới đem bầu rượu nện lên bàn, đập một cái liền vỡ nát, hai mắt đỏ bừng, thế nào còn có vẻ tư văn nhã nhặn? Tử Y sửa sang lại y sam cho Trương Hằng, rồi lại một lần nữa ngồi xuống phía đối diện, khoe miệng cong lên thành nụ cười, nhàn nhàn nói: “Làm gì mà phải tức giận? Dù sao việc này cũng chỉ có người biết, ta biết.”

Trương Hằng cả giận nói: “Trong lòng người đã biết, cần gì phải lặp đi lặp lại nhiều lần làm nhục ta?”

“Ta làm nhục người?” Rốt cục Tử Y thu lại nụ cười, lạnh mặt nói: “Người đã quên mất là ai không màng quý gối trước mặt người, thề chưa từng làm điều gì, còn là ai nhẫn tâm đem ta một lần nữa đẩy vào hố lửa? Ta mệnh tốt, gặp được tỷ tỷ nên mới chạy thoát khỏi cái nhà lao đó, nhưng cố tình oan gia ngõ hẹp, lại làm cho ta gặp lại người. Ta thật sự rất ngạc nhiên, người đã như vậy, còn muốn làm cái gì đây?”

Dưới ánh mắt sắc bén của nàng, Trương Hằng suy sụp ngồi xuống, cũng không nhìn Tử Y, chỉ trầm thấp thanh âm nói: “Kỳ thật ta cũng không biết, chỉ là ta không cam lòng! Ta cùng Mạc Tuyền là bạn thanh mai trúc mã, lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền cứ nghĩ nàng là thần tiên, cho nên nguyện vọng từ nhỏ đến lớn chính là có thể thú Mạc Tuyền làm thê tử, chỉ cần có thể lấy được Mạc Tuyền, cuộc đời này là đủ rồi. Đáng tiếc trời không thỏa lòng người ước nguyện, Mạc Tuyền thế nhưng lại có hôn ước với Lăng Tử Hạo. Nhìn người mình thương yêu đi lên kiệu hoa của kẻ khác, đã muốn đau triệt tâm can rồi, sao biết...sao biết...” Trương Hằng lặp lại “sao biết” đến hai lần rồi mà cũng chưa nói tiếp nổi, trên mặt lộ vẻ bi phẫn.

Tử Y rót một chén trà đưa cho hắn: “Uống miếng nước đi.”

Trương Hằng đón lấy, yên lặng uống xong, mới lại nói: “Sao biết Lăng Tử Nhan lại nhẫn tâm thế, ta bất quá nhất thời xúc động mà ngăn cản kiệu hoa, ả liền...hạ thủ độc ác đến vậy. Nguyên bản còn tưởng rằng nàng là Lăng Tử Hạo, không ngờ một nữ nhân lại có tâm địa ngoan độc thế. Nếu không phải ả ra lệnh cho hạ nhân một gây lại một gây đánh ta, như thế nào ta lại...”

Tử Y có chút hiểu ra gật gật đầu: “Nguyên lai là Quận chúa đã thương người, có lẽ nàng cũng chỉ vô tâm thôi. Tuy rằng ta thấy nàng tựa hồ hấp tấp lỗ mãng, nhưng như người đã nói vậy, một nữ nhân sao có thể có lòng độc ác thế được?”

Trương Hằng cắn răng, vẻ mặt đầy hận ý: “Nữ nhân này căn bản là ác độc như rắn rết, sau khi ta đến Lăng phủ còn thiếu điều táng mệnh dưới kiếm của ả.” Nói xong liền vén ống tay áo, lộ ra vết sẹo trên cánh tay, thật là nhìn có chút dọa người.

Tử Y nhìn liền âm thầm thấy kinh hãi, không tự chủ được xoa nhẹ miệng vết thương của hắn: “Còn đau không?”

Thần sắc Trương Hằng khẽ hòa hoãn: “May mà một kiếm này đâm trật, nếu đâm trúng người ta, thế nào còn có mệnh ngồi đây nói chuyện với nàng.”

Tử Y giúp hắn buông ống tay áo xuống, thở dài: “Nhìn không ra Lăng Tử Nhan dĩ nhiên lại là một người như vậy, sao tỷ tỷ lại thích được nàng nhỉ?”

“Mạc Tuyền là người thiện lương, nếu ai đối tốt với nàng, nàng liền đối tốt với người đó gấp bội. Lăng Tử Nhan kia không biết dùng thủ đoạn gì nên mới có thể mê hoặc được tâm Mạc Tuyền, bằng không một nữ tử tốt như vậy, đang yên lành như thế nào lại đi thích nữ nhân?” “Điều này cũng đúng.” Tử Y gật gật đầu, lập tức nhăn mày: “Bất quá nhìn qua các nàng là chân tâm tương ái, hơn nữa các nàng đều đã muốn...” Làm một cái động tác ám chỉ cho Trương Hằng.

Trương Hằng lập tức hiểu được, không ngờ Dương Mạc Tuyền không viên phòng cùng Lăng Tử Hạo, lại đem thân mình cho Lăng Tử Nhan! Hận ý càng sâu, phần nộ đập bàn: “Đáng giận! Hắn là hiện tại nàng đã biết Lăng Tử Nhan là cái dạng người gì rồi chứ?!”

Tử Y nhú mày: “Chỉ giáo cho?”

“Lăng Tử Nhan đã sớm mạnh miệng, nói không phải văn võ Trạng Nguyên thì không chịu gả, hiện tại sắp tới đại khảo, nghe nói lần này Bát Vương gia là quan chủ khảo, còn muốn tự mình giúp Lăng Tử Nhan chọn lựa một vị hôn phu. Lăng Tử Nhan đã sớm tự chọn cho mình một con đường tốt rồi, lại còn trêu chọc Dương Mạc Tuyền, rõ ràng chính là chỉ coi trọng dung mạo của Mạc Tuyền, vui đùa nhất thời mà thôi. Trước đoạt lấy cả người cả tâm của Mạc Tuyền, đợi đến khi ả chơi chán rồi, sẽ gả cho một như ý lang quân, bội tình bạc nghĩa với Mạc Tuyền. Loại hành vi này quả thực cực độ vô sỉ!” Trương Hằng nhìn Tử Y, ánh mắt tựa hồ có thể phun ra lửa.

Tử Y nghe mà trợn mắt cứng lưỡi, mặc dù không thể nào tin hết lời Trương Hằng, nhưng đem những việc nàng biết xâu chuỗi lại, lại thấy những lời hắn nói không phải không có lý, bất quá vẫn chần chờ nói: “Hắn là không thể nào đâu?”

Trương Hằng thu liễm sắc mặt giận dữ, hòa nhã nói: “Uyển nhi, nàng dụng tâm suy nghĩ một chút, lúc trước ta viết phong hưu thư kia, chẳng lẽ thật sự là vô tình vô nghĩa sao? Nếu ta thật sự là một kẻ vô tình vô nghĩa, nhất định sẽ trói buộc nàng lại, dù sao ta lấy ai đều giống nhau, huống chi lại là một kiều thể xinh đẹp như hoa là nàng. Chỉ là ta sợ chậm trễ cuộc đời nàng, sao ta có thể nhẫn tâm khiến nàng phải sống mà như quả phụ mãi được?”

Tử Y chậm rãi nói: “Ta đã nói rồi, ta không ngại.”

“Nhưng ta để ý, nàng là một cô nương tốt, nhất định có thể tìm được một người tốt hơn ta.”

Tử Y nhìn bộ dáng thâm tình mà chân thành của Trương Hằng, phân tình cảm ngày xưa lại bị gợi lên, xả ra một tia cười khổ: “Đáng tiếc ta so ra còn kém tỷ tỷ, có phải không? Tỷ tỷ đi theo người cũng đồng dạng không thể, nhưng người lại nguyện ý vì nàng mà ở Lăng phủ chịu nhục, tìm thời cơ mang nàng rời đi.”

Trương Hằng nói: “Đêm đó nàng cũng thấy đấy, Mạc Tuyền căn bản là không thích Lăng Tử Hạo, Lăng Tử Hạo lại cưỡng bách nàng, nếu không phải nàng đuổi kịp, thì sự trong sạch của Mạc Tuyền đã sớm bị Lăng Tử Hạo làm vấy bẩn mất rồi. Lăng gia huynh muội không phải là hạng người tốt gì, ta nghĩ hẳn nàng cũng giống ta, đều không hy vọng Mạc Tuyền ở lại chỗ này phải không?”

Tử Y nghe xong cả nửa ngày, cuối cùng cũng đoán được mục đích hắc ước hẹn mình ra đây: “Cho nên hôm nay người muốn gặp ta, là muốn để ta giúp người?”

“Không phải giúp ta, mà là giúp Mạc Tuyền. Mạc Tuyền giúp nàng chuộc thân, nàng luôn mồm kêu Mạc Tuyền là tỷ tỷ, chẳng lẽ nàng nhẫn tâm nhìn Mạc Tuyền ở lại Lăng phủ chịu tội?”

Tử Y nhăn mày suy nghĩ, thực ra là không phải bị chân tình của Trương Hằng làm cảm động, tuy rằng lời hắn nói quả thật khiến người khác động lòng, nhưng nàng càng biết Trương Hằng là kẻ ích kỷ, cái nàng nghĩ tới là, nếu Lăng Tử Nhan đúng như lời Trương Hằng nói, vậy Dương Mạc Tuyền đi theo nàng ta thì chẳng phải là sự trong sạch bị đập hư sao? Từ khi quen biết Dương Mạc Tuyền tới nay, Tử Y sớm đã bị một cái nhú mày, một nụ cười của nàng đá động, Dương Mạc Tuyền có thể thích nữ nhân, vì cái gì Tử Y nàng không thể? Nếu Dương Mạc Tuyền không thích Lăng Tử Nhan, nói cách khác, nếu Dương Mạc Tuyền rời khỏi Lăng phủ, vậy có phải nghĩa là nàng cũng có cơ hội không?

Trương Hằng nhìn nét mặt Tử Y buông lỏng, liền tiếp tục nói: “Kỳ thật cũng không cần nàng hỗ trợ cái gì, ta cùng Vân La Quận chúa đã sớm nghĩ tốt phương pháp, tình huống của ta chỉ có nàng biết, ta chỉ hy

vọng nàng có thể lãnh nhân bàng quan, bảo trì im lặng là tốt rồi. Sau khi sự thành, chúng ta cùng nhau rời khỏi Lăng phủ, nàng nói xem được không?”

Không thể phủ nhận, đề nghị này của Trương Hằng đối với nàng là một cái dụ hoặc thực lớn, đem những suy nghĩ không an phận mà nàng từng nghĩ đến biến thành có khả năng, nhưng làm cho nàng lập tức ra quyết định, khẳng định là không thể, ít nhất phải chờ đến khi nàng tìm hiểu được xem Lăng Tử Nhan có phải thật sự là người bất kham như thế không đã, cũng muốn dò xét tâm ý Dương Mạc Tuyền nữa.

Tử Y hạ quyết tâm, đứng dậy, thần sắc thản nhiên nói: “Việc này ta phải suy nghĩ đã.”

Trương Hằng nhìn nàng rời đi, cũng ngẫm nghĩ sâu xa. Nước cờ Tử Y này là hấn hạ sau lưng Vân La, hơn nữa không hạ không thể, hấn trình diễn có chân thực đến đâu, chỉ cần một câu nói của Tử Y cũng có thể vạch trần mọi lời nói dối. Chỉ có đánh vào tình cảm của Tử Y, nói có tình có lý, mượn sức nàng, vậy mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất. Nhìn bộ dáng của Tử Y, hẳn là đã bị thuyết phục.

Sửa sang lại y phục, cũng chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy trên người rơi ra một mảnh lá cây, chậm rãi rơi xuống đất, nhặt lên nhìn, liền thấy một bài thơ đề trên đó: “Thanh thủy phù dong xuất hồng trần, thâm tỏa xuân khuê tâm tri âm, thường ức đường nhật sơ tương kiến, quân tấu lưu thủy ngã phủ cầm.”

Nét chữ thanh tân phiêu dật, đúng là bút tích của Dương Mạc Tuyền! Ngẫm lại liền đoán hẳn là do vừa rời khi Tử Y ngã vào lòng hắn, không cẩn thận làm rơi. Trương Hằng nhìn xem lập tức mừng đến hai mắt tỏa sáng, thật sự là trời cũng giúp ta!

Hết chương 79

Theo những gì ta hiểu, hình như tên Trương Hằng bị Nhan nhi đánh cho thành...thái giám luôn thì phải?

80. Chương 80: Tử Y Chết Vắn

Ánh mắt Lí Cốc Lan giống như một đạo hàn quang, bắn lên người Dương Mạc Tuyền, lạnh đủ khiến thân thể nàng đông cứng.

Dương Mạc Tuyền không có gì để giải thích, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lí Cốc Lan.

Lí Cốc Lan nhìn nữ nhi mình đã khóc đến lè hoa đái vũ, trong lòng từng trận đau xót, nhưng vẫn không nghĩ ra được tại sao nữ nhi vẫn khiến nàng kiêu ngạo lại có thể vi phạm luân thường đạo lý mà đi yêu thương một nữ nhân như thế? Phu quân mất sớm, nàng vừa làm mẫu thân vừa làm phụ thân, đem nữ nhi nuôi dưỡng thành người, tuy rằng tháng ngày gian khổ, nhưng vẫn luôn luyện tiết phải ủy khuất nữ nhi dù nửa phần, nên cho tới bây giờ mười ngón tay Dương Mạc Tuyền cũng đều không dính xuân thủy*, chỉ dạy nàng biết đọc sách hiểu lễ nghi, hy vọng sau khi gả vào Lăng gia có thể không bị người ta ghét bỏ, ít nhất cũng xứng với thân phận con dâu. Nhưng hiện giờ, kết quả như thế này lại là điều nàng vạn vạn lần không thể tưởng được, vô luận Từ Liễu Thanh có miêu tả tình yêu giữa hai nữ tử có bao nhiêu tốt đẹp đi chăng nữa, thì nàng vẫn không thể nhìn thấy được tương lai của nữ nhi, vậy làm sao có thể buông tay tán thành đây?

(*ý nói ko phải lao động vất vả)

“Mạc Tuyền, con nói cho nương biết, lời Vương phi nói có phải là thật không?” Lí Cốc Lan vuốt mái tóc nữ nhi, ôn nhu hỏi.

Dương Mạc Tuyền hai mắt hàm lệ, nhìn Lí Cốc Lan: “Nữ nhi khiến nương thất vọng rồi.”

Nước mắt Lí Cốc Lan cũng theo đó mà rơi xuống, trong lòng đã sớm tin, nhưng phải đợi đến khi chính mồm nữ nhi thừa nhận mới có thể chặt đứt hết thấy khả năng hay hy vọng trong lòng, hỏi: “Nhan nhi nàng thật sự đáng giá sao?”

“Đáng giá.” Dương Mạc Tuyền không chút do dự nói, quyết đoán kiên quyết.

“Hào, đứng lên đi.” Lí Cốc Lan tuy là nữ nhân, nhưng nữ tử mà lại không thua nam nhi, bằng không cũng sẽ không nhẫn nại nhiều năm như vậy mà thủy chung không chịu cúi đầu trước Lăng gia. “Con luôn luôn là một hài tử có chủ kiến, nếu đã chọn con đường này, nương sẽ không ngăn cản, chính là con có nghĩ tới tương lai của hai người chưa? Hai nữ nhân tương ái, ngay cả danh phận tối thiểu cũng không có, lại càng không muốn nói tới khả năng tồn tại. Nếu có một ngày con hối hận, vậy phải làm sao đây?”

Dương Mạc Tuyền ngồi xuống bên cạnh Lí Cốc Lan, ôm lấy cánh tay nàng, nhẹ giọng hỏi: “Lúc trước khi nương gả cho phụ thân, cũng không ngờ phụ thân trẻ tuổi như vậy mà đã tử trận trên chiến trường, nương có từng hối hận không?”

Lí Cốc Lan ở góa nhiều năm như vậy, kỳ thật đã sớm có bà mối nghĩ đến chuyện giúp nàng giết dây tìm một người tốt, bất quá thứ nhất là nàng luyện tiếu không muốn Dương Mạc Tuyền phải ăn nhờ ở đậu, thứ hai là không thể quên được phần tình cảm với Dương Vệ Quân, cho nên vẫn không đáp ứng, hiện tại nghe nữ nhi hỏi nàng vấn đề này, có đôi khi tịch mịch không nơi nương tựa cũng từng hỏi mình như thế, cuối cùng đáp án vẫn đều là không hối hận. Chính mình không hối hận, huống chi là nữ nhi? Thở dài một hơi, nói: “Hy vọng Nhan nhi thực sự tốt như lời con nói, vậy nương mới an tâm.”

Dương Mạc Tuyền cười khẽ, tự tin tràn đầy nói: “Nhan nhi là người đáng giá cho nữ nhi phó thác cả đời, nữ nhi cũng mong chiếc cổ nàng mãi mãi.”

Lí Cốc Lan nhìn nụ cười trên mặt nàng, tâm sinh cảm khái, nữ nhi giờ phút này bộ dáng hạnh phúc dạt dào, so với bộ dáng đau khổ khi lên kiệu hoa lúc trước, quả thực như thể hai người: “Thôi thôi, sáng sớm nay ta cũng đã đáp ứng Vương phi rồi, sẽ hỗ trợ thuyết phục Vương gia, bất quá con cùng Nhan nhi mà muốn chân chính được ở bên nhau, chỉ sợ còn cần phí một phen công phu.”

Lo lắng trong lòng Dương Mạc Tuyền rốt cục cũng buông lỏng, còn vỗ ngực nói: “Nguyên lai vừa rồi là nương hù dọa nữ nhi.”

Lí Cốc Lan trợn trắng mắt liếc nàng một cái: “Chẳng lẽ so được với kinh hách con đem đến cho ta? Thế nhưng lại thích nữ nhân, còn... sớm biết thì đã không nên đến đây một chuyến, nhắm mắt làm ngơ a.”

“Nương!” Dương Mạc Tuyền khôi phục lại tư thái xấu hổ tiểu nữ nhi, ôm nàng làm nũng, vẫn là ở trước mặt chính mẫu thân mình mới có thể thoải mái tự tại nhất.

Mẫu nữ hai người còn nói chuyện một lát nữa, Dương Mạc Tuyền thấy Lí Cốc Lan tựa hồ mệt mỏi, thế này mới cáo lui. Lúc đi qua hoa viên, vừa hay gặp phải Tử Y mới từ bên ngoài trở về, liền cười đi qua, hỏi Tử Y: “Muộn như vậy còn đi đâu? Làm ta tìm mãi.”

Tử Y đang mãi nghĩ đến một sự tình, thỉnh thoảng nghe được tiếng người liền giật mình hoảng sợ, thấy là Dương Mạc Tuyền, đầu tiên mỉm cười: “Là tỷ a.” Sau đó đột nhiên nắm tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Đi theo ta, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Bàn tay Dương Mạc Tuyền bị nàng nắm chặt, có chút kinh ngạc, đây vẫn là lần đầu tiên Tử Y thân cận với nàng như thế. Không biết nàng có chuyện gì, cũng không giật tay lại, chỉ đi theo sau.

Hai người đi đến chiếc đình giữa hồ, Tử Y mới buông tay nàng ra, nhìn Dương Mạc Tuyền. Dưới ánh nguyệt quang, nàng lại càng thêm thanh lãnh động lòng người, chỉ mới dung mạo khuynh thành này đã đủ khiến cho người ta lưu luyến, còn có loại khí chất trong trẻo thuần khiết kia, càng làm cho lòng người rung động, ngay cả nữ tử đều ái mộ nàng, huống chi kẻ thụ thương Trương Hằng kia?

Dương Mạc Tuyền bị nàng nhìn có chút không được tự nhiên, ánh mắt Tử Y, nàng rất quen thuộc, chính bởi vì quen thuộc nên mới cảm thấy kinh ngạc cùng xấu hổ. Cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ hỏi: “Ngươi muốn nói gì với ta?”

Tử Y thấy nàng lui lại hai bước, thế này mới phát giác ra mình thất thố, trên mặt lập tức nặn ra một nụ cười, chỉ vào vầng trăng trên cao, nói: “Ta thấy trăng hôm nay rất đẹp, cho nên muốn cùng tỷ tỷ ngắm trăng.”

Dương Mạc Tuyền bật cười, nguyên lai là việc này, quả nhiên là mình nghĩ nhiều, liền cười nói: “Ngắm trăng thì có thể, nhưng cũng không nên lại khó xử ta làm thơ.”

“Tỷ tỷ tài hoa hơn người, chỉ mấy bài thơ nho nhỏ sao có thể làm khó dễ người đây? Bất quá ta mới không có lòng tham như thế, vật hiếm có mới quý, có một bài thơ cũng đủ để ta trân quý rồi. Hôm nay tìm tỷ tỷ, kỳ thật là muốn nói cho tỷ tỷ một việc, chuyện này ta che giấu đã lâu, hẳn là nên sớm nói cho tỷ tỷ mới đúng.”

“Được, người nói đi?” Dương Mạc Tuyên tò mò, không biết nàng muốn nói cái gì.

Tử Y ôm lấy hai vai, lại suy tư trong chốc lát, mới nói: “Kỳ thật ta cùng Trương Hằng là có quen biết.”

Dương Mạc Tuyên ngăn ra, nhất thời không thể đem hai người này nghĩ ra có gì liên quan tới nhau, lại lập tức cười nói: “Không nghĩ tới Hằng ca ca lại cũng đi nơi yên hoa.” Nói xong lại giải thích: “Tử Y, người đừng hiểu lầm, ta không phải cười nhạo người, chính là Hằng ca ca này hẳn rất thanh cao, bình thường khinh bỉ nhất chính là những kẻ lưu luyến chốn phong nguyệt, không ngờ chính hắn lại đã từng đi.”

Tử Y cười nhạo: “Hắn vốn chính là loại người trong ngoài không đồng nhất.”

Dương Mạc Tuyên: “Sao?” một tiếng, không nhắc lại nữa, chờ Tử Y giải thích, ần ần cảm thấy quan hệ giữa Tử Y và Trương Hằng không phải đơn giản như vậy.

Tử Y ngồi xuống ghế đá lạnh băng trong đình, chỉ tùy tiện ngồi như vậy mà tư thế đã thật kiêu my khêu gợi, từ từ nói: “Kỳ thật Trương Hằng chính là cái kẻ đã phụ lòng rồi bỏ rơi ta.”

Dương Mạc Tuyên kinh hô thành tiếng, nàng có thể nghĩ đến việc Trương Hằng có khả năng đi Lâu Ngoại Lâu nên kết bạn với Tử Y, nhưng thế nào cũng không tưởng tượng được hắn đã cùng Tử Y thành thân rồi lại bỏ nàng. Lâu như vậy tới đây, ấn tượng của nàng đối với Trương Hằng, trừ bỏ là người mà nương nói có thể phó thác chung thân ra thì hẳn là một kẻ si tình, cho tới bây giờ cũng chưa buông tha cho vọng niệm của hắn đối với nàng, giờ Tử Y lại nói cho nàng biết Trương Hằng chính là kẻ thay lòng đổi dạ như thế, thật sự rất ngoài ý muốn, khó tin nhìn Tử Y: “Sao có thể thế được?” Không phải hoài nghi lời Tử Y nói, chính là không thể tin được Hằng ca ca lại là người như vậy.

Tử Y cười khê: “Không thể tin được phải không? Cho nên mới có câu ‘tri nhân tri diện bất tri tâm’.”

Dương Mạc Tuyên ngồi xuống cạnh nàng, nghiêng đầu, hỏi: “Có phải là giữa người và Hằng ca ca có chút hiểu lầm không?”

Tử Y hỏi lại: “Có phải tỷ nhìn ai cũng luôn tốt như vậy?”

Dương Mạc Tuyên mở to đôi mắt đẹp nhìn nàng, không biết vì sao nàng lại hỏi thế.

Tử Y khê đảng hăng thông suốt cổ họng, giả bộ không thèm để ý, nói: “Ý ta là, có phải cũng có lúc tỷ không nhận thức được rõ ràng không? Ví dụ như Trương Hằng, hoặc là những người khác vậy?”

Dương Mạc Tuyên rốt cục nghe ra ý tứ trong lời Tử Y. Tử Y vào phủ đã lâu như vậy mà hôm nay mới đến nói cho nàng biết nàng cùng Trương Hằng là loại quan hệ này, đầu tiên thì làm nàng khiếp sợ, giờ còn âm thầm nhắc nhở nàng có phải là ngộ nhận một người không đáng tin cậy không. Nghe khẩu khí của nàng, người này còn không phải Trương Hằng, rốt cục nàng muốn nói gì? Tử Y không phải Vân La, luôn tiểu lý tàng đao (cười nụ giấu đao), một câu luôn có thể suy diễn ra nhiều ý tứ khác, điểm nàng thưởng thức Tử Y nhất chính là tính tình hào sảng thẳng thắn, giờ lại như vậy, một chút cũng không giống nàng bình thường. Hơi hơi nhủ mi, nói: “Tử Y, nếu có cái gì, không ngại thì cứ nói thẳng ra.”

“Cũng tốt.” Tử Y nhìn nàng, nói: “Ta nghe nói Quận chúa đang tự mình tuyển chọn vị hôn phu? Nàng và tỷ yêu nhau đến vậy, còn làm thế, chẳng nhẽ là muốn ăn trong bát, nhìn trong nồi sao? (= đứng núi này trông núi nọ)

Dương Mạc Tuyên nghe nàng hỏi thế, lập tức che miệng cười, thì ra nàng lo lắng việc này, liền giải thích: “Kỳ thật đó là một hiểu lầm, ngày đó vì muốn làm khó xử Lí Vi Tu nên Nhan nhi mới ở trước mặt Thái Hậu nói thế, thực chất không phải thực sự muốn được gả.” Tiếp theo liền đem chuyện “tam chương chi ước” ở trước mặt Thái Hậu ngày ấy, tường thuật lại tỉ mỉ một lần, còn đem chuyện Lăng Tử Hạo nói cho nàng về Lí Vi Tu cũng nói ra, thế này mới lại bắt đầu lo lắng: “Cũng phải trách Nhan nhi hấp tấp, không biết nhân ngoại hữu nhân, Lí Vi Tu kia vẫn võ song toàn, thật dễ có khả năng hắn thành công, liền thành ra một cái đại phiền toái.”

“Thì ra là thế.” Tử Y gật gật đầu. “Thiếu chút nữa là hiểu lầm Quận chúa. Cũng đúng, Quận chúa theo ta học thư họa lâu như vậy, như thế nào lại không nhìn ra cách làm người của nàng, vì tỷ tỷ, nàng thật ra liều mạng a!”

Dương Mạc Tuyền cười khê: “Là làm khó nàng rồi.” Lập tức lại nghiêm mặt nói: “Phán đoán này của Tử Y, là Hằng ca ca nói cho người?”

Tử Y không phủ nhận, lại nói: “Kỳ thật cũng là tự ta quan tâm đến tỷ tỷ.”

Trừ nường ra, còn có một bằng hữu quan tâm đến mình như vậy, Dương Mạc Tuyền cảm thấy cảm động, liền nắm lấy tay nàng, nói ra lời từ tận đáy lòng: “Tử Y, cảm ơn người.”

Tử Y tâm trung nhất động, đột nhiên ghé sát nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu không có Quận chúa, hoặc là Tử Y gặp được tỷ tỷ trước, tỷ tỷ có thể thích Tử Y không?”

Dương Mạc Tuyền lúc này quả thực ngây ngẩn cả người, nhìn vẻ tự tiếu phi tiếu trên mặt nàng, không biết những lời này là xuất phát từ chân tâm, hay chỉ là thuận miệng hỏi?

Tử Y nhìn vẻ mặt nàng, liền biết vấn đề này hỏi là thừa, cười nói: “Xem tỷ tỷ bị dọa kìa, bắt quá ta chỉ đùa một chút thôi, ta cũng không có dũng khí lớn như tỷ tỷ mà đi thích nữ tử, ta còn muốn kính nhờ tỷ tỷ nhìn xem có nam tử nào thích hợp không, giúp Tử Y giới thiệu a!”

Dương Mạc Tuyền thở dài nhẹ nhõm một hơi, đêm nay Tử Y khiến nàng tưởng như nhìn lắm nhiều lắm, cũng may mắn chỉ là ảo giác, liền vội vàng đáp ứng yêu cầu của nàng. Người đầu tiên nghĩ đến chính là Trương Hằng, lập tức lại nghĩ tới lời Tử Y nói lúc trước, trong lòng tiếc nuối, không nghĩ Hằng ca ca lại là người như vậy. Lại lục lại trong trí nhớ những người nàng quen biết, muốn nói về nhân phẩm gia thế tu dưỡng, ưu tú nhất không ai khác ngoài Lí Vi Tu, nếu Lí Vi Tu và Tử Y có thể trở thành một đôi, không phải sẽ giải quyết hết mọi vấn đề sao? Ngẫm lại lại lắc đầu, Lí Vi Tu chỉ thích Nhan nhi, còn thích đã nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng nhanh như vậy liền thay lòng đổi dạ? Hơn nữa nếu chỉ vì nàng cùng Nhan nhi mà cưỡng ngạnh đem Lí Vi Tu cùng Tử Y gán thành một đôi, vậy thì cũng quá ích kỷ đi, nhất thời cũng không nghĩ ra được người nào tốt, chỉ có thể bỏ qua trước đã, nói với Tử Y: “Việc này ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Tử Y cũng biết tâm tư trong lòng nàng, vốn định nhắc nhở Dương Mạc Tuyền chú ý Trương Hằng, nhưng lại nghĩ đến khả năng có thể liên lụy đến những điều riêng tư của hắn, lại nhịn xuống. Dù sao cũng là do Lăng Tử Nhan đã thương người ta, thật sự là gây ra một trận phiền toái lớn, còn không biết phải làm thế nào để giải quyết, hơn nữa thấy thế nào thì Trương Hằng cũng có tình ý với Dương Mạc Tuyền, hẳn là sẽ không làm ra chuyện gì thái quá, dù sao thì Tử Y nàng cũng ở trong Lăng phủ, lưu tâm thêm một chút là được.

Còn muốn nói nữa, đã thấy Lăng Tử Nhan tìm đến đây, vẻ mặt không tốt.

Tử Y cười nói: “Đem người trả lại cho người.”

__Hết chương 80__

81. Chương 81: Mất Trộm

Tử Y đi về trước, tâm tình Lăng Tử Nhan không quá tốt, Dương Mạc Tuyền liền ngồi lại cùng nàng trong chốc lát.

“Vân La kia thật sự là rất đáng ghét.” Lăng Tử Nhan hận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dương Mạc Tuyền cười vỗ vỗ khuôn mặt nàng: “Nàng lại làm gì đắc tội đại tiểu thư của chúng ta vậy?”

Lăng Tử Nhan cả giận nói: “Nàng bắt quá chỉ là đại tẩu ta, vậy mà lại cư xử như thể mẫu thân vậy, chỉ ước gì có thể đem ta gả ra ngoài, đòi Bát Vương gia vô luận thế nào cũng đều phải tuyển ra một văn võ Trạng Nguyên. Bát Vương gia cũng đáp ứng nàng, còn nói đã tuyển được một vài vương tôn công tử ưu tú rồi, đến lúc đó nếu thật sự không chọn ra, sẽ liền trực tiếp xin Hoàng Thượng chỉ định một người, nàng nói xem có phải rất đáng ghét không?”

Dương Mạc Tuyền trong lòng ưu phiền, ngoài miệng lại đùa với nàng: “Đây không phải nói lên rằng mị lực của Nhan nhi nhà chúng ta thật lớn sao, không lo không gả được cho người tốt!”

Lăng Tử Nhan ảo não, mặt mũi sưng cả lên: “Ta đang sầu chết được, nàng còn giấu cợt ta?”

Dương Mạc Tuyền búng trán nàng một cái, sắc giọng: “Người xứng đáng.” Nói xong, dựa vào vai nàng, vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, không nói gì, trong lòng lại nghĩ, nàng luôn làm cho ta rất nhiều việc, ta cũng có thể giúp nàng giải quyết nan đề.

Lăng Tử Nhan ôm chặt nàng trong vòng tay, cảm thán nói: “Ôm nàng như vậy thật tốt, thực hy vọng đợi đến khi mặt trời sớm mai mọc lên thì mọi khó khăn đều sẽ dễ dàng giải quyết.”

Đáng tiếc trời không thỏa lòng người, lúc tảng sáng, trong Lăng phủ liền gà bay chó sủa, nháo loạn đến không biết đầu mà lần.

Nguyên lai cây tử kim sai (cây trâm cài màu tím) mà Bát Vương gia mang từ trong cung ra tặng cho Vân La chỉ mới một buổi tối nhưng lại không cánh mà bay.

Ngoài nha đầu trong phòng Vân La, liền ngay cả Bé Nguyệt Tu Hoa, Trầm Ngư Lạc Nhận, tứ đại nha hoàn cũng đều bị gọi qua, xếp thành chữ “nhất”, quỳ trước mặt Vân La.

Loạn lớn như vậy, nha hoàn chủ tử tránh không được cũng phải đi qua.

Lăng Tử Nhan một bên mặt y phục, một bên cả giận nói: “Nàng đánh mất thứ này nọ, thế nhưng lại kêu cả Bé Nguyệt cùng Lạc Nhận qua, không phải rõ ràng là khiến chúng ta khó xử sao?”

Dương Mạc Tuyền đã mặc xong y sam, đang chải đầu, nghe nàng nói như thế liền quay lại: “Có khả năng chỉ là kêu đến hỏi vài câu thôi, nàng đến đó cũng đừng nhiều lời, nương sẽ chủ trì công đạo.”

Lăng Tử Nhan không thuận theo, nói: “Hừ, nếu nàng dám hoài nghi người của chúng ta, ta mới sẽ không cấp cho nàng sắc mặt tốt đẹp gì.”

Không có nha hoàn hầu hạ, vẫn là Dương Mạc Tuyền tự mình mang nước tới, hai người rửa mặt chải đầu xong liền hướng phòng Vân La đi.

Lăng Tử Hạo đã cùng Bát Vương gia và Lăng Viễn Kiếm đi phủ Tô Châu, lúc hai người đi qua, chỉ thấy Vân La ở giữa sân, đặt hai chiếc ghế, Từ Liễu Thanh ngồi một, Vân La bụng lớn ngồi bên cạnh, nha đầu tiểu tư trong Lăng phủ cơ hồ đều đến đây, đông đảo quỳ xuống, tứ đại nha hoàn đứng mũi chịu sào, quỳ đầu tiên.

Dương Mạc Tuyền trước hướng Từ Liễu Thanh thỉnh an, rồi mới hỏi: “Thứ nọ đã tìm được chưa?”

Từ Liễu Thanh lắc lắc đầu, Vân La đã giành nói trước: “Hôm qua sau khi cha ta tặng, ta nhận lấy đặt trên bàn trang điểm, sau đó liền theo cha đi dùng cơm, trở về muộn nên cũng không để ý, sáng nay tỉnh lại muốn cài thì mới phát hiện đã không cánh mà bay, còn không phải là ăn trộm sao? Khẳng định là có ai thấy cây trâm đó quý giá nên thuận tay lấy đi mất!” Nói xong chỉ vào đám người quỳ dưới đất, nói: “Hôm nay nếu không tìm ra được là ai thì các người đều bị phạt!”

“Nô tỳ không dám!” Bọn nha đầu tiểu tì đều đáp lại.

Vân La dùng mũi hừ một tiếng, cay nghiệt nói: “Không dám? Ta xem ra thì lá gan các người lớn lắm! Ta gả lại đây nhiều ngày thế này, đã liên tục đánh mất không ít thứ này nọ, trước kia còn mắt nhắm mắt mở, dù sao cũng không phải sự việc nghiêm trọng gì, nhưng hôm nay lại là cống phẩm mà Thái Hậu ban thưởng, chém đầu các người cũng không đủ bồi tội!”

Lăng Tử Nhan đứng ở bên cạnh Dương Mạc Tuyền, nói thầm: “Cống phẩm thì có cái gì lớn chứ? Hàng năm còn không biết ngoại công ta dâng lên cho Thái Hậu cô cô cùng Hoàng đế biểu ca bao nhiêu đồ quý giá nữa? Chỉ là ở Lăng phủ chúng ta, trước kia vật đáng giá gì đó mất đi thì thế nào cũng đâu có mất hẳn, nhưng cô tình nàng vừa đến liền mất này nọ, cho dù thực sự mất đi nữa thì cũng không cần phải buồn hết buồn giết như thế a!” Thanh âm không lớn không nhỏ, cô tình là mọi người ở đây đều có thể nghe được.

“Nhan nhi!” Dương Mạc Tuyền nhẹ giọng quát bảo nàng ngừng lại.

Rốt cục Từ Liễu Thanh đã mở miệng: “Vân La con cũng đừng cấp bách quá làm gì, nếu đã là người trong phủ lấy, hiện tại mọi người đều đã gọi tới, ngay cả người trong trù phòng cũng đều tới, con cứ từng bước hỏi là được.”

Thế này Vân La mới về mặt tức giận nói với thiếp thân thị tì: “Oanh nhi, ngươi đi hỏi xem mấy nàng tới qua đi đâu, làm gì.”

“Chờ một chút, nếu muốn tra khảo thì cũng có thể tra khảo từ phòng Vân La đại tẩu trước.” Lăng Tử Nhan lại nhảy ra, Dương Mạc Tuyền muốn ngăn mà không được.

Lăng Tử Nhan chỉ vào Oanh nhi nói: “Oanh nhi là người vào Lăng phủ chúng ta muộn nhất, lại là thiếp thân thị tì bên người Vân La đại tẩu, có phải là nên hỏi nàng trước hay không? Từ hôm qua cho tới nay nàng đã làm cái gì?”

Oanh nhi bị dọa, vội vàng quỳ xuống: “Bẩm tiểu thư, Oanh nhi vẫn ở cùng thiếu nữ nãi nãi, nửa bước cũng không rời.”

Vân La phụ họa nói: “Không sai, Oanh nhi luôn luôn ở dưới tầm mắt ta, sao có thể lấy được của ta cái gì? Ta làm chứng cho Oanh nhi, không phải nàng lấy.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Án lời đại tẩu Vân La nói, vậy ta đây cũng có thể làm chứng cho Lạc Nhận, nương có thể làm chứng cho Tu Hoa, tẩu tẩu có thể làm chứng cho Bế Nguyệt, mấy người đang quỳ cũng có thể làm chứng cho nhau, kể từ đó, mọi người ai cũng chưa lấy, tất cả cùng vui, sao còn cần lao sư động chúng tra đi tra lại?”

Người sáng suốt đều nhìn ra được Lăng Tử Nhan là đang cố tình đối nghịch với Vân La. Từ Liễu Thanh vốn cảm thấy chuyện này có chút quá mức kỳ quái, đoán rằng có thể là Vân La thừa dịp Bát Vương gia ở Lăng phủ mà cố ý lấy chuyện này ra khai đao, sau đó dứt khoát chính đồn Lăng phủ một phen. Lấy địa vị con dâu trưởng ở Lăng gia của nàng thì nếu thật sự làm như vậy sẽ không khỏi có điểm nhảm chán a, cho nên Từ Liễu Thanh cũng không ngăn cản Lăng Tử Nhan, ngồi xem vở diễn.

Từ Liễu Thanh không nói chuyện, Dương Mạc Tuyền đương nhiên lại càng không nhiều lời, còn âm thầm buồn cười, công phu càn quấy của Nhan nhi vẫn là đệ nhất thiên hạ. Vân La thật muốn cùng nàng so đo, sợ là phải tốn nhiều điểm võ mồm.

Vân La thấy Lăng Tử Nhan lại cãi với mình, cảm thấy ngậm bực, tiểu cô này bình thường vì Dương Mạc Tuyền không thiếu lần làm nàng phát ghen, hôm nay lại vì mấy nha hoàn thân phận thấp kém này va chạm với nàng, sao có thể không tức giận? Lại không thể biểu hiện trên mặt, chỉ cười nói: “Nhan nhi nói cũng có đạo lý, vậy theo lời Nhan nhi, như thế nào mới có thể tra ra người này là ai?”

Lăng Tử Nhan nói: “Ngay cả trâm của ngươi ta cũng chưa nhìn thấy, làm sao biết ai trộm?”

Vân La lại càng bực, Lăng Tử Nhan không phải hỗ trợ nàng tìm, mà rõ ràng là muốn quấy phá nàng mà đến thì đúng hơn, có chút giận nói: “Mặc kệ là thấy hay chưa, trâm này quả thật là bị mất, vô luận thế nào ta cũng đều phải tìm được, bằng không cha ta mới đến, đưa gì đó đã liền đánh mất, nếu nói cho hẳn chuyện này thì sợ là lão nhân gia sẽ không khỏi mất hứng một trận a.”

Từ Liễu Thanh thâm cười lạnh, quả nhiên hai ba câu liền đem Bát Vương gia ra.

Lăng Tử Nhan gật gật đầu: “Đánh mất trâm là việc nhỏ, cô phụ tâm ý Bát Vương gia thì sẽ không tốt lắm, đại tẩu đã tìm kỹ trong ngoài phòng chưa?”

Vân La đáp: “Chính là tìm mà không có nên mới biết được là bị người lấy.”

Lăng Tử Nhan cười đoán: “Hoặc là ca ca thấy cây trâm đẹp quá nên cầm đi cho người thân mật nào rồi?”

Từ Liễu Thanh rốt cục nhìn không được trợn trắng mắt liếc nàng một cái, thế nhưng lại lòi chính đại ca mình ra để đùa, thật sự là càng nói càng thái quá.

Vân La nghe vào tai lại là ý khác, Lăng Tử Hạo lấy trâm của nàng khẳng định là không có khả năng, chính là lời Lăng Tử Nhan nói lại xúc động tâm tư nàng một phen. Lời Lăng Tử Nhan nói, bề ngoài là châm chọc

đại ca nàng, trên thực tế lại châm chọc người đại tẩu này. Hôm nay Lăng Tử Hạo có thể lấy Vân La nàng, ngày mai có thể lấy về một người thân mật khác, có phải là đối với vấn đề đối đãi Dương Mạc Tuyền này, nàng đã xử lý lẩn lộn đầu đuôi? Hôm nay đuổi được Dương Mạc Tuyền, ngày mai nói không chừng Lăng Tử Hạo còn có thể lấy những người khác, chẳng lẽ muốn nàng đuổi đi một người rồi một người? Ngắc đầu liếc nhìn Dương Mạc Tuyền một cái, lập tức đem ý niệm này xóa khỏi đầu. Trong thiên hạ này người như Dương Mạc Tuyền liệu có thể có được mấy người? Lăng Tử Hạo có lấy ai đi nữa thì cũng bất quá chỉ là kẻ tục nhân, nàng căn bản sẽ không đặt trong mắt. Nghĩ thế xong, tâm lại an định xuống, cười nói: “Hiện tại cũng không phải là lúc nói giỡn, nếu Nhan nhi không có biện pháp gì tốt, vậy thì để tự ta làm, ta không tin đánh các nàng da tróc thịt bong lại vẫn còn có thể giấu diếm này nọ!” Nói xong liền lạnh lùng nhìn quét qua một lượt những người quỳ trên mặt đất.

Bọn nha hoàn chạm phải ánh mắt nàng đều nhin không được run rẩy, không rét mà run, trong lòng đều thầm nghĩ, rốt cuộc ai lấy, mau mau giao ra đây đi, trăm ngàn lần đừng liên lụy đến các nàng!

Khuôn mặt Lăng Tử Nhan cũng trở nên lạnh lùng: “Vân La đại tẩu nói rất đúng, vậy trước tiên đem Oanh nhi ra đánh, cho dù không phải nàng trộm thì cũng không tránh được tội thất trách.”

Từ Liễu Thanh dùng ánh mắt tán dương nhìn thoáng qua Lăng Tử Nhan, không nghĩ tới giờ Nhan nhi lại có thể thận trọng như vậy, nhưng lại cũng nhìn ra Vân La đang làm trò, còn thông minh nắm lấy một điểm là Oanh nhi, cùng Vân La đối nghịch. Oanh nhi là nha đầu đắc lực Vân La ngàn chọn vạn tuyển về, Vân La sao có thể đánh được? Nhưng nếu không, lại không tiện trách phạt những người khác, xem bộ dáng Vân La ý vào Bát Vương gia, thật đúng là có thể nói được làm được, nếu thực sự đem một đám nha đầu đang quỳ này lôi ra đánh cho tàn phế đi nữa thì cũng có thể. Nàng là mẹ chồng Vân La, thân phận mẫu tử, không tiện trực tiếp gạt đi gai nhọn của nàng, hơn nữa là người chủ gia đình, chỉ có thể đến lúc cuối cùng ra quyết định, mà Mạc Tuyền lại càng không thể. Chỉ có Nhan nhi là Lăng gia đại tiểu thư, đứng ra nói những lời các nàng muốn nói mới hợp tình hợp lý, mặc dù đắc tội Vân La nhưng thân phận hai người không có xung đột nên cũng sẽ không hiềm khích với nàng.

Quả nhiên Vân La không có cách với nàng, Lăng Tử Nhan hai câu ba câu cũng không rời Oanh nhi, Oanh nhi một lòng giúp nàng làm việc, nếu thật sự đã thương nàng, Oanh nhi một bụng đầy ủy khuất nói ra hết thì sẽ làm hỏng chuyện của nàng, đó không phải điều nàng muốn, đành phải nói: “Đánh người bất quá chỉ là hù dọa các nàng một chút thôi, xem các nàng đều như tinh linh trong nước, ta cũng không hạ thủ được, quan trọng nhất là phải tìm ra cây trâm.” Dừng một chút, đối với đám người đang quỳ, trầm giọng quát: “Ta lại cho các ngươi một cơ hội, ai đã trộm, giờ giao ra đây, ta chuyện cũ sẽ bỏ qua, nếu thật sự để ta tra ra là ai lấy, cũng đừng trách chủ tử này bất lưu tình!”

Bọn nha hoàn nhìn chung quanh, khe khẽ nói nhỏ, cả nửa ngày cũng vẫn không có người đứng ra.

Vân La thấy thế, đứng lên, nói với Từ Liễu Thanh: “Nương, nếu hỏi cũng không ra, đánh cũng không đánh được, vậy chỉ có một biện pháp.”

Từ Liễu Thanh trong lòng biết rõ ràng, gật gật đầu, rốt cục cũng vào chính đề, hỏi: “Biện pháp gì?”

“Tra phòng.” Vân La nói. “Kẻ trộm khẳng định sẽ không giấu đến mức giấu trên người, không ở trên người thì đương nhiên sẽ giấu trong phòng, chỉ cần khám xét phòng, vậy chắc chắn có thể tìm ra!”

Từ Liễu Thanh nhíu mày nói: “Lăng phủ chúng ta nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ngay cả chủ tử tính trước tính sau cũng có ít nhất cả trăm gian phòng, chẳng lẽ mỗi gian đều phải tra?”

Vân La nói: “Nhất định phải làm, chẳng những nha hoàn tiểu tư đều phải tra mà ngay cả phòng chúng ta cũng phải tra. Nương, người không cần phiền lòng, ta làm như vậy cũng không phải tất cả đều vì cây trâm của ta, hôm nay ta đánh mất trâm là chuyện nhỏ, ngày mai nếu đánh mất thứ càng quý trọng, vậy chẳng phải là càng phiền sao? Lăng phủ chúng ta đã sớm nên chỉnh đốn rồi, miễn cho những kẻ tay chân không sạch sẽ đục nước béo cò.”

Từ Liễu Thanh thâm suy xét, quả nhiên không ngoài sở liệu của nàng, Vân La là muốn chỉnh đốn Lăng phủ, chỉ là ý vào việc đánh mất một cái trâm liền tỏ vẻ khó khăn thế, thật đúng là không đem vị chủ mẫu này đặt trong mắt mà. Quên đi, nhượng nàng chen ép một phen, nàng có tinh lực này cũng tốt, trên dưới cũng cần chỉnh đốn một phen, đỡ khiến nàng phiền lòng, nói: “Vậy việc này con cứ làm đi.”

Vân La vội vàng nói: “Nương không cần mất công thế, ta nghĩ thỉnh muối muối đi cùng là được rồi.”

“Cũng được.” Từ Liễu Thanh trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại nghi hoặc, khó có được dịp có thể diễn vở kịch một vai chính duy nhất, vì sao lại còn lôi kéo cả Mạc Tuyền? Vân La này là xuất ra cái chủ ý gì đây?

Hết chương 81

82. Chương 82: Nghi Vấn

Vân La nói được làm được, quả nhiên lôi kéo Dương Mạc Tuyền dẫn theo thiếp thân thị tì đi kê biên tài sản của Lăng phủ. Hạ nhân Lăng phủ tốt xấu lẫn lộn, thật đúng là bị các nàng tra ra không ít vấn đề, từ trong phòng của một nha đầu lo việc giặt giũ tìm được một đôi vòng tai Lăng Tử Nhan đã đánh mất, ở trong phòng một nha đầu phụ trách nhóm lửa lục soát ra được một đôi vòng tay bằng bạc của Từ Liễu Thanh, còn bắt được một đôi nha hoàn tiểu tư lén tàng tịu với nhau. Vân La ai nên đánh thì đánh, nên phạt thì phạt, còn thưởng cho một ít người an phận thủ thường, một phen thưởng phạt phân minh như thế, chẳng những không làm cho bọn hạ nhân oán giận mà còn thu được không ít nhân tâm, thậm chí khen chủ tử khôn khéo có năng lực.

Những kẻ tay chân ngầm của Từ Liễu Thanh đã sớm đem nhất cử nhất động của Vân La nói cho nàng nghe, nghe xong liền gật gật đầu, nếu muốn làm chủ gia đình, quả thật Vân La cần có năng lực cùng cách hạ thủ như vậy. Tuy Dương Mạc Tuyền rất được lòng nàng, nhưng tính tình lại quá ôn thuận, đúng là không chống đỡ nổi cơ nghiệp này, lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, chờ giải quyết xong chuyện của Mạc Tuyền cùng Nhan nhi, có phải nàng cũng nên đỡ xuống cái gánh nặng quản lý gia đình này hay không?

Bận rộn một ngày, Dương Mạc Tuyền mệt quá, nhưng thật ra Vân La là một người có thai mà bộ dáng lại vẫn mười phần tràn đầy tinh lực, làm cho nàng không thể không bội phục, cho nên cũng bỏ đi ý niệm muốn trở về phòng trước, cùng Vân La tra xét toàn bộ phòng của mọi hạ nhân. Tuy rằng giải quyết được không ít vấn đề to nhỏ, nhưng lại vẫn không tìm được cây trâm của Vân La, bắt quả tìm không được thì tựa hồ cũng không quá trọng yếu.

Thời điểm cơm chiều Lăng Viễn Kiếm bọn họ hồi phủ, nghe xong thành tích một ngày của Vân La, đều vừa lòng gật đầu, Bát Vương gia lại thấy được an ủi lúc tuổi già, nữ nhi có khả năng như thế, được lòng cha mẹ của phu quân, hẳn cũng có thể yên tâm.

Dùng cơm xong, Vân La đưa ra yêu cầu tiếp tục điều tra, tất cả mọi người đều sững sốt, tìm trâm bắt quả chỉ là cái cớ, mục đích muốn biểu hiện mình thì đã đạt được, vì sao còn muốn làm điều thừa thãi nữa? Trâm tuy rằng quý trọng, nhưng dù thật sự không tìm thấy thì có trộm cũng chỉ là bọn hạ nhân trộm, chẳng lẽ Quận Vương phi, Quận chúa còn có thể lấy trộm sao?

Vân La cười nói: “Lúc sáng sớm đã đáp ứng nương điều tra hết mọi căn phòng, phòng bọn hạ nhân đều tìm, cũng không ít hơn phòng chủ tử, đúng, còn có mấy gian khách phòng, nhìn một lần thôi, nếu thật sự không tìm thấy, ta cũng liền chấp nhận, miễn cho bọn hạ nhân nói ta ở trước mặt mọi người nói mà không làm, nói ta cố ý chính đồn bọn họ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại đều lâm vào trầm mặc.

Nếu là tra phòng chủ tử, để cho nàng tra thì thật đúng là không thành vấn đề, dù sao người một nhà, bắt quả làm dáng mà thôi, nhưng khách phòng lại khác, nếu là trước đó vài ngày thì có thể, nhưng hiện tại lại không dễ dàng. Ở Lăng phủ làm khách, trừ bỏ hai lão sư của Lăng Tử Nhan là Trương Hằng cùng Tử Y thì còn có hai khách nhân khác, một là phụ thân của Vân La, một người còn lại là mẫu thân của Dương Mạc Tuyền. Bát Vương gia dù sao cũng là cha của Vân La, để cho nàng tìm một hồi cũng không thành vấn đề, nhưng phòng của Lí Cốc Lan thì lại vạ vạ lần không thể, làm thực tra xét thì thực quá mất lịch sự, quả thực không thích hợp.

Bát Vương gia trầm suy xét, nữ nhi này vừa khen nàng, như thế nào giờ lại không hiểu đại thế như vậy?

Lăng Viễn Kiếm đã muốn nổi giận, lại e ngại mặt mũi Bát Vương gia nên mới không buông lời khiển trách.

Từ Liễu Thanh thì nghĩ, quả nhiên sợ cái gì thì cái ấy đến, lo lắng Vân La sẽ ý thế hiếp người, làm cho Mạc Tuyền khó xử, cái này thành ra ngược lại, trực tiếp làm khó xử mẫu thân người ta, hà tất phải thế?!

Dương Mạc Tuyền ngồi cùng bàn ăn cơm, ý tưởng tự nhiên giống Từ Liễu Thanh, nguyên lai Vân La vòng một vòng lớn như vậy, đúng là nhằm vào mẫu nữ các nàng, tuy rằng các nàng xuất thân không tốt, nhưng tốt xấu gì thì hiện giờ cũng là thân phận Quận Vương phi, làm mẫu thân của Quận Vương phi, sao có thể lấy cấp một cây trâm cài? Đây không phải rõ ràng là muốn làm nhục người ta sao? Nếu không cho Vân La khám xét, ngược lại thành ra đúng với phán đoán của nàng, để nàng tra, lại bị vũ nhục. Dương Mạc Tuyền hơi suy tư một phen, nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng, nếu phải tra thì cứ tra đi, miễn cho bị người ta nói làm việc thiên vị.”

Dương Mạc Tuyền đã nói không ngại, Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh tự nhiên cũng không nói thêm nữa, bất quá sắc mặt vẫn kém một chút, đều áy náy nhìn Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền mỉm cười đáp lại.

Nếu quyết định tra, Lăng Viễn Kiếm liền để cho bắt đầu xét từ phòng hắc, bất quá đương nhiên cái gì cũng không tìm ra. Xong rồi, Lăng Viễn Kiếm, Từ Liễu Thanh liền tự mình đi cùng các nàng, đi tiếp vào phòng nữa, đến khi lúc soát đến phòng Lăng Tử Nhan, Lăng Tử Nhan đang chơi cờ cùng Tử Y, thấy các nàng lại đây liền cực kỳ kinh ngạc, giận dữ hỏi Từ Liễu Thanh: “Nương, đây là có chuyện gì? Sao ngay cả phòng ta cũng xét? Chẳng lẽ ta đã trộm trâm của Vân La đại tẩu?”

Từ Liễu Thanh cười cười không trả lời.

Vân La cười nói: “Nhan nhi, đừng tức giận, bất quá là làm bộ mà thôi, chúng ta sẽ đi ngay.”

Lăng Tử Nhan thế nào còn có tâm trạng chơi cờ, tự nhiên cũng đi cùng.

Tử Y đang cùng Lăng Tử Nhan chơi cờ, cũng nghe nhắc tới chuyện trâm cài, nhìn thấy Vân La, đột nhiên nhớ tới một người. Chẳng lẽ nhanh như vậy đã động thủ? Cũng nhanh chân đuổi theo, kéo ống tay áo Dương Mạc Tuyền, hai người dừng phía sau, nhẹ giọng nói: “Sợ là Vân La nhằm vào tỷ mà tới, để ý chút.”

Dương Mạc Tuyền không biết chuyện của Trương Hằng, còn tưởng rằng Tử Y quan tâm đến mẫu thân nàng, liền gật gật đầu nói: “Ta biết, ta sẽ tùy cơ ứng biến.”

Sau khi xong xuôi chỗ Bát Vương gia, mọi người mới hướng phòng Lí Cốc Lan đi tới.

Lí Cốc Lan đã đi ngủ, nghe được thanh âm nữ nhi, nói Vân La đánh mất cây trâm nên đến chỗ nàng kiểm tra phòng, liền lập tức kinh hãi. Đã đánh mất thứ gì đó, thế nhưng lại đến tìm nàng, đây là cái đạo lý gì, coi nàng là người thế nào? Mặc xong y phục, mở cửa ra, thấy ngoại trừ Dương Mạc Tuyền đứng ở cửa, phía sau còn đi theo cả một đoàn người, ngay cả Vương gia cùng Vương phi cũng ở đó, thế này thì cho dù tu dưỡng tốt cũng không nhịn được cổ ức khí này, cười lạnh nói: “Thanh thế lớn như vậy, là tới đây bắt trộm tìm tang vật sao?”

Lăng Viễn Kiếm vội vàng nói: “Bà thông gia đừng hiểu lầm, kì thực chỉ tới đây ghé qua một chuyến, thực không có ý gì.”

Dương Mạc Tuyền kéo tay Lí Cốc Lan vào trong phòng, sau đó nói với Vân La: “Tỷ tỷ, có thể xét rồi.”

Một đường đi tới đều không thực sự tra, Dương Mạc Tuyền bất quá nói khách khí một câu, không nghĩ Vân La thực sự lại để Oanh nhi động thủ.

Lăng Viễn Kiếm vẻ mặt càng không nhịn được, ngay cả Từ Liễu Thanh cũng có phần tức giận, Vân La thật đúng là không biết tốt xấu, cấp nàng ba phần vải, nàng lại mở luôn phường nhuộm! Đang muốn mở miệng quát lớn liền thấy Lăng Tử Nhan đã tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay Oanh nhi đang chuẩn bị động thủ tra xét, trực tiếp quăng ra ngoài. Oanh nhi bị ném thật mạnh, ngã xuống trước mặt Vân La.

Lăng Tử Nhan quát lớn: “Nô tài lớn mật! Người là ai? Nơi này đến phiên người xét sao? Trợn to mắt cẩu của người mà xem cho rõ ràng, nhìn xem người này là ai? Ngay cả cha ta đều phải tôn kính hô một tiếng ‘bà thông gia’, người là nô tài, lại cũng dám vô lễ với đại nương như thế?”

Oanh nhi bị ngã đến choáng váng, nghe được lời phẫn nộ của Lăng Tử Nhan, càng bị dọa đến khiếp đảm, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám!”

Đánh chó phải ngó mặt chủ, Lăng Tử Nhan đánh Oanh nhi, không khác gì cho Vân La một cái tát, một phen mắng Oanh nhi, lại chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Vân La từng nghe Trương Hằng nói qua, Lăng Tử Nhan hai lần làm hấn trọng thương, vẫn đều bán tín bán nghi, còn tưởng hấn nói điều hại Lăng Tử Nhan, bởi vì ngày thường nàng xem ra, Lăng Tử Nhan ngoại trừ có chút cậy mạnh thì nào có nhẫn tâm như vậy? Nhưng hôm nay Lăng Tử Nhan lại đột nhiên ra tay như vậy, thật sự là khiến nàng kinh hãi, thật đúng là nàng đã coi thường tiểu cô này rồi!

Mà Lăng Viễn Kiếm lại phá lệ không có quả trách Lăng Tử Nhan, một chiêu cầm nã thủ lưu loát gọn gàng, luyện thực có thành tựu, một phen lời nói khí thế bức nhân, lại giúp hấn giải tỏa cổ uất nghẹn trong ngực.

Từ Liễu Thanh cũng không nói gì, lại vẫn là Lăng Tử Hạo đứng ra nói một câu: “Nhan nhi, sao lại vô lễ với đại tẩu như thế? Còn không mau giải thích?”

Ngay cả cha cùng nương cũng chưa trách cứ nàng, lời đại ca nói đương nhiên sao phải nghe? Lăng Tử Nhan hừ một tiếng, xoay người đi.

Vân La miễn cưỡng cười nói: “Tử Hạo, chàng không nên trách Nhan nhi, là ta hiểu lầm ý tứ muội muội.”

Một câu nghe có vẻ như vô tội, lại đem trách nhiệm trốn tránh không còn tí gì, ý tứ chính là Dương Mạc Tuyền bảo nàng khám xét nên nàng mới tra, giờ Lăng Tử Nhan ngược lại lại trách nàng.

Dương Mạc Tuyền thản nhiên nói: “Thanh giả tự thanh, ta tin tưởng mẫu thân ta không trộm cây trâm của tỷ tỷ, tự nhiên không sợ tỷ tỷ tra.” Dem lời nói của Vân La trả lại.

Vốn Vân La tới là muốn làm nhục mẫu nữ Dương Mạc Tuyền, hết quả bị Lăng Tử Nhan giáo huấn một phen, rồi còn bị Dương Mạc Tuyền tứ lạng bạt thiên cân đẩy trở về, trong lòng đã sớm tức phát điên rồi, nhưng lại không thể phát tiết, hoàn toàn thấu hiểu cái gì gọi là có cực mà không thể nói.

Thế này Lăng Viễn Kiếm mới đi ra nói: “Quấy rầy bà thông gia nghỉ ngơi rồi.” Mang theo đoàn người đi ra ngoài, nhìn Vân La, trầm giọng: “Vẫn không tìm ra được trâm của người, có thể hết hy vọng chưa? Giải tán được rồi chứ?”

Vân La khẽ rung mình. Đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Viễn Kiếm nặng lời với nàng như vậy, biết hấn đã tức khí lắm rồi, nhưng đã đến bước cuối cùng, sao có thể buông tha? Liền nói: “Còn lại một gian phòng cuối cùng, không bằng tra nốt cho xong?!”

Lăng Viễn Kiếm giận đến nổi mi mắt đều muốn dựng ngược lên, nàng vẫn còn không chịu để yên? Nói: “Được, hôm nay liền làm theo ý người, ta không tin một đại nam nhân như tiên sinh còn có thể trộm cây trâm của người!”

Lí Cốc Lan ở trong Lăng phủ đã từng gặp qua Trương Hằng, từ sau khi Dương Mạc Tuyền xuất giá, Trương Hằng đã rất ít khi qua lại nhà nàng. Khi Trương Hằng thành thân cũng không có thỉnh hàng xóm láng giềng, cho nên cũng không biết chuyện của hấn cùng Tử Y. Gặp lại Trương Hằng ở Lăng phủ, cùng hấn hàn huyên ngắn gọn vài câu, biết hấn là vì Dương Mạc Tuyền mà đến, cũng chỉ có thể thở dài một tiếng cảm thán, còn thử khuyên hấn buông tha cho, chính là không có kết quả. Hiện tại thấy đoàn người muốn đi khám xét phòng Trương Hằng, tự nhiên cũng cùng đi qua.

Trương Hằng ở khoảng sân cách đó hai bức tường, lúc mọi người đi đến cửa viện hấn, thấy trong phòng hấn còn có ánh đèn. Phòng nam tử, nữ quyền tự nhiên không dễ đi vào, vẫn là Lăng Tử Hạo đi qua gõ cửa: “Tiên sinh, là ta, phiền mở cửa một chút.”

Không có nghe tiếng Trương Hằng trả lời, lại nghe thấy vài tiếng loảng xoảng, như thể thanh âm cái bàn bị đá ngã, chỉ nhìn thấy một bóng dáng chớp hiện in trên cửa, lại đợi một hồi lâu sau, Trương Hằng mới ra mở cửa, nhìn thấy nhiều người như vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt biến thành khó coi, liền ngay cả thanh âm cũng không ổn trọng như mọi ngày: “Xin hỏi là có chuyện gì sao?”

Mấy người mới tới đều hai mắt nhìn nhau, từ thanh âm cùng thân ảnh vừa rồi mà xem ra, Trương Hằng tựa hồ kích động mà đem giấu cái gì vậy, lại nhìn thần sắc cực mất tự nhiên của hấn, càng thêm xác minh ý tưởng này. Chẳng lẽ thực sự đúng như lời Lăng Viễn Kiếm nói, một đại nam nhân như hấn lại đi trộm cây trâm của Vân La?

Chỉ có Vân La biết là tại sao lại thế, mà Tử Y cũng đoán được một chút.

__Hết chương 82__

83. Chương 83: Vật Trương Hằng Cát Dấu?

Trương Hằng chỉ kích động trong nháy mắt, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Không biết muộn như vậy rồi còn tìm tại hạ có chuyện gì?”

Vân La lúc này biết thông minh, không hề đứng mũi chịu sào, đứng bên cạnh Lăng Tử Hạo, thấp giọng nói: “Tử Hạo, chàng tới nói đi.”

Lăng Tử Hạo liếc Vân La một cái, có phần chán nản, đây đưa cả một buổi tối, loại chuyện dọa người này thế nhưng còn muốn hắn nói, bất quá nhìn nàng lớn bụng như thế nên vẫn đành tiến lên vài bước, khẽ ho một tiếng, nói: “Kỳ thật là thế này, Vân La đánh mất cây trầm nên muốn nhìn một chút xem có lạc ở chỗ tiên sinh không.”

Lời này vừa nói ra miệng, Lăng Tử Hạo lập tức cảm thấy không ổn, vốn định uyển chuyển biểu đạt một chút ý tứ muốn kiểm tra phòng, kết quả lời nói lại mang nghĩa khác. Vật gì đó của lão bà mình, như thế nào lại ở trong phòng nam nhân khác? Nói như vậy thì không phải là đang tróc tặc, mà lại thành bắt kẻ thông dâm a.

Người khác nghe xong đều cười thầm trong lòng, riêng Lăng Tử Nhan không hề có kỵ gì, cười ra tiếng, Lăng Tử Hạo càng cảm thấy xấu hổ, lại không tiện giải thích nhiều, chỉ nói một câu: “Nhan nhi, muội cười cái gì?” Muộn cơ hội lui tới bên cạnh Lăng Tử Nhan, trốn sau lưng đám người, để Vân La tự mình ra giải thích với Trương Hằng.

Vân La thấy tất cả mọi người nhìn mình, thế này mới nói: “Đáng lẽ không nên quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi, chỉ là tìm khắp toàn bộ Lăng phủ đều không thấy cây tử kim sai rơi ở đâu, cho nên mới đến chỗ tiên sinh xem sao.”

Trương Hằng lập tức lạnh mặt: “Tại hạ là một người đọc sách, thế nhưng lại bị các vị coi thành kẻ đầu trộm đuôi cướp?”

Vân La cười nói: “Thực không phải ý tứ này, chỉ là chúng ta đã tra xét tất cả các phòng trong phủ, nếu chỉ có phòng tiên sinh là không xét, ngược lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, hy vọng tiên sinh không lấy làm phiền lòng thì tốt quá.”

Trương Hằng trầm ngâm một chút mới nói: “Một khi đã như vậy, mời theo ta đến đây.”

Vân La xin chỉ thị Lăng Viễn Kiếm, Lăng Viễn Kiếm gật đầu rồi, thế này Vân La mới để Oanh nhi vào.

Oanh nhi bị Lăng Tử Nhan đánh một phen, tâm vẫn khiếp sợ, run run nói: “Nô tỳ không dám.”

Vân La cả giận nói: “Người thực không có tiền đồ, vừa rồi Nhan nhi cảnh người là vì người động thủ trên đầu thái tuế, trong mắt không biết lớn nhỏ, giờ thì có cái gì mà không dám?”

Oanh nhi vẫn đứng tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Vẫn là Từ Liễu Thanh nói: “Quên đi, đừng làm khó dễ nàng.” Quay đầu nói với Tu Hoa: “Người đi đi!”

Tu Hoa nhận lệnh, đi theo Trương Hằng vào phòng, bất quá chỉ tùy ý nhìn vài lần, lại đi ra, hướng Từ Liễu Thanh lắc đầu.

Từ Liễu Thanh vỗ tay một cái, nói: “Tốt lắm, một gian cũng không sót, sợ là cây trầm này thật sự là không cánh mà bay rồi, cũng đừng tìm nữa, quay về ta sẽ sai người làm cho người một cái nữa, ngày sau nếu Thái Hậu có hỏi thì cứ trực tiếp tính lên đầu ta là được. Đều trở về nghỉ ngơi đi.”

Một buổi tối giống như một trò khôi hài, Vân La không khỏi cảm thấy mất mặt, mặt mày xám tro.

Vân La luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, đã từng có khi nào có bộ dáng ủy khuất như vậy, Từ Liễu Thanh nhìn cũng có chút không đành lòng. Vừa rồi lão gia nói nặng lời, hiện tại lại không lưu lại chút mặt mũi

cho Vân La, sợ là sắc mặt Bát Vương gia cũng không tốt lắm, huống chi trong bụng nàng còn có cốt nhục Lăng gia, nàng tức giận thì thôi, nếu động đến thai khí, vậy mất nhiều hơn được. Từ Liễu Thanh liền đi qua, nắm tay Vân La, nói: “Tuy rằng vất vả một ngày cũng chưa tìm được cây trầm kia, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì, ít nhất con đã giúp ta chinh đồn không ít sự vụ lớn nhỏ trong phủ, trước kia thực không biết con có năng lực này. Ta đã nghĩ tốt rồi, chờ con sinh hạ hài tử xong, ta liền đem Lăng gia giao cho con.”

Vân La nghe xong vừa mừng vừa sợ, thu hoạch này thực ngoài ý muốn.

Những người khác lại sửng sốt, lập tức hiểu được dụng ý Vân La hao phí đại lượng tinh lực như thế, nguyên lai là “minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương”, tính kế vị trí chủ mẫu Lăng gia.

Nếu trước khi biết chuyện của Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, Lí Cốc Lan nghe được lời này thì khẳng định sẽ phẫn nộ, rõ ràng Lăng Viễn Kiếm đã thề thốt son sắc, nói đảm bảo danh phận dâu trưởng của Dương Mạc Tuyền ở Lăng gia, nhưng Từ Liễu Thanh lại cố tình nói giao việc quản lý gia nghiệp cho Vân La, vậy không phải là không giữ lời sao? Bất quá nếu biết nữ nhi sẽ không ở lại nhà này lâu thì cũng sẽ không để ý, lại nhìn Vân La kia quả thật có điểm thủ đoạn, nếu để nữ nhi cùng nàng chung sống dưới một mái hiên, sợ là cũng bị khi dễ đến chết, còn có điểm may mắn là nữ nhi thích Lăng Tử Nhan, khó trách Từ Liễu Thanh lại nguyện ý thành toàn cho các nàng.

Lăng Viễn Kiếm đương nhiên là thầm oán Từ Liễu Thành, sao lại không thương lượng với hắn một chút mà đã đưa ra quyết định này? Ngày thường lúc nhắc tới việc này, phu nhân cũng khen Mạc Tuyền hơn Vân La, nhưng hôm nay thái độ lại ủng hộ Vân La khác thường. Lăng Viễn Kiếm không nói gì, nhưng trên mặt đã viết, đối với hành động vừa rồi của Từ Liễu Thanh, hắn không hài lòng.

Từ Liễu Thanh không để tâm đến vẻ bất mãn của Lăng Viễn Kiếm, còn đỡ thất lựng Vân La, nói: “Con mệt mỏi cả một ngày rồi, để ta đưa con về phòng nghỉ ngơi.” Làm cho Vân La thụ sủng nhược kinh.

Lăng Tử Hạo đứng một bên, đem một màn này thu hết vào mắt. Nương đối xử bất công, hắn vẫn biết, chẳng qua trước kia vẫn thiên về Dương Mạc Tuyền, cho tới bây giờ đối với Vân La vẫn đều không lạnh không nóng. Từ sau khi ở Quan Âm Tự trở về, hắn cố ý quan sát một chút, bàn cân trong lòng nương rõ ràng dần thiên về Vân La, trừ việc hỏi han ân cần Vân La ra, còn tìm gặp riêng hắn, bảo hắn hảo hảo đối đãi Vân La, còn trước kia dạy hắn vài chiêu để theo đuổi Dương Mạc Tuyền, hiện tại lại một chữ cũng không đề cập tới, hôm nay lại đem vị trí gia chủ giao cho Vân La, lại một lần chứng minh rằng ở bên ngoài Dương Mạc Tuyền có người thân mật là chuyện thật. Không phải hắn chưa từng có ý niệm hờn thê trong đầu, nhưng ít nhất cũng chưa viết ra giấy, bất quá mới chỉ nghe lén hai người nói chuyện, trên tay căn bản không có chứng cứ chính xác, thứ hai là trong lòng vẫn có điểm luyến tiếc dung mạo siêu phàm thoát tục kia của Dương Mạc Tuyền, mặc dù có chỗ bấn, nhưng vẫn không che được vàng hào quang phát ra trên người nàng, cho nên vẫn do dự.

Từ Liễu Thanh giúp đỡ Vân La đi trước, đến lúc đi nhanh sắp rời khỏi sân, Vân La buồn bực nói thầm một câu: “Không biết vừa rồi Trương Hằng hoang mang hoảng hốt dấu điểm cái gì a?”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Từ Liễu Thanh quay đầu, chỉ thấy Trương Hằng đứng ở cửa phòng, lau mồ hôi như trút được gánh nặng, một bao gì đó từ trong cổ tay áo hắn rơi ra, rớt xuống đất. Từ Liễu Thanh lập tức gơ tay, trầm giọng nói: “Chậm đã.”

Vân La kinh ngạc nhìn nàng: “Nương, làm sao vậy?”

Mọi người đang đi theo sau cũng đều nghi hoặc nhìn Từ Liễu Thanh, không biết nàng muốn làm gì.

Từ Liễu Thanh nói: “Tu Hoa, người đi qua giúp Trương công tử đem thứ rơi dưới đất nhặt lên đi.”

Mọi người nghe xong đều ngoái lại, quả nhiên thấy có một vật rớt bên chân Trương Hằng, dùng vải bao lại, không biết bên trong là gì.

Trương Hằng theo ánh mắt mọi người nhìn xuống thứ mình làm rớt, đại kinh thất sắc, vội vàng chộp lấy nhét vào ngực, bài trừ một nụ cười cực khó coi: “Các vị đi thông thả.”

Từ sáng sớm cho đến tối muộn, Lăng phủ nháo loạn không thể an bình, chính là bởi vì Vân La đánh mất cây tử kim sai, mà cả một đoàn người đến chỗ Trương Hằng cũng là vì tìm trầm mà đến, hiện tại thấy Trương

Hằng lén lút cất giấu này nọ, khó tránh khỏi không làm cho người ta sinh nghi trong lòng hẩn giấu chính là cây trâm kia. Tuy nói khả năng này không lớn, nhưng nếu đã đến đây, lại bị bọn họ thấy được, không lấy ra xác nhận một phen thì tựa hồ có điểm không thể nào biện giải.

Ai cũng không thể không biết xấu hổ mà bắt Trương Hằng xuất ra thứ đó, thế nên cái vai xấu xa này tự nhiên là phải để Từ Liễu Thanh đảm nhận. Tại trong nhà này, trừ Lăng Viễn Kiếm là có quyền lớn nhất ra, thì về phương diện xử lý việc nhà lại là do nàng định đoạt.

Từ Liễu Thanh trở lại đến trước mặt Trương Hằng, hòa hoãn nói: “Tiên sinh là lão sư của Nhan nhi, theo lý thì phải tôn trọng, lại càng không nên có điểm hoài nghi tiên sinh, chỉ là cây trâm của Vân La là vật từ trong cung, nếu là bị chim chóc tha đi thì cũng liền thôi, nhưng nếu là do ai lấy, sợ là không ai thoát được can hệ. Tuy rằng ta tin tưởng tiên sinh, nhưng vẫn phải ủy khuất tiên sinh đem vật trong lòng lấy ra, làm chứng cho sự thanh bạch của mình.”

Trương Hằng đỏ mặt, giống như buồn bực lại giống như xấu hổ, nói: “Ta là một đại nam nhân, lấy trâm để làm gì? Ta có thể thề với trời, tuyệt đối không lấy, còn về vật trong lòng ta, là vật cá nhân, thật sự không tiện lấy ra nữa, còn thỉnh Vương gia, Vương phi thông cảm.”

Từ Liễu Thanh bộc lộ vẻ uy nghiêm của Vương phi, lập tức mười phần khí thế, từng chữ từng chữ nói: “Chỉ bằng lời này của tiên sinh, thật khó làm cho người ta tin phục.” Nàng tin tưởng trong lòng Trương Hằng tuyệt đối không phải là cây trâm của Vân La, nhưng bộ dáng lén lút của hẩn thì thật sự là làm cho người ta sinh nghi. Vật đang cất giấu, khẳng định không phải là vật quang minh chính đại, không ngờ Trương Hằng thế nhưng ở ngay trong Vương phủ mà lại có lá gan làm ra hành động như vậy, làm sao có thể buông tha?

Trương Hằng chống lại ánh mắt Từ Liễu Thanh, lập tức bại trận, biết thứ này không lấy ra cũng phải lấy, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, thật sự không lấy nổi. Thần sắc ảm đạm, chần chờ nói: “Vương phi muốn nhìn cũng được, chỉ là nhiều người như vậy...”

Từ Liễu Thanh minh bạch ý tứ của hẩn, vốn định nói ta cùng người vào xem, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống. Người Lăng gia bọn họ làm việc đều luôn quang minh lỗi lạc, nếu nơi này ai cũng nhìn thấy Trương Hằng có dấu điểm thứ gì đó, giờ mà đóng cửa lại, sẽ chỉ khiến người ta suy đoán lung tung, hơn nữa đứng trong viện tử này, trừ Tử Y là một ngoại nhân ra thì đều là người trong nhà cả, căn bản không cần che che dấu dấu, liền nói: “Ta để hạ nhân lui hết là được.”

Tu Hoa mang theo Bế Nguyệt cùng lạc Nhận các nàng để tất cả hạ nhân thôi lui. Tử Y vốn định cùng các nàng đi, nhưng đoán được có khả năng Trương Hằng sẽ gây ra bất lợi cho Dương Mạc Tuyên, liền kiên trì ở lại.

Từ Liễu Thanh thấy Tử Y không đi, cũng không nhiều lời, chỉ nói với Trương Hằng: “Giờ tiên sinh có thể lấy ra được rồi chứ?”

Trương Hằng không còn lời nào để nói, yên lặng đi vào phòng, từ trong lòng lấy ra vật kia, đặt lên bàn, mở ra bọc bao.

Từ Liễu Thanh đứng gần nhất, nhìn đến vật trong bao, quả nhiên không phải là cây tử kim sai, mà là một khối ngọc bội cùng một mảnh lá cây. Ngọc bội cũng là ngọc bội tầm thường, nhỏ bằng ngón cái, màu sắc bình thường, nhưng thật ra lá cây có chút kỳ lạ, tựa hồ trên mặt còn có chữ viết.

Cái bàn không lớn, phu phụ Lăng Viễn Kiếm, phu thê Lăng Tử Hạo, còn có Trương Hằng, vừa đứng vây quanh thành một vòng, Dương Mạc Tuyên bị vài người che mắt, ngăn ở vòng bên ngoài, nhìn không rõ trên bàn là thứ gì. Tuy rằng tò mò, cũng không cứng rắn chen lên, đợi chốc lát, Vân La mới lùi lại nhường vị trí cho các nàng.

Dương Mạc Tuyên nhìn thấy mấy vật trên bàn, lập tức há hốc mồm vì kinh ngạc.

Hết chương 83

Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương: ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ầm mịt trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới.

(nguồn: luhehe712.wordpress.com/2011/08/04/c%E1%BB%A5m-t%E1%BB%AB-4-ch%E1%BB%AF/)

Tích:

Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nổi vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình...

(nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%A0n_T%C3%ADch)

84. Chương 84: Tra Khảo

Trương Hằng, ngọc bội, lá cây có đề bài thơ, vô luận thế nào Dương Mạc Tuyền cũng không thể đem một người cùng hai vật này xâu chuỗi lại một chỗ với nhau.

Ngọc bội đã đánh mất từ mấy ngày trước, cũng từng đoán là bị Vân La cầm đi, đã nghĩ nàng cầm thì chắc chắn sẽ gây ra việc xấu gì đó, sao biết qua một thời gian dài cũng đều không có động tĩnh, cho nên liền quên luôn việc này, còn tưởng rằng ngọc bội quá nhỏ nên thật sự rơi ở góc nào đó tìm không thấy, giờ đột nhiên thấy xuất hiện trên người Trương Hằng, sao lại không khiến Dương Mạc Tuyền kinh hãi đây? Còn lá cây kia, rõ ràng nàng đã đưa cho Tử Y mà. Tử Y? Tử Y cùng Trương Hằng? Dương Mạc Tuyền nhìn Tử Y, vẻ mặt đầy nghi vấn.

Tử Y cũng thấy được mảnh lá cây trên mặt bàn, kinh ngạc sờ y sam, quả nhiên không thấy, nhớ lại ngày đó gặp gỡ Trương Hằng ở trà quán, sợ là làm rơi lúc ấy. Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Dương Mạc Tuyền, thâm kêu khổ, cái này khiến nàng cũng không biết phải giải thích thế nào, mặt lộ vẻ nóng nảy.

Từ Liễu Thanh đang định hỏi Trương Hằng thì chợt nghe Lãng Tử Nhan “A” một tiếng: “Ngọc bội kia!” Quay đầu lại, thấy trừ Lãng Tử Nhan vẻ mặt kinh ngạc, còn Dương Mạc Tuyền cùng Tử Y đều biến sắc, liền ngay cả vẻ mặt Lí Cốc Lan cũng không tốt, đột nhiên ý thức được một vấn đề thực nghiêm trọng.

Lãng Tử Hạo ở bên cạnh hỏi: “Ngọc bội kia làm sao?”

Lãng Tử Nhan nói xong cũng không biết phản ứng thế nào. Ngọc bội của Tuyền nhi thế nhưng lại ở chỗ Trương Hằng! Tuy rằng Tuyền nhi từng làm thành kiếm tuệ đưa cho nàng, nhưng nàng vẫn luyện tiếu không đeo, đều cất giữ bên người, trừ Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn ra thì căn bản không có người biết, hiện tại thứ ở bên người thế nhưng lại bị Trương Hằng cầm. Ngoại nhân không biết, khẳng định sẽ nghĩ Tuyền nhi cùng Trương Hằng có quan hệ bất chính, nhin không được nổi bực dọc, ngọc bội này sao lại ở trong tay Trương Hằng?

Lí Cốc Lan nhìn thấy ngọc bội đã đưa cho nữ nhi lúc nàng xuất giá, thế nhưng lại xuất hiện ở đây, phản ứng đầu tiên là nghĩ nữ nhi cùng Trương Hằng “dầu lia ngõ ý còn vương tơ lòng”, lại lập tức đem ý niệm này xóa khỏi đầu. Mạc Tuyền đã thích Nhan nhi như thế, sao có thể còn lưu luyến Trương Hằng?

Ý niệm trong đầu Từ Liễu Thanh nhanh chóng chuyển động, đem hết khả năng đều xét qua một lần, cuối cùng cũng đưa ra được kết luận, thì ra là thế! Đồng thời cũng nghĩ tới một biện pháp, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, không tiện đem ý tưởng nói trực tiếp cho Dương Mạc Tuyền, nên chỉ có thể lập tức ứng biến, Dương Mạc Tuyền thông minh lạnh lợi như vậy, hẳn có thể hiểu được lời nàng, liền nói: “Nhan nhi, con biết ngọc bội này sao?”

Lãng Tử Nhan nhìn Từ Liễu Thanh mà thấy khó xử, nhất thời không biết nên nói hay không.

Vân La ở một bên ngạc nhiên nói: “Ngọc bội của tiên sinh, sao Nhan nhi có thể biết được?”

Lãng Tử Nhan nghe được lời Vân La nói, lại nhớ tới một sự kiện, liền trừng mắt liếc nàng một cái, muốn nói “còn không phải người trộm sao”, bất quá Dương Mạc Tuyền đã nói với nàng, không có bằng chứng thì không thể vu oan người khác, nói không chừng còn làm hỏng chuyện, nên mới nhin xuống không nói. Từ Liễu Thanh buông ngọc bội, nhặt lên phiến lá cây kia, nhẹ giọng thì thầm: “Thanh thủy phù dung xuất hồng trần, thâm tỏa xuân khuê tầm tri âm, thường ước đương nhật sơ tương kiến, quân tấu lưu thủy ngã phủ cầm, thơ hay.” Đột nhiên biến sắc, cả kinh nói: “Chữ này?” Sau đó nhìn Dương Mạc Tuyền.

Lăng Tử Hạo vẫn nhìn Từ Liễu Thanh, thấy nàng biến sắc, lại nhìn Dương Mạc Tuyền, biết hẳn là có liên quan với Dương Mạc Tuyền. Cầm lá cây lên nhìn, quả nhiên là chữ của Dương Mạc Tuyền, lại nhìn ý tứ bài thơ, cái gì tìm tri âm, sơ tương kiến? Nguyên lai kẻ Dương Mạc Tuyền vẫn nhớ mãi không quên chính là Trương Hằng! Kí ức đêm đó Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng ước hẹn ở hậu viên lại gọi về, nàng còn cầm dao lấy cái chết để bức hẳn, lại nhớ tới đoạn đối thoại giữa nàng cùng Từ Liễu Thanh ở Quan Âm Tự, thế nhưng Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng lại không coi hẳn vào đâu mà tăng tị với nhau! Tức giận theo mạch máu xông thẳng tới óc, chỉ nghe một tiếng “ba” thanh thúy, trên mặt Dương Mạc Tuyền đã nhiều thêm năm vết ngón tay, Lăng Tử Hạo là người luyện võ, một cái tát kèm theo nội lực, khỏe miệng Dương Mạc Tuyền lập tức chảy máu tươi.

Biến cố chợt phát sinh, làm cho mọi người trong phòng đều kinh hãi, Từ Liễu Thanh quát một tiếng: “Hạo nhi, ngươi làm gì vậy?”

Lăng Tử Nhan đầu tiên là nhìn đến mắt hoa mây choáng, sau đó ôm lấy Dương Mạc Tuyền, cảm phần nhìn Lăng Tử Hạo, cả giận nói: “Đang yên lành vì sao ngươi lại đánh tẩu tẩu?”

Lăng Tử Hạo cũng là nhất thời nóng giận mà át lí trí, đánh Dương Mạc Tuyền xong, chính mình cũng ngây ngẩn cả người, nghe được Lăng Tử Nhan quát vắn mới phục hồi tinh thần, vừa phần nộ vừa hận, lớn tiếng nói: “Ngươi hỏi tẩu tẩu tốt của ngươi xem, hỏi nàng đã làm cái chuyện không biết xấu hổ gì?”

Lăng Tử Nhan buông Dương Mạc Tuyền ra, che phía trước nàng, quát Lăng Tử Hạo: “Mặc kệ nàng làm cái gì thì cũng đều không tới phiên ngươi đánh!”

Mắt thấy huynh muội hai người nảy sinh tranh chấp, Từ Liễu Thanh vội vàng chắn ở giữa, trước tiên nhìn vết thương của Dương Mạc Tuyền, nắm ngón tay rõ ràng, nửa khuôn mặt đều sưng lên, liền nhẹ giọng nói: “Mạc Tuyền, không sao chứ?” Nói xong liền cấp cho nàng cái nháy mắt, nhấn!

Dương Mạc Tuyền lập tức hiểu ý, chịu đựng đau đớn, lắc lắc đầu, nói: “Con không sao.”

Sắc mặt Từ Liễu Thanh liền biến thành lạnh lùng: “Được, ngươi đã không có việc gì, vậy thì hảo hảo giải thích một chút xem, đây là có chuyện gì?” Nói xong liền đem phiến lá cây có chữ viết của Dương Mạc Tuyền đặt vào tay nàng.

Dương Mạc Tuyền vội vàng quỳ trên mặt đất.

Bên kia Trương Hằng thấy Dương Mạc Tuyền bị Lăng Tử Hạo đánh, lại quỳ xuống trước mặt Từ Liễu Thanh, liền vội vàng đi tới, quỳ xuống cạnh Dương Mạc Tuyền, nói: “Chuyện không liên quan tới Mạc Tuyền, thỉnh Vương phi không trách phạt nàng!”

Dương Mạc Tuyền quay đầu, liếc nhìn Trương Hằng một cái thật sâu. Hằng ca ca như thế nào lại biến thành người như vậy?

Trương Hằng cảm nhận được ánh mắt của nàng, trong lòng không khỏi dâng lên một trận áy náy, bất quá sắc mặt vẫn không thay đổi, vẫn là bộ dáng một người làm một người chịu. Đại đương gia Lăng Viễn Kiếm dù phản ứng có chậm đến đâu thì cũng hiểu được tình trạng trước mắt, con dâu hiền lương thực đức trong mắt hẳn lại cùng người khác có tư tình? Cái gì cũng chưa hỏi rõ ràng, Hạo nhi lại ở ngay trước mặt bà thông gia cho Mạc Tuyền một cái tát, mặc kệ là hữu lý hay vô lý đều là sai lầm. Về mặt uy nghiêm, quát: “Các ngươi đi cả theo ta!”

Lăng Viễn Kiếm đã mở miệng, ai còn dám dám nhiều lời một câu? Đều đi theo Lăng Viễn Kiếm tới đại sảnh, Vân la đi chậm lại, dừng ở phía sau cùng, vòng lại vào phòng Bát Vương gia, cười nói: “Cha, mau theo nữ nhi đi xem náo nhiệt!”

Lúc phụ tử Vân La tới đại thính đường, chỉ thấy Lăng Viễn Kiếm ngồi trên cùng, Từ Liễu Thanh cùng Lí Cốc Lan ngồi dưới gần đó, Dương Mạc Tuyền cùng Trương Hằng quỳ ở giữa, Lăng Tử Nhan đứng cạnh Dương Mạc Tuyền, những người khác đều đứng một bên, đứng kiêu thanh thể tam đường hội thẩm (nôm na là công đường xét xử)

Lăng Viễn Kiếm thấy Bát Vương gia tiến vào liền thỉnh hẳn ngồi ở ghế gia chủ, thế này mới mở miệng nói: “Mạc Tuyền, con cho mọi người một lời giải thích đi!”

Trương Hằng đã giành nói trước: “Vương gia, vẫn là để tiểu dân giải thích đi!”

Lăng Viễn Kiếm lạnh lùng liếc Trương Hằng một cái, không nói gì, trên mặt lại viết, “nơi này thế nào lại đến phiên ngươi nói?!” Từ khi Trương Hằng vào phủ, vẫn kính trọng khí tiết của hắn, không nghĩ tới người này lại ẩn giấu trong phủ thâm sâu thế, quả nhiên là đã bị hắn qua mắt.

Trương Hằng khẽ run rẩy, không dám nhiều lời.

Lăng Tử Hạo ở một bên cười lạnh, nói: “Làm cái việc để người ta gièm pha này, đương nhiên ngươi không còn lời nào để nói rồi.”

Vân La trầm mặc ý, còn tưởng rằng kế hoạch của nàng hoàn mỹ không sót mẻ nên mới làm cho Lăng Tử Hạo nổi giận như vậy, nàng nào biết được Lăng Tử Hạo tức không phải đơn giản vì Trương Hằng và Dương Mạc Tuyền có tư tình, hẳn tức là vì Dương Mạc Tuyền thất thân cho người khác.

Lăng Tử Nhan che chở Dương Mạc Tuyền, cả giận nói: “Tẩu tẩu làm cái gì mà bị gièm pha? Ngươi cứ làm nhục nàng như vậy, không phải là...”

Từ Liễu Thanh vội vàng ngắt lời nàng, quát: “Nhan nhi, ngươi thì biết gì, cầm miệng cho ta!”

Dương Mạc Tuyền cũng nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, không cần lên tiếng.”

Thế này Lăng Tử Nhan mới ngạnh sinh suốt vào những lời định nói, không thêm nhắc lại, bất quá cũng không rời khỏi Dương Mạc Tuyền nửa bước.

Từ Liễu Thanh nói: “Lão gia, vẫn là để ta tới hỏi đi!”

Lăng Viễn Kiếm gật gật đầu, hắn luôn không giỏi ăn nói, để cho hắn tới hỏi, thật đúng là không biết hỏi thế nào. Đối mặt với mẫu nữ Dương gia, hắn vẫn ôm trong lòng nỗi áy náy, thậm chí trong lòng đều đã nghĩ tốt rồi, chẳng sợ Dương Mạc Tuyền thật sự làm chuyện nhục gia môn, hắn cũng sẽ không nhẫn tâm trách phạt nàng quá nặng.

Từ Liễu Thanh không hỏi Dương Mạc Tuyền, hỏi Lí Cốc Lan trước: “Bà thông gia, có phải Mạc Tuyền cùng Trương Hằng là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên không?”

Lí Cốc Lan từ lúc ra khỏi phòng Trương Hằng tới giờ cũng vẫn không nói chuyện, nàng không hiểu rõ được ân oán oán giữa những người này, nàng chỉ biết là nữ nhi mình, tuy rằng chuyện Mạc Tuyền thích Nhan nhi cũng không phải chuyện đáng tự hào gì, nhưng chính như lời nàng nói, nàng là do Nhan nhi đón dâu, cùng Nhan nhi báai đường. Có lẽ từ ngày đầu tiên nhận định Nhan nhi, nàng mới phóng túng tình cảm của chính mình, đi thích Nhan nhi. Mạc Tuyền là người trọng tình cảm, nếu đã thích Nhan nhi, sẽ không thể qua lại đi thích người khác nữa, tự nhiên lại càng không dây dưa gì với kẻ khác. Miếng ngọc trên tay Trương Hằng cùng bài thơ Mạc Tuyền biết, liền khẳng định không phải là do Mạc Tuyền đưa cho hắn, nếu không phải đưa cho, vậy thì có khi là ăn cắp giá họa. Trương Hằng cũng là hài tử mà nàng tận mắt nhìn hắn lớn lên, nàng không tin Trương Hằng sẽ làm ra loại sự tình này, nhưng nếu tin Trương Hằng, thì phải không tin nữ nhi mình, mà không hề nghi ngờ là đương nhiên nàng càng tin nữ nhi của mình. Nàng không biết Từ Liễu Thanh sẽ tin ai, nhưng qua hai ngày tiếp xúc với Từ Liễu Thanh, nữ nhân cơ trí này nhất định có ý tưởng riêng của nàng. Nghe được Từ Liễu Thanh hỏi thế, liền trả lời thành thật: “Không sai.”

Lần trước Lăng Tử Nhan đâm Trương Hằng bị thương, Từ Liễu Thanh cũng đã hỏi qua Dương Mạc Tuyền việc này, lúc ấy nàng liền thừa nhận có quen biết với Trương Hằng. Những người khác nghe Từ Liễu Thanh hỏi thế, cũng không biết nàng có ý tứ gì.

Từ Liễu Thanh lại hỏi Trương Hằng: “Trương công tử đầy bụng kinh luân, lại chịu thiệt thòi ở Lăng phủ chúng ta dạy dỗ, sợ là để ngụy trang phải không?”

Trương Hằng liếc nhìn Lăng Viễn Kiếm một cái, vừa rồi Lăng Viễn Kiếm không cho hắn nói chuyện, hiện tại Từ Liễu Thanh hỏi hắn mới mở miệng đáp: “Vương phi tuệ nhãn.”

Từ Liễu Thanh gật đầu: “Mới đầu ta nghĩ ngươi vào phủ là vì báo thù. Nhan nhi nàng lỗ mãng, ngày đó nghênh thân, đánh người nửa tháng không xuống giường được, nếu là ta thì cũng không nuốt trôi được cổ uất khí này. Sau lại phát hiện ngươi chẳng những không ở trước mặt Vương gia tố cáo Nhan nhi, mà còn hết sức tận tâm dạy nàng đánh đàn, chơi cờ, ta liền biết ngươi không phải vì Nhan nhi mà đến.”

Trương Hằng thật ra lại không hề kiêng kị: “Ta vì Mạc Tuyền mà đến.”

Quả nhiên tất cả mọi người nghe xong đều biến sắc, ngay cả Vân La đều âm thầm kinh ngạc, người này thật đúng là sắc đảm bao thiên!

Lăng Tử Hạo nhin không được, cả giận nói: “Đêm đó ta nên đánh gãy cái chân chó của ngươi!”

Từ Liễu Thanh ngạc nhiên nói: “Sao? Hạo nhi, ngươi nói rõ ràng một chút, đêm nào ai làm sao cơ? Phát sinh chuyện gì?”

Lăng Tử Hạo nhìn Từ Liễu Thanh, thầm nghĩ, việc này không phải đã nói cho người rồi sao? Chẳng lẽ phải trước mặt nhiều người như vậy lặp lại một lần nữa? Thấy Từ Liễu Thanh gật đầu ý bảo hẳn nói, liền mới kể: “Một buổi tối mấy tháng trước, ta gặp được hai người tâm tình...bọn họ ước hội ở hậu hoa viên!”

Việc này ngoại trừ đương sự, chỉ có Tử Y biết, ngay cả Lăng Tử Nhan cũng không biết.

Lăng Tử Nhan nhú mi, hỏi Dương Mạc Tuyền: “Là thật sao?”

Dương Mạc Tuyền cả nửa ngày mới gật đầu, khẽ ừ.

Lăng Tử Nhan có chút ngây ngẩn cả người.

__Hết chương 84__

85. Chương 85: Tang Chứng, Vật Chứng

Trương Hằng không phủ nhận đến đây vì Dương Mạc Tuyền, Dương Mạc Tuyền cũng không phủ nhận đã ước hẹn với Trương Hằng ở hậu hoa viên, tựa hồ như thể không cần hỏi lại ngọc bội cùng bài thơ tình kia thì cũng có thể phán định hai người có tội rồi.

Lăng Tử Nhan yên lặng nhìn Dương Mạc Tuyền, nhất thời không thể hiểu được “ước hội” ở đây là ý tứ gì, cũng không biết được cái gọi là “hò hẹn” giữa Trương Hằng và Dương Mạc Tuyền là bắt đầu trước hay sau khi các nàng ở bên nhau? Mà Dương Mạc Tuyền và Trương Hằng lại không có một câu biện bạch đối với chuyện này, nàng là không thể biện bạch, hay thậm chí không nghĩ tới việc đó? Ngồi xồm xuống, nắm tay Dương Mạc Tuyền, nhẹ giọng nói: “Tẩu tẩu, người nói thực với bọn họ đi, người không có quan hệ gì với Trương Hằng.”

Dương Mạc Tuyền thấy lệ quang trong ánh mắt Lăng Tử Nhan, đáy lòng tê rần, nắm chặt tay nàng, lại ngoan tâm nói: “Việc này ta tự biết đúng mực, Nhan nhi, nàng không cần quản.”

Từ Liễu Thanh cũng sợ Lăng Tử Nhan nhin không được mà nói ra chuyện các nàng cô tẩu mền nhau, rồi làm hỏng kế hoạch của mình, liền nói: “Nhan nhi, con đến bên cạnh nương.”

Lăng Tử Nhan thấy Dương Mạc Tuyền cúi đầu không hề để ý đến mình, đành phải buông tay nàng, đi đến bên cạnh Từ Liễu Thanh, nhin không được mà nước mắt rơi xuống, úp mặt lên vai Từ Liễu Thanh khóc.

Làm sao Từ Liễu Thanh lại không biết được tâm sự của nàng, nhưng không tiện khuyên bảo nên đành vỗ vỗ lưng nàng, dùng thanh âm chỉ có Lăng Tử Nhan nghe được, nói ba chữ: “Có nương đây.”

Quả nhiên Lăng Tử Nhan ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn nàng.

Từ Liễu Thanh hơi mỉm cười, gật gật đầu, Lăng Tử Nhan lập tức ngừng khóc, mực quang một lần nữa lại đặt lên người Dương Mạc Tuyền.

Dương Mạc Tuyền vẫn đang nhìn Lăng Tử Nhan, chạm phải ánh mắt nàng, lại cúi đầu. Nhìn vẻ mặt bi thiết của Lăng Tử Nhan, thiếu chút nữa cũng nhin không được mà khóc theo.

Trừ Lí Cốc Lan, Tử Y cùng Trương Hằng ra, những người khác thấy bộ dáng Lăng Tử Nhan khóc thương tâm muốn chết, đều cảm thấy có chút kỳ quái, tẩu tẩu có người bên ngoài, như thế nào mà tiểu cô lại khóc thành như vậy? Quan hệ giữa các nàng không khỏi cũng quá tốt đi?

Từ Liễu Thanh không để mọi người nghi hoặc lâu, lấy ra ngọc bội cùng lá cây, đem ánh mắt mỗi người đều hấp dẫn lại đây, nhìn Trương Hằng, hỏi: “Trên lá cây này là chữ của Mạc Tuyền, nói vậy thì ngọc bội này cũng là vật của nàng?”

Trương Hằng gật gật đầu: “Phải.”

Từ Liễu Thanh lại hỏi: “Không biết Trương công tử lấy miếng ngọc bội này từ đâu?”

Trương Hằng thoáng có cảm giác tội lỗi, sau đó ngẩng đầu cất cao giọng nói: “Ngọc bội này là Mạc Tuyền tặng cho ta trước khi xuất giá, đây là vật đính ước giữa chúng ta.”

Sở dĩ Trương Hằng dám mở to mắt nói dối cũng có đạo lý của hắn. Hắn nhận định Dương Mạc Tuyền còn có tình ý đối với hắn, bằng không cũng sẽ không giữ hắn ở Lăng phủ đến hôm nay, lần trước Dương Mạc Tuyền đáp ứng gập mặt hắn, càng thêm chứng minh ý tưởng này. Tuy rằng Dương Mạc Tuyền nhìn như có vẻ thích Lăng Tử Nhan, nhưng hai nữ nhân sao có thể yêu nhau, lại sẽ càng không có kết quả tốt đẹp gì cả. Nếu nàng không thích Lăng Tử Hạo, mà còn có tình ý chưa dứt với hắn, nói không chừng cũng muốn thừa cơ hội này rời khỏi Lăng phủ, đây vốn là phán đoán của hắn, nhưng Dương Mạc Tuyền cam chịu, không thể nghi ngờ là cho hắn thêm lợi thế, cho nên mới dám đánh bạo, nói ra lời dối trá này. Quả nhiên Dương Mạc Tuyền nghe xong vẫn im lặng không lên tiếng.

Lăng Tử Nhan nhin không được, nhảy ra cả giận nói: “Người nói dối!”

Từ Liễu Thanh ngạc nhiên nói: “Nhan nhi, sao con biết hắn nói dối?”

Lăng Tử Nhan đoạt lấy khối ngọc trong tay Từ Liễu Thanh, giơ lên giữa không trung, nói: “Đây rõ ràng là ngọc bội mà tẩu tẩu đưa cho ta!”

Từ Liễu Thanh vẻ mặt không tin, hỏi: “Ngọc bội Mạc Tuyền đưa cho con, vì sao lại rơi vào tay Trương công tử?”

Người không biết tình đều cho rằng quan hệ cô tẩu giữa các nàng rất tốt, Lăng Tử Nhan vì muốn bảo vệ Dương Mạc Tuyền cho nên mới bịa ra lời này.

Lăng Tử Nhan liền chỉ thẳng Vân La: “Là nàng trộm!”

“Nhan nhi!” Từ Liễu Thanh vội vàng đứng lên, kéo cánh tay đang chỉ Vân La của nàng xuống: “Trước mặt Bát Vương gia, không thể vô lễ, sao con có thể đổ oan cho Vân La đại tẩu lấy trộm của con thứ gì.”

Vân La lập tức tỏ ra ủy khuất: “Nhan nhi, ta cùng muội muội đều là đại tẩu của người, người bất công che chở muội muội, ta không ý kiến, nhưng người không thể vì muội muội mà nói xấu ta được! Ngọc này cũng không phải vật gì vô giá, ta lấy trộm để làm gì chứ? Chẳng lẽ ý tứ Nhan nhi là hoài nghi ta giả họa cho muội muội? Hay là trực tiếp hoài nghi ta cấu kết cùng Trương Hằng? Ta lớn lên ở trong cung, ở bên Thái Hậu cùng các vị nương nương mà mưa dầm thấm đất, hiểu rõ nhất lễ nghĩa liêm sỉ, sao lại có thể làm ra loại chuyện vô đạo đức như thế?”

Vân La giành trước đem mọi khả năng nói ra, nhân tiện hung hăng trào phúng Dương Mạc Tuyền một phen, sau khi nói xong còn đi đến trước mặt Bát Vương gia, nũng nịu nói: “Cha, người phải phán xét cho nữ nhi!”

Bát Vương gia vỗ vai nàng, nói: “Không phải con lấy, đương nhiên sẽ không khiến con bị oan.” Sau đó nhìn Từ Liễu Thanh, thế nhưng lại nói xấu nữ nhi hắn ăn cắp, trên mặt đã có vẻ không vui.

Từ khi thấy Vân La mời Bát Vương gia đến, Từ Liễu Thanh đã đoán được nàng sẽ sử dụng chiêu này, hơn nữa cũng đã đoán hẳn là Nhan nhi không nắm được nhược điểm của nàng, nếu đã không có chứng cứ rõ ràng thì Vân La tự nhiên có thể chối sạch.

Quả nhiên hỏi Lăng Tử Nhan có chứng cứ gì không, Lăng Tử Nhan nói không có, chỉ nói việc này Bê Nguyệt cùng Lạc Nhạn đều biết.

Bê Nguyệt và Lạc Nhạn là thiếp thân nha đầu của Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan, lời các nàng sao có thể lấy làm chứng? Từ Liễu Thanh lắc lắc đầu, nói với Vân La: “Lời Nhan nhi nói, con không cần để trong lòng, nàng cũng là quá quan tâm Mạc Tuyền nên mới nói mà không suy nghĩ thế.”

Thế này Vân La mới cười nói: “Ta hiểu mà.”

Lăng Tử Nhan nhất thời chán nản, rõ ràng chính Vân La trộm ngọc của nàng, lấy của Tuyền nhi, hiện tại ngược lại thành ra nàng mới không đúng, hoàn toàn bị điên đảo trắng đen. Kéo cánh tay Từ Liễu Thanh, nói: “Nương, người tin tưởng con, thật sự là Vân La nàng...”

Từ Liễu Thanh có chút bực mình ngắt lời nàng: “Con còn nói nữa.” Sau đó cười tỏ ý xin lỗi Bát Vương gia: “Tiểu nữ tùy hứng thành quen, còn thỉnh Bát Vương gia không lấy làm phiền lòng.” Bát Vương gia thân nhiên nói một câu: “Sự tình biết rõ ràng là tốt rồi.”

Sau đó Từ Liễu Thanh mới hỏi Lí Cốc Lan: “Bà thông gia cũng biết chuyện vật đính ước này?”

Lí Cốc Lan nghe Lăng Tử Nhan nháo một hồi như vậy, trong lòng cũng đã hiểu được đại khái, cũng ần ần đoán được dụng ý Từ Liễu Thanh. Nữ nhi nhần nhịn không nói, cái gì cũng không phủ nhận, căn bản chính là phối hợp với Từ Liễu Thanh, chỉ là thấy danh tiết nữ nhi bị thương tổn, vẫn đầy bụng đau lòng, chỉ có thể nén cơn đau, phối hợp diễn trò cùng các nàng, nói: “Ngọc bội này là ta đưa cho Mạc Tuyền, là do phụ thân quá cố của Mạc Tuyền lưu lại.” Tuy lời nói không thừa nhận đây là vật đính ước, nhưng ngọc Dương Vệ Quân để lại, ý nghĩa tự nhiên không tầm thường, người bên ngoài nghe được cũng coi như nàng thừa nhận.

Từ Liễu Thanh gật đầu: “Nói cách khác ngọc bội này không giả được, về phần phiến là cây này là...” Cố ý kéo dài thanh âm, thật đúng là nàng đoán không ra lá cây này là chuyện gì xảy ra.

Vân La cười nói tiếp: “Nhan nhi sẽ không lại đổ oan cho ta, lá cây này cũng là ta trộm chứ?! Muội muội cũng sẽ không viết bài thơ này cho ta. Tri âm? Ta thì không dám. Đánh đàn? Ta liền sẽ càng không. Nhan nhi, cái này tựa hồ cũng không phải là viết cho người a!”

Lăng Tử Nhan không nói gì để chống đỡ, thật sự nàng không biết bài thơ này là chuyện gì, nhưng đúng là chữ của Tuyền nhi, chẳng lẽ thật sự viết cho Trương Hằng?

“Bài thơ kia là Quận Vương phi tặng cho ta.” Tử Y đi ra, đứng giữa Trương Hằng cùng Dương Mạc Tuyền, duyên dáng yêu kiều, còn coi thường liếc Trương Hằng một cái. Nếu không đi ra nói lời công đạo, thật đúng là sợ Trương Hằng sẽ vô liêm sỉ nói là Dương Mạc Tuyền đưa cho hắn.

Vân La cười lạnh một tiếng: “Nhân duyên muội muội thật tốt a.” Ngụ ý là, lại thêm một người nói dối giúp nàng.

“Sao?” Từ Liễu Thanh bán tín bán nghi, nhìn Dương Mạc Tuyền: “Mạc Tuyền, là như vậy à?”

Lại nghe Dương Mạc Tuyền phun ra hai chữ rõ ràng: “Không phải.”

“Tỷ tỷ!” Tử Y lập tức kinh sợ, không rõ vì cái gì Dương Mạc Tuyền lại phủ nhận.

Dương Mạc Tuyền cười nhẹ: “Tử Y, hảo ý của người, lòng ta lĩnh, đây là việc nhà Lăng gia chúng ta, người không cần nhúng vào làm gì.”

Thế này, Tử Y thật đúng là không hiểu, rõ ràng là Trương Hằng cùng Vân La vu oan hãm hại nàng, Dương Mạc Tuyền chẳng những không phủ nhận, còn cố ý thừa nhận, chẳng lẽ nàng còn có thâm ý khác? Căn nhắc không ra ý tứ của Dương Mạc Tuyền, Tử Y cũng sờ đứng đó, nhất thời không dám nói thêm nữa.

Một câu này của Dương Mạc Tuyền khiến Trương Hằng vui đến hổng rồi. Lăng Tử Nhan thì hắn không sợ, dù sao còn có Vân La, nhưng Tử Y thì hắn lại không thể không phòng, tuy rằng đã nói chuyện với nàng một buổi, nhưng ý tứ của Tử Y cũng không rõ ràng, chưa nói sẽ giúp cũng chưa nói không giúp. Bất quá hắn đã sớm chuẩn bị tốt, nếu giúp thì tốt nhất, nếu không giúp thì hắn cũng nghĩ tốt lí do thoái thác rồi, nói Tử Y vì hận đời nên mới giận chó đánh mèo hắn. Người bên ngoài chỉ biết bởi vì danh phận nữ tử thanh lâu của Tử Y nên dưới cơn giận dữ hắn mới bỏ nàng, chỉ có hắn cùng Tử Y biết được nguyên nhân chân chính, cùng lắm thì lại nói hại Tử Y vài câu, khẳng định Vân La sẽ hát đệm theo. Lời nói của một nữ tử ở chốn thanh lâu hỗn tạp, cho dù có thật đi nữa thì tin rằng cũng không có lực thuyết phục! Vốn hắn còn lo lắng ở trước mặt mọi người mà Tử Y bạo gan nói ra bí mật mà hắn không muốn cho ai biết, sau lại nghĩ nghĩ, liền đoán được khẳng định Tử Y sẽ không nói, nếu nói ra, Lăng Tử Nhan sẽ không thoát được liên can. Chỉ cần hắn thốt phủ nhận, Lăng gia nhất định sẽ tin hắn mà không tin Tử Y, đem Lăng Tử Nhan đưa lên quan để điều tra! Cho nên hắn đã ăn chắc về Tử Y.

Tử Y lại nhìn thoáng qua Trương Hằng, rồi mới thối lui qua một bên, yên lặng xem kì biến.

Bài thơ này nếu không phải đưa cho Tử Y, vậy chỉ có thể là đưa Trương Hằng.

Vật chứng đều rõ ràng, ngọc bội cùng tình thi đều là do Dương Mạc Tuyền đưa cho Trương Hằng, lại có nhân chứng, Lăng Tử Hạo tận mắt thấy bọn họ hò hẹn, tội tư thông này của Dương Mạc Tuyền xem ra đã định rồi.

Trương Hằng còn dùng ngữ điệu tình cảm nói với Dương Mạc Tuyền: “Mạc Tuyền, đều là do ta không tốt, không cất kĩ những thứ này. Mà một ngày này sớm muộn gì cũng đều phải đến, ta còn ước gì không đến sớm một chút, như vậy thì chúng ta có thể sớm rời khỏi nhà giam này. Nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ không cô phụ tâm ý của nàng đối với ta...”

Dương Mạc Tuyền nhìn hắn một cái, dùng ánh mắt ngăn cản hắn tiếp tục nói.

Từ trong mắt nàng Trương Hằng nhìn ra vẻ hèn mọn của mình, liền không nói thêm được câu nào nữa.

Từ Liễu Thanh thấy thời cơ chín muồi, liền nói với Lăng Viễn Kiếm: “Lão gia, đều hỏi rõ ràng rồi, người xem làm sao bây giờ?”

Lăng Viễn Kiếm nghe xong bọn họ đối thoại, tâm tình đã trầm trọng tới cực điểm. Trương Hằng, hắn đương nhiên không thể dung tha, nhưng xử trí Dương Mạc Tuyền thế nào thì lại làm cho hắn khó xử.

Lăng Tử Hạo thấy Lăng Viễn Kiếm vẫn trầm mặc không nói, liền cả giận nói: “Còn làm sao nữa? Nữ nhân này khiến ta đội nón xanh*, làm cho Lăng gia chúng ta hổ thẹn như thế, sao còn có thể dễ dàng với nàng? Muốn để ta nói, thì trực tiếp hừ Dương Mạc Tuyền, đem bọn họ đánh cho tàn phế rồi đuổi đi!”

(*đội nón xanh = căm sừng)

Lăng Viễn Kiếm trầm giọng ngắt lời hắn: “Mạc Tuyền không thể hừ!”

__Hết chương 85__

86. Chương 86: Ta Tự Do Rồi...

Lăng Viễn Kiếm vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn. Một nữ nhân vi phạm “thất xuất chi điều”, chẳng những có thể hừ, mà còn có thể bị trói vào lồng thả trôi sông, vậy mà Lăng Viễn Kiếm lại không cho bỏ?

Từ Liễu Thanh đã dự đoán được Lăng Viễn Kiếm sẽ không phạt nặng Dương Mạc Tuyền, cho nên mới tương kế tựu kế, lợi dụng bấy mà Vân La cùng Trương Hằng thiết lập, mục đích chính là để Lăng Tử Hạo hừ thê. Không ngờ Lăng Viễn Kiếm lại thương Dương Mạc Tuyền đến mức không cho bỏ! Nhất thời không nói gì, đơn giản là khiến Mạc Tuyền chịu chút ủy khuất, mà nàng cũng vất vả một hồi.

Lăng Tử Nhan quan tâm quá hóa loạn, thấy Dương Mạc Tuyền thừa nhận quan hệ với Trương Hằng, đã sớm như thể nằm mơ vậy, chỉ nhìn mặt Dương Mạc Tuyền mà xuất thần, chuyện hừ thê lại nửa lời không nghe vào tai.

Lăng Tử Hạo cả giận nói: “Cha, vì sao không thể bỏ loại nữ nhân này?”

Vân La ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: “Lăng gia chúng ta là người có uy tín danh dự.” Lời nói đầy ý, là nói sao có thể lưu loại người đồi phong bại tục như Dương Mạc Tuyền ở trong phủ.

Lăng Viễn Kiếm không đáp, đứng dậy đi tới trước mặt Lí Cốc Lan, cúi mình một cái thật sâu, dọa Lí Cốc Lan vội vàng đứng lên. Lăng Viễn Kiếm nói: “Bà thông gia, chuyện Mạc Tuyền, ta cảm thấy thực vô cùng có lỗi, còn thỉnh bà có thể tha thứ.”

Lí Cốc Lan nói: “Vương gia, vì sao lại nói lời ấy?”

“Chỉ vì một ý niệm sai lầm của bỗn vương, lại hại một đời Mạc Tuyền.” Lăng Viễn Kiếm lại đi đến trước mặt Dương Mạc Tuyền, nắm lấy cánh tay nàng, đỡ nàng đứng dậy.

Dương Mạc Tuyền quỳ quá lâu, đứng là không đứng thẳng được, Tử Y ở bên cạnh thấy vậy, liền vội vàng chạy lại giúp đỡ nàng.

Trương Hằng vẫn quỳ ở đó.

Lăng Viễn Kiếm chấp tay sau lưng, trở lại chỗ ngồi, vừa đi vừa nói: “Năm đó trước khi chết Dương huynh đệ đã ủy thác ta, chỉ muốn ta hỗ trợ chiếu cố mẫu nữ hai người, mà ta không hỏi Mạc Tuyền có nguyện ý hay không đã khiến Hạo nhi cười nàng, cường ngạnh chia rẽ một đôi thanh mai trúc mã. Nếu nói hôm nay Mạc Tuyền có sai, vậy sai lầm này có thể tính trên người ta một nửa. Theo lý hẳn là ta nên để Hạo nhi bỏ Mạc Tuyền, để cho Mạc Tuyền cùng Trương Hằng, đôi hữu tình nhân trở về bên nhau. Nhưng mà một khi hưu thê, cả đời Mạc Tuyền sẽ dính điều như nhuộm. Nữ nhân nặng nhất là danh tiết, nếu hôm nay Mạc Tuyền bước ra khỏi đại môn Lăng phủ, chỉ sợ cả đời sẽ đều không góc đầu dây làm người nổi, vậy ta thà nguyện nàng ở lại chỗ này, ít nhất có bức tường cao của Lăng gia chúng ta ngăn trở hết thấy lời đồn đãi thị phi. Ở bên ngoài, chỉ bằng một Trương Hằng, sao có thể bảo vệ được Mạc Tuyền chu toàn?”

Từ Liễu Thanh vui vẻ, thì ra lão gia có ý tứ này, vừa lúc hợp với tâm ý của nàng, vốn chính là mượn Trương Hằng làm cái thang để vượt qua bức tường này mà thôi. Nếu Trương Hằng cùng Mạc Tuyền thực sự có tình, nàng cũng sẽ thành toàn, nhưng Mạc Tuyền cùng nữ nhi mình đã ước định cả đời, sao có thể để Mạc Tuyền đi theo Trương Hằng? Nàng thực không nỡ để nữ nhi về sau mỗi ngày đều lấy lệ mà rửa mặt a, liền lập tức nói: “Lão gia nói có lý, mặc dù Mạc Tuyền phạm vào đại sai lầm, nhưng về tình cũng có thể tha. Nếu thật sự muốn phạt nặng nàng, chúng ta cũng không đành lòng, chẳng qua nếu Hạo nhi không hưu thê, tựa hồ cũng không được. Chàng xem thế này được không, trước để cho Hạo nhi hưu Mạc Tuyền, sau đó chúng ta lại nhận Mạc Tuyền làm nghĩa nữ, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao? Nghĩa nữ của Lăng Vương, có ai dám nói gì, như vậy cũng không làm người có ân cứu mệnh Vương gia là Dương tiên phong thất vọng.” Trước tiên phải thuyết phục lão gia để Hạo nhi hưu thê, về phần làm sao để lão gia đồng ý để Nhan nhi cùng Mạc Tuyền ở cùng một chỗ, đó là bước tiếp theo cần lo lắng.

Lăng Viễn Kiếm trầm ngâm, chủ ý này cũng không tệ, dù sao Mạc Tuyền cùng Hạo nhi đến nay cũng chưa viên phòng, quan hệ cũng không đến mức rối loạn, hơn nữa nói đến mới thấy, đoạn hôn sự này của Hạo nhi cùng Mạc Tuyền ngay từ đầu đã danh bất chính ngôn bất thuận, vẫn là do Nhan nhi thay đại ca nàng thú tẩu tẩu. Quả nhiên chuyện trên thế gian này, âu cũng đều có nhân có quả, thôi thôi, liền cứ quyết như vậy đi! Lăng Viễn Kiếm thở dài một hơi, nói: “Liền y lời phu nhân nói đi! Hạo nhi, đi thư phòng lấy giấy và bút mực đến đây.”

“Cái gì?” Lăng Tử Hạo bất mãn kêu: “Bảo ta viết hưu thư thì có thể, nhưng hai người lại còn muốn nhận nữ nhân này làm nghĩa nữ, không phải là trò cười lớn nhất thiên hạ sao? Thế này bảo ta về sau còn ra ngoài gặp người kiểu gì đây?”

Ai chẳng biết đạo lý này, nhưng Dương Mạc Tuyền vốn là nữ nhi của ân nhân, vốn nên đối xử tử tế, đã một lần sai lầm là lỡ dở việc chung thân của nàng rồi, hiện tại bất quá là cho nàng một chỗ ở, áo cơm không lo cùng danh phận mà thôi, so với hạnh phúc của Dương Mạc Tuyền, này đó thì có gì đáng nói?

Lăng Viễn Kiếm nói với Lăng Tử Hạo: “Người là trượng phu Mạc Tuyền, bỏ hay không cũng đều do người. Nếu không hưu, Mạc Tuyền vẫn là thê tử người, là con dâu chúng ta, nếu hưu, thì có nhận nàng làm nghĩa nữ hay không, chính là việc của ta với mẫu thân người. Ta cùng với phụ thân Mạc Tuyền tình như thủ túc, cha Mạc Tuyền còn cứu ta một mạng, ta đối đãi với nàng như thân sinh nữ nhi, có gì không thể?”

“Cái này...” Lăng Tử Hạo nhất thời không biết nói gì phản bác. Quyền chủ động giao cho hắn, thực làm cho hắn khó xử. Nếu không bỏ, lão bà khiến hắn đội nón xanh, hắn không ngáng đầu làm người nổi, nếu bỏ, lại giống như rất tiện nghi cho Dương Mạc Tuyền, liền nhất thời lâm vào do dự.

Mà Trương Hằng nghe được người Lăng gia đối thoại, thế nhưng lại hoàn toàn đem hắn gạt ra ngoài. Hắn hao hết tâm tư chính là muốn mang Dương Mạc Tuyền cao chạy xa bay, nghe ý tứ lời họ nói, đúng là giải trừ danh phận Dương Mạc Tuyền, nhưng vẫn giữ nàng lại trong phủ, liền lập tức nhìn về phía Vân La. Lăng Tử Hạo hưu thê, vậy Vân La đã đạt được mục đích, mà hắn lại nửa phần ưu việt cũng không có, chẳng những không mang được người đi, nói không chừng còn phải chịu phạt nặng, chẳng phải là ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc sao?

Vân La chạm phải ánh mắt Trương Hằng, cũng đoán được tăng ý tứ này. Nếu không cho Trương Hằng

mang Dương Mạc Tuyền đi, bị hấn cản ngược lại một cái, sợ là kế hoạch hoàn mỹ sắp thành lại bại. Thấy Lăng Tử Hạo còn do dự, trong lòng cũng khấn nguyện, nhân châu chuyển động, tính kế trong đầu. Xem tình thế này, cha mẹ phu quân hẳn là không tính thả Dương Mạc Tuyền đi rồi, nhưng chỉ cần Lăng Tử Hạo bỏ Dương Mạc Tuyền, vậy nàng liền không cần lo nữa, ai cần quản bọn họ có nhận nàng làm nghĩa nữ hay không? Hiện tại quan trọng nhất là khiến Trương Hằng an tâm, không thể tới lúc quan trọng lại bị hấn phá hỏng được. Hôm nay Lăng Tử Hạo mà không bỏ Dương Mạc Tuyền, sợ là về sau sẽ không còn gặp được cơ hội tốt như vậy nữa.

Vân La liền tiến lên cười nói: “Tử Hạo, chàng nghe lời cha cùng nương đi, từ danh phận mà nói, Trương công tử phá hủy quan hệ phu thê giữa chàng và muội muội, nhưng xét về mặt cảm tình, muội muội cùng Trương công tử thanh mai trúc mã, chàng mới là người thứ ba, muội muội kẹt ở giữa là vô tội nhất. Phụ thân muội muội là ân nhân cứu mạng của cha, tính thế nào thì muội muội cũng là ân nhân của Lăng phủ chúng ta, há có thể lấy oán trả ơn sao? Dù sao chàng và muội muội cũng không có tình cảm gì, không bằng khôi phục lại tự do cho muội muội. Về phần Trương công tử, đúng như lời cha nói, hiện tại hẳn bất quá chỉ là một kẻ thư sinh, căn bản không thể bảo hộ muội muội chu toàn, không bằng hôm nay cho hẳn chút ngân lượng trước đã, để cho hẳn lo an cư lạc nghiệp, chờ về sau phong quang, chuyện này cũng phai nhạt đi thì sẽ lại thành toàn cho bọn họ cũng không muộn.”

Một phen nói hợp tình hợp lý, đúng ý Lăng Viễn Kiếm, nếu không truy cứu lỗi của Dương Mạc Tuyền, đương nhiên cũng không thể trách tội Trương Hằng, cấp cho hẳn chút ngân lượng để kết thúc mọi việc, tránh rắc rối thì hẳn cũng nên làm. Lăng Viễn Kiếm gật đầu nói: “Vân La nói không sai.”

Lăng Tử Hạo càng tròn tròn mắt. Thả Dương Mạc Tuyền đã khiến hẳn không thoải mái, giờ ngay cả Trương Hằng cũng không để hẳn hết giận, chẳng những không phạt mà còn thưởng bạc. Lão bà cùng người yêu đương vụng trộm, đến cuối cùng nhưng lại khiến hẳn ghen khuất, trên đời nào đó loại đạo lý này?

Từ Liễu Thanh hiểu rõ dụng ý Vân La nhất, ủy khuất nhi tử cũng là chuyện không thể nề hà, liền vỗ vỗ vai Lăng Tử Hạo, nói: “Đi thôi, viết phong thư rồi lấy một ngàn lượng bạc đến đây.”

Việc đã đến nước này, Lăng Tử Hạo cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể bỏ Dương Mạc Tuyền trước, giải mối hận trong lòng. Hừ một tiếng, phát tay áo đi thư phòng.

Trương Hằng muốn người mà không phải bạc, thấy Vân La thế nhưng lại dùng bạc mua hẳn, sao có thể nguyện ý, liền không đợi Lăng Viễn Kiếm đặc xá đã trực tiếp đứng lên: “Người đã nguyện ý thả Mạc Tuyền, không bằng lại làm thêm một việc tốt, thành toàn ta cùng nàng, Trương Hằng cùng Mạc Tuyền đều sẽ cảm kích đến rơi nước mắt!”

May mắn là Lăng Tử Hạo đã đi thư phòng, nếu để hẳn nghe được những lời này của Trương Hằng, khẳng định sẽ trực tiếp đi lên cho hẳn một quyền. Sao thế gian này lại vẫn có những kẻ không biết xấu hổ như thế này?

Lăng Viễn Kiếm vì Dương Mạc Tuyền mới nhịn Trương Hằng, hơn nữa lúc trước hẳn đã nói, căn bản Trương Hằng không thể giữ được thanh danh cho Dương Mạc Tuyền, hiện tại hẳn nhưng lại được một tác lại muốn tiến một thước, không thuận theo, không buông tha, lòng trào dâng nộ khí, đang muốn phát tác liền bị Từ Liễu Thanh ngăn cản.

Từ Liễu Thanh hướng hẳn ra ý một chút, để thiếp, sau đó đi tới trước mặt Trương Hằng, cười nói: “Trương công tử si tình, chớ nói Mạc Tuyền, ngay cả ta cũng đều động dung, chính là cá cùng tay gấu không thể có cả hai. Nếu hôm nay Trương công tử cố ý mang Mạc Tuyền đi, có từng lo nghĩ xem cuộc sống ngày sau sẽ thế nào không? Ngay cả Vương gia cũng không nhất định có thể bảo hộ Mạc Tuyền, có phải là công tử cảm thấy so với Vương gia mình còn có năng lực hơn thế? Nếu công tử chỉ có một mình, trời đất bao la tha hồ ngao du, chẳng phải rất khoái hoạt sao? Ta đã nói đến mức này, phải làm thế nào, tự công tử suy nghĩ một chút.”

Thấy Lăng Tử Hạo đã cầm bạc đến, Từ Liễu Thanh liền đem bạc đưa cho Trương Hằng.

Lăng Tử Hạo trực tiếp đem bạc ném trước mặt Trương Hằng, ngay cả liếc cũng chưa thêm liếc hẳn một cái.

Từ Liễu Thanh lại nói: “Một ngàn lượng bạc này cũng đủ để Trương công tử nửa đời sau cơm no áo ấm, ta còn muốn khuyên công tử một câu, người là người đọc sách, hẳn hiểu được cái gì gọi là thấy tốt hãy nhận.”

Trương Hằng nhìn ánh mắt tựa hồ thấu hiểu hết thảy của Từ Liễu Thanh, lòng liền kinh sợ, nguyên lai nàng bất động thanh sắc mà đã sớm rõ hết mọi chuyện. Đi, nửa đời không cần lo lắng, lưu lại, hai bàn tay trắng, là đi hay vẫn ở lại? Nhìn thoáng qua Dương Mạc Tuyền đứng cách đó không xa, thanh nhã như đoá bạch liên, mỹ lệ tựa mộng ảo, đáng tiếc hết thảy cũng chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, khó có thể thực hiện. Nếu không thể có được, cần gì phải cưỡng cầu nữa? Cúi xuống, nhặt lên túi bạc dưới đất, chấp quyền nói: “Các vị, cáo từ.” Sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh, bóng dáng trường sam thư sinh biến mất trong màn đêm.

Lăng Tử Hạo oán giận nói: “Thật sự quá tiện nghi cho hần mà!”

Dương Mạc Tuyền nhìn cửa lớn mở toang, đáy lòng yên lặng thầm nói, Hằng ca ca, bấy người thiết kế cho ta, ta làm sao lại không lợi dụng người? Thị phi đúng sai đều đã không còn trọng yếu nữa, chỉ hy vọng về sau người có thể tìm được một người yêu mình thật lòng, lại là người đáng giá để yêu.

Tờ giấy trắng mở ra trên bàn, Lăng Tử Hạo cầm bút, lại không hạ xuống viết được. Vân La ở một bên không ngừng thúc giục, rốt cuộc mới nhịn đau viết xuống:

Người viết thư Lăng Tử Hạo, nhân sĩ phủ Tô Châu, thuở nhỏ theo lời trưởng bối mà thú Dương Châu Dương Mạc Tuyền làm thê tử, nhưng sau khi quá môn, bản phụ đã nhiều lần mắc lỗi, chính hợp với “thất xuất chi điều”, vì nguyên nhân đó mà viết hưu thư.

Giấy trắng mực đen, Dương Mạc Tuyền cầm trong tay, giống như ngàn cân, đi tới trước mặt Lăng Tử Nhan, thanh âm mang theo nghẹn ngào, nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, ta tự do rồi.”

Lúc này Lăng Tử Nhan mới như ở trong mộng tỉnh lại.

__Hết chương 86__

87. Chương 87: Đề Là Của Nàng...

Lăng Tử Hạo viết xong hưu thư liền ném bút, oán hận rời đi, hần cũng không có hứng thú xem tiết mục thân tình cha nương nhận nghĩa nữ làm gì.

Vân La cùng đi theo, nàng đạt được mục đích, tâm tình tự nhiên hoàn toàn khác biệt, cực kỳ sướng khoái, lớn bụng mà cước bộ lại nhẹ nhàng dị thường.

Lăng Viễn Kiềm thấy Bát Vương gia cũng đứng lên, liền vội vàng tiến đến xin lỗi: “Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, làm cho Bát Vương gia chê cười rồi.”

Bát Vương gia khoát tay, có phần không thèm để ý, Lăng Tử Hạo bỏ Dương Mạc Tuyền, vừa lúc hợp tâm ý hai cha con hần, về sau nữ nhi là thê tử duy nhất của Lăng Tử Hạo, hần mừng rỡ quá đi chứ! Còn khách khí một phen, ám chỉ sẽ không đem việc này tuyên dương, cũng sẽ giúp đỡ nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Thượng và Thái Hậu.

Lăng Viễn Kiềm liên tục cảm tạ.

Tử Y nhìn màn diễn kinh tâm động phách này, cuối cùng sau khi thấy Lăng Tử Hạo hưu thê xong, rốt cục hiểu được dụng ý Dương Mạc Tuyền, thầm than Từ Liễu Thanh cùng Dương Mạc Tuyền trí tuệ, đồng thời nghĩ đến Trương Hằng đã rời đi, cũng không biết tư vị trong lòng ra sao nữa, liền yên lặng lui đi.

Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền đứng một bên còn đang đắm chìm trong vui sướng.

Lăng Viễn Kiềm nói với Lí Cốc Lan: “Bà thông gia, không đúng, Dương phu nhân, nếu bà đồng ý, phu phụ chúng ta sẽ chính thức nhận Mạc Tuyền làm nghĩa nữ.”

Lí Cốc Lan cùng Từ Liễu Thanh quay ra, hai người bốn mắt nhìn nhau, thật vất vả mới có thể xóa đi danh phận con dâu Lăng gia của Mạc Tuyền, như thế nào có thể để cho nàng lại có thêm danh phận “nghĩa nữ” ngăn chở nàng cùng Nhan nhi, vậy chẳng phải là tự tìm phiền toái sao? Lí Cốc Lan từng đáp ứng Từ Liễu Thanh sẽ thuyết phục Lăng Viễn Kiềm chấp nhận chuyện Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền tương luyện, nhưng hôm nay thì khẳng định là không được. Lăng Viễn Kiềm mới để Lăng Tử Hạo hưu Dương Mạc Tuyền, nếu giờ nói cho hần biết Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan mới chân chính là một đôi,

vậy thì sợ không chỉ sẽ càng gây thêm rắc rối mà còn có thể vạch trần mọi việc hôm nay chỉ là vở kịch tự biên tự diễn. Lí Cốc Lan ần ần có chút lo lắng, Lăng Viễn Kiếm đã vì xem trọng mặt mũi Dương Vệ Quân đã mất mà hôm nay giúp Dương Mạc Tuyền, không biết một chút tình cảm còn lại của nàng còn có thể đã động được hần nữa hay không.

Từ Liễu Thanh nói: “Lão gia, chuyện nhận Mạc Tuyền làm nghĩa nữ cũng không gấp, hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi trước đã.”

Lăng Viễn Kiếm gật gật đầu: “Cũng tốt.” Gọi Dương Mạc Tuyền đến, nhìn dấu tay còn chưa tan hết trên mặt nàng, lại an ủi một phen.

Khóe mắt Dương Mạc Tuyền hàm chứa lệ quang, nói: “Đa tạ...” Nhất thời cũng không biết nên xưng hô thế nào với Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh.

Tuy Dương Mạc Tuyền bị Lăng Tử Hạo bỏ, nhưng nàng cùng Lăng Tử Nhan ở bên nhau, đối với tâm lý Từ Liễu Thanh thì căn bản là không thay đổi. Từ Liễu Thanh hòa nhã nói: “Về sau vẫn gọi cha cùng nương đi!”

Lăng Viễn Kiếm thì lại đã coi Dương Mạc Tuyền trở thành nghĩa nữ, bèn phụ họa: “Đúng, hết thảy vẫn như cũ đi.”

Lăng Tử Nhan cao hứng đến hồng rồi, liền hôn lên má Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh mỗi người một cái, cười mị mị đến híp cả mắt, nói: “Đa tạ cha, nương!”

Từ Liễu Thanh đương nhiên biết nàng cảm ơn vì chuyện gì, Lăng Viễn Kiếm lại có chút không hiểu ra sao.

Lăng Tử Nhan mặc kệ bọn họ, nắm tay Dương Mạc Tuyền đi ra ngoài, một hồi đến trong phòng, lập tức đem Dương Mạc Tuyền ôm đầy côi lòng. Một cái hôn thật sâu sau, mới buông nàng ra, kích động nói: “Tuyền nhi, rốt cục nàng đã hoàn toàn thuộc về ta!”

Dương Mạc Tuyền bị nàng hôn, vẻ mặt đỏ bừng, sáng giọng: “Người là ai chứ?”

Lăng Tử Nhan khơi cảm nàng lên, trong mắt lóe lên quang mang uy hiếp: “Sao? Tuyền nhi, lại cho nàng một cơ hội, nàng nói nàng không phải là của ta?”

Dương Mạc Tuyền ôm lấy cổ Lăng Tử Nhan, thâm tình nhìn nàng: “Là của nàng, cả trái tim lẫn thân thể ta đều là của nàng.”

“Tuyền nhi.” Lăng Tử Nhan cảm động, một câu cũng không nói nên lời, đành phải dùng hành động thay thế, hai ba câu đã liền thoát hết y sam Dương Mạc Tuyền, đem nàng đặt dưới thân.

Không có danh phận “cô tẩu” đè nặng, gông xiềng vô hình vẫn khóa chặt tay chân rốt cục biến mất, Dương Mạc Tuyền tận tình đón nhận nụ hôn nóng rực của Lăng Tử Nhan, ngay cả thân thể cũng đặc biệt mau động tình.

Một bàn tay Lăng Tử Nhan đặt lên khối mềm mại của nàng, bàn tay kia đã trượt theo da thịt trơn bóng, tiến đến giữa hai chân, cảm giác được nhiệt tình bất đồng với dĩ vãng, lập tức làm cho nàng hưng phấn hẳn lên, ngẩng đầu nhìn Dương Mạc Tuyền.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú đầy kinh hỉ của Lăng Tử Nhan, Dương Mạc Tuyền xấu hổ đến gò má đỏ ửng, lại không thể khống chế nổi hỏa nhiệt không ngừng trào ra ở chỗ sâu trong thân thể, liền quay mặt đi, không dám nhìn nàng.

Khóe miệng Lăng Tử Nhan gợi lên một chút tươi cười, hôn lên cánh môi nàng, nhẹ giọng nói: “Tuyền nhi, ta rất thích nàng như vậy.”

Dương Mạc Tuyền nghe những lời đầy tình ý của nàng, mặt càng đỏ hơn, có chút khó nhịn động dục thân thể, không tiếng động phản kháng lại ngón tay Lăng Tử Nhan ở trong thân thể mình mà lại không hành động.

Lăng Tử Nhan lại không tiến mà lui.

“Nàng...” Dương Mạc Tuyền cắn môi, ủy khuất nhìn nàng.

Lăng Tử Nhan cười vũ mị: “Ta muốn hảo hảo nhắm nháp nàng.” Nói xong, tách ra đôi chân thon dài xinh đẹp, chôn mình ở giữa, hôn lên địa phương ngọt lành mềm mại, liếm mút tất cả ngọc dịch, so với dĩ vãng, mỗi lần đều dụng tâm ra sức hơn.

Thân cùng tâm đã bị trùng kích trước nay chưa từng có, Dương Mạc Tuyền phóng túng chính mình, tận tình rên rỉ ra tiếng, hô tên Lăng Tử Nhan, ở một trận run rẩy mà đạt tới cao trào, hơi thở dồn dập hỗn loạn.

Bất quá Lăng Tử Nhan không buông tha nàng, dời môi, ngón tay lại sát nhập, đầu ngón tay chạm được điểm mẫn cảm kia, ra sức trêu chọc. Dương Mạc Tuyền không khỏi một trận run rẩy, thân thể lại bắt đầu cứng lên, ở trên mặt nàng, nhìn không ra là khoái nhạc hay thống khổ nhiều hơn, dứt quãng nói: “Nhan nhi...dừng lại...a...” Lời cũng chưa nói xong, chỉ có thể để cảm giác cuốn đi.

Thẳng đến khi hai người đều trong tình trạng kiệt sức mới đành chỉ dây dưa. Lăng Tử Nhan ôm Dương Mạc Tuyền vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, ghé sát tai nàng, thấp giọng nói: “Về sau mỗi một ngày ta đều phải có được nàng giống như tối nay vậy.”

Khóe miệng Dương Mạc Tuyền vẫn đọng đầy nụ cười, nặng nề chìm vào giấc ngủ...

Ngày hôm sau, quả nhiên Dương Mạc Tuyền không xuống giường được, xương sống cùng thắt lưng đều đau như bị người ta chặt đứt, hoàn toàn là kết cục của việc miệt mài quá độ, chỉ có thể thảm oán nhìn Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan đầu tiên là thực rất không tổ chất cười to một trận, sau đó mới giúp Dương Mạc Tuyền mặc y phục.

Lúc Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn tiến vào, nhìn thấy Lăng Tử Nhan dìu Dương Mạc Tuyền xuống giường, không khỏi kinh hãi, vội hỏi: “Thiếu nữ nãi nãi làm sao vậy?”

Lăng Tử Nhan lại lập tức cười đến vô tâm vô phế (vô tư), Dương Mạc Tuyền lại cả khuôn mặt đều phủ một rặng mây đỏ.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn sững sờ đứng đó, vẻ mặt không hiểu nhìn hai người, linh quang đồng thời chợt lóe, nghĩ tới cái gì, mặt xoát đỏ, còn hồng hơn Dương Mạc Tuyền.

Lăng Tử Nhan nhìn hai người đột nhiên không được tự nhiên, liền tò mò hỏi: “Hai người các ngươi làm sao vậy?” Lập tức nghĩ tới vấn đề hai ngày trước Lạc Nhạn hỏi nàng, lại hỏi: “Lạc Nhạn, ngươi nói sao với Bé Nguyệt?”

“A? Cái gì?” Lạc Nhạn đầu tiên là sững sốt, lập tức nghĩ ra Lăng Tử Nhan hỏi chuyện gì, càng nhấn nhó: “Tiểu thư, người nói không giữ lời, sao lại nói ra thế?”

Lăng Tử Nhan vẻ mặt vô tội nhìn nàng: “Ta cái gì cũng chưa nói, là chính ngươi có tật giật mình a!”

Dương Mạc Tuyền ẩn ẩn đoán được chuyện Lạc Nhạn muốn nói với Bé Nguyệt là chuyện gì, quay đầu nhìn Bé Nguyệt, chỉ thấy nàng cúi đầu, có vẻ lạnh lùng giống mọi ngày, bất quá nét đỏ ửng từ hai má lan tràn đến bên tai đã phản bội nàng. Nhẹ nhàng cười, xem ra không phải hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, lại suy ngẫm, dù sao nàng cũng là người từng trải, có phải nên giúp hai người này một phen không? Bé Nguyệt và Lạc Nhạn lại không giống nàng cùng nhan nhi, có vô số trở ngại chắn trước mặt, như một dãy núi vậy, bay qua một ngọn lại thấy một ngọn nối tiếp, mà hai người này thì chỉ cần trao nhau trái tim là đủ rồi. Nghĩ vậy, liền ngoắc ngoắc ngón tay với Lăng Tử Nhan: “Nhan nhi, lại đây.”

Lăng Tử Nhan lập tức đưa tay qua, Dương Mạc Tuyền ghé sát lại thì thầm, Lăng Tử Nhan lập tức vỗ chân hô: “Tốt!”

Dương Mạc Tuyền nét mặt hàm chứa ý cười, nhìn Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn.

Bé Nguyệt cùng Lạc Nhạn nghe được một câu “tốt” của Lăng Tử Nhan, liền ngẩng đầu nhìn các nàng, thấy hai người đều cười đến không có hảo ý, lập tức cảm thấy mao cốt từng nhún. (nổi da gà)

Lăng Tử Nhan thu lại nụ cười, nghiêm trang nói: “Lạc Nhạn, ta và Tuyền nhi đã quyết định rồi, chờ giải quyết xong xuôi chuyện trước mắt sẽ đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy một phen, có khả năng là một năm rưỡi cũng sẽ không trở về, đến lúc ấy Bế Nguyệt cũng gả cho Anh Tuấn rồi, vậy phải ủy khuất người ở lại trong phủ một mình thôi.”

Lạc Nhạn vội vàng la lên: “Cái gì? Ta mới không cần! Ta không muốn ở lại đây một mình, tiểu thư người không ở đây, ta sẽ bị khi dễ đến chết mất! Người cùng thiếu nữ nữ xuất môn, cũng cần người hầu hạ, để ta đi theo đi!”

Dương Mạc Tuyền cười nói: “Có ta chiếu cố Nhan nhi là được rồi, người khó có dịp không phải hầu hạ, hẳn là nên hảo hảo ở trong phủ nghỉ ngơi.”

Lăng Tử Nhan hást đệm nói: “Ta muốn cùng Tuyền nhi chỉ có thể giới của riêng hai người, người đi theo làm gì?”

“Ta...” Lạc Nhạn ủy khuất, gấp đến sắp khóc đến nơi.

Lăng Tử Nhan khẽ nhưn mày, lại nói: “Nếu không như vậy đi, Bế Nguyệt phải gả cho Anh Tuấn, đã không cần chúng ta quan tâm, còn người thôi, đã theo ta nhiều năm như vậy, ta cũng sẽ giúp người chọn một phu quân tốt, về sau người không cần hầu hạ ai nữa, để phu quân người hầu hạ người.”

Lạc Nhạn gấp đến độ hai tay giang ra, ngay cả nói cũng không rõ: “Tiểu thư, người rõ ràng biết tâm ý của ta, ta thích...” Nói một nửa liền im bặt, hai chữ “Bế Nguyệt” đến bên miệng lại nuốt trở vào, vụng trộm thoáng nhìn Bế Nguyệt, cúi đầu.

Lăng Tử Nhan thuận theo lời nàng hỏi: “Thích ai cơ?”

Lạc Nhạn dậm chân, vẫn không thể nói nổi cái tên kia.

Bế Nguyệt biết Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền kẻ xướng người họa, cố ý trêu đùa nàng và Lạc Nhạn, tưởng buộc Lạc Nhạn nói ra người trong lòng thích, đã thăm đoán được là chính mình, nhưng chỉ cần Lạc Nhạn không nói ra, hết thấy đều có khả năng giải quyết. Vừa rồi nghe Lăng Tử Nhan nói phải giúp Lạc Nhạn tìm một phu quân, biết rõ là đùa giỡn, trái tim vẫn không khỏi nhảy lên một chút, gần đây thật sự là quá nhạy cảm mà.

Dương Mạc Tuyền nhìn sắc mặt Bế Nguyệt liên tục thay đổi, trong lòng hẳn đã do dự, bất quá cũng biết tâm Bế Nguyệt cũng có ma chướng.

Mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của chính mình, nàng thích Nhan nhi, cho nên không để ý thế tục, mà Bế Nguyệt từng nói nàng hướng đến cuộc sống yên ổn, như vậy Anh Tuấn chính là lựa chọn tốt nhất của nàng, bất quá từ vẻ mặt rối rắm kia, có thể thấy được trong lòng nàng có mâu thuẫn. Minh cùng Nhan nhi nói một phen vừa rồi, bất quá chỉ là trợ giúp, làm cho hai nàng thấy rõ tâm tư chính bản thân mà thôi, về phần lựa chọn thế nào, lại là chuyện riêng của hai nàng. Lạc Nhạn có dám đánh bạo bước thêm một bước, Bế Nguyệt sẽ theo trái tim mình mà chọn Lạc Nhạn, hay vẫn đuổi theo cuộc sống yên ổn mà lựa chọn Anh Tuấn? Nay đó đều sẽ phải xem chính các nàng lựa chọn.

Lăng Tử Nhan nắm tay Dương Mạc Tuyền, nói: “Đi, chúng ta đi hoa viên ngắm hoa.”

Dương Mạc Tuyền vỗ vỗ vai Bế Nguyệt, theo Lăng Tử Nhan xuất môn.

Trong phòng chỉ còn lại Bế Nguyệt cùng Lạc Nhạn.

__Hết chương 87__

88. Chương 88: Tâm Quy Về Chốn

Hai người trong phòng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cúi đầu. Tiểu thư cùng thiếu nữ nữ thực xấu quá mà, khơi mào đề tài rồi lại bỏ trốn mất dạng, lưu lại các nàng xấu hổ đối diện với nhau.

Chọn Anh Tuấn hay Lạc Nhạn? Bề ngoài Bé Nguyệt bất động thanh sắc nhưng nội tâm đã sớm giằng co dữ dội, vô luận là chọn ai cũng đều phải nhanh chóng đưa ra quyết định, nếu không liền càng thêm dây dưa khó dứt, càng loạn thêm.

Nhưng mà nàng thật sự có tư cách chọn sao?

Ở trong mắt người bên ngoài, nàng là nha hoàn thông minh lanh lợi nhất trong số phần đông hạ nhân Lăng phủ, là một người được lòng phu nhân nhất, thậm chí trong chuyện xử lý một số việc nhà, phu nhân còn để nàng bày mưu tính kế. Kỳ thật lại có ai ngờ, một mặt hào quang này lại ẩn dấu đằng sau đó một mảnh tang thương? Nếu nàng nguyện ý thì hôm nay nàng đã sớm không phải nha hoàn, mà đã thăng lên thành chủ tử.

Đó là một đoạn kí ức nàng không muốn hồi tưởng, giống như một cơn ác mộng đã sớm bị nàng phủ đầy bụi...

Khi đó nàng mười lăm tuổi, thông hiểu lòng người, có một lần thiếu gia uống say đã vũ nhục nàng. Chuyện này chỉ có phu nhân vừa từ ngoài trở về, cùng Anh Tuấn đi theo thiếu gia mới biết, liền ngay cả bản thân thiếu gia cũng đều không biết, sau khi tỉnh lại, căn bản hắn đã quên mất. Phu nhân nói với nàng, chờ sau khi thiếu gia cưới thê tử đã định hôn ước từ nhỏ xong sẽ để thiếu gia thu nàng vào phòng, nhưng lại bị nàng cự tuyệt.

Nàng là do phu nhân nhặt về, nếu không có phu nhân thì nàng đã sớm chết đói đầu đường, cho nên nàng không hận thiếu gia, lại càng không muốn khiến phu nhân khó xử, có trách thì cũng chỉ có thể đổ thừa mệnh nàng không tốt. Nàng đã tự nói với mình, dù sao đời này cũng không lập gia đình, chỉ hầu hạ phu nhân, báo đáp lại ân cứu mạng cùng dưỡng dục. Là Anh Tuấn đã thay đổi ý tưởng này của nàng, vì vô lực ngăn cản thiếu gia mà Anh Tuấn vẫn có lòng áy náy, hắn nói hắn không để ý nàng mất trinh tiết hay không, còn nói nguyện ý chiều cổ nàng cả đời. Lời hứa hẹn của hắn khiến cho nàng động tâm.

Nàng không hận thiếu gia, cũng không có nghĩa nàng nguyện ý đi theo hắn, sao nàng có thể nguyện ý đi theo một kẻ đã làm dơ bẩn mình? Hơn nữa để thiếu gia thu vào phòng, vẫn là ý tứ của phu nhân, lúc trước phu nhân để nàng hầu hạ thiếu nữ nãi nãi, cũng hàm chứa tầng thâm ý này, hy vọng nàng có thể xử lý tốt quan hệ với thiếu nữ nãi nãi, đợi cho ngày sau thiếu gia thu nàng vào phòng thì cũng có thể sẽ hòa thuận ở chung. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân nàng đáp ứng Anh Tuấn, nàng tình nguyện lựa chọn hắn chứ không đi theo thiếu gia.

Anh Tuấn đã rời khỏi Lăng phủ, thu xếp hết thảy vì tương lai bọn họ, còn nàng cũng thanh thần ổn định chờ ngày đó đến, nhưng cố tình Lạc Nhạn ở phía sau, nhiều loạn đầy lòng nàng. Một cái hôn của Lạc Nhạn, lại đánh thức tình cảm chôn dấu nhiều năm, thứ tình cảm xa lạ mà nóng rực kia, phảng phất như thể kích hoạt sinh mệnh nàng. Thì ra trước kia ngày ngày đêm đêm, tâm không phải tĩnh như chỉ thủy, mà tâm vốn là nước lặng, gọi lại quãng thời gian khoáng nhạc nhất thời niên thiếu, dừng lại ở những tháng ngày nàng và Lạc Nhạn cùng nhau lớn lên...

Lúc Lạc Nhạn được phu nhân mang về, vừa mới mất đi song thân, cho nên đặc biệt thích quần lấy người khác, Trầm Ngư cùng Tu Hoa đều tránh nàng như tránh tà, chính mình còn chơi không xong, ai muốn mang theo một tiểu hài tử thì mang chứ các nàng không muốn. Mà Bé Nguyệt nàng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Nhạn, đã liền thích tiểu cô nương quật cường này, một tiếng “tỷ tỷ” ngọt ngào, làm cho người ta nhin không đượcmuốn ôm nàng vào lòng thương yêu.

Những ngày khó khăn nhất của nàng, cũng là Lạc Nhạn ở bên, mang nàng thoát khỏi khốn cảnh, tuy Lạc Nhạn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì với nàng, chỉ dùng trái tim nhạy nhụ ảm áp của một thiếu nữ tách ra lớp phòng bị, phủ lên miệng vết thương của ngày ấy.

Nàng thích Lạc Nhạn, vẫn thực thích, trong ý thích còn mang theo một chút ỷ lại, nhiều năm như vậy đã thành thói quen. Nếu không có một đêm ở Thúy Vân Các kia, loại thích này còn có thể cứ thế kéo dài, chẳng sợ nàng có gả cho Anh Tuấn đi nữa thì tình cảm đối với Lạc Nhạn vẫn không thay đổi.

Nhưng một nụ hôn của Lạc Nhạn lại giống như một thứ vũ khí sắc nhọn, xé toang ra một lỗ hổng nơi trái tim vốn được bức tường thành kiên cố phong bế, tình cảm đọng lại đã lâu lập tức giống hồng thủy vỡ đê, tràn ra trút xuống dưới, mãnh liệt khiến nàng vô lực thừa nhận. Nguyên bản tình cảm “thích” đối với Lạc

Nhận vốn dung nhập vào trong cốt tủy, lập tức bị phóng đại vô số lần. Thì ra nàng cũng có thất tình lục dục, thì ra nàng cũng khát vọng ái tình...

Anh Tuấn cho nàng một cuộc sống yên ổn giản đơn, Lạc Nhận mang đến là cảm giác đắm say mê mẩn mang mãnh liệt của ái tình, điều này khiến nàng lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Nếu chọn Anh Tuấn, vậy thì phải chặt đứt tình ti sinh ra với Lạc Nhận, trái tim rơi vào bối rối, nàng bỏ được sao?

Nếu chọn Lạc Nhận, sẽ cô phụ tâm ý Anh Tuấn những năm gần đây, cũng rời xa cuộc sống yên ổn bình thường, nhưng lại không biết tâm ý Lạc Nhận thế nào, cũng không biết nàng có thể chấp nhận con người đầy dơ bẩn như mình không?

Lạc Nhận vẫn nhìn Bé Nguyệt không rời mắt, muốn từ trên nét mặt nàng mà đọc ra cái gì, nhưng Bé Nguyệt ẩn tàng quá sâu, vẻ mặt bình tĩnh không một tia gợn sóng. Nàng luôn như vậy, mặt ngoài luôn đối xử hòa khí với người, nhưng lại đem trái tim mình cất vào một góc, khiến cho nàng không tài nào nhìn được, cũng cảm nhận không ra. Bé Nguyệt phải gả cho Anh Tuấn, nếu nàng không bộc bạch cõi lòng, liền ngay cả cơ hội cuối cùng cũng đều không có, cả tiểu thư cũng sốt ruột thay nàng, vậy mà nàng vẫn không lấy nổi dũng khí, trong lòng không ngừng mắng chính mình, Lạc Nhận a Lạc Nhận, người vô dụng đến vậy sao?

Hai người đang lòng nặng trĩu tâm tư, đứng đó giằng co, đột nhiên nghe được thanh âm ngoài cửa: “Bé Nguyệt có ở đó không?”

Lạc Nhận thấy Bé Nguyệt còn đang lâm vào trầm tư, tựa hồ không nghe thấy, liền bước ra ngoài, thấy là Trần Ngư liền nói: “Đứng đó, ta đi gọi giúp người.” Rồi quay trở lại phòng, đẩy Bé Nguyệt, thế này Bé Nguyệt mới phục hồi lại tinh thần.

“Tìm ta có việc sao?” Bé Nguyệt hỏi.

Trần Ngư nhìn Lạc Nhận ở đằng sau, liền nói: “Ta có mấy câu muốn nói với người, có thể ra đây một chút được không?”

Bé Nguyệt đáp ứng rồi đi theo.

Lạc Nhận đột nhiên lên tiếng: “Bé Nguyệt, ta cũng có chuyện muốn nói với người, ta ở trong phòng đợi.”

Quả nhiên Bé Nguyệt dừng lại, quay đầu, nhìn nàng một hồi mới nói: “Người nghĩ cho kĩ rồi hẳn quyết định chờ hay không.” Không đợi Lạc Nhận trả lời, liền đi theo Trần Ngư.

Lạc Nhận sững sờ đứng đó, cân nhắc ý tứ những lời này của Bé Nguyệt.

Đến lúc thấy bốn bề vắng lặng, Trần Ngư mới mở miệng: “Bé Nguyệt, ta phải đi.”

Bé Nguyệt ngẩn ra, không thể lập tức hiểu được ý tứ những lời này, chần chờ một chút, mới hỏi: “Ý người là, người phải rời khỏi Lăng phủ?” Tuy rằng quan hệ giữa nàng và Lạc Nhận là tốt nhất, nhưng với Trần Ngư cùng Tu Hoa cũng là tình đồng tỷ muội, nghe Trần Ngư nói phải đi, lập tức thấy không nỡ.

Trần Ngư gật gật đầu: “Phải.”

“Là người nhà mai mối cho người?”

Trần Ngư trước gật gật đầu, lại lắc lắc: “Là lập gia đình, nhưng không phải người nhà tìm cho.”

Vân La quá độc ác, hôm qua mới thiết bẫy để Lăng Tử Hạo bỏ Dương Mạc Tuyền, hôm nay liền khẩn cấp đuổi nàng đi, ngay cả đường sống để cự tuyệt cũng không có, thậm chí Vân La đã sai người đem mẫu thân già cả của nàng đưa đến chỗ Anh Tuấn. Vân La nói, Anh Tuấn không cần tới, nàng trực tiếp qua đó là được, ý tứ là, ngay cả cơ hội để Anh Tuấn nói lời tạm biệt với Bé Nguyệt cũng đều không có. Vốn nghĩ cứ thế là đi, nhưng tình tỷ muội nhiều năm như vậy, nàng không thể làm thế được, nàng không đành lòng nhìn Bé Nguyệt vọng ngóng trông Anh Tuấn không biết ngày gặp lại.

Bé Nguyệt cười cười: “Mặc kệ thế nào đi nữa cũng đều phải chúc mừng người.”

Trầm Ngư do dự một phen, vẫn gian nan nói ra lời: “Bé Nguyệt, người mau tìm một nhà tốt đi, không cần chờ Anh Tuấn.”

Bé Nguyệt giật mình nhìn nàng.

Tuy rằng không phải ý nguyện của mình, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Bé Nguyệt, Trầm Ngư vẫn xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Bởi vì người ta phải gả cho chính là Anh Tuấn.”

Bé Nguyệt càng kinh ngạc, Anh Tuấn, Trầm Ngư, tám sào tre đánh cũng không tới người*, sao có thể?

(*tương đương với “bắn đại bác cũng ko tới”, ý chỉ là 2 ng chẳng có 1 tí liên quan gì với nhau)

Trầm Ngư nói: “Ta biết người và Anh Tuấn là một đôi, nhưng chính ta cũng có nỗi khổ riêng, nói cho người chuyện này cũng không mong người có thể tha thứ cho ta, chỉ là muốn nói cho người biết để người không cần chờ Anh Tuấn nữa, hẳn sẽ không trở lại, người cũng không nên oán hằn, hẳn cũng là thân bất do kỷ.”

Bé Nguyệt đột nhiên không biết nên khóc hay nên cười, một khắc trước nàng còn đang giãy dụa không biết lựa chọn thế nào, giờ khắc này lại nói cho nàng biết, Anh Tuấn không tới, hẳn lấy Trầm Ngư rồi, từng cùng nhau vẽ nên một cuộc sống khoái hoạt, trong nháy mắt toàn bộ hóa thành bọt nước, đây là thượng thiên trừng phạt nàng tội tâm bất trung bất trinh sao? Cũng tốt, Anh Tuấn từng chính mắt chứng kiến một màn không thể chịu nổi kia, cho dù hẳn nói không để ý, nhưng bóng ma kia khẳng định sẽ theo bọn họ như hình với bóng cả đời, so với việc ngày sau hối hận, còn không bằng hiện tại buông tha, lựa chọn của Anh Tuấn là đúng.

“Các người sống cho tốt.” Bé Nguyệt lưu lại cho Trầm Ngư một cái mỉm cười đậm nhiên.

Khi Bé Nguyệt trở lại phòng, không thấy Lạc Nhạn, tâm lại càng chìm sâu vào đáy cốc. Lạc Nhạn không chờ mình, nàng đã nghĩ thông rồi sao? Xả ra một tia cười khổ, dẫm lên đám hoa rơi đầy dưới đất, đi đến bàn trang điểm, suy sụp ngồi xuống ghế, nhìn chính mình trong gương, lâm vào cảm giác cô độc.

Cửa mở ra, “chi nha” một tiếng, Lạc Nhạn cầm mấy đóa hoa trên tay, không trông thấy Bé Nguyệt đang ngồi bên trong, vừa tự lẩm bẩm vừa ngắt cánh hoa: “Nói, không nói, nói, không nói,...” Ngắt đến cánh cuối cùng, khẽ lẩm bẩm: “Không nói? Không đúng, không đúng, khẳng định là vừa rồi đếm sai.” Tiếp theo lại ngắt một đóa hoa khác.

Bé Nguyệt nằm gục trên bàn, nghiêng đầu nhìn Lạc Nhạn, cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, khoe miệng cũng bắt giác gợi lên một đường cong.

“Sao mà vẫn không nói? Hoa này mọc kiểu gì vậy? Tức chết ta mà!” Lạc Nhạn hận hận đưa tay chọc chọc cuống hoa, ném xuống đất, còn oán hận giậm giậm chân: “Ta không tin! Ta lại đi hái tiếp!”

“Hoa mẫu đơn cánh rất ít, người hẳn là nên tìm hoa nào nhiều cánh hơn để ngắt.”

“Có đạo lý!” Lạc Nhạn vui vẻ nói, đột nhiên quay đầu, Bé Nguyệt không biết đã ngồi dậy khi nào, ngồi ở đó, vẻ mặt tươi cười, vừa rồi lại không nhìn thấy, vậy thái độ ngu ngốc lúc nàng đếm cánh hoa lúc này không phải đều bị người ta thấy cả rồi sao? Lập tức đỏ mặt xấu hổ, oán giận nói: “Người đã trở lại, như thế nào cũng không nói gì?”

Bé Nguyệt đứng dậy, đi đến trước mặt Lạc Nhạn: “Nếu người không đi, có phải đã nghĩ kĩ rồi?”

Lạc Nhạn thấy ánh mắt trong suốt của Bé Nguyệt, tâm bỗng dưng nhảy dựng, một cỗ dưng khí đột nhiên sinh ra, dùng sức gật gật đầu: “Phải!” Sau đó lại hít sâu một hơi: “Ta...”

“Chậm đã.” Bé Nguyệt đánh gãy lời nàng.

“thích người”, ba chữ* này liền bị Bé Nguyệt một câu chặt đứt, Lạc Nhạn vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Trên mặt Bé Nguyệt không chút gợn sóng, nhẹ giọng nói: “Trước khi người nói, ta muốn nói cho người một bí mật này, một bí mật đã cất giấu trong lòng ta thật lâu thật lâu rồi, người nghe xong rồi hãy quyết định nói hay không.”

Lạc Nhạn tò mò, không biết nàng muốn nói là bí mật gì, nghe khẩu khí nàng, tựa hồ cũng không phải cái gì tốt đẹp, trong lòng đã thầm quyết định, mặc kệ người ta nói gì, mặc kệ nàng ấy chấp nhận hay không, nàng đều phải đem tâm ý của mình nói cho Bé Nguyệt: “Người nói đi.”

Về mặt Bé Nguyệt trở nên ngưng trọng, đó là một bí mật đáng khinh bỉ, nhưng nàng phải nói ra, nàng không muốn giấu diếm Lạc Nhạn, nàng không thể để Lạc Nhạn trao cho nàng trái tim mà lại có điều không minh bạch, nàng có quyền lựa chọn. Nhìn Lạc Nhạn, chậm rãi nói: “Thân thể của ta đã từng vậy bản, ngay ở cái năm người từng hỏi ta có phải muốn chết không.”

Lạc Nhạn khiếp sợ đến ngây người, nàng nhớ tới những ngày ấy, Bé Nguyệt đột nhiên giống như người mất hồn, không ăn không uống, trông rất tiêu tụy, hỏi nàng cái gì cũng không nói, cả ngày lấy lệ mà rửa mặt, sợ tới mức khiến Lạc Nhạn nàng không dám cách Bé Nguyệt nửa bước, mỗi ngày đều ôm nàng ngủ, dỗ dành nàng ăn. Ước chừng ba tháng sau, Bé Nguyệt mới chậm rãi khôi phục lại, nguyên lai là có chuyện như vậy! Trái tim lập tức giống như bị dao cắt, đau đến rơi lệ, cầm tay Bé Nguyệt, hỏi nàng: “Nói cho ta biết, là ai?”

Bé Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu: “Là ai không trọng yếu, quan trọng là ta đã không phải là một nữ nhân nguyên vẹn không tỳ vết nữa rồi.”

Lạc Nhạn nâng lên gương mặt nàng, ở trên đôi môi ấy hạ xuống một nụ hôn, từng chữ từng chữ nói ra, dịu dàng rõ ràng: “Ta thích nàng, ta muốn cùng nàng ở chung một chỗ.”

__Hết chương 88__

89. Chương 89: Từ Lão Gia Tử

Sĩ tử dự thi văn võ từ các nơi đều dừng mãi đổ dồn về Tô Châu, từ khi khai triều tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên trường thi được thiết lập ở địa phương bên ngoài kinh thành, dám chắc không phải thực sự vì tuyển Quận mã thay Lăng Tử Nhan nên mới hao phí đại tài lực thế. Không nói Lăng Tử Nhan chỉ là Quận chúa do Hoàng Thượng sắc phong, mà cho dù là thân tỳ muội của đương kim Thánh thượng cũng sẽ không có thể diện lớn như vậy.

Bắt đầu từ năm trước, vùng Giang Chiết liên tục thiên tai, đầu tiên là đại hạn hán, sau là hồng thủy, triều đình đã chi không ít ngân lượng để chữa trị, quan viên địa phương cũng nhiều lần sửa chữa những thứ gây bất lợi, nhưng tiếng oán thán của lão bách tính vẫn vang dậy đất, vì cứu trị thủy tai, quốc khố đã từ từ thâm hụt, các nhóm phú hộ địa phương lại không muốn quyên vàng bạc, làm cho Hoàng Thượng ở thâm cung cũng đều cảm thấy khổ không nói nổi, mới đăng cơ vài năm đã để dân oán hận tận trời như thế, bảo làm sao còn có thể ngồi yên chờ chết đây?

Trên triều, Hoàng Thượng trưng cầu phương pháp giải quyết, tả thừa tướng liền hiến một kế, Giang Nam là nơi phồn hoa đông đúc, nhóm quan lại sở dĩ không chịu nhả ngân lượng ra là ỷ vào núi cao hoàng đế xa, nếu năm nay đem đại khảo chuyển đến tổ chức ở Giang Nam, Hoàng Thượng liền có thể danh chính ngôn thuận tới Giang Nam. Thứ nhất có thể tự mình khảo sát tình hình thiên tai, làm cho bách tính hiểu được lòng yêu dân của Hoàng Thượng, thứ hai là dợt khảo các quan lại đến diện thánh, Hoàng Thượng liền mở kim khâu, không sợ bọn họ không chịu đào bạc ra cứu tế. Hoàng Thượng vừa nghe kế này có thể thực hiện, liền lập tức chuẩn tấu, nguyên bản vốn do dự giữa hai địa phương là Kim Lăng và Tô Châu, cuối cùng Bát Vương gia đề nghị ở Tô Châu, thế này mới ra quyết định.

Mấy ngày liền có thể nói là văn tranh võ đấu. Về phương diện thi văn, từ thi phú, kinh nghĩa, sự vụ, tăng tăng sàng lọc. Còn thi võ lại có phần rườm rà hơn, bởi vì bắt đầu từ khai triều hoàng đế liền trọng văn khinh võ, cử nhân khảo võ, trừ phải thi thổ cưỡi ngựa, còn phải thi cả sách luận, cho nên văn Trạng Nguyên có thể chỉ đọc kinh thư, nhưng võ Trạng Nguyên lại phải là người văn võ toàn tài. Một phen loại bỏ, người thi văn võ rút xuống còn lại mười nhân tài siêu quần bạt tụy, chỉ chờ Hoàng Thượng giá lâm Giang Nam liền tự mình tra khảo, chọn lựa ra Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa. Lí Vi Tu, Hoàng Xán đương nhiên nằm trong số những người này.

Sau khi Lăng Tử Nhan nghe được tin Lí Vi Tu cũng vào vòng trong, lúc này mới ý thức được lúc trước thật sự quá sơ suất, mà Bát Vương gia lại còn để người đề bảng ở khắp phố lớn ngõ nhỏ Tô Châu, nói chỉ cần đoạt được văn võ Trạng Nguyên, chẳng những có thể gia quan tiến tước, còn có thể thú Tử Nhan Quận chúa

làm thê tử, khiến các tài tử đều hưng phấn xoa tay, Lăng Tử Nhan lại hoàn toàn hoa mắt choáng váng, lần này gây ra họa lớn rồi!

Từ Liễu Thanh đang tươi hoa, Lăng Tử Nhan đã chạy tới năn nỉ nàng nghĩ biện pháp, Từ Liễu Thanh liền trợn mắt liếc nàng một cái, nói: “Không phải con thường nói Thái Hậu rất thương con sao? Con đi cầu nàng đi, cầu ta làm gì?”

Lăng Tử Nhan đoạt bình tưới trong tay nàng, nũng nịu nói: “Nương a, giờ này mà nương còn nhàn nhã ghen tỵ thế nữa, tuy cô mụ thương con, nhưng người là Thái Hậu, kim khẩu ngọc ngôn, con cùng Lí Vi Tu đã lập “tam chương chi ước” ở trước mặt người rồi, nếu Lí Vi Tu thực sự đổ đầu, con đây không phải không thể không gả cho hắn sao? Con chỉ yêu Tuyền nhi, sao có thể gả cho Lí Vi Tu được? Nương, người nhất định phải giúp con nghĩ ra một biện pháp!”

Từ Liễu Thanh ngồi xuống ghế đá: “Kỳ thật cũng không phải không có biện pháp, con đi khuyên Lí Vi Tu đừng tham gia thi là được.”

Lăng Tử Nhan vừa muốn nói “phải”, ngẫm nghĩ lại thấy không đúng: “Biện pháp này không được, không có Lí Vi Tu thì còn có người khác! Hoàng Xán đến phủ chúng ta ngày đó, nghe nói cũng vào vòng trong. Không phải tối qua Bát Vương gia đã nói đấy thôi, người có thể lọt vào vòng trong đều là những nhân tài, cho dù không phải người đứng đầu thì chỉ cần Hoàng Thượng nói được là được, thế thì làm sao mà không thể không gả được đây?!”

Từ Liễu Thanh liền buông tay: “Vậy thì trực tiếp đi cầu Hoàng Thượng, cầu hắn đừng tuyển Trạng Nguyên?”

Lăng Tử Nhan vẽ mặt cầu xin: “Hoàng Thượng sao có thể có khả năng nghe lời con không chọn Trạng Nguyên chứ!”

Từ Liễu Thanh còn nói vài phương pháp, Lăng Tử Nhan đều nói không được. Đương nhiên Từ Liễu Thanh biết không được, bất quá thuận miệng nói cho có lệ thôi, mà nhất thời nàng cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khả thi cả.

Mẫu nữ hai người đang nói chuyện thì có hạ nhân báo lại, nói Từ lão gia đến.

Từ Liễu Thanh liền kinh hãi nói: “Thật sự? Sao lão nhân gia người lại đến đây?”

Lăng Tử Nhan nghe được tin ngoại công đến, cũng rất cao hứng, vội vàng nói: “Là con thỉnh ngoại công đến.”

Từ Liễu Thanh lấy làm kỳ, hỏi: “Con thỉnh ngoại công tới làm gì?”

Lăng Tử Nhan gãi gãi đầu, nói: “Vốn con chỉ đuổi Lạc Nhận tới Kim Lăng để hỏi, hỏi ngoại công một chút xem làm sinh ý thế nào, kết quả ngoại công lại nói muốn đích thân tới dạy con.”

Từ Liễu Thanh càng thấy kì lạ: “Con học việc buôn bán làm gì?”

“Con muốn chăm sóc Tuyền nhi! Nếu là nam tử, con cũng sẽ đi thi Trạng Nguyên, đáng tiếc nữ nhân chúng ta lại không làm quan được, vậy chỉ có thể theo ngoại công học buôn bán. Con không muốn Tuyền nhi đi theo con phải chịu khổ!” Lăng Tử Nhan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Từ Liễu Thanh bật cười: “Hài tử ngốc, có ta với cha con ở đây, đâu cần chính con tự mình mưu sinh?”

Lăng Tử Nhan quát cường nói: “Con không cần, con muốn bằng chính năng lực mình để Tuyền nhi có cuộc sống áo cơm không lo!”

Trong nháy mắt, Từ Liễu Thanh dường như chân chính cảm thấy nữ nhi mình đã trưởng thành, có chủ kiến, biết đảm đương, chứ không phải là tiểu cô nương cả ngày gây chuyện thị phi, gây họa rồi liền núp dưới cánh chim của bọn họ nữa, liền vỗ vỗ vai nàng, cổ vũ: “Hảo, nương ủng hộ con, bất quá việc buôn bán cũng không phải nói miệng là được, nó có môn đạo riêng, phải hảo hảo học cùng ngoại công.”

Lăng Tử Nhan gật đầu đáp ứng, để nương đi gặp ngoại công trước, còn nàng đi gọi Tuyền nhi.

Tuy Dương Mạc Tuyền chưa gặp qua lão gia tử Từ gia, nhưng đã thu nhận ba lễ vật quý giá của lão nhân gia, nghe Lăng Tử Nhan nói lão gia tử đã đến Lăng phủ, liền muốn tìm quà đáp lễ, nghĩ nghĩ rồi cuối cùng

đi trừ phòng làm mấy món điểm tâm, lại pha một ấm trà ngon, thế này mới cùng Lăng Tử Nhan đi tới đại sảnh.

Bát Vương gia là quan chủ khảo, ban ngày cũng không ở Lăng phủ, Lăng Viễn Kiếm bận rộn thu xếp chuyện tiếp giá, Lăng Tử Hạo đương nhiên đi theo hỗ trợ, Vân La mấy ngày trước bởi vì việc kê khai tài sản Lăng phủ, quá sức mệt mỏi, động đến thai khí, nên giờ luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, vì thế mặc dù có người qua thông tri, nhưng nàng cũng chỉ cho người tiện thể qua đây chuyển lời thỉnh an, cho nên lúc Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan chạy tới, trong đại sảnh chỉ có Từ gia phụ tử đang ôn chuyện.

Dương Mạc Tuyền thấy người đang nói chuyện với Từ Liễu Thanh tuy râu tóc bạc trắng nhưng tinh thần quắc thước, tâm liền nảy sinh kính ý, vội vàng tiến lên hành lễ: “Ngoại công, thỉnh dùng trà.”

Từ Vĩnh Quý tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, cười hỏi: “Đây là cháu dâu ta? Là Mạc Tuyền hay Vân La?”

Từ Liễu Thanh cùng Dương Mạc Tuyền không trả lời, Lăng Tử Nhan đã cướp lời trước: “Ngoại công, nàng là Tuyền nhi.”

Từ Vĩnh Quý vuốt râu: “Nguyên lai là Mạc Tuyền.” Nói xong, lại ngăn ra: “Tuyền nhi? Nhan nhi không phải nên gọi là đại tẩu sao? Như thế nào có thể hô thẳng tục danh như vậy? Rất không quý củ.”

Lăng Tử Nhan vừa muốn há mồm giải thích, Từ Liễu Thanh liền dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng ngừng lại. Cầm lấy đĩa điểm tâm có hình con bướm nhỏ, đưa tới trước mặt lão gia tử, cười nói: “Cha, người ném thử tay nghề Mạc Tuyền đi đã.”

Từ Vĩnh Quý liền lấy một khối để vào miệng, vừa chạm đầu lưỡi liền tan, hương vị ngọt ngào ngon miệng, khen: “Thượng đẳng thính đường, hạ đẳng trừ phòng (1), không sai, không sai.”

Lăng Tử Nhan nghe được liền mặt mày hớn hớn, như hiển vật quý nói: “Tuyền nhi còn biết nhiều lắm, làm thơ đánh đàn mọi thứ đều tinh thông, cực kì ưu tú.”

Lão gia tử lại nhíu mày: “Không biết lớn nhỏ, còn gọi Tuyền nhi?”

Từ Liễu Thanh ngẫm lại, việc này cũng không thể gạt được lão gia tử, sớm muộn gì cũng sẽ biết, tính lão gia tử nàng hiểu rõ nhất, không phải loại cổ hủ không thông, bằng không sẽ không làm được sinh ý lớn như vậy, trở thành phú giáp một phương, hơn nữa còn rất thương Nhan nhi, liền nói: “Cha, có chuyện còn không kịp nói cho người, kỳ thật hiện tại Mạc Tuyền đã không phải con dâu Lăng gia chúng ta nữa rồi, trước đó vài ngày Hạo nhi vừa mới viết hưu thư.”

“Cái gì?” Từ Vĩnh Quý kinh ngạc đứng bật dậy, hưu thê là loại việc nghiêm trọng cỡ nào? Lại nhìn nhìn Dương Mạc Tuyền, chỉ thấy nàng dáng vẻ khoáng đạt, cử chỉ nhàn nhã. Là người buôn bán, quan trọng nhất là nhân quang đức đáo, huống chi một đại thương nhân như hắn, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu người này, nữ tử trước mắt này thấy thế nào cũng không giống người phạm đại tội, hơn nữa mất đi danh phận lại vẫn có thể ở lại trong Vương phủ, nói lên rằng nhất định còn có ẩn tình khác, nhìn nữ nhi, chờ nàng giải thích.

Từ Liễu Thanh nói: “Kỳ thật chuyện này ngay cả Viễn Kiếm cùng Hạo nhi đều không hay biết, bọn họ đều nghĩ Mạc Tuyền có tư tình với người khác, cho nên mới bỏ Mạc Tuyền, trên thực tế là vì muốn giải trừ danh phận phụ thê của Mạc Tuyền cùng Hạo nhi, không có cách nào khác nên đành nghĩ ra biện pháp này.”

Từ Vĩnh Quý vẫn im lặng không nói gì, nữ nhi này từ nhỏ đã tinh quái, thông minh hơn người, không nghĩ tới đã làm mẫu thân, làm mẹ chồng vẫn không thay đổi, chuyện “hưu thê” lại dĩ nhiên là biện pháp nàng bắt buộc dĩ nghĩ ra, không biết ý muốn của nàng thế nào.

Từ Liễu Thanh tiếp tục nói: “Chuyện lúc trước Nhan nhi đại thú tân nương, ta đã kể với cha, chỉ là không nghĩ tới giờ quá hóa thật, Nhan nhi cùng Mạc Tuyền sớm chiều tương đối, nhưng lại lâu ngày sinh tình. Khiến Hạo nhi hưu thê, kỳ thật là vì muốn thành toàn cho Nhan nhi và Mạc Tuyền.”

Dù trải qua nhiều sóng ta gió lớn, Từ Vĩnh Quý nghe được chuyện thế này vẫn không khỏi kinh sợ, có chút bất khả tư nghị nhìn các nàng, Lăng Tử Nhan và Dương Mạc Tuyền cùng gật đầu thừa nhận.

Lăng Tử Nhan còn lôi kéo tay lão gia tử, nói: “Ngoại công, con thật sự yêu Tuyền nhi.”

Năm đó nữ nhi vì muốn gả cho người trong lòng nên hiến thân bức hôn, chuyện đó đã đủ kinh thế hãi tục, không nghĩ tới ngoại tôn nữ lại trò giỏi hơn thầy, đi yêu thương nữ nhân, căn bản coi thế tục như cặn bã. Lão gia tử không biết nên tự hào hay là nên cười khổ, chỉ thở dài một hơi: “Các người a!”

Từ Liễu Thanh nghe hiểu ý tứ lão gia tử, cười nói: “Rất cục ta cũng hiểu được tâm tình của cha năm đó, năm đó người không có biện pháp với ta, hôm nay ta cũng không có biện pháp với Nhan nhi, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn, nữ nhân đều đến đòi nợ mà.”

Lăng Tử Nhan cũng cười nói: “Sao có thể đòi nợ được, con hiểu kính hai người còn không kịp a! Cho nên, ngoại công người nhất định phải dạy Nhan nhi việc buôn bán, để cho con có thể giống người.”

Nói đến việc sinh ý, Từ Vĩnh Quý lập tức cao hứng hẳn lên, hẳn có hai nam một nữ, hai nhi tử thì một người ham thích con đường làm quan, đã lên được tam phẩm, một người thích du hí giang hồ, mở một tiêu cục, tự lập môn hộ, ai cũng không nghĩ tới việc tiếp quản sinh ý của hắn, mấy đứa tiểu đồng tôn tử tôn nữ tuy nhiều, nhưng hoặc là không ra gì, hoặc là không muốn theo con đường buôn bán. Hắn mất thấy mình tuổi tác đã cao, lại không tìm được người nối nghiệp thích hợp, trong lòng thực sốt ruột.

Muốn nói thông minh thì phải kể đến nữ nhi, nhưng đáng tiếc nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đã hắt đi, hơn nữa nữ nhi lại một lòng vì gia nghiệp của phu quân, để nàng lên trời còn có khả năng hơn. Khó có được dịp ngoại tôn nữ thế nhưng xung phong muốn cùng hắn học cách buôn bán, hẳn sao có thể không cao hứng? Nhan nhi giống mẫu thân nàng, đều thông minh lanh lợi, trời sinh ra là người làm sinh ý, lại được đích thân ngoại công hắn dạy dỗ, còn cần gì lo lắng không chống đỡ được gia nghiệp? Căn bản Nhan nhi chính là người nối nghiệp tốt nhất, cho nên hắn mới mang toàn bộ công việc tạm gác qua một bên đầu, tự mình tới Tô Châu một chuyến, sợ ngoại tôn nữ đổi ý.

Nguyên bản hắn còn băn khoăn, nữ hài gia tóm lại cũng phải lập gia đình, sợ đến khi Nhan nhi gả cho người khác liền giống mẫu thân nàng, buông tay mặc kệ, hiện tại nghe được Nhan nhi thế nhưng lại muốn ở bên Mạc Tuyền, ngay cả lo lắng duy nhất cũng không còn, xem bộ dáng Mạc Tuyền, càng ổn trọng hơn so với Nhan nhi, có nàng giúp đỡ Nhan nhi, hẳn liền càng không còn gì phải lo lắng.

Từ Liễu Thanh nhìn thần sắc vui mừng của lão gia tử, lập tức đoán được ý tưởng của hắn, cười nói: “Chúc mừng cha rất cục có thể bỏ xuống được trọng trách, an dưỡng tuổi già.”

Từ Vĩnh Quý vuốt râu cười to.

Lăng Tử Nhan khó hiểu hỏi: “Ngoại công có chuyện gì lại vui vẻ như vậy?”

Từ Liễu Thanh nói: “Chỉ cần người chịu được khổ, còn thật sự đi theo ngoại công học buôn bán sinh ý, ngoại công sẽ càng thêm vui vẻ.” Lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Lần này cha tới Tô Châu, trừ chuyện của Nhan nhi, có phải còn có công vụ khác hay không?”

Nữ nhi quả nhiên là nữ Gia Cát, Từ Vĩnh Quý liền gật đầu: “Không sai.” Lại hỏi: “Còn mấy ngày nữa Thánh Thượng giá lâm?”

“Còn ba ngày.” Từ Liễu Thanh đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Nhan nhi, con được cứu rồi!”

__Hết chương 89__

(1) Thượng đắc thánh đường, hạ đắc trù phòng: Là nói về người phụ nữ trong gia đình, ngày xưa người phụ nữ bị bó buộc trong khuôn phép phong kiến, chỉ có thể ở dưới bếp mà làm cơm cho chồng con, đó là “Hạ đắc trù phòng”, nhưng sau đó khi giải phóng nữ quyền thì người phụ nữ đã có thể ra phòng khách cùng chồng tiếp đãi khách, đó là “Thượng đắc thánh phòng”. Người phụ nữ vừa có thể giúp chồng ngoại giao lại vừa có thể nấu ăn ngon quán xuyến việc trong nhà là người phụ nữ đảm đang.

(nguồn: đây)

90. Chương 90: Thương Lượng

Từ lão gia tạm ở lại Lăng phủ, khi Lăng Viễn Kiếm trở về dĩ nhiên sẽ tới bãi kiến nhạc phụ đại nhân, ngay cả Bát Vương gia cũng kính trọng có thừa đối với lão gia tử, ai bảo lão gia tử là đại thương nhân phú giáp một phương. Lần này Hoàng Thượng tới Giang Nam, nói dễ nghe là muốn góp ngân lượng để cứu tế dân chúng, khó nghe là nhằm lừa nhóm thương nhân lão bản đến để xuất ra ngân lượng.

Lăng Tử Nhan liền thừa dịp ngoại công ở Lăng phủ mà chuyên tâm học hỏi nhiều hơn về đường buôn bán, mà Dương Mạc Tuyền cũng có chuyện quan trọng phải làm, thông báo một tiếng với Từ Liễu Thanh, mang theo Tử Y cùng Bế Nguyệt xuất phủ.

Trước là dạo phố nửa ngày cùng Tử Y, Tử Y đến Tô Châu lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Dương Mạc Tuyền tận tình địa chủ. Sau khi dùng bữa trưa xong nàng liền để Bế Nguyệt bồi tiếp Tử Y, còn chính mình đi đến sương phòng ở quán trà để gặp người đã ước hẹn.

“Không biết Quận Vương phi hẹn tại hạ ra đây là có chuyện gì cần phân phó?” Khi thiếp thân nha hoàn Bế Nguyệt của Dương Mạc Tuyền tới tìm hần, nói Dương Mạc Tuyền muốn gặp hần thì khỏi phải nghi Lí Vi Tu kinh ngạc tới mức nào. Hần và vị Quận Vương phi Lăng phủ này tựa hồ cũng không có giao tình gì, trừ lần trước cho nàng mượn bạc, giúp Tử Y chuộc thân ở Bách Hoa Lâu tại Nghi Hưng.

Dương Mạc Tuyền cười nhẹ: “Lí công tử không cần đa lễ, ta đã không phải là Quận Vương phi rồi.”

Lí Vi Tu sửng sốt, nhìn lại thì thấy Dương Mạc Tuyền buông lơi mái tóc đen, dùng sợi dây mảnh buộc lại, quả nhiên là kiểu tóc của một vị cô nương.

Dương Mạc Tuyền nói: “Ta và Tử Hạo đã giải trừ hôn ước, chỉ là cha cùng nương không tuyên cáo ra bên ngoài, cho nên Lí công tử mới không biết.”

Mới mấy ngày không gặp mà Lăng gia lại phát sinh biến cố như vậy, trong lòng Lí Vi Tu tuy tò mò nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, mặc dù Dương Mạc Tuyền bảo hần không cần đa lễ, nhưng nghe nàng vẫn gọi Lăng Vương gia là cha liền cũng biết sự tình không đơn giản như vậy, nên vẫn đối nàng lễ nhượng có thừa.

Dương Mạc Tuyền chậm rãi nói: “Kỳ thật hôm nay ước hẹn Lí công tử là có hai việc muốn nhờ.”

Quả nhiên là vô sự bất đắc tam bảo điện*, không biết nàng muốn cầu chuyện gì, Lí Vi Tu nói: “Mời cô nương nói.”

(*không có chuyện gì thì không đến tìm)

“Chuyện thứ nhất, hy vọng vô luận thế nào Lí công tử cũng đều phải đem danh văn võ Trạng Nguyên này đoạt tới tay.”

Nguyên lai là đến vì Lăng Tử Nhan, Lí Vi Tu cười, vẻ mặt đầy tự tin: “Điều này là đương nhiên, ta chắc chắn làm được.”

Dương Mạc Tuyền gật gật đầu, lại mở miệng nói: “Chuyện thứ hai, hy vọng sau khi công tử đỗ cao trung sẽ cự tuyệt hôn sự với Nhan nhi.”

Lí Vi Tu ngạc nhiên, đây là yêu cầu vô lý gì chứ? Hần vốn vì Lăng Tử Nhan mới đi tranh đoạt cái chức Trạng Nguyên bỏ đi đó, thế mà Dương Mạc Tuyền bảo hần phải dành thắng lợi, nhưng lại bảo hần buông tha cho Lăng Tử Nhan, đây không phải là lời vô căn cứ sao? Lập tức liền buông lời cự tuyệt: “Chuyện này thứ cho tại hạ bất lực.” Dương Mạc Tuyền đã đoán trước được hần sẽ nói như vậy, đây vốn là một yêu cầu vô lý. Lí Vi Tu thích Nhan nhi như thế, người trong lòng sắp đoạt được dễ như trở bàn tay, sao có thể dễ dàng buông tha? Nhưng trừ cách đi tìm Lí Vi Tu, nàng không thể nghĩ ra được biện pháp khác nào tốt cả: “Ta biết Lí công tử thích Nhan nhi từ lâu, việc ta sở cầu căn bản chính là ép buộc, nhưng Nhan nhi thật sự không thể gả cho người.”

“Vì sao?” Lí Vi Tu nhướn mày: “Ngày đó Quận chúa đáp ứng cùng ta lập ‘tam chương chi ước’, há có thể nói mà không giữ lời?”

Chính là không thể nói mà không giữ lời, cho nên mới phải tới tìm người thương lượng a! Dương Mạc Tuyền cười khổ nhìn hắn: “Lúc ấy Nhan nhi quả thật là quá hấp tấp, nàng nghĩ người là một kẻ bất học vô thuật, cần bản không ngờ người lại văn võ song toàn, kỳ thật hẳn người là người lừa Nhan nhi trước mới đúng.”

Lí Vi Tu phe phẩy chiết phiến, thấp giọng nói: “Cũng không phải ta cố ý giấu diếm, càng không dự đoán được là Quận chúa sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, cũng không thể coi là lừa gạt. Ta biết hiện tại Quận chúa nàng không thích ta, nhưng không thích không phải là không thể gả, sau khi thành thân, ta sẽ đối tốt với nàng mọi cách có thể, nhất định sẽ làm nàng hạnh phúc.” Nhìn Dương Mạc Tuyền, như thể coi Dương Mạc Tuyền là Lăng Tử Nha, trịnh trọng cam đoan.

“Chỉ bằng nghị lực người chờ Nhan nhi lớn lên, ta tin tưởng người nói được, làm được.” Dương Mạc Tuyền dừng một chút, hỏi: “Nếu đời này người đều không chiếm được trái tim Nhan nhi, người còn có thể thú nàng sao?”

“Cái này...” Đây thật đúng là vấn đề hắn không nghĩ tới. Lí Vi Tu nhìn Dương Mạc Tuyền, nhất thời không biết trả lời thế nào, suy tư một hồi, lâu sau mới nói: “Sớm chiều tương đối, sao có thể không thể có tình cảm? Quận chúa cũng không phải đầu gỗ, ta tin tưởng mình có thể đả động nàng.”

Dương Mạc Tuyền tán đồng với những lời này của hắn, người không phải cỏ cây, há có thể vô tình? Chính nàng cũng là bị Nhan nhi bám riết không tha theo đuổi mà xiêu lòng đó thôi. Khẽ thở dài một hơi, lại hỏi: “Vậy nếu Nhan nhi không còn tấm thân hoàn bích, người còn có thể muốn nàng không?” Chính bởi vì nàng đã thất thân cho nên Lăng Tử Hạo mới nhấn tâm bỏ nàng. Nam nhân nói chung luôn rất coi trọng trinh tiết nữ nhân!

Quả nhiên Lí Vi Tu đầy kinh hãi nhìn Dương Mạc Tuyền, như muốn hiểu rõ những lời này là giả thiết hay sự thật. Nếu Lăng Tử Nha thật sự không còn tấm thân xử nữ, hẳn vẫn sẽ muốn nàng sao? Lăng Tử Nha, tiểu cô nương xinh đẹp khả ái kia, tiểu Quận chúa điệu ngoa không nói đạo lý ấy, nữ tử đã chiếm giữ cõi lòng hắn thật lâu thật lâu, nếu có tỳ vết nào, hẳn sẽ vẫn yêu sao? Lộ ra một nụ cười thông dong: “Ta muốn! Ta thích là con người Quận chúa, nên sẽ không để ý tới những thứ đó, huống chi kẻ kia đã có được thân thể Quận chúa nhưng lại không thú nàng, điều đó chỉ có thể chứng minh hắn là hạng vô lương tâm, vô năng. Cho nên ta lại càng muốn lấy Quận chúa, không để nàng phải chịu thêm một chút đau khổ nào.”

Dương Mạc Tuyền tâm tình mát mẻ, lại không thể không vì Lăng Tử Nha mà cảm khái, có một người thiết tình đối đãi với nàng như vậy là may mắn hay là bất hạnh đây? Thản nhiên nói một câu với Lí Vi Tu: “Người quả nhiên không cùng một dạng người với hắn.” Rồi đứng dậy rời đi. Khi tới cửa lại bị Lí Vi Tu gọi lại: “Có thể cho ta biết được lời người nói là ai chăng?”

“Sau khi biết, người định làm gì?” Dương Mạc Tuyền hỏi.

Biểu tình Lí Vi Tu đầy ngưng trọng, lòng cảm phần nói: “Tìm được kẻ phụ lòng kia, báo thù cho Quận chúa.”

“Là ta.” Dương Mạc Tuyền lưu lại hai chữ, cũng không quay đầu liền rời đi.

Lí Vi Tu khiếp sợ bất động tại chỗ, ngay cả máu trong cơ thể cũng như đông lại.

Vốn Tử Y và Bế Nguyệt ở một tiệm bán tơ lụa đợi Dương Mạc Tuyền, nhưng chờ trái chờ phải cũng không thấy người, trong lòng lo lắng liền trực tiếp tới trà quán đợi, địa điểm ước định là do Bế Nguyệt thông tri cho Lí Vi Tu cho nên đương nhiên biết ở nơi nào. Hai người ngồi ở cái bàn cạnh cửa, cuối cùng cũng nhìn thấy Dương Mạc Tuyền xuống lầu, chỉ là trên mặt phủ đầy mây đen, tựa hồ nói chuyện không thoải mái.

Bế Nguyệt qua ngênh đón, hỏi: “Có đáp ứng không?”

Dương Mạc Tuyền lắc đầu.

Tử Y cũng tiến lại, vừa định hỏi người Dương Mạc Tuyền hẹn là ai thì liền thấy Lí Vi Tu đi xuống lầu.

Lí Vi Tu đi đến trước mặt Dương Mạc Tuyền, chăm chú nhìn một hồi lâu, cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Dương Mạc Tuyền nhìn bóng dáng hắn, nhú chặt mày.

Tử Y cũng tựa hồ đoán được chuyện mà bọn họ gặp mặt nói.

Dương Mạc Tuyền cùng các nàng về tới phủ xong, cũng không hề đề cập tới việc này, ngay cả Lăng Tử Nhan cũng không muốn nói cho biết, nàng sẽ nghĩ biện pháp khác.

Lăng Tử Nhan đi theo ngoại công học sinh ý một ngày, cũng không biết Dương Mạc Tuyền xuất phủ, tự nhiên cũng không hỏi.

Mà sau khi Tử Y trở về phòng, suy tư một đêm, hôm sau dậy thật sớm, lại xuất môn.

Nhìn đến hai chữ “Lí phủ” thật to, Tử Y liền tiến lên gõ cửa, gã tiểu tư gác cửa thấy là một cô nương xa lạ, liền hỏi: “Người tìm ai?”

Tử Y mắt phượng khẽ chớp, khóe môi cong lên, nói: “Ta tìm Lí phu nhân.” Thanh âm êm ái dễ nghe.

Gã tiểu tư nhìn thấy Tử Y cười, lập tức mê mẩn, đã bao giờ từng có cô nương xinh đẹp như vậy nở nụ cười với hắn đâu, thế nào còn quản Tử Y là ai, lắp bắp nói: “Phu...phu nhân ở trong nội viện, thỉnh cô nương theo ta.”

“Đa tạ.” Tử Y hơi khuyu gối.

Gã tiểu tư lại thụ sủng nhược kinh, vội vàng đi trước dẫn đường.

Tử Y ở phía sau cười nói: “Tiểu ca, người đi chậm một chút, ta hỏi một việc này.”

Gã tiểu tư lập tức dừng lại, cũng không dám liếc mắt nhìn Tử Y một cái, như thể liếc một cái là hồn sẽ bị nàng câu đi vậy, cúi đầu, thưa: “Cô nương, mời nói.”

Tử Y hỏi: “Bình thường phu nhân các người thích làm những gì?”

“Điều này?” Gã gã gật đầu: “Cái này ta không quá rõ ràng, bất quá thường xuyên có những vị phu nhân khác lại đây, chơi mật chược cùng phu nhân của chúng ta.” Tử Y nhẹ nhàng “A” một tiếng, lại dùng thanh âm ngọt ngào nói: “Đa tạ tiểu ca.”

Lập tức mặt gã tiểu tư đỏ bừng: “Vẫn thỉnh cô nương đi theo ta.”

Còn chưa đến hoa viên, trước hết đã nghe được một trận âm thanh mắng chửi, tựa hồ nha đầu của ai đã đánh mất này nọ, đang bị chủ tử trách phạt.

Gã tiểu tư chỉ vào hai người đứng cách đó không xa, nói: “Đứng đó chính là phu nhân của chúng ta, cô nương tự qua đi!” Sau đó nhanh như chớp chạy mất.

Tử Y buồn cười nhìn bóng dáng gã tiểu tư, Lí phủ này tựa hồ phu nhân làm chủ, hy vọng có thể đối đáp được. Đi qua, duyên dáng cúi đầu: “Tham kiến phu nhân.”

Lí nhị phu nhân Thường Tiểu Nhu nghi hoặc nhìn nữ tử xa lạ trước mặt: “Người là...”

Tử Y lại cúi một chút: “Tiểu nữ tự Tử Y.”

Thường Tiểu Nhu cao thấp đánh giá Tử Y một phen, nói: “Hình như ta không biết người?”

Tử Y cười nói: “Ta là bằng hữu của Lí nhị công tử.” Sau đó chỉ vào nha đầu quỳ dưới đất, hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Thường Tiểu Nhu nghe Tử Y hỏi thế mới nhớ tới chuyện đang làm: “Mới sáng sớm mà nha đầu vô dụng chết tiệt kia đã đánh mất một đôi vòng tai trăn châu của ta, còn nói đã bị rơi xuống giếng, theo ta thì chính là bị con nha đầu này giấu đi mới phải!” Nói xong liền xách tai nha đầu, quát: “Nói mau, giấu ở đâu?”

Tiểu nha đầu khóc lóc nói: “Nô tỳ không giấu mà, thật sự là vòng tai bị rơi xuống giếng.”

“Hừ, được, người nói rơi xuống giếng, vậy người xuống giếng mà lấy, nhặt mang lên cho ta.” Thường Tiểu Nhu kéo tai tiểu nha đầu, trực đi tới cái giếng bên cạnh.

Tử Y vội vàng ngăn ở phía trước, nói: “Phu nhân, có chuyện gì thì cứ hảo hảo nói.”

Thường Tiểu Nhu không hài lòng trừng mắt với Tử Y: “Ta quản giáo nha đầu của ta, người xem vào làm gì? Người là bằng hữu của Tu nhi, vậy đi tìm Tu nhi đi, đừng cản đường ta, tránh ra!”

Tử Y vẫn đứng phía trước, không tránh ra, cười nói: “Phu nhân, ta ngăn người, cũng là suy nghĩ vì phu nhân mà.”

“Sao? Lời này nghĩa là gì?”

“Phu nhân đánh mất vòng tai, nổi giận cũng là chuyện đương nhiên, có điều nếu chỉ vì một bộ vòng tai mà ném nha đầu kia xuống giếng, nha đầu kia một cái tiền mệnh không đáng giá tiền, nhưng phu nhân lại mắc tội đoạt đi tính mệnh người khác, vậy mất nhiều hơn được. Đương nhiên lão gia là phủ doãn, tự nhiên sẽ không để phu nhân một mạng đền một mạng, nhưng mà tai ương lao ngục thì sợ không tránh khỏi, cho dù có thoát được thì e địa vị trong phủ của phu nhân cũng không được bảo đảm. Phu nhân hà tất gì vì nha đầu này mà mất nhiều hơn được như thế?”

Thường Tiểu Nhu nghe lời Tử Y nói liền lỏng bàn tay đang kéo tai nha đầu kia, tò mò nhìn Tử Y: “Cũng không phải ta thật sự muốn ném nàng xuống giếng, bất quá chỉ muốn hù dọa nàng thôi, có điều lời cô nương nói thật ra có vài phần đạo lý, án lời người nói thì nên trừng phạt nha đầu này thế nào? Vòng tai đã đánh mất kia cũng đâu phải chỉ có giá trị mấy chục lượng bạc, cũng không thể tha nàng dễ dàng.”

Tử Y cười: “Muốn ta nói thì đánh cũng không cần đánh, đả thương nàng còn phải tốn tiền thuốc thang, chỉ cần phạt nàng làm nhiều việc chút, rồi lại khấu trừ thêm vài tháng tiền tiêu vặt, thế là được rồi, phu nhân một chút cũng không mệt mà còn được lời.”

Thường Tiểu Nhu gật gật đầu: “Chủ ý này quả nhiên không tồi, đúng là mệt thì không mệt, nhưng thế nào lại có lời?”

“Phu nhân, đừng nóng vội.” Tử Y nói xong liền lấy một cái bao nhỏ hơn từ trong túi ra, mở ra, bên trong là một đôi vòng tai phỉ thúy cùng một cây trâm cũng phỉ thúy, đúng là một đôi, xanh biếc trong suốt, vừa thấy đã biết là vật đáng giá. Tử Y đưa cho nàng, nói: “Tặng phu nhân.”

“Tặng ta?” Thường Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn nàng, nhưng cũng không khách khí thu nhận. Ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, đôi vòng tay kia nhìn đã biết còn đáng giá hơn so với đôi nàng đã đánh mất, huống chi còn có cây trâm nữa, nhưng lại vẫn còn giả vờ nói: “Vô công bất thụ lộc, không có việc gì, sao ta có thể nhận thứ này nọ của người?”

Hai món trang sức này là của Dương Mạc Tuyên đưa cho Tử Y, mang tới đây chỉ là để phòng thân, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi, thực sự dùng tới. Tử Y cười nói: “Vốn chính là tặng cho phu nhân mà, lần đầu tới cửa, sao có thể tay không mà đến đây? Không nghĩ tới thật khéo, vừa lúc phu nhân đánh mất vòng tai, chỉ hy vọng phu nhân không ghét bỏ mới tốt.”

“Không chê, không chê.” Thường Tiểu Nhu cười cười đem vòng tai cùng cây trâm thu lấy, còn thân thiết lôi kéo Tử Y: “Tử Y cô nương quen biết Tu nhi nhà ta thế nào mà sao lại không có nghe Tu Nhi đề cập qua?”

Lí Tại Sơn biết chuyện Tử Y, bất quá trở về cũng không đề cập tới cho nên Thường Tiểu Nhu cũng không biết Tử Y từng ở thanh lâu.

Tử Y che miệng cười nói: “Chuyện này a, vẫn là về sau phu nhân hỏi Lí công tử đi!”

Thường Tiểu Nhu nghe nàng nói thế, biết hẳn là quan hệ của Tử Y này cùng nhi tử mình không bình thường, còn muốn hỏi tiếp thì chợt nghe gã thủ vệ báo lại, nói Tô phu nhân cùng Trần phu nhân đã đến phủ, Thường Tiểu Nhu liền dẫn theo Tử Y tới phòng khách, quả nhiên gặp hai vị cấm y phu nhân đang chờ ở đó.

Thường Tiểu Nhu vừa thấy các nàng liền hỏi: “Tiền phu nhân đâu?”

Trong đó có một phu nhân đáp: “Tiền phu nhân nói trong phủ có việc, hôm nay không đến đây.”

“Sao? Ba thiếu một thì còn đánh thế nào được?” Thường Tiểu Nhu vừa liếc Tử Y, liền hỏi: “Tử Y cô nương có biết đánh mạng chược không?”

Tử Y nói: “Có biết một chút, không thạo lắm, bất quá có thể bồi các vị phu nhân mấy ván.”

Thường Tiểu Nhu cười nói: “Vây thì tốt quá.” Loại người không thạo mới tốt.

Tử Y ngồi trước Thường Tiểu Nhu, quả nhiên làm cho Thường Tiểu Nhu không phải khai* thì chính là ăn, vài vòng qua, nàng liền thua đến mấy chục lượng bạc, bất quá cũng nghe được không ít chuyện, tỷ như nói Thường Tiểu Nhu là Lí gia nhị phu nhân, Lí lão gia vẫn chưa cho nàng lên làm chính thất, lại tỉ như nói Lí Vi Tu tham gia khoa khảo là vì muốn thú Tử Nhan Quận chúa, còn có rất nhiều chuyện trên dưới trong phủ không hợp với tâm ý nàng, Tử Y chỉ nghe rồi ghi nhớ trong lòng, cũng không trả lời.

(*thả bài cho nhà dưới)

Mãi cho đến khi đánh xong mặt chượng, lúc Tử Y phải rời khỏi Lí phủ thì Thường Tiểu Nhu mới nhớ ra hỏi: “Tử Y cô nương là tiểu thư nhà nào?”

__Hết chương 90__

91. Chương 91: Chân Chính Thích Một Người...

Bởi vì một câu: “Nhan nhi, con được cứu rồi” của Từ Liễu Thanh, Lăng Tử Nhan hoàn toàn buông hết mọi lo lắng, toàn tâm toàn ý đi theo Từ Lão gia tử học việc buôn bán. Từ nhỏ đã nghe nói Từ gia phú giáp một phương, về phần phú tới mức độ nào thì cũng không biết, Từ lão gia tử nói cho nàng, sinh ý của Từ gia gồm tơ lụa, đồ gốm, châu bảo, được tiêu, tầu lâu, sản nghiệp trải rộng khắp vùng Chiết Giang, tuy không thể nói là phú khả địch quốc, nhưng danh tiếng người giàu có nhất Giang Nam thì hẳn là không nhường ai.

Lúc lão gia tử nói sẽ để nàng kế thừa gia khiếp khổng lồ này, Lăng Tử Nhan lập tức kinh hãi đến trợn mắt cứng lưỡi, từ từ nghĩ lại thì tuy nàng là ngoại tôn nữ ruột thịt của lão gia tử, nhưng rốt cuộc cũng là họ Lăng chứ không phải họ Từ, một nữ nhi như nàng sao có thể tiếp quản được một đại sinh ý như vậy? Nàng muốn là để cho Dương Mạc Tuyền có một cuộc sống áo cơm không lo là đủ rồi. Lão gia tử lại tận tình khuyên bảo giải thích, nói chờ về sau đến khi hấn già, tử tôn Từ gia tự nhiên có thể kế thừa di sản, chỉ là hấn không muốn nhìn thấy Từ gia tử phân ngũ liệt, hấn hy vọng Lăng Tử Nhan có thể tiếp nhận vị trí người đứng đầu này, không thể bởi vì hấn chết đi mà để cho Từ gia xuống dốc, uống phí tâm huyết cả đời của hấn.

Lăng Tử Nhan thực không tự tin hỏi một câu: “Con có thể làm được sao?”

Lão gia tử vỗ vai nàng, cười nói: “Nếu không được, ta há lại có thể đem gánh nặng này giao cho con sao?”

Lập tức khiến Lăng Tử Nhan vô cùng tự tin, càng dụng tâm học, dù sao có nương giúp nàng bày mưu tính kế rồi, liền đem việc hôn sự làm cho người ta khó xử kia hoàn toàn ném sau đầu.

Mà Dương Mạc Tuyền lại không lạc quan như Lăng Tử Nhan, nàng hỏi qua Từ Liễu Thanh đã nghĩ ra biện pháp gì chưa, Từ Liễu Thanh nói cho nàng, lần này Hoàng Thượng hạ Giang Nam, mặt ngoài là vì kì đại khảo mà đến nhưng kì thực là để gom góp ngân lượng cho thủy tai ở phía Nam, mà Từ gia là đệ nhất đại thương gia, đến lúc đó chỉ cần làm một bút mua bán với Hoàng Thượng là được. Dương Mạc Tuyền nghe thế rồi để trong lòng, nhưng vẫn không yên tâm, dù sao đã đề bằng, chỉ cần đạt được văn võ Trạng Nguyên liền có thể lấy Tử Nhan Quận chúa, việc này đã sớm truyền khắp từ đầu đường đến cuối ngõ, nếu Lí Vi Tu thực sự đạt được, đã nắm trong tay một cơ hội như vậy thì chỉ sợ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Tử Y thu hết mọi lo lắng của Dương Mạc Tuyền vào trong mắt, mấy ngày liền đều lui tới Lí phủ, còn tìm cơ để mượn Dương Mạc Tuyền năm trăm lượng bạc. Nàng là lão sư của Lăng Tử Nhan, mỗi tháng đều có năm mươi lượng bạc để tiêu sài, ở Lăng phủ mấy tháng cũng để giành được không ít ngân lượng, nhưng muốn đã thông một cửa của Thường Tiểu Nhu lại xa xa không đủ, nữ nhân này lòng tham thực lớn, ngay cả từng thứ nhỏ nhất nhất cũng đều phải chiếm tiện nghi.

Kỳ thật cũng khó trách, Thường Tiểu Nhu vốn là nha hoàn ở Lí phủ, bởi vì giúp Lí Tại Sơn hạ sinh nhi tử nên mới được hấn thú vào phòng làm nhị phu nhân. Sau khi lên làm chủ tử rồi, tính tình của kẻ nghèo hèn vẫn không chịu sửa, đây là nguyên nhân Lí Tại Sơn vẫn không chịu để nàng lên làm chính thất, mà Tử Y trải qua một phen nói bóng nói gió hỏi thăm, đã hoàn toàn hiểu thấu tính tình Thường Tiểu Nhu, vừa tặng cho nàng những thứ nàng thích, lại thường giúp Thường Tiểu Nhu giải quyết những việc khó khăn đã nghe được lúc đánh mặt chượng. Chỉ mới hai ngày công phu mà đã được Thường Tiểu Nhu coi như người một nhà.

Tử Y thấy thời cơ chín muồi liền cùng Thường Tiểu Nhu đàm luận kéo dài đến chuyện Lí Vi Tu khảo Trạng Nguyên, nói một phen giật gân, nói Tử Nhan Quận chúa điều ngoa thể nào, nếu rước nàng vào phủ thì sợ căn bản Thường Tiểu Nhu không trị được nàng, hơn nữa Tử Nhan Quận chúa có bối cảnh Hoàng gia, mắng không nổi đánh không thể, như vậy địa vị vốn không quá được củng cố của Thường Tiểu Nhu ở Lí gia liền càng không được bảo đảm, nói không chừng đến khi chết còn gian nan hơn so với Lí đại phu nhân ở trên trời kia.

Một phen nói, quả nhiên dọa Thường Tiểu Nhu không nhẹ, nàng đã sớm chán ghét những tháng ngày bị người quản chế, thật vất vả mới có thể chấp chưởng nửa gia nghiệp, nếu nhi tử lấy một lão bà về mà chẳng những đoạt quyền của nàng, lại còn ở trên đầu nàng diễu võ dương oai, vậy thì không được! Thế là liền ở sau lưng lão gia khuyên nhi tử bỏ ý niệm khảo Trạng Nguyên, mà nếu thi thì cũng có thể, nhưng trăm ngàn lần không lấy danh đầu, nếu nhi tử kiên trì muốn thú Tử Nhan Quận chúa làm thê tử, vậy nàng sẽ xuất gia. Dù sao giữa mẫu thân và Quận chúa, hẳn chỉ có thể chọn một.

Lí Vi Tu nghe thế liền âm thầm lấy làm kỳ, mẫu thân hẳn cho tới bây giờ cũng không thường hỏi chuyện hắn, như thế nào lại đột nhiên quan tâm hắn vậy? Hơn nữa nguyên nhân khuyên hắn không nên lấy Tử Nhan Quận chúa, đúng là câu nào câu nấy đều có lý, hoàn toàn không giống tài ăn nói ngày thường của nàng. Sau khi hỏi thăm mới biết được nguyên nhân là có cao nhân chỉ giáo.

Cho nên vào buổi tối trước ngày Hoàng Thượng đến Tô Châu, Lí Vi Tu rốt cục cũng làm đúng như ý nguyện Tử Y, ước hẹn nàng “Bãi tửu ngôn hoan”*

(*nâng chén trò chuyện vui vẻ)

“Bất quá mới có hai ngày đã khiến cho cha ta để nương lên làm chính thất, lại còn làm cho mẫu thân ta cuối cùng cũng lấy được chìa khóa phòng sổ sách, càng dạy dỗ bọn hạ nhân cho dễ bảo, ngay cả ta cũng không thể không nói một câu, bội phục!” Lí Vi Tu hướng Tử Y ôm quyền, trên mặt quả thực có sắc thái kính nể.

Tử Y cười đến run rẩy hết cả người: “Không dám nhận, không dám nhận, Lí lão gia để Lí phu nhân lấy danh chính thất, tất cả cũng đều nhờ Lí công tử, ta cũng không dám lĩnh công lao này.”

Lí Vi Tu ngạc nhiên nói: “Sao? Thỉnh chỉ giáo cho?”

“Lí phu nhân bất quá là mẫu bằng tử quý mà thôi. Chỉ cần Lí phu nhân giảng giải với lão gia về chuyện nhị công tử sẽ thú Quận chúa làm thê tử, thế nên Lí đại nhân không thể không đáp ứng, về phần chuyện làm chủ gia đình, tự nhiên là chuyện thuận lí thành chương mà thôi.”

Lí Vi Tu cười nói: “Nghe Tử Y cô nương nói vậy, thật đúng là một đạo lý dễ hiểu.”

Tử Y đưa tay khê vén mái tóc, chỉ một động tác nhỏ cũng đủ để mị lực tản ra, nhẹ giọng nói: “Ta bốn gia họ Lục, nữ danh Uyển nhi, nếu nhị công tử không chê, về sau cứ kêu ta là Uyển nhi thì tốt rồi.”

Lí Vi Tu cũng không khách khí với nàng, hô một tiếng: “Uyển nhi cô nương.” Tử Y dùng trăm phương ngàn kế lấy lòng mẫu thân hắn như thế, khẳng định là có lý do của nàng, liền nói: “Nếu Uyển nhi cô nương đã biết ta muốn lấy Quận chúa, thì vì sao lại làm cho nương khuyên ta bỏ đi ý niệm này trong đầu?”

“Bởi vì ta muốn gả cho người.” Tử Y khê mở bờ môi, rõ ràng là việc bất khả tư nghị, nhưng thốt ra từ trong miệng nàng lại có vẻ thực đương nhiên.

Quả nhiên Lí Vi Tu nghe mà sửng sốt, lại nhìn trên mặt Tử Y tuy không phải là vẻ cười đùa, nhưng nhìn cũng không có bao nhiêu chân thành, liền khôi phục thần sắc tự tại nói: “Kẻ ngu dốt này được Tử Y cô nương yêu mến, thật sự là tại hạ thụ sủng nhược kinh.”

Tử Y đứng lên, duyên dáng yêu kiều đứng trước mặt Tử Y, đôi mày cong cong, cười hỏi: “Nhị công tử cảm thấy dung mạo Uyển nhi so với Quận chúa thì thế nào?”

Tuy đã gặp mặt qua vài lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Lí Vi Tu thật sự đánh giá nữ tử trước mặt. Một thân y phục tử sắc bằng lụa mỏng, dung mạo tinh oánh như ngọc, tư thái vũ mị mềm mại, thật sự đẹp đến không gì sánh được, bất quá hắn rất hiểu kì mục đích của nữ nhân này, hẳn cũng không tin Tử Y cô nương thật sự muốn gả cho mình. Hai ngày trước Dương Mạc Tuyền tìm hắn, làm đầy lòng hắn đã dao động, giờ đoán chẳng lẽ Tử Y cũng đến vì Lăng Tử Nhan?

Tử Y tùy ý để Lí Vi Tu đánh giá mình, không chút phật lòng, còn mỉm cười như gió xuân, cố ý xoay mấy vòng, để cho hắn xem cẩn thận: “Nhị công tử, cảm thấy thế nào?”

Lí Vi Tu mở chiết phiến, nhẹ nhàng lay động: “Mỗi người một vẻ.”

“Đa tạ nhị công tử tán thưởng.” Tử Y nhắc lần váy, ngồi xuống lần nữa, lại nói: “Thú thê tử phải lấy người hiền, nhị công tử cảm thấy tài học của ta so với Quận chúa thì thế nào?”

Ở Bách Hoa Lâu Lí Vi Tu đã được kiến thức qua tài nghệ của Tử Y, lại thấy thủ đoạn nàng dùng để thu được tâm của mẫu thân hắn, luận tâm kế luận tài trí, vô luận thế nào thì Lăng Tử Nhan so ra đều kém, liền không e dè đáp: “Chỉ có hơn chứ không kém.”

Tử Y nói: “Nếu dung mạo cùng tài học đều có thể sánh với Quận chúa, vậy Tử Y muốn gả cho công tử, sẽ không xem như si tâm vọng tưởng đi? Trừ phi nhị công tử cũng như những kẻ thích dựa quyền thế, chỉ nhìn trúng thân phận cao quý của Tử Nhan Quận chúa mà thôi, hoặc cũng có thể là chường mắt xuất thân thanh lâu của Uyển nhi?”

“Lí Vi Tu ta kết giao nhận thức người khác cũng không hỏi xuất thân, huống chi Uyển nhi cô nương ở trong bùn lại không vậy bần, mà ta muốn thú Quận chúa cũng không phải bởi vì thân phận Quận chúa của nàng.”

“Một khi đã như vậy, vì sao nhị công tử còn cố ý muốn lấy Quận chúa?” Tử Y hỏi.

Lí Vi Tu không đáp, hỏi ngược lại: “Vay vì sao Tử Y cô nương lại cố ý muốn gả cho tại hạ?”

Tử Y cười nói: “Vì một người.”

Lí Vi Tu nhíu mày hỏi: “Lăng Tử Nhan?” Lúc mới nghe Dương Mạc Tuyền thừa nhận nàng cùng Lăng Tử Nhan hạnh phúc bên nhau, thực sự làm cho hắn khiếp sợ. Hai nữ nhân yêu nhau, quả thực là thiên hạ kì văn! Bất quá cẩn thận hồi tưởng một chút, lại không phải không có khả năng. Bắt đầu từ lần đầu tiên kết thù cùng các nàng ở trên đường, Lăng Tử Nhan liền khắp nơi che chở Dương Mạc Tuyền, lần đó che dấu giúp các nàng xuất thành, hai người lại thân mật khăng khít, hắn còn từng đột phát nghĩ ngợi, có phải hai người đó có chút quá thân mật? Nguyên lai các nàng căn bản chính là một đôi! Khó trách Lăng Tử Nhan luôn khinh thường không thèm để ý hắn, còn Dương Mạc Tuyền thì tìm hắn, muốn hắn buông tha cho Lăng Tử Nhan, hắn căn nhắc trong lòng một chút liền cự tuyệt.

Trước không nói các nàng là hai nữ nhân yêu nhau thì căn bản là thế tục bất dung, mà một nữ tử nhu nhược như Dương Mạc Tuyền sao có thể mang lại hạnh phúc cho Lăng Tử Nhan? Hơn nữa hắn lưu luyến si mê Lăng Tử Nhan nhiều năm như vậy, đã sớm nhận định Lăng Tử Nhan là nữ nhân cả đời này hắn muốn. Nhìn nàng lớn lên từng chút một, đến bây giờ chỉ cách ngày thú nàng làm thê tử có một bước, hắn sao có thể buông tha cho được? Hắn sẽ không buông nàng đi! Chẳng sợ hiện tại Lăng Tử Nhan không cam tâm tình nguyện gả cho hắn, nhưng lâu ngày sẽ hiểu lòng người, một ngày nào đó Lăng Tử Nhan sẽ thấu hiểu một phần tình si của hắn. Hiện tại Tử Y cũng đến bảo hắn buông tha cho Lăng Tử Nhan, còn tuyên bố phải gả cho hắn, nghĩ đến nàng cũng giống Dương Mạc Tuyền, yêu thương Lăng Tử Nhan, thậm chí lại càng si tình hơn so với Dương Mạc Tuyền, có thể vì Lăng Tử Nhan mà hy sinh chính mình gả cho hắn.

Tử Y lại lắc đầu: “Không, Dương Mạc Tuyền.”

Lí Vi Tu kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ hắn nghĩ sai rồi? Không khỏi hỏi: “Vì sao?”

Tử Y nói: “Bởi vì ta giống người, yêu thương một người không yêu mình.”

“Người thích Dương Mạc Tuyền?” Lí Vi Tu hỏi xong mới thấy mình hỏi một vấn đề ngu ngốc.

Bất quá Tử Y vẫn gật đầu trả lời vấn đề này của hắn, chậm rãi nói: “Nàng là một nữ tử tốt đẹp như vậy...” Ánh mắt nhìn Lí Vi Tu lạc vào hư không, bỏ qua nam nhân anh tuấn trước mặt, phác họa nên một bóng hình xinh đẹp, đậm nhã cao quý, tản ra khí chất mê người khác.

Lí Vi Tu cũng không quấy rầy nàng, nhìn vẻ mặt nàng trầm tư, cũng nhớ tới một người khác. Thăm nghĩ trong chốc lát, liền thu hồi ánh mắt về lại người trước mặt, đột nhiên nói: “Nếu ta thú Lăng Tử Nhan, không phải người có thể thỏa được sở nguyện sao?”

Khóe miệng Tử Y gọi lên một nụ cười châm chọc: “Nam nhân ích kỷ, chân chính thích một người thì chỉ cần người ấy hạnh phúc là đã cảm thấy mỹ mãn rồi, sao có thể nhẫn tâm vì ý thích ích kỷ của bản thân mà chia rẽ các nàng? Cho nên hẳn là người nên cân nhắc đề nghị của ta một chút.”

Hắn thích Lăng Tử Nhan nhiều năm như vậy, đâu chỉ là mới mấy tháng như Tử Y thích Dương Mạc Tuyền mà có thể so sánh được? Lí Vi Tu liền một lập tức cự tuyệt: “Ta không vĩ đại như người, ta sẽ không buông Quận chúa, lại sẽ càng không lấy người.”

Tử Y lại nhìn Lí Vi Tu, vẻ mặt chắc chắn nói: “Ta không thể không gả cho người!”

__Hết chương 91__

92. Chương 92: Chuyện Xưa Của Lí Vi Tu

“A...đâu...Nhan nhi, nàng chờ chút, chúng ta hảo hảo nói chuyện một lát đã.”

Lăng Tử Nhan thực không tình nguyện buông mỹ thực mê người kia, chui ra từ trong chăn, bắt quá lại vẫn không chịu bỏ bàn tay đang ở chỗ sâu trong thân thể Dương Mạc Tuyền ra, hôn lên hai má nàng, sau đó một bộ thực ngoan ngoãn nói: “Nàng nói đi, ta nghe.”

Dương Mạc Tuyền quần bách đến đỏ bừng mặt, như thế này thì nàng làm sao mà nói được? Lăng Tử Nhan thật đúng là “nói liền giữ lời”, từ ngày nàng bắt đầu khôi phục tự do, cơ hồ mỗi đêm đều phải cùng nàng triển miên đến khuya, ngay cả đến hôm nay cũng chưa buông tha.

Ban ngày, Hoàng Thượng và Thái Hậu giá lâm Tô Châu, về công về tư thì chúng nhân ở Lăng Vương phủ đều phải đi nghênh giá, đương nhiên Dương Mạc Tuyền và Lăng Tử Nhan cũng ở trong số đó. Lần này Hoàng Thượng hạ Giang Nam, cũng không phải vì hành giống Thái Hậu lần trước, trừ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu ngồi trong liễn ra, văn võ bá quan còn lại đều đi theo hai bên, có thể nói là thanh thế rất lớn. Bách tính Tô Châu xếp thành hàng kéo dài từ thành Nam tới thành Bắc, kiêng chân ngồng cổ, chỉ vì muốn được diện kiến long nhan của Thánh Thượng một lần.

Cho nên tuy nói là bồi giá nhưng bắt quá chỉ đứng xa xa mà nhìn thôi, cứ như vậy hết một ngày thì cũng đủ khiến người ta quá mệt mỏi. Buổi tối, Hoàng Thượng thiết yến tại hành quán, mở tiệc chiêu đãi các quan viên vùng Giang Nam, những sĩ tử vào vòng chung khảo và các phú thương. Sau khi kết thúc đại yến mang tính xã giao, Thái Hậu lại thiết tư yến, chỉ thỉnh Bát Vương gia cùng một nhà Lăng Vương. Bắt đầu khai yến thì mới tính là lần đầu Dương Mạc Tuyền chân chính nhìn thấy Hoàng đế biểu ca mà Lăng Tử Nhan thường xuyên nhắc tới, bắt quá cũng chỉ mới hai mươi tuổi nhưng khí vũ hiên ngang, không giận mà uy, làm cho người ta tâm sinh kính sợ.

Khi Hoàng Thượng hỏi về thê tử đã chỉ hôn cho Lăng Tử Hạo, mọi người tự nhiên phải hảo hảo giải thích một phen, may mắn Từ Liễu Thanh miệng lưỡi trơn tru, lại có Bát Vương gia hỗ trợ nói tốt nên mới có thể đem chuyện hư thê đánh lạc hướng bỏ qua. Lúc nói đến chuyện chọn hôn phu cho Lăng Tử Nhan, ngay cả Từ Liễu Thanh cũng vô lực, Thái Hậu phi thường xem trọng đoạn nhân duyên này của Lăng Tử Nhan, còn nói chỉ chờ tuyển được Trạng Nguyên liền sẽ hạ chiếu chỉ hôn cho nàng mà, Lăng Tử Nhan nghe được thì tỏ vẻ như không có việc gì, mà Dương Mạc Tuyền lại một phen phiền muộn.

Sau khi trở về, cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, hoàn toàn muốn gục luôn. Tắm rửa xong, Lăng Tử Nhan lại sinh long hoạt hổ, làm cho Dương Mạc Tuyền cũng không buồn ngủ.

“Nhan nhi, sao nàng có thể không lo lắng một chút nào vậy?” Dương Mạc Tuyền có chút bất mãn đối với thái độ khinh thị quá mức của nàng.

Lăng Tử Nhan chẳng hề để ý, nói: “Dù sao ta không chịu lấy là được, bọn họ còn có thể ép ta được sao?”

Dương Mạc Tuyền trịnh trọng nói: “Kháng chỉ là đại tội.”

Lăng Tử Nhan chôn nơi cần cổ Dương Mạc Tuyền, mút lấy xương quai xanh của nàng, mơ hồ không rõ nói: “Quản gì là tội lớn hay tội nhỏ? Chỉ cần đầu không rơi là được, như vậy liền vẫn có thể cùng Tuyền nhi mỗi ngày hoan hảo thế này...” Nói xong, bàn tay còn cử động nhanh hơn.

Dương Mạc Tuyền chán nản, lại nhin không được mà rên rỉ thành tiếng, thẳng đến khi xụi lơ nằm trong lòng nàng.

Lăng Tử Nhan giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, nói: “Như lời nàng nói, ngay cả nương cũng không nghĩ ra biện pháp, còn có thể làm sao bây giờ đây? Hơn nữa hôm nay Thái Hậu cũng nói, ngay cả chiếu thư cũng đều đã viết xong rồi, có nói nhiều hơn cũng chỉ vô nghĩa.”

“Chẳng lẽ ta phải tro mắt nhìn nàng gả cho kẻ khác?” Khóe mắt Dương Mạc Tuyền đã hàm lệ. Những ngày qua vì chuyện này mà nàng sầu lo đến hao tâm tổn lực quá độ, không phải không tin Lăng Tử Nhan, cũng không phải không tin Từ Liễu Thanh, chính là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu thật sự thánh chỉ hạ xuống, buộc Lăng Tử Nhan phải lập gia đình, vậy nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, quan trọng nhất là nàng chỉ có thể lo lắng suông, hoàn toàn thúc thủ vô sách, biện pháp duy nhất nghĩ được là khuyên Lí Vi Tu buông tay, đáng tiếc cũng thất bại. Hiện tại nàng quả thực chính là ngồi chờ chết.

Lăng Tử Nhan hôn nàng, ôn nhu nói: “Ta có thể hiểu được tâm tình nàng lúc này, thật giống như ngày đó khi phán tội danh cho nàng cùng Trương Hằng vậy, trời biết một khắc ấy ta đã nghĩ muốn một kiếm giết chết Trương Hằng nhiều đến mức nào, sau không phải lại cũng nhin xuống sao? Quan tâm tắc loạn, hiện tại nàng cần là phải thả lỏng tâm tư, tin vào ta, được không? Chẳng lẽ ngay cả một chút tin tưởng với ta nàng cũng không có sao?”

“Không phải là ta không tín nhiệm nàng, chỉ là ta sợ...” Dương Mạc Tuyền chưa kịp nói câu tiếp, toàn bộ đã đắm chìm trong nụ hôn triền miên của Lăng Tử Nhan.

Lăng Tử Nhan nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ nhu tình: “Nhan nhi đã trưởng thành rồi, không phải người chỉ biết gây chuyện rắc rối, khiến nàng lo lắng sợ hãi vì Nhan nhi nữa. Nếu ngay cả chính mình mà ta cũng không bảo hộ được, vậy thì làm sao có thể bảo vệ nàng đây? Mấy ngày nay ta đi theo ngoại công học buôn bán, học được thiệt nhiều thứ lắm, biết được một câu nói, chính là ‘trí chi tử địa nhi hậu sinh’*, không đến một khắc cuối, ai biết là thắng hay thua đâu? Mà ta chỉ muốn thắng, phải thắng! Nhan nhi của nàng, ai cũng đều không đoạt đi được, vĩnh viễn đều chỉ thuộc về nàng, cho nên hiện tại trừ bỏ làm một chuyện ra, thì cái gì cũng đừng nghĩ nữa.”

* trí chi tử địa nhi hậu sinh: bố trí nơi chết để sau đó được sống

Nhan nhi như vậy, làm cho nàng trừ bỏ động tâm ra thì vẫn là động tâm, có thể thấu hiểu nàng, cùng ở bên nhau cả đời này, bảo nàng làm sao có thể không yêu? Giờ khắc này mới cảm nhận được, nguyên lai đem bản thân giao cho một người là chuyện hạnh phúc cỡ nào, có Nhan nhi che chở nàng thì còn gì phải lo lắng đây? Bất quá vẫn tò mò hỏi: “Muốn ta làm chuyện gì?”

Lăng Tử Nhan dán sát tai nàng, hơi thở ấm áp khê phun: “Yêu ta...”

Trong nháy mắt khuôn mặt Dương Mạc Tuyền đỏ bừng, lại từ trong lòng Lăng Tử Nhan tách ra, xoay người đem nàng đặt dưới thân.

“Nhan nhi, nàng thật sự không có một chút ấn tượng gì với Lí Vi Tu sao? Ý ta nói là lúc còn nhỏ kia.” Dương Mạc Tuyền nhìn bộ dáng vui thích của Lăng Tử Nhan, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trái tim, vỗ về mái tóc đen mượt của nàng, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tử Nhan còn không thể lập tức tự giấu vấn đề, ánh mắt mê ly nhìn nàng: “Hình như không có.”

“Nàng nghĩ lại cho kỹ xem, phải, vào năm nàng mười tuổi ấy, nghĩ lại xem có phát sinh chuyện gì đặc biệt không?”

“Mười tuổi?” Lăng Tử Nhan cau mày, vắt óc suy nghĩ: “Ta nhớ rõ lúc ta mười tuổi, cha giúp ta làm sinh nhật, hình như thực rất lớn, trong phủ có thiệt nhiều người đến.”

“Đúng rồi, đúng rồi, sau đó thì sao? Nàng nghĩ tiếp đi.” Khẳng định Lí Vi Tu cũng là một trong những tân khách được mời tới dự yến tiệc.

Mười tuổi còn quá nhỏ, ai còn nhớ rõ chuyện lâu như vậy? Lăng Tử Nhan ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nói: “A, ta nhớ ra một chuyện, lúc ấy ở yến hội ta rất nghịch ngợm, bị cha đuổi ra hoa viên, không có người chơi với ta, ta liền ngồi đó khóc, sau đó có một vị đại ca ca thấy ta khóc thương tâm quá liền đi qua dỗ ta, ta còn khiến hắn đưa ta ra phủ chơi. Đại ca ca còn mua cho ta xôi mít quả, cha cùng nương còn chưa từng cho ta ăn, đến tận bây giờ ta còn nhớ rõ hương vị kia, thơm ngon ngọt ngào. Ngày đó hình như chơi rất nhiều trò, bất quá ta đã không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rõ đại ca ca tự tay làm một con điều, mang ta đi thả, đùa tới khi trời sắp tối rồi mới về phủ. Ta vốn định cất con điều kia đi, bất quá sợ cha mắng cho nên để cho đại ca ca cất dùm ta, ngày đó hẳn là một ngày vui vẻ nhất trong những tháng ngày trước đây của ta, đáng tiếc sau lại chưa từng gặp lại đại ca ca kia, ta quên luôn hắn.” Nói xong, lại nghĩ tới một chuyện, khẽ cười: “Ta nhớ rõ ta còn nói với đại ca ca kia một câu!”

Dương Mạc Tuyên đã đoán được đại ca ca trong miệng Lăng Tử Nhan chính là Lí Vi Tu, liền hỏi: “Nói gì?”

Lăng Tử Nhan cười đáp: “Nói cho nàng nhưng nàng không được cười ta, ta nói với đại ca ca kia, ‘Đại ca ca, huynh thật tốt, chờ sau này ta lớn lên, nhất định phải gả cho huynh!’, thật đúng là không biết xấu hổ a.”

Thì ra là thế, trách không được Lí Vi Tu lại một mực chờ đợi nhiều năm như vậy, nguyên lai là bọn họ đã sớm ước hẹn từ ngày đó. Dương Mạc Tuyên ôm lấy khuôn mặt Lăng Tử Nhan, chậm rãi nói: “Nhan nhi, nếu ta có thể sớm biết nàng một chút thì thật tốt!”

Lăng Tử Nhan lồng bàn tay vào giữa những ngón tay nàng, nói: “Hiện tại cũng không chậm mà, hơn nữa tương lai chúng ta còn có rất nhiều ngày tháng.”

“Đúng vậy, chúng ta còn có tương lai.” Dương Mạc Tuyên động dung ôm lấy nàng: “Nhan nhi, ta thực may mắn, không cần chờ nhiều năm như vậy liền có thể có được nàng, ta thực may mắn.”

Lăng Tử Nhan nghe những lời tình ý của nàng, tâm cũng nhuyến theo, vươn cánh tay ôm nàng: “Ta cũng vậy.” Ôm một hồi lâu mới buông nhau ra, đột nhiên ngạc nhiên nói: “Di, nàng hỏi ta có nhớ Lí Vi Tu hay không, không phải đại ca ca trước đây chính là Lí Vi Tu đấy chứ?”

Dương Mạc Tuyên gật gù đầu: “Phải, kỳ thật Lí Vi Tu là thật tâm thích nàng, từ lúc mười tuổi hắn đã thích nàng, nàng cho hắn một lời hứa hẹn, hắn liền đợi nàng suốt sáu năm trời.”

Lăng Tử Nhan bất khả tư nghị nhìn Dương Mạc Tuyên: “Sao có khả năng này?” Như thể đang tự hỏi, đại ca ca kia sao có thể là Lí Vi Tu? Lại hình như đang thắc mắc, Lí Vi Tu sao có thể thích nàng, còn chờ nàng sáu năm? Bất quá kí ức lại hiện về, bóng dáng đại ca ca trong trí nhớ cùng bóng dáng Lí Vi Tu dần dần trùng khớp, Lí Vi Tu quả thật chính là đại ca ca kia!

“Nếu không có ta, có lẽ nàng sẽ yêu Lí Vi Tu, rồi thành thân, sinh hài tử, sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường. Bởi vì ta mà đã tước đoạt đi hai việc trọng yếu nhất nhân sinh này của nàng. Nhan nhi, ta thực sợ hãi có một ngày nàng sẽ hối hận.” Từ trong đáy mắt Dương Mạc Tuyên lóe lên tinh quang.

Lăng Tử Nhan lắc đầu, giống như phát thệ nói: “Ta sẽ không hối hận, vĩnh viễn cũng sẽ không, có được nàng, cuộc đời này đã đủ rồi.”

“Nhan nhi...”

Đôi môi hồng thắm khẽ chạm, đem mọi lời thề cùng hứa hẹn đọng lại thành những nụ hôn...

Lí Vi Tu mở ngăn tủ ở tầng dưới cùng lấy ra một chiếc hộp, mở ra, bên trong là một con điều đã ó vàng, tuy được cất kĩ những cánh điều vẫn phủ một tầng bụi mỏng. Đem điều lấy ra, thổi tan lớp tro bụi bên trên, đặt lên bàn, dưới ánh nến lúc mờ lúc tỏ còn có thể mơ hồ thấy được hai chữ đề trên: Nhan nhi.

Không khỏi nhớ tới một ngày rất nhiều năm trước, ngày đó ánh dương quang thực rực rỡ...

Cho tới nay hắn cũng chưa từng thấy một tiểu nữ hài xinh đẹp như vậy, khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt thật to, một tiếng “đại ca ca”, thanh âm trẻ con non nớt ngọt ngào kêu đến khiến trái tim hắn mềm nhũn.

Tiểu cô nương nói với hắn, phụ thân luôn mắng nàng, ca ca không chơi với nàng, cho nên nàng rất khổ sở.

Hắn nghe mà không hiểu sao đáy lòng khê co lại, hắn là hài tử không được sủng ái nhất trong nhà, đơn giản vì hắn là con thứ, nương lại xuất thân là nha hoàn hèn mọn, đại ca khinh thường hắn, mà ngay cả đệ đệ mới bốn tuổi, dưới những lời xúi giục của người lớn cũng không thân cận người nhị ca như hắn, cho nên hắn có thể hiểu rõ cảm giác không có người bồi tiếp là như thế nào.

Tiểu cô nương muốn hắn mang nàng ra ngoài chơi, hắn hai lời chưa nói liền ôm nàng mang ra khỏi cửa. Đi trên đường, tiểu cô nương thấy thứ này thứ nọ, cái gì cũng đều cảm thấy hiếu kỳ, lôi kéo hắn, chốc lát lại hỏi, đại ca ca đây là cái gì? Chốc lát lại nói, đại ca ca ta muốn ăn cái này. Nàng chán ghét mấy con điều được người ta làm bày bán trông khó coi, vì thế hắn liền tự tay làm một cái, viết tên tiểu cô nương lên, tiểu cô nương nói, nàng gọi là Nhan nhi.

Tiểu cô nương nói: “Đại ca ca, huynh giúp ta cất giữ con điều này.” Vì thế hắn thật sự cất giữ, một lần cất giữ lại chính là nhiều năm như vậy.

Tiểu cô nương nói: “Đại ca ca, huynh thật tốt, chờ đến ngày ta lớn lên, nhất định phải gả cho huynh!” Vì thế hắn thực sự tin, một niềm tin liền nhiều năm như vậy.

Giờ điều đã cũ, tiểu cô nương đã trưởng thành, chỉ cần ngày mai hắn đi tới giáo trường, là nguyện vọng nhiều năm như vậy sẽ được thực hiện, nhưng hắn lại do dự.

__Hết chương 92__

93. Chương 93: Tranh Đoạt Trọng Nguyên

Trường diện còn hoành tráng hơn so với dự đoán.

Giáo trường dậy tiếng thanh la, tiếng người ồn ào, một tòa đài cao sừng sững chính giữa trung ương. Phía bắc khán đài đặt song song gần trăm chiếc ghế dựa, Hoàng Thượng, Thái Hậu cùng văn võ đại thần đều đã nhập tọa, xung quanh đài cắm một hàng cờ xí, đón gió tung bay, mười tám loại binh khí lần lượt dựng hai bên, ngoại trừ thân binh bảo hộ sự an toàn của Hoàng Thượng ra, người vây xem đa số đều là bách tính trong thành Tô Châu. Hôm nay là ngày tranh đoạt văn võ Trọng Nguyên, những người bình thường cả đời đều khó gặp được dịp như thế, sao có thể không mở lớn mắt mà nhìn.

Liếc mắt một cái nhìn qua, toàn bộ giáo trường có phải đến mấy ngàn người.

Dương Mạc Tuyên đã không còn thân phận Quận Vương phi, căn bản hắn là phải ngồi ở phía sau, nhưng Lăng Tử Nhan lại cố ý muốn nàng ngồi bên cạnh. Lăng Tử Nhan là người hôm nay đặc biệt không thể thiếu, đợi cho tuyển được Trọng Nguyên, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu sẽ chỉ hôn cho nàng, người vây xem đại đa số cũng vì muốn xem tràng náo nhiệt này mà tới, nhìn xem ai sẽ may mắn đến vậy, vừa đoạt giải Trọng Nguyên, lại còn có thể thú được mỹ nhân như hoa. Lăng Tử Nhan chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, Thái Hậu tự nhiên đáp ứng nàng.

Cứ như vậy, Thái Hậu ngồi trên bên phải Lăng Tử Nhan, Dương Mạc Tuyên ngồi cạnh Lăng Tử Nhan, vị trí nhưng lại thành ra cao hơn Từ Liễu Thanh rất nhiều. Từ Liễu Thanh đương nhiên không để ý đến điều này, nàng chỉ lo lắng không biết vở diễn hôm nay có thể tốt đẹp hay không.

Những người thành công vượt qua cuộc thi văn võ, nằm trong số ứng cử viên tranh đoạt chức Trọng Nguyên đều lần lượt nối đuôi nhau tiến vào, hướng Hoàng Thượng Thái Hậu hành lễ xong, đều nhìn về phía người ngồi bên cạnh Thái Hậu, lại thấy được hai vị tuyệt sắc giai nhân. Trừ Hoàng Xán, những người khác đều không phân biệt được người nào là Tử Nhan Quận chúa, bất quá vô luận là người nào thì cũng đều đáng giá cho bọn họ tranh đoạt đến người chết ta sống.

Dương Mạc Tuyên kinh ngạc phát hiện, trong số những người này thế nhưng lại không có Lí Vi Tu!

Phủ doãn Tô Châu Lí Tại Sơn cũng kinh hãi đến một đầu mồ hôi lạnh, nhi tử hắn đi đâu rồi?

Bát Vương gia đọc danh sách thí sinh, quả nhiên hô ba lần tên Lí Vi Tu, đều không có người trả lời.

Thái Hậu nghe tên Lí Vi Tu quen tai, liền hỏi Lăng Tử Nhan ngồi bên cạnh, Lăng Tử Nhan nói cho nàng, Lí Vi Tu chính là người ngày đó cùng nàng lập “tam chương chi ước”, Thái Hậu ngạc nhiên nói, vậy vì sao hắn lại không tới, vấn đề này thì Lăng Tử Nhan lại quả thật không đáp được.

Dương Mạc Tuyên nghe các nàng đối thoại, âm thầm nóng vội, chẳng nhẽ Lí Vi Tu thay đổi chủ ý, buông tha cho Nhan nhi? Nếu là như thế, vậy thì hảo tâm của hắn lại thành chuyện xấu mất rồi, hắn không biết rằng nếu hắn không đến thì tình huống Nhan nhi gặp phải lại càng khó khăn hơn a. Nguyên bản chính là nghĩ dựa vào một trái tim yêu thương Nhan nhi của hắn, đợi cho hắn đỡ Trọng Nguyên rồi sẽ cự tuyệt hôn sự này, giờ hắn lại đem chức Trọng Nguyên chấp tay đem tặng người ta, những người này sao có thể dễ dàng buông tha đây? Mặc kệ bộ dáng bọn họ có tiêu sái đến đâu, khí chất có văn nhã đến mức nào, Nhan nhi cũng không thể gả được!

Án lệ cũ như quả thực thí sinh không đến thì nghĩa là tự mình từ bỏ, Bát Vương gia liền xin chỉ thị Hoàng Thượng có phải là nên gạch bỏ tên người này không, Hoàng Thượng đang muốn gật đầu đáp ứng, lại nghe Lăng Tử Nhan nói: “Ngàn vàng dễ kiếm, một tướng khó cầu. Lí Vi Tu văn võ song toàn, là một nhân tài hiếm có, có khả năng là hắn bị việc gì trì hoãn thôi, dù sao tỷ thí cũng chỉ mới bắt đầu, chỉ cần trước khi kết thúc hắn có thể tới kịp thì hãy cứ cho hắn một cơ hội đi!”

Hoàng Thượng luôn luôn khát cầu hiền tài, nghe Lăng Tử Nhan nói thế cũng hiểu được có chút đạo lý, dù sao ngay cả kì thi cũng đều di giá tới Tô Châu, cũng không ngại phá thêm chút quỹ củ.

Thái Hậu cười nói: “Xem ra Nhan nhi thực rất coi trọng Lí Vi Tu, còn chưa gả cho người mà cánh tay đã hướng ra ngoài, vì hắn lại lấy việc công làm việc tư.”

Lăng Tử Nhan ôm cánh tay nàng, làm nũng: “Cô mụ, người lại giễu cợt Nhan nhi!”

Văn thi trước, võ thi sau, Hoàng Thượng tự mình ra đề thi, các thí sinh đều văn chương dạt dào.

Dương Mạc Tuyên nhìn bộ dáng như đã liệu trước của Lăng Tử Nhan, rốt cuộc nổi lên lòng nghi ngờ, hỏi: “Nhan nhi, nàng đang làm cái quỷ gì vậy?”

Lăng Tử Nhan lại cười mà không đáp.

“Không nghĩ tới người còn có chút lương tâm này.” Tử Y cười đến phong tình vạn chủng nhìn người trước mặt.

Lí Vi Tu diện vô biểu tình uống cạn chén rượu: “Đa tạ khách lệ, so với cô nương thì còn kém xa.”

Tử Y cười nói: “Ta thì không dám, nhìn ngang nhìn dọc, người chiếm tiện nghi nhất lại là ta mà!”

Lí Vi Tu nheo mắt đánh giá nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu nữ nhân này: “Người làm như vậy, rốt cuộc là vì Dương Mạc Tuyên hay là vì chính người?”

“Người đoán xem?” Tử Y ánh mắt Tử Y lóe lên quang mang, mi đến mức làm người ta không phân rõ thật giả.

Lí Vi Tu bĩu môi: “Không có hứng thú.”

Tử Y không chút buồn bực, khoe miệng vẫn hàm chứa ý cười như cũ: “Về sau người sẽ chậm rãi cảm thấy hứng thú. Đi thôi, không còn sớm nữa, nếu không đi, Quận chúa của người sẽ phải gả cho người khác, người muốn giúp người ta thành toàn cũng không có cơ hội nữa.”

Lúc hai người đi vào giáo trường, trên đài cao đang rất náo nhiệt, công tử mặc một bộ trường sam màu xanh ngọc bằng tơ lụa đúng là Hoàng Xán, người đang cùng hắn giao đầu là một nam tử một thân thanh sam, một chòm râu ngắn trên cằm, tựa hồ đã hơn ba mươi, trên đài cao có vài người hoặc đứng hoặc ngồi, người người trên mặt lộ vẻ ảo não, không cần nói hắn là đã bị loại bỏ.

Tử Y cười nói: “May mà đến kịp, người xem hai người trên đài kia, công tử mặc tơ lụa thắng thì còn đỡ, nếu để cho thanh sam nam tử kia thắng, vậy chẳng phải Quận chúa phải gả cho một đại thúc sao?”

Lí Vi Tu không trả lời, lập tức tiến tới trước lại bị Tử Y giữ chặt một phen, liền khó hiểu nhìn nàng: “Người lại muốn thế nào?”

Tử Y nói: “Không vội, đợi một lát nữa đã.”

Chỉ thấy sau vài hiệp đấu, thanh sam nam tử bị Hoàng Xán một cước đá xuống đài, còn lăn vài vòng dưới đất, Hoàng Xán ôm quyền nói: “Lĩnh giáo.”

Mới đầu tràng diện phi thường yên tĩnh, sau đó đột nhiên bùng lên tiếng vỗ tay như sấm, theo đó là thanh âm trầm trồ khen ngợi.

Thái Hậu nhìn Lăng Tử Nhan, nói: “Nhan nhi, xem ra Lí Vi Tu này không tới được, ngày đó hắn cùng người có ‘tam chương chi ước’, vậy mà hôm nay lại nói không giữ lời, cũng bất quá chỉ là kẻ tiểu nhân mà không phải bậc quân tử, mặc kệ hắn có phải người trong lòng người không, cô muội đều phải giúp người làm chủ, Lí Vi Tu chẳng những không thể gả cho, bao giờ trở về ta còn phải trọng phạt hắn. Ta xem Hoàng Xán ở trên đài kia cũng thực không tồi, vừa rồi ta cũng đọc bài văn của hắn, mặc dù không phải tốt nhất, nhưng cũng cao minh hơn người khác nhiều, hôm nay văn võ Trạng Nguyên không thể ai khác ngoài người này rồi.”

Lăng Tử Nhan không tiếp lời nàng, lại hỏi: “Cô muội có còn nhớ đã từng đáp ứng Nhan nhi một việc không? Nếu Nhan nhi tìm được người trong lòng, cô muội nhất định sẽ thành toàn cho Nhan nhi.”

Thái Hậu cũng nhớ lại là quả thật đã đáp ứng nàng như vậy, còn tưởng Lí Vi Tu chính là người trong lòng nàng, nên hiện tại nàng mới nói ra những lời này. Bất quá Lí Vi Tu lại đắc tội, mà nàng vẫn nhớ tới hắn, liền nhíu mày nói: “Ta đã đáp ứng người như vậy, nhưng bất quá ta lại càng ở trước mặt ngoại nhân đã đáp ứng giúp người tuyển một văn võ Trạng Nguyên làm lang quân, khó khăn lắm mới sắp chọn được Trạng Nguyên, người lại đổi ý?”

Lăng Tử Nhan gật gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, Thái Hậu liền vỗ tay ghế, quát: “Không thể được! Quân vô hí ngôn, hoàng bang đã sớm truyền ra ngoài, cũng không có lí gì lại thu lại!”

Thái Hậu vừa nói ra lời này, những người ngồi gần nhất, tính cả Hoàng Thượng đều hé mắt nhìn lại, trái tim Dương Mạc Tuyên thậm chí như vọt lên tận cổ họng, Nhan nhi cũng thực quá lớn mật, thế nhưng lại ở trước mặt Thái Hậu mà nói ra những lời như vậy, liền vội vàng nắm tay nàng, hướng nàng lắc lắc đầu, ý tứ là không cần nói thêm nữa.

Lăng Tử Nhan lại đứng dậy quỳ xuống trước mặt Thái Hậu, ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, nói: “Nhan nhi không dám lừa gạt người, Nhan nhi quả thật đã có người trong lòng.”

Thái Hậu hỏi: “Chính là Lí Vi Tu?”

Lăng Tử Nhan không đáp mà hỏi ngược lại: “Nhan nhi lớn mật hỏi một câu, ở trong mắt Thái Hậu và Hoàng Thượng thì giang sơn xã tắc trọng yếu hay vẫn là hôn sự của Nhan nhi trọng yếu hơn?”

Thái Hậu không biết vì sao nàng hỏi điều này, chỉ nói: “Đương nhiên là giang sơn xã tắc.”

Lăng Tử Nhan lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía Hoàng Thượng: “Nhan nhi cũng muốn hỏi Hoàng đế biểu ca một câu, cái gọi là thiên hạ có câu, chủ anh minh thì thần ngay thẳng, minh quân tất có nhiều hiền thần phụ tá. Hoàng Thượng luôn biết trọng dụng người hiền, chọn đúng người, nếu có một người văn thao vũ lược, lại có tài có đức, có phải Hoàng Thượng nên tin dùng hắn hay không?”

Hoàng Thượng gật đầu nói: “Trầm khát khao cầu người hiền, nếu thực sự có người như vậy, nhất định sẽ trọng dụng hắn.”

Lăng Tử Nhan lại hỏi: “Nếu người này mình đầy tài hoa, nhưng lại không nguyện ý vì Hoàng Thượng mà cống hiến sức lực thì sao?”

Thái Hậu đã cả giận nói trước: “Lớn mật, sao lại có kẻ điều dân như thế?”

Hoàng Thượng lại nói: “Thời cổ có Lưu Bị ba lần đến nhà cỏ thỉnh Khổng Minh, trầm mặc dù không phải người tài trí như Lưu công, nhưng nếu thực sự là người có tài giúp trăm trị quốc, trầm cũng có thể noi theo Lưu công, tự mình đi thỉnh.”

Lăng Tử Nhan lập tức nói: “Hoàng Thượng thánh minh, kỳ thật người này thực không phải không muốn vì Hoàng Thượng mà tận lực, chính là hấn trọng tình trọng nghĩa, vì bất đắc dĩ nên mới phải làm vậy.”

Thái Hậu nói: “Như thế thì càng cần rõ, lại có thể vì tư tình nhi nữ mà không nguyện đền đáp quốc gia, kẻ như vậy phải chịu trọng phạt!”

Hoàng Thượng vội vàng nói: “Mẫu hậu bớt giận, có cái gọi là ‘tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ’, nếu kẻ này hôm nay phụ người khác, vậy chỉ có thể nói phẩm hạnh của hấn không đủ, ngày sau cũng nhất định sẽ phụ trẫm, nhưng thật ra hấn lại có tiết khí không ham vinh hoa phú quý, đáng giá thưởng thức.” Lại hỏi Lăng Tử Nhan: “Người này là ai?”

Lăng Tử Nhan đáp: “Lí Vi Tu.”

“Là hấn?” Thái Hậu tựa hồ có chút hiểu được ý đồ của Lăng Tử Nhan, nói: “Nhan nhi, người trước tiên đứng dậy, nói rõ ràng một chút.”

Lăng Tử Nhan đáp ứng liền đứng dậy, chỉ hướng đài cao nói: “Kỳ thật Lí Vi Tu đã tới từ sáng sớm rồi.”

Mọi người giương mắt nhìn qua, quả nhiên thấy một nam một nữ đang đứng, nam tử kia đương nhiên là Lí Vi Tu.

Lăng Tử Nhan tiếp tục nói: “Kỳ thật Lí Vi Tu thân hoài hùng tâm đại chí, một lòng tưởng đền đáp triều đình, tiếc rằng Lí Vi Tu đã sớm cùng Tử Y cô nương ở bên cạnh thê non hên biển, nếu như hôm nay hấn tham gia khảo thí, sau lại đoạt vị trí đầu thì nhất định phải phụ Tử Y cô nương mà thú ta, hấn đối với Tử Y cô nương tình thâm nghĩa trọng, tình nguyện thu lại phong mang kì tài hoa diễm, chịu bị mai một cũng không tình nguyện vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ Tử Y cô nương. Mà Tử Y cô nương cũng là cán quốc bất nhượng tu mi, nguyện ý hy sinh chính mình vì thành toàn cho Lí Vi Tu, cực lực khuyên hấn đến giáo trường, cho nên mãi đến lúc này hai người vẫn còn đang tranh chấp không thôi.”

Mọi người lại nhìn qua, hai người quả thật như là đang tranh chấp.

“Nhan nhi không đành lòng chia rẽ một đôi hữu tình nhân, lại càng không nguyện nhìn Hoàng Thượng để vuột mất hiền tài, cho nên mới lớn mật can gián, mong Hoàng Thượng cùng Thái Hậu minh xét.”

Trên mặt Thái Hậu vẫn có vẻ nghi ngờ: “Quả thật như lời người nói?”

Lăng Tử Nhan nói: “Cha cùng nương đều có thể làm chứng cho Nhan nhi.”

Thái Hậu trước nhìn Lăng Viễn Kiếm, Lăng Viễn Kiếm gật gật đầu, lại nhìn Từ Liễu Thanh, Từ Liễu Thanh cũng gật đầu. Nàng nhớ rõ Lí Vi Tu này là nhi tử của phủ doãn Tô Châu Lí Tại Sơn, liền lại liếc nhìn Lí Tại Sơn một cái, Lí Tại Sơn chỉ biết Tử Y vốn là cô nương thanh lâu, còn từng vay tiền Dương Mạc Tuyền giúp nàng chuộc thân, về phần nhi tử có thật cùng Tử Y hữu tình không, hấn thật đúng là không biết. Đụng phải ánh mắt Thái Hậu bắn lại đây, bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bất đắc dĩ cũng chỉ đành gật đầu theo.

Lăng Tử Nhan thấy trên mặt Thái Hậu vẫn là thần sắc nửa tin nửa ngờ, nhân tiện nói: “Nếu Thái Hậu vẫn không tin, vậy thử một lần liền biết.”

Thái Hậu hỏi: “Thử thế nào?”

Lăng Tử Nhan nói: “Chỉ cần để cho hấn viết văn, rồi sau đó lại tỷ thí cùng Hoàng công tử vừa đắc thắng một phen, liền biết hấn có phải văn võ toàn tài, có phải là hiền thần có khả năng phụ tá Hoàng Thượng hay không.”

Thái Hậu liền quay đầu hỏi Hoàng Thượng: “Hoàng nhi, ý của người thế nào?”

Hoàng Thượng nhìn Lí Vi Tu ở xa xa nói: “Nhan nhi nói không sai, ngàn vàng dễ kiếm, một tướng khó cầu, hiện tại đúng là hết sức cần người để tin dùng, cứ để hấn thử xem, để trẫm nhìn coi có phải hấn có chân tài thực học hay không.”

Thái Hậu nghe Hoàng Thượng nói thế cũng không kiên trì nữa, chỉ nói với Lăng Tử Nhan: “Nếu Lí Vi Tu này thực sự là chân tài Trọng Nguyên, Nhan nhi người lại nguyện ý ủy khuất, Hoàng Thượng kim khẩu ngọc ngôn, đành để các người nhị nữ cùng chung một phu quân cũng được.”

Lăng Tử Nhan cũng không tranh cãi, đợi sau khi Lí Vi Tu đoạt được danh Trọng Nguyên, nàng tự nhiên còn có điều nói nữa.

Dương Mạc Tuyền vẫn nhìn Lăng Tử Nhan, thủy chung đoán không ra trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, đồng thời tâm sinh nghi hoặc, Lí Vi Tu cùng Tử Y là một đôi?

Hết chương 93

94. Chương 94: Biện Pháp Vẹn Toàn

Hoàng Thượng ra đề mục phần thi văn, kỳ thật chính là lấy chủ đề gần đây nhất, làm thế nào để cứu trị thủy tai, yên ổn dân tâm.

Lí Vi Tu nói có sách, mách có chứng, kết hợp tình hình chính trị đương thời, lưu loát viết xuống một bài văn hơn ngàn chữ, lập tức đem tài văn chương của hắn đẩy lên tới mười vạn tám ngàn dặm, Hoàng Thượng đọc liền vỗ án tán thưởng, lại đưa cho các đại thần truyền nhau đọc, cũng lại nhận được tiếng trầm trồ khen ngợi.

Kỳ thật đối với Lí Vi Tu thì Lăng Tử Nhan cũng không có mười phần nắm chắc, chỉ là Lí Vi Tu đã vỗ ngực cam đoan nên nàng mới bán tín bán nghi được ăn cả ngã về không, hiện tại thấy hắn quả nhiên tài hoa hơn người, cũng không khỏi vui mừng. Hảo nam nhi chí tại bảo vệ quốc gia, về công về tư, ít nhất tài hoa của Lí Vi Tu cũng không bị mai một, tiếp đó hắn luận võ cùng Hoàng Xán, cũng liền có phần tin tưởng.

Dương Mạc Tuyền có rất nhiều điều muốn hỏi Lăng Tử Nhan, tiếc rằng Thái Hậu ở ngay bên cạnh nên không biết hỏi cách nào.

Lăng Tử Nhan tự nhiên biết Dương Mạc Tuyền đầy một bụng nghi hoặc, sợ dĩ trước đó không đem kế hoạch nói cho nàng biết, cũng là sợ nàng cự tuyệt, nếu để nàng biết Tử Y vì nàng mới làm thế, khẳng định nàng sẽ tình nguyện thành toàn cho Lăng Tử Nhan cùng Lí Vi Tu chứ không nguyện để Tử Y hy sinh vì nàng. Vốn mình cũng không muốn, biết Lí Vi Tu thích mình, đã thực chấn động, không nghĩ Tử Y lại thích Tuyền nhi, lại càng thêm khiếp sợ. Tuy Lăng Tử Nhan thích Dương Mạc Tuyền, cũng ước có người giúp nàng giải quyết nan đề này, nhưng nếu để Lí Vi Tu cùng Tử Y trợ giúp, cũng lại không muốn. Nàng đã nợ Lí Vi Tu tình cảm, không muốn lại càng mắc nợ thêm nữa, lại càng không nguyện ý có người còn đối xử tốt với Tuyền nhi hơn so với nàng.

Nhưng Tử Y cùng Lí Vi Tu lại nói biện pháp đó tựa hồ là tốt nhất, có lẽ đúng như lời bọn họ nói, dựa theo nhu cầu, có những thứ còn quan trọng hơn tình yêu, bất quá sự tình trọng đại, nàng vẫn phải xin chỉ thị của cha và nương. Lúc Lăng Viễn Kiểm nghe nói Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền tương ái, lập tức ngậy ra như phồng, may mắn được Từ Liễu Thanh khuyên can mãi, còn dùng một kế hoạch hoàn mỹ trao đổi với hắn, Lăng Viễn Kiểm mới gian nan đáp ứng.

Người trên đài đã bắt đầu giao đấu kịch liệt, rốt cục Hoàng Xán xuất thân võ tướng, mặc dù vẫn không thể so với Lí Vi Tu, nhưng võ cũng không thua kém ai, làm cho Lí Vi Tu vài lần cực kỳ nguy hiểm, may mắn là cuối cùng Lí Vi Tu đều hóa hiểm thành an, khán giả cũng bắt giắc đổ một mồ hôi một phen vì hắn.

Hoàng Xán cùng Lí Vi Tu vốn là hảo hữu, hắn thấy Lí Vi Tu không phải đang luận võ, mà có vẻ giống liều mạng hơn, không khỏi hiếu kỳ, một chiêu xuất ra xượt qua mặt Lí Vi Tu, thấp giọng hỏi: “Lí huynh, thật sự muốn thú Quận chúa làm thê tử, ngay cả mạng cũng không cần sao?” Hoàng Xán vẫn đứng luận võ trên đài, cho nên cũng không nghe được một phen đối thoại giữa Lăng Tử Nhan cùng Hoàng Thượng và Thái Hậu.

Lí Vi Tu hoàn lại một chiêu, lại xuất thêm một chiêu, nói: “Tóm lại ta không thể không thắng.”

Hoàng Xán trầm suy tính, muốn thắng Lí Vi Tu, qua mấy trăm chiêu nữa liền khẳng định có thể, nhưng thấy hắn ra chiêu sắc bén, hoàn toàn là đấu pháp hại người hại mình, mặc dù có thể thắng hắn, nhưng chính mình cũng tất bị thương không thể nghi ngờ. Tử Nhan Quận chúa này tuy nói xinh đẹp như hoa, nhưng cũng không đáng giá để hắn liều mạng như vậy, còn cái danh Trọng Nguyên, hắn lại càng không phải không thể không tranh, muốn trở thành một nhất đại danh tướng, cần nhìn chiến công, mà không phải cái hư danh Trọng Nguyên. Nếu bộ dáng Lí Vi Tu nhìn như lâm vào tình thế bất buộc, còn không bằng thành

toàn cho hấn, có thể bảo toàn tình huynh đệ, ngày sau cùng làm quan trong triều, cũng có thể chiếu cố tốt cho nhau. Nghĩ như thế, công phu trên tay lập tức hòa hoãn xuống.

Lí Vi Tu cũng nhìn ra hấn có tâm nhường, liền nói: “Đa tạ Hoàng huynh thành toàn.” Ra chiều càng thêm sắc bén, quả nhiên trong chốc lát Hoàng Xán liền bại trận, bắt quá một người thắng lợi oai phong lẫm liệt, một người thua tiêu sái, chúng nhân không một chút keo kiệt trao tặng hàng tràng võ tay cho hai người.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy Lí Vi Tu thắng, nhảy dựng lên: “Thật sự là quá tốt!”

Từ Liễu Thanh quát lên một tiếng, một chút rụt rè bên lề của nữ hài tử gia cũng đều không có, Thái Hậu cũng thán cao hứng, vì Lăng Tử Nhan tự biện hộ một câu, Nhan nhi cũng có thể là vì gả được cho như ý lang quân mà cao hứng, cứ để kệ nàng thôi.

Lăng Tử Nhan hỏi: “Danh văn võ Trạng Nguyên này của Lí Vi Tu có phải đã định rồi hay không?”

Thái Hậu cười nói: “Định rồi, định rồi, xem người nóng vội kìa, giờ Hoàng Thượng sẽ hạ chỉ phong Lí Vi Tu làm Trạng Nguyên, chỉ hôn cho hai người.”

Lăng Tử Nhan lại nói: “Ta cũng không nói là mình phải gả cho Lí Vi Tu.”

“Cái gì?” Thái Hậu lấp bắp kinh hãi, sắc mặt hiện vẻ phẫn nộ: “Nhan nhi, người thực lớn mật, Hoàng Thượng kim khẩu ngọc ngôn, há có thể để người lật lọng? Lí Vi Tu này nguyên bản phải trọng phạt hấn, giờ chẳng những không phạt, còn ban thưởng cho hấn chức Trạng Nguyên, cũng may hấn thực sự là kẻ có tài, danh Trạng Nguyên này cũng coi như là danh chính ngôn thuận, nhưng giờ người lại nói không lấy hấn, chẳng phải đem Hoàng băng của Hoàng Thượng coi như tờ giấy lộn sao?”

“Nhan nhi không dám.” Lăng Tử Nhan lập tức quỳ xuống trước mặt Thái Hậu.

Dương Mạc Tuyền thấy thế cũng vội vàng quỳ xuống: “Nhan nhi tuổi trẻ khí thịnh, lo nghĩ không chu toàn, còn thỉnh Hoàng Thượng cùng Thái Hậu tha thứ.” Nói rồi liền kéo ống tay áo Lăng Tử Nhan: “Còn không thu hồi lời vừa rồi, giải thích với Hoàng Thượng và Thái Hậu?”

Lăng Tử Nhan lại nói: “Ta chỉ nói không muốn lấy Lí Vi Tu, cũng không yêu cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Thái Hậu cả giận nói: “Người đây là nguy biến cái gì? Mấy ngàn người đứng nơi này đều biết, người đạt được danh văn võ Trạng Nguyên sẽ có thể thú Tử Nhan Quận chúa làm thê tử, chẳng lẽ bọn họ đều tai vạ ghê ghớm, mắt trợn to lại như bị mù?”

Lăng Tử Nhan biện giải nói: “Cô mục, người cũng nói, ‘người đạt được danh văn võ Trạng Nguyên sẽ có thể thú Tử Nhan Quận chúa làm thê tử’, vậy nếu ta không làm Tử Nhan Quận chúa thì sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người liền ồ lên, Dương Mạc Tuyền lại nhìn Lăng Tử Nhan mà sợ ngây người.

Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh nghe được lời này, biết đến lượt bọn họ nên xuất trường, liền đi ra, song song quỳ gối trước mặt Hoàng Thượng, Lăng Viễn Kiếm nói: “Thần cả gan có một chuyện muốn cầu.”

Hoàng Thượng vội vàng giơ tay: “Quốc cứu gia thỉnh đứng lên.”

Lăng Viễn Kiếm lại vẫn quỳ như cũ, nói: “Thần hôm nay được chứng kiến các sĩ tử văn tranh võ đấu một phen, trong lòng cảm thấy được an ủi, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên. Thần vì Hoàng Thượng có thể có được nhiều lương thần hổ tướng như vậy mà cao hứng, đồng thời cũng không khỏi cảm thán, nước Trường Giang sóng sau đè sóng trước, thế gian người mới vượt người cũ, thần đã qua tuổi năm mươi, hiểu rõ được thiên mệnh, cho nên muốn thỉnh Hoàng Thượng cho phép thần cáo lão về quê.”

Hoàng Thượng không dự đoán được hấn lại nói ra những lời này, liền vội vàng đáp: “Vương gia người văn uy phong không thua gì năm đó, trẫm còn từng nghĩ để người trọng chiến sa trường, triển lộ hùng phong, người sao có thể tá giáp quy điền được?”

Thái Hậu cũng nói: “Viễn Kiếm, người làm gì vậy? Chuyện Nhan nhi không thành nên muốn khiến hai mẫu tử chúng ta khó xử sao?”

Lăng Viễn Kiếm vội phủ nhận: “Thần đệ không dám, nửa đời thần đệ ngồi trên lưng ngựa, không thể nói là kiến công lập nghiệp, nhưng cũng cù cật tận tụy mà làm, nay tuổi cao thân thể đã yếu nhược, tâm có thừa mà lại không đủ lực, không thể lại vì Hoàng Thượng mà phân giải ưu phiền, cho nên vô luận thể nào cũng thỉnh Hoàng Thượng và Thái Hậu ân chuẩn.”

Hoàng Thượng do dự, chỉ có thể nhìn Thái Hậu, Thái Hậu lại nhìn Từ Liễu Thanh, nói: “Chứ đây không phải là chủ ý của người sao?”

Từ Liễu Thanh dập đầu nói: “Thần thiếp không dám, thần thiếp cũng từng khuyên Vương gia, chỉ là Vương gia hấn tâm ý đã quyết, thần thiếp cũng chỉ có thể nghe theo phụ quân.” Kì thực đúng là do nàng đề nghị Lăng Viễn Kiếm, Lăng Viễn Kiếm vừa nghe nàng nói thế, lập tức đáp ứng, hấn đã sớm chán ghét trốn quan trường, cùng phu nhân đi du sơn ngoạn thủy quả thực là thần tiên quyến lữ.

Thái Hậu đoán nàng cũng không dám làm vậy, lại nói với Lăng Viễn Kiếm: “Giờ người cũng đã sớm cách xa chiến trường, định cư ở Tô Châu, không cần quy triều làm gì, nhiều lắm thì để hoàng nhi về sau chỉ phiền người một phần nhỏ việc quốc sự là được.” Một phen nói này, có thể thấy được Thái Hậu đối với đệ đệ duy nhất của nàng có bao nhiêu ân sủng.

Đáng tiếc Lăng Viễn Kiếm vẫn không cảm kích: “Nay Hạo nhi đã trưởng thành, có thể gánh vác trọng trách, Lăng Vương để hấn kế thừa, phụ tá Hoàng Thượng, thần đệ muôn vàn an tâm, thần đệ thăm nghĩ sinh thời mang theo thê tử du sơn ngoạn thủy, như vậy liền sẽ không uổng phí cuộc đời này.”

Hoàng Thượng thấy hấn tâm ý đã quyết, cũng không nín giữ nữa, chỉ nói: “Nếu tâm ý quốc cữu đã quyết, vậy trăm cũng không miễn cưỡng. Không biết quốc cữu quy triều, còn có tâm nguyện gì chưa xong, để trăm giúp người hoàn thành.” Lăng Viễn Kiếm trao trả tước vị, tất nhiên là có việc muốn cầu, hấn lập vô số công lao, nay cáo lão quy triều, mặc kệ có yêu cầu gì thì đều đáp ứng hấn là được, mà cũng ẩn ẩn đoán được hấn sở cầu chuyện gì, khẳng định là vì Lăng Tử Nhan mà cầu tình. Tuy rằng làm trái lời, có mất thể diện Thánh thượng, nhưng Lăng Viễn Kiếm lập nhiều công lao như vậy, tùy tiện chuyện gì cũng có thể lấy ưu khuyết điểm bù trừ, Lăng Tử Nhan không muốn lấy thì sẽ không gả đi. Lại nói dù sao Lăng Tử Nhan cũng là biểu muội mình, nàng vừa không muốn gả cho Lí Vi Tu, còn nói đã có người trong lòng, vậy sao cần phải hủy đi hạnh phúc của nàng đây?

Lăng Viễn Kiếm nói: “Thần thật sự là có chuyện muốn nhờ, hy vọng Thánh Thượng có thể đáp ứng. Thần vô phương dạy dỗ nữ nhi, khiến Nhan nhi nàng không biết trời cao đất rộng, ngày đó lập lời thề phải gả cho văn võ Trạng Nguyên, nay lại nuốt lời, làm cho Hoàng Thượng cùng Thái Hậu khó xử, thật sự là lỗi của thần, chính là thần chỉ có một nữ nhi, thật không đành lòng để nàng chỉ vì lời nói nhất thời mà gả cho người không muốn, hủy đi cả đời, cho nên thần nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn đôi bên, vừa có thể làm cho Nhan nhi không cần lấy Lí Vi Tu, lại có thể khiến Thánh Thượng không cần thu hồi hoàng mệnh.”

Hoàng Thượng nói: “Sao? Thánh quốc cữu nói.”

Lăng Viễn Kiếm chỉ Tử Y đứng dưới đài cách đó không xa, nói: “Tử Y cô nương này, nguyên danh là Lục Uyển Nhi, phụ thân đã mất của nàng – Phi kỵ úy Lục Vinh là lão bộ hạ của thần, từ sau khi Lục kỵ úy bị thương xuất ngũ, chúng thần liền mất liên lạc. Thần cũng vừa mới biết được, nguyên lai Lục kỵ úy hồi hương không lâu sau liền bệnh chết, sau này nhà có gia biến, nữ nhi duy nhất của hấn những năm gần đây vẫn luôn trôi dạt khắp nơi, chịu hết mọi đau khổ, thần mới gặp được nữ hài đáng thương này mấy năm nay. Sau khi cùng nàng nhận thức, đã nhận nàng làm nghĩa nữ, trùng hợp nàng lại cùng với tân khoa Trạng Nguyên là một đôi tình lữ, cho nên thần cả gan suy nghĩ một biện pháp này, thỉnh Hoàng Thượng thu lại phong hào Tử Nhan Quận chúa của Nhan nhi, đem phong hào đó ban thưởng cho Tử Y, như thế liền có thể để Tử Nhan Quận chúa gả cho tân khoa Trạng Nguyên mà cả hai người đều cùng tương ái, còn Nhan nhi lại không cần phải gả cho Lí Vi Tu.” Không cần phải nói, phương pháp vẹn toàn đôi bên này đương nhiên cũng là do Từ Liễu Thanh nghĩ ra.

“Ồ nháo!” Không đợi Hoàng Thượng trả lời, Thái Hậu đã mở miệng trách mắng: “Phong hào Quận chúa sao có thể nói phong liền phong, nói thu là thu? Tử Y này cùng hoàng gia không hề có quan hệ huyết mạch, sao có thể phong nàng làm Quận chúa?”

Lăng Viễn Kiếm liền giải thích: “Tổ thượng Lăng gia cũng chỉ là được lão tổ Hoàng gia ban cho làm thân vương khác họ, nay bất quá cũng chỉ cho Tử Y một cái phong hào Quận chúa hữu danh vô thực mà thôi,

như vậy vừa có thể làm công đức là thành toàn một đôi hữu tình nhân, lại vừa có thể khiến Hoàng Thượng không mất lòng tin của bách tính, thần cho rằng hoàn toàn có thể được.”

Hoàng Thượng gật gù đầu, hẳn vốn đã tính tốt đến trường hợp tệ nhất, giờ nghe được đề nghị như thế của Lăng Viễn Kiếm, càng hợp ý, tuy rằng Thái Hậu phản đối, nhưng cũng biết nàng chỉ nói ngoài miệng thế thôi, Lăng gia là nhà thân mẫu của nàng, nàng sao có thể để Lăng gia bị hao tổn? Liền nhân tiện nói: “Biện pháp của quốc cữu, trẫm cũng cho rằng có thể thông qua, nếu phụ thân của Tử Y cô nương là vì quốc gia mà hy sinh thân mình, Tử Y cô nương lại được quốc cữu nhận làm nghĩa nữ, phong nàng một cái phong hào Quận chúa cũng không đủ. Liền như vậy đi, người đầu tới truyền khẩu dụ của trẫm, ban thưởng Lí Vi Tu làm văn võ Trạng Nguyên, quan phong làm Thượng kỵ đô úy quan ngũ phẩm, phong Tử Y làm Quận chúa, một đôi trời định, hôm nay trẫm liền giúp người thành toàn, để hai người thành hôn!”

Sau đó liền phân phó xuống dưới, Tử Y và Lí Vi Tu cùng tiến lại tạ ơn, bách tính vây xem thấy Lí Vi Tu cùng Tử Y tài tử giai nhân quần anh tụ hội, thật là cảnh đẹp ý vui, lập tức vỗ tay như sấm động, thanh âm khen ngợi trầm trồ cũng liên tiếp vang lên.

Kết quả như vậy có thể nói là giai đại vui mừng, lúc đang chuẩn bị thu quan, lại nghe Lăng Tử Nhan nói: “Hoàng Thượng, Thái Hậu, Nhan nhi còn có chuyện muốn cầu.”

Chớ nói Dương Mạc Tuyền không biết Lăng Tử Nhan cầu chuyện gì, liền ngay cả Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh đều hai mắt nhìn nhau. Mục đích đã đạt được, Nhan nhi còn muốn làm cái gì?

Hết chương 94

95. Chương 95: Lời Ta Hứa Với Nàng...

“Nhan nhi khẩn cầu Hoàng Thượng, Thái Hậu thành toàn cho ta và Tuyền nhi.”

Lăng Tử Nhan nắm tay Dương Mạc Tuyền, quỳ trước mặt Hoàng Thượng cùng Thái Hậu.

Trừ những người biết rõ ra thì những người khác nhất thời cũng chưa kịp phản ứng, không hiểu những lời này của Lăng Tử Nhan là có ý gì.

Từ Liễu Thanh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, gắt gao nắm chặt tay Lăng Viễn Kiếm, như thế này mới không té xỉu, vẻ mặt Lăng Viễn Kiếm cũng đầy khiếp sợ, nữ nhi điên rồi sao?

Tử Y cùng Lí Vi Tu liếc nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu, bọn họ hao phí tâm tư như thế cũng chỉ vì muốn thành toàn cho hai nàng, Lăng Tử Nhan làm thế này, ngược lại như thể bọn họ làm điều thừa vạy. Nữ tử mến nhau vốn đã là chuyện vi phạm luân thường đạo lý, các nàng không nghĩ đến việc giấu diếm thứ tình cảm này, Lăng Tử Nhan lại còn dám lớn mật quỳ trước mặt Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng thành toàn, nàng thật sự điên rồi!

Hoàng Thượng, Thái Hậu cùng các đại thần đều chung một biểu cảm, toàn bộ đều không rõ tình trạng hiện giờ là thế nào.

Đương lúc mọi người chưa kịp hiểu ra sao, chỉ có Dương Mạc Tuyền là hiểu được thâm ý của nàng, Lăng Tử Nhan đã từng nói: “Ta muốn đường đường chính chính ở bên nàng”. Nàng cầu Hoàng Thượng như vậy, kì thực là vì Dương Mạc Tuyền mà cầu danh phận, lập tức liền rơi lệ, nắm lấy tay Lăng Tử Nhan, nhẹ giọng nói: “Nhan nhi, nàng tội gì phải làm vậy?”

Lăng Tử Nhan giúp nàng lau đi nước mắt, ôn nhu nói: “Tuyền nhi, chuyện ta đã đáp ứng nàng, vậy nhất định sẽ làm được, nàng tin tưởng ta, được không?”

Dương Mạc Tuyền tùy ý để nước mắt vô thanh vô thức chảy xuống, gật gù đầu: “Ân”.

Lăng Tử Hạo cùng Vân La vẫn thờ ơ lạnh nhạt ngồi một bên, ngay cả lúc Lăng Viễn Kiếm từ quan hai người cũng đều không đi lên khuyên giải. Trên thực tế đây cũng là lần đầu tiên hai người bọn họ biết được, chuyện phụ thân quyết định thì ngay cả Hoàng Thượng Thái Hậu đều không thể khuyên can, bọn họ khuyên cũng bằng thừa, dù sao chuyện Lăng Tử Hạo kế thừa tước vị là chuyện sớm hay muộn, bọn họ cũng mừng rỡ đứng nhìn, chỉ là sau khi nghe được lời Lăng Tử Nhan nói, mới đầu không khỏi nghi hoặc, sau lại lập tức

giật mình nhận ra Lăng Tử Nhan sờ cầu điều gì. Lăng Tử Hạo làm sao còn ngồi yên được, bật dậy đi tới, bắt lấy cánh tay Lăng Tử Nhan, run giọng chất vấn: “Muội muội, người nói cái gì?”

Người bên ngoài nhìn bộ dáng thân mật của Lăng Tử Nhan cùng Dương Mạc Tuyền, cũng dần dần hiểu được, các nàng, các nàng thế nhưng lại nữ tử mến nhau!

Điều này là không thể! Thái Hậu kinh hãi bật dậy, Hoàng Thượng vội vàng đứng lên đỡ, ngón tay Thái Hậu khẽ run, chỉ thẳng vào Lăng Tử Nhan, kinh sợ nói: “Nhan nhi, người nói rõ ràng cho ai gia, người muốn làm gì?”

Lăng Tử Nhan ngẩng đầu lên, nhìn Thái Hậu, từng chữ từng chữ nói: “Ta và Tuyền nhi là chân tâm tương ái, cầu cô mụ thành toàn.”

Nguyên bản Từ Liễu Thanh còn muốn thay Lăng Tử Nhan che dấu một chút, nghe nàng nói thế, biết có nói nữa cũng không che dấu được, chỉ có thể rơi lệ đứng nhìn, cứ nghĩ nữ nhi đã sửa được tật xấu hấp tấp lỗ mãng, không nghĩ nàng lại nói ra những lời này, nàng không nghĩ tới hậu quả sao? Chỉ một bước bất cẩn là có thể phạm tội rơi đầu. Lăng Tử Nhan là nữ nhi của đệ đệ duy nhất của nàng, là thân chất nữ của nàng, thế nhưng lại ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, ngay cả một chút đường sống để vấn hồi cũng đều không có. Thái Hậu vừa buồn vừa giận, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể suy sụp ngồi trở lại ghế, nói: “Hoàng Thượng, việc này cũng là do người xử lý đi! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không cần ta xen vào, chính người tự châm chước đi.”

Đây thật đúng là củ khoai lang nóng phồng tay, Hoàng Thượng cũng không khỏi khó xử, nhìn một lần sắc mặt các đại thần xong, cũng ngồi trở lại, nói: “Nhan nhi, người nói những lời này, có biết tội nặng tới mức nào không?”

Sắc mặt Lăng Tử Nhan không hề có một tia khiếp sợ, cất cao giọng nói: “Nhan nhi không có tội!”

Từ Liễu Thanh tâm tư rối loạn, muốn tiến lên thay Lăng Tử Nhan nhận tội, lại bị Lăng Viễn Kiếm ngăn lại, Lăng Viễn Kiếm cũng lo lắng không yên, chỉ là thấy trên mặt nữ nhi chẳng những không có ý sợ hãi, tựa hồ còn như đã định liệu trước, mặc dù không đoán ra tâm tư trong lòng nàng, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, chỉ có thể trước hết nghe nói rồi tính, cùng lắm thì cuối cùng hợp lại lấy mạng già bảo trụ nữ nhi.

Dương Mạc Tuyền thâm tình nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Lăng Tử Nhan, trong lòng không có nửa phần tạp niệm, vô luận là sống hay chết, nàng chỉ cần ở cùng một chỗ với Nhan nhi là được.

Hoàng Thượng nghe được Lăng Tử Nhan nói thế, liền nổi lên hứng thú, Lăng gia là mệnh căn của mẫu hậu, tuy mẫu hậu nói mặc cho hấn xử trí, nhưng làm sao hấn có thể nở lòng hạ sát thủ, làm mẫu hậu thương tâm đây? Hơn nữa hấn cũng không nhẫn tâm a, nếu Lăng Tử Nhan nói có lý, nói không chừng thật đúng là có thể tìm một cái cớ thả cho các nàng một đường sống, liền nói: “Nhan nhi người nói mình không có tội, vậy đem đạo lý nói cho trẫm cùng các vị ái khanh nghe một chút, để cho mọi người đến phân xử, xem rốt cuộc có tội hay là không có tội.”

Lăng Tử Nhan nói: “Được, bất quá ta muốn thỉnh tất cả những người ở trong giáo trường, để mọi người bình phẩm việc này.”

Nếu chỉ là hoàng thân quốc thích cùng đại thần nghe được, Hoàng Thượng còn có thể cố hết sức nhân nhượng mà mở lượng khoan hồng, thế nhưng Lăng Tử Nhan lại yêu cầu để bách tính Tô Châu cùng nghe, vậy thì phải là dân ý, nếu nói không tốt, ngay cả hấn cũng không bảo đảm được cho các nàng, chỉ là Lăng Tử Nhan đã yêu cầu như vậy, thật sự không tiện cự tuyệt, cũng chỉ đành mặc cho số phận, liền nói: “Chuẩn tấu.”

Lăng Tử Nhan đứng lên, cũng nâng Dương Mạc Tuyền dậy, nắm tay nàng, đi đến giữa giáo trường, trước để Dương Mạc Tuyền ở dưới đài, còn chính mình nhảy lên, nhìn đám người đông nghìn nghịt phía dưới, nói: “Các vị hương thân phụ lão Tô Châu, ta là Lăng Tử Nhan, vị đứng bên người này là Dương Mạc Tuyền, hôm nay ta có một chuyện muốn mời mọi người phân xử công bằng, nếu mọi người cảm thấy hữu lý, như vậy là có thể thành toàn một đôi hữu tình nhân, nếu mọi người cảm thấy không được, vậy cho dù phải dâng lên tính mệnh ta cũng chấp nhận. Mọi người có nguyện ý giúp ta không?” Quần chúng vây quanh xem, có vài

người vẫn nhận ra được Lăng Tử Nhan, biết nàng là thiên kim của Lăng Vương, một người nói ra, nhanh chóng liền truyền khắp, có người hô: “Quận chúa cứ nói là được.”

Lăng Tử Nhan cúi mình vái chào: “Ta cảm ơn mọi người trước.” Sau đó nói: “Cha ta hết lòng tuân thủ hứa hẹn, giúp ca ca ta cự tuyệt thiên kim của nhà môn đăng hộ đối, mà để ca ca ta lấy nữ nhi của ân nhân. Cha ta làm như thế, mọi người nói, có đúng hay không?”

Việc này đã sớm trở thành giai thoại, ngày đó Lăng phủ đón dâu, bách tính Tô Châu đã tự giác treo đèn lồng đỏ vì bọn họ ăn mừng, không chỉ đúng, mà quả thực là quá đúng, lập tức cùng đồng thanh đáp: “Đúng!”

Lăng Tử Nhan còn nói đa tạ một tiếng, sau đó tiếp: “Ngày đó thành thân, ca ca ta ngã gãy chân, cha ta chỉ có một nữ tử một nữ nhi, ta không đành lòng nhìn cha cùng nương ưu phiền, nên liền thỉnh đứng ra đi thay đại ca thú tẩu tẩu, việc này có đúng hay không?”

Lời này vừa nói ra, phía dưới lập tức dấy lên một tràng nghị luận, muội muội thay đại ca đón dâu, chưa bao giờ nghe qua, cái này là đúng hay không đây?

Thình lình nghe một người nói: “Quận chúa một mảnh hiếu tâm, có cái gì không đúng? Ta thấy Quận chúa làm đúng!”

Dương Mạc Tuyên hướng mắt nhìn người vừa nói, lập tức bật cười, dĩ nhiên lại là Lâm Phong, quay đầu lại nhìn Lăng Tử Nhan, Lăng Tử Nhan cười đắc ý, nàng đã sớm an bài tốt rồi.

Quả nhiên có vài người nghe lời Lâm Phong nói xong, cũng hòa theo phụ họa, trăm sự lấy chữ hiếu làm đầu, tuy là chưa bao giờ nghe tới việc gì thế này, nhưng cũng đúng là như vậy a. Chỉ chốc lát sau, lại một trận chỉnh tề: “Đúng!”

Lăng Tử Nhan vừa lòng gật gật đầu.

Dương Mạc Tuyên nhìn Lăng Tử Nhan, không biết kế tiếp nàng muốn hỏi gì, nếu nàng quả thật nói với tất cả mọi người, các nàng là cô tẩu tương luyện, vậy người khác chắc chắn sẽ không thừa nhận các nàng hữu lý a!

Lăng Tử Nhan chấp tay sau lưng đi một vòng trên đài, đột nhiên ngồi xổm xuống, hỏi một đôi phu thê trẻ tuổi ngồi gần đài: “Vị đại ca này, ta muốn hỏi người một vấn đề, người cùng đại tẩu nhận biết nhau thế nào?”

Người thanh niên kia không dự đoán được Lăng Tử Nhan đột nhiên hỏi hần, liếc nhìn thê tử một cái, sau đó đỏ mặt nói: “Chúng ta là do Vương bà mai mối.”

“Trước ngày thành thân đã từng gặp mặt nhau chưa?”

Người kia lắc đầu: “Chưa từng.”

Vậy hai người cảm thấy hiện tại thế nào?” Lăng Tử Nhan lại hỏi.

Đôi phu thê trẻ tuổi đôi mắt hàm tình liếc nhìn nhau, đang muốn trả lời thì Lăng Tử Nhan lại ngắt lời bọn họ: “Không cần đáp, thấy bộ dáng hai người là đủ biết tốt đến không thể tốt hơn, cho nên hai người là sớm chiều tương đối, lâu ngày sinh tình, mọi người nói đúng hay không?”

Điều này là đương nhiên, tuy rằng cũng có đôi phu thê bất hòa, bất quá phần lớn là không sai, tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng. Lăng Tử Nhan đi đến trước mặt Dương Mạc Tuyên, cầm lấy tay nàng, nói: “Ta cùng với tẩu tẩu sớm chiều tương đối mà lâu ngày sinh tình, mọi người nói xem đúng hay không đúng?”

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức ồ lên. Nếu nói đại ca thú tẩu tẩu để báo đáp ân tình thì còn có thể bỏ qua, nhưng chuyện cô tẩu mền nhau thì quả thực là vô lý không thể biện giải nổi. Từ xưa thúc tẩu tương ái đã là cấm kỵ, huống chi là cô tẩu cùng cùng là nữ nhân, đương nhiên tuyệt đối không thể! Người đứng dưới đài đều nhón nháo cả lên: “Các người đây là vi phạm luân thường đạo lý, sao có thể được?!”

Cũng có kẻ cực đoan hô lên: “Đây căn bản chính là bại hoại dân phong, hần là nên bị xử tử!”

Từ Liễu Thanh vốn thấy Lăng Tử Nhan giống trống khua chiêng, nghĩ nàng đã chuẩn bị được biện pháp tốt, không ngờ mới hai ba câu đã bị người phản đối, sao còn có thể chờ được, khóc lóc đi tới đài cao, Lăng Viễn Kiếm cũng vội vàng đi theo.

Lăng Tử Nhan nói ra một hơi, dùng thanh âm lặn áp tất cả chúng nhân mà nói với Dương Mạc Tuyền: “Tẩu tẩu, nàng và ta không làm việc gì thương thiên hại lý, thậm chí ngày thường còn cứu tế giúp người nghèo, đơn giản là những người chân tâm tương ái, lại bị luận tội chết, đây là loại oan ức cỡ nào? Nếu hôm nay chúng ta bị xử tử, nàng có hối hận đã đi theo ta không?”

Dương Mạc Tuyền lắc lắc đầu, vuốt hai má Lăng Tử Nhan, ôn nhu nói: “Chẳng sợ để ta chọn lại một vạn lần nữa, ta vẫn như cũ chọn Nhan nhi, không cầu đồng sinh, chỉ nguyện đồng tử, ta cao hứng còn không kịp, như thế nào lại có thể hối hận được?”

Lăng Tử Nhan dùng sức gật gật đầu: “Phải, ta cũng thế.” Sau đó ôm thắt lưng mảnh khảnh của Dương Mạc Tuyền, mặt hướng đại chúng, nói: “Các người có nghe thấy không? Không cầu đồng sinh, chỉ nguyện đồng tử, ta cùng Tuyền nhi căn bản là không sợ chết, nếu sợ chết, chúng ta đã không đứng ở chỗ này!”

“Dù sao các người là cô tẩu mến nhau, chính là không đúng.” Trong đám người có một người nói vọng lên.

Lăng Tử Nhan nhìn qua, khoe miệng gợi lên một nụ cười châm chọc: “Vị đại thúc này, ta cùng với tẩu tẩu ta mến nhau, có làm giảm tuổi thọ của người không? Có cản trở người cầu tài? Có làm tổn thương người nhà của người không?”

Đại thúc kia liền sững sờ: “Các người mến nhau, sao lại giảm thọ của ta? Cùng người nhà ta thì có liên quan gì?”

“Mọi người nghe thấy không?” Ánh mắt Lăng Tử Nhan sắc bén nhìn quét qua những người đang chằm chằm nhìn các nàng: “Ta cùng với tẩu tẩu ta tương luyện, không hề làm giảm thọ các người, lại không khiến các người mất tiền tài, càng không xúc phạm tới người nhà các người, như vậy thì dựa vào cái gì mà không cho chúng ta ở cùng một chỗ?”

Phía dưới đài mọi người lại bắt đầu nghị luận.

Lăng Viễn Kiếm cùng Từ Liễu Thanh cũng đi lên, Từ Liễu Thanh lôi kéo bàn tay Lăng Tử Nhan mà khóc không thành tiếng: “Nhan nhi, con làm gì vậy? Con mà có chuyện gì không hay xảy ra, bảo nương phải làm sao bây giờ?”

Dương Mạc Tuyền lập tức quỳ xuống trước mặt Từ Liễu Thanh: “Đều là lỗi của Mạc Tuyền, khiến cho nương thương tâm.”

Từ Liễu Thanh kéo Dương Mạc Tuyền dậy: “Hai người đều là hảo hán tử, đâu có làm điều gì sai? Nếu có trách thì cũng chỉ có thể đổ thừa thiên ý trêu ngươi, thiên ý trêu ngươi a!” Mỗi tay ôm một người, cả ba người khóc thành một đoàn.

Lăng Viễn Kiếm đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà rơi lệ trước mặt chúng nhân.

Ngọc Thụ đứng lẫn trong đám người đột nhiên nói: “Ngày thường Lăng Vương đều đối với chúng ta thế nào? Cái gì mà ‘Phúc cơ tống mẽ lương, thiên hàn tố y thường, an cư hựu nhạc nghiệp, toàn lại tồ lăng vương’, chẳng lẽ mọi người đã quên sao? Hôm nay bất quá Quận chúa cùng Quận Vương phi muốn ở bên nhau, ngay cả Vương gia và Vương phi cũng không nói gì, thì chúng ta còn e ngại cái gì? Hôm nay nếu phạt Quận chúa cùng Quận Vương phi, còn có vừa rồi ai đó thế nhưng lại nói muốn xử tử các nàng, có phải lương tâm đã bị chó ăn rồi không? Xử tử các nàng, các người có chỗ tốt gì? Cái đạt được chính là Lăng Vương gia đau lòng mất đi ái nữ, người đầu bạc tiền người đầu xanh, sau đó lại tiếp tục đưa y phục lương thực cho những kẻ vô lương tâm như các người sao?”

Quả nhiên là một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe thấy tiếng nói nhỏ khe khẽ.

Lăng Tử Nhan buông Từ Liễu Thanh ra, nói với Lăng Viễn Kiếm: “Cha, thứ cho nữ nhi bất hiếu, về sau có lẽ không có cơ hội phụng dưỡng người cùng nương rồi, con vốn đã đáp ứng với ngoại công sẽ cứu trợ nạn dân chịu thủy tai ở phía Nam, giờ ngấm lại cũng không cần thiết, người tốt lại không được báo đáp, tội gì

phải hao phí phân tâm tư này? Không bằng đem số ngân lượng này tiết kiệm, để cho người cùng nương hạo hảo dùng lúc tuổi già!”

Lời vừa nói ra giống như thạch kích, có một số người đang đứng dưới đài chính là người tị nạn tới từ phía Nam, cũng có một số còn có một vài thân nhân thân thích bằng hữu ở phía đó chịu khổ, nghe được những lời này của Lăng Tử Nhan, tâm lập tức nóng lên, nguyên bản vẫn phản đối, đều chuyển hướng, giúp Lăng Tử Nhan nói tốt, có người nói một nhà Lăng Vương đều là người tốt, cũng có người nói Quận chúa cùng Quận Vương phi ở bên nhau thì cũng đâu có liên quan gì tới chuyện của chúng ta, lại có người nói Quận chúa và Quận Vương phi đều xinh đẹp như vậy, đứng cùng một chỗ mới tương xứng, chiều hướng dư luận lại hoàn toàn đổi ngược lại.

Kỳ thật Hoàng Thượng góp vốn cứu tế đã định sẵn lúc ở kinh thành rồi, nhưng lão bách tính bình thường cũng không biết, giờ nghe Lăng Tử Nhan nói muốn để Từ gia chi bạc cứu tế, quả thật chính là Quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, ai còn có sức để so đo với việc nhỏ các nàng cô tẩu mền nhau?

Không biết ai là người dẫn đầu, hô một câu: “Thả các nàng!”

Đầu tiên chỉ thưa thớt vài tiếng hòa cùng, đến cuối cùng là tề thanh hô: “Thả các nàng!”

Từ miệng mấy ngàn người cùng hô một câu, chỉ có thể dùng từ “đỉnh tai nhức óc” để hình dung.

Trong mắt Thái Hậu đã sớm nhòa lệ, trên mặt các đại thần cũng đầy trắc ẩn, Hoàng Thượng thấy thế lập tức cho người tuyên chỉ, chẳng những không có truy cứu, mà còn thành toàn cho hai người.

Dương Mạc Tuyên cùng Lăng Tử Nhan liếc nhau, vui sướng tột độ mà bật khóc, ôm nhau cùng một chỗ.

Dưới đài một mảnh dậy tiếng hoan hô.

Lăng Tử Nhan nhìn Dương Mạc Tuyên, trong mắt lóe lên quang mang trong suốt, kích động nói: “Tuyên nhi, ta làm được rồi!”

Hết chương 95

96. Chương 96: Chấp Tử Chi Thủ, Phu Phục Hà Cầu?

Muội muội và Mạc Tuyên, các nàng yêu nhau?

Lăng Tử Hạo vẫn bị vây trong nỗi khiếp sợ không thôi. Hắn thấy được nét cười trên mặt muội muội, lệ trên gò má Mạc Tuyên, còn vẻ như trút được gánh nặng của cha cùng nương. Nguyên lai cho tới bây giờ, chỉ có mình hắn giống như đứa ngốc chẳng hay biết gì.

“Tử Hạo, chàng ngồi đó làm gì? Nhìn xem có cái gì cần thu dọn không, đừng để quên. Lần này chúng ta đi kinh thành thì chỉ sợ là ba hay năm năm tới sẽ không trở về.”

Vân La chỉ huy Oanh nhi thu thập này nọ, thấy Lăng Tử Hạo vẫn thất hồn lạc phách ngồi đó liên nhin không được liền mở miệng thúc giục.

Lăng Tử Hạo nhìn Vân La, vẻ mặt hoang mang: “Các nàng...muội muội cùng Mạc Tuyên...như thế nào lại...? Vì sao?”

Vân La cười lạnh: “Chàng không đề cập tới còn tốt, giờ nhắc tới, ta lại xấu hổ thay các nàng. Ta cứ thấy tình cảm cô tẩu giữa các nàng rất tốt, thì ra là có chuyện như vậy. Đều nói việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết, các nàng ngược lại khua chiêng gõ trống, biến thành gây xôn xao dư luận, chàng nói có phải rất dọa người không? Phụ thân, lão nhân gia người thực sáng suốt, từ quan cùng nương đi du sơn ngoạn thủy, lại để lại chàng về sau mỗi ngày vào triều bị người cười nhạo, mà ngay cả ta cũng không còn mặt mũi nữa.”

Lăng Tử Hạo vốn định nhờ nàng giúp mình giải thích chút nghi hoặc, ai dè lại đưa tới một hồi oán giận, cảm thấy mất hứng, chuẩn bị phủ tay áo bỏ đi thì lại bị Vân La giữ lấy: “Giúp ta cài chiếc trâm này đã.”

Lăng Tử Hạo không kiên nhẫn cầm lấy, tùy ý cắm lên tóc nàng, bỗng dưng sững sốt: “Chiếc trâm này? Không phải đã đánh mất sao?”

Vân La nghe hần hỏi thế, tim cũng không khỏi nhảy lên một chút, theo bản năng sờ soạng lên đầu, biết Lăng Tử Hạo đã nhận ra, cũng không phủ nhận, nói: “Đúng vậy, chính là cây tử kim sai đó. Ngày ấy ta nói đánh mất, bất quá là mượn một lý do giả vờ mà thôi.”

“Mục đích là gì?” Ánh mắt Lăng Tử Hạo từ nghi hoặc biến thành thâm trầm, suy nghĩ cũng dần rõ ràng: “Kỳ thật Mạc Tuyền và Trương Hằng cũng không có tư tình gì?”

Dù sao ván đã đóng thuyền, Vân La cũng cắn răng mặc kệ, nói thẳng ra: “Chính là do Trương Hằng đơn phương tình nguyện mà thôi. Ngọc bội kia quả thật là Dương Mạc Tuyền đưa cho Nhan nhi, ngày đó nàng làm thành kiếm tuệ, ta còn ngắm nhìn một hồi, sau lại bị ta thuận tay đưa cho Trương Hằng. Về phần lá cây có viết bài thơ tình kia, không biết là cho ai, dù sao cũng không phải Dương Mạc Tuyền viết cho Trương Hằng. Đáng tiếc kế hoạch hoàn mỹ như vậy, đến cuối cùng vẫn sắp thành lại bại, không nghĩ cha lại thương Dương Mạc Tuyền đến vậy, cho chàng lưu thê lại không thả người, bây giờ còn được Hoàng Thượng thành toàn cho nàng cùng Nhan nhi. Mệnh Dương Mạc Tuyền thật đúng là quá tốt mà!”

Lăng Tử Hạo có phần không thể tin được nữ nhân trên mặt đầy vẻ oán độc trước mắt này lại chính là thê tử mình, lại càng không dám tin tưởng ngày đó hần bỏ Dương Mạc Tuyền bất quá chỉ là cái bẫy mà Vân La cùng Trương Hằng cấu kết thiết lập. Vừa sợ vừa giận, nhìn Vân La, một câu cũng nói không nên lời. Vân La thấy sắc mặt Lăng Tử Hạo thay đổi, ánh mắt đánh giá mình như thể đánh giá một người xa lạ, cũng ẩn ẩn sinh ra khiếp sợ, vội vàng lùi kéo ống tay áo hần, nói: “Tử Hạo, cũng chỉ vì ta quá yêu chàng cho nên mới không muốn cùng người khác chia sẻ. Mà nói sao thì tuy rằng Dương Mạc Tuyền không có tư tình với Trương Hằng, nhưng không phải là nàng thích Nhan nhi sao? Nếu trong lòng nàng không có chàng, chàng bỏ nàng cũng là đương nhiên a!” Thấy sắc mặt Lăng Tử Hạo càng ngày càng đen lại, trong lòng càng hoảng, đành phải xuất ra đòn sát thủ: “Tử Hạo, là thiếp sai rồi, chàng vì hài tử ở trong bụng ta mà tha thứ cho ta một lần được không?”

“Đủ rồi!” Lăng Tử Hạo nổi giận gầm lên một tiếng ngắt lời nàng, nhìn chiếc bụng nhô lên to tròn, rốt cuộc cũng không nói ra lời gì khó nghe, chỉ hất tay nàng, cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi phòng.

Nếu lúc trước nghe lời cha, tự mình rước Dương Mạc Tuyền vào cửa thì sau khi nhìn thấy tuyệt sắc dung nhan của nàng cũng sẽ không quyết định rời nhà trốn đi, như vậy Dương Mạc Tuyền sẽ không cùng muội muội sớm chiều bên nhau rồi lâu ngày sinh tình, mà hần lại sẽ càng không cưới Vân La, loại nữ nhân trong ngoài bất nhất, tâm thuật bất chính kia. Một bước sai, thua cả bàn cờ. Mà hần sai lại đâu chỉ một lần?

Giờ hần không thể bỏ Vân La, bởi vì Vân La hoài thai hài tử của hần, hần cũng không thể vãn hồi Dương Mạc Tuyền, bởi vì Dương Mạc Tuyền cùng muội muội tương ái. Tiến, tiến không thể, lùi, cũng không xong. Không ngờ Lăng Tử Hạo hần thế nhưng cũng có ngày rơi vào tình thế này, chẳng lẽ đây là vì hần ham sắc phong lưu mà phải trả cái giá đắt sao?

Lăng Tử Hạo ngẩng đầu, thấy Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan cười vui vẻ đi tới, vẻ mặt hạnh phúc ấy khắc sâu vào lòng khiến hần đau đớn. Khung cảnh này vốn hần là thuộc về hần! Muốn cười, cười không nổi, muốn khóc, lại không thể khóc.

Lăng Tử Nhan nhìn thấy hần, cười nói: “Ca, ta và Tuyền nhi sẽ xuất môn một chuyến nên sẽ không thể đi tiễn người cùng Vân La đại tẩu, nếu có cơ hội thì sẽ tới kinh thành gặp hai người.”

Dương Mạc Tuyền chỉ khẽ gật đầu, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa thêm liếc hần một cái, chỉ để lại một bóng hình xinh đẹp thần nhiên.

Lăng Tử Hạo nhìn bóng dáng các nàng hòa lẫn vào nhau cùng đi xa dần, trong lòng ngũ vị lẫn lộn.

Lăng Tử Nhan nói: “Tuyền nhi, chúng ta có thể ở bên nhau, nhất định phải đa tạ hai người.”

Đáng tiếc khi các nàng đến Lí phủ, gã thủ vệ trước cửa nói nhị thiếu gia cùng nhị thiếu nữ đã rời nhà đi xa, bất quá để lại vài thứ cho các nàng.

Đó là một con diều cũ, một phong thư mỏng màu tím.

Bên bờ Thái Hồ, gió nhẹ vi vu thổi, hai nữ tử khuynh thành đứng trước gió, tóc đen phiêu vũ, có vài sợi lặng lẽ cuốn lấy nhau.

Dương Mạc Tuyền mở phong thư, chỉ có vài chữ ít ỏi, là bút tích của Tử Y: “Không hối hận, chớ tưởng niệm.”

Lệ không tiếng động rơi xuống, tựa vào vai Lăng Tử Nhan, nhẹ giọng nói: “Nếu bọn họ không được như ý, ta sẽ áy náy đến chết mất.”

Lăng Tử Nhan đem điều cùng phong thư thả xuống nước, nhìn chúng trôi ngày càng xa, vươn tay nắm lấy tay Dương Mạc Tuyền, cùng nàng mười ngón tương khâu: “Tuyền nhi, nàng còn nhớ bộ dáng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Dương Mạc Tuyền nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của Lăng Tử Nhan, hồi ức lại trở về, như thể mới xảy ra ngày hôm qua, chậm rãi nói: “Đương nhiên nhớ rõ, người tên tiểu bại hoại này, vừa đánh người lại còn uống rượu, thật làm ta sợ hãi, còn tưởng rằng phải gả cho một kẻ ăn chơi trác táng chứ.”

Lăng Tử Nhan cười nói: “Ta cũng thế, chưa từng thấy qua một nữ nhân chanh chua như nàng.”

Dương Mạc Tuyền hỏi: “Cho nên không phải oan gia không thành đôi, về sau Tử Y và Lí Vi Tu có thể cũng sẽ tương ái giống như chúng ta không?”

“Ta không biết, chính là thế sự khó lường, nói không chừng bọn họ còn hạnh phúc hơn so với chúng ta!” Lăng Tử Nhan vòng tay ôm lấy người trong lòng: “Chúng ta hiện giờ cần phải càng thêm quý trọng lẫn nhau, như vậy mới không cô phụ tâm ý những người giúp đôi ta thành toàn, mà ta sẽ không làm cho bọn họ thất vọng, lại càng sẽ không làm nàng thất vọng. Ta sẽ nắm chặt tay nàng, khiến cho thời khắc hạnh phúc kéo dài vĩnh viễn hết nhân sinh này.”

“Chấp tử chi thủ, phu phục hà cầu?” (nắm tay người, còn mong gì hơn?)

Dương Mạc Tuyền động dung nhìn nàng, hôn lên cánh môi hồng đỏ thắm: “Nhan nhi, ta yêu nàng.”

Trời chiều ngã về phía Tây, nhuộm hồng một đôi bạch y nữ tử đứng ôm nhau cùng một chỗ, càng phủ lên mặt hồ một tầng son.

Trong tiểu thuyền bên hồ, Lạc Nhạn lộ ra nửa thân mình: “Tiểu thư, thiếu nữ nãi nãi, không còn sớm nữa, nên khởi hành rồi!”

Bé Nguyệt đứng phía sau liềm cóc nàng một cái: “Sao lại mau quên vậy, còn gọi thiếu nữ nãi nãi?”

Lạc Nhạn quay lại trừng mắt nhìn nàng: “Nàng lại đánh ta!”

Dương Mạc Tuyền cùng Lăng Tử Nhan nhìn nhau cười, thật đúng là không phải oan gia không thành đôi. Đang muốn lên thuyền, đột nhiên nghe được xa xa truyền đến một hồi tiếng kèn cùng thanh la, không biết nhà ai nghênh thú tân nương...

__Toàn văn hoàn__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thu-tan-nuong>